



โครงการจัดทำข้อมูลกฎหมาย
ของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว
และข้อมูลกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับสังคม วัฒนธรรม การเมือง
และความมั่นคง ของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

เสนอต่อ
สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

โดย
มหาวิทยาลัยขอนแก่น
ปีการศึกษา 2559

โครงการวิจัย

เรื่อง

โครงการจัดทำข้อมูลกฎหมาย
ของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว
และข้อมูลกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับ สังคม วัฒนธรรม การเมือง
และความมั่นคงของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

เสนอต่อ

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สัญญาจ้างที่ปรึกษา เลขที่ ๙๓/๒๕๕๗

คณะผู้ดำเนินงานศึกษาวิจัย

ที่ปรึกษาโครงการศึกษาวิจัย

Professor ViengvilayThiengchanhxay, Dean of the Faculty of Law and Political Science, National University of Lao

หัวหน้าโครงการศึกษาวิจัย

รองศาสตราจารย์ ดร. อภิรัตน์ เพ็ชรศิริ คณบดีคณะสังคมศาสตร์บูรณาการ มหาวิทยาลัยขอนแก่น
วิทยาเขตหนองคาย

นักวิจัยร่วม

1. นางสาวดารณี แสงนิล อาจารย์ประจำสาขาวิชานิติศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์บูรณาการ
มหาวิทยาลัยขอนแก่น วิทยาเขตหนองคาย
2. Mr. Lengsack Bounthalath , Lecturer of the Faculty of Law and Political
Science, National University of Lao
3. ผศ.ดร.บตี ปุษยายนันท์ อาจารย์ประจำสาขาเศรษฐศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์บูรณาการ
มหาวิทยาลัยขอนแก่น วิทยาเขตหนองคาย

ผู้ช่วยนักวิจัย

1. นางสาวอาภาภรณ์ สิทธิธรรม นักศึกษามหาวิทยาลัยขอนแก่น วิทยาเขตหนองคาย
2. นางสาวหนึ่งฤทัย ทองประดิษฐ์ นักศึกษามหาวิทยาลัยขอนแก่น วิทยาเขตหนองคาย

ผู้แปลและตรวจทาน

Dr. John Mc Laughlin Murphy

นายธีรพงษ์ บุปผาดา

นายตามร คำไตรย์

สารบัญ

	หน้า
บทสรุปผู้บริหาร	1
บทที่ 1 ข้อมูลเบื้องต้นระบบกฎหมายของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว.....	8
ระบบกฎหมายลาว.....	9
- ขบวนการสร้างกฎหมายของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว.....	10
- ขั้นตอนการสร้างนิติกรรม.....	11
- ระดับชั้นของกฎหมาย.....	17
ภาพรวมด้านสังคมและวัฒนธรรม.....	18
- นโยบายด้านสังคมวัฒนธรรมและกฎหมาย.....	18
- ความตกลงระหว่างประเทศด้านสังคมและวัฒนธรรมที่ลาวทำไว้กับประเทศอื่นหรือ องค์การระหว่างประเทศ.....	26
ภาพรวมด้านการเมืองและความมั่นคงของประเทศไทย.....	86
บทที่ 2 กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับสังคม วัฒนธรรม การเมือง และความมั่นคง.....	119
กฎหมายเกี่ยวกับการศึกษา.....	119
- กฎหมายการอาชีวศึกษา.....	124
- การศึกษานอกระบบโรงเรียน.....	125
- การศึกษาระดับอุดมศึกษา.....	125
กฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองความปลอดภัยในการทำงานและส่งเสริมศักยภาพแรงงาน.....	128
- กฎหมายเกี่ยวกับแรงงาน.....	128
- กฎหมายว่าด้วยกรมบาล.....	134
- กฎหมายว่าด้วยการประกันสังคมและกฎหมายว่าด้วยเงินทดแทน.....	134
- กฎหมายความปลอดภัย อาชีวอนามัยสภาพแวดล้อมในการทำงาน.....	137
- กฎหมายส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงาน สตรี เด็ก ผู้สูงอายุและคนพิการ.....	138
กฎหมายเกี่ยวกับสาธารณสุข สวัสดิการสังคมและการคุ้มครองคุณภาพชีวิต.....	140
- กฎหมายเกี่ยวกับการสาธารณสุข.....	140
- กฎหมายเกี่ยวกับโรคติดต่อ.....	143
- กฎหมายเกี่ยวกับควบคุมเครื่องสำอางค์และยาสูบ.....	145
- กฎหมายอาหารและยา และผลิตภัณฑ์ทางการแพทย์.....	149

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
-กฎหมายว่าด้วยน้ำประปา.....	150
-กฎหมายว่าด้วยยาและผลิตภัณฑ์การแพทย์.....	150
- กฎหมายยาเสพติด และป้องกันและปราบปรามยาเสพติด.....	151
- กฎหมายเครื่องสำอาง.....	155
กฎหมายเกี่ยวกับสวัสดิการสังคม.....	156
-กฎหมายคุ้มครองเด็กและสตรี.....	156
-กฎหมายเกี่ยวกับสวัสดิการของผู้สูงอายุและส่งเสริมคุณภาพชีวิตคนพิการ.....	159
-กฎหมายป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย.....	161
-กฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้บริโภค.....	163
-กฎหมายป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ การค้าประเวณี.....	166
กฎหมายเกี่ยวกับการส่งเสริมวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและการสื่อสาร.....	167
-กฎหมายเกี่ยวกับการส่งเสริมวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี.....	167
-กฎหมายเกี่ยวกับการสื่อสาร.....	170
กฎหมายเกี่ยวกับทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม.....	173
-กฎหมายการคุ้มครองรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม.....	173
-กฎหมายควบคุมขยะและขยะอันตรายข้ามแดน.....	176
-กฎหมายว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ.....	177
-กฎหมายทรัพยากรธรรมชาติ (ป่าไม้ สัตว์ป่า สัตว์น้ำ น้ำ และดิน).....	178
-กฎหมายว่าด้วยสัตว์น้ำและสัตว์ป่า.....	185
-กฎหมายว่าด้วยการประมง.....	188
-กฎหมายเกี่ยวกับแร่ธาตุ.....	189
-กฎหมายว่าด้วยที่ดิน การเวนคืนที่ดิน การปฏิรูปที่ดิน การจัดรูปที่ดิน การผังเมือง และการเกษตร.....	193
กฎหมายเกี่ยวกับการส่งเสริมและรักษาวัฒนธรรมและวิถีชีวิต.....	202
-กฎหมายว่าด้วยมรดกทางวัฒนธรรม.....	205
-กฎหมายว่าด้วยโบราณสถานและโบราณวัตถุและกฎหมายเกี่ยวกับซากดึกดำบรรพ์.....	206
-กฎหมายเกี่ยวกับศิลปหัตถกรรมและกฎหมายภูมิปัญญาท้องถิ่น.....	206

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 3 กฎหมายที่เกี่ยวกับการเมืองและความมั่นคง.....	208
-กฎหมายเกี่ยวกับการเพิ่มศักยภาพของระบบราชการ.....	219
- กฎหมายการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี.....	228
กฎหมายเกี่ยวกับกฎหมายปกครอง คำสั่งและสัญญาทางการปกครองและวิธีระงับข้อพิพาท ทางปกครองของสปป.ลาว.....	233
-กฎหมายว่าด้วยการลงทุนของรัฐ.....	234
-กฎหมายว่าด้วยงบประมาณแห่งรัฐ.....	238
-กฎหมายเกี่ยวกับข้อมูลข่าวสารทางราชการของสปป.ลาว.....	238
กฎหมายเกี่ยวกับความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่รัฐและกฎหมายวิธีปฏิบัติราชการ ปกครอง.....	240
-กฎหมายว่าด้วยการแก้ไขคำร้องทุกข์.....	240
กฎหมายเกี่ยวกับการรักษาความสงบเรียบร้อยและการควบคุมสถานการณ์บ้านเมือง.....	244
-กฎหมายว่าด้วยหน้าที่ป้องกันชาติ.....	246
-กฎหมายว่าด้วยนายทหารกองทัพประชาชนลาว.....	247
-กฎหมายว่าด้วยงานป้องกันความสงบแห่งชาติ.....	247
กฎหมายเกี่ยวกับการป้องกันและการปราบปรามการทุจริต.....	249
-กฎหมายว่าด้วยการป้องกันการฉ้อราษฎร์บังหลวง.....	249
-กฎหมายเกี่ยวกับการป้องกันและปราบปรามการทุจริต.....	254
บทที่ 4 หน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้องกับสังคม วัฒนธรรม การเมืองและความมั่นคง.....	256
หน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้องกับสังคม วัฒนธรรม (โครงสร้างและอำนาจหน้าที่).....	262
-กระทรวงศึกษาธิการและกีฬา.....	262
-กระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม.....	265
-กระทรวงสาธารณสุข.....	267
-กระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี.....	270
-กระทรวงไปรษณีย์และโทรคมนาคมและสื่อสาร.....	272
-กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม.....	274
-กระทรวงกลาโหมและป่าไม้.....	279

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
-กระทรวงพลังงานและป่อแฉ่.....	281
-กระทรวงโยธาธิการและขนส่ง.....	282
-กระทรวงเกษตรและสหกรณ์.....	284
หน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้องกับการเมืองและความมั่นคง (โครงสร้างและอำนาจหน้าที่).....	287
-กระทรวงภายใน.....	287
-องค์การตรวจสอบแห่งรัฐ.....	290
-กระทรวงป้องกันประเทศ.....	292
-กระทรวงป้องกันความสงบ.....	294
-พรรคประชาชนปฏิวัติลาว.....	296
-กรมการเมืองศูนย์กลางพรรค.....	297
-ชั้นแขวงและนครหลวง.....	298
-ชั้นเมือง.....	299
-ชั้นรากฐาน.....	300
บทที่ 5 บทสรุป.....	303
สรุปภาพรวมของการวิจัย.....	303
-ระบบกฎหมายของสปป.ลาวความเป็นสากลและการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน.....	310
-สปป.ลาวกับนโยบายภาคสังคม – วัฒนธรรมและกฎหมายกับการเข้าสู่ประชาคม อาเซียน.....	311
-สปป.ลาวกับความสัมพันธ์ระหว่างประเทศที่สำคัญและมีผลกระทบต่อประเทศไทย ความสัมพันธ์กับสาธารณรัฐประชาชนสาธารณรัฐประชาชนจีนและประเทศไทย..	314
บรรณานุกรม.....	315

สารบัญตาราง

	หน้า
ตาราง 1 ด้านสังคมแล้ววัฒนธรรม.....	43
ตาราง 2 การคุ้มครองสิทธิมนุษยชน คุ้มครองสตรีและเด็ก.....	45
ตาราง 3 ด้านการศึกษาและการท่องเที่ยว.....	45
ตาราง 4 ด้านสาธารณสุข.....	48
ตาราง 5 ด้านทรัพยากรธรรมชาติ พลังงาน กสิกรรมและป่าไม้.....	49
ตาราง 6 เรื่องเขตแดนและการส่งผู้ร้ายข้ามแดน.....	52
ตาราง 7 แรงงาน.....	52
ตาราง 8 ด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี การคมนาคมและการสื่อสาร.....	53
ตาราง 9 ยาเสพติด.....	56
ตารางความตกลงระหว่างประเทศ ของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวกับองค์การระหว่างประเทศ.....	64
ตารางพรรคประชาชนปฏิวัติลาวภายหลัง ปี 1975 ปัจจุบัน.....	101
ตารางการประชุมพรรคประชาชนปฏิวัติลาว ครั้งที่ 1-9 (ถึงปัจจุบัน)	212
ตารางโครงสร้างหน่วยงานของสปป.ลาวตามรัฐธรรมนูญ.....	302

บทสรุปผู้บริหาร

ผลการวิจัยมีข้อสรุปได้ว่า ภายหลังจากสปป.ลาวได้รับเอกราชจากการปลดปล่อยของประเทศฝรั่งเศส ได้มีสัญญาณเปิดรับการพัฒนาการอย่างต่อเนื่องและการเปลี่ยนแปลงด้านสังคมและวัฒนธรรมของลาวเป็นการเปลี่ยนแปลงที่เป็นระบบโดยมีทั้งการรับอิทธิพลของระบบการเมือง การปกครอง และสังคมวัฒนธรรมจากภายนอกและภายในประเทศ การเปลี่ยนแปลงระบบการเมือง การปกครองของสปป.ลาวนั้น เป็นผลมาจากแรงกดดันของคนรุ่นใหม่ที่ได้รับการศึกษามาเป็นอย่างดี ภายหลังจากที่สถาปนาเป็นประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวแล้ว สปป.ลาวได้จัดระเบียบบริหารรัฐ บนเส้นทางของประเทศสังคมนิยม แต่มีการเปลี่ยนแปลงกลับมาสู่ระบบการค้าเสรีและวิสาหกิจเอกชน ภายใต้อาณัติของสหประชาชาติและประเทศเข้าเป็นสมาชิกอาเซียนในปีคศ. 1997 และองค์การการค้าโลกในปีคศ. 2013

การปฏิรูปทางเศรษฐกิจภายใต้ “กลไกเศรษฐกิจใหม่” ที่ดำเนินมาตั้งแต่ปีคศ. 1986 นั้นส่งผลให้เกิดกระบวนการเปลี่ยนผ่านทางเมืองและสังคมอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ สังคมลาวได้รับเสรีภาพในการเคลื่อนย้าย การจ้างงานและมีการติดต่อกับต่างประเทศได้อย่างเสรี รัฐบาลสปป.ลาวได้ใช้ความพยายามอย่างยิ่งยวดในการแก้ไขสถานการณ์การละเมิดสิทธิมนุษยชนภายในประเทศและภาพลักษณ์ของประเทศในด้านการรักษาความสงบเรียบร้อยของสังคม

สปป.ลาวเป็นหนึ่งในไม่กี่ประเทศในโลกที่ยังรักษาความเป็นประเทศคอมมิวนิสต์แบบไม่อนุรักษนิยม พรรคประชาชนปฏิวัติลาวที่ขึ้นสู่อำนาจ เมื่อปี 1975 เลือกรูปแบบการเมือง การปกครองประเทศตามอย่างสาธารณรัฐประชาชนสาธารณรัฐประชาชนจีน ซึ่งเป็นระบบที่มีพรรคการเมืองพรรคเดียว แต่ นำเอาการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจเสรีเข้ามาร่วมในการพัฒนาประเทศ

รัฐธรรมนูญฉบับแรกของลาวประกาศในปี 1947 นั้นเป็นรัฐธรรมนูญที่เกิดขึ้นในยุคที่ลาวยังไม่มีเอกราชและหมดสภาพบังคับเมื่อมีรัฐธรรมนูญฉบับใหม่ ภายใต้อาณัติของรัฐธรรมนูญฉบับใหม่ ที่ประกาศใช้ใน วันที่ 13-15 สิงหาคมปี 1991 และมีการแก้ไขเพิ่มเติมในปี 2003 ซึ่งสปป.ลาวได้เลือกใช้ระบบกฎหมายที่มีความคล้ายคลึงกับระบบกฎหมายของสาธารณรัฐประชาชนสาธารณรัฐประชาชนจีน ส่วนประชาชนลาวจะมีสิทธิเลือกตั้ง เมื่อมีอายุครบสิบแปดปี

นโยบายของรัฐนั้น มาจากมติการประชุมของพรรค โดยผ่านทางสมาชิกพรรคผู้ก่อตั้งดั้งเดิมเก้าคนและกรรมการกลางของพรรคอีก 49 คน ส่วนการตัดสินใจของรัฐบาลนั้นกลั่นกรองโดยคณะรัฐมนตรีตัวรัฐมนตรีนั้นแต่งตั้งโดยประธานประเทศ ภายใต้อาณัติเห็นชอบของสภาแห่งชาติ

รัฐธรรมนูญของสปป.ลาวและระบบกฎหมายพัฒนามานับแต่ช่วงปี 1990 และยังเป็นระบบที่มีการพัฒนาอย่างต่อเนื่องสาขาของรัฐบาลอันได้แก่ อำนาจตุลาการ อำนาจบริหารและอำนาจนิติบัญญัติ

สามารถสร้างกฎหมายของตนเองได้ และการตีความกฎหมายอยู่ภายใต้ดุลพินิจของแต่ละฝ่าย แต่การกระทำทั้งหลายทั้งปวงนั้นต้องอยู่ภายใต้คำแนะนำและแนวทางที่กำหนดโดยพรรคประชาชนปฏิวัติลาว

ประธานประเทศและรองประธานฯ ได้มาจากการเลือกตั้งโดยสภาแห่งชาติและดำรงตำแหน่งในวาระห้าปี สำหรับการเลือกตั้งใหญ่นั้น จะมีขึ้นในปี 2016 สำหรับนายกรัฐมนตรีนั้นประธานประเทศจะนำเสนอเข้าสู่สภาแห่งชาติเพื่อให้สภาฯเลือกผู้ที่เหมาะสม

ภาคนิติบัญญัติของลาวนั้น เป็นระบบสภาเดียวที่มีสมาชิกทั้งสิ้น 132 ที่นั่ง สมาชิกสภาแห่งชาตินั้นได้มาจากการออกเสียงเลือกตั้ง ผู้ที่สภาปฏิวัติแห่งชาตินำเสนอและมีวาระห้าปี

ภาคตุลาการนั้น ประกอบไปด้วยศาลสูงสุดและศาลชั้นต้นอันได้แก่ ศาลประจำแขวงเขต ศาลประจำเมือง ศาลประจำเขตและศาลทหารประธานศาลสูงสุดนั้นถูกเลือกโดยสภาแห่งชาติ โดยคำแนะนำของกรมการประจำสภาแห่งชาติ ส่วนรองประธานศาลสูงสุดและตุลาการแต่งตั้งโดยกรมการประจำสภาแห่งชาติ

การเปลี่ยนแปลงนโยบายด้านเศรษฐกิจ เป็นเศรษฐกิจแบบตลาดเสรีซึ่งถูกเรียกว่า “กลไกเศรษฐกิจใหม่ (New Economic Mechanism)” นั้นคณะผู้วิจัยพบว่าสปป.ลาวใช้กฎหมายเป็นภาคส่วนหนึ่งของการเปลี่ยนแปลงระบบเศรษฐกิจใหม่ รัฐบาลสปป.ลาวได้บัญญัติกฎหมายเพื่อสนับสนุนการเปลี่ยนแปลงทางด้านเศรษฐกิจและสังคมเรื่อยมา อีกทั้งได้ดำเนินการพัฒนาประเทศให้เป็นรัฐแห่งกฎหมายและเป็นที่ยอมรับของสากล

สปป. ลาวกับนโยบายภาคสังคม – วัฒนธรรมและกฎหมาย

นโยบายทางสังคมของลาวมาจากรัฐธรรมนูญ ที่แตกต่างไปจากระบบประชาธิปไตยเสรี แต่ก็ยังมีความคล้ายคลึงกันบ้าง โดยเฉพาะในส่วนที่ใช้แนวคิดแบบสากล เช่นการห้ามการกระทำทารุณ การใช้อำนาจจับกุมคุมขังโดยมิชอบและโดยไม่ผ่านกระบวนการพิจารณาโดยศาลแม้ว่า สปป.ลาวยึดมั่นอุดมการณ์ มาร์คซิส เลนินนิสต์ แต่เข้าร่วมสนธิสัญญาสากลว่าด้วยสิทธิทางแพ่งและสิทธิทางการเมือง International Covenant on Civil and Political Rights (ICCPR) และสนธิสัญญาสากลว่าด้วยสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม the International Covenant on Economic, Social and Cultural Rights (ICESCR) ในปี 2000

รัฐบาลลาวรับรู้ประเด็นที่เกี่ยวกับสตรี บุคคลทุพพลภาพ ชนกลุ่มน้อยและผู้ที่มีผลประโยชน์พิเศษ อย่างไรก็ตาม ความสามารถและความพร้อมของรัฐที่จะเข้ามาดูแลมีจำกัดเนื่องมาจากรัฐมีทรัพยากรจำกัด

งานวิจัยพบว่า รัฐธรรมนูญให้ความคุ้มครองด้านความยุติธรรม กับสตรีและชนกลุ่มน้อย อีกทั้งประมวลกฎหมายว่าด้วยครอบครัวห้ามการเลือกปฏิบัติในการสมรส และการตกทอดของทรัพย์สินมรดก งานวิจัยพบหลักฐานว่า สปป.ลาวได้ให้สัตยาบันต่อสนธิสัญญาระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้แล้ว

รัฐบาลลาวให้การสนับสนุนกลุ่มสหภาพแม่หญิงลาวและคณะกรรมการแห่งชาติเพื่อแม่และเด็ก พร้อมทั้งช่วยเหลือการพัฒนาบรรดาโครงการเพื่อสตรีอย่างจริงจังรัฐบาลสปป.ลาวพบว่า การค้าหญิงและเด็กคือปัญหาใหญ่ของประเทศ จึงได้ทุ่มเทให้กับกิจกรรมการป้องกันการค้าหญิงและเด็กระหว่างประเทศ ซึ่งรวมถึงการให้การฝึกอบรมแก่บุคลากรและเจ้าหน้าที่ตำรวจสำหรับองค์กรไม่แสวงหาประโยชน์ รัฐบาลลาวอนุญาตให้ใช้สื่อวิทยุโทรทัศน์และสำนักงานของรัฐชดเชยการสนับสนุนด้วยงบประมาณ

รัฐธรรมนูญสปป.ลาวมาตรา 9 ห้ามการกระทำที่ก่อให้เกิดการแบ่งแยกของศาสนา และเผ่าพันธุ์ ทำให้เห็นได้ว่า เสรีภาพในการนับถือศาสนานั้นได้รับการคุ้มครองในระดับหนึ่ง ในเรื่องนี้รัฐบาลออกคำสั่งเรื่องการอนุญาตให้มีการประกอบพิธีกรรมทางศาสนาได้ทุกศาสนา รวมทั้งศาสนาของชนกลุ่มน้อยและการเผยแพร่และทำสิ่งพิมพ์เกี่ยวกับศาสนาด้วย

เสรีภาพในเรื่องการชุมนุมและการแสดงความคิดเห็นมีปรากฏอยู่ในรัฐธรรมนูญ แต่มีบทบัญญัติของประมวลกฎหมายอาญาที่ห้ามการเข้าร่วมในการชุมนุมประท้วงหรือกิจกรรมที่ก่อให้เกิด “ความวุ่นวายหรือความไม่มั่นคงในทางสังคม”

สปป.ลาวได้เปลี่ยนนโยบายทางเศรษฐกิจ มาเป็นเศรษฐกิจที่ใกล้เคียงกับระบบตลาดเสรีแล้ว ชานานนามว่า “กลไกเศรษฐกิจใหม่” ในระบบนี้สหภาพแรงงานมีได้แต่ต้องอยู่ภายใต้กรอบกฎเกณฑ์ของสมาพันธ์ของสหภาพแห่งชาติที่ทางการรับรองและอยู่ภายใต้การควบคุมดูแลของพรรคประชาชนปฏิวัติลาว สหภาพแรงงานนั้นจำกัดขอบเขตว่าจะต้องเป็นสหภาพขององค์กรของรัฐ ข้อพิพาทเรื่องแรงงานสามารถยุติผ่านทางคณะกรรมการแรงงานและกฎหมายแรงงานกำหนดให้อำนาจสูงสุดไว้แก่รัฐมนตรีกระทรวงแรงงาน และสวัสดิการสังคมการนัดหยุดงานนั้นไม่ถือเป็นผิดกฎหมาย

การป้องกันการคอร์รัปชัน ถือเป็นภาระกิจหลักในนโยบายปัจจุบันของรัฐบาลลาว ในอดีตนั้นผู้มีอำนาจทางการเมืองมักมีส่วนเกี่ยวข้องกับการฉ้อราษฎร์ บังหลวง ในรูปแบบต่างๆ และในครั้งนั้น กฎเกณฑ์ และระเบียบที่มีอยู่ มักจะใช้บังคับได้ไม่ดีพอ รัฐบาลในสมัยปัจจุบันจึงได้เริ่มต้นขบวนการปฏิรูปความรับผิดชอบของภาครัฐ ในเรื่องนี้ได้มีการออกกฎหมายที่มีประสิทธิภาพในการนำเจ้าหน้าที่ของรัฐที่คอร์รัปชันมาลงโทษ มีการจัดตั้งระบบผู้ตรวจสอบภายนอกเพื่อตรวจสอบเจ้าหน้าที่ของรัฐขึ้นโดยเฉพาะ

ภาพรวมด้านการเมืองและความมั่นคงของประเทสลาว

ความเปลี่ยนแปลงด้านการเมืองและความมั่นคงของประเทสลาว ภายหลังจากที่ขบวนการปฏิวัติประชาชนได้รับชัยชนะ ภายใต้งานนำของพรรคประชาชนปฏิวัติลาวในปี 1975 แล้ว พรรคฯได้ประกาศว่าจะต้องนำประชาชนก้าวสู่ระยะใหม่คือระยะแห่งการสืบต่อก่อสร้าง(พัฒนา)และขยายระบอบประชาธิปไตยประชาชน เพื่อสร้างพื้นฐานก้าวสู่สังคมนิยมสปป.ลาวกำลังเข้าสู่ยุค Modernization ซึ่งประเทศจะมีการพัฒนาอย่างมากในทุกด้าน โดยที่ สปป.ลาวอยู่ในแผน 5 ปี (ฉบับที่ 7) ในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (2011-2015) ความเปลี่ยนแปลงที่เห็นได้คือ แผนการปฏิรูประบบกฎหมาย การมีตลาดหลักทรัพย์ลาวเกิดขึ้น และยังมีแผนในการพัฒนาคนและพัฒนาประเทศให้พ้นจากความยากจนในปี 2020 แม้ว่าสปป.ลาว อ้างว่าได้เดินตามเส้นทางด้านการเมืองและการปกครองตามระบบสังคมนิยมมาโดยตลอด (ดังจะเห็นได้จากมติที่ประชุมพรรคฯครั้งที่ 1 (ปี 1955) จนถึงมติที่ประชุมพรรคฯครั้งที่ 9 ปี 2015) แต่การวิจัยพบว่าแม้อุดมการณ์ของพรรคจะยังไม่เปลี่ยนแปลง แต่แนวทางของการพัฒนามีความเป็นพลวัตอย่างมีนัยสำคัญ

หากมองอย่างผิวเผินแล้ว นโยบายหลักของพรรคฯด้านการเมืองและความมั่นคงที่วางไว้ในแต่ละสมัยของกองประชุมพรรคฯครั้งที่ 1 ถึงครั้งที่ 9 มีเนื้อหาที่คล้ายคลึงกันในส่วนของความพยายามที่จะรักษาอุดมการณ์ สังคมนิยมเอาไว้ให้ถึงที่สุดแต่กองประชุมใหญ่ครั้งที่ 9 ของพรรคประชาชนปฏิวัติลาว (ลงวันที่ 17-21 มีนาคม 2011) ประสบผลสำเร็จในการจัดตั้งแนวทางปฏิบัติแนวทางใหม่ ด้วยการสร้างพื้นฐานที่จำเป็นสำหรับการนำประเทศให้หลุดพ้นออกจากความด้อยพัฒนาให้ได้ในปี 2020 และสืบต่อก้าวขึ้นสู่จุดหมายสังคมนิยม ต้องบรรลุเป้าหมายสหัสวรรษด้านการพัฒนา (MDGs) และยังคงคุณค่าอันดีงาม รักษาวัฒนธรรมแห่งชาติและมีความเป็นสากล โดยที่ประชุมพรรคฯครั้งนี้ กำชับให้สปป.ลาวเปิดสัมพันธ์ไมตรีกับนานาชาติ(สร้างเพื่อนมิตรสากล)อย่างกว้างขวาง สามารถเข้าร่วมในขบวนการวิวัฒน์แห่งการเชื่อมโยงภาคพื้นๆ และเป็นสากลได้อย่างแท้จริง ในภารกิจสันติภาพ, มิตรภาพ และการร่วมมือพัฒนา อย่างจริงจัง

สปป.ลาวกับความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ

ลาวเริ่ม มีความสัมพันธ์ระหว่างประเทศที่มีความเป็นสากล นับแต่มีการเปลี่ยนแปลงนโยบายหลักของประเทศในปี 1991 ก่อนหน้านั้นประเทศลาวนับเป็นประเทศที่ไม่เป็นมิตรและต่อต้านโลกตะวันตกการเปลี่ยนแปลงหลังสงครามเวียดนามได้นำ สปป.ลาวเข้าสู่ประเทศพันธมิตรสังคมนิยม สหภาพโซเวียตและสาธารณรัฐเวียดนามและปฏิเสธความร่วมมือกับประเทศฝ่ายเสรีนิยม รวมทั้งเข้าเป็นพันธมิตรกับสาธารณรัฐเวียดนาม ภายใต้อุดมการณ์ว่าด้วยมิตรภาพและความร่วมมือระหว่างสองประเทศในปี 1977 เมื่อครั้งเกิดปัญหาชายแดน สาธารณรัฐประชาชนจีน สาธารณรัฐเวียดนาม สปป.ลาว กลายเป็น

ประเทศพันธมิตรกับประเทศคู่กรณีของสาธารณรัฐประชาชนจีนไป

เมื่อสหภาพโซเวียตสิ้นสุดสภาพลง ความช่วยเหลือที่เคยมีมาก่อนจากประเทศกลุ่มยุโรป ตะวันออกเริ่มเปลี่ยนแปลง และสาธารณรัฐเวียดนามเองก็บอบช้ำจากสงครามจนไม่อาจจะเข้าช่วยเหลือทางเศรษฐกิจแก่ลาวได้ ความเป็นจริงของประเทศสังคมนิยมที่ล้มเหลวทางเศรษฐกิจ ทำให้สปป.ลาวไม่มีทางเลือกอื่น เมื่อเห็นว่าการพัฒนาในระยะที่กระแสโลกาภิวัตน์เอียงเอนไปอยู่ทางฝ่ายโลกเสรีทุนนิยมนั้น จะเป็นอื่นใดไม่ได้ นอกเสียจากต้องเปิดประเทศให้ยอมรับการเปลี่ยนแปลงให้มากขึ้น สปป.ลาวจึงยกเลิกนโยบายปิดประเทศ และขยายความสัมพันธ์กับทั้งประเทศตะวันออกและตะวันตก โดยไม่ใส่ใจในเรื่องของอุดมการณ์ทางการเมืองประเทศต่างๆ มีอาทิ ออสเตรเลีย ฝรั่งเศส ญี่ปุ่น สวีเดน และ อินเดีย สปป.ลาวเข้าเป็นสมาชิกอาเซียนในเดือนกรกฎาคม ปี 1997 เป็นสมาชิกองค์การการค้าโลก ทั้งยังเข้าร่วมการประชุมสุดยอดเอเชียตะวันออกครั้งแรกในปี 2005

สปป.ลาวได้เข้าทำสนธิสัญญา อนุสัญญา และข้อตกลงระหว่างประเทศในรูปแบบต่างๆ¹ และได้เข้าเป็นสมาชิกขององค์การระหว่างประเทศที่สำคัญๆมากมาย เช่น Agency for Cultural and Technical Cooperation (ACCT), Association of Southeast Asian Nations ASEAN, ASEAN Free Trade Area (AFTA), ASEAN Regional Forum, Asian Development Bank, Colombo Plan, Economic and Social Commission for Asia and Pacific (ESCAP), Food and Agriculture Organization (FAO), Group of 77G-77, International Bank for Reconstruction and Development (World Bank), International Civil Aviation Organization (ICAO), International Development Association (IDA), International Fund for Agricultural Development (IFAD), International Finance Corporation (IFC), International Federation of Red Cross and Red Crescent Societies, International Labour Organization (ILO), International Monetary Fund (IMF), Intelsat (nonsignatory user), and Interpol. the International Olympic Commission (IOC), International Telecommunication Union ITU, Mekong Group, Non-Aligned Movement (NAM), Permanent Court of Arbitration (PCA), United Nations, United Nations Convention on Trade and Development (UNCTAD), United Nations Educational, Scientific and Cultural Organization (UNESCO), United Nations Industrial Development Organization (UNIDO), Universal Postal Union (UPU), World Federation of Trade Unions, World Health Organization (WHO), World Intellectual Property Organization (WIPO), World Meteorological Organization (WMO), World Tourism Organization, World Trade

¹ ดูรายละเอียดได้ในบทที่ ๑

Organization

นอกเหนือไปจากการเข้าร่วมในระดับพหุภาคีแล้ว สปป.ลาวได้เข้าลงนามในข้อตกลงระหว่างประเทศที่เป็นทวิภาคีอีกมากมาย และมีสัมพันธ์ทางการทูตกับประเทศต่างๆทั่วโลก สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างประเทศกับประเทศเพื่อนบ้านที่มีความสำคัญต่อ สปป.ลาวได้แก่ สาธารณรัฐสังคมนิยมสาธารณรัฐเวียดนาม สาธารณรัฐประชาชนสาธารณรัฐประชาชนจีนและประเทศไทย

ความสัมพันธ์กับสาธารณรัฐสังคมนิยมสาธารณรัฐเวียดนาม

แต่เดิมสาธารณรัฐสังคมนิยมสาธารณรัฐเวียดนามนั้น ถือเป็นประเทศต้นแบบของการเปลี่ยนแปลงใน สปป.ลาว ทั้งในด้านสังคมและวัฒนธรรม การเมือง และความมั่นคงแต่เมื่อ สปป.ลาวก้าวเข้าสู่จักรกลแห่งการเศรษฐกิจแนวใหม่ (New Economic Mechanism) แล้วดูเหมือนว่า สปป.ลาวจะก้าวไปได้ไกลกว่าและยินดีกับการเปลี่ยนแนวทางการพัฒนาเข้าสู่รูปแบบของการตลาดเสรีมากขึ้น แต่อย่างไรก็ตามก็ยังเป็นที่ยอมรับกันอยู่ว่าอิทธิพลดั้งเดิมของสาธารณรัฐเวียดนามในด้านสังคมและวัฒนธรรมการเมืองและความมั่นคงนั้น ยังมีปรากฏให้เห็นอยู่ชัดเจนในการดำเนินชีวิตของชาวลาว²

ความสัมพันธ์กับสาธารณรัฐประชาชนสาธารณรัฐประชาชนจีนและประเทศไทย

สาธารณรัฐประชาชนสาธารณรัฐประชาชนจีนเป็นอีกประเทศหนึ่งที่เข้ามามีบทบาทสำคัญต่อ สปป.ลาวในระยะไม่นานมานี้ ความสัมพันธ์ระหว่างสองประเทศนี้มีความราบรื่น และเอื้อเฟื้อต่อกัน โดยสาธารณรัฐประชาชนจีนได้ให้ความช่วยเหลือทางการเงินในการพัฒนาเส้นทางคมนาคมให้กับ สปป.ลาว ที่สำคัญคือการสร้างเส้นทางสาย R3A ที่มีความยาว 228.7 กม.

มีรายงานข่าวว่า มีการเจรจาตกลงกันในกรุงเวียงจันทน์ ระหว่างผู้แทนของกระทรวงคมนาคมและการงานสาธารณะ ของ สปป.ลาว กับฝ่ายสาธารณรัฐประชาชนจีนในเรื่องของความช่วยเหลือจากรัฐบาลสาธารณรัฐประชาชนจีนสำหรับโครงการใหญ่สี่โครงการที่มีมูลค่าไม่ต่ำกว่าเจ็ดร้อยเจ็ดสิบล้านเหรียญสหรัฐ ส่วนหนึ่งสำหรับการดำเนินงานเกี่ยวกับโครงการคมนาคมพื้นฐาน เช่น โครงการถนนและสะพาน การขนส่งทั้งทางบก น้ำ และอากาศ

การเจรจาไตรภาคีระหว่างไทย สาธารณรัฐประชาชนจีนและลาวเรื่องการเชื่อมต่อกับสาธารณรัฐประชาชนสาธารณรัฐประชาชนจีน และไทย ผ่านทางสาย R3A นั้นกำลังดำเนินการอยู่ส่วนการเจรจาระหว่าง สปป.ลาวและสาธารณรัฐประชาชนจีนนั้นกำลังดำเนินไปได้อย่างราบรื่น โดย สปป.ลาวเสนอให้รัฐบาลสาธารณรัฐประชาชนจีนแสวงหาเส้นทางคมนาคมที่เหมาะสมสำหรับการเชื่อมต่อ

² คณะผู้วิจัยพบว่า สิ่งพิมพ์ที่เผยแพร่ โดยโรงพิมพ์ของรัฐบาล สปป. ลาว เป็นวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการต่อสู้ของผู้นำเวียดนาม และการร่วมเป็นพันธมิตรระหว่าง ลาว และเวียดนามอยู่จำนวนไม่น้อย

สาธารณรัฐประชาชนจีนและสปป.ลาวผ่านสาธารณรัฐสังคมนิยมสาธารณรัฐเวียดนาม โดยมีจุดเริ่มต้นที่เขตปกครองอิสสระ กวางสี จ้วง ของสาธารณรัฐประชาชนสาธารณรัฐประชาชนจีนเข้าสู่นครหลวงเวียงจันทน์ทางทิศตะวันออก และทางฝ่ายผู้แทนสาธารณรัฐประชาชนจีนในการประชุม เจ้าหน้าที่ระดับสูงของอนุภูมิภาคุ่มน้ำโขง (GMS) ได้ยอมรับหลักการในเรื่องการคมนาคมทางบกที่ต้องใช้ราง ถนน และสะพาน ตลอดจนการคมนาคมทางน้ำ และทางอากาศ ส่วนรายละเอียดคงจะได้มีการเจรจากันต่อไป และที่กำลังดำเนินการต่อไปนั้นเป็นการเจรจาร่วมกันสามฝ่าย คือ ไทย สปป. ลาว และสาธารณรัฐประชาชนสาธารณรัฐประชาชนจีน ข้อเสนอตอบแทนของลาวในปัจจุบันคือการยอมยกเลิกค่าธรรมเนียมที่เกี่ยวข้อง

สำหรับประเทศไทยนั้นมีความสัมพันธ์อันดีกับ สปป.ลาวทั้งสองฝ่ายต่างยินดีต่อการให้ความช่วยเหลือของสาธารณรัฐประชาชนจีนที่ให้ต่อ สปป.ลาว³ เพราะได้รับประโยชน์จากส่วนต่อของการคมนาคมจาก สปป.ลาว และเมื่อสาธารณรัฐประชาชนสาธารณรัฐประชาชนจีนได้ลงนามร่วมกับประเทศไทย เพื่อพัฒนาส่วนต่อของเส้นทางคมนาคมทางบกในประเทศไทย การพัฒนารางคู่เป็นระยะทาง 542 ไมล์ สำหรับรถไฟจากจังหวัดหนองคาย เข้าสู่ย่านเศรษฐกิจ อุตสาหกรรม และการขนส่งชายฝั่งตะวันออกของไทย ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อลาว เพราะการเชื่อมต่อระหว่างไทย ลาวนั้นทำได้โดยผ่านสะพานมิตรภาพข้ามแม่น้ำโขง ส่วนสาธารณรัฐประชาชนสาธารณรัฐประชาชนจีนนั้นมีข้อเสนอที่จะสร้างทางรถไฟล่องมาจากเมืองคุนหมิงเข้านครหลวงเวียงจันทน์ ดังนั้นการได้เข้าเป็นคู่เจรจากับ สปป.ลาว และสาธารณรัฐประชาชนจีนจะเป็นการสมประโยชน์ของประเทศไทยด้วย

สรุปได้ว่า สปป.ลาวในปัจจุบันนั้นประสบความสำเร็จในการสร้างความเชื่อมั่นในเรื่องสังคม วัฒนธรรม กฎหมายให้กับนานาประเทศยืนยันความมีเสถียรภาพทางการเมือง และสามารถสร้างประเทศให้มีความมั่นคงได้ สปป.ลาวคงประสบความสำเร็จในการเข้าสู่สถานะของประเทศกำลังพัฒนาและได้รับสิทธิประโยชน์ของความเป็นสมาชิกของประชาคมอาเซียนด้วยความภาคภูมิใจ

³ http://www.joc.com/rail-intermodal/china-build-thai-rail-link-laos_20150101.html

รายงานข้อมูลกฎหมายของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

บทที่ ๑ ข้อมูลเบื้องต้นระบบกฎหมายของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

ข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับประชาชนของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

ประชาชนของ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ส่วนใหญ่สืบเชื้อสายมาจากชาติเผ่าไต จึงมีความใกล้ชิดทางภูมิศาสตร์ วัฒนธรรม ภาษา ประเพณี ศาสนาและการดำรงชีวิตที่คล้ายคลึงกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งประชาชนลาวที่อาศัยอยู่ตามลุ่มแม่น้ำโขง ที่มีลักษณะทางสังคมและวัฒนธรรมที่คล้ายกับวิถีชีวิตของคนในภาคอีสานของไทยและในภาคเหนือของไทย ส่วนใหญ่เป็นชาวลาวที่ตั้งถิ่นฐานในดินแดนที่เป็นส่วนของประเทศไทยปัจจุบันในช่วงระยะต่าง ๆ กัน อารยธรรมตลอดลำแม่น้ำโขงที่ไหลผ่านจากเหนือลงสู่ใต้ในส่วนที่เป็นพรมแดนของประเทศไทย-ลาว มีความยาว 1,100 กิโลเมตร มีลักษณะเป็นทางหลวง หรือสายสัมพันธ์สำหรับการติดต่อไปมาของประชาชนสองฝั่ง มากกว่าการทำหน้าที่เป็นพรมแดนที่ปิดกั้น และแบ่งแยกขนบธรรมเนียมของประชาชนออกจากกัน

ข้อมูลความสัมพันธ์ ไทย-ลาว

ในปี 1933 (พ.ศ. 2476) ไทยและลาวได้ทำสัญญาทางพระราชไมตรี การค้าขาย และการเดินเรือระหว่างกัน โดยประเทศลาวสถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูตกับราชอาณาจักรไทยขึ้นในวันที่ 19 ธันวาคม 1950 ในฐานะประเทศในความปกครองของฝรั่งเศส ซึ่งความสัมพันธ์ดังกล่าวได้ครอบคลุมความร่วมมือหลากหลายสาขาและเกี่ยวข้องกับทุกภาคส่วนในสังคมของทั้งสองประเทศ

ข้อมูลลาว ภายใต้การปกครองของชาติตะวันตก

ประเทศลาวตกอยู่ภายใต้การปกครองของฝรั่งเศสและอเมริกา จนกระทั่งได้รับเอกราชในวันที่ 2 ธันวาคม 1975 สถาปนาเป็นประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว เปลี่ยนแปลงระบบการปกครองจากสมบูรณาญาสิทธิราชย์ ภายใต้อิทธิพลของฝรั่งเศสและอเมริกาที่มีเหนืออินโดสาธารณรัฐประชาชนจีน มาเป็นประชาธิปไตยภายใต้รัฐธรรมนูญ ปี 1893⁴

ประเทศลาวหลังได้รับเอกราช เมื่อวันที่ 2 ธันวาคม คศ.1975 ได้มีรัฐธรรมนูญที่กำหนดอำนาจการบริหารประเทศตามแนวสังคมนิยม เมื่อปีคศ. 1991

ด้านสังคมและวัฒนธรรมของลาวภายหลังจากได้รับเอกราชจึงประกอบไปด้วยการเปลี่ยนแปลงระบบการเมือง และการปกครอง จากประเทศที่อยู่ภายใต้การปกครองของประเทศอื่นมาเป็นประเทศที่มี

⁴ รัฐธรรมนูญ ปี 1893 ภายใต้การปกครองของฝรั่งเศสและอเมริกาในสมัยเจ้าชีวิตศรีสว่างวงศ์
รัฐธรรมนูญ ปี 1991 ถือเป็นรัฐธรรมนูญฉบับแรกหากนับตามระบอบการปกครองแบบสังคมนิยม
และมีแก้ไขปรับปรุงในปี 2003

อำนาจอธิปไตยเป็นของตัวเอง ภายหลังจากที่สถาปนาเป็นประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว เมื่อวันที่ 2 ธันวาคม 1975 แล้ว รัฐบาลของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ได้จัดระเบียบบริหารรัฐ บนเส้นทางของประเทศสังคมนิยม และได้ร่างรัฐธรรมนูญฉบับใหม่ และประกาศใช้ในวันที่ 15 สิงหาคม 1991 โดยได้ประกาศให้รัฐธรรมนูญฉบับดังกล่าวเป็นรัฐธรรมนูญของระบอบประชาธิปไตยประชาชน⁵ ซึ่งเป็นรัฐประชาธิปไตยที่แสดงให้เห็นถึงผลงานอันยิ่งใหญ่ของประชาชนในภารกิจต่อสู้ปลดปล่อยชาติ การปกป้องรักษา และพัฒนาประเทศชาติ ในด้านการเมือง ด้านเศรษฐกิจ และด้านสังคม วัฒนธรรม และการป้องกันชาติ ความสงบสุข กำหนดสิทธิและหน้าที่พื้นฐานของพลเมืองและระบบการจัดตั้ง “กงจักรรัฐ” (หมายถึงกระบวนการและวงจรการใช้อำนาจรัฐ อันประกอบไปด้วยสภาแห่งชาติ ประธานประเทศและรัฐบาล) ในระยะใหม่ มีการแบ่งหมวดกฎหมายเป็นโขงเขต(ภาคของกฎหมาย) อันได้แก่ ภาคเศรษฐกิจ ภาควัฒนธรรมสังคม ภาคการปกครองและกำกับดูแลรัฐ เป็นต้น

ระบบกฎหมายลาว

ก่อนสถาปนาเป็นสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

ประเทศลาวก่อนสถาปนาเป็นสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว กฎหมายต่างๆ ได้บัญญัติระบบกฎหมายเป็นลายลักษณ์อักษร (civil code) โดยมีขนบธรรมเนียมประเพณีและได้รับอิทธิพลจากประเทศฝรั่งเศส โดยได้มีการรวบรวมไว้เป็นประมวลกฎหมาย ซึ่งประกอบไปด้วย ประมวลกฎหมายแพ่ง ประมวลกฎหมายอาญา ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง และวิธีพิจารณาความอาญา พร้อมกับกฎหมายต่างๆ ซึ่งถูกบัญญัติขึ้นและประกาศใช้นับแต่ปี 1972 เป็นต้นมา

ระบบกฎหมายระยะแรก 1975-1989

ภายหลังจากการสถาปนาประเทศเป็นสาธารณรัฐประชาชนลาวเมื่อวันที่ 2 ธันวาคม 1975 บรรดากฎหมายดังกล่าวได้ถูกลบทิ้งไป พร้อมกับการสิ้นผลบังคับใช้ทั้งหมด

ในระยะปี 1975 ถึงปี 1989 สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวยึดเอา มติ คำสั่ง คำแนะนำ นิติกรรม (ประเภทของกฎหมาย) ต่างๆ ให้มีผลบังคับใช้ทางกฎหมาย ในปี 1986 เมื่อสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ได้เปลี่ยนแปลงนโยบายด้านเศรษฐกิจ เป็นเศรษฐกิจตลาด ซึ่งถูกเรียกว่า “กลไกเศรษฐกิจใหม่ (new economic mechanism)” โดยมีกฎหมายเป็นภาคส่วนหนึ่งของการเปลี่ยนแปลงระบบเศรษฐกิจใหม่ โดยรัฐบาลสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวได้ให้ความสำคัญใน

⁵ ระบอบประชาธิปไตยประชาชน หมายถึง อำนาจทั้งหมดเป็นของประชาชน โดยประชาชน และเพื่อผลประโยชน์ของประชาชนบรรดาชนเผ่าต่างๆ ซึ่งประกอบด้วยบรรดาชนชั้นคน (ระดับคน) ในสังคมโดยเน้นเฉพาะกรรมกร กสิกรและนักเรียน นักศึกษา ปัญญาชนต่าง ๆ เป็นหลัก ต่อมาในปี 2003 ได้มีการปรับปรุงแก้ไขรัฐธรรมนูญ ค.ศ.1991 โดยมีการแก้ไขเพิ่มเติม 1 หมวด หมวดที่ 3 การป้องกันชาติ-ป้องกันความสงบ และเพิ่มเติมใหม่บางส่วนอีก 18 มาตรา (โดยใช้บังคับถึงปัจจุบันและไม่มีการแก้ไขเปลี่ยนแปลงเพิ่มเติมใหม่อีก)

การบัญญัติกฎหมายเพื่อเป็นการสนับสนุนการเปลี่ยนแปลงทางด้านเศรษฐกิจและสังคม

กฎหมายใหม่ชุดแรกประกาศใช้ในปี 1990-ปัจจุบัน

ในปี 1990 สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวได้รับรองและประกาศใช้กฎหมายจำนวนหนึ่งที่สำคัญคือ กฎหมายว่าด้วยศาลประชาชน กฎหมายว่าด้วยอัยการประชาชน กฎหมายว่าด้วยค่าธรรมเนียมศาล กฎหมายว่าด้วยการดำเนินคดีอาญา กฎหมายว่าด้วยการดำเนินคดีแพ่ง กฎหมายอาญา กฎหมายว่าด้วยกรรมสิทธิ์ กฎหมายว่าด้วยข้อผูกพันทางสัญญา กฎหมายว่าด้วยข้อผูกพันนอกสัญญา กฎหมายว่าด้วยครอบครัว กฎหมายว่าด้วยสัญชาติลาว เป็นต้น นับแต่นั้นเป็นต้นมา สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวได้บัญญัติ และปรับปรุงบทกฎหมายต่างๆ จนถึงปัจจุบัน

สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ให้ความสำคัญต่อพัฒนาการของกฎหมายเพื่อยืนยันความเป็นสากลของประเทศในยุคโลกาภิวัตน์ ในระยะเวลาเริ่มต้นได้มีความพยายามสร้างระเบียบกฎหมายภายใน และการจัดตั้งดำเนินการ และพันธะหน้าที่ ของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ต่อสากล โดยสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวได้พัฒนาด้านกฎหมายและด้านอื่น ๆ เพื่อปรับตัวเข้ากับภาคพื้นสากล โดยมุ่งหวังที่จะพัฒนาประเทศให้เป็นรัฐแห่งกฎหมายและเป็นที่ยอมรับของสากล⁶

ขบวนการการสร้างกฎหมายของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

นิติบัญญัติใน สปป. ลาวเป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการสร้างนิติกรรม เลขที่ 19 /สพข ลงวันที่ 12 กรกฎาคม 2012 เรียกว่าเป็นทางการว่า หลักการ “สร้างนิติกรรม” เป็นระดับขั้นทางกฎหมายซึ่งที่มีผลบังคับเป็นการทั่วไป ตามมาตรา 4 ดังนี้คือ 1. รัฐธรรมนูญ 2. กฎหมาย 3. มติของสภาแห่งชาติ 4. มติของคณะประจำสภาแห่งชาติ 5. รัฐบัญญัติของประธานประเทศ 6. คำสั่งของรัฐบาล 7. มติของรัฐบาล 8. คำสั่งหรือข้อตกลงของนายกรัฐมนตรี 9. คำสั่ง ข้อตกลง คำแนะนำ ของรัฐมนตรีว่าการกระทรวง หัวหน้าองค์กรที่ขึ้นกับรัฐบาล 10. คำสั่ง ข้อตกลง คำแนะนำของเจ้าแขวง เจ้าครองนคร 11. คำสั่ง ข้อตกลง คำแนะนำของเจ้าเมือง หัวหน้าเทศบาล 12. กฎระเบียบของหมู่บ้าน และสนธิสัญญาสากลถือเป็นกฎหมายประเภทหนึ่งซึ่งต้องดำเนินการตามกฎหมายโดยกำหนดให้เป็นกฎหมายโดยเฉพาะ (ลักษณะพิเศษ)⁷ ขบวนการบัญญัติกฎหมายนั้นต้องยึดหลักหกประการ ดังต่อไปนี้คือ

1. ต้องบัญญัติให้สอดคล้องกับแนวทางนโยบาย รัฐธรรมนูญ กฎหมาย และภายใต้สภาพความเป็นจริงทางด้านเศรษฐกิจสังคม
2. ต้องบัญญัติให้สอดคล้องกับสนธิสัญญาและสัญญาสากล ที่สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชน

⁶ โพนะนี ไชวงสา , เอกสารประกอบการสอนวิชากฎหมายเบื้องต้น คณะนิติศาสตร์และรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว

⁷ รัฐบัญญัติของประธานประเทศ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ว่าด้วยการสร้าง การเข้าร่วมเป็นภาคี และการดำเนินการตามสนธิสัญญาสากล เลขที่ 01/ปปท ลงวันที่ 7 ตุลาคม 2009

ลาวเป็นภาคี

3. ต้องบัญญัติในขอบเขตอำนาจขององค์กรที่มีอำนาจออกกฎหมายนั้น ๆ (เรียกว่า องค์กรที่มีสิทธิสร้างกฎหมาย)
4. ต้องมีแผนการและวิธีปฏิบัติตามขั้นตอน (ขบวนการการสร้างและปรับปรุงกฎหมาย)
5. ต้องรับรองความโปร่งใส และเปิดเผย โดยมีการประสานกับภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง เพื่อขยายฐานประชาธิปไตย และเพื่อรับฟังความคิดเห็นของประชาชน
6. ต้องรับรองลักษณะชาติวิเทศศาสตร์และมหาชน (น่าจะหมายความถึง Scientific and Public nature of legislation)

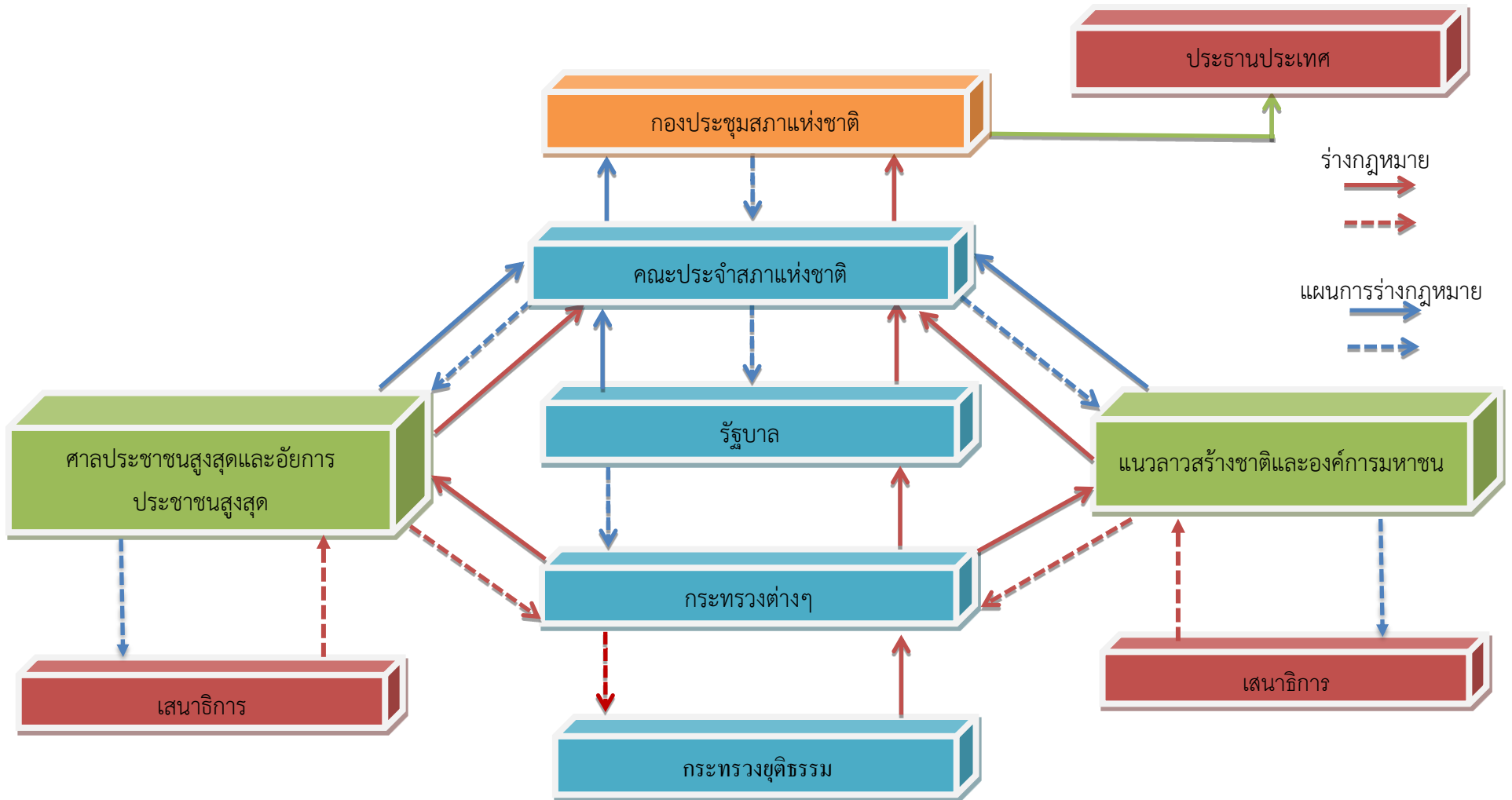
ขั้นตอนการสร้างนิติกรรม

กฎหมายว่าด้วยการสร้างนิติกรรม เลขที่ 19 /สพช ลงวันที่ 12 กรกฎาคม 2012 ของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว มีการกำหนดกระบวนการไว้ 7 ขั้นตอน⁸ คือ

1. การกำหนดแผนว่าด้วยการนิติบัญญัติ
2. การยกร่างกฎหมาย
3. ตรวจสอบความสอดคล้องของการร่างกฎหมายโดยกระทรวงยุติธรรม
4. พิจารณาร่างกฎหมาย โดยรัฐบาล
5. รัฐบาลพิจารณาร่างกฎหมายในกองประชุมรัฐบาล และมีมติรับรองแล้วนำเสนอต่อคณะประจำสภาแห่งชาติ
6. พิจารณาและรับรองร่างกฎหมาย โดยสภาแห่งชาติ
7. ประกาศใช้กฎหมายโดยประธานประเทศ

⁸ กฎหมายว่าด้วยการสร้างนิติกรรม เลขที่ 19 /สพช ลงวันที่ 12 กรกฎาคม 2012

ขั้นตอนการสร้างกฎหมายสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว



(แผนผังขบวนการสร้างนิติกรรม (กฎหมาย) ของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว)

ขั้นตอนที่ 1. การกำหนดแผนว่าด้วยการนิติบัญญัติ

สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว จะกำหนดแผนการสร้างกฎหมายก่อนในเบื้องต้นโดยองค์การจัดตั้งและบุคคลที่มีสิทธิเสนอร่างกฎหมาย ผู้มีสิทธิเสนอสร้างร่างกฎหมาย มี 1. ประธานประเทศ 2. คณะประจำสภาแห่งชาติ 3. รัฐบาล 4. ศาลประชาชนสูงสุด 5. องค์การอัยการประชาชนสูงสุด 6. แนวลาวสร้างชาติและองค์การมหาชน (ขั้นศูนย์กลาง) ต้องเสนอแผนว่าด้วยการบัญญัติกฎหมายและปรับปรุงกฎหมายของตน บุคคลและนิติบุคคลหรือองค์การอื่นที่มีสิทธิเสนอความเห็นเกี่ยวกับการสร้างและปรับปรุงกฎหมายต่อองค์การและบุคคลที่มีสิทธิเสนอร่างกฎหมาย เพื่อพิจารณาบรรจุเข้าในแผนการสร้างและปรับปรุงกฎหมายโดยกำหนดเหตุผล ความจำเป็น จุดประสงค์ ความคาดหมาย ขอบเขต ในการสร้างและปรับปรุงกฎหมายให้ชัดเจน รวมถึงความต้องการและเงื่อนไขที่จำเป็น พร้อมทั้งข้อเสนอต่างๆ เพื่อเสนอต่อคณะประจำสภาแห่งชาติพิจารณา

แผนร่างและปรับปรุงกฎหมายมี 2 ประเภท ประกอบด้วยแผนการ 5 ปี แผนการ 5 ปีเป็นแผนการที่กองประชุมครั้งแรกของสภาแห่งชาติในแต่ละชุด เป็นผู้พิจารณาตกลงรับรอง ส่วนแผนการร่างและปรับปรุงกฎหมายประจำปี เป็นแผนที่คณะประจำสภาแห่งชาติเป็นผู้ตกลงบนพื้นฐานการสร้างและปรับปรุงกฎหมาย 5 ปีที่ได้รับรองไว้และการตามที่เสนอขององค์การและบุคคลที่มีสิทธิเสนอสร้างและปรับปรุงกฎหมายและแผนการประจำปี

ในชั้นนี้องค์การที่รับผิดชอบสร้างร่างกฎหมาย จะสร้างแผนการสร้างและปรับปรุงกฎหมาย 5 ปี ของตนพร้อมด้วยบทเสนอเกี่ยวกับเหตุผลและความจำเป็นในการสร้างและปรับปรุงกฎหมาย จุดประสงค์ของกฎหมาย ผลประโยชน์ที่จะได้รับ ทรัพยากร และกลไกการจัดตั้งองค์กรบังคับใช้ (ฝ่ายปฏิบัติ) และเสนอต่อ กระทรวงยุติธรรม ก่อนวันที่ 1 กันยายน ของปีที่ 4 ของวาระของสภาแห่งชาติฯ แต่ละชุด (มีวาระ 5 ปี) เพื่อค้นคว้าตรวจตรา สรุปรวมและรายงานผลไปยังรัฐบาล

รัฐบาลต้องพิจารณาและเสนอแผน “การร่างและปรับปรุงกฎหมาย” ต่อคณะประจำสภาแห่งชาติ ภายในเดือนมกราคม ของปีถัดไป

สำหรับศาลประชาชนสูงสุด องค์การอัยการประชาชนสูงสุด แนวลาวสร้างชาติ และองค์การมหาชน(ขั้นศูนย์กลาง)เสนอ “แผนการร่างและปรับปรุงกฎหมาย” ของตนและส่งให้รัฐบาล ก่อนวันที่ 1 กันยายน ของปีที่ 4 ของวาระของสภาแห่งชาติในแต่ละชุด เพื่อประกอบความเห็น เป็นลายลักษณ์อักษร แล้วนำเสนอต่อคณะประจำสภาแห่งชาติ (พิจารณาจากแผนผังกระบวนการเส้นสีฟ้า)

- การตรวจแผนการร่างและปรับปรุงกฎหมาย

ภายหลังได้รับแผนการร่างและปรับปรุงกฎหมายจากองค์การที่มีสิทธิเสนอร่างกฎหมาย คณะประจำสภาแห่งชาติจะมอบหมายให้กรรมวิธีการกฎหมายประสาน หรือเข้าร่วมกับกรรมวิธีการอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องของสภาแห่งชาติ⁹ เพื่อตรวจตราร่าง แล้วรายงานต่อคณะประจำสภาแห่งชาติ

⁹ คณะกรรมการมี 6 คณะประกอบด้วย

- คณะกรรมการกฎหมาย

- **การเสนอและการพิจารณาแผนการร่างและปรับปรุงกฎหมาย**

คณะประจำสภาแห่งชาติมีหน้าที่รวบรวมและเสนอแผนการร่างและปรับปรุงกฎหมาย 5 ปี ต่อ กองประชุมครั้งแรกของสภาแห่งชาติในแต่ละชุดเพื่อพิจารณารับรอง

สำหรับแผนการร่างและปรับปรุงกฎหมายประจำปี คณะประจำสภาแห่งชาติ เป็นผู้ให้ความเห็นชอบโดยอิงตามแผนการร่างและปรับปรุงกฎหมาย 5 ปี ที่ได้รับรองไว้แล้ว และตามการเสนอของ องค์การจัดตั้งและบุคคลที่มีสิทธิเสนอสร้างและปรับปรุงกฎหมาย (ในกรณีหากไม่เป็นตามแผนการร่างและปรับปรุงกฎหมายประจำปี คณะประจำสภาแห่งชาติ จะเป็นผู้พิจารณาและเห็นชอบตามการเสนอขององค์การและบุคคลที่มีสิทธิเสนอร่างกฎหมาย และคณะประจำสภาแห่งชาติ ต้องรายงานการปรับปรุงแผนการร่างและปรับปรุงกฎหมายดังกล่าวต่อกองประชุมสภาแห่งชาติในคราวถัดไป)

- **การจัดทำแผนปฏิบัติการในการสร้างและปรับปรุงกฎหมาย**

คณะประจำสภาแห่งชาติประกาศแผนการร่างและปรับปรุงกฎหมาย 5 ปี และประจำปีที่ได้รับรองแล้วให้รัฐบาลและองค์การ และบุคคลอื่นที่มีสิทธิเสนอร่างกฎหมายเพื่อดำเนินการปฏิบัติการดำเนินการตามแผนการร่างกฎหมายและปรับปรุงกฎหมาย โดยในส่วนของรัฐบาล รัฐบาลจะได้อบรมหมายให้องค์การที่เกี่ยวข้องของตนจัดทำแผนปฏิบัติการร่างกฎหมายและปรับปรุงกฎหมายดังกล่าว (กระทรวงยุติธรรมมีหน้าที่ส่งเสริมติดตามตรวจตราการปฏิบัติการตามแผนการร่างกฎหมายและปรับปรุงกฎหมายให้ทันตามกำหนดเวลา)

ขั้นตอนที่ 2. การสร้าง (การยก) ร่างกฎหมาย (แผนผังเส้นสีแดง)

องค์การที่รับผิดชอบในการสร้างร่างกฎหมายคือองค์การที่มีสิทธิเสนอสร้างร่างกฎหมายตามที่กล่าวมา องค์การที่รับผิดชอบร่างกฎหมายของรัฐบาล คือ บรรดากระทรวงต่างๆ องค์การที่ขึ้นกับรัฐบาล องค์การที่รับผิดชอบการยกร่างกฎหมายของประธานประเทศคือ สำนักงานประธานประเทศ

อำนาจหน้าที่ และความรับผิดชอบขององค์การร่างกฎหมายโดยทั่วไปมีดังนี้

- สร้างแผนการร่างและปรับปรุงกฎหมายที่อยู่ในความรับผิดชอบของตนพร้อมด้วยแผนงบประมาณ
- สร้างหน่วยงานด้านกฎหมายของตน
- แต่งตั้งคณะรับผิดชอบร่างกฎหมาย

-
- คณะกรรมการเศรษฐกิจ แผนงาน และการเงิน
 - คณะกรรมการวัฒนธรรม-สังคม
 - คณะกรรมการกิจการชนเผ่า
 - คณะกรรมการป้องกันชาติ-ป้องกันความสงบ
 - คณะกรรมการการต่างประเทศ

- ให้คำแนะนำด้านนโยบายแก่คณะผู้รับผิดชอบร่างกฎหมาย
- พิจารณารับรองแผนการดำเนินการและแผนงบประมาณตามการเสนอของคณะผู้รับผิดชอบร่างกฎหมาย
- พิจารณาองค์ประกอบและเนื้อหาของร่างกฎหมายของคณะผู้รับผิดชอบร่างกฎหมาย
- เสนอร่างกฎหมายพร้อมด้วยปัญหาที่เกี่ยวข้องหรือขอความเห็นจากรัฐบาล
- เสนอนายกรัฐมนตรี แต่งตั้งคณะผู้รับผิดชอบป้องกัน ชี้แจง ร่างกฎหมาย เพื่อเสนอร่างกฎหมายต่อ กองประชุมสภาแห่งชาติ สำหรับการร่างกฎหมายที่อยู่ในความรับผิดชอบของรัฐบาล
- ประเมินการจัดตั้ง ปฏิบัติกฎหมายที่อยู่ในความรับผิดชอบของตน

วิธีปฏิบัติสำหรับองค์การที่รับผิดชอบการร่างกฎหมาย มีดังนี้

1. กำหนดนโยบายเกี่ยวกับการร่างกฎหมาย
2. แต่งตั้งคณะผู้รับผิดชอบร่างกฎหมาย
3. เก็บรวบรวมข้อมูล
4. ร่างเนื้อหาของกฎหมาย
5. รับฟัง คำแนะนำ และความคิดเห็นจากภาคส่วนต่างของสังคมที่เกี่ยวข้อง เช่น กระทรวงการเงิน กระทรวงภายใน (กระทรวงมหาดไทย) เพื่อรับรองด้านการเงินและโครงสร้างการจัดตั้งองค์การที่เกี่ยวข้องต้องประกอบความเห็นเป็นลายลักษณ์อักษรให้คณะผู้รับผิดชอบร่างกฎหมายภายใน กำหนดเวลา 15 วัน นับแต่วันที่ได้รับร่างกฎหมายเป็นต้นไป นอกจากนั้นยังต้องจัดกองประชุมคณะผู้รับผิดชอบร่างกฎหมาย ปรีกษาหารือทบทวน ความคิดเห็นและเนื้อหาของกฎหมายทั้งหมดรวมทั้ง บทเสนอร่างกฎหมาย บทประเมินผลกระทบของร่างกฎหมาย พิมพ์ลงในเว็บไซต์ของรัฐบาลหรือของตนอย่างน้อย 60 วันเพื่อให้ประชาชนทุกภาคส่วนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเนื้อหาในร่างกฎหมาย
6. สร้างข้อเสนอแนะและประเมินผลกระทบร่างกฎหมาย

การสร้างกฎหมายใหม่อาจเป็นการปรับปรุงบทบัญญัติใดบทบัญญัติหนึ่งในปัญหาหรือในภาคเขตกฎหมายเดียวกัน เพื่อประกันความสอดคล้องของกฎหมาย และความรวดเร็วในการปฏิบัติ

การกำหนดนโยบายเกี่ยวกับการสร้างร่างกฎหมาย องค์การที่รับผิดชอบสร้างร่างกฎหมาย กำหนดนโยบายเกี่ยวกับการสร้างและปรับปรุงกฎหมายให้คณะผู้รับผิดชอบสร้างร่างกฎหมาย เช่น แนวทาง หลักการ นโยบาย ขอบเขต การดัดแปลง ภายในขอบเขตบังคับของกฎหมาย

- การแต่งตั้งคณะผู้รับผิดชอบร่างกฎหมาย

องค์การที่รับผิดชอบร่างกฎหมาย เป็นผู้แต่งตั้งคณะผู้รับผิดชอบสร้างร่างกฎหมายของตน โดย รัฐมนตรีช่วยว่าการหรือรองหัวหน้าองค์การเป็นหัวหน้าคณะ และประกอบด้วยหัวหน้าหน่วยงานนิติกรรม พนักงานวิชาการที่เกี่ยวข้อง จำนวนหนึ่งเป็นคณะ เพื่อสร้างและปรับปรุงกฎหมายให้สำเร็จตามกำหนดเวลาที่ได้

กำหนดไว้ในแผน ในกรณีร่างกฎหมายหากสัมพันธ์กับหลายภาคส่วนงานคณะผู้รับผิดชอบร่างกฎหมายดังกล่าว ต้องมีตัวแทนมาร่วมด้วยทุกภาคส่วนงาน

หน่วยงานนิติกรรมขององค์การที่รับผิดชอบร่างกฎหมายเป็นเสนาธิการ (เลขานุการ) ในการสร้าง การปรับปรุง การโฆษณาเผยแพร่ และการประเมินผลจัดตั้งดำเนินการตามกฎหมาย ที่อยู่ในความรับผิดชอบของตน สำหรับกฎหมายที่อยู่ในความรับผิดชอบของสภาแห่งชาติ คณะประจำสภาแห่งชาติเป็นผู้แต่งตั้งคณะผู้รับผิดชอบร่างกฎหมาย

- **อำนาจและหน้าที่ของคณะผู้รับผิดชอบร่างกฎหมาย**

1. สร้างแผนการและงบประมาณ สำหรับการดำเนินงานของคณะผู้รับผิดชอบร่างกฎหมายเพื่อเสนอต่อองค์การ ที่รับผิดชอบสร้างร่างกฎหมายให้ความเห็นชอบ
2. เก็บรวบรวม ค้นคว้าข้อมูล สืบเคราะห์นโยบาย และปัญหาอื่น ๆ เกี่ยวกับเนื้อหาของกฎหมาย
3. กำหนดองค์ประกอบและเขียนเนื้อหาของกฎหมาย
4. จัดตั้งองค์ประจำปรึกษาหารือ เผยแพร่ ร่างกฎหมายลงในเวปไซด์หรือสื่อสิ่งพิมพ์อื่น ๆ เพื่อระดมความคิดเห็นทางกฎหมาย
5. ส่งร่างกฎหมายให้ภาคส่วนงานที่เกี่ยวข้องเพื่อรับฟังความคิดเห็น
6. รับข้อคิดเห็นจากผู้เชี่ยวชาญทั้งภายในและต่างประเทศ ที่มีความรู้และประสบการณ์เกี่ยวกับเนื้อหาของกฎหมาย
7. รวบรวมและพิจารณา ความคิดเห็นของบุคคลและนิติบุคคล และองค์การจัดตั้งต่อร่างกฎหมาย
8. เขียนบทเสนอและบทประเมินผลกระทบของร่างกฎหมาย
9. รายงานการดำเนินการ และความคืบหน้าในการร่างกฎหมายต่อองค์การที่รับผิดชอบร่างกฎหมายเป็นประจำ
10. ปฏิบัติหน้าที่อื่นๆ ตามที่ได้รับมอบหมาย

ขั้นตอนที่ 3. การตรวจตราร่างกฎหมายโดยกระทรวงยุติธรรม เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องของร่างกฎหมาย และกฎหมายอื่นโดยกระทรวงยุติธรรม

ขั้นตอนที่ 4. เสนอร่างกฎหมายต่อรัฐบาลพิจารณา

ขั้นตอนที่ 5. รัฐบาลพิจารณาร่างกฎหมายในกองประชุมรัฐบาลเมื่อมีมติรับรองแล้วให้นำเสนอ ต่อคณะประจำสภาแห่งชาติ

ขั้นตอนที่ 6. คณะประจำสภาแห่งชาติส่งให้ที่ประชุมสภาแห่งชาติเป็นผู้พิจารณารับรอง

ขั้นตอนที่ 7. สภาแห่งชาติเสนอร่างกฎหมายต่อประธานประเทศเพื่อประกาศใช้เป็นกฎหมาย (รัฐดำรัส) ภายใน 10 วันนับจากวันที่ได้รับกฎหมายจากสภาแห่งชาติเป็นต้นไป

จากแผนผังกระบวนการสร้างกฎหมายข้างต้น หลังจากขั้นตอนที่ 7 ประธานประเทศลงนามและประกาศใช้บังคับจะเรียกว่า “รัฐดำรัส” หากเป็นรายละเอียดในวิธีการและการดำเนินการตามรัฐดำรัสจะเรียกว่า มติ หรือคำสั่งฯ (ตั้งแต่ข้อ 7 -12) โดยเป็นการกำหนดวิธีการปฏิบัติลำดับรองลงสู่รากฐาน (ระดับท้องถิ่น) ให้ปฏิบัติ หากยังไม่มีรัฐดำรัสของประเทศ เช่น ในภาวะการณ์ฉุกเฉินจะมีการออกเป็นดำรัสของรัฐบาลหรือคำสั่งเป็นการชั่วคราว เป็นต้น

ระดับชั้นของกฎหมาย

สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวแบ่งกฎหมายเป็น 2 ประเภท¹⁰ คือ เป็นกฎหมายที่มีผลบังคับทั่วไป และกฎหมายโดยเฉพาะ

กฎหมายที่มีผลบังคับทั่วไป มี 12 ประเภท คือ

1. รัฐธรรมนูญ
2. กฎหมาย
3. มติของสภาแห่งชาติ
4. มติของคณะประจำสภาแห่งชาติ
5. รัฐบัญญัติของประธานประเทศ
6. ดำรัสของรัฐบาล
7. มติของรัฐบาล
8. คำสั่ง ข้อตกลงของนายกรัฐมนตรี
9. คำสั่ง ข้อตกลง คำแนะนำ ของรัฐมนตรีว่าการฯ หัวหน้าองค์กรที่ขึ้นกับรัฐบาล
10. คำสั่ง ข้อตกลง คำแนะนำของเจ้าแขวง เจ้าครองนคร
11. คำสั่ง ข้อตกลง คำแนะนำของเจ้าเมือง หัวหน้าเทศบาล
12. กฎระเบียบของหมู่บ้าน

กฎหมายโดยเฉพาะ ได้แก่ สนธิสัญญาสากลซึ่งเป็นกฎหมายที่มีผลบังคับเฉพาะโดยมีวิธีการร่างและการดำเนินการตามรัฐบัญญัติของประธานประเทศ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ว่าด้วยการสร้าง การเข้าร่วมเป็นภาคีและการดำเนินการตามสนธิสัญญาสากล เลขที่ 01/ปปท ลงวันที่ 7 ตุลาคม 2009

¹⁰ มาตรา 4 กฎหมายว่าด้วยการสร้างนิติกรรม เลขที่ 19 /สพข ลงวันที่ 12 กรกฎาคม 2012

1. ภาพรวมด้านสังคมและวัฒนธรรม

1.1 นโยบายด้านสังคมวัฒนธรรมและกฎหมาย

สังคมวัฒนธรรมของประเทศลาวภายหลังมีการปลดปล่อยชาติ (หลังปี ค.ศ.1975) ดำรงอยู่ภายใต้อุดมการณ์ที่ว่า “สันติภาพ เอกราช เป็นกลาง ประชาธิปไตย เอกภาพ วัฒนาถาวร” ในระยะแรก สปป. ลาวสามารถยืนหยัดรักษาสังคมและวัฒนธรรมเดิมของชนชาติลาวไว้ได้ พร้อมไปกับการสร้างเอกราชทางเศรษฐกิจ โดยขยายวัฒนธรรมแห่งชาติ และความก้าวหน้าทางด้านวัตถุ เพื่อยกระดับความเป็นอยู่ และระดับจิตใจของประชาชนให้สูงขึ้น

รัฐบาล แห่ง สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว กำหนดว่าการสร้างให้ประเทศชาติเข้มแข็งทางสังคมและวัฒนธรรมทำได้โดยใช้เป้าหมายทางการเมืองเป็นสำคัญ โดยกำหนดให้ช่วงระยะปี 1975-1989 เป็นระยะแห่งการปลดปล่อยชาติและลบล้างกฎหมายเดิม (เป็นการยกเลิกชนิดถอนรากถอนโคน ซึ่งเป็นกระบวนการหนึ่งของการนำประเทศไปสู่ความเป็นสังคมคอมมิวนิสต์ที่สมบูรณ์ในเวลาต่อมา) ในช่วงระยะปี 1975-1989 นี้ รัฐบาลของพรรคประชาชนปฏิวัติลาวได้สร้างกฎหมายใหม่ในรูปของ “คำสั่ง” และ “นิติกรรม” เช่น คำสั่งปี 1976 เรื่องวิธีดำเนินคดี เลขที่ 53/นย ลงวันที่ 16 ตุลาคม 1976 เป็นคำสั่งเกี่ยวกับการจับตัว การสืบสวน และการตัดสินผู้กระทำผิดซึ่งถือได้ว่าเป็นคำสั่งฉบับหนึ่งที่มีความศักดิ์สิทธิ์ทางด้านกฎหมายต่อการดำเนินคดีอาญาของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวในยุคนั้น¹¹ และได้สิ้นผลบังคับใช้เมื่อมีการรับรอง ประกาศใช้กม.ว่าด้วยศาลประชาชน อัยการประชาชน กฎหมายอาญา และกฎหมายว่าด้วยการดำเนินคดีอาญา ในปี 1990 นอกจากนี้ ยังมีประกาศกฎระเบียบชั่วคราวว่าด้วยการดำเนินการความเคลื่อนไหว (mobility) และระบบวิธีการทำงานของสภารัฐมนตรี¹² ในปี 1975-1991 เนื่องจากในช่วงเวลาดังกล่าวเป็นช่วงที่พนักงานของรัฐต้องปฏิบัติภารกิจคุ้มครองรัฐ โดยยังไม่มีรัฐธรรมนูญแต่ต้องปฏิบัติหน้าที่ของตนตามมติพรรคประชาชนปฏิวัติลาวคำสั่ง ระเบียบการต่างๆ และกฎหมายชั่วคราว เป็นต้น¹³

รากฐานของนโยบายด้านสังคมและวัฒนธรรมของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

นโยบายด้านสังคมและวัฒนธรรมของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว มีรากฐานทางอุดมการณ์และกฎหมายมาจากการประชุมใหญ่พรรคประชาชนปฏิวัติลาวครั้งที่ 3 (ค.ศ. 1982) โดยมีการกำหนดปณิธานหรืออุดมการณ์ไว้ว่า “ประชาชนมั่งมีผาสุก ประเทศชาติมั่งคั่ง เข้มแข็ง สังคมสามัคคีปรองดอง ประชาธิปไตยยุติธรรม และเสรีวิไล” ซึ่งจะกล่าวได้ว่าปณิธานหรืออุดมการณ์ในระยะต้นของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวนี้ เป็นระยะแห่งการปกป้องรักษาผลของการปฏิวัติชาติและการรักษาบาดแผลของสงคราม รัฐบาลเชื่อว่า แนวคิดของประชาชน และสังคมลาว เล็งเป้าหมายไปที่การปกป้องประเทศชาติและ

¹¹ รศ.เวียงวิไลย เทียงจันไซ เอกสารประกอบการสอนการดำเนินคดีอาญา ปี 2006 หน้า 4

¹² กฎหมายว่าด้วยการตั้งสภารัฐมนตรีของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ลงวันที่ 30 กรกฎาคม 1978

¹³ สุบิน แสงสว่าง เอกสารประกอบการสอนวิชาการพัฒนาองค์การ ในวิชาความรู้พื้นฐานบริหารการพัฒนา หน้า 107

การเพิ่มพูนผลผลิตเพื่อให้เศรษฐกิจขยายตัว มีการลงทุนจากภายในและต่างประเทศมีมากขึ้น แม้ว่าเมื่อเศรษฐกิจขยายตัวมากขึ้นและมีแนวคิดของประชาชนจำนวนหนึ่งได้เปลี่ยนแปลงไป สปป. ลาวยังคงใช้กฎหมายในรูปของมติพรรคประชาชนปฏิวัติลาวและคำสั่งชั่วคราวฯ จนถึงปี 1989

ต่อมาในปี 1990 ได้เริ่มมีการออกกฎหมายภาคของวัฒนธรรม –สังคม เพื่อดำเนินการตามมติที่ประชุมพรรคประชาชนปฏิวัติลาว ครั้งที่ 4 โดยเริ่มที่การบัญญัติกฎหมายครอบครัวเป็นฉบับแรก อันเนื่องมาจากความจำเป็นต้องเปลี่ยนการดำเนินชีวิตประชาชนในยุคใหม่ โดยให้รักษาไว้ในวัฒนธรรมเดิมมากยิ่งขึ้น

ในปีต่อมา (1991) มีมติของกองประชุมใหญ่พรรคประชาชนปฏิวัติลาว ครั้งที่ 5 ลงวันที่ 27-29 มีนาคม 1991 ได้มุ่งเน้นถึงปัญหาสังคมในขณะนั้น โดยกำหนดนโยบายด้านสังคม และชี้ให้เห็นว่าภาคสังคมและวัฒนธรรมมีผลต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและการดำรงชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชน และภาคสังคมมีส่วนทำให้สร้างเสถียรภาพทางการเมือง และความเป็นระเบียบเรียบร้อยของสังคม สำหรับนโยบายด้านวัฒนธรรม มติของกองประชุมใหญ่พรรคประชาชนปฏิวัติลาว ครั้งที่ 5 นี้ ได้กำหนดลักษณะพื้นฐานของวัฒนธรรมลาวไว้ 3 ลักษณะ คือ ลักษณะชาติ ลักษณะมหาชน และลักษณะก้าวหน้า ซึ่งหมายความว่า พื้นฐานวัฒนธรรมอันดีงามของชาติต้องได้รับการบูรณาการ ปรับปรุง และเพิ่มพูนให้งอกเงย และต้องต่อต้านอารยธรรมที่ไม่เหมาะสม นายคำไต สีพันดอน เป็นประธานคณะกรรมการงานศูนย์กลางพรรคประชาชนปฏิวัติลาว ในปี 1993 แถลงข่าวอย่างเป็นทางการว่า

“... มีการรับเอาสิ่งที่ดีของความศรีวิไลของยุคสมัย ความก้าวหน้าศรีวิไล กับการต่อสู้ต้านกับสิ่งที่ไม่ดีที่เสื่อมทรามลามก เปรียบเทียบกับการนำเอาวัฒนธรรมของชาติอื่นมาครอบงำวัฒนธรรมอันดีงามของชาติลาว”¹⁴

นายคำไต สีพันดอน ยกตัวอย่างเรื่องการไม่นุ่งผ้าขึ้นลาวนุ่งกางเกง เป็นต้นและเน้นในเรื่องการใช้แรงงานของคนลาวในระยะผันเปลี่ยนเศรษฐกิจและการล่มสลายของระบบการเมืองของสหภาพโซเวียต

ในช่วงมติที่ประชุมใหญ่ของพรรคประชาชนปฏิวัติลาว ครั้งที่ 5 นี้เองได้มีการบัญญัติกฎหมายว่าด้วยกรรมสิทธิ์ ในปี 1990 และมีการคุ้มครองแรงงาน โดยออกกฎหมายแรงงาน ปี 1994 และกฎหมายอาญา ในปี 2001

หลังจากปี 1996 เป็นต้นมา พรรคประชาชนปฏิวัติลาว ได้ให้ความสำคัญกับการพัฒนาสังคม และวัฒนธรรมเรื่อยมา ตัวอย่างเช่น มีมติพรรคประชาชนปฏิวัติลาว ครั้งที่ 6 ลงวันที่ 5 มีนาคม 1996 ได้เน้นนโยบาย “ การประกันเสถียรภาพทางการเมือง ความสงบและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของสังคม เป็นเงื่อนไขอันจำเป็นสำหรับการเปลี่ยนแปลงใหม่” โดยมีการเน้นเรื่องสภาพสังคม และสิ่งแวดล้อม ป่าไม้ ของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว กฎหมายในช่วงมีมติพรรคประชาชนปฏิวัติลาวครั้งที่ 6 นี้ได้มีการบัญญัติกฎหมายว่าด้วยการปกป้องรักษาสิ่งแวดล้อม ในปี 1999 มติพรรคประชาชนปฏิวัติลาว ครั้งที่ 7 ลงวันที่ 5 มีนาคม 2001 ได้กำหนดเกี่ยวกับวัฒนธรรมว่า “จุดหมายของการพัฒนาวัฒนธรรม และสร้างความศรีวิไลทางด้านจิตใจ เป็นการทำให้คนในสังคม มีโลกทัศน์ มีค่านิยมที่ถูกต้อง และมีชีวิตอันก้าวหน้าสดใส ต้องเปิดกว้างการแลกเปลี่ยนร่วมมือ

¹⁴ คำไต สีพันดอน บทโอวาทต่อที่ประชุมแถลงข่าวและวัฒนธรรมทั่วประเทศประจำปี 1993 หน้า 13.

ทางด้านวัฒนธรรมกับนานาชาติด้วยหลายรูปแบบและหลายระดับ นำเอาเอกลักษณ์อันดีงามของวัฒนธรรมแห่งชาติ และผลสำเร็จแห่งการสร้างวัฒนธรรมไปเผยแพร่ให้ชาวโลกได้รับรู้พร้อมกันนั้นเลือกเฟ้นและรับเอาวัฒนธรรมของต่างชาติ ป้องกันแนวคิดวัฒนธรรมและค่านิยมที่เสื่อมทราม” กฎหมายที่ดำเนินการตามมติพรรคประชาชนปฏิวัติลาว ครั้งที่ 7 เช่น กฎหมายว่าด้วยการอนามัย โรคภัยไข้เจ็บ และการส่งเสริมสุขภาพ ปี 2001 กฎหมายว่าด้วยการพัฒนาและปกป้องแม่หญิง ปี 2004 กฎหมายว่าด้วยมรดกแห่งชาติ ปี 2005 เป็นต้น

ระยะสุดท้ายของช่วงสร้างชาติ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวมีมติพรรคประชาชนปฏิวัติลาวครั้งที่ 8 (ช่วงระยะเวลา ปี 2006-2010) ได้ยกปัญหาการอ่อนแอของสังคมและวัฒนธรรมที่ปรากฏให้เห็นมากขึ้นและเสนอให้มีการแก้ไขปัญหโดยมีนโยบายต่อต้านความอ่อนแอของสังคม เช่น เกิดปัญหาการฉ้อราษฎร์บังหลวง โดยเน้นให้มีการปฏิบัติด้านวินัยอย่างเข้มงวดต่อพนักงานข้าราชการ รวมทั้งพนักงานชั้นสูง ที่มีความผิดในการละเมิดกฎหมาย การใช้อำนาจหน้าที่การงาน ฉ้อราษฎร์บังหลวง และฝ่าฝืนระเบียบวินัยต่างๆ และปัญหายาเสพติด มติพรรคประชาชนปฏิวัติลาว ครั้งที่ 8 ลงวันที่ 5 มีนาคม 2006 ได้รายงานผลการดำเนินงานในรอบปีที่ผ่านมามาว่า “ใน 5 ปี ผ่านมาพวกเราได้ใช้ความพยายามอย่างสูงในการปฏิบัติเป้าหมายลบล้างพื้นที่ปลูกฝิ่นในทั่วประเทศตามมติที่ได้วางไว้ จนถึงปัจจุบัน (ปี 2006) ได้สำเร็จ และประกาศการลบล้างการปลูกฝิ่น อย่างสิ้นเชิงในทั่วประเทศนั้น เป็นหนึ่งในผลงานที่มีความหมายในประวัติศาสตร์ในการปฏิบัตินโยบายด้านสังคมของพรรคประชาชนปฏิวัติลาว” และชี้ให้เห็นการนำนโยบายด้านสังคมมาปฏิบัติอย่างแท้จริง¹⁵ กฎหมายในช่วงมีมติพรรคประชาชนปฏิวัติลาว ครั้งที่ 8 นี้เน้นการสร้างสังคมในระยะใหม่โดยเน้นความเข้มแข็งของชุมชนสังคม ได้มีการบัญญัติกฎหมายในด้านสังคมและวัฒนธรรม เช่น กฎหมายว่าด้วยการปกป้องสิทธิและผลประโยชน์ของเด็ก ปี 2006 กฎหมายว่าด้วยการศึกษา ปี 2007 กฎหมายว่าด้วยกรรมบาลลาว ปี 2007 กฎหมายว่าด้วยกีฬา – กายกรรม ปี 2007 กฎหมายว่าด้วยสัตว์น้ำ-และสัตว์ป่าปี 2008 กฎหมายว่าด้วยสื่อมวลชนปี 2008 กฎหมายว่าด้วยมรดกและพื้นฐานการสืบทอดมรดก ปี 2008 กฎหมายว่าด้วยหัตถกรรมปี 2008 กฎหมายว่าด้วยการพิมพ์จำหน่าย ปี 2008 กฎหมายแนวลาวสร้างชาติ ปี 2009 กฎหมายว่าด้วยการควบคุมยาสูบ ปี 2009 กฎหมายว่าด้วยคณะชาวมุขประชาชนปฏิวัติลาว ปี 2009 (Young Men and Women Revolution Party) กฎหมายว่าด้วยยาเสพติดปี 2012 เป็นต้น

กฎหมายที่ใช้ในช่วงมติพรรคประชาชนปฏิวัติลาว ครั้งที่ 9 กฎหมายว่าด้วยห้องสมุด ปี 2012 กฎหมายว่าด้วยสหพันธ์แม่หญิงลาว ปี 2013 กฎหมายว่าด้วยประกันสังคม ปี 2013 กฎหมายว่าด้วยการดำเนินคดีเด็ก ปี 2013 กฎหมายว่าด้วยความปลอดภัยด้านเทคโนโลยี-ชีวภาพ ปี 2013 กฎหมายว่าด้วยยาและผลิตภัณฑ์ทางการแพทย์ ปี 2013 กฎหมายว่าด้วยอาหาร กฎหมายว่าด้วยการรักษาพยาบาล ปี 2005 (ภาษาลาวเรียกว่าการปินปั่ว) กฎหมายว่าด้วยการท่องเที่ยว ปี 2005 กฎหมายว่าด้วยการป้องกันเชื้อ HIVปี 2010 กฎหมายว่าด้วยพิพิธภัณฑ (หอสมุด) ปี 2012 กฎหมายการศึกษา ปี 2007 กฎหมายว่ามาตรฐาน ปี 2010 กฎหมายว่าด้วย

¹⁵ เอกสารมติพรรคประชาชนปฏิวัติลาว ครั้งที่ 8 ปี 2006 จัดพิมพ์โดย วารสารอรุณใหม่ พิมพ์ที่โรงพิมพ์แห่งรัฐ

การคุ้มครองสัตว์ ปี 2008 กฎหมายว่าด้วยการป้องกันพันธุ์พืช ปี 2008 กฎหมายว่าด้วยการก่อสร้าง ปี 2009 กฎหมายว่าด้วยการปกป้องผู้บริโภคปี 2010 (ภาษาลาวเรียกว่าผู้ชมใช้) เป็นต้น

นโยบายสังคมวัฒนธรรมของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวในปัจจุบัน

นับตั้งแต่ปี 2011 ถึง 2015¹⁶ นโยบายด้านสังคมวัฒนธรรมของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวได้กำหนดไว้เคียงคู่กับการพัฒนาด้านเศรษฐกิจ รัฐบาลให้ความสำคัญกับการพัฒนาภาควัฒนธรรม –สังคม เพื่อปรับปรุงยกระดับชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชนให้มีระดับที่ดีขึ้น พร้อมกันนั้นก็มีความพยายามยกระดับดัชนีการพัฒนาด้านสังคมให้สูงขึ้น และให้ทัดเทียมกับบรรดาประเทศเพื่อนบ้านและในภูมิภาคโดยในแต่ละปีได้เพิ่มอัตราส่วนการลงทุนของรัฐในภาคสังคมให้สูงขึ้นตามลำดับดังปรากฏให้เห็นในแผนพัฒนาเศรษฐกิจ-สังคม 5 ปี ฉบับที่ 7(ปี 2011-2015) และได้มีการกำหนดทิศทางในการพัฒนาด้านสังคมและวัฒนธรรมโดยมติพรรคประชาชนปฏิวัติลาว ครั้งที่ 9

ทิศทางของแผนพัฒนาเศรษฐกิจ –สังคม แห่งชาติ 5 ปีครั้งที่ 7 (2011-2015)¹⁷

ทิศทางตามแผนพัฒนาแผนพัฒนาเศรษฐกิจ –สังคม แห่งชาติ 5 ปีฉบับที่ 7 (2011-2015)¹⁸ นำมาจำแนกเป็นนโยบายในภาคนโยบายสังคมและวัฒนธรรมได้ดังนี้

1. ภาคการพัฒนาชนบทและแก้ไขความยากจน จุดมุ่งหมายโดยรวมของภาคนี้คือการปรับปรุงเพื่อยกระดับการบริการของรัฐ และส่งเสริมการสร้างรายรับของประชาชนในเขตชนบท และเขตที่ยากจน มีการกำหนดนโยบายส่งเสริมพิเศษสำหรับประกันการบรรลุเป้าหมายด้านการพัฒนาของสหประชาชาติ Millennium Development Goals MDGs¹⁹ โดยมีภารกิจหลักกำหนดให้ฝ่ายบริหารภาครัฐจะต้องเข้าถึงประชาชนอย่างแท้จริงและสม่ำเสมอในการปฏิบัติตามแนวนโยบาย 4 ด้าน²⁰ ที่กรมการเมือง (ศูนย์กลางพรรคประชาชนปฏิวัติลาวกำหนดไว้) เป็นแนวทางหลักด้วยการสร้างหมู่บ้าน กลุ่มบ้าน เขตการปฏิบัติที่ยากจน เป็นเป้าหมายลำดับต้น ส่งเสริมการสร้างรายรับให้ครัวเรือนด้วยการส่งเสริมการผลิตสินค้าซึ่งเดิมเน้นการผลิตให้พอเพียงกับการดำรงชีวิตโดยให้ผลิตสินค้าประเภทที่มีตลาดรองรับสินค้า และเน้นการผลิตในทรัพยากรที่มีอยู่แล้วนำมาผลิตเป็นสินค้า โดยศูนย์บริการ

¹⁶ เอกสารมติพรรคประชาชนปฏิวัติลาว ครั้งที่ 9 ปี 2011 จัดพิมพ์โดย วารสารอรุณใหม่ พิมพ์ที่โรงพิมพ์แห่งรัฐ

¹⁷ เอกสาร กองประชุมใหญ่ครั้งที่ 9 พรรคประชาชนปฏิวัติลาว ปี 2011 จัดพิมพ์โดย วารสารอรุณใหม่ พิมพ์ที่โรงพิมพ์แห่งรัฐ เลขทะเบียน 141 พง 12052011 พิมพ์วันที่ 30 พฤษภาคม 2011 หน้า 69.

¹⁸ เอกสาร กองประชุมใหญ่ครั้งที่ 9 พรรคประชาชนปฏิวัติลาว ปี 2011 จัดพิมพ์โดย วารสารอรุณใหม่ พิมพ์ที่โรงพิมพ์แห่งรัฐ เลขทะเบียน 141 พง 12052011 พิมพ์วันที่ 30 พฤษภาคม 2011 หน้า 69.

¹⁹ MDGs (Millennium Development Goals, progress report for the Laos PDR 2013 jointly prepared by the Government of The Lao PDR and the United Nations)

²⁰ นโยบายบรรลุผล 4 ด้านให้เป็นจริง (ภาษาลาวเรียกว่า ทะลุหลวง)

เทคนิคการกสิกรรม ทำหน้าที่ชี้้นำการผลิตสินค้าประเภทพืชพันธุ์โดยให้การช่วยเหลือทางด้านวิชาการแก่เกษตรกรอย่างทั่วถึง พร้อมกันนั้นเน้นการสร้างโครงสร้างพื้นฐานที่จำเป็นทำให้ชนบทดังกล่าวได้รับการพัฒนาอย่างยั่งยืน สร้างการเป็นชุมชนใหม่เป็นเขตพัฒนาใหม่ที่ใช้ทรัพยากรธรรมชาติแบบยั่งยืน (ภาษาลาวเรียกว่า ไม่สิ้นไป) ภายในปี 2015

- พยายามลดอัตราการครอบครัวยากจนให้ต่ำกว่า 10 % ของครอบครัวยุคใหม่ทั่วประเทศ
- สร้างหมู่บ้านต้นแบบพัฒนาตามวัตถุประสงค์ 4 ด้าน²¹ โดยคาดหวังให้ได้อำเภอละ 1-2 แห่ง
- พยายามรวมหมู่บ้านเล็กชนบทที่ห่างไกลกับหมู่บ้านใหญ่เพื่อสร้างชุมชนใหม่ในระดับเมือง (เรียกเป็นภาษาลาวว่า ตัวเมืองน้อยที่พัฒนา) ให้เป็นต้นแบบ จังหวัด (แขวง) ละ 1-2 แห่ง

2. ภาคการศึกษาและการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ จัดเรื่องการศึกษาและการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์เป็นปัจจัยสำคัญในการพัฒนา มีนโยบายขยายการบริการด้านการศึกษา ทั้งปริมาณและคุณภาพอย่างต่อเนื่อง ปฏิรูประบบการศึกษาแห่งชาติอย่างจริงจังและต่อเนื่องปรับปรุงสถาบันอาชีวศึกษาและแขนงวิชาชีพให้มีคุณภาพสูงขึ้น เพื่อสร้างบุคลากรประเภทต่างๆ เช่น กรรมกรวิชาชีพ นายช่าง นักวิชาการ วิศวกร นักบริหารภาครัฐ (เรียกเป็นภาษาลาวว่า ผู้คุ้มครองบริหาร) ผู้ประกอบการ ผู้จัดการ วิชาชีพด้านกสิกรรมป่าไม้และอื่น ๆ ให้สอดคล้องกับความต้องการของภาคแรงงานที่แท้จริงของแต่ละพื้นที่ และให้สามารถประกอบอาชีพได้อย่างมั่นคงและมีรายรับสูงขึ้น สิ่งสำคัญคือต้องมีการรับรอง (ทำข้อตกลง) ด้านการศึกษาเพื่อให้สามารถบรรลุเป้าหมายหลักด้านการพัฒนาในช่วงสหสหัสวรรษ Millennium Development Goals, MDGs ในปี 2015

- พยายามเพิ่มอัตราการเข้าเรียนชั้นประถมเพิ่มขึ้นเป็น 98% ชั้นมัธยมต้นและมัธยมปลายเพิ่มอัตราเรียนรวมให้ได้ 75% เช่นเดียวกัน
- สนับสนุน สร้างสภาวะแวดล้อมที่จำเป็นเพื่อขจัดความไม่รู้หนังสือให้ประชาชนที่เป็นชนเผ่าต่าง ๆ ในกลุ่มเป้าหมายที่มีอายุระหว่าง 15-24 ปี ให้บรรลุผลที่ 99 %
- ก่อตั้งโรงเรียนฝึกวิชาชีพ (เทคนิค) ในเขตเมืองที่มีเศรษฐกิจขยายตัวในระดับดีให้ได้อย่างน้อย 3 แห่ง

3. ด้านสาธารณสุข วางแนวทางปฏิบัติเรื่องการป้องกันโรคและส่งเสริมสุขภาพเป็นหลัก ร่วมกับการรักษาที่มีคุณภาพและสนองการบริการด้านสาธารณสุขอย่างทั่วถึงเป็นสำคัญ จัดให้พลเมืองลาวมีสุขภาพที่ดี บรรลุเป้าหมายในกรอบแผนการพัฒนาในช่วงสหสหัสวรรษเป้าหมายหลักถึงปี 2015

- มุ่งสู่การลดอัตราการตายของแม่ให้เหลือ 260 คนต่อเด็กเกิดที่มีชีวิต 1 แสนคน ลดอัตราการตายของเด็กต่ำกว่า 1 ปี ให้เหลือ 45 คนต่อเด็กเกิดที่มีชีวิต 1 พันคน ลดอัตราการตายของเด็กต่ำกว่า 5 ปี ให้เหลือ 70 คนต่อเด็กเกิดที่มีชีวิต 1 พันคน
- สร้างอัตราส่วนประชากรรวมในการใช้น้ำสะอาดให้ได้ 80% ของจำนวนประชากรทั้งหมด สร้าง

²¹ วัตถุประสงค์หมู่บ้านต้นแบบพัฒนา 4 ด้านคือ ด้านสาธารณสุข ด้านสังคมวัฒนธรรมรวมถึงด้านการศึกษา ด้านปลอดภัยทุกประเภทรวมถึงยาเสพติดและด้านการศึกษา

อัตราส่วนประชาชนใช้ห้องขับถ่ายให้ได้ 60% ของจำนวนประชากรทั้งหมด

- ควบคุมการแพร่ระบาดของโรคไข้เลือดออก วัณโรคและเชื้อ HIV/AIDS

4. ด้านแรงงาน – สวัสดิการสังคม

พัฒนาทรัพยากรมนุษย์และสร้างความแข็งแกร่งของแรงงานลาวให้เป็นแรงงานฝีมือ มีฝีมือที่ดี มีความรู้ ความสามารถ ความชำนาญงาน มีทัศนคติ และมีระเบียบวินัย มีงานทำที่เหมาะสม ให้ผู้ใช้แรงงานได้รับการ ปกป้องคุ้มครองและได้รับสวัสดิการที่ดีกว่าเดิม กำหนดนโยบายเขตชุมชนและให้เกียรติ(ปฏิบัตินโยบายกตัญญูรู้ บัญคุณ) แก่ผู้ที่มีคุณงามความดีต่อประเทศชาติให้ทั่วถึง พร้อมกันนั้นต้องพัฒนาระบบสวัสดิการสังคมให้เข้มแข็ง ชักชวนสังคมให้มีส่วนร่วมในการดูแลและช่วยเหลือผู้ด้อยโอกาส และผู้ประสบเคราะห์ร้ายจากภัยพิบัติต่างๆ เป้าหมายหลักภายในปี 2015

- สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว คาดคะเนความต้องการแรงงานใน 5 ปี มีประมาณ 3.3 ล้านคน แบ่งเป็นภาคการศึกษาระดับมัธยมศึกษา 70 % ภาคอุตสาหกรรม – ก่อสร้าง – เหมืองแร่ รวม 7 % ภาคการบริการรวม ประมาณ 23 % รัฐต้องจัดหาแรงงานเข้าสู่ตลาดแรงงานใหม่ให้ได้อย่างน้อย 277,000 คน ควบคุมอัตราการว่างงานเฉลี่ยให้อยู่ในระดับไม่เกิน 2 % และสร้างศูนย์พัฒนาฝีมือแรงงานระดับจังหวัดให้ได้ 7 ศูนย์

- จัดทำแผนปฏิบัติการสำหรับพนักงานอาวุโสที่เข้าร่วมการปฏิวัติก่อนปี 1954 ที่มีคุณงามความดีต่อ ประเทศชาติให้ได้อย่างน้อยประมาณ 71,000 คน จัดหาที่พักอาศัย (ปลูกเรือน) ให้พนักงานผู้พิการพิเศษ²² ให้ เสร็จสิ้น 100 %

- ขยายระบบประกันสังคมลงสู่บรรดาจังหวัด (แขวง) จัดให้ประชาชนได้รับประกันสุขภาพรวม 50% ของ พลเมือง

5. ด้านแอลกอฮอล์และวัฒนธรรม

ด้านงานแอลกอฮอล์ รัฐบาลต้องปฏิบัติหน้าที่เป็นกระบอกเสียงโฆษณาเผยแพร่แนวทางของพรรคประชาชน ปฏิวัติลาว และระเบียบกฎหมายของรัฐ จัดให้ประชาชนได้รับรู้ข้อมูลข่าวสารสาระความรู้เกี่ยวกับวิทยาศาสตร์ วิทยาการใหม่ เกี่ยวกับแบบแผนการดำรงชีวิตที่ดี ด้านปรากฏการณ์ที่ไม่ดีต่างๆ ต่อสังคมที่ไม่ดี (เช่น การลักขโมย ต่างๆ) อนุรักษ์วัฒนธรรมที่ดีงามของชาติ กำหนดรับรองให้วัฒนธรรมเป็นพื้นฐานแห่งความยั่งยืนของชาติ ตาม เป้าหมายหลักภายในปี 2015

- รัฐต้องขยายการกระจายเสียงของสถานีวิทยุกระจายเสียงให้ครอบคลุมมากกว่า 95% ของพื้นที่ทั่วประเทศ

- รัฐต้องปรับปรุงคุณภาพของรายการโทรทัศน์ในจังหวัดต่างๆ และขยายเวลาการออกอากาศให้ได้อย่าง น้อย 10 ชั่วโมงต่อวัน ขยายสถานีรับสัญญาณภาพไม่น้อยกว่า 80% ของพื้นที่ทั่วประเทศ

- รัฐต้องสร้างหมู่บ้านวัฒนธรรมให้ได้มากกว่า 700 บ้าน และครอบครัววัฒนธรรมให้ได้มากกว่า 100,000

²² ผู้พิการพิเศษ หมายถึง บุคคลที่มีความพิการทางร่างกายมาตั้งแต่กำเนิด หรือผ่านการบอบในสงคราม เป็นต้น

ครอบครัว สร้างสวนสาธารณะ (ส่วนกลาง) อย่างน้อยให้ได้ 4 แห่ง เทศบาลแขวง ๆ ละ 1 แห่ง เทศบาลเมือง ๆ ละ 1 แห่ง

6. ภาคส่วนงานยุติธรรม

สร้างและอบรมนักกฎหมายและพนักงานยุติธรรมให้ได้ทั้งด้านปริมาณและคุณภาพเพื่อให้ควบคู่กับหน้าที่การเมืองในระยะใหม่ สนับสนุนการจัดตั้งขยายแผนยุทธศาสตร์เกี่ยวกับการสร้างรัฐแห่งกฎหมาย และการส่งเสริมกระบวนการยุติธรรมบนพื้นฐานกฎหมาย ปรับปรุงวงจรกิจการ บริหาร จัดการ(ภาษาลาวเรียกว่า กงจักรองค์การ บริหาร) และแบบแผนวิธีการทำงาน ระเบียบการบริหารด้านยุติธรรมให้สอดคล้องรวดเร็วและมีประสิทธิภาพมีผลลัพธ์เพื่อรับใช้ประชาชนตามเป้าหมายหลักภายใน ปี 2015

- บัญญัติและปรับปรุงประมวลกฎหมายแพ่งและประมวลกฎหมายอาญา กฎหมาย และนิติกรรม (คือกฎหมายลำดับรอง) ใหม่ที่จำเป็น พร้อมทั้งปรับปรุงกฎหมายและนิติกรรมที่ประกาศใช้ไปแล้วให้สอดคล้องกัน

- บังคับคดีโดยปฏิบัติตามคำตัดสินของศาลที่วินิจฉัยเสร็จเด็ดขาดแล้วให้ได้อย่างรวดเร็ว ยกกระดับคุณภาพของการออกไปยังยื่น (หนังสือรับรองความถูกต้องของเอกสารต่างๆ) พร้อมทั้งแก้ไขข้อขัดแย้งทางด้านเศรษฐกิจให้รวดเร็ว (อนุญาโตตุลาการ) มีระบบรับรองความถูกต้องและเป็นธรรม

7. การพัฒนาประชากรความเสมอภาคของหญิง - ชาย และพัฒนาการหญิงและเยาวชน²³ การพัฒนาประชากร

ส่งเสริมให้ประชาชนทุกคนเอาใจใส่ต่อการศึกษาเล่าเรียนเพื่อยกระดับความรู้ความสามารถ มีงานทำ มีอาชีพ และมีรายได้สูงขึ้น พร้อมกันนั้นให้รักษาสุขภาพพลานามัยให้สมบูรณ์ มีคุณสมบัติ (กิริยามารยาทที่ดี) มีศีลธรรม และมีความรักชาติ ยกอัตราดัชนีชี้วัดด้านทรัพยากรมนุษย์ (HDI)²⁴ ให้สูงขึ้นตามวัตถุประสงค์หลักจนถึงปี 2015 โดยที่มีการคาดคะเนว่า ประเทศลาวจะมีประชากรประมาณ 6.9 ล้านคนภายในปี 2015 ด้วยการขยายตัวในระดับ 2 % ต่อปี

กำหนดให้การพัฒนาหญิง การส่งเสริมความเสมอภาคหญิง -ชาย เป็นนโยบายใหญ่ของพรรคประชาชนปฏิวัติลาวตามเป้าหมายหลักภายในปี 2015

พยายามเพิ่มจำนวนเพศหญิงเข้าเป็นแกนนำขององค์การจัดตั้งพรรค -รัฐ -มหาชน (หมายถึง แนวลาวสร้างชาติ สหพันธ์กรรมบาล ชาว-หนุ่มประชาชนปฏิวัติลาว และสหพันธ์แม่หญิง) ปฏิบัติการในชั้นต่างๆ

²³ หมายถึง เยาวชนผู้หญิงและผู้ชายที่มีอายุตั้งแต่ 15-35 ปี

²⁴ HDI = 'Human Development Index : A tool developed by the United Nations to measure and rank countries' levels of social and economic development based on four criteria: Life expectancy at birth, mean years of schooling, expected years of schooling and gross national income per capita. The HDI makes it possible to track changes in development levels over time and to compare development levels in different countries.

ครอบคลุมให้ได้จำนวน 15 % ขึ้นไปและเข้าเป็นสมาชิกสภาแห่งชาติให้ได้ 30% ขึ้นไป ลดการเลือกปฏิบัติและการใช้ความรุนแรงต่อผู้หญิงให้ได้ในระดับสูง การพัฒนาเยาวชนรุ่นหนุ่มสาว (ชาวหนุ่ม) ให้การศึกษาอบรมเยาวชนคนรุ่นใหม่ ให้มีน้ำใจรักชาติ มีโลกทัศน์ สุขภาวะ (ชีวิตทัศน์ก้าวหน้า) สนใจต่อการศึกษาเล่าเรียน ยกย่องความรู้ความสามารถให้สูงขึ้นอย่างสม่ำเสมอ เอาใจใส่ค้นคว้า ใช้วิทยาศาสตร์ – วิทยาการใหม่ในการผลิต การดำเนินธุรกิจ มีแบบแผนดำรงชีวิตที่ดีตามเป้าหมายหลักภายในปี 2015

พยายามให้เยาวชน-สาวหนุ่ม ได้เข้าเป็นสมาชิกของ องค์การ “ชาว-หนุ่มประชาชนปฏิวัติลาว” เกินกว่า 30 %

จัดตั้งหน่วยเยาวชน สาวหนุ่ม (ชาวหนุ่ม) ต้นแบบอย่าง ” 2 สามัคคี 3 ดี 4 พัฒนา”²⁵ และกองผู้นำเยาวชนให้ได้มากกว่า 50% ของจำนวนหน่วยทั้งหมด

8. สาขาการศึกษา (กายกรรม)

ส่งเสริมการศึกษา (กายกรรม) ทั้งในตัวเมืองตลอดถึงชนบท สนับสนุนให้กลุ่มเยาวชนมีความสนใจเล่นกีฬามากขึ้น พัฒนานักกีฬาสาวให้กลายเป็นนักกีฬาอาชีพ และยกระดับเข้าสู่กีฬาของภาคพื้นและสากลตามลำดับ ส่งเสริมและพัฒนากีฬาพื้นเมืองของบรรดาเผ่าต่าง ๆ เช่น การปลากุ้ง (ของ เผ่าม้ง) เป็นต้น จัดงานมหกรรมกีฬาแห่งชาติครั้งที่ 9 ในปี 2011 ที่แขวงหลวงพระบาง และครั้งที่ 10 ในปี 2014 ที่แขวงอุดมไซให้มีผลสำเร็จสูงสุด

9. แขนงวิทยาศาสตร์ – เทคโนโลยี

เป็นที่ยืนยันว่าวิทยาศาสตร์ – เทคโนโลยี มีบทบาทสำคัญต่อการเข้าสู่อุตสาหกรรม และความทันสมัย ดังนั้น รัฐบาลต้องเร่งงานค้นคว้าและการนำนวัตกรรมใหม่มาประยุกต์ใช้ และส่งเสริมศักยภาพของประเทศในอนาคต โดยจัดให้มีโครงการจัดการระบบบริหารด้วยอิเล็กทรอนิกส์ให้กว้างขวาง ขยายระบบเครือข่าย เชื่อมต่อทุกอำเภอและหมู่บ้านให้ได้ 20 % ของหมู่บ้านทั้งหมด สนับสนุนการค้นคว้าเทคโนโลยีใหม่ ที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม และที่ประชาชนทั่วไปสามารถนำไปใช้ได้

คุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญาและขึ้นทะเบียนการค้าเพื่อรับประกันความยุติธรรมในสังคม ยกย่องความสามารถการแข่งขันกับสากล

10. การแก้ไขปัญหายาเสพติด

สืบเนื่องจากการปฏิบัติแผนยุทธศาสตร์เกี่ยวกับการแก้ไขปัญหายาเสพติด การเสพ การลักลอบค้า และการประกอบอาชญากรรมที่เกี่ยวกับยาเสพติด ที่เร่งให้ประเทศลาวเป็นประเทศปลอดยาเสพติดอย่างต่อเนื่อง แต่ไม่ทำให้ทำโดยวิธีการที่เฉียบขาดหรือรุนแรง เพื่อรับกับประชาคมอาเซียนที่ปลอดจากยาเสพติดภายในปี 2015 รัฐบาลต้องพยายามพัฒนาหมู่บ้านเพื่อให้ประชาชนประกอบอาชีพที่สุจริต พร้อมกันนั้นให้ดูแลรักษาคนติดฝิ่นและคนติดยาบ้า

²⁵ 2 สามัคคี 3 ดี 4 พัฒนา หมายถึง สามัคคีภายใน สามัคคีสากล เป็นลูกที่ดีเป็นพลเมืองดี พัฒนาคติ พัฒนาตนเอง พัฒนาครอบครัว พัฒนาสังคม และพัฒนาประเทศ

ให้มีจำนวนลดน้อยลง นำไปสู่การแก้ไขปัญหาเสพติดอย่างสิ้นเชิง

11. ด้านการพัฒนาสิ่งแวดล้อม

เน้นด้านการพัฒนาแบบยั่งยืน การปกป้องรักษาสิ่งแวดล้อมและการคุ้มครองทรัพยากรธรรมชาติ เพื่อบรรลุเป้าหมายแห่งการพัฒนาแบบยั่งยืน ต้องส่งเสริมเศรษฐกิจภูมิปัญญาให้สัมพันธ์กับการปกป้องเศรษฐกิจภูมิปัญญา การนำทรัพยากรธรรมชาติไปใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุดทั้งปกป้องรักษาสิ่งแวดล้อมได้ดีในอนาคตต้องส่งเสริมปกป้องรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม (น้ำ ดิน แร่ธาตุ และอากาศ) มีโครงการพัฒนาไม่ให้เกิดมาตรฐานคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ(กำหนดไว้ 25 เมือง) และส่งเสริมนครหลวงเวียงจันทน์ และ 6 หัวเมืองใหญ่ตามลำแม่น้ำโขง เช่น เมืองหลวงพระบาง เมืองห้วยทราย เมืองไชยะบุรี เมืองไกรสอนพรหมวิหาร เมืองท่าแขกและเมืองปากเซ ให้เป็นต้นแบบด้านรักษาสิ่งแวดล้อมให้กลายเป็นเมืองสีเขียวสะอาดและสวยงาม ให้ปกป้องรักษาเนื้อที่ป่าไม้ให้ครอบคลุมประมาณ 65% ของเนื้อที่ประเทศ เป็นต้น

2. ความตกลงระหว่างประเทศด้านสังคมและวัฒนธรรมที่ลาวทำไว้กับประเทศอื่นหรือองค์การระหว่างประเทศ

1. ภายหลังจากสถาปนาเป็นสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว (ปี 1975 -1979)²⁶ ความสัมพันธ์ทางการต่างประเทศของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ปรากฏตามนโยบายตามมติพรรคประชาชนปฏิวัติลาวทั้ง 9 ครั้ง โดยในระยะแรกปรากฏตามมติพรรคประชาชนปฏิวัติลาวครั้งที่ 1 เมื่อวันที่ 1-2 ธันวาคม 1975 ณ นครหลวงเวียงจันทน์ ที่สโมสร 6 กองประชุมใหญ่ครั้งประวัติศาสตร์ครั้งนี้ ประกอบด้วยคณะผู้แทน 264 คนที่มาจากทุกเขตแขวงในทั่วประเทศซึ่งเป็นผู้แทนประชาชนลาวทุกคนเผ่า ทุกชั้นชน และเป็นตัวแทนให้แก่อำนาจการปกครองปฏิวัติของท้องถิ่นต่างๆ ของกองทัพปลดปล่อยประชาชนลาว องค์การต่างๆ ที่สังกัดในแนวลาวยุติ สงคราม ร่วมสัมพันธ์กองกำลังเป็นกลางผู้รักชาติและผู้ทรงคุณวุฒิ ปัญญาชนรักชาติและความก้าวหน้า รวมทั้งเพื่อนร่วมชาติที่อยู่นอกประเทศก็ได้เข้าร่วมด้วย โดยกองประชุมใหญ่ผู้แทนประชาชนทั่วประเทศครั้งที่ 1 นี้ ได้กำหนดแนวทางการต่างประเทศของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ภายใต้อำนาจว่า “สันติภาพ เอกภาพ มิตรภาพและไม่ร่วมกลุ่ม” ถือเป็นระยะแรกของการเปลี่ยนแปลงความสัมพันธ์เก่าและใหม่ ลัทธิการตกอยู่ภายใต้การล่าเมืองขึ้นเป็นเวลานาน 80 ปี กองประชุมใหญ่ผู้แทนประชาชนทั่วประเทศได้ประกาศการจัดตั้งระบอบสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชน กำเนิดเครื่องหมายประจำชาติ ธงชาติ เพลงชาติ ภาษาทางการ ตกลงจัดตั้งสภาประชาชนสูงสุดและรัฐบาลสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

ในด้านนโยบายการต่างประเทศในระยะแรกนี้ได้เน้นให้ควบคู่ไปกับความสัมพันธ์พิเศษการร่วมสัมพันธ์ร่วมกับประชาชนสองประเทศคือ สาธารณรัฐเวียดนามและกัมพูชา(ประเทศพี่น้อง(อายุน้อง)) โดยมีนโยบายสร้าง

²⁶ ประวัติศาสตร์ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศลาว สถาบันการต่างประเทศ กระทรวงต่างประเทศ ทวีชัยการพิมพ์ เลขทะเบียนพิมพ์จำหน่าย 004 พจ 12012010 ปี 2009

สัมพันธ์ไมตรีกับรัฐที่สนับสนุน และรับความช่วยเหลือจากสากลให้เน้นสัมพันธ์ไมตรีกับสหภาพโซเวียต สาธารณรัฐประชาชนสาธารณรัฐประชาชนจีนและประเทศสังคมนิยมอื่น ๆ

ในปี 1950 สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวมีความสัมพันธ์ทางการทูตเป็นครั้งแรกจนกระทั่งถึงปัจจุบัน สปป. ลาว ได้มีความสัมพันธ์กับนานาประเทศโดยทำความร่วมมืออย่างเป็นทางการกับบรรดาประเทศต่าง ๆ 135 ประเทศ²⁷ โดยแบ่งออกเป็น 1. การเข้าเป็นสมาชิกขององค์การสหประชาชาติ ในวันที่ 14 ธันวาคม 1955 ทำให้ลาวเป็นหนึ่งใน 193 ประเทศสมาชิกขององค์การระดับโลกและมีการร่วมมือกับองค์การระดับภูมิภาคอีกหลายองค์การ 2. สปป. ลาวเริ่มเปิดนโยบายการร่วมมือกับต่างประเทศในปีพ.ศ. 2529 และได้เข้าร่วมเป็นหนึ่งในสมาชิกของอาเซียนหรือ The Association of South East Asian Nations เมื่อวันที่ 23 กรกฎาคม พ.ศ. 2540 โดยใช้ทรัพยากรธรรมชาติเป็นทุนปฏิรูประบบเศรษฐกิจไปสู่กลไกตลาดภายใต้การกำกับดูแลของรัฐ รัฐบาลลาวได้มีนโยบายส่งเสริมการค้าและการลงทุนในหลากหลายรูปแบบ โดยเฉพาะจากต่างประเทศ การเปิดเสรีการผ่านด่านเข้าออกตามพรมแดนระหว่างประเทศ ทำให้นักลงทุนต่างประเทศเริ่ม ค้าขายแลกเปลี่ยนสินค้า เปิดธุรกิจการท่องเที่ยวและลงทุนใน สปป. ลาว เป็นจำนวนมาก ทำให้เศรษฐกิจของประเทศขยายตัวเพิ่มขึ้น และ 3. ความสัมพันธ์กับประเทศเพื่อนบ้านนั้นในหลายประเทศ โดยเฉพาะในความสัมพันธ์ระหว่าง สปป. ลาว และราชอาณาจักรไทยได้มีความร่วมมือในการทำสนธิสัญญามิตรภาพระหว่างกัน (Treaty of Amity and Cooperation) เมื่อปี พ.ศ. 2535 เพื่อยืนยันถึงความเคารพในเอกราชไม่แทรกแซงกิจการภายในของกันและกัน นอกจากนี้ยังได้ทำข้อตกลงว่าด้วยความร่วมมือทางการค้าการส่งเสริมและคุ้มครองการลงทุน รวมทั้งตกลงจะระงับข้อขัดแย้งโดยสันติวิธีเพื่อแก้ไขปัญหาบุคคลผู้ไม่หวังดีต่อความสัมพันธ์ลาวไทย ต่อมาก็ได้มีการทำสนธิสัญญาว่าด้วยการส่งผู้ร้ายข้ามแดน ความร่วมมือด้านการรักษาความสงบเรียบร้อยตามบริเวณชายแดน ตลอดจนความร่วมมือในการพัฒนาในระดับท้องถิ่น เพื่อแก้ไขปัญหาและอุปสรรคในด้านต่าง ๆ อาทิ ด้านการเมือง เศรษฐกิจ การค้าการลงทุน วิชาการ วัฒนธรรม รวมถึงการแก้ปัญหาแรงงาน และสินค้าผิดกฎหมาย กระบวนการค้ายาเสพติดและการต้านอาชญากรรมข้ามชาติตามบริเวณเขตแดนของแขวงหรือจังหวัดที่ติดต่อกัน

ในอดีต สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวได้มีแนวทางเฉพาะในด้านการทูตสองฝ่ายและหลายฝ่าย โดยมีความสัมพันธ์ทางการทูตกับทุกประเทศสังคมนิยมบนพื้นฐานลัทธิมาร์ค-เลนิน และน้ำใจสากลกรมาซีฟ เช่น ในวันที่ 5-11 กุมภาพันธ์ 1976 คณะผู้นำลาวชั้นสูง นำโดยนายไกสอน พรหมวิหาน ได้เดินทางไปสัมพันธ์ไมตรีกับสาธารณรัฐสังคมนิยมสาธารณรัฐเวียดนาม และได้ทำสนธิสัญญามิตรภาพและสร้างความร่วมมือกับสาธารณรัฐสังคมนิยมสาธารณรัฐเวียดนาม และได้ทำสนธิสัญญาเกี่ยวกับการทำความร่วมมือกำหนดเขตชายแดนระหว่างสองประเทศเมื่อวันที่ 18 กรกฎาคม 1977

ในปี 1977 สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว มีการสัมพันธ์ทางการทูตกับประเทศต่างๆ รวม 54 ประเทศซึ่งมีสถานทูตสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวอยู่ในต่างประเทศ รวม 16 แห่ง ในปี 1978 และการ

²⁷ www.mofa.gov.la.

เข้าร่วมกับองค์กรจัดตั้งต่างๆ ขององค์การสหประชาชาติและภาคพื้นอื่น ๆ แต่ยังคงไว้ซึ่งความสัมพันธ์ในทุกประเทศสังคมนิยมและยังคงอยู่ในระบบความสัมพันธ์ทางการทูต ที่สอดคล้องกับการขยายตัวสภาพการณ์โลกในรูปแบบของสนธิสัญญาระหว่างประเทศและการเข้าร่วมเป็นสมาชิกในองค์กรต่างๆ

1. ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวในช่วงเวลาปี 1980-1985²⁸

ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศของลาวในระยะนี้ตามมติพรรคประชาชนปฏิวัติลาว ครั้งที่ 3 เมื่อวันที่ 27 เมษายน 1982 ในระยะนี้ได้ผ่านระยะการปลดปล่อยชาติและผ่านการสร้างประเทศและการปกป้องรักษาประเทศและยังคงนโยบายการสร้างชาติและข้อตกลงระหว่างประเทศในด้านสร้างความมั่นคงและแนวร่วมในระบบสังคมนิยม นโยบายความสัมพันธ์ระหว่างประเทศก็ยังคงยึดมั่น สันติภาพ เอกกราช มิตรภาพ ทวีคูณอย่างไม่หยุดยั้ง ความสามัคคีแบบพิเศษ การร่วมมือสร้างสัมพันธ์ไมตรีทุกด้านกับสาธารณรัฐเวียดนามและกัมพูชา สามัคคีแน่นแฟ้นและร่วมมือทุกด้านกับสหภาพโซเวียตและบรรดาประเทศสังคมนิยมและประชาชนที่รักสันติภาพและความเป็นธรรมในโลกสร้างเงื่อนไขระหว่างประเทศที่อำนวยความสะดวกให้แก่ภารกิจปกป้องรักษาและการสร้างประเทศ ปกป้องรักษาสันติภาพในอินโดจีนสาธารณรัฐประชาชนจีน และอาเซียน ประกอบส่วนเข้าในการต่อสู้ร่วมของบรรดาประชาชาติในโลกเพื่อสันติภาพ เอกกราชแห่งชาติและประชาธิปไตยและความก้าวหน้าทางสังคม

2. ปี 1986-1990 ช่วงเวลาแห่งความเปลี่ยนแปลงด้านความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ

เนื่องจากมีความผันเปลี่ยนสภาพการณ์ของโลก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวได้มีเปลี่ยนแปลงใหม่ ในนโยบายด้านการต่างประเทศ มติพรรคประชาชนปฏิวัติลาว ครั้งที่ 4 เมื่อวันที่ 13 พฤศจิกายน 1986 เฉพาะในด้านการต่างประเทศและการดำเนินการตามนโยบายด้านการต่างประเทศโดยยึดหลักสันติภาพ เอกกราช มิตรภาพและการร่วมมือและทวีคูณอย่างไม่หยุดยั้ง ทวีคูณความสัมพันธ์ด้านความร่วมมือทุกด้านกับสาธารณรัฐเวียดนาม กัมพูชา สหภาพโซเวียตและประเทศสังคมนิยม สืบต่อขยายความสัมพันธ์กับทุกประเทศในโลก โดยไม่จำแนกระบบการเมืองและสังคมที่แตกต่างบนพื้นฐานแห่งการเคารพเอกราชอธิปไตยของกันและกัน ความเสมอภาคต่างฝ่ายต่างมีผลประโยชน์เพื่อสร้างความสัมพันธ์ระดับสากล คือการสร้างสาและปกป้องรักษาประเทศเพื่อสำเร็จหน้าที่ตามข้อตกลงสากล

3. แนวทางการเปลี่ยนแปลงใหม่อย่างทุกด้านในด้านการต่างประเทศ (1991-1995)²⁹

มติพรรคประชาชนปฏิวัติลาว ครั้งที่ 5 เมื่อวันที่ 27-29 มีนาคม 1991 ในท่ามกลางสภาพการสากลมีความสับสน สหภาพโซเวียตและสังคมนิยมในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ออกกำลังล่มสลายภายใต้การชี้นำของประธานประเทศ ไกรสอน พรหมวิหาร พรรคประชาชนปฏิวัติลาวได้ยืนยันสืบต่อภารกิจ เปลี่ยนแปลงใหม่ทุกด้านอย่างมีหลักการและในด้านการต่างประเทศได้ยืนยันปฏิบัติ แนวทางการต่างประเทศ สันติภาพ เอกกราช มิตรภาพและร่วมมือกับนานาประเทศอย่างเสมอต้นเสมอปลายในการปฏิบัติ แนวทางการต่างประเทศนี้สาธารณรัฐประชาธิปไตย

²⁸ นโยบายพรรคประชาชนปฏิวัติลาวครั้งที่ 3 เมื่อวันที่ 27 เมษายน 1982

²⁹ วารสารอรุณใหม่ฉบับพิเศษ กองประชุมใหญ่ครั้งที่ 5 ของพรรคประชาชนปฏิวัติลาว (2/4-1991) หน้า 17-18.

ประชาชนลาวได้ขยายความสัมพันธ์และการร่วมมือทางด้านเศรษฐกิจ วิทยาศาสตร์ –เทคนิคกับประเทศต่างๆ แบบเสมอภาคและต่างฝ่ายต่างมีผลประโยชน์ด้วยกันและพยายามเข้าในกระบวนการสันติภาพ เอกกราช ประชาธิปไตยและความก้าวหน้าทางสังคม

4. แนวทางการเปิดกว้างความร่วมมือกับสากล (ปี 1996-2000)

แนวทางการต่างประเทศที่กองประชุมใหญ่ของพรรคประชาชนปฏิวัติลาวครั้งที่ 6 เมื่อวันที่ 18-20 มีนาคม 1996 กำหนดแนวนโยบายว่า สันติภาพ เอกกราช มิตรภาพและร่วมมือกับนานาชาติอย่างเสมอต้นเสมอปลายด้วยกัน ร่วมกันสร้างสภาพแวดล้อมภายนอกในภารกิจสร้างสาประเทศชาติตามเส้นทางการเปลี่ยนแปลงใหม่ ตั้งใจปฏิบัติตามนโยบาย เปิดกว้างความสัมพันธ์ร่วมมือกับประเทศต่างๆ บนพื้นฐานกับหลักการแห่งการอยู่ร่วมกันโดยสันติ ในการเปิดกว้างสายสัมพันธ์ความร่วมมือกับต่างประเทศนั้นให้คำนึงอยู่เสมอเกี่ยวกับการประสานสมทบอย่างแน่นแฟ้น ระหว่างการเมืองกับเศรษฐกิจ หลีกเลียงทัศนคติที่เห็นแต่ประโยชน์เศรษฐกิจโดยปราศจากความมั่นคงของชาติคือ ระเบิดใหม่ (สังคมนิยม)

5. แนวนโยบายทวิคูณเปิดกว้างเพื่อเชื่อมโยงกับสากล (ปี 2001-2005)

มติพรรคประชาชนปฏิวัติลาวครั้งที่ 7 เมื่อวันที่ 12-14 มีนาคม 2001 เนื่องจากการวิเคราะห์จะแยกลักษณะพิเศษที่เป็นจุดเด่นและการขยายตัวของโลกในกองประชุมใหญ่พรรคประชาชนปฏิวัติลาวครั้งที่ 7 และได้มีมติในการสืบต่อภารกิจและเปลี่ยนแปลงใหม่ให้มีทิศทางหน้าที่เป็นเป้าหมายในปี 2001-2005 คือ การเพิ่มความ เป็นเจ้าภาพในการดำเนินงานด้านการต่างประเทศและความร่วมมือสากลโดยยึดมั่นในแนวทางการต่างประเทศ สันติภาพ เอกกราช มิตรภาพและการร่วมมืออย่างเสมอต้นเสมอปลายบนพื้นฐานที่สัมพันธ์กับหลักการในการเคารพ เอกกราชอธิปไตยของกันและกัน ไม่แทรกแซงการทำงานภายในของกันและกัน เสมอภาค ให้ต่างฝ่ายต่างได้รับ ผลประโยชน์ ปฏิบัติ นโยบายแบบหลายทิศหลายฝ่ายและหลายรูปแบบเปิดกว้างที่ละก้าว อย่างเหมาะสมตาม สภาวะการณ์และความสามารถที่แท้จริงในความสัมพันธ์ด้านการเมืองการทูตสัมพันธ์กับความร่วมมือกับเศรษฐกิจ ระหว่างประเทศ

ในศตวรรษที่ 21 ความสำเร็จในความสัมพันธ์ต่างประเทศของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ในหลายปีที่ผ่านมา ทำให้สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวขยายแนวทางการต่างประเทศ สร้าง ความสัมพันธ์และเพิ่มทวิคูณความสัมพันธ์ร่วมมือทุกด้านกับบรรดาเพื่อนมิตรยุทธศาสตร์ (สังคมนิยม) เพิ่มพูน ความรักสามัคคีเป็นพิเศษและการร่วมมือทุกด้านกับสาธารณรัฐสังคมนิยมสาธารณรัฐเวียดนาม ขยาย ความสัมพันธ์มิตรภาพและการร่วมมือทุกด้านกับสาธารณรัฐประชาชนสาธารณรัฐประชาชนจีน สร้าง ความสัมพันธ์ที่ดีและการร่วมมือที่เกิดผลกับประเทศเพื่อนบ้านใกล้เคียง ประกอบกับการดำเนินการต่าง ๆ ของ สมามคมบรรดาประชาชาติเอเชียอาคเนย์ การฟื้นฟูและเปิดกว้างการสัมพันธ์กับรัสเซียและรัฐในวงศาตคณาญาตีเอก ราช (สังคมนิยม) ทวิคูณการร่วมมือกับประเทศอุตสาหกรรมที่ขยายตัวบรรดาประเทศไม่รวมกลุ่ม (ประเทศที่ไม่เข้า เป็นสมาชิกใดๆ) และบรรดาประเทศกำลังพัฒนาและการเข้าร่วมอย่างเหมาะสม ในการดำเนินงานของบรรดา

องค์การเครือข่ายของสหประชาชาติและของกลุ่มประเทศที่ใช้ภาษาฝรั่งเศส สถาบันการเงินและองค์การสากลอื่น ๆ เพิ่มความสัมพันธ์กับพรรคการเมืองที่มีอำนาจและขบวนการต่างๆ บนพื้นฐานการเคารพอกราชและความเป็นเจ้าของประเทศ และการไม่แทรกแซงเข้ากิจการภายในของกันและกัน ร่วมมือกันในการเพิ่มมิตรภาพและความร่วมมือระหว่างรัฐต่อรัฐ³⁰

6. แนวทางเปลี่ยนแปลงใหม่ในภาคความสัมพันธ์ร่วมมือกับต่างประเทศโดยมีนโยบายให้ประเทศชาติหลุดพ้นจากสภาพความทุกข์ยากลำบาก

สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวต้องสร้างความสัมพันธ์ร่วมมือกับต่างประเทศ โดยนำเอาเศรษฐกิจลาวสัมพันธ์กับเศรษฐกิจโลก การเปิดกว้างความสัมพันธ์ร่วมมือกับต่างประเทศต้องเท่าเทียมกันระหว่างด้านต่างๆอย่างเหมาะสม เช่น ด้านเศรษฐกิจกับการเมือง เศรษฐกิจกับการป้องกันชาติ ป้องกันความสงบเปิดกว้างความสัมพันธ์กับต่างประเทศในการแข่งขันทางการค้า เทคโนโลยีและวิธีกำกับดูแลที่ก้าวหน้าเข้าประสานสมทบและส่งเสริมขยายกำลังรวมรวมภายในชาติของลาว พรรคประชาชนปฏิวัติลาวได้ชี้แนะแนวทางการต่างประเทศภายใต้สันติภาพ เอกอกราช มิตรภาพและความร่วมมืออย่างเสมอต้นเสมอปลาย เร่งรัดให้มีความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ มิตรภาพ ความสามัคคีและการร่วมมือทุกด้านกับบรรดาประเทศเพื่อนมิตรและองค์การสากลต่างๆ ได้รับการส่งเสริมขยายความสัมพันธ์กับบรรดาพรรคคอมมิวนิสต์ พรรคกรรมกร พรรคก้าวหน้าและบรรดาพรรคการเมืองของต่างประเทศ ด้านการทูต ประชาชนให้ได้รับการส่งเสริมและพัฒนาขึ้นกว่าเดิม

การสืบต่อนโยบายความสัมพันธ์หลายรูปแบบ ความสัมพันธ์ด้านการเมือง การทูต กับการร่วมมือ ด้านเศรษฐกิจกับโลก เช่น การสร้างสภาพแวดล้อมภายนอกที่เอื้ออำนวยให้แก่การพัฒนาเศรษฐกิจ-สังคม และการปกป้องรักษาประเทศชาติเพื่อสันติภาพเอกอกราชแห่งชาติ ประชาธิปไตยและความก้าวหน้าทางสังคม เชิดชูบทบาทของพรรคประชาชนปฏิวัติลาวและประเทศลาวในเวทีสากล สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวต้องเพิ่มความสัมพันธ์ร่วมมือกับบรรดาประเทศสังคมนิยม เพิ่มความเป็นมิตรภาพ ความสามัคคีพิเศษและการร่วมมือทุกด้านกับสาธารณรัฐเวียดนาม พัฒนาสายสัมพันธ์มิตรภาพอันแน่นแฟ้นและความร่วมมือทุกด้านกับสาธารณรัฐประชาชนจีน พัฒนาสายสัมพันธ์มิตรภาพความสามัคคีและความร่วมมือกับบรรดาประเทศใกล้เคียงตั้งใจเข้าร่วมการดำเนินงานในกรอบอาเซียน การร่วมมือในอนุภาคพื้นทวีปในบรรดาการพัฒนาในกรอบความร่วมมือสองฝ่ายและหลายฝ่ายอื่นๆ เปิดกว้างความสัมพันธ์ร่วมมือกับบรรดาประเทศเพื่อนมิตรสหประชาชาติ ขบวนการไม่ร่วมกลุ่ม องค์การบรรดาประเทศที่ใช้ภาษาฝรั่งเศสร่วมกัน กลุ่มประเทศที่มีชายแดนติดกับทะเลกับบรรดาสถาบันการเงินและองค์การสากลอื่น ๆ ที่ประเทศลาวเป็นสมาชิก ดำเนินการปฏิบัติตามสนธิสัญญาสากลรวมทั้งสนธิสัญญาว่าด้วยสิทธิมนุษยชนที่สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวเข้าเป็นภาคีกับประชาคมสากลในการ

³⁰ รายงานการเมืองของคณะบริหารงานส่วนกลางพรรคประชาชนปฏิวัติลาวต่อกรมประชุมใหญ่ครั้งที่ 7 ของพรรคประชาชนปฏิวัติลาว เสนอโดยนายคำไต สีพันดอน ประธานคณะบริหารงานส่วนกลางพรรคประชาชนปฏิวัติลาวเมื่อวันที่ 12 มีนาคม 2001 เอกสารมติพรรคประชาชนปฏิวัติลาว ครั้งที่ 7 หน้า 49-50.

ร่วมต่อสู้ ตามลัทธิการก่อการร้ายและอาชญากรรมข้ามชาติต่างๆ ความร่วมมือระหว่างรัฐต่อรัฐ ด้านการทูต ประชาชนและงานที่ช่วยพี่น้องร่วมชาติที่อยู่ต่างแดน³¹ และมอบงานด้านการต่างประเทศให้บางส่วนที่เกี่ยวข้อง ต่างๆ ได้ดำเนินการตามแนวนโยบายต่อไป³²

7. นโยบายด้านความร่วมมือสากลของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจ-สังคม ปัจจุบัน³³ (ปี 2011-2015)

แนวทางด้านความสัมพันธ์ระหว่างประเทศที่ต่อเนื่องกันโดยตลอดของพรรคประชาชนปฏิวัติลาวและรัฐบาล ได้สร้างสภาพแวดล้อมภายนอกที่เอื้ออำนวยให้แก่การพัฒนาเศรษฐกิจ-สังคมและการปกป้องรักษา ประเทศชาติ การเชื่อมโยงเศรษฐกิจกับภาคพื้นทวีปให้มีความเข้มแข็ง ภายใต้กรอบความร่วมมืออาเซียน (ASEAN) การร่วมมือในกรอบอนุภูมิภาคแม่น้ำโขง (GMS) การเข้าเป็นสมาชิกขององค์การการค้าโลก (WTO) และการเตรียมความพร้อมในการเป็นเจ้าภาพการประชุมสุดยอดอาเซียน (ASEM) ปี 2012

ความตกลงระหว่างประเทศด้านสังคมและวัฒนธรรมที่ลาวทำไว้กับประเทศอื่นหรือองค์การระหว่างประเทศ³⁴
แบ่งออกเป็น 1. ความตกลงในรูปแบบทวิภาคี (Bilateral Treaties between the Government of the Lao PDR and the Government of Foreign Countries)

2. ความตกลงระดับภาคพื้นทวีป (Regional Cooperation Agreements)

3. สนธิสัญญาพหุภาคีที่สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวเข้าร่วมเป็นภาคี

³¹ คัดจากเอกสารมติพรรคประชาชนปฏิวัติลาว ครั้งที่ 8 เมื่อวันที่ 7 สิงหาคม 2006

³² กระทรวงการต่างประเทศ กองประชุมการทำงานการต่างประเทศ กองประชุมงานต่างประเทศ (ลงวันที่ 14 สิงหาคม 2006) ได้กำหนดการทำงานของกองการต่างประเทศอย่างเป็นทางการเป็นเอกภาพกับกองประชุมใหญ่ครั้งที่ 8 ของพรรคประชาชนปฏิวัติลาว เกี่ยวกับการผลสำเร็จของการปฏิบัติ นโยบายเปิดกว้างความสัมพันธ์ร่วมมือกับสากลของพรรคประชาชนปฏิวัติลาวและรัฐซึ่งแสดงออกอยู่ว่าทำให้สายสัมพันธ์มิตรภาพ ความสามัคคีและการร่วมมือทุกด้านกับบรรดาประเทศเพื่อนมิตรยุทธศาสตร์ได้มีการพัฒนาความสัมพันธ์กับบรรดาประเทศใกล้เคียง บรรดาประเทศเพื่อนมิตรและบรรดาองค์การสากลต่างๆ ได้รับการส่งเสริมขยายความสัมพันธ์กับบรรดาพรรคคอมมิวนิสต์ พรรคกรรมกร พรรคก้าวหน้าและบรรดาพรรคกำอำนาจโลก(ประเทศมหาอำนาจ) กติการทูตประชาชนได้รับการส่งเสริมพัฒนาและเปิดกว้างมากขึ้น บทบาทของประเทศลาวได้รับการเชิดชูสูงขึ้นในเวทีสากล นอกจากนั้นประเทศลาวยังเข้ารับเป็นเจ้าภาพคณะประจำอาเซียน ในการประชุมสุดยอดอาเซียนครั้งที่ 10 และบรรดากองประชุมระดับภาคพื้นทวีปและสากลอื่นๆ

³³ เอกสารมติพรรคประชาชนปฏิวัติลาว ครั้งที่ 9 เมื่อวันที่ 4 เมษายน 2011 จัดพิมพ์โดย วารสารอรุณใหม่ พิมพ์ที่โรงพิมพ์แห่งรัฐ เลขทะเบียน 141 พจ 12052011 พิมพ์วันที่ 30 พฤษภาคม 2011 หน้า 89

³⁴ ข้อมูลจากกระทรวงต่างประเทศ กรมสนธิสัญญาและกฎหมาย <http://www.laoofficialgazett.gov.la/> และ <http://www.kpl.net.la/>

1. ความตกลงในรูปแบบทวิภาคี (Bilateral Treaties between the Government of the Lao PDR and the Government of Foreign Countries)

Australia

1. Memorandum of Understanding between the Government of Australia and the Government of the Lao PDR concerning Mutual Cooperation in Combating Unlawful Migration, Trafficking in Humans and Smuggling of People
Bari (S) 30/04/2003 ³⁵ (C) 30/04/2003
2. Memorandum between the Government of Australia and the Government of the Lao PDR of Subsidiary Arrangements relating to the “Asia Regional Cooperation to Prevent People Trafficking” Project
Vientiane(S) 3/12/2003 (C) 03/12/2003
3. Memorandum of Subsidiary Arrangements between the Government of Australia and the Government of the Lao People’s Democratic Republic Relating to the Australian Volunteers Program
Vientiane(S) 17/01/2006 (C) 17/01/2006
4. Subsidiary Arrangement between the Government of the Lao PDR and the Government of Australia relating to the English for ASEAN Purposes Project
Vientiane(S) 03/06/1999 (C) 03/06/1999

Cambodia

1. Memorandum between the Government of the Lao PDR and the Government of the Kingdom of Cambodia on Economic, Scientific, Technic and cultural Cooperation
Phnom Penh (S) 07/11/1993 (C) 07/11/1993
2. Memorandum between the Government of the Lao PDR and the Government of the Kingdom of Cambodia on Tourism Cooperation
Phnom Penh (S) 15/07/1995 (C) 15/07/1995

³⁵ (S) Signature, (R) Ratification, (A) Accession, (a) Acceptance, (d) Succession, (N) Notification, (C) Consent to be bound

3. Memorandum between the Government of the Lao PDR and the Government of the Kingdom of Cambodia on Electric Power Development Cooperation
Vientiane (S) 08/04/1997 (C) 08/04/1997
4. Memorandum on Communication and Transportation Cooperation
Vientiane (S) 08/04/1997 (C) 08/04/1997
5. Treaty on Extradition
Vientiane (S) 21/10/1999 (C) 07/07/2005
6. Agreement on the Cooperation in the Narcotic Drugs, Psychotropic Substances and Precursor Chemicals Control
Phnom Penh (S) 14/12/1999 (C) 14/12/1999
7. Agreement on Education of the period of 2004 -2008
Vientiane (S) 10/05/2004 not yet enter into force
8. Agreement between the Government of Lao PDR and the Royal Government of Cambodia on Education for the period of 2009 - 2013
Vientiane (S) 31/07/2009 not yet enter into force

Canada

Memorandum of Understanding relating to the Export from Laos of Certain Textiles and Textile Products to Canada
Ottawa (S) 06/10/1994 (C) 06/10/1994

China

1. Agreement on Tourism Cooperation
Beijing (S) 07/10/1996 (C) 07/10/1996
2. Treaty on Mutual Legal Assistance Civil and Criminal Matters
Beijing (S) 25/01/1999 (C) 15/12/2001
3. Memorandum of Understanding on the Cooperation in Narcotic Drugs, Psychotropic Substances and Precursor Chemicals Control
Vientiane (S) 15/01/2001 (C) 15/01/2001
4. Treaty on Extradition

Beijing (S) 04/02/2002 (C) 15/08/2003

5. Agreement on Cooperation on Against Illicit Trafficking and Abuse of Narcotic Drugs and Psychotropic Substances

Vientiane (S) 19/11/2006 (C) 19/11/2006

Cuba

Agreement on Cooperation on Against Illicit Trafficking and Abuse of Narcotic Drugs and Psychotropic Substances

Havana (S) 28/04/1997 (C) 27/02/2004

Czechoslova

1. Agreement on cultural cooperation
Vientiane (S) 25/11/1977 not yet enter into force
2. Agreement on Economic and Technical Cooperation
Prague (S) 11/07/1979 (C) 11/01/1979
3. Agreement on Health Cooperation
Vientiane (S) 27/12/1979 (C) 10/02/1999

Denmark

Agreement on Improvement of Urban Environment in Vientiane Lao PDR

Vientiane (S) 17/05/2001 (C) 17/05/2001

France

1. Memorandum between the Government of the Lao PDR and the Government of Republic of France on Economic, Scientific, Technic and cultural Cooperation
Paris (S) 29/05/1989 not yet enter into force
2. Agreement on Establishment of Joint Commission on Economic, Trade, Scientific and Technological Cooperation between the Government of the Lao People's Democratic Republic and the Government of the Republic of France
Paris (S) 13/12/1989 not yet enter into force

Germany

1. Agreement between the Government of the Lao People's Democratic Republic and the Government of the Federal Republic of Germany regarding Technical Cooperation
Vientiane (S) 13/07/2007 (C) 20/09/2007

India

1. Cultural Agreement between the Government of the Republic of India and the Government of the Lao PDR
New Delhi (S) 17/08/1994 (C) 06/03/1995
2. Memorandum of Understanding between the Government of the Lao PDR and the Government of the Republic of India on Cooperation in the field of Agriculture and Allied Sectors
New Delhi (S) 02/05/1997 (C) 02/05/1997
3. Agreement on Mutual Cooperation between the Government of the Lao PDR and the Government of the Republic of India on Drug Demand Reduction and Prevention of Illicit Trafficking in Narcotic Drugs and Psychotropic Substances and related Matters
Vientiane (S) 06/11/2002 (C) 25/02/2005
4. Agreement between the Government of the Lao PDR and the Government of the Republic of India on Cooperation in Science and Technology
New Delhi (S) 16/06/2003 (C) 16/06/2003

Republic of Indonesia

1. Memorandum of Understanding between the Government of the Lao PDR and the Government of the Republic of Indonesia on Cooperation in Tourism
Jakkata (S) 26/07/1996 (C) 26/07/1996
2. Memorandum of Understanding on Forestry Cooperation
Vientiane (S) 20/02/1997 (C) 20/02/1997
3. Memorandum of Understanding between the Government of the Lao PDR and the Government of the Republic of Indonesia on Forestry Cooperation
Vientiane (S) 20/02/1997 (C) 20/02/1997

4. Memorandum of Understanding on the Cooperation in the Narcotic Drugs, Psychotropic Substances and Precursor Chemicals Control
Jakkata (S) 22/01/2003 (C) 22/01/2003

Israel

Agreement concerning Technical Co-operation
Jerusalem (S) 28/08/1994 Not yet enter into force

Democratic People's Republic of Korea

1. Agreement on Economic and Technical Cooperation
Pyongyang (S) 10/12/1993 (C) 10/12/1993
2. Agreement on Economic,Scientific and Technical Cooperation
Vientiane (S) 06/06/1994 (C) 06/06/1994
3. Agreement on Cooperation in the Area of Health
Vientiane (S) 17/07/2001 (C) 09/01/2004
4. Treaty between the Lao People's Democra tic Republic and the Democratic People's Republic of Korea on Mutual Legal Assistance Civil and Criminal Matters
Pyongyang (S) 20/06/2008 Not yet enter into force
5. Agreement on Establishment of Joint Commission on Economic,Trade,Scientific and Technological Cooperation between the Government of the Lao People's Democratic Republic and the Government of the Democratic Republic People's Republic of Korea
Pyongyang (S) 30/08/2008 Not yet enter into force

Republic of Korea

1. Agreement on Economic, Scientific and Technical Cooperation
Seoul (S) 15/05/1996 (C) 24/06/1996
2. Arrangement for the Establishment of the Korea -Lao Vocational Training Center
Vientiane (S) 10/10/2002 (C)10/10/2002
3. Arrangement on the Establishment of the Joint Economic Committee
Seoul (S) 09/04/2004 (C) 09/04/2004

Kuwait

1. Agreement on Tourist Cooperation
Kuwait (S) 29/01/2009 Not yet enter into force
2. Memorandum of Understanding on Agriculture Cooperation
Kuwait (S) 29/01/2009 Not yet enter into force
3. Memorandum of Understanding on the Field of Exchange of Manpower
Kuwait (S) 27/01/2009 (C)24/08/2009

Libya

Agreement on Economic, Scientific and Technical Cooperation
Tripoli (S) 25/09/2000 (C) 10/05/2001

Luxembourg

1. Protocol relating to the Cold Chain Reinforcement
Luxembourg (S) 18/05/2001 (C)18/05/ 2001
2. Protocol On Agreement on Support Project Health Sector in the Vientiane Province
Luxembourg (S) 18/05/2001 (C)18/05/2001
3. Protocol On Agreement to Support Rural Development Project in the Province of Borikhamxay
Luxembourg (S) 18/05/2001 (C)18/05/2001
4. Memorandum of Agreement on Vocational Training Project in the Province of Khammouane
Vientiane (S) 25/11/2003 Not yet enter into force
5. Agreement for cooperation in the fields of culture, higher education and research
Vientiane (S) 16/10/2007 (C) 12/04/2010
6. Agreement relative to Lao-Luxembourg Health Initiatives Support Programme
Vientiane (S) 16/10/2007 (C) 16/10/2007

Malaysia

1. Memorandum of Understanding for the Establishment of a Joint Commits on for Economic, Scientific and Technical Cooperation
Kuala Lumpur (S) 04/06/1996 (C) 04/06/1996
2. Agreement on Cooperation in Tourism
Kuala Lumpur(S) 11/08/1998 (C) 21/06/2001

Mongolia

1. Agreement on Cooperation in Plant Quarantine and Protection
Vientiane (S) 24/01/2005 (C) 24/02/2005
2. Agreement on Cooperation in Veterinary and Quarantine Service
Vientiane (S) 24/01/2005 Not yet enter into force
3. Agreement of Cultural Cooperation
Ulaanbaatar (S) 11/10/1976 Not yet enter into force
4. Agreement Between the Government of the Lao people's Democratic Republic and the Government of Mongolian on Cooperation in the Fields of Education, higher education and graduated
Vientiane (S) 14/12/1981 (C) 14/12/1981
5. Agreement on Cooperation in Domaine Postes
Vientiane (S) 13/12/1983 (C) 13/12/1983
6. Agreement Between the Government of the Lao people's Democratic Republic and the Government of Mongolian on Cooperation in the Fields of Education, Culture, Science, Technology and Sport
Vientiane (S) 17/09/2007 Not yet enter into force

Morocco

Agreement on Economic Cooperation, Scientific, Technical and Cultural
Rabat (S) 06/09/2002 (C) 06/09/2002

Myanmar

1. Agreement on Tourism Cooperation
Vientiane (S) 11/06/1994 (C)11/06/1994
2. Agreement on Agricultural Cooperation
Yangoon (S) 28/5/1995 (C)28/05/1995
3. Agreement for Mutual Cooperation for Preventing Illicit Trafficking in Narcotic Drugs, Psychotropic Substances and Controlled Precursors
Yangoon (S) 29/3/1997 (C) 29/03/1997

Norway

1. Agreement between the Government of the Lao PDR and the Government of the Kingdom of Norway regarding Assistance to Phase II of Developing of a Legal Framework for Hydropower Sector
Vientiane (S) 24/04/1997 Not yet enter into force
2. Memorandum of Understanding between the Government of the Lao PDR and the Government of the Kingdom of Norway concerning Development Cooperation
Vientiane (S) 24/04/1997 (C) 24/04/1997
3. Agreement between the Government of the Lao PDR and the Government of the Kingdom of Norway regarding Financial Assistance to water Supply and Sanitation Sector Project
Vientiane (S) 27/03/2000 (C) 27/03/2000

Pakistan

Memorandum of Understanding between the Government of the Lao PDR and the Government of the Islamic Republic of Pakistan on Combating Terrorism and Certain other Crimes
Vientiane (S) 23/04/2004 (C) 23/04/2004

Philippines

1. Agreement between the Government of the Lao PDR and the Government of the Republic of Philippines on Cultural Cooperation

Vientiane (S) 17/10/1997 (C) 21/09/19982

2. Agreement between the Government of the Lao PDR and the Government of the Republic of Philippines on Cooperation in Public Health

Vientiane (S) 17/10/1997 (C) 02/03/1998

3. Memorandum of Agreement between the Government of the Lao PDR and the Government of the Republic of Philippines on Cooperation against Ilicit Trafficking of Narcotic Drugs and Psychotropic Substances and Abuses

Vientiane (S) 17/10/1999 (C) 17/10/1999

4. Agreement between the Government of the Lao PDR and the Government of the Republic of Philippines on Economic and Technical Cooperation

Manila (S) 18/12/1997 (C) 24/03/1998

5. Agreement between the Government of the Lao PDR and the Government of the Republic of Philippines on Agriculture and Forest Cooperation

Manila (S) 18/12/1997 (C)21/09/1998

Russia

1. Agreement on Cultural and Science Cooperation

Moscow (S) 09/03/1994 (C)09/03/1994

2. Agreement for Mutual Cooperation for Preventing Illicit Trafficking in Narcotic Drugs, Psychotropic Substances and Controlled Precursors

Vientiane (S) 14/05/1999 (C) 19/03/2004

3. Agreement on posts and Communication cooperation

Vientiane (S) 29/03/1976 Not yet enter into force

4. Agreement Between the Government of the Lao people's Democratic Republic and the Government of Russia on Cooperation in the Fields of Education, higher education and graduated

Moscow (S) 23/05/1978 (C)23/05/1978

Sweden

1. Agreement on the National Drug Policy Plan No.3 between of the Lao People's Democratic Republic and Sweden
Vientiane (S) 16/02/2001 (C) 01/01/2001
2. Agreement on General Terms and Conditions for Development Cooperation
Vientiane (S) 26/10/2001 (C) 01/01/2002
3. Memorandum of Understanding regarding the Establishment of a Bilateral Informal Working Group on Human Rights
Vientiane (S) 11/10/2002 (C) 11/10/2002
4. Specific Agreement between the Government of Sweden and the Government of the Lao PDR on Development Cooperation in Strengthening Legal Education 2003OE2008
Vientiane (S) 19/11/2003 (C) 01/12/2003
5. Agreement on Development Cooperation for the period 1 July 2004OE31 December 2006 Vientiane
Vientiane (S) 15/06/2004 (C) 01/07/2004
6. Memorandum of Understanding regarding the Establishment of a Bilateral Informal Working Group on Human Rights
Vientiane (S) 02/11/2005 (C) 02/11/2005

Thailand

1. Memorandum of Understanding between the Governments of the Lao People's Democratic Republic and the Government of the Kingdom of Thailand on cooperation in the development of power in Laos.
Vientiane (S) 19/06/1996 (C) 19/06/1996
2. Memorandum of Understanding on the Cooperation in Narcotic Drugs, Psychotropic Substances and Precursor Chemicals Control
Bangkok (S) 17/08/2001 (C) 17/08/2001
3. Memorandum of Understanding between the Government of the Lao PDR and the Kingdom of Thailand in Labour

Vientiane (S) 18/10/2002 (C) 18/10/2002

4. Treaty between the Government of the Lao People's Democratic Republic and the Government of the Kingdom of Thailand. On the transfer of the males were convicted and sentenced to cooperate in the implementation of the criminal case.

Pakxe (S) 20/03/2004 (C) 19/12/2007

5. Memorandum of Understanding between the Government of the Lao PDR and the Kingdom of Thailand in Persons, Especially Women and and Children

Bangkok (S) 31/07/2005 (C) 31/07/ 2005

Vietnam

1. Agreement on Cooperation on Man Power

Hanoi (S) 29/06/1995 (C) 29/06/1995

2. Agreement between the Government of the Lao PDR and the Government of the Socialist Republic of Vietnam on the Cooperation in the Narcotic Drugs, Psyc hotropic Substances and Precursor Chemicals Control

Hanoi (S) 06/07/1998 (C) 06/07/1998

3. Agreement on the cooperation in science and technology between the Governments of the Lao People's Democratic Republic and the Government of the Republic of Vietnam.

Vientiane (S) 18 /12/2009 (C) 18/01/2009

ความตกลงระหว่างประเทศที่สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวทำไว้กับประเทศอื่น (ทวีภาคี) ด้านสังคม
และวัฒนธรรม

(List of Bilateral Treaties between the Government of the Lao PDR and the Government of
Foreign Countries)

ตาราง 1 ด้านสังคมและวัฒนธรรม

ประเทศคู่สัญญา/คู่ภาคี	ชื่อความตกลง	สาระสำคัญ
Canada	Memorandum of Understanding relating to the Export from Laos of Certain Textiles and Textile Products to Canada Ottawa (S) 06/10/1994 (C) 06/10/1994	Memorandum of Understanding relating to the Export from Laos of Certain Textiles and Textile Products to Canada
Czechoslova	Agreement on cultural cooperation Vientiane (S) 25/11/1977 not yet enter into force	This study maps the Asia-Europe government-to-government bilateral cultural agreements between partners. More than 150 agreements on cultural cooperation and almost 20 current Executive Programmes are detailed in this report. These agreements provide the policy framework for cultural cooperation and exchange, sometimes reinforced by specific joint implementation programmes and budgets. Other significant bilateral cultural cooperation is also identified, including several institution-to-institution agreements and cultural seasons. The study lists major multilateral agreements to which partner countries are party, together with reference sources.
France	1.Memorandum between the Government of the Lao PDR and the Government of Republic of France on Economic, Scientific,Technic and cultural Cooperation Paris(S) 29/05/1989 not yet enter into force 2.Agreement on Establishment of Joint Commission on Economic,Trade,Scientific and Technological Cooperation between the Government of the Lao People’s Democratic Republic and the Government of the Republic of France	Treaty between the Government of the Lao PDR and the Government of Republic of France on Economic, Scientific,Technic and cultural Cooperation Joint Commission on Economic,Trade,Scientific and Technological Cooperation between the Government of the Lao People’s Democratic Republic and the Government of the Republic of France

	Paris (S) 13/12/1989 not yet enter into force	
India	Cultural Agreement between the Government of the Republic of India and the Government of the Lao PDR New Delhi (S) 17/08/1994 (C) 06/03/1995	Cultural Agreement between the Government of the Republic of India and the Government of the Lao PDR
Luxembourg	1.Protocol On Agreement to Support Rural Development Project in the Province of Borikhamxay Luxembourg (S) 18/05/2001(C) 18/05/2001 2..Agreement for cooperation in the fields of culture, higher education and research Vientiane(S) 16/10/2007 (C)12/04/201	Agreement to Support Rural Development Project in the Province of Borikhamxay between lao and Luxembourg Agreement for cooperation in the fields of culture, higher education and research between lao and Luxembourg
Mongolia	Agreement of Cultural Cooperation Ulaanbaatar (S) 11/10/1976 Not yet enter into force	Agreement of Cultural Cooperation between lao and Mongolia
morocco	Agreement on Economic Cooperation, Scientific,Technical and Cultural Rabat (S) 06/09/2002 (C) 06/09/2002	Agreement on Economic Cooperation, Scientific,Technical and Cultural between lao and morocco
norway	Memorandum of Understanding between the Government of the Lao PDR and the Government of the Kingdom of Norway concerning Development Cooperation Vientiane(S) 24/04/1997 (C) 24/04/1997	Memorandum of Understanding between the Government of the Lao PDR and the Government of the Kingdom of Norway concerning Development Cooperation
Philippines	Agreement between the Government of the Lao PDR and the Government of the Republic of Philippines on Cultural Cooperation Vientiane (S) 17/10/1997(C) 21/09/1998	Agreement between the Government of the Lao PDR and the Government of the Republic of Philippines on Cultural Cooperation
Russia	Agreement on Cultural and Science Cooperation Mosco(S) w 09/03/1994 (C) 09/03/1994	Agreement on Cultural and Science Cooperation
Sweden	Agreement on Development Cooperation for the period 1 July 2004- 31 December 2006 Vientiane (S) 15/06/2004 (C) 01/07/2004	Agreement on Development Cooperation for the period 1 July 2004-31 December 2006

ตาราง 2 การคุ้มครองสิทธิมนุษยชน คุ้มครองสตรีและเด็ก

sweden	<p>1.Memorandum of Understanding regarding the Establishment of a Bilateral Informal Working Group on Human Rights Vientiane (S) 11/10/2002 11/10/2002</p> <p>2.Memorandum of Understanding regarding the Establishment of a Bilateral Informal Working Group on Human Rights Vientiane (S) 02/11/2005 (C) 02/11/2005</p>	<p>Memorandum of Understanding regarding the Establishment of a Bilateral Informal Working Group on Human Rights.</p> <p>Memorandum of Understanding regarding the Establishment of a Bilateral Informal Working Group on Human Rights.</p>
Thailand	<p>Memorandum of Understanding between the Government of the Lao PDR and the Kingdom of Thailand in Persons, Especially Women and Children Bangkok (S) 31/07/2005 (C) 31/07/ 2005</p>	<p>Memorandum of Understanding between the Government of the Lao PDR and the Kingdom of Thailand in Persons, Especially Women and Children</p>

ตาราง 3 ด้านการศึกษาและการท่องเที่ยว

ประเทศคู่สัญญา/คู่ภาคี	ชื่อความตกลง	สาระสำคัญ
Australia	<p>1.Memorandum of Subsidiary Arrangements between the Government of Australia and the Government of the Lao People’s Democratic Republic Relating to the Australian Volunteers Program Vientiane(S) 17/01/2006(C)17/01/2006</p> <p>2.Subsidiary Arrangement between the Government of the Lao PDR and the Government of Australia relating to the English for ASEAN Purposes Project Vientiane (S) 03/06/1999 (C) 03/06/1999</p>	<p>In 2013-14, 68 volunteers were on assignment in Laos, including 11 Australian Youth Ambassadors for Development (AYADs) and 57 AVID volunteers. In 2012-13, a total of 47 AVID volunteers, including 13 AYADs, were on assignment in Laos. The volunteers work in sectors which complement the three strategic areas of the country strategy: education, trade and rural development.</p> <p>Australia’s flagship intervention in the education sector, the Basic Education Quality and Access in Laos (BEQUAL) program, will be delivered in 65 of the most educationally disadvantaged districts in Laos. It aims to increase student participation, improve learning environments and improve teacher quality. BEQUAL will assist an estimated 450,000 children go to school and stay in school, with a particular focus on the most educationally disadvantaged—girls, students with disabilities and</p>

		<p>children from ethnic minority groups. Teachers and teacher training institutions will be assisted to improve the quality of the education they delivery, including through training 520 people (360 women) from ethnic minority groups to become teachers in their communities. Teaching and learning environments will be improved through the construction or rehabilitation of 300 schools.</p>
Cambodia	<p>1.Memorandum between the Government of the Lao PDR and the Government of the Kingdom of Cambodia on Tourism Cooperation Phnom Penh (S) 15/07/1995 (C) 15/07/1995</p> <p>2.Agreement on Education of the period of 2004 -2008 Vientiane (S) 10/05/2004 Not yet enter into force</p> <p>3.Agreement between the Government of Lao PDR and the Royal Government of Cambodia on Education for the period of 2009-2013 Vientiane (S) 31/07/2009 Not yet enter into force</p>	<p>Both countries provided guidance on implementation by specifying the priority sectors for enhanced cooperation, deciding together how to improve bilateral trade agreement between Cambodia and Lao PDR, considering the development of an agreement on Transit Goods between Cambodia and Lao PDR, promoting trade of agricultural product, cooperation on border trade, developing border trade market, attending trade exhibitions, trade facilitation, investment and cooperation on tourism, and cooperation on a trade sector wide approach</p> <p>Agreement on Education of the period of 2004 -2008 Cambodia and Lao PDR</p> <p>Agreement between the Government of Lao PDR and the Royal Government of Cambodia on Education for the period of 2009-2013.</p>
China	<p>Agreement on Tourism Cooperation Beijing(S) 07/10/1996 (C) 07/10/1996</p>	<p>The members of the Joint Committee for the Agreement between and among the Governments of the Kingdom of Cambodia, the People's Republic of China (PRC), the Lao People's Democratic Republic (Lao PDR), the Republic of the Union of Myanmar, the Kingdom of Thailand, and the Socialist Republic of Viet Nam for Facilitation of the Cross-Border Transport of Goods and People in the Greater Mekong Subregion (referred to as the "CBTA"), met in Nay Pyi Taw, Myanmar, for the Fourth Meeting of the Joint Committee on 22 November 2013. We were pleased to be joined in our discussions by staff of the Asian Development Bank.</p>

Indonesia	Memorandum of Understanding between the Government of the Lao PDR and the Government of the Republic of Indonesia on Cooperation in Tourism Jakarta(S) 26/07/1996 (C) 26/07/1996	The parties will, subject to the provisions of this Memorandum of Understanding and the laws, rules, regulation and national policies from time to time in force in their respective countries, decide to cooperate in facilitating travel and tourist visits ; further strengthen a close tourism partnership ; enhance mutual assistance for human resource development for the tourism sector ;and take necessary steps for exploring avenues of cooperation and sharing of information.
Republic of Korea	Arrangement for the Establishment of the Korea -Lao Vocational Training Center Vientiane(S) 10/10/2002 (C) 10/10/2002	Vocational training managed initially by the Ministry of Labor and eventually by the Semi-autonomous Korean National Vocational Training Management Agency, with support from the Korean Vocational Training Research Institute.
Kuwait	Agreement on Tourist Cooperation Kuwait(S) 29/01/2009 Not yet enter into force	Agreement on Tourist Cooperation.
Luxembourg	Agreement for cooperation in the fields of culture, higher education and research Vientiane (S)16/10/2007 (C)12/04/2010	Agreement for cooperation in the fields of culture, higher education and research between lao and Luxembourg.
Malaysia	Agreement on Cooperation in Tourism Kuala Lumpur(S)11/08/1998 (C) 21/06/2001	Agreement on Cooperation in Tourism between lao and Malaysia.
Mongolia	Agreement Between the Government of the Lao people's Democratic Republic and the Government of Mongolian on Cooperation in the Fields of Education, Culture, Science, Technology and Sport Vientiane (S) 17/09/2007 Not yet enter into force	Agreement Between the Government of the Lao people's Democratic Republic and the Government of Mongolian on Cooperation in the Fields of Education, Culture, Science, Technology and Sport.
Myanmar	Agreement on Tourism Cooperation Vientiane (S) 11/06/1994 (C)11/06/1994	Agreement on Tourism Cooperation.
Russia	Convention on the equivalent of a diploma and graduate diploma of The Government of the Lao People's Democratic Republic and the Government of the Russian Republic Moscow (S) 23/05/1978(C) 23/05/1978	Convention on the equivalent of a diploma and graduate diploma of The Government of the Lao People's Democratic Republic and the Government of the Russian Republic
Sweden	Specific Agreement between the Government	Specific Agreement between the Government of

	of Sweden and the Government of the Lao PDR on Development Cooperation in Strengthening Legal Education 2003- 2008 Vientiane(S) 19/11/2003 (C) 01 /12/2003	Sweden and the Government of the Lao PDR on Development Cooperation in Strengthening Legal Education 2003- 2008
--	---	---

ตาราง 4 ด้านการสาธารณสุข

ประเทศคู่สัญญา/คู่ภาคี	ชื่อความตกลง	สาระสำคัญ
Czechoslova	Agreement on Heath Cooperation Vientiane(S) 27/12/1979 (C) 10/02/1999	Agreement on Heath Cooperation
Democratic People's Republic of Korea	Agreement on Cooperation in the Area of Health Vientiane(S) 17/07/2001 (C) 09/01/2004	Agreement on Cooperation in the Area of Health
Luxembourg	1.Protocol relating to the Cold Chain Reinforcement Luxembourg (S) 18/05/2001 (C)18/05/ 2001 2.Protocol On Agreement on Support Project Health Sector in the Vientiane Province Luxembourg (S) 18/05/2001 (C) 18/05/2001 3.Agreement relative to Lao-Luxembourg Health Initiatives Support Programme Vientiane (S) 16/10/2007 (C) 16/10/2007	Protocol relating to the Cold Chain Reinforcement. Agreement on Support Project Health Sector in the Vientiane Province. Agreement relative to Lao-Luxembourg Health Initiatives Support Programme
Norway	Agreement between the Government of the Lao PDR and the Government of the Kingdom of Norway regarding financial assistance to water Supply and Sanitation Sector Project Vientiane (S) 27/03/2000 (C) 27/03/2000	Agreement between the Government of the Lao PDR and the Government of the Kingdom of Norway regarding financial assistance to water Supply and Sanitation Sector Project
Philippines	Agreement between the Government of the Lao PDR and the Government of the Republic of Philippines on Cooperation in Public Health Vientiane(S) 17/10/1997 (C) 02/03/1998	Agreement between the Government of the Lao PDR and the Government of the Republic of Philippines on Cooperation in Public Health
Sweden	Agreement between the Lao People's Democratic Republic and Sweden on the	Agreement on the National Drug Policy Plan No.3 between of the Lao People's Democratic Republic

	National Drug Policy Plan No. 3 Vientiane (S) 16/02/2001 (C) 01/01/2001	and Sweden
--	--	------------

ตาราง 5 ด้านทรัพยากรธรรมชาติ พลังงาน กสิกรรมและป่าไม้

ประเทศคู่สัญญา/คู่ภาคี	ชื่อความตกลง	สาระสำคัญ
Cambodia	Memorandum between the Government of the Lao PDR and the Government of the Kingdom of Cambodia on Electric Power Development Cooperation Vientiane(S) 08/04/1997(C) 08/04/1997	Cambodia joined ASEAN as the 10th member country in 1999. Being a signatory party of the Memorandum of Understanding on ASEAN Power Grid (APG-MoU) endorsed in 2007, Cambodia has duties to fulfill the objective of the MoU that states that “member countries agree to strengthen and promote a broad framework for the Member Countries to cooperate towards the development of a common ASEAN policy on power interconnection and trade, and ultimately towards the realisation of the ASEAN Power Grid to help ensure greater regional energy security and sustainability on the basis of mutual benefit.
Denmark	Agreement on Improvement of Urban Environment in Vientiane Lao PDR Vientiane(S) 17/05/2001(C)17/05/2001	Vientiane is the largest city and capital of Lao People’s Democratic Republic (Lao PDR). The total population in Vientiane is estimated around 331,000, with population density around 134 persons per km ² . The city is lacking a proper sanitation network, which is seriously threatening the health situation of the population due to discharge of wastewater into low-land areas. Therefore, the Department of Communication, Transport, Post and Construction (DCTPC) under Vientiane Capital City, initiated an Urban Environmental Sanitation Project for the improvement of the Vientiane urban environment, supported by Danish International Development Agency (Danida). This paper briefly highlights the basic objectives, major accomplishments and learning from this on-going project.

India	<p>1.Memorandum of Understanding between the Government of the Lao PDR and the Government of the Republic of India on Cooperation in the field of Agriculture and Allied Sectors</p> <p>New Delhi(S) 02/05/1997(C) 02/05/1997</p>	<p>The contracting parties shall encourage cooperation in the field of agricultural science and technology with the objective of increasing agricultural production. The contracting parties shall engage in joint activities in the areas of agricultural research ; crop production ; horticulture ; plant protection ; animal science ; fisheries ; forestry ; irrigation; agro-based industry; human resources development and such other fields as may be mutually agreed upon by the contracting parties.</p>
Republic of Indonesia	<p>Memorandum of Understanding between the Government of the Lao PDR and the Government of the Republic of Indonesia on Forestry Cooperation</p> <p>Vientiane (S) 20/02/1997(C)20/02/1997</p>	<p>The Asia-Pacific Forestry Sector Outlook Study (APFSOS) is a wide-ranging initiative to gather information on, and examine, the evolution of key forestry issues as well as to review important trends in forests and forestry. The main purpose of the study is to provide a better understanding of the changing relationships between society and forests and thus to facilitate timely policy reviews and reforms in national forest sectors. The specific objectives are to: 1. Identify emerging socio-economic changes impacting on forest and forestry 2. Analyze probable scenarios for forestry developments to 2020 3. Identify priorities and strategies to address emerging opportunities and challenges The first APFSOS was completed in 1998, with an outlook horizon to 2010. During its twenty-first session, held in Dehradun, India, in April 2006, the Asia-Pacific Forestry Commission (APFC) resolved to update the outlook extending the horizon to 2020. The study commenced in October 2006 and is expected to be completed by September 2009.</p>
Kuwait	<p>Memorandum of Understanding on Agriculture Cooperation</p> <p>Kuwait (S) 29/01/2009 Not yet enter into force</p>	<p>The contracting parties shall encourage cooperation in the field of agricultural science and technology with the objective of increasing agricultural production. The contracting parties shall engage in joint activities in the areas of agricultural research ; crop production ; horticulture ; plant protection ; animal science ; fisheries ; forestry ; irrigation; agro-based industry; human resources development and such other fields as may be mutually agreed upon by the contracting parties</p>
Mongolia	1.Agreement on Cooperation in Plant	Agreement on Cooperation in Plant Quarantine and

	<p>Quarantine and Protection</p> <p>Vientiane(S) 24/01/2005(C)24/02/2005</p> <p>2.Agreement on Cooperation in Veterinary and Quarantine Service</p> <p>Vientiane(S) 24/01/2005 Not yet enter into force</p>	<p>Protection</p> <p>Agreement on Cooperation in Veterinary and Quarantine Service</p>
Myanmar	<p>Agreement on Agricultural Cooperation</p> <p>Yangoon (S) 28/5/1995(C) 28/05/1995</p>	<p>Agreement on Agricultural Cooperation</p>
Norway	<p>1.Agreement between the Government of the Lao PDR and the Government of the Kingdom of Norway regarding Assistance to Phase II of Developing of a Legal Framework for Hydropower Sector</p> <p>Vientiane (S) 24/04/1997 Not yet enter into force</p> <p>2.Agreement between the Government of the Lao PDR and the Government of the Kingdom of Norway regarding financial assistance to water supply and sanitation sector project</p> <p>Vientiane (S) 27/03/2000(C)27/03/2000</p>	<p>Agreement between the Government of the Lao PDR and the Government of the Kingdom of Norway regarding Assistance to Phase II of Developing of a Legal Framework for Hydropower Sector.</p> <p>Agreement between the Government of the Lao PDR and the Government of the Kingdom of Norway regarding financial assistance to water supply and sanitation sector project.</p>
Philippines	<p>Agreement between the Governments of the Lao People's Democratic Republic and the Government of the Philippines regarding the cooperation in agriculture and forestry.</p> <p>Manila (S) 18/12/1997 (C) 21/09/1998</p>	<p>Agreement between the Governments of the Lao People's Democratic Republic and the Government of the Philippines regarding the cooperation in agriculture and forestry.</p>
Thailand	<p>Memorandum of Understanding between the Government of the Lao People's Democratic Republic and the Government of the Kingdom of Thailand. About the collaboration on the development of electricity in Laos</p> <p>Vientiane (S) 19/06/1996 (C) 19/06/1996</p>	<p>Memorandum of Understanding between the Government of the Lao People's Democratic Republic and the Government of the Kingdom of Thailand. About the collaboration on the development of electricity in Laos.</p>

ตาราง 6 เรื่องเขตแดนและการส่งผู้ร้ายข้ามแดน

ประเทศคู่สัญญา/คู่ภาคี	ชื่อความตกลง	สาระสำคัญ
Cambodia	Treaty on Extradition Vientiane (S) 21/10/1999 (C) 07/07/2005	The main purposes of this Treaty is to state the agreement between Cambodia and Lao PDR about the mutual agreement in exchanging offenses and other mechanisms to facilitate this extradition.
china	Treaty on Extradition Beijing (S) 04/02/2002 (C) 15/08/2003	
Pakistan	Memorandum of Understanding between the Government of the Lao PDR and the Government of the Islamic Republic of Pakistan on Combating Terrorism and Certain other Crimes Vientiane (S) 23/04/2004 (C) 23/04/2004	Memorandum of Understanding between the Government of the Lao PDR and the Government of the Islamic Republic of Pakistan on Combating Terrorism and Certain other Crimes.

ตาราง 7 แรงงาน

ประเทศคู่สัญญา/คู่ภาคี	ชื่อความตกลง	สาระสำคัญ
Germany	Agreement between the Government of the Lao People's Democratic Republic and the Government of the Federal Republic of Germany regarding Technical Cooperation Vientiane (S) 13/07/2007(C) 20/09/2007	Agreement between the Government of the Lao People's Democratic Republic and the Government of the Federal Republic of Germany regarding Technical Cooperation
kuwait	Memorandum of Understanding on the Field of Exchange of Manpower Kuwait (S) 27/01/2009 (C) 24/08/2009	Agreement the Field of Exchange of Manpower lao - kuwait
Luxembourg	Memorandum of Agreement on Vocational Training Project in the Province of Khammouane Vientiane (S) 25/11/2003 Not yet enter into	Memorandum of Agreement on Vocational Training Project in the Province of Khammouane

	force	
Thailand	Memorandum of Understanding between the Government of the Lao PDR and the Kingdom of Thailand in Labour Vientiane (S) 18/10/2002(C)18/10/2002	Memorandum of Understanding between the Government of the Lao PDR and the Kingdom of Thailand in Labour.
Vietnam	Agreement on Cooperation on Man Power Hanoi (S) 29/06/1995 (C) 29/06/1995	Agreement on Cooperation on Man Power

ตารางที่ 8 ด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี การคมนาคมและการสื่อสาร

ประเทศคู่สัญญา/คู่ภาคี	ชื่อความตกลง	สาระสำคัญ
Cambodia	Memorandum on Communication and Transportation Cooperation Vientiane (S) 08/04/1997 (C) 08/04/1997	The MoU serves as the legal basis to develop road transport among the three countries. It has 11 clauses and three appendixes stipulating contents relating to creating favourable conditions for people and all non-commercial and commercial motorised vehicles to move through border gates.
Czechoslova	Agreement on economic and technical cooperation Prague (S) 11/07/1979 (C) 11/01/1979	Memorandum between the Government of the Lao PDR and the Government of Republic of Czechoslova on Economic, Scientific, Technic and cultural Cooperation
France	1.Memorandum between the Government of the Lao PDR and the Government of Republic of France on Economic, Scientific, Technic and cultural Cooperation Paris (S) 29/05/1989 not yet enter into force 2.Agreement on Establishment of Joint Commission on Economic, Trade, Scientific and Technological Cooperation between the Government of the Lao People's Democratic Republic and the Government of the Republic of France Paris(S) 13/12/1989 not yet enter into force	Memorandum between the Government of the Lao PDR and the Government of Republic of France on Economic, Scientific, Technic and cultural Cooperation. Agreement on Establishment of Joint Commission on Economic Trade Scientific and Technological Cooperation between the Government of the Lao People's Democratic Republic and the Government of the Republic of France.

Germany	Agreement between the Government of the Lao People's Democratic Republic and the Government of the Federal Republic of Germany regarding Technical Cooperation Vientiane(S) 13/07/2007(C) 20/09/2007	Agreement between the Government of the Lao People's Democratic Republic and the Government of the Federal Republic of Germany regarding Technical Cooperation
India	Agreement between the Government of the Lao PDR and the Government of the Republic of India on Cooperation in Science and Technology New Delhi (S) 16/06/2003(C) 16/06/2003	
Israel	Agreement concerning Technical Co-operation Jerusalem (S) 28/08/1994 not yet enter into force	
Democratic People's Republic of Korea	<p>1. Agreement on Economic and Technical Cooperation Pyongyang (S) 10/12/1993 (C) 10/12/1993</p> <p>2. Agreement on Economic, Scientific and Technical Cooperation Vientiane (S) 06/06/1994 (C) 06/06/1994</p> <p>3. Agreement on Establishment of Joint Commission on Economic, Trade, Scientific and Technological Cooperation between the Government of the Lao People's Democratic</p>	<p>Agreement on Economic and Technical Cooperation</p> <p>The objectives of this Framework Agreement are to:</p> <ul style="list-style-type: none"> (a) strengthen and enhance economic, trade and investment cooperation among the Parties; (b) progressively liberalise and promote trade in goods and services as well as create a transparent, liberal and facilitative investment regime; (c) explore new areas and develop appropriate measures for closer economic cooperation and integration; (d) facilitate the more effective economic integration of the new ASEAN Member Countries and bridge the development gap among the Parties; and (e) establish a cooperative framework for further strengthening the economic relations among the Parties.

	<p>Republic and the Government of the Democratic Republic People's Republic of Korea</p> <p>Pyongyang (S) 30/08/2008 not yet enter into force</p>	
Republic of Korea	<p>Agreement on Economic, Scientific and Technical Cooperation</p> <p>Seoul (S) 15/05/1996 (C) 24/06/1996</p>	<p>Agreement on Economic, Scientific and Technical Cooperation</p>
Libya	<p>Agreement on Economic, Scientific and Technical Cooperation</p> <p>Tripoli(S) 25/09/2000 (C) 10/05/2001</p>	<p>Agreement on Economic, Scientific and Technical Cooperation</p>
Malaysia	<p>Memorandum of Understanding for the Establishment of a Joint Commits on for Economic, Scientific and Technical Cooperation</p> <p>Kuala Lumpur(S) 04/06/1996(C) 04/06/1996</p>	<p>The objectives of the new cooperation framework are to bridge the economic gap among the countries, and to promote prosperity in the sub-region in a sustainable manner. Such prosperity will not only benefit the four countries, but also add value to ASEAN and its solidarity. Stronger Cambodia, Lao PDR, Myanmar and Thailand will also mean stronger ASEAN It is in this way thatit will act as a building block and move ASEAN forward at a more even pace, on the basis of self-reliance and shared prosperity.</p>
Mongolia	<p>1.Agreement on Cooperation in Domaine Postes</p> <p>Vientiane (S) 13/12/1983 (C) 13/12/1983</p> <p>2.Agreement Between the Government of the Lao people's Democratic Republic and the Government of Mongolian on Cooperation in the Fields of Education, Culture, Science, Technology and Sport</p> <p>Vientiane (S) 17/09/2007 not yet enter into force</p>	<p>Agreement on Cooperation in Domaine Postes.</p> <p>Agreement Between the Government of the Lao people's Democratic Republic and the Government of Mongolian on Cooperation in the Fields of Education, Culture, Science, Technology and Sport</p>
Morocco	<p>Agreement on Economic Cooperation, Scientific, Technical and Cultural</p> <p>Rabat (S) 06/09/2002 (C) 06/09/2002</p>	<p>Agreement on Economic Cooperation, Scientific, Technical and Cultural</p>
Philippines	<p>Agreement between the Government of the Lao PDR and the Government of the Republic of Philippines on Economic and Technical</p>	<p>Agreement between the Government of the Lao PDR and the Government of the Republic of Philippines on Economic and Technical Cooperation</p>

	Cooperation Manila (S) 18/12/1997 (C) 24/03/1998	
Russia	1. Agreement on Cultural and Science Cooperation Moscow 09/03/1994 09/03/1994 2. Agreement on posts and Communication cooperation Vientiane (S) 29/03/1976 Not yet enter into force	Agreement on Cultural and Science Cooperation Agreement on posts and Communication cooperation
Vietnam	Agreement on the cooperation in science and technology between the Governments of the Lao People's Democratic Republic and the Government of the Republic of Vietnam. Vientiane (S) 18 /12/2009 (C) 18/01/2009	Agreement on the cooperation in science and technology between the Governments of the Lao People's Democratic Republic and the Government of the Republic of Vietnam.

ตาราง 9 ยาสเสพติด

ประเทศคู่สัญญา/คู่ภาคี	ชื่อความตกลง	สาระสำคัญ
Australia	Memorandum of Understanding between the Government of Australia and the Government of the Lao PDR concerning Mutual Cooperation in Combating Unlawful Migration, Trafficking in Humans and Smuggling of People	Australia has concluded Memoranda of Understanding, Joint Ministerial Statements and other agreements on matters of combating people smuggling, information exchange, and related.

ความตกลงระหว่างประเทศด้านสังคมและวัฒนธรรมสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวทำไว้กับองค์การระหว่างประเทศ อ้างอิงจากข้อมูลการรวบรวมสนธิสัญญาหลายฝ่ายของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว กระทรวงการต่างประเทศ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว 2013.

An Overview of Lao PDR's Participation in Multilateral Treaties Deposited with the Secretary – General of the United Nation , Department of Treaties and Law Ministry of Foreign Affairs. October, 2013.

United Nations Multilateral Instruments

i) Charter of the United Nations and Statute of the International Court of Justice

1. Charter of the United Nations
2. Declaration of Acceptance by Laos³⁶ of the Charter of the UN (Admitted under GA resolution 995(X) of 14 December 1955) (S, 30 June 1952)³⁷
3. Statute of the International Court of Justice (annexed to the UN Charter), 1945 In force for all members of the UN.
4. Amendment to Article 23, 27, and 61 of the Charter of the UN. 17 December 1963 (R, 20 April 1965).
5. Amendment to Article 109 of the Charter of the UN, 20 December 1965, (R, 21 October 1966).
6. Amendment to Article 61 of the Charter of the UN. 20 December 1971 (In force for all UN members).
7. Declaration of Laos Accepting the Jurisdiction of the International Court of Justice in Respect of Disputes which may be referred to the Court under the terms of article 22 of the Treaty of Peace with Japan. Vientiane 24 October 1952.

³⁶ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว แต่ก่อนเรียกชื่อว่า “ประเทศลาว” จนถึงวันที่ 02 ธันวาคม 1975

³⁷ (S) Signature, (R) Ratification, (A) Accession, (a) Acceptance, (d) Succession, (N) Notification, (C) Consent to be bound.

ii) Privileges and Immunities, Diplomatic Relations, Consular Relations

1. Convention on the Privileges and Immunities of the United Nations 13 February 1946 (A, with Reservation 24 November 1956)³⁸.
2. Convention on the Privileges and Immunities of the Specialized Agencies. New York, 21 November 1947. (A, 9 August 1960)³⁹
3. Vienna Convention on Diplomatic Relations. Vienna, 18 April 1961 (A, 3 December 1962).
4. Optional Protocol to the Vienna Convention on Diplomatic Relations, concerning Acquisition of Nationality. Vienna, on 18 April 1961. (A, on 3 December 1962).
5. Optional Protocol to the Vienna Convention on Diplomatic Relations, concerning the Compulsory Settlement of Disputes. Vienna, 18 April 1961 (A, 3 December 1962).
6. Vienna Convention on Consular Relations. Vienna, 24 April 1963. (A, 9 August 1973)
7. Optional Protocol to the Vienna Convention on Consular Relations concerning Acquisition of Nationality. Vienna, 24 April 1963. (A, 9 August 1973).
8. Optional Protocol to the Vienna Convention on Consular Relations concerning the Compulsory Settlement of Disputes. Vienna, on 24 April 1963. (A, 9 August 1973).

iii) Human Rights

1. Convention on the Prevention and Punishment of the Crime of Genocide. New York, 9 December 1948. (A, 8 December 1950)
2. International Convention on the Elimination of All Forms of Racial Discrimination, New York, 7 March 1966. (A, 22 February 1974)⁴⁰

³⁸ ข้อสงวนของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว 1. พลเมืองลาวที่มีที่อยู่อย่างถาวร 2. อยู่เป็นประจำในสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว จะไม่ได้รับการยกเว้นจากการเสียภาษีอากร เงินเดือน และเป็นรายได้ในประเทศลาว

³⁹ อ้างอิงจากบรรดาสันธิสัญญาที่ สปป.ลาวเข้าเป็นภาคี เช่น องค์การแรงงานสากล องค์การอาหารและกสิกรรม องค์การคมนาคม องค์การยูเนสโก กองทุนสากล ธนาคารโลก องค์การอนามัยโลก องค์การไปรษณีย์สากล องค์การโทรคมนาคม องค์การอุตุนิยมสากล องค์การเดินเรือสากล และองค์การร่วมมือสากลทางการเงิน

⁴⁰ ภายใต้มาตรา 9 ของ International Convention on the Elimination of All Forms of Racial Discrimination. รัฐภาคีมีพันธะ(หน้าที่)ทำบทรายงานการปฏิบัติตามพันธกรณีภายใต้สนธิสัญญาดังกล่าว สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวได้แต่งตั้ง

3. International Covenant on Economic, Social and Cultural Rights (CESCR), New York. 16 December 1966. (S, 7 December 2000) (R,13 May 2007)⁴¹.
4. International Covenant on Civil and Political Rights, New York 16 December 1966, (S 7 December 2000), (R, 25 September 2009), with Reservations and Declarations.
5. Convention on the Elimination of All Forms of Discrimination Against Women (CEDAW), New York, 18 December 1979. (S, 17 July 1981) (R,14 August 1981)⁴².
6. Convention on the Rights of the Child. (CRC) New York, 20 November 1989. (A, 8 May 1991)⁴³
7. Optional Protocol to the Convention on the Right of the Child on the Sale of Children, Child Prostitution and Child Pornography, New York, 25 May 2000, (A, 20 October 2006), (with Reservation).
8. Protocol Additional to the Convention on the Rights of the Child on the Involvement of Children in Armed Conflict. New York, 25 May 2000, (A, with Declaration 20 October 2006).
9. Convention on the Non-Applicability of Statutory Limitations to War Crimes and Crimes Against Humanity, New York, 26 November 1968. (A, with declaration 28 December 1984).
10. International Convention on the Suppression and Punishment of the Crime of Apartheid, New York, 30 November 1973. (A, 5 October 1981).
11. Supplementary Convention on the Abolition of Slavery, the Slave Trade and Institutions and Practices Similar to Slavery, Geneva, 7 September 1956 (A, 9 September 1957).
12. Convention on the Rights of Persons with Disabilities, New York, 13 December 2006, (S, 15 January 2008), (R, 25 October 2009).
13. International Convention for the Protection of All Persons from Enforced Disappearance, New York, 20 December 2006. (S 29 September 2008).

คณะกรรมการระดับชาติเพื่อรับผิดชอบการรวมบทรายงานภายใต้สนธิสัญญาฉบับนี้โดยมีรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมเป็นประธาน

⁴¹ สนธิสัญญาดังกล่าวมีผลบังคับใช้สำหรับสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวนับแต่วันที่ 13 พฤษภาคม 2007 เป็นต้นไปและอ้างตามมาตรา 16 ของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวมีพันธะ(หน้าที่)ส่งบทรายงานการปฏิบัติตามพันธกรณีภายใต้สนธิสัญญาดังกล่าวต่อเลขาธิการใหญ่ของสหประชาชาติ ในเดือน พฤษภาคม 2009

⁴² ศาลยุติธรรมสากลรับการแต่งตั้งอนุญาโตตุลาการ

⁴³ อนุสัญญาเกี่ยวกับสิทธิเด็กมีผลบังคับใช้สำหรับสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว นับแต่วันที่ 20 ตุลาคม 2006 เป็นต้นไปซึ่งสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวจะมีพันธะ(หน้าที่)ส่งบทรายงานการปฏิบัติตามพันธกรณีภายใต้สนธิสัญญา 2 ฉบับ ในเดือนตุลาคม 2008

14. Convention Against Torture and other Cruel Inhuman or Degrading Treatment of Punishment, New York, 10 December 1984. (S, 23 September 2010), (R, 10 September 2012)

iii) Environment

1. Vienna Convention for the Protection of the Ozone Layer. Vienna, 22 September 1988 (A, 21 November 1998).
2. Montreal Protocol on Substances that Deplete the Ozone Layer. Montreal, 1 January 1989. (A, 21 November 1998).
3. United Nations Framework Convention on Climate Change. New York, 9 May 1992. (A, 4 April 1995).
4. Kyoto Protocol to the United Nations Framework Convention on Climate Change. Kyoto, 11 December 1997 (A, 6 February 2003).
5. Convention on Biological Diversity. Rio de Janeiro, 5 June 1992. (A, 19 December 1996).
6. United Nations Convention to Combat Desertification in those Countries Experiencing Serious Drought and/or Desertification, Particularly in Africa. Paris, 14 October 1994. (A, 26 December 1996).
7. Stockholm Convention on Persistent Organic Pollutants. Stockholm, 22 May 2001 (R, 28 June 2006).
8. Convention on Wetlands of International Importance Especially as Waterfowl Habitat, Ramsar, on 2 February 1971, (A, 28 May 2010), Entry into force for Lao PDR on 28 September 2010.
9. Basel Convention on the Control of Transboundary Movements of Hazardous Wastes and Their Disposal, Basel, on 22 March 1989, (A, 21 September 2010).
10. Rotterdam Convention on the Prior Informed Consent Procedure for Certain Hazardous Chemicals and Pesticides in International Trade, Rotterdam, on 10 September 1998, (A, 21 September 2010).

11. Nagoya Protocol on Access to Genetic Resources and the Fair and Equitable Sharing of Benefits Arising from their Utilization to the Convention on Biological Diversity, Nagoya, 29 September 1979, (A, 07 December 2011).

v) United Nations Convention against Transnational Organized Crime and Human Trafficking

1. United Nations Convention against Transnational Organized Crime, New York, 15 Nov 2000, (A, with Reservation and Declaration 26 September 2003).
2. Protocol to Prevent, Suppress and Punish Trafficking in Persons, Especially Women and Children, Supplementing the United Nations Convention Against Transnational Organized Crime, New York, 15 November 2000, (A, with Reservation 26 September 2003).
3. Protocol Against the Smuggling of Migrants by Land, Sea and Air, Supplementing the United Nations Convention Against Transnational Organized Crime, New York, 15 November 2000, (A, with Reservation 26 September 2003).
4. Protocol Against the Illicit Manufacturing of and Trafficking in Firearms, Their Parts and Components and Ammunition Against Transnational Organized Crime, New York, On 31 May 2001, (A, with Reservation 26 September 2003).
5. Convention on the Suppression of the Trafficking in Persons and of the Exploitation of the Prostitution of Others, 1950 (A, 14 April 1978), (with Reservation).

vi) Counter Terrorism Conventions

1. Convention on Offences and Certain Other Acts Committed on Board Aircraft, 1963. (A, 4 October 1969).
2. Convention for the Suppression of Unlawful Seizure of Aircraft, 1970. (A, 10 October 1971).
3. Convention for the Suppression of Unlawful Acts against the Safety of Civil Aviation, 1971, (A, 6 April 1989).
4. International Convention against the Taking of Hostages, New York, 17 December 1979, (A, with Reservation 22 August 2002).
5. Convention on the Prevention and Punishment of Crimes against Internationally Protected Persons, Including Diplomatic Agents, New York, 14 December 1973, (A, with Reservation 22 August 2002).

6. International Convention for the Suppression of Terrorist Bombings, New York, 12 November 1997, (A, with Reservation 22 August 2002).
7. Protocol for the Suppression of Unlawful Acts of Violence at Airports Serving International Civil Aviation, New York, 12 November 2002, (A, 22 August 2002).
8. International Convention for the Suppression of the Financing of Terrorism was adopted at New York on 9 December 1999, (A, 29 September 2008).
9. Convention on the Safety of United Nations and Associated Personnel, signed at New York on 9 December 1994. (A, with Reservation 22 August 2002).
10. Convention on the Marking of Plastic Explosives for the Purpose of Detection, Montreal, on 1st March 1991 (A, with Reservation on 2010).
11. Convention on the Physical Protection of Nuclear Material, Vienna, on 26 October 1979. (A, with Reservation and Declaration on 29 September 2010).
- 12 Protocol for the Suppression of Unlawful Acts Against the Safety of Fixed Platforms Located on the continental Shelf, Rome, 10 March 1988, (A, 09 January 2012).
13. Convention for the Suppression of Unlawful Acts of Violence Against the Safety of Maritime Navigation, Rome, 10 March 1988, Entered into force: 01 March 1992, (A, 26 December 2012).

vii) United Nations Convention against Corruption

1. UN Convention Against Corruption, Mexico, 30 October 2003 (S, 10 December 2003) (R, 25 September 2009), (With Reservation and Declaration).

viii) Health

1. Convention on Tobacco Control. New York, 21 May 2003, (S, 29 June 2004); (R, 5 September 2006).

ix) Commodities

1. Agreement establishing the Common Fund for Commodities, Geneva, 27 June 1980, (A 17 December 2002).

x) Narcotic Drugs and Psychotropic Substances

1. Agreement concerning the Suppression of the Manufacture of, Internal Trade in, and Use of, Prepared Opium. Geneva, 11 February 1925 and Lake Success, New York, 11 December 1946. (D, 7 October 1950).

2. International Opium Convention. Geneva, 19 February 1925 and Lake Success, New York, 11 December 1946. (D, 7 October 1950).
3. Convention for Limiting the Manufacture and Regulation of the Distribution of Narcotic Drugs. Geneva, 13 July 1931 and Lake Success, New York, 11 December 1946. (D, 7 October 1950).
4. Agreement concerning the Suppression of Opium Smoking, Bangkok, 27 November 1931 and Lake Success, New York 11 December 1946. (D, 7 October 1950).
5. Convention for the Suppression of the Illicit Trafficking in Dangerous Drugs, Geneva, 26 June 1936 and Lake Success, New York, 11 December 1946. (A, 13 July 1951).
6. Protocol Bringing under International Control Drugs Outside the Scope of the Convention of 13 July 1931 for Limiting the Manufacture and Regulation of the Distribution of Narcotic Drugs, as amended by the Protocol signed at Lake Success, New York, on 11 December 1946. Paris, 19 November 1948. (D, 7 October 1950).
7. Single Convention on Narcotic Drugs, 1961, New York, 30 March 1961, (A, 22 June 1973).
8. Convention on Psychotropic Substances. Vienna, 21 February 1971. (A, 22 September 1997).
9. UN Convention against Illicit Traffic in Narcotic Drugs and Psychotropic Substances concluded at Vienna on 20 December 1988, (A, 11 October 2004).
10. Protocol Amending the Single Convention on Narcotic Drugs, 1961. Geneva 25 March 1972, (A, 2 January 2009).

xi)Transport and Communications (Road Traffic)

1. Convention on Road Traffic. Geneva, 19 September 1949 (A, 6 June 1959)⁴⁴.

xii)Education and Cultural Matters

1. Constitution of the United Nations Educational, Scientific and Cultural Organization (UNESCO), 1945.
2. Agreement on the Importation of Educational, Scientific and Cultural Materials. Lake Success, New York, 22 November 1950. (A, 28 February 1952).
3. Convention for the Protection of the World Cultural and Natural Heritage, Paris, 16 November 1972 (R, 20 March 1987).

⁴⁴ ภายใต้สนธิสัญญาฉบับนี้แสดงเพื่อจำแนกพาหนะขนส่งในการจราจรระหว่างชาติว่าเป็นพาหนะขนส่งของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

4. Regional Convention on the recognition of Studies, Diplomas and Degrees in Higher Education in Asia and the Pacific (with Final Act), 1983, (R, 27 November 2002).

5. Convention on the Protection and Promotion of the Diversity of Cultural Expressions (R 25 October 2007).

6. Convention for the Safeguarding of Intangible Cultural Heritage, Paris 17 October 2003, (R, 26 November 2009).

7. Berne Convention for the protection of literary and Artistic works, Berne, 28 September 1979, (A, 07 December 2011).

xv) Status of Women 1. Convention on the Political Rights of Women, New York, 31 March 1953. (A, 28 January 1969).

xviii) Law of Treaties

1. Vienna Convention on the Law of Treaties. Vienna, 24 May 1969. (A, 31 March 1998).

xix) Outer Space

1. Treaty on Principles Governing the Activities of States in the Exploration and Use of Outer Space, including the Moon and other Celestial Bodies, Moscow, Washington and London , on 27 January 1967 (S, 27 January 1967).

2. Agreement on the Rescue of Astronauts, the Return of Astronauts and the Return of Objects Launched into Outer Space, Washington, London, Moscow on 22 April 1968 (S, 22 April 1968).

3. Convention on the International Liability for Damage caused by Space Objects, London, Washington and Moscow , on 29 March 1972 (R, 20 March 1973).

xx) Telecommunications

1. Constitution of the Asia- Pacific Telecommunity. Bangkok, 27 March 1976, (A, 20 October 1989).

2. Amendment to articles 3(5) and 9(8) of the Constitution of the Asia CE Pacific Telecommunity. Bangkok, Colombo, 29 November 1991, (Ap, 3 January 2000).

3. Agreement establishing the Asia- CE Pacific Institute for Broadcasting Development. Kuala Lumpur, 21 August 1977 (A, 12 September 1986).

xxii) League of Nations Treaties

1. International Convention concerning the Use of Broadcasting in the Cause of Peace. Geneva, 23 September 1936, (A, 23 March 1966).
2. Convention and Statute on Freedom of Transit. Barcelona, 20 April 1921, (d, 24 November 1956).

xxv) Agriculture

1. International Treaty on Plant Genetic Resources for Food and Agriculture, on 5 June 1992, (A, 14 March 2006).

United Nations Agencies Agreements

International Convention on the Regulation of Whaling, Washington 1946, (Establishing the International Whaling Commission in 1949), (A, 22 May 2007).

i)International Atomic Energy Agency (IAEA)

1. Agreement between the LAO PDR and the International Atomic Energy Agency for the Application of Safeguards in Connection with the Treaty on the Non-proliferation of Nuclear Weapons and Protocol, signed at Vienna on 22 November 1991 (R, 5 April 2001).
2. Convention on Early Notification of a Nuclear Accident concluded at Vienna, on 26 September 1986, (R, 21 December 2012).
3. Convention on Assistance in the case of a Nuclear Accident or Radiological Emergency concluded at Vienna, on 26 September 1986, (R, 21 December 2012).

ii)International Fund for Agricultural Development (IFAD)

1. Agreement Establishing the International Fund for Agricultural Development (IFAD), Rome, on 13 June 1976 (A, 13 December 1978).

iii)International Labour Organisation (ILO)

1. Memorandum of Understanding between the Government of the Lao PDR and the ILO (S, 21 January 2000).
2. Constitution of the International Labour Organization (ILO), 1919.
3. Convention concerning the Employment of Women during the Night, Washington on 28 October 1919 (R, 23 January 1964).
4. Convention concerning the Night Work of Young Persons Employed in Industry,

Washington 28 November 1919 (R, 23 January 1964).

5. Convention concerning the Use of White Lead in Painting, Geneva, 25 October 1921, (R, 23 January 1964).

6. Convention concerning Forced or Compulsory Labour, Geneva 25 October 1921 (R, 23 January 1964).

7. ILO Convention 138 on Minimum Age, Geneva, 6 June 1973, (A, 13 May 2005, in force since 2006).

8. ILO Convention 182 on Worst Forms of Child Labour, Geneva, 17 June 1999, (A, 13 May 2005).

9. Instrument for the Amendment of the Constitution of the International Labour Organization, (Article 19), Geneva, on 19 June 1997, (A, 6 April 2007).

10. ILO Convention 100 on Equal Remuneration, Geneva, 29 June 1951, (A, 13 June 2008).

11. ILO Convention 100 on Discrimination (Employment and Discrimination), Geneva, 25 June 1958, (A, 13 June 2008).

12. International Labour Organization Convention No. 144 Tripartite Consultation (International Labour Standards), Geneva, 2 June 1976, (A, 14 September 2010).

iv) International Telecommunications Union (ITU)

1. Constitution of the International Telecommunications Union (ITU), 1973

v) United Nations Development Programme (UNDP)

1. Agreement concerning Assistance by the United Nations Development Programme to the Government of the Lao PDR (with exchange of letters). Signed at New York on 10 October 1988.

vi) United Nations International Children's Emergency Fund (UNICEF)

1. Standard Basic Cooperation Agreement between UNICEF and the Government of the Lao PDR, signed in Vientiane on 23 August 1995.

vii) United Nations Industrial Development Organization (UNIDO)

1. Constitution of the United Nations Industrial Development Organization (UNIDO), Vienna, on 8 April 1979 (S, 5 March 1980) (R, 3 June 1980) (N, 3 September 1985).

viii) Universal Postal Union (UPU)

1. Constitution of the Universal Postal Union (UPU), Vienna, 10 July 1964, (R, 7 September 1987).
2. The Postal payment services Agreement, Geneva, 12 August 2011, (A, 25 May 2011).
3. Universal Postal Union, Geneva, 12 August 2008, (A, 25 May 2011).
4. First Additional Protocol to the General regulations of the Universal Postal Union, Geneva, 12 August 2008, (A, 25 May 2011).
5. The Eighth Additional Protocol to the constitution of the Universal Postal Union, Geneva, 12 August 2008, (A, 25 May 2011).

ix) World Health Organization (WHO)

1. Constitution of the World Health Organization (WHO), New York, 22 July 1946, (Ap, 17 May 1950).
2. Amendment to articles 24 and 25 of the Constitution of the World Health Organization. Geneva, 28 May 1959. (Ap, 4 May 1960).
3. Amendment to Articles 24 and 25 of the Constitution of the World Health Organization. Geneva, 23 May 1967. (Ap, 29 July 1968).
4. Amendment to Article 34 and 35 of the Constitution of the World Health Organization. Geneva, 22 May 1973. (Ap, 28 September 1976).
5. Amendment to Articles 24 and 25 of the Constitution of the World Health Organization, Geneva, 17 May 1976. (Ap, 23 January 1978).
6. Amendment to Articles 24 and 25 of the Constitution of the World Health Organization. Geneva, 12 May 1986. (Ap, 5 April 1988).
7. International Health Regulations, 1969.
8. WHO regulations regarding nomenclature (including the Compilation and Publication of Statistics) with respect to Diseases and Causes of Death, 1967.

xi) World Meteorological Organization (WMO)

1. Convention of the World Meteorological Organization (WMO) (1947).

xii) World Tourism Organization

1. Statute of the World Tourism Organization (with annex) 1970.

III. Other International Organizations Agreements i) Asian Development Bank (ADB)

1. Agreement establishing the Asian Development Bank (ADB), Manila 4 December 1965.

ii) Bureau of International Exhibitions (BIE)

1. Convention relating to International Exhibitions, Paris 22 November, 1928, (A, 9 May 1997).

iii) International Committee of the Red Cross (ICRC) Humanitarian Law - Geneva Conventions (The Swiss Government is the Depository of the Geneva Conventions which are registered with the United Nation's Office).

1. Geneva Convention for the Amelioration of the Condition of the Wounded and Sick in Armed Forces in the Field, 12 August 1949, (A, 29 October 1956).

2. Geneva Convention for the Amelioration of the Wounded, Sick and Shipwrecked Members of the Armed Forces at Sea, 12 August 1949, (A, 29 October 1956).

3. Geneva Convention Relative to the Treatment of Prisoners of War, 12 August 1949, (A, 29 October 1956).

4. Geneva Convention Relative to the Protection of Civilian Persons in Time of War, 12 August 1949, (A, 29 October 1956).

5. Protocol I Additional to the Geneva Conventions of 12 August 1949, and Relating to the Protection of Victims of International Armed Conflicts, 8 June 1977, (R, 18 November 1980) (D, 30 January 1998).

6. Protocol II Additional to the Geneva Conventions of 12 August 1949, and Relating to the Protection of Victims of Non-International Armed Conflicts, 8 June 1977, (R, 18 November 1980).

iv) International Monetary Fund (IMF)

Articles of Agreement of the International Monetary Fund (IMF) 1945.

v) International Telecommunications Satellite Organisation (ITSO)

Agreement relating to the International Telecommunications Satellite Organisation "Intelsat" 1949.

vi) World Bank Group International Bank of Reconstruction and Development (IBRD)

Articles of Agreement of the International Bank of Reconstruction and Development (IBRD), (1945), (A, 5 July 1961).

vii) International Development Association (IDA)

Articles of Agreement of the International Development Association (IDA), (1960), (A, 28 October 1963).

viii) International Finance Corporation (IFC)

Articles of Agreement of the International Finance Corporation (IFC), (1955), (A, 29 January 1992).

ix) Multilateral Investment Guarantee Agency (MIGA)

Convention on the Multilateral Investment Guarantee Agency (MIGA), (1988), (S, 13 January 1999), (R, 17 June 1999).

x) (UNESCAP).

1. Intergovernmental Agreement on the Asian Highway Network, at Shanghai (S, 26 April 2004), (R 29 February 2008).

2. International Convention on the Harmonization of Frontier Control of Goods at Geneva. On 21 October 1982, (R, 29 December 2008).

ความตกลงระหว่างประเทศด้านสังคมและวัฒนธรรมสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวทำไว้กับองค์การระหว่างประเทศ (An Overview of Lao PDR's Participation in Multilateral Treaties Deposited with the Secretary-General of the United Nation)

(ตารางความตกลงระหว่างประเทศ ของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวกับองค์การระหว่างประเทศ)

ชื่อคู่สัญญา/ภาคี	ชื่อความตกลง	สาระสำคัญ
United Nations Multilateral Instruments		
i) Charter of the United Nations and Statute of the International Court of Justice	1. Charter of the United Nations, 26 June 1945. 2. Declaration of Acceptance by Laos of the Charter of the UN (Admitted under GA resolution 995(X) of 14 December 1955) (S, 30 June 1952) 3. Statute of the International Court of Justice (annexed to the UN Charter), 1945 In force for all members of the UN.	to save succeeding generations from the scourge of war, which twice in our lifetime has brought untold sorrow to mankind, and to reaffirm faith in

	<p>4. Amendment to Article 23, 27, and 61 of the Charter of the UN. 17 December 1963 (R, 20 April 1965).</p> <p>5. Amendment to Article 109 of the Charter of the UN, 20 December 1965, (R, 21 October 1966).</p> <p>6. Amendment to Article 61 of the Charter of the UN. 20 December 1971 (In force for all UN members).</p> <p>7. Declaration of Laos Accepting the Jurisdiction of the International Court of Justice in Respect of Disputes which may be referred to the Court under the terms of article 22 of the Treaty of Peace with Japan. Vientiane 24 October 1952</p>	<p>fundamental human rights, in the dignity and worth of the human person, in the equal rights of men and women and of nations large and small, and</p> <p>to establish conditions under which justice and respect for the obligations arising from treaties and other sources of international law can be maintained, and</p> <p>to promote social progress and better standards of life in larger freedom</p>
<p>ii) Privileges and Immunities, Diplomatic Relations, Consular Relations</p>	<p>1. Convention on the Privileges and Immunities of the United Nations 13 February 1946 (A, with Reservation 24 November 1956)</p> <p>2. Convention on the Privileges and Immunities of the Specialized Agencies. New York, 21 November 1947. (A, 9 August 1960)</p> <p>3. Vienna Convention on Diplomatic Relations. Vienna, 18 April 1961. (A, 3 December 1962).</p> <p>4. Optional Protocol to the Vienna Convention on Diplomatic Relations, concerning Acquisition of Nationality. Vienna, on 18 April 1961. (A, on 3 December 1962).</p> <p>5. Optional Protocol to the Vienna Convention on Diplomatic Relations, concerning the Compulsory Settlement of Disputes. Vienna, 18 April 1961. (A, 3 December 1962).</p> <p>6. Vienna Convention on Consular Relations. Vienna, 24 April 1963. (A, 9 August 1973)</p> <p>7. Optional Protocol to the Vienna Convention on Consular Relations concerning Acquisition of Nationality. Vienna, 24 April 1963. (A, 9 August 1973).</p> <p>8. Optional Protocol to the Vienna Convention on Consular Relations concerning the Compulsory Settlement of Disputes. Vienna, on 24 April 1963. (A, 9 August 1973)</p>	<p>WHEREAS Article 104 of the Charter of the United Nations provides that the Organization shall enjoy in the territory of each of its Members such legal capacity as may be necessary for the exercise of its functions and the fulfillment of its purposes and</p> <p>WHEREAS Article 105 of the Charter of the United Nations provides that the Organization shall enjoy in the territory of each of its Members such privileges and immunities as are necessary for the fulfillment of its purposes and that representatives of the Members of the United Nations and officials of the Organization shall similarly enjoy such privileges and immunities as are necessary for the independent exercise of their functions in connection with the Organization.</p> <p>CONSEQUENTLY the General</p>

		<p>Assembly by a Resolution adopted on the 13 February 1946, approved the following Convention and proposed it for accession by each Member of the United Nations.</p>
<p>iii) Human Rights</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. Convention on the Prevention and Punishment of the Crime of Genocide. New York, 9 December 1948. (A, 8 December 1950) 2. International Convention on the Elimination of All Forms of Racial Discrimination, New York, 7 March 1966. (A, 22 February 1974) 3. International Covenant on Economic, Social and Cultural Rights (CESCR), New York. 16 December 1966. (S, 7 December 2000) (R, 13 May 2007)70F 4. International Covenant on Civil and Political Rights, New York 16 December 1966, (S 7 December 2000), (R, 25 September 2009), with Reservations and Declarations. 5. Convention on the Elimination of All Forms of Discrimination Against Women (CEDAW), New York, 18 December 1979. (S, 17 July 1981) (R, 14 August 1981) 6. Convention on the Rights of the Child. (CRC) New York, 20 November 1989. (A, 8 May 1991) 7. Optional Protocol to the Convention on the Right of the Child on the Sale of Children, Child Prostitution and Child Pornography, New York, 25 May 2000, (A, 20 October 2006), (with Reservation). 8. Protocol Additional to the Convention on the Rights of the Child on the Involvement of Children in Armed Conflict. New York, 25 May 2000, (A, with Declaration 20 October 2006). 9. Convention on the Non-Applicability of Statutory Limitations to War Crimes and Crimes Against Humanity, New York, 26 November 1968. (A, with declaration 28 December 1984). 	

	<p>10. International Convention on the Suppression and Punishment of the Crime of Apartheid, New York, 30 November 1973. (A, 5 October 1981).</p> <p>11. Supplementary Convention on the Abolition of Slavery, the Slave Trade and Institutions and Practices Similar to Slavery, Geneva, 7 September 1956 (A, 9 September 1957).</p> <p>12. Convention on the Rights of Persons with Disabilities, New York, 13 December 2006, (S, 15 January 2008), (R, 25 October 2009).</p> <p>13. International Convention for the Protection of All Persons from Enforced Disappearance, New York, 20 December 2006. (S 29 September 2008).</p> <p>14. Convention Against Torture and other Cruel Inhuman or Degrading Treatment of Punishment, New York, 10 December 1984. (S. 23 September 2010), (R, 10 September 2012).</p>	
<p>iii) Environment</p>	<p>1. Vienna Convention for the Protection of the Ozone Layer. Vienna, 22 September 1988 (A, 21 November 1998).</p> <p>2. Montreal Protocol on Substances that Deplete the Ozone Layer. Montreal, 1 January 1989. (A, 21 November 1998).</p> <p>3. United Nations Framework Convention on Climate Change. New York, 9 May 1992. (A, 4 April 1995).</p> <p>4. Kyoto Protocol to the United Nations Framework Convention on Climate Change. Kyoto, 11 December 1997 (A, 6 February 2003).</p> <p>5. Convention on Biological Diversity. Rio de Janeiro, 5 June 1992. (A, 19 December 1996).</p> <p>6. United Nations Convention to Combat Desertification in those Countries Experiencing Serious Drought and/or Desertification, Particularly in Africa. Paris, 14 October 1994. (A, 26 December 1996).</p> <p>7. Stockholm Convention on Persistent Organic Pollutants.</p>	<p>Aware of the potentially harmful impact on human health and the environment through modification of the ozone layer, Recalling the pertinent provisions of the Declaration of the United Nations Conference on the Human Environment, and in particular principle 21, which provides that "States have, in accordance with the Charter of the United Nations and the principles of international law, the sovereign right to exploit their own resources pursuant to their own environmental policies, and the responsibility to ensure that activities within their jurisdiction or control do not cause damage to the environment of other States or of areas beyond the limits of national jurisdiction", Taking into account the circumstances and particular</p>

	<p>Stockholm, 22 May 2001 (R, 28 June 2006).</p> <p>8. Convention on Wetlands of International Importance Especially as Waterfowl Habitat, Ramsar, on 2 February 1971, (A, 28 May 2010), Entry into force for Lao PDR on 28 September 2010.</p> <p>9. Basel Convention on the Control of Transboundary Movements of Hazardous Wastes and Their Disposal, Basel, on 22 March 1989, (A, 21 September 2010).</p> <p>10. Rotterdam Convention on the Prior Informed Consent Procedure for Certain Hazardous Chemicals and Pesticides in International Trade, Rotterdam, on 10 September 1998, (A, 21 September 2010).</p> <p>11. Nagoya Protocol on Access to Genetic Resources and the Fair and Equitable Sharing of Benefits Arising from their Utilization to the Convention on Biological Diversity, Nagoya, 29 September 2010, (A, 07 December 2011).</p>	<p>requirements of developing countries, Mindful of the work and studies proceeding within both international and national organizations and, in particular, of the World Plan of Action on the Ozone Layer of the United Nations Environment Programme, Mindful also of the precautionary measures for the protection of the ozone layer which have already been taken at the national and international levels, Aware that measures to protect the ozone layer from modifications due to human activities require international co-operation and action, and should be based on relevant scientific and technical considerations, Aware also of the need for further research and systematic observations to further develop scientific knowledge of the ozone layer and possible adverse effects resulting from its modification, Determined to protect human health and the environment against adverse effects resulting from modifications of the ozone layer,</p>
<p>v) United Nations Convention Against Transnational Organized Crime and Human Trafficking</p>	<p>1. United Nations Convention Against Transnational Organized Crime, New York, 15 Nov 2000, (A, with Reservation and Declaration 26 September 2003)</p> <p>2. Protocol to Prevent, Suppress and Punish Trafficking in Persons, Especially Women and Children, Supplementing the United Nations Convention Against Transnational Organized Crime, New York, 15 November 2000, (A, with Reservation 26 September 2003).</p> <p>3. Protocol Against the Smuggling of Migrants by Land, Sea and Air, Supplementing the United Nations Convention Against Transnational Organized Crime, New York, 15 November 2000, (A, with Reservation 26 September 2003).</p>	<p>Declaring that effective action to prevent and combat trafficking in persons, especially women and children, requires a comprehensive international approach in the countries of origin, transit and destination that includes measures to prevent such trafficking, to punish the traffickers and to protect the victims of such trafficking, including by protecting their internationally recognized human rights,</p>

	<p>4. Protocol Against the Illicit Manufacturing of and trafficking in Firearms, Their Parts and Components and Ammunition Against Transnational Organized Crime, New York, On 31 May 2001, (A, with Reservation 26 September 2003).</p> <p>5. Convention on the Suppression of the Trafficking in Persons and of the Exploitation of the Prostitution of Others, 1950 (A, 14 April 1978), (with Reservation).</p>	<p>Taking into account the fact that, despite the existence of a variety of international instruments containing rules and practical measures to combat the exploitation of persons, especially women and children, there is no universal instrument that addresses all aspects of trafficking in persons,</p> <p>Concerned that, in the absence of such an instrument, persons who are vulnerable to trafficking will not be sufficiently protected,</p> <p>Recalling General Assembly resolution 53/111 of 9 December 1998, in which the Assembly decided to establish an open-ended intergovernmental ad hoc committee for the purpose of elaborating a comprehensive international convention against transnational organized crime and of discussing the elaboration of, inter alia, an international instrument addressing trafficking in women and children, onvined that supplementing the United Nations Convention against Transnational Organized Crime with an international instrument for the prevention, suppression and punishment of trafficking in</p>
<p>vi) Counter Terrorism Conventions</p>	<p>1. Convention on Offences and Certain Other Acts Committed on Board Aircraft, 1963. (A, 4 October 1969).</p> <p>2. Convention for the Suppression of Unlawful Seizure of Aircraft, 1970. (A, 10 October 1971).</p> <p>3. Convention for the Suppression of Unlawful Acts against the Safety of Civil Aviation, 1971, (A, 6 April 1989).</p> <p>4. International Convention against the Taking of Hostages, New</p>	<p>This convention shall apply in respect of</p> <ul style="list-style-type: none"> a) offences against penal law b) acts which, whether or not they are offences, may or do jeopardize the safety of the aircraft or of persons or property therein or which

	<p>York, 17 December 1979, (A, with Reservation 22 August 2002).</p> <p>5. Convention on the Prevention and Punishment of Crimes against Internationally Protected Persons, Including Diplomatic Agents, New York, 14 December 1973,(A, with Reservation 22 August 2002).</p> <p>6. International Convention for the Suppression of Terrorist Bombings, New York, 12 November 1997, (A, with Reservation 22 August 2002).</p> <p>7. Protocol for the Suppression of Unlawful Acts of Violence at Airports Serving International Civil Aviation, New York, 12 November 2002, (A, 22 August 2002).</p> <p>8. International Convention for the Suppression of the Financing of Terrorism was adopted at New York on 9 December 1999, (A, 29 September 2008).</p> <p>9. Convention on the Safety of United Nations and Associated Personnel, signed at New York on 9 December 1994. (A, with Reservation 22 August 2002).</p> <p>10. Convention on the Marking of Plastic Explosives for the Purpose of Detection, Montreal, on 1st March 1991 (A, with Reservation on 2010).</p> <p>11. Convention on the Physical Protection of Nuclear Material, Vienna, on 26 October 1979. (A, with Reservation and Declaration on 29 September 2010).</p> <p>12. Protocol for the Suppression of Unlawful Acts Against the Safety of Fixed Platforms Located on the continental Shelf, Rome, 10 March 1988, (A, 09 January 2012)</p> <p>13. Convention for the Suppression of Unlawful Acts of Violence Against the Safety of Maritime Navigation, Rome, 10 March 1988, Entered into force: 01 March 1992, (A, 26 December 2012)</p>	<p>jeopardize good order and discipline on board.</p>
<p>vii)United Nations Convention Against Corruption</p>	<p>UN Convention Against Corruption, Mexico, 30 October 2003 (S,10 December 2003) (R, 25 September 2009), (With Reservation and Declaration).</p>	<p>The purposes of this Convention are: (a) To promote and strengthen measures to prevent and combat corruption more efficiently and effectively; (b) To promote, facilitate and support international</p>

		<p>cooperation and technical assistance in the prevention of and fight against corruption, including in asset recovery; (C) To promote integrity, accountability and proper management of public affairs and public property.</p>
viii)Health	<p>Convention on Tobacco Control. New York, 21 May 2003, (S, 29 June 2004); (R, 5 September 2006).</p>	<p>The Parties to this Convention, Determined to give priority to their right to protect public health, Recognizing that the spread of the tobacco epidemic is a global problem with serious consequences for public health that calls for the widest possible international cooperation and the participation of all countries in an effective, appropriate and comprehensive international response, Reflecting the concern of the international community about the devastating worldwide health, social, economic and environmental consequences of tobacco consumption and exposure to tobacco smoke, Seriously concerned about the increase in the worldwide consumption and production of cigarettes and other tobacco products, particularly in developing countries, as well as about the burden this places on families, on the poor, and on national health systems, Recognizing that scientific evidence has unequivocally established that tobacco consumption and exposure to tobacco smoke cause death, disease and disability, and that there is a time lag between the exposure to smoking and the other uses of tobacco products and the onset of tobacco-related diseases, Recognizing also that cigarettes and</p>

		<p>some other products containing tobacco are highly engineered so as to create and maintain dependence, and that many of the compounds they contain and the smoke they produce are pharmacologically active, toxic, mutagenic and carcinogenic, and that tobacco dependence is separately classified as a disorder in major international classifications of diseases, Acknowledging that there is clear scientific evidence that prenatal exposure to tobacco smoke causes adverse health and developmental conditions for children, Deeply concerned about the escalation in smoking and other forms of tobacco consumption by children and adolescents worldwide, particularly smoking at increasingly early ages, Alarmed by the increase in smoking and other forms of tobacco consumption by women and young girls worldwide and keeping in mind the need for full participation of women at all levels of policy-making and implementation and the need for gender-specific tobacco control strategies, Deeply concerned about the high levels of smoking and other forms of tobacco consumption by indigenous peoples, Seriously concerned about the impact of all forms of advertising, promotion and sponsorship aimed at encouraging the use of tobacco products,</p>
ix) Commodities	Agreement establishing the Common Fund for Commodities, Geneva, 27 June 1980 (A 17 December 2002).	Determined to promote economic co-operation and understanding among all States, particularly between developed and developing countries, based on the

		<p>principles of equity and sovereign equality and thereby to contribute to the establishment of a new International Economic Order,</p> <p>Recognizing the need for improved forms of international Co-operation in the field of commodities, as an essential condition. For the establishment of a new International Economic order, aimed at promoting economic and Social development, particularly of developing countries,</p> <p>Recalling resolution 93(iv) on the Integrated programme for Commodities adopted at the fourth session of the United Nations Conference on Trade and Development (herein after referred to as UNCTAD),</p> <p>Have agreed to establish hereby the Common Fund for Commodities, which shall operate in accordance with the following provisions.</p>
<p>x) Narcotic Drugs and Psychotropic Substances</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. Agreement concerning the Suppression of the Manufacture of, Internal Trade in, and Use of, Prepared Opium. Geneva, 11 February 1925 and Lake Success, New York, 11 December 1946. (D, 7 October 1950). 2. International Opium Convention. Geneva, 19 February 1925 and Lake Success, New York, 11 December 1946. (D, 7 October 1950). 3. Convention for Limiting the Manufacture and Regulation of the Distribution of Narcotic Drugs. Geneva, 13 July 1931 and Lake Success, New York, 11 December 1946. (D, 7 October 1950). 4. Agreement concerning the Suppression of Opium Smoking, Bangkok, 27 November 1931 and Lake Success, New York 11 December 1946. (D, 7 October 1950). 5. Convention for the Suppression of the Illicit Trafficking in 	<p>To establish conditions under which justice and respect for the obligations arising under treaties and other sources of international law can be maintained</p>

	<p>Dangerous Drugs, Geneva, 26 June 1936 and Lake Success, New York, 11 December 1946. (A, 13 July 1951).</p> <p>6. Protocol Bringing under International Control Drugs Outside the Scope of the Convention of 13 July 1931 for Limiting the Manufacture and Regulation of the Distribution of Narcotic Drugs, as amended by the Protocol signed at Lake Success, New York, on 11 December 1946. Paris, 19 November 1948. (D, 7 October 1950).</p> <p>7. Single Convention on Narcotic Drugs, 1953, New York, 30 March 1954, (A, 22 June 1973).</p> <p>8. Convention on Psychotropic Substances. Vienna, 21 February 1971. (A, 22 September 1997).</p> <p>9. UN Convention against Illicit Traffic in Narcotic Drugs and Psychotropic Substances concluded at Vienna on 20 December 1988, (A, 11 October 2004).</p> <p>10. Protocol Amending the Single Convention on Narcotic Drugs, 1953. Geneva 25 March 1972, (A, 2 January 2009).</p>	
xiii) Transport and Communications (Road Traffic)	Convention on Road Traffic. Geneva, 19 September 1949 (A, 6 June 1959)	
xiv) Education and Cultural Matters	<p>1. Constitution of the United Nations Educational, Scientific and Cultural Organization (UNESCO), 1945.</p> <p>2. Agreement on the Importation of Educational, Scientific and Cultural Materials. Lake Success, New York, 22 November 1950. (A, 28 February 1952).</p> <p>3. Convention for the Protection of the World Cultural and Natural Heritage, Paris, 16 November 1972 (R, 20 March 1987).</p> <p>4. Regional Convention on the recognition of Studies, Diplomas and Degrees in Higher Education in Asia and the Pacific (with Final Act), 1983, (R, 27 November 2002).</p> <p>5. Convention on the Protection and Promotion of the Diversity of Cultural Expressions (R 25 October 2007).</p> <p>6. Convention for the Safeguarding of Intangible Cultural Heritage,</p>	<p>The Preamble to the Constitution of UNESCO declares that "since wars begin in the minds of men, it is in the minds of men that the defences of peace must be constructed". In order that a unanimous, lasting and genuine peace may be secured, the Preamble declares that the States Party to the Constitution believed "in full and equal opportunities for education for all, in the unrestricted pursuit of objective truth and in the free exchange of ideas and knowledge".</p> <p>As defined by the Constitution, the</p>

<p>xvii) Status of Women Convention on the Political Rights of Women, New York, 31 March 1953. (A, 28 January 1969).</p>	<p>Paris 17 October 2003, (R, 26 November 2009).</p> <p>7. Berne Convention for the protection of literary and Artistic works, Berne, 28 September 1979, (A, 07 December 2011).</p>	<p>purpose of the Organization is: "to contribute to peace and security by promoting collaboration among nations through education, science and culture in order to further universal respect for justice, for the rule of law and for the human rights and fundamental freedoms which are affirmed for the peoples of the world, without distinction of race, sex, language or religion, by the Charter of the United Nations".</p>
<p>xviii) Law of Treaties</p>	<p>1. Vienna Convention on the Law of Treaties. Vienna, 24 May 1969. (A, 31 March 1998).</p>	<p>Treaties in modern international relations: VCLT Preamble, first indent "Considering the fundamental role of treaties in the history of international relations"</p>
<p>xix) Outer Space</p>	<p>1. Treaty on Principles Governing the Activities of States in the Exploration and Use of Outer Space, including the Moon and other Celestial Bodies, Moscow, Washington and London , on 27 January 1967 (S, 27 January 1967).</p> <p>2. Agreement on the Rescue of Astronauts, the Return of Astronauts and the Return of Objects Launched into Outer Space, Washington, London, Moscow on 22 April 1968 (S, 22 April 1968).</p> <p>3. Convention on the International Liability for Damage caused by Space Objects, London, Washington and Moscow , on 29 March 1972 (R, 20 March 1973).</p>	<p>The Treaty on Principles Governing the Activities of States in the Exploration and Use of Outer Space, including the Moon and Other Celestial Bodies.</p>
<p>xx) Telecommunications</p>	<p>1. Constitution of the Asia- Pacific Telecommunity. Bangkok, 27 March 1976, (A, 20 October 1989).</p> <p>2. Amendment to articles 3(5) and 9(8) of the Constitution of the Asia CE Pacific Telecomm unity. Bangkok, Colombo, 29 November 1991, (A, 3 January 2000).</p> <p>3. Agreement establishing the Asia- CE Pacific Institute for Broadcasting Development. Kuala Lumpur, 21 August 1977 (A, 12 September 1986).</p>	
<p>xxii) League of Nations Treaties</p>	<p>1. International Convention concerning the Use of Broadcasting in the Cause of Peace. Geneva, 23 September 1936, (A, 23 March</p>	<p>This online publication consolidates all information on treaty actions</p>

	<p>1966).</p> <p>2. Convention and Statute on Freedom of Transit. Barcelona, 20 April 1921 (d, 24 November 1956).</p>	<p>(i.e., signatures, ratifications, accessions, denunciations, miscellaneous notifications, reservations, declarations and objections) undertaken in relation to the multilateral treaties deposited with the Secretary-General up to date.</p> <p>A. Treaties covered by this publication</p> <p>2. This publication contains:</p> <ul style="list-style-type: none"> - All multilateral treaties deposited with the Secretary-General (presently over 550 treaties); - The Charter of the United Nations, in respect of which certain depositary functions have been conferred upon the Secretary-General (although the Charter itself is deposited with the Government of the United States of America); - Multilateral treaties formerly deposited with the Secretary-General of the League of Nations, to the extent that formalities or decisions affecting them have been taken within the framework of the United Nations;¹ and - Certain pre-United Nations treaties, other than those formerly deposited with the Secretary-General of the League of Nations, which were amended by protocols adopted by the General Assembly of the United Nations.
xxv) Agriculture	International Treaty on Plant Genetic Resources for Food and Agriculture, on 5 June 1992, (A, 14 March 2006).	The International Treaty on Plant Genetic Resources for Food and Agriculture, referred to as the Plant

		<p>Treaty, was approved on 3 November 2001 by Members of the Food and Agriculture Organization (FAO), headquartered in Rome, Italy. The FAO is an agency of the United Nations, headquartered in New York City, New York. The Plant Treaty established international standards for the conservation and exchange of plant genetic material between participating countries. Plant genetic material is a term for plant germplasm, the physical material used by plants to reproduce themselves, and the term connotes seeds, vegetative propagations, and DNA. Plant genetic resources are the collective genetic diversity of plant species in the laboratory, farm, and field. They are described as resources because of their value for food and agricultural purposes.</p>
United Nations Agencies Agreements		
<p>1. International Convention on the Regulation of Whaling, Washington 1946, (Establishing the International Whaling Commission in 1949), (A, 22 May 2007).</p> <p>i) International Atomic Energy Agency (IAEA)</p>	<p>1. Agreement between the LAO PDR and the International Atomic Energy Agency for the Application of Safeguards in Connection with the Treaty on the Non-proliferation of Nuclear Weapons and Protocol, signed at Vienna on 22 November 1991 (R, 5 April 2001).</p> <p>2. Convention on Early Notification of a Nuclear Accident concluded at Vienna, on 26 September 1986, (R, 21 December 2012).</p> <p>3. Convention on Assistance in the case of a Nuclear Accident or Radiological Emergency concluded at Vienna, on 26 September</p>	

<p>ii) International Fund for Agricultural Development (IFAD)</p>	<p>1986, (R, 21 December 2012).</p> <p>1. Agreement Establishing the International Fund for Agricultural Development (IFAD), Rome, on 13 June 1976 (A, 13 December 1978).</p>	
<p>iii International Labour Organization (ILO)</p>	<p>1. Memorandum of Understanding between the Government of the Lao PDR and the ILO (S, 21 January 2000).</p> <p>2. Constitution of the International Labour Organization (ILO), 1919.</p> <p>3. Convention concerning the Employment of Women during the Night, Washington on 28 October 1919 (R, 23 January 1964).</p> <p>4. Convention concerning the Night Work of Young Persons Employed in Industry, Washington 28 November 1919 (R, 23 January 1964).</p> <p>5. Convention concerning the Use of White Lead in Painting, Geneva, 25 October 1921, (R, 23 January 1964).</p> <p>6. Convention concerning Forced or Compulsory Labour, Geneva 25 October 1921 (R, 23 January 1964).</p> <p>7. ILO Convention 138 on Minimum Age, Geneva, 6 June 1973, (A, 13 May 2005, in force since 2006).</p> <p>8. ILO Convention 182 on Worst Forms of Child Labour, Geneva, 17 June 1999, (A 13 May 2005).</p> <p>9. Instrument for the Amendment of the Constitution of the International Labour Organization, (Article 19), Geneva, on 19 June 1997, (A, 6 April 2007).</p> <p>10. ILO Convention 100 on Equal Remuneration, Geneva, 29 June 1951, (A, 13 June 2008).</p> <p>11. ILO Convention 100 on Discrimination (Employment and Discrimination), Geneva, 25 June 1958, (A, 13 June 2008).</p> <p>12. International Labour Organization Convention No. 144 Tripartite Consultation (International Labour Standards), Geneva, 2 June 1976, (A, 14 September 2010).</p>	
<p>iv) International Telecommunications Union (ITU)</p>	<p>Constitution of the International Telecommunications Union (ITU), 1973</p>	
<p>v) United Nations Development Programme (UNDP)</p>	<p>Agreement concerning Assistance by the United Nations Development Programme to the Government of the Lao PDR (with exchange of letters). Signed at New York on 10 October 1988.</p>	

vi)United Nations International Children's Emergency Fund (UNICEF)	Standard Basic Cooperation Agreement Between UNICEF and the Government of the Lao PDR, signed in Vientiane on 23 August 1995.	
vii)United Nations Industrial Development Organization (UNIDO)	Constitution of the United Nations Industrial Development Organization (UNIDO), Vienna, on 8 April 1979 (S, 5 March 1980) (R, 3 June 1980) (N, 3 September 1985)	
viii)Universal Postal Union (UPU)	<ol style="list-style-type: none"> 1. Constitution of the Universal Postal Union (UPU), Vienna, 10 July 1964, (R, 7 September 1987). 2. The Postal payment services Agreement, Geneva, 12 August 2011, (A, 25 May 2011). 3. Universal Postal Union, Geneva, 12 August 2008, (A, 25 May 2011). 4. First Additional Protocol to the General regulations of the Universal Postal Union, Geneva, 12 August 2008, (A, 25 May 2011). 5. The Eighth Additional Protocol to the constitution of the Universal Postal Union, Geneva, 12 August 2008, (A, 25 May 2011). 	
ix)World Health Organization (WHO)	<ol style="list-style-type: none"> 1. Constitution of the World Health Organization (WHO), New York, 22 July 1946, (A, 17 May 1950). 2. Amendment to articles 24 and 25 of the Constitution of the World Health Organization. Geneva, 28 May 1959. (A, 4 May 1960). 3. Amendment to Articles 24 and 25 of the Constitution of the World Health Organization. Geneva, 23 May 1967. (A, 29 July 1968). 4. Amendment to Article 34 and 35 of the Constitution of the World Health Organization. Geneva, 22 May 1973. (A, 28 September 1976). 5. Amendment to Articles 24 and 25 of the Constitution of the World Health Organization, Geneva, 17 May 1976. (A, 23 January 1978). 6. Amendment to Articles 24 and 25 of the Constitution of the World Health Organization. Geneva, 12 May 1986. (A, 5 April 1988). 7. International Health Regulations, 1969. 8. WHO regulations regarding nomenclature (including the Compilation and Publication of Statistics) with respect to Diseases and Causes of Death, 1967. 	

<p>xi) World Meteorological Organization (WMO)</p> <p>xii) World Tourism Organization (WTO)</p>	<p>Convention of the World Meteorological Organization (WMO) (1947).</p> <p>Statute of the World Tourism Organization (with annex) 1970.</p>	
<p>III. Other International Organizations Agreements</p> <p>i) Asian Development Bank (ADB)</p> <p>ii) Bureau of International Exhibitions (BIE)</p> <p>iii) International Committee of the Red Cross (ICRC) Humanitarian Law - Geneva Conventions (The Swiss Government is the Depository of the Geneva Conventions which are registered with the United Nation's Office).</p> <p>iv) International Monetary Fund (IMF)</p> <p>v) International Telecommunications Satellite Organization (ITSO)</p>	<p>1. Agreement establishing the Asian Development Bank (ADB), Manila 4 December 1965.</p> <p>2. Agreement establishing the Asian Development Bank (ADB), Manila 4 December 1965.</p> <p>Convention relating to International Exhibitions, Paris 22 November, 1928, (A, 9 May 1997).</p> <p>1. Geneva Convention for the Amelioration of the Condition of the Wounded and Sick in Armed Forces in the Field, 12 August 1949, (A, 29 October 1956).</p> <p>2. Geneva Convention for the Amelioration of the Wounded, Sick and Shipwrecked Members of the Armed Forces at Sea, 12 August 1949, (A, 29 October 1956).</p> <p>3. Geneva Convention Relative to the Treatment of Prisoners of War, 12 August 1949, (A, 29 October 1956).</p> <p>4. Geneva Convention Relative to the Protection of Civilian Persons in Time of War, 12 August 1949, (A, 29 October 1956).</p> <p>5. Protocol I Additional to the Geneva Conventions of 12 August 1949, and Relating to the Protection of Victims of International Armed Conflicts, 8 June 1977, (R, 18 November 1980) (D, 30 January 1998).</p> <p>6. Protocol II Additional to the Geneva Conventions of 12 August 1949, and Relating to the Protection of Victims of Non-International Armed Conflicts, 8 June 1977, (R, 18 November 1980)</p> <p>Articles of Agreement of the International Monetary Fund (IMF) 1945.</p> <p>Agreement relating to the International Telecommunications Satellite Organisation " Intelsat" 1949.</p>	

vi) World Bank Group International Bank of Reconstruction and Development (IBRD)	Articles of Agreement of the International Bank of Reconstruction and Development (IBRD), (1945), (A, 5 July 1961).	
vii) International Development Association (IDA)	.Articles of Agreement of the International Development Association (IDA), (1960), (A, 28 October 1963).	
viii) International Finance Corporation (IFC)	Articles of Agreement of the International Finance Corporation (IFC), (1955), (A, 29 January 1992).	
ix) Multilateral Investment Guarantee Agency (MIGA)	Convention on the Multilateral Investment Guarantee Agency (MIGA), (1988), (S, 13 January 1999), (R, 17 June 1999).	
x)UNESCAP	1. Intergovernmental Agreement on the Asian Highway Network, at Shanghai (S, 26 April 2004), (R 29 February 2008). 2. International Convention on the Harmonization of Frontier Control of Goods at Geneva. On 21 October 1982, (R, 29 December 2008).	

2. ภาพรวมด้านการเมืองและความมั่นคงของประเทศไทย

สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว (สปป.ลาว) ถือได้ว่าเป็นประเทศหนึ่งที่ได้รับ ความสนใจจากนานาประเทศ โดยสปป. ลาวกำลังเข้าสู่ยุค Modernization ซึ่งประเทศจะมีการพัฒนาอย่างมากในทุกด้านโดยสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวจัดทำแผน 5 ปี (ฉบับที่ 7) ในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (2011-2015) ความเปลี่ยนแปลงที่เห็นได้คือ การปฏิรูปกฎหมายการจัดตั้งตลาดหลักทรัพย์ลาวเกิดขึ้นและยังมีแผนในการพัฒนาคน และพัฒนาประเทศให้พ้นจากความยากจนในปี 2020

ด้านการเมืองและความมั่นคงของประเทศไทย ภายหลังจากการปฏิวัติของประชาชนได้รับชัยชนะโดยภายใต้การนำของพรรคประชาชนปฏิวัติลาวในปี1975 พรรคประชาชนปฏิวัติลาวได้นำประชาชนก้าวสู่ระยะใหม่คือระยะแห่งการสืบต่อก่อสร้าง(พัฒนา)และขยายระบอบประชาธิปไตยประชาชน เพื่อสร้างพื้นฐานก้าวสู่สังคมนิยม⁴⁵

⁴⁵ ประชาชนลาวบรรดาชนเผ่าต่าง ๆ มีสิทธิเลือกระบอบการปกครองของตนเองว่าจะใช้ระบอบการปกครองแบบสังคมนิยม หรือทุนนิยม แต่ประชาชนลาวได้เลือกทางเดินตามสังคมนิยม โดยมติพรรคประชาชนปฏิวัติลาวในที่ประชุมใหญ่ครั้งที่ ๓ ได้กล่าวไว้ว่า “พวกเรามีแต่ทางเดียวคือก้าวสู่สังคมนิยมโดยตรงและไม่ผ่านการขยายตัวของทุนนิยม ระบบสังคมนิยมรับรองให้ประเทศเป็นเอกราชและมีสันติภาพนำความอุดมสมบูรณ์พูนสุขมาสู่ประชาชน และสอดคล้องกับกฎเกณฑ์ระยะแรกคือความมีเอกราชแห่งชาติต้องสัมพันธ์กับสังคมนิยม การก้าวสู่สังคมนิยมโดยไม่ผ่านการขยายตัวของทุนนิยมเป็นแนวทางที่ต้องเป็นไปของการปฏิวัติเพื่อตอบสนองความปรารถนาอันแรงกล้าของประชาชนบรรดาเผ่าคือ ปรับปรุงสันติภาพ รักษาเอกราช อธิปไตยไว้ให้มั่นคงและสร้างวิถีชีวิตของประชาชนให้กินดีอยู่ดีและมีความสุขตลอดไป”

ในการก้าวสู่สังคมนิยมโดยไม่ผ่านการขยายตัวของทุนนิยมต้องดำเนินการตามยุทธศาสตร์สองประการคือ ปกป้องรักษาและสร้างสภาพพัฒนาประเทศชาติ มีความหมายถึง การปกป้องรักษาประเทศชาติ หมายความว่ารักษาความเป็นเอกราช อำนาจอธิปไตย เขตน้ำ ดินแดนและน่านฟ้าของชาติ ไว้อย่างมั่นคงและการสร้างสภาพพัฒนาประเทศชาติไปทางทิศทางสังคมนิยม หมายความว่า การสร้างพื้นฐานทางเศรษฐกิจสังคม และวัฒนธรรม ประเทศชาติอย่างทุกด้านเพื่อรับรองความมั่นคงของรัฐและการขยายตัวของประเทศชาติ พื้นฐานเศรษฐกิจสังคม และวัฒนธรรมดังกล่าวต้องมีการเสริมสร้างและมีการขยายตัวอย่างต่อเนื่องสร้างให้สมบูรณ์ ทันสมัยเพื่อให้ประเทศลาวมั่นคง เข้มแข็งมีความรุ่งเรืองศิวิไลซ์ ประชาชนมีชีวิตกินดีอยู่ดีและผาสุก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวได้เดินตามเส้นทางด้านการเมืองและการปกครองตามระบบสังคมนิยมมาโดยตลอดตั้งแต่เห็นได้จากมติที่ประชุมพรรคประชาชนปฏิวัติลาวตั้งแต่ครั้งที่ 1 จนถึงครั้งที่ 9 (ปีปัจจุบัน) ดังจะกล่าวเป็นลำดับตามระยะเวลาได้ดังต่อไปนี้

1. นโยบายด้านการเมืองและความมั่นคง

นับแต่เมื่อสร้างพรรคประชาชนปฏิวัติลาว (Lao People's Revolutionary Party ; LPRP) เมื่อวันที่ 22 มีนาคม 1955 พรรคประชาชนปฏิวัติลาวในฐานะเป็นผู้มีอำนาจและบทบาทเป็นแกนนำในระบบการเมือง พรรคประชาชนปฏิวัติลาวเป็นพรรคการเมืองระบบพรรคเดียวที่มีความสามารถในการชี้แนะและกำหนดนโยบาย การบริหารงานรัฐโดยผ่านกองประชุมใหญ่ของพรรคประชาชนปฏิวัติลาว ลาวมีการปกครองในระบบพรรคการเมืองเพียงพรรคเดียว คือพรรคประชาชนปฏิวัติลาว และมีสภาเดียวคือ สภาแห่งชาติทำหน้าที่ด้านนิติบัญญัติ และตุลาการ อนุมัติงบประมาณ การตรากฎหมายและแก้ไขกฎหมาย ตลอดจนกำกับดูแลการทำงานของรัฐบาล โดยมีประธานประเทศซึ่งเป็นหัวหน้าพรรคประชาชนปฏิวัติลาว (LPRP) เป็นผู้นำประเทศมีอำนาจในการกำหนดนโยบายและควบคุมการบริหารประเทศทั้งหมด และนายกรัฐมนตรีทำหน้าที่เป็นหัวหน้าคณะรัฐบาล โดยทั้ง 3 ตำแหน่งมีวาระการดำรงตำแหน่งครั้งละ 5 ปี ชี้แนะแนวทางและดำเนินการปกป้องรักษาและพัฒนาประเทศชาติ พรรคประชาชนปฏิวัติลาวได้กำหนดแนวทางยุทธศาสตร์ การก้าวเดินของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว และวิธีปฏิบัติและบริหารงานภาครัฐ ผู้แทนสมาชิกพรรคประชาชนปฏิวัติลาวในแต่ละชั้นจะมีการเลือกตั้งจากหน่วยพรรคประชาชนปฏิวัติลาวเป็นลำดับ จากขั้นรากฐาน ขั้นเมือง ขั้นแขวง และขั้นศูนย์กลางพรรค เป็นลำดับ การเลือกตั้งผู้แทนสมาชิกพรรคประชาชนปฏิวัติลาวเพื่อคัดเลือกเข้าไปเป็นคณะพรรคในแต่ละชั้นตามลำดับจาก คณะพรรครากฐาน คณะบริหารพรรคเมือง คณะบริหารพรรคแขวง และคณะบริหารศูนย์กลางพรรคประชาชนปฏิวัติลาว (การเลือกตั้งสมาชิกสภาแห่งชาติจะมีการเลือกตั้งภายหลังจากมีการคัดเลือกคณะพรรคในแต่ละชั้นตามลำดับเสร็จสิ้น ดังนั้นสมาชิกสภาแห่งชาติที่ได้รับการเลือกตั้งอาจจะมีใช้บุคคลเดียวกันกับผู้แทนสมาชิกพรรคประชาชนปฏิวัติลาวที่ได้รับการคัดเลือกในคณะพรรคประชาชนปฏิวัติลาว และเมื่อพรรคประชาชนปฏิวัติลาวได้ ผู้แทนสมาชิกพรรคประชาชนปฏิวัติลาวตามลำดับแล้วจะมีการเสนอชื่อบุคคลดังกล่าวเข้ารับการเลือกตั้งในสภา

แห่งชาติ ซึ่งปัจจุบันคณะผู้บริหารของรัฐบาลส่วนใหญ่จึงเป็นผู้แทนจากพรรคฯ ในการบริหารงานประเทศโดยมีการดำเนินบริหารงานพรรคประชาชนปฏิวัติลาว ภายใต้กฎระเบียบของพรรคประชาชนปฏิวัติลาว (โดยผ่านกองประชุมใหญ่ผู้แทนทั่วประเทศในแต่ละครั้งประชุม ปัจจุบันใช้มติของประชุมใหญ่ผู้แทนทั่วประเทศครั้งที่ 9) ของชาติลาวภายใต้ความสอดคล้องกับสภาวะความเป็นจริงของประเทศและสภาพแวดล้อมของโลก

นโยบายหลักของพรรคประชาชนปฏิวัติลาวด้านการเมืองและความมั่นคงที่วางไว้ในแต่ละสมัยของกองประชุมใหญ่พรรคประชาชนปฏิวัติลาว ครั้งที่ 1 ถึง ครั้งที่ 9 ดังนี้

1. กองประชุมใหญ่พรรคประชาชนปฏิวัติลาว ครั้งที่ 1 (22 มีนาคม – 6 เมษายน 1955)⁴⁶

ในระยะแรกเริ่มต้น มีนโยบายในการชี้แนะประชาชนให้มีความสามัคคี ต่อสู้จนสำเร็จภารกิจ ปลดปล่อยชาติ สร้างประเทศลาวให้เป็นประเทศภายใต้ปณิธานหรืออุดมการณ์ของประเทศว่า “สันติภาพ เอกราช ประชาธิปไตย เอกภาพ และพัฒนาอย่างถาวร” พรรคประชาชนปฏิวัติลาวได้กำหนดนโยบายหลัก 9 ยุทธศาสตร์ ซึ่งเป็นการกำหนดนโยบายดังต่อไปนี้

1. สถานภาพของประเทศ เป็นพรรคของชนชั้นกรรมากร เป็นตัวแทนผลประโยชน์ชนชั้นกรรมากร ประชาชน และลูกจ้าง
2. พื้นฐานแนวความคิดของพรรคประชาชนปฏิวัติลาวคือ ทฤษฎีมาร์ค-เลนิน
3. กำหนดจุดจุดหมายสุดท้ายของการปฏิวัติ คือ การก้าวขึ้นสู่สังคมนิยม
4. กำหนดศัตรูทางการเมือง คือ ประเทศอเมริกา (ผู้รุกราน) ลัทธิล่าเมืองขึ้นฝรั่ง (ประเทศฝรั่งเศส) และบรรดาประเทศพันธมิตรกับประเทศอเมริกาและประเทศฝรั่งเศส
5. กำหนดการนำชนชั้นกรรมากร โดยพรรคประชาชนปฏิวัติลาวเป็นตัวแทน
6. กำหนดกำลังของคณะปฏิวัติ คือประชาชนทั้งชาติ เช่น ชาวนา ชาวไร่ ผู้ใช้แรงงาน บรรดาเผ่าต่างๆ
7. กำหนดเพื่อนมิตรของการปฏิวัติลาว คือ นักเรียน นักศึกษา ปัญญาชน พ่อค้า นายทุนภาคเอกชน นายทุนภาครัฐ พระสงฆ์ ผู้ทรงคุณวุฒิ เจ้าปกครอง เจ้าเหล่า (เจ้าเมือง เจ้าครองนคร) ต่าง ๆ
8. กำหนดหน้าที่พื้นฐาน คือ สามัคคีปวงชนทั้งชาติ ดำเนินการปฏิวัติชาติ ประชาธิปไตยต้านประเทศผู้รุกราน และบรรดาประเทศพันธมิตร กับประเทศผู้รุกราน ปลดปล่อยประเทศชาติ
9. ปณิธานหรืออุดมการณ์ คือ สันติภาพ เอกราช ประชาธิปไตย เอกภาพ วัฒนาถาวร

⁴⁶ กองประชุมใหญ่ของพรรคประชาชนปฏิวัติลาว ครั้งที่ 1 (เมื่อวันที่ 22 มีนาคม – 6 เมษายน 1955) ที่แขวงหัวพัน มีผู้แทนเข้าร่วม 20 คน ซึ่งเป็นตัวแทนสมาชิกพรรค 44 คน กองประชุมครั้งนี้ เป็นกองประชุมสร้างพรรคประชาชนปฏิวัติลาวซึ่งเรียกว่า พรรคประชาชนลาว (คือพรรคประชาชนปฏิวัติลาวในปัจจุบัน) กำหนดวันที่ 22 มีนาคม 1955 เป็นวันตั้งพรรคประชาชนปฏิวัติลาว เลือกตั้งเอาคณะบริหารงานศูนย์กลางพรรคประชาชนปฏิวัติลาวประกอบด้วย 5 คน ต่อมาได้มีการเพิ่มเติมจำนวนซึ่งรวมทั้งสิ้น 17 คน โดยมีนายไกรสอน พรหมวิหาร เป็นเลขาธิการใหญ่ในระยะเริ่มแรกและยังไม่มีกรมการเมืองและคณะเลขาธิการ โดยมีคณะประจำของคณะบริหารงานศูนย์กลางพรรคประชาชนปฏิวัติลาวจำนวนหนึ่ง

ประกอบกับนโยบายพื้นฐานด้านการเมืองและโครงการการดำเนินงานรวมทั้งสิ้น 12 ข้อดังนี้คือ

1. ต่อสู้กับประเทศอเมริกาและประเทศล่าเมืองขึ้น (ประเทศฝรั่งเศส)และบรรดาพันธมิตรของประเทศผู้รุกราน ที่ทำลายสัญญาหยุดรบและบรรดาประเทศที่เป็นพันธมิตรกับประเทศผู้รุกราน ที่หาวิธีทำลายสันติภาพ แบ่งแยกชาติ ชักชวนประเทศลาวให้เข้ากลุ่มประเทศผู้รุกราน และหวังจะให้มีความวุ่นวายการก่อกบฏขึ้นในลาว
2. ต่อสู้กับรัฐบาลราชอาณาจักรลาวอย่างจริงจังให้ร่วมมือกับฝ่ายประเทศลาว เพื่อปฏิบัติภายใต้สัญญาหยุดรบ สันติภาพ เสรีภาพ ประชาธิปไตย ดำเนินการเลือกตั้งทั่วไปอย่างเสรีเพื่อรวมประเทศให้เป็นเอกภาพ สร้างรัฐบาลผสม และสำเร็จภารกิจและสร้างเอกราชแห่งชาติ
3. สร้างความสามัคคีแก่ประชาชน ตั้งแนวร่วมเอกภาพแห่งชาติอย่างกว้างขวาง โดยตั้งอยู่บนพื้นฐานสหภาพชาวนา
4. ก่อสร้างและปรับปรุงกำลัง อาวุธ และเครื่องมือ ประกอบอาวุธ ให้กลายเป็นกองทัพประชาชน เพื่อปกป้องรักษาเขตที่มั่น สนับสนุนแก่การต่อสู้ทางการเมืองทั้งเป็นหลักแห่งการปกป้องรักษาสันติภาพ
5. บำรุงรักษาชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชนทุกชนชั้น คือ
 - i. ต่อกรรมกร ต้องรับประกันให้มีงานทำและต้องได้รับการดูแลเป็นอย่างดี
 - ii. ต่อชาวนา ต้องมีที่ดิน ที่ไร่ เพื่อขยายผลทางการเกษตรและมีอยู่มีกิน
 - iii. ต่อผู้ใช้แรงงาน ด้วยปัญญาต้องมีการใช้อย่างเหมาะสมและช่วยเหลือเพื่อขยายความรู้ความสามารถ
 - iv. ต่อนายทุนอุตสาหกรรม การค้า ต้องมีการส่งเสริมในการผลิตธุรกิจเพื่อพัฒนาอุตสาหกรรม การค้า ต่อผู้ทรงคุณวุฒิ ผู้รักชาติ เจ้าปก เจ้าเหล่า ต้องมีนโยบายอันเหมาะสม
6. สร้างเสรีภาพประชาธิปไตยต่อประชาชน เช่น เสรีภาพในการพูด เสรีภาพในการเขียน เสรีภาพในการจัดตั้ง เสรีภาพในการชุมนุม เสรีภาพในการไปมาหาสู่ซึ่งกันและกัน และเสรีภาพอื่น ๆ
7. สร้างเสรีภาพระหว่างเพศหญิงและเพศชาย ปฏิบัตินโยบายสามัคคีระหว่างบรรดาเผ่าต่างๆ ลบล้างความอาชวาทบาดหมาง การแบ่งแยกระหว่างเผ่าต่างๆ ภายในประเทศ ที่พวกล่าเมืองขึ้นฝรั่งเศสและศักดินาสร้างขึ้น
8. เคารพสิทธิเสรีภาพในการเชื่อถือจารีตธรรมเนียมประเพณีของเผ่าต่างๆ พยายามให้ประชาชนรู้หนังสือ เพื่อรักษาวัฒนธรรมแห่งชาติ
9. สำหรับชาวต่างด้าว ต้องเคารพอธิปไตย เอกราช ของลาว จึงจะได้รับประกันชีวิต ทรัพย์สินสมบัติ และสิทธิเสรีภาพในการตั้งภูมิลำเนาและทางธุรกิจ
10. ผูกมิตรกับทุกประเทศที่เคารพเอกราช อธิปไตย และพื้นแผ่นดินของประเทศลาว ผูกสายสัมพันธ์ทุกด้าน

ระหว่าง ประเทศลาวกับบรรดาประเทศดังกล่าวบนหลักการเสมอภาค ต่างฝ่ายต่างได้รับผลประโยชน์

11. สร้างและบำรุงอบรมพนักงาน เฉพาะอย่างยิ่งกรรมกร ชาวนา คนเฝ้าส่วนน้อย
12. สร้างพรรคประชาชนลาวให้กลายเป็นพรรคที่เข้มแข็งของชนชั้นกรรมกรและผู้ใช้แรงงาน เพื่อให้มีความสามารถชี้แนะปฏิวัติให้ไปสู่ชัยชนะในท้ายที่สุด

2. กองประชุมใหญ่พรรคประชาชนปฏิวัติลาวครั้งที่ 2⁴⁷

นโยบายด้านการเมืองทบทวนขบวนการปฏิวัติใน 26 ปีที่ผ่านมา โดยยกให้เห็นความสามารถของพรรคประชาชนปฏิวัติลาวในระยะที่ผ่านมา ยืนยันระบบสังคมนิยมมาร์ค-เลนินว่าเป็นแนวทางการเมืองการทหารที่ถูกต้อง มีวิธีปฏิวัติที่สอดคล้อง ก่อให้เกิดความสามัคคีของคนทั้งชาติอย่างแน่นอน พร้อมทั้งได้รับการสนับสนุนช่วยเหลือจากบรรดาประเทศสังคมนิยม และกระบวนการปฏิวัติในโลกแล้วประเทศลาวก็สามารถชนะประเทศอเมริกา ผู้รุกราน ทั้งสามารถต่อสู้ปกป้องรักษาเอกราชอธิปไตยของชาติไว้ได้ นอกจากนี้กองประชุมยังได้วางนโยบายใหญ่หลายด้าน เช่น นโยบายแนวร่วมแห่งชาติ (เรียกว่าแนวโฮม) ชนชาติ อำนาจการปกครอง สิทธิเสรีภาพ ประชาธิปไตย นโยบายปลดปล่อยแม่หญิง⁴⁸ และอื่นๆ

3. กองประชุมใหญ่พรรคประชาชนปฏิวัติลาว ครั้งที่ 3⁴⁹

แนวนโยบายของกองประชุมใหญ่ ครั้งที่ 3 ของพรรคประชาชนปฏิวัติลาวกล่าวถึงชัยชนะของการปฏิวัติชาติประชาธิปไตยโดยยกให้เห็น 3 จุดพิเศษใหญ่ของการปฏิวัติลาวในระยะใหม่ คือ ประเทศลาว ประเทศสาธารณรัฐเวียดนามและประเทศกัมพูชาถือเป็นป้อมด่านหน้าของระบบสังคมนิยมในเอเชียอาคเนย์

- ประเทศลาวได้สถาปนาระบอบการเมืองที่ก้าวหน้าขึ้น ประชาชนลาวชนเผ่าต่างๆ ได้

⁴⁷ เมื่อวันที่ 3-6 กุมภาพันธ์ 1972 ที่เมืองเวียงไซ แขวงห้วยพัน มีผู้แทนเข้าร่วม 125 คน ผู้แทนสมาชิกพรรค 20,000 คนในทั่วประเทศเลือกตั้งคณะกรรมการศูนย์กลางพรรค 20,000 กว่าคนทั่วประเทศ เลือกตั้งคณะกรรมการบริหารศูนย์กลางพรรคประชาชนปฏิวัติลาว 29 คน กรรมการสมบูรณ 23 คน และสำรอง 6 คน กองประชุมคณะกรรมการบริหารศูนย์กลางพรรค ประชาชนปฏิวัติลาวครั้งแรกได้เลือกตั้งเอกราชการเมืองศูนย์กลางพรรค 7 คน เลื่อนนายไกรสอน พรหมวิหาร เป็นเลขาธิการใหญ่ศูนย์กลางพรรคประชาชนปฏิวัติลาวตกลงจัดตั้งคณะเลขาธิการศูนย์กลางพรรคประชาชนปฏิวัติลาว เลือกตั้งประธาน ตรวจตราศูนย์กลางพรรคประชาชนปฏิวัติลาวและตกลงเปลี่ยนชื่อจาก “พรรคประชาชนลาว” เป็น “พรรคประชาชนปฏิวัติลาว” ในปัจจุบัน

⁴⁸ นโยบายปลดปล่อยแม่หญิง หมายถึง ปรากฏอยู่ในรัฐธรรมนูญ ปี 1967 สมัยเจ้าศรีสว่างวงศ์โดยกำหนดให้ผู้หญิงชนชาติลาวมีสิทธิในการเลือกตั้งผู้แทนสภานิติบัญญัติได้

⁴⁹ เมื่อวันที่ 27-30 เมษายน 1982 มีการเปิดกองประชุมเปิดเผยอย่างเป็นทางการครั้งแรกเพื่อแสดงให้เห็นปรากฏการณ์ภายในประเทศและต่างประเทศ ผู้แทนเข้าร่วม 228 คน ที่มาจกทุกภาคการดำเนินงานและจากทุกๆ แขวงที่เป็นตัวแทนให้แก่สมาชิกพรรค 35,000 คนในทั่วประเทศ มีตัวแทนเชิญจากภายในประเทศ 105 คน และรับเชิญจากต่างประเทศ 11 คณะ กองประชุมได้เลือกตั้งคณะกรรมการบริหารศูนย์กลางพรรค 55 คน กรรมการสมบูรณ 49 คนและสำรอง 6 คน นายไกรสอน พรหมวิหาร ได้ถูกเลือกตั้งให้เป็นเลขาธิการใหญ่ศูนย์กลางพรรคเป็นสมัยที่ 3 เลือกกรรมการการเมืองศูนย์กลางพรรคประชาชนปฏิวัติลาว 7 คน และคณะเลขาธิการศูนย์กลางพรรค 9 คน

เป็นเจ้าของประเทศชาติที่มีทรัพยากรที่อุดมสมบูรณ์แต่เศรษฐกิจยังด้อยพัฒนา วัฒนธรรมยังต่ำ

- ประเทศลาวก้าวเข้าสู่ระยะใหม่ของการปฏิวัติวิทยาศาสตร์ –เทคนิค ครั้งที่ 3 ในโลกที่ขยายตัวอย่างรวดเร็วและอย่างกว้างขวาง
- กำหนดแนวทางของการปฏิวัติลาวในสมัยข้ามผ่านก้าวขึ้นสังคมนิยม สร้างสังคมนิยมในประเทศลาว
- เกี่ยวกับการงานพรรคประชาชนปฏิวัติลาวอันหมายถึงความเข้มแข็ง และมั่นคงทางการเมือง สร้างความเป็นหนึ่งเดียวของประชาชนด้านการเมืองการปกครอง
- เน้นนโยบายด้านเศรษฐกิจแห่งชาติจากกิจกรรมป่าไม้ให้เป็นการขยายเป็นภาคอุตสาหกรรมป่าไม้
- เน้นนโยบายด้านอุตสาหกรรม
- เพิ่มมาตรการการป้องกันชาติ – ป้องกันความสงบ เอกภาพ และสังคมนิยม

ร่วมมือกับประเทศสาธารณรัฐเวียดนามและกัมพูชา ปกป้องรักษาป้อมด่านหน้าของระบบสังคมนิยมให้อยู่ภาคพื้นที่ยี่มั่นคง กองประชุมได้วางเป้าหมายพื้นฐานของการปฏิวัติลาวในระยะใหม่ คือ

- เพิ่มและบูรณาการระบอบเผด็จการกรรมาชีพ สร้างสิทธิประชาชน ผู้ใช้แรงงานชนเผ่าต่างๆ
- สร้างพื้นฐานวัตถุ – เทคนิค อันจำเป็นของระบอบสังคมนิยม ทำให้เศรษฐกิจแห่งชาติมีพื้นฐานกลไกกรรม – ป่าไม้ ภาคอุตสาหกรรมให้มีการขยายตัว
- สร้างและบูรณาการสัมพันธ์แห่งการผลิตสังคมนิยม รับรองในภาคส่วนเศรษฐกิจสังคมนิยมครอบครองในพื้นที่เศรษฐกิจแห่งชาติ
- สร้างและบำรุงพนักงาน กรรมกร เพื่อให้มีความสามารถเพียงพอในการสร้างและพัฒนาและสิทธิของประชาชนในความเป็นเจ้าของประเทศ
- สร้างความสามัคคีให้ประชาชนชนเผ่าต่างๆ ต่อสู้ให้เผ่าต่างๆ มีสิทธิให้เท่าเทียมกัน สร้างความปรองดองกันอย่างแท้จริงในวงศาความญาติของชาติลาว ทำให้ชีวิตความเป็นอยู่ทางด้านวัตถุและวัฒนธรรมของประชาชนและชนเผ่าต่าง ๆ ให้ดีขึ้น
- กองประชุมได้วางนโยบายการต่างประเทศของพรรค คือ ยึดมั่นในแนวทางต่างประเทศสันติภาพ เอกภาพ เพิ่มขึ้นอย่างไม่หยุดยั้ง ความสามัคคีแบบพิเศษ การร่วมต่อสู้รบ และการร่วมมือทุกด้านกับประเทศสาธารณรัฐเวียดนามและกัมพูชา สามัคคีแน่นแฟ้นและร่วมมือทุกด้านกับสหภาพโซเวียต และบรรดาประเทศสังคมนิยม เข้าร่วมกับประเทศมีการปฏิวัติและประชาชนที่รักสันติภาพและความเป็นธรรมในโลก

- เกี่ยวกับการสร้างพรรคประชาชนปฏิวัติลาวในระยะใหม่ กองประชุมได้ยืนยันว่า พรรคประชาชนปฏิวัติลาวต้องรักษาความเป็นพรรคแบบใหม่ของคนชั้นกรรมกรไว้อย่างมั่นคง สมเกียรติเป็นแก่นสาร เป็นหลักชี้แนะเผด็จการกรรมาชีพ พรรคต้องเป็นกำลังแห่งความสามัคคีเอกภาพทางด้านจิตใจ (มานะจิต) และการกระทำที่สร้างสัมพันธ์กับมหาชนอย่างแน่นแฟ้น มีแนวทางนโยบายถูกต้อง มีการจัดตั้งโปรงใสอย่างเข้มแข็ง มีพนักงาน – สมาชิกพรรคที่หนักแน่น ทางด้านการเมือง มีความสามารถในการกำกับดูแลเศรษฐกิจและกำกับดูแลสังคม และกำหนดทิศทางในการสร้างพรรคประชาชนปฏิวัติลาว สร้างพรรคฯ ให้หนักแน่นเข้มแข็งอย่างแท้จริง ทั้ง 3 ด้าน ; การเมือง แนวคิด และการจัดตั้ง คือ
- การสร้างพรรคฯ ต้องสัมพันธ์กับขบวนการปฏิวัติของประชาชนในแต่ละระยะ
- การปรับปรุงและขยายพรรคต้องสัมพันธ์กับการปรับปรุงบูรณาการบริหารงานภาครัฐและบรรดาองค์การจัดตั้งมหาชน (เช่น สหพันธ์แม่หญิง องค์การจัดตั้งขบวนการปฏิวัติลาว สหพันธ์กรรมบาล เป็นต้น)
- สร้างและปรับปรุงการจัดตั้งของพรรค ต้องร่วมกันเชิดชูคุณภาพของพนักงาน และสมาชิกพรรค
- ต้องรับประกันผู้ที่มีมาตรฐานครบถ้วนเข้าพรรคและต้องเอาผู้ที่ไม่มีความมาตรฐานเพียงพอออกจากพรรค

4. กองประชุมใหญ่พรรคประชาชนปฏิวัติลาว ครั้งที่ 4⁵⁰

แนวนโยบายหลักทางการเมืองตามมติของประชุมใหญ่พรรคประชาชนปฏิวัติลาวครั้งที่ 4 บทสรุปที่สำคัญได้กำหนดไว้ 5 เรื่องคือ

1. เพิ่มการชี้แนะทุกด้านของพรรคประชาชนปฏิวัติลาวสร้างความสามัคคีเป็นเอกภาพของพรรค
2. สร้างรากฐานในเข้มแข็งในทุกด้านเพื่อปฏิบัติสองหน้าที่ คือการปกป้องรักษา(การปกป้องประเทศชาติ และสร้างสา(การพัฒนาประเทศชาติด้านต่างๆ) อันเป็นยุทธศาสตร์สำคัญ
3. การดำเนินงานด้านเศรษฐกิจต้องรู้จักใช้บรรดากฎเกณฑ์ปัจจัยภายนอกและประเมินประสิทธิภาพ

⁵⁰ เมื่อวันที่ 13-15 พฤศจิกายน 1986 เปิดการประชุมใหญ่แห่งการเปลี่ยนแปลงใหม่ทุกด้านอย่างมีหลักการ ประชุมที่นครหลวงเวียงจันทน์ ภายใต้การเป็นประธานของนายไกรสอน พรหมวิหาร จำนวนผู้แทนเข้าร่วม 303 คน เป็นตัวแทนสมาชิกพรรค 45,000 กว่าคนทั่วประเทศและแขกรับเชิญภายในประเทศ 200 คน เลือกตั้งคณะกรรมการศูนย์กลางพรรค 60 คน กรรมการสมบูรณ 51 คน และสำรอง 9 คน กองประชุมประชุมครั้งแรกของคณะกรรมการศูนย์กลางพรรค ได้เลือกนายไกรสอน พรหมวิหาร เป็นเลขาธิการใหญ่ศูนย์กลางพรรค สมัยที่ 4 เลือกตั้งกรรมการเมืองสมบูรณ 11 คน สำรอง 2 คน และเลือกตั้งคณะเลขาธิการ 9 คน

เศรษฐกิจ – สังคม

4. การร่วมมือทุกด้านกับบรรดาประเทศสังคมนิยม สหภาพโซเวียต สร้างกำลังร่วมสร้างสัมพันธพิเศษระหว่างประเทศลาวกับประเทศสาธารณรัฐเวียดนามและกัมพูชา
5. กำหนดทิศทางหน้าที่ทางด้านเศรษฐกิจ – สังคม ตลอดสมัยข้ามผ่านก้าวสู่สังคมนิยม

5. กองประชุมใหญ่พรรคประชาชนปฏิวัติลาว ครั้งที่ 5⁵¹

นโยบายหลัก ได้กำหนดลักษณะและระยะของการปฏิวัติประเทศลาวในระยะปัจจุบันว่า เป็นระยะแห่งการสืบทอดและขยายระบอบประชาธิปไตยประชาชน สร้างปัจจัยการก้าวขึ้นสู่สังคมนิยม โดยกำหนดทัศนะพินฐานเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงใหม่ในระบบการเมือง⁵² ที่สำคัญดังนี้

- การเปลี่ยนแปลงด้านการเมืองของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ในสถานการณ์นี้ไม่ได้หมายความว่าต้องเปลี่ยนจากระบอบการเมืองนี้ แต่เป็นการบูรณาการจัดตั้งของระบบการเมืองประชาธิปไตยประชาชนและเปลี่ยนแปลงแบบวิธีเคลื่อนไหวบนพื้นฐานของการกำหนดภาระบทบาท หน้าที่ แต่ละองค์ประกอบการเมืองให้ชัดเจน
- ทิศทางในการเปลี่ยนแปลงในระบบการเมือง คือ รับรองลักษณะสืบทอดและขยายตัว

⁵¹ เมื่อวันที่ 27-29 มีนาคม 1991 เปิดกองประชุมที่อยู่ในแนวทางนโยบายเปลี่ยนแปลงใหม่ภายในอันสมบูรณ์กว่าเดิมที่ นครหลวงเวียงจันทน์ ภายใต้การเป็นประธานของนาย ไกรสอนพรหมวิหารเลขาธิการใหญ่คณะกรรมการบริหารงานศูนย์กลางพรรคประชาชนปฏิวัติลาว มีผู้แทนเข้าร่วม 367 คนที่มาจากภาคส่วนงาน ภาคท้องถิ่นและรากฐานต่างๆ ซึ่งเป็นตัวแทนให้แก่สมาชิกพรรคประชาชนปฏิวัติลาวจำนวน 60,000 คนทั่วประเทศ เลือกตั้งคณะกรรมการบริหารงานศูนย์กลางพรรคประชาชนปฏิวัติลาว 59 คน สำรอง 4 คน มีการเปลี่ยนแปลงแนวทางการจัดตั้งจำนวนหนึ่ง เปลี่ยนแปลงจากเลขาธิการใหญ่คณะกรรมการบริหารงานศูนย์กลางพรรค มาเป็นประธานคณะกรรมการบริหารงานศูนย์กลางพรรค โดยได้เลือกนายไกรสอน พรหมวิหาร เป็นประธาน เลือกตั้งกรรมการเมือง 11 คน ส่วนคณะเลขาธิการไม่มี เนื่องจากว่าไม่มีเลขาธิการใหญ่จึงไม่จำเป็นต้องมีคณะเลขาธิการอีก แต่ได้เลือกตั้งนายประธานคณะกรรมการบริหารงานศูนย์กลางพรรคเป็นผู้ประจําการของคณะกรรมการบริหารงานศูนย์กลางพรรคประชาชนปฏิวัติลาว

⁵² กองประชุมได้รับรองและยืนยันถึง 5 หลักการและ 3 ทิศทางเกี่ยวกับการสร้างพรรคในระยะใหม่ โดยถือบรรดาหลักที่มีลักษณะทั่วไปของลัทธิมาร์ค เลนิน เป็นพื้นฐานแห่งแนวคิดทฤษฎีของตน นอกจากนั้นก็รับเอาสิ่งที่ดีด้านสติปัญญาของมวลมนุษย ์ใช้ทฤษฎีวิทยาศาสตร์และบทเรียนของประเทศต่างๆ ให้เหมาะสมกับพฤติกรรมและปัจจัยที่แท้จริงของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว เสริมขยายความรักชาติและน้ำใจสามัคคี รักและปรองดองประชาชนบรรดาชนเผ่าต่างๆ สมทบกับลัทธิรักชาติอย่างแท้จริงกับลัทธิสากล พรรคจัดตั้งตามหลักการรวมศูนย์ประชาธิปไตย ขึ้นนำหมู่คณะบุคคลผู้รับผิดชอบ พรรคมีระเบียบวินัยเข้มงวด พรรคถือความสามัคคีเป็นหนึ่งเดียวเป็นหลักการพื้นฐาน ถือเอาการติชมตนเองและติชมซึ่งกันและกันเป็นเกณฑ์แห่งการดำเนินงานและการขยายตัวของตน พรรคเคลื่อนไหวตามแนวทางมหาชนและผ่านกระบวนการปฏิวัติของมหาชน เพื่อก่อสร้างและขยายพรรคประชาชนปฏิวัติลาว สมทบการก่อสร้างพรรคประชาชนปฏิวัติลาวทั้งในสามด้าน คือการเมือง แนวคิด การจัดตั้งองค์การ

- ด้านแนวคิดด้านการเมืองแบบเดิมและปฏิเสธด้านแนวคิดระบบศักดินาอย่างสิ้นเชิง
- ดำเนินการที่ละขั้นด้วยความรอบคอบหนักแน่น ไม่สร้างการกระทบกระเทือนด้านสังคมและจิตใจ และประกันเสถียรภาพของประเทศชาติ
 - เชิดชู และพัฒนาคุณภาพและกำลังแรงงานคนให้ทุกองค์การและหน่วยงาน

6. กองประชุมใหญ่พรรคประชาชนปฏิวัติลาว ครั้งที่ 6⁵³

นโยบายการเมืองสำคัญของพรรคประชาชนปฏิวัติลาว ครั้งที่ 6 กำหนดจุดมุ่งหมายใหญ่ในระยะปี 2020 ร่วมต่อสู้ทำให้ประเทศชาติหลุดพ้นออกจากสภาวะด้อยพัฒนา เศรษฐกิจสังคมมีการพัฒนาและการเปลี่ยนแปลงใหม่ด้วยระดับต่างกับสภาพปัจจุบัน คือ

- การผลิตกิจกรรมและอุตสาหกรรมมีการขยายตัวและมีด้านทันสมัยบ้าง
- ชีวิตความเป็นอยู่ด้านวัตถุและด้านวัฒนธรรมเป็นปกติและมีคุณภาพสูงขึ้น
- พลเมืองได้รับการศึกษาและบริการด้านสาธารณสุขอย่างทั่วถึง
- วัฒนธรรมอันดีงามของชาติได้รับการส่งเสริม
- สวัสดิการสังคมด้านพื้นฐานมีการรับประกัน
- บุคลากรและกำลังที่มีความสามารถตอบสนองต่อความต้องการพื้นฐานต่อการพัฒนาประเทศ สังคมมีความสุข ศีวิไลซ์และยุติธรรมระบบการเมือง ประชาธิปไตย ประชาชนมีพรรคประชาชนปฏิวัติลาวเป็นแกนนำ มีความหนักแน่น เข้มแข็ง มีความสัมพันธ์ร่วมมืออันกว้างขวางกับสากลและสามารถเกื้อหนุน และเข้ากับยุคสมัยได้

กำหนดจุดมุ่งหมาย 5 ปี (1996-2000) คือ รับประกันด้านเศรษฐกิจขยายตัวอย่างต่อเนื่องในระดับ 8 -8.5 % ต่อปีภายในปี 2000 รายได้เฉลี่ยต่อหัวคน ให้ได้ 500 ดอลลาร์ ต่อปี สร้างกิจการพื้นฐานจำนวนหนึ่งให้สามารถสืบทอดเป็นอุตสาหกรรมและทันสมัย ในขั้นต่อไปแก้ไขความอดอยากและความยากจนของประชาชนในบริเวณในเขตเป้าหมายด้วยการพัฒนาชนบททุกด้าน ทิศทางหน้าที่รวม คือ เพิ่มความสามัคคีเป็นเอกภาพภายในพรรคประชาชนปฏิวัติลาวและปวงชน รับรองเสถียรภาพและความสงบให้ได้อย่างหนักแน่น สร้างปัจจัยอันเอื้ออำนวยสำหรับการทำมาหากินของประชาชนและการสร้างพัฒนาประเทศชาติ ปกป้องรักษาเอกราช และอธิปไตยของชาติ ไว้อย่างมั่นคง ระดมกำลังแรงของทุกภาคส่วนเศรษฐกิจและทั่วสังคม เข้าในการพัฒนาสร้างสาประเทศชาติ เสริม

⁵³ เมื่อวันที่ 18 มีนาคม -20 มีนาคม 1996 เปิดกองประชุมใหญ่พรรคประชาชนปฏิวัติลาว ครั้งที่ 6 ภายใต้การนำของนายคำไต สีพันดอน ประธานคณะกรรมการกลางศูนย์กลางพรรคประชาชนปฏิวัติลาว มีผู้แทนเข้าร่วม 381 คน ซึ่งเป็นตัวแทนให้แก่สมาชิกพรรคประชาชนปฏิวัติลาวจำนวน 78,000 คนในทั่วประเทศ นอกจากนี้มีคณะผู้แทนรับเชิญจากพรรคประชาชนปฏิวัติลาวประเทศเวียดนาม กัมพูชา จำนวนหนึ่งเข้าร่วมด้วย กองประชุมได้เลือกตั้ง นายคำไต สีพันดอน เป็นประธานคณะกรรมการกลางศูนย์กลางพรรคประชาชนปฏิวัติลาว มีกรรมการเมือง 9 คน มีคณะบริหารงานศูนย์กลางพรรค 49 คน ผู้หญิง 4 คน

ขยายน้ำใจรักชาติ เข้ากับระบอบใหม่ เชิดชูการระลึกภูชาชาติ เอกราชและสิทธิของตนเอง ขยันและประหยัดในการสร้างสาประเทศชาติ ต่อสู้ให้มีสัมพันธไมตรีภายในประเทศ ทำให้การเงินแห่งชาติมีความมั่นคง และเป็นเจ้าของตนเองที่ละชั้น ปฏิบัตินโยบาย ประชากรอย่างตั้งใจ ทำให้การเพิ่มขึ้นของพลเมือง สอดคล้องกับการขยายตัวของเศรษฐกิจ พัฒนาความรู้ ของประชาชนบรรดาเผ่า ก่อสร้างแรงงาน วิชาชีพ และบุคคลากร ที่สามารถตอบสนองความต้องการอันเร่งด่วน ในเฉพาะหน้า ของการพัฒนาประเทศ แก้ไขปัญหาต่าง ๆ ทางสังคมทำให้สังคมมีความศิวิไลซ์และยุติธรรม ทวีคุณบพาทและเชิดชูความสามารถชี้แนะของพรรคในทุกส่วนงานปรับปรุงและพัฒนาประสิทธิภาพแห่งการกำกับดูแลด้วยกฎหมายของรัฐและเศรษฐกิจของสังคม สนับสนุนการดำเนินงานของบรรดาองค์การจ้ดตั้งมหาชน เสริมขยายสิทธิของตนเองของประชาชนเสริมสร้างสายสัมพันธ์มิตรภาพกับนานาชาติและเปิดกว้างการสัมพันธ์ร่วมมือกับเพื่อนมิตรสากล

กองประชุมได้รับรองระเบียบพรรคประชาชนปฏิวัติลาวที่เปลี่ยนแปลงใหม่ ซึ่งได้ปรับปรุงเพิ่มเติมและเน้น ลักษณะมหาชนและอุดมการณ์ของพรรคประชาชนปฏิวัติลาวได้กำหนดทิศทางในการก่อสร้างพรรคประชาชนปฏิวัติลาวคือ

- เอาใจใส่ศึกษาอบรมและก่อสร้างพรรคประชาชนปฏิวัติลาวให้เข้มแข็ง ทางด้านการเมือง แนวคิดและการจัดตั้ง
- ก่อสร้างพรรคประชาชนปฏิวัติลาวและการเพิ่มอำนาจในการกำกับดูแลภาครัฐส่งเสริมขยายและพัฒนาบทบาทขององค์การมหาชน
- ปรับปรุงก่อสร้างพรรค ต้องถือเอาคุณภาพเป็นหลัก รับผิดชอบมีผลงานตามมาตรฐาน เข้าพรรคเอาบุคคลที่ไม่ได้มาตรฐานออกจากพรรคประชาชนปฏิวัติลาว

การประชุมอยู่บนพื้นฐาน 5 ประการคือ

1. การเพิ่มความรักสามัคคีเป็นเอกภาพเดียวกันทั่วพรรคประชาชนปฏิวัติลาวทั่วประเทศ มีน้ำใจรักชาติ ส่งเสริมเอกราช ประชาชนมีสิทธิหน้าที่พึ่งพาตนเองและสร้างความเข้มแข็งด้วยตนเองเป็นปัจจัยในผลสำเร็จของการเปลี่ยนแปลงใหม่
2. สร้างกระแสประชาชน ส่งเสริมและขยายกำลังของประชาชน โดยทำเพื่อผลประโยชน์ของประชาชน
3. ประกันเสถียรภาพทางการเมือง ความสงบและความเป็นระเบียบเรียบร้อยในสังคม เป็นเงื่อนไขจำเป็นสำหรับการเปลี่ยนแปลงใหม่
4. เพิ่มบทบาทการชี้นำของพรรคประชาชนปฏิวัติลาว ในภาคการทำงานเชิดชู ความศักดิ์สิทธิ์แห่งการกำกับดูแลรัฐ เป็นปัจจัยในการรับรองให้แก่การเปลี่ยนแปลงใหม่ได้ดำเนินการไปอย่างถูกต้องตามแนวทางและจุดหมายของพรรคประชาชนปฏิวัติลาว โดยส่งเสริมขยายกำลังแรงงานของคนชาติในแต่ละยุคสมัย
5. รับการช่วยเหลือจากสากลอย่างมีหลักการ

7. กองประชุมใหญ่พรรคประชาชนปฏิวัติลาว ครั้งที่ 7⁵⁴

⁵⁴เมื่อวันที่ 12-14 มีนาคม 2001 ได้ดำเนินการเปิดประชุมพรรคประชาชนปฏิวัติลาวครั้งที่ 7 ที่นครหลวงเวียงจันทน์ ภายใต้การ

นโยบายของมติพรรคประชาชนปฏิวัติลาวสรุปรวมได้ 5 ประการ คือ

- ยึดมั่นในลัทธิมาร์ค-เลนิน และจุดหมายสังคมนิยม
- ปรับปรุงสร้างพรรคให้เข้มแข็ง ปฏิบัติหลักการรวมศูนย์ประชาธิปไตยอย่างเข้มงวด
- สร้างกำลังที่จงรักภักดีโดยเฉพาะต่อผู้เป็นหัวหน้าที่ชี้แนะแนวทางในแต่ละชั้น
- ยึดมั่นในทัศนมหาชนถือประชาชนเป็นหลัก
- สร้างสภาพแวดล้อมภายในและภายนอกที่เอื้ออำนวย

และนอกจากนี้ ได้กำหนดทิศทางหน้าที่ทางการเมืองถึงปี 2020⁵⁵ โดยคาดหมายในระยะ 5 ปี ข้างหน้า (2001-2005)⁵⁶

เป็นประธานของนายคำไต สีพันดอน ประธานบริหารงานศูนย์กลางพรรคประชาชนปฏิวัติลาว เข้าร่วมการประชุมใหญ่มีผู้แทน 452 คนที่มาจากบรรดาภาคส่วนต่างๆ ของศูนย์กลางพรรคประชาชนปฏิวัติลาว ภาคส่วนท้องถิ่นและรากฐานต่างๆ ในทั่วประเทศซึ่งเป็นตัวแทนให้สมาชิกพรรคทั้งหมด จำนวน 100,000 กว่าคน เลือกตั้งคณะกรรมการงานศูนย์กลางพรรค 53 คน กองประชุมครั้งแรกกรรมการเมือง 11 คน และเลือกนายคำไต สีพันดอน เป็นประธานคณะกรรมการงานศูนย์กลางพรรคเป็นสมัยที่ 2

⁵⁵ ทำให้ประเทศชาติหลุดพ้นจากการด้อยพัฒนา เป็นประเทศที่มีสถานภาพทางการเมืองและมีความสงบ ปลอดภัยทางสังคม เศรษฐกิจขยายตัวและมั่นคง ประชาชนมีชีวิตความเป็นอยู่ดีกว่าปัจจุบัน 3 เท่า เศรษฐกิจแห่งชาติมีพื้นฐานอันมั่นคงด้วยโครงสร้าง กลไกกรรม – ไปไม้ กับอุตสาหกรรมและบริการที่มีสัดส่วนที่เหมาะสม ; เศรษฐกิจตลาดที่มีการกำกับดูแลของรัฐได้เป็นระบบและมีปัจจัยพื้นฐานแห่งการเข้าสู่การเป็นอุตสาหกรรม และทันสมัย บรรดาภาคส่วนเศรษฐกิจล้วนแต่ขยายตัว และเป็นองค์ประกอบกำลังแรงของเศรษฐกิจแห่งชาติในภาคส่วนเศรษฐกิจของรัฐและภาคส่วนเศรษฐกิจร่วมมือของประชาชนรวมในเศรษฐกิจแห่งชาติ ระบบการเมืองที่มีพรรคประชาชนปฏิวัติลาวเป็นแกนนำมีความหนักแน่น ลักษณะรัฐของประชาชน โดยประชาชน และเพื่อประชาชน ให้แสดงออกอย่างชัดเจน สิทธิของพลเมืองมีการรับรองด้วยการกำกับดูแลตามกฎหมายที่ศักดิ์สิทธิ์ ประชาชนบรรดาเผ่า มีความสามัคคีเป็นปึกแผ่น มีระดับการศึกษาทั่วไปจบมัธยมตอนต้น ได้รับการบริการด้านสาธารณสุขอย่างทั่วถึงและมีเงื่อนไขพัฒนาตนเองดีขึ้น วัฒนธรรมอันดีงามของชาติได้รับการปกป้องรักษา และพัฒนาให้อุดมสมบูรณ์ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวมีความสัมพันธ์ร่วมมือกว้างขวางกับนานาชาติ เพื่อประโยชน์อันชอบธรรมของชาติ และสามารถเข้าร่วมเป็นเจ้าภาพในการดำเนินงานสากล ในระยะ 5 ปีข้างหน้า (2001-2005) และในระยะปี 2006-2010 ;

- เศรษฐกิจขยายตัวต่อเนื่องโดยเฉลี่ยไม่ต่ำกว่า 7% ต่อปี
- ยุติการถางป่าทำไร่ ปลูกข้าวอย่างสิ้นเชิง ครอบครัวยากจนให้ได้รับการแก้ไข
- มีพื้นฐานโครงสร้างทางเศรษฐกิจ วัฒนธรรม วิทยาศาสตร์ – เทคโนโลยีและบุคคลกร เพื่อรองรับการเข้าเป็นอุตสาหกรรมและทันสมัย

⁵⁶ รับรองให้ประเทศชาติมีความสงบทางสังคมและมีเสถียรภาพทางการเมืองอันมั่นคง หนักแน่น รับรองให้เศรษฐกิจขยายตัวอย่างต่อเนื่องในระดับเฉลี่ยไม่ต่ำกว่า 7 % ต่อปี ที่มีความมั่นคง และถูกทิศทาง แก้ไขความยากจนของประชาชนให้ได้กว่าครึ่งหนึ่งของจำนวนครอบครัวที่ยากจนในปัจจุบัน ยุติการถางป่า ทำไร่ ปลูกข้าว และยุติการปลูกฝิ่นให้ได้อย่างสิ้นเชิง สร้างกิจกรรมอันเป็นพื้นฐานให้ได้จำนวนหนึ่งเพื่อการก้าวเข้าสู่การเป็นอุตสาหกรรม และทันสมัยในขั้นต่อไป สร้างพลเมืองลาวให้เป็นผู้มีคุณสมบัติ ศีลธรรม รู้จักกฎหมายและเคารพกฎหมาย มีสุขภาพแข็งแรง มีความอดทนต่อหน้าที่การงาน สร้างบุคคลกรให้เพียงพอกับความ ต้องการของการปฏิบัติสองหน้าที่ยุทธศาสตร์เกี่ยวกับด้านการเมืองต้องรักษา และเชิดชูบทบาทการนำของพรรคให้สูงขึ้น สร้างให้

8. กองประชุมใหญ่พรรคประชาชนปฏิวัติลาว ครั้งที่ 8 ⁵⁷

นโยบายทางการเมืองมีดังนี้คือ

1. แนวทางเปลี่ยนแปลงใหม่ ต้องถูกต้องสอดคล้องกับสถานะความเป็นจริงทางด้านเศรษฐกิจ-สังคมของประเทศลาวตรงกับความต้องการของประชาชนบรรดาชนเผ่าอาชีวะต่างๆ และได้รับการสนับสนุนจากภายในและต่างประเทศอย่างกว้างขวาง เป็นปัจจัยรับรองเสถียรภาพทางการเมืองและความมั่นคงของระบอบประชาธิปไตยประชาชน

2. แนวทางเปลี่ยนแปลงใหม่ได้สร้างปัจจัยและโอกาสใหม่ให้แก่การใช้ทรัพยากรภายในชาติกับและภาคการลงทุนของสากลเข้าในการพัฒนาทำให้เศรษฐกิจแห่งชาติฟื้นตัวกลับมาและขยายตัวต่อเนื่องตลอดระยะเวลา 20 ปีในระดับ 6.2% เร่งรัดให้มียอดผลิตภัณฑ์ภายในเพิ่มขึ้นกว่า 2 เท่า ชีวิตความเป็นอยู่ทางด้านวัตถุและจิตใจของประชาชนได้รับการปรับปรุงและยกระดับสูงขึ้นอย่างชัดเจน

3. แนวทางเปลี่ยนแปลงใหม่ได้กำหนดทิศทางอย่างถูกต้องและรับรองการปรับปรุงบูรณาการระบบการเมืองของระบอบประชาธิปไตยประชาชน ⁵⁸ ให้มีความหนักแน่นเข้มแข็งยิ่งขึ้น เช่น ทำให้บทบาทการชี้แนะของ

มีรัฐมีอำนาจในการบริหาร และลดปัญหาสังคมต่างๆ เกี่ยวกับภาคการต่างประเทศมีความสัมพันธ์มิตรภาพกับนานาชาติและมีกรร่วมมือกันเพื่อนมิตรในโลกอย่างกว้างขวาง

⁵⁷ เมื่อวันที่ 18-21 มีนาคม 2006 มีการเปิดกองประชุมใหญ่พรรคประชาชนปฏิวัติลาวครั้งที่ 8 ที่นครหลวงเวียงจันทน์ภายใต้การเป็นประธานของนายคำไต สีพันดอน ประธานคณะบริหารงานศูนย์กลางพรรคเข้าร่วมกองประชุมใหญ่ในครั้งนี้มีผู้แทน 498 คนที่เป็นตัวแทนจากสมาชิกพรรคทั้งหมด จำนวน 148,590 คน จากภาคส่วนต่างๆ ของศูนย์กลางพรรคประชาชนปฏิวัติลาว ท้องถิ่นและรากฐานต่างๆ ในทั่วประเทศ กองประชุมครั้งนี้ได้เลือก 55 คนเป็นคณะบริหารงานศูนย์กลางพรรค โดยเลือกนาย จูมมาลี ไชยะสอน เป็นเลขาธิการใหญ่กรมการเมือง จำนวน 11 คน เลือกตั้งคณะเลขาธิการศูนย์กลางพรรค 7 คน เลือกประธานและรองประธาน คณะกรรมการพรรคตรวจตราพรรคประชาชนปฏิวัติลาวชั้นศูนย์กลาง จำนวน 3 คน

⁵⁸ กองประชุมใหญ่พรรคประชาชนปฏิวัติลาวได้ขยายความเพิ่มเติม 5 บทรวมแห่งการเปลี่ยนแปลงใหม่เข้าในการกิจ ปกป้องรักษาและสร้างสาประเทศชาติในขั้นต่อไปคือ

1. ต้องสืบต่อเพิ่มความสามัคคีเป็นเอกภาพในทั่วประเทศ ยึดมั่นกับการเชิดชูน้ำใจรักชาติ เสริมขยายจิตใจ เอกราช เป็นเจ้าของตนเองพึ่งตนเอง และสร้างความเข้มแข็งด้วยตนเอง อันถือเป็นปัจจัยตัดสินผลสำเร็จของภารกิจเปลี่ยนแปลงใหม่

2. ต้องยึดมั่นในแนวทางกระแสนักประชาชนเสริมขยายกำลังแรงของประชาชน และทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อผลประโยชน์ของประชาชนอย่างเด็ดขาดและห้ามการใช้ระบบพวกพ้องอย่างเด็ดขาด

3. การเปลี่ยนแปลงใหม่ต้องประกันเสถียรภาพทางการเมือง ความสงบ และความเป็นระเบียบเรียบร้อยของสังคม เน้นปัญหานี้เป็นพื้นฐานให้แก่การสร้างสาพัฒนา การสืบต่อภารกิจเปลี่ยนแปลงใหม่ต้องดำเนินไปอย่างครบถ้วนรอบคอบ ด้วยก้าวเดินที่เหมาะสม

4. ปรับปรุงและทวีคุณสมบัติบทบาทชี้แนะของพรรคในทุกภาคส่วนงาน พร้อมกับเชิดชูความศักดิ์สิทธิ์ แห่งการกำกับดูแลรัฐตามกฎหมาย รักษาสิทธิของประชาชน รับรองให้การสร้างสาพัฒนาดำเนินไปถูกต้องตามแนวทางและจุดหมายของ

พรรคได้รับการเชิดชูสูงขึ้นและทำให้ความสามัคคีปรองดองของปวงชนลาวบรรดาเฝ้าแน่นแฟ้นขึ้นพร้อมกับทำให้ การสัมพันธ์ร่วมมือกับต่างประเทศเปิดกว้างและบทบาทอิทธิพลของพรรคและของประเทศลาวเด่นชัดในเวที ภูมิภาคพื้นและสากล⁵⁹

พรรค

5. ขยายกำลังแรงรวมของชาติกับกำลังแรงของประชาชนตามยุคสมัย สนับสนุนและรับความช่วยเหลือ จากสากลอย่างมีหลักการ เพื่อการสร้างพัฒนาประเทศชาติให้ก้าวหน้าขยายตัวอย่างไม่หยุดยั้งโดยกำหนดให้สภาพแวดล้อมของ สากลและสถานะความเป็นจริงทางด้าน เศรษฐกิจ – สังคม ของประเทศลาว

⁵⁹ กองประชุมใหญ่ได้รับรองและกำหนดความคําหมายสำหรับระยะตลอดปี 2010 และ ปี 2020 ดังนี้

ความคําหมายสำหรับระยะปี 2006 ตลอดถึงปี 2010 :

- ทำให้ทั่วประเทศมีสถานภาพอันมั่นคง สร้างเงื่อนไขอำนวยให้เศรษฐกิจขยายตัว ในระดับเมือง บรรลุ ความคําหมาย 7.5 % ขึ้นไป ในแต่ละปีด้วยการพัฒนาแผนการกิจกรรม – ป่าไม้ติดพันกับอุตสาหกรรม และการบริการอย่าง แข็งแรงและมีเป้าหมาย

- สร้างโครงสร้างที่สมดุลหลายด้านและทันสมัย เสริมขยายกำลังแรงของทุกภาคส่วนเศรษฐกิจและ ความสัมพันธ์ร่วมมือกับต่างประเทศอย่างแข็งแรง

- บนพื้นฐานการผลิตกิจกรรมที่หนักแน่น และการใช้ทรัพยากรให้มีการดำเนินการอย่างมีประสิทธิภาพนั้น การถางป่าทำไร่ เพื่อปลูกข้าวต้องยุติอย่างสิ้นเชิง โดยมีอาชีพใหม่แทนที่มั่นคง ครอบคลุมที่ทุกชนกได้รับการแก้ไข

- ประเทศลาวมีพื้นฐานโครงสร้างเศรษฐกิจ – เทคนิค วัฒนธรรม วิทยาศาสตร์และบุคลากรที่มีคุณภาพ จำนวนหนึ่ง เพื่อรองรับยุคที่ทันสมัย

- ชีวิตความเป็นอยู่ทางด้านวัตถุและวัฒนธรรมของประชาชนได้รับการปรับปรุงและพัฒนาสูงขึ้น รายได้ อยู่ในระดับ 800 ดอลลาร์ต่อคนต่อปี

ความคําหมายในระยะถึงปี 2020 ;

- ประเทศลาวต้องหลุดพ้นออกจากความด้อยพัฒนา เป็นประเทศที่มีความมั่นคงทางการเมืองและมีความ สงบปลอดภัยทางสังคม

- เศรษฐกิจขยายตัวอย่างต่อเนื่องเที่ยงตรง และมั่นคงอย่างต่อเนื่อง

- ประชาชนมีชีวิตความเป็นอยู่ในระดับดีกว่าปัจจุบัน 3 เท่าเศรษฐกิจแห่งชาติมีพื้นฐานอันมั่นคง ด้วย โครงสร้างกิจกรรม – ป่าไม้ สัมพันธ์กับภาคอุตสาหกรรมและภาคบริการที่มีความสมดุลกับความสามารถโดยเชื่อมโยงเข้ากับ ภูมิภาคและสากล

- บรรดาภาคส่วนเศรษฐกิจล้วนแต่มีกำลังและขยายตัวอย่างเกี่ยวข้องกันในทุกภาคส่วนเศรษฐกิจของรัฐและ ภาคส่วนเศรษฐกิจของประชาชนรวมหลายส่วนในเศรษฐกิจแห่งชาติ

- เศรษฐกิจตลาดที่มีการกำกับดูแลของรัฐ ได้เป็นระบบและมีปัจจัยพื้นฐานแห่งการเข้าเป็นอุตสาหกรรม และความทันสมัย

- ระบบการเมืองประชาธิปไตยประชาชนที่มีพรรคประชาชนปฏิวัติลาวเป็นแกนนำมีความหนักแน่น ความ เป็นรัฐที่เป็นรัฐของประชาชน โดยประชาชนและเพื่อประชาชนแสดงออกอย่างชัดเจน สิทธิของพลเมือง มีการรับประกันด้วยการ

9. กองประชุมใหญ่พรรคประชาชนปฏิวัติลาวครั้งที่ 9⁶⁰

กองประชุมได้จัดตั้งตามปณิธานและอุดมการณ์ว่า “เพิ่มความสามัคคีเป็นปึกแผ่นปวงชนลาว และความเป็นเอกภาพภายในพรรคประชาชนปฏิวัติลาว เชิดชูบทบาทและความสามารถชี้แนะของพรรคสร้างแนวทางในการดำเนินการจัดตั้งแนวทางใหม่ บนพื้นฐานอันหนักแน่นนำเอาประเทศหลุดพ้นออกจากความด้อยพัฒนาในปี 2020 และสืบต่อก้าวขึ้นสู่จุดหมายสังคมนิยม” กองประชุมใหญ่เป็นเอกภาพรับรองเอานโยบายใหญ่ที่สำคัญปฏิบัติให้เป็นจริงได้ดังนี้

1. เสถียรภาพทางการเมืองมีความมั่นคงหนักแน่นบนพื้นฐานการปรับปรุงบูรณาการระบอบประชาธิปไตย ประชาชนที่พรรคประชาชนปฏิวัติลาวเป็นแกนนำให้มีความเข้มแข็ง มั่นคงและมีประชาธิปไตย ความเป็นปึกแผ่นภายในชาติ และความสามัคคีปรองดองระหว่างเผ่ามีความแน่นแฟ้น สังคมมีความสงบและมีความเป็นระเบียบเรียบร้อย
2. เศรษฐกิจแห่งชาติขยายตัวอย่างต่อเนื่องและมั่นคงรวมมูลค่าผลิตภัณฑ์ (GDP) เพิ่มขึ้น 8% ขึ้นไปในแต่ละปีถึงปี 2015 รวมมูลค่าผลิตภัณฑ์ภายในเฉลี่ยต่อหัวให้บรรลุ 1,700 ดอลลาร์สหรัฐ การพัฒนาได้เปลี่ยนแปลงไปในทิศทางที่ยั่งยืน การพัฒนาด้านสังคม วัฒนธรรมควบคู่กับการพัฒนาทางเศรษฐกิจและการรักษาสิ่งแวดล้อม มีปัจจัยพื้นฐานสำหรับการเปลี่ยนแปลงเป็นภาคอุตสาหกรรมและความทันสมัย
3. ในปี 2015 อัตราส่วนครัวเรือนที่ยากจนไม่เกิน 10 % ของจำนวนครัวเรือนทั่วประเทศ สำเร็จการศึกษาขั้นประถมศึกษาบังคับและพลเมืองส่วนใหญ่มีระดับการศึกษาจบมัธยมตอนต้น และมีอายุยาวนานถึง 68 ปี

กำกับดูแลตามกฎหมายอย่างศักดิ์สิทธิ์ ประชาชนบรรดาเผ่ามีความสามัคคี เป็นปึกแผ่น และมีเงื่อนไขพัฒนาตนเองที่ดีขึ้น โดยมีระดับการศึกษาจากขั้นประถมให้จบขั้นมัธยมตอนต้นเป็นส่วนใหญ่และได้รับการบริการด้านสาธารณสุขอย่างทั่วถึงและมีคุณภาพ

- วัฒนธรรมอันดีงามของชาติได้รับการปกป้องรักษาและพัฒนาให้อุดมสมบูรณ์
- สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวมีความสัมพันธ์ร่วมมืออย่างกว้างขวางกับสากลเพื่อนำเอาผลประโยชน์มาให้ประเทศชาติ และสามารถเข้าร่วมกับประชาคมโลกในภารกิจสันติภาพ มิตรภาพ และการร่วมมือพัฒนา

⁶⁰ เมื่อวันที่ 17-21 มีนาคม 2011 ได้เปิดกองประชุมพรรคประชาชนปฏิวัติลาว ที่นครหลวงเวียงจันทน์ มีผู้แทนสมบูรณเข้าร่วม 576 คน ที่เป็นตัวแทนของสมาชิกพรรคประชาชนปฏิวัติลาวทั้งหมด 191,780 คนในทั่วประเทศและแขกรับเชิญ กองประชุมใหญ่ได้เลือกตั้งคณะกรรมการศูนย์กลางพรรค สมัยที่ 9 รวมทั้งหมด 61 คน เพื่อเป็นแกนชี้แนะ พรรคประชาชนปฏิวัติลาว รัฐ เพื่อกำลังประกอบอาวุธและประชาชนจัดตั้งปฏิบัติ มติกองประชุมใหญ่ ครั้งที่ 9 ให้มีผลสำเร็จใหม่ สร้างทางเดินพรรคโดยใช้นโยบายดำเนินการให้เป็นจริงในการพัฒนาและชี้แนะประเทศชาติให้ก้าวไปข้างหน้าอย่างหนักแน่นต่อไป กองประชุมของคณะบริหารงานศูนย์กลางพรรคประชาชนปฏิวัติลาวสมัยที่ 9 ได้มีมติเป็นเอกฉันท์เลือกตั้งนาย จูมมะลี ไชยะสอนเป็นเลขาธิการใหญ่คณะบริหารงานศูนย์กลางพรรคประชาชนปฏิวัติลาวอีกสมัยหนึ่ง เลือกตั้งกรรมการการเมือง ประกอบด้วย 11 คน เลือกตั้งเลขาธิการศูนย์กลางพรรค ประกอบด้วย 9 คน เลือกตั้งนายบุญยัง วรจิต เป็นผู้ประจำการเลขาธิการศูนย์กลางพรรคประชาชนปฏิวัติลาวเลือกตั้งประธานและรองประธานคณะกรรมการตรวจสอบตราศูนย์กลางพรรคประชาชนปฏิวัติลาว

3. เดือน บรรลุเป้าหมายสหัสวรรษด้านการพัฒนา (MDGs) วัฒนธรรมแห่งชาติยังคงคุณค่าอันดีงามทั้งได้รับการสืบทอดและส่งเสริมขยายให้อุดมสมบูรณ์
4. สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวมีเพื่อนมิตรสากลอย่างกว้างขวางสามารถเข้าร่วมในความสัมพันธ์ระหว่างประเทศโดยการเชื่อมโยงภูมิภาคและสากลได้อย่างแท้จริงทั้งมีการประกอบในภารกิจสันติภาพ มิตรภาพและการร่วมมือพัฒนาอย่างจริงจัง

ตารางพรรคประชาชนปฏิวัติลาวภายหลัง ปี 1975 –ปัจจุบัน

เหตุการณ์สำคัญ	การก่อตั้งพรรคประชาชนปฏิวัติลาว ปี 1955	ประเทศลาวได้รับอิสรภาพเมื่อปี 1975							
ระยะเวลาการประชุมพรรคประชาชนปฏิวัติลาว	มติที่ประชุมพรรคประชาชนปฏิวัติลาว ครั้งที่ 1 ปี 1955	มติที่ประชุมพรรคประชาชนปฏิวัติลาวครั้งที่ 2 ปี 1972	มติที่ประชุมพรรคประชาชนปฏิวัติลาวครั้งที่ 3 ปี 1982	มติที่ประชุมพรรคประชาชนปฏิวัติลาวครั้งที่ 4 ปี 1986	มติที่ประชุมพรรคประชาชนปฏิวัติลาวครั้งที่ 5 ปี 1991-1995	มติที่ประชุมพรรคประชาชนปฏิวัติลาวครั้งที่ 6 ปี 1996-2000	มติที่ประชุมพรรคประชาชนปฏิวัติลาวครั้งที่ 7 ปี 2001-2005	มติที่ประชุมพรรคประชาชนปฏิวัติลาวครั้งที่ 8 ปี 2006-2010	มติที่ประชุมพรรคประชาชนปฏิวัติลาวครั้งที่ 9 ปี 2011-2015
	ก่อตั้งพรรคประชาชนลาว ต่อมาเปลี่ยนเป็นพรรคประชาชนปฏิวัติลาว Lao People's Revolutionary Party : LPRP (22 มีนาคม 1955 (กำหนดให้เป็นวันก่อตั้งพรรคฯ)	เจ้าสุภานุวงศ์ เป็นประธานประเทศคนแรก (ระหว่างปี 1975-1991) โดยมีนายไกรสอน พรหมวิหาร เป็นนายกรัฐมนตรี	สรุปรวมชัยชนะของการปฏิวัติชาติประชาธิปไตย ของการปฏิวัติลาวในระบอบใหม่ โดยร่วมกับ สส. สาธารณรัฐเวียดนามและประเทศกัมพูชา	นายพูมี วงวิจิตร เป็นผู้รักษาการแทนประธานประเทศ (เจ้าสุภานุวงศ์) (ปี 1986-1991)	ภาวะล่มสลายของสหภาพโซเวียต นายไกรสอน พรหมวิหาร เป็นประธานประเทศ (1991-1992) โดยมีนายคำไต สีพันดอน เป็นนายกรัฐมนตรี	นายคำไต สีพันดอน เป็นประธานประเทศ (ปี 1998-2006) โดยมีนายสีสะหวัด คูบุญพันธ์ เป็นนายกรัฐมนตรี (ปี 1998-2001)	นายคำไต สีพันดอน เป็นประธานประเทศ สมัยที่ 2 (ปี 1998-2006) โดยมีนายบุญยัง วรจิต เป็นนายกรัฐมนตรี (ปี 2001-2006)	มีแนวทางเปลี่ยนแปลงใหม่โดยให้สอดคล้องกับภาวะเศรษฐกิจ –สังคม ของประเทศและของโลก นายจุมมะลี ไซสอน เป็นประธานประเทศ โดยมี นายบัวสอน บุพพันธ์ เป็นนายกรัฐมนตรี (ปี 2006-2010)	นายจุมมะลี ไซสอน เป็นประธานประเทศ สมัยที่ 2 โดยมี นายทองสิง ทำมวงเป็น นายกรัฐมนตรี (ปี 2010-ปัจจุบัน)

<p>นโยบายทางการเมืองการปกครอง</p>	<p>นโยบายในระยะแรกคือ ชี้นะ ประชาชนให้มีความสามัคคี ต่อสู้สำเร็จภารกิจปลดปล่อยชาติสร้างประเทศลาวให้เป็นประเทศที่มีสันติภาพเอกราช ประชาธิปไตย กำหนดนโยบายหลัก 9 ยุทธศาสตร์และนโยบายพื้นฐานด้านการเมืองและโครงการดำเนินการทั้งสิ้น 12 ข้อ</p>	<p>ทบทวนขบวนการปฏิวัติ และดำเนินการตามระบบสังคมนิยม มาร์ค-เลนิน และได้รับความช่วยเหลือจากประเทศสังคมนิยม นอกจากนี้ กองประชุมยังได้วางนโยบายใหญ่หลายด้าน เช่น นโยบายแนวร่วมแห่งชาติ รอำนาจกาสิทธิ ปกครองเสรีภาพ ประชาธิปไตย นโยบายปลดปล่อยแม่หญิงและอื่นๆ</p>	<p>กองประชุมได้วางเป้าหมายพื้นฐานของการปฏิวัติลาวในระยะใหม่</p>	<p>แนวนโยบายหลักทางการเมือง บทสรุปที่สำคัญ 5 เรื่อง</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. วิกฤตการณ์ขึ้นเนะทุกด้านของพรรคประชาชนปฏิวัติลาว วิกฤตการณ์สามัคคีเป็นเอกภาพของพรรค 2. สร้างรากฐานในเข้มแข็งในทุกด้านเพื่อปฏิบัติสองหน้าที่ ยุทธศาสตร์สำคัญ 3. การดำเนินงานด้านเศรษฐกิจต้องรู้จักใช้บรรดา กฎเกณฑ์ปัจจัยภายนอกและ ประเมิน ประสิทธิภาพทางเศรษฐกิจ - สังคม 4. การร่วมมือทุกด้านกับบรรดา ประเทศสังคมนิยม สหภาพโซเวียต สร้างกำลังร่วมสร้างสัมพันธ์พิเศษระหว่างประเทศลาวกับประเทศ 	<p>เป็นระยะแห่งการสืบต่อสร้างและขยายระบอบประชาธิปไตย ประชาชน สร้างปัจจัยการก้าวขึ้นสู่สังคมนิยม กำหนดทิศทางพื้นฐานเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงใหม่ในระบบการเมือง</p>	<p>กำหนดจุดมุ่งหมายใหญ่ในระยะปี 2020 ต่อสู้ทำให้ประเทศชาติหลุดพ้นออกจากสถานะด้อยพัฒนา เศรษฐกิจ สังคมมีการพัฒนา และได้มีการเปลี่ยนแปลงใหม่</p>	<p>นโยบายของมติพรรคประชาชนปฏิวัติลาวสรุปรวมได้ 5 ประการ คือ ยึดมั่นในลัทธิมาร์ค-เลนิน และจุดหมายสังคมนิยม ปรับปรุงสร้างพรรคให้เข้มแข็ง ปฏิบัติหลักการรวมศูนย์ ประชาธิปไตยอย่างเข้มงวด สร้างกำลังที่จงรักภักดี ยึดมั่นในทัศนมหาชน ถือ, ประชาชนเป็นหลัก สร้างสภาพแวดล้อมภายใน และภายนอกที่เอื้ออำนวย และกำหนดทิศทางการเมืองถึงปี 2020</p>	<p>การสัมพันธ์ร่วมมือกับต่างประเทศเปิดกว้างและบทบาทอิทธิพลของพรรคและเด่นชัดในเวทีภาคพื้น และสากล</p>	<p>กองประชุมใหญ่เป็นเอกภาพรับรองเอา นโยบายที่สำคัญนำมาปฏิบัติสำหรับระยะต่อไปนี้ ถึงปี 2015 ให้เป็นจริง</p>
-----------------------------------	---	--	---	---	---	---	---	--	--

				สาธารณรัฐ เวียดนาม และ กัมพูชา 5.กำหนดทิศทาง หน้าที่ทางด้าน เศรษฐกิจ –สังคม ตลอดสมัยข้าม ผ่านก้าวสู่สังคม นิยม					
ผู้นำพรรค ประชาชนปฏิวัติ ลาวและคณะ ประชาชนปฏิวัติ ลาว	มีแต่คณะบริหารงาน ศูนย์กลางพรรค 17 คน โดยมีนายไกรสอน พรหมวิหารเป็น เลขาธิการใหญ่	มีการเลือกตั้งคณะ บริหารงาน ศูนย์กลางพรรค และเลือกตั้ง คณะกรรมการ บริหารศูนย์กลาง พรรคประชาชน ปฏิวัติลาว มีการ ประชุมคณะ บริหารงาน ศูนย์กลางพรรค ครั้งแรก ได้ เลือกตั้งกรรมการ เมืองศูนย์กลาง พรรค 7 คน เลือก นายไกรสอน พรหมวิหาร เป็น เลขาธิการใหญ่ ศูนย์กลางพรรค ตกลงจัดตั้งคณะ เลขาธิการ	เป็นกองประชุม เปิดเผยอย่างเป็นทางการครั้งแรก เพื่อแสดงให้เห็น ปรากฏทั้ง ภายในประเทศ และต่างประเทศ ผู้แทนเข้าร่วม 228 คนที่มาจากทุกภาค ดำเนินการจากทุก แขวงที่เป็นตัวแทน สมาชิกพรรค 35,000 คนทั่ว ประเทศมีตัวแทน รับเชิญจาก ภายในประเทศ 105 คนและรับ เชิญจาก ต่างประเทศ 11 คณะ กองประชุม ได้เลือกตั้งคณะบริ	เป็นกองประชุม ใหญ่แห่งการ เปลี่ยนแปลงใหม่ ทุกด้านอย่างมี หลักการ ภายใต้ การเป็น ประธานของนาย ไกรสอน พรหม วิหารจำนวน ผู้เข้าร่วม303 คน เป็นตัวแทนสมาชิก พรรค 45,000 กว่าคนทั่วประเทศ และแขกรับเชิญ ภายในประเทศ 200 คน เลือกตั้ง คณะบริหารงาน ศูนย์กลางพรรค 60 คน กรรมการ สมบูรณ51 คน และสำรอง 9 คน		ภายใต้การนำของ นายคำไต สีพันดอน ประธานคณะ บริหารงานศูนย์กลาง พรรคมีผู้แทนเข้าร่วม 381 คนซึ่งเป็น ตัวแทนของสมาชิก พรรค 78,000 คนใน ทั่วประเทศ นอกจากนี้ มี คณะผู้แทนรับเชิญ จากพรรคประชาชน ปฏิวัติลาวประเทศ สาธารณรัฐเวียดนาม กัมพูชา จำนวนหนึ่ง เข้าร่วมด้วยกอง ประชุมได้เลือกตั้ง นายคำไต สีพันดอน เป็น ประธานคณะบริหาร งานศูนย์กลางพรรคมี	ภายใต้การเป็น องนายคำประธานข ไต สีพันดอน ประธานบริหารงาน ศูนย์กลางพรรค ประชาชนปฏิวัติลาว เข้าร่วมกองประชุม ใหญ่มีผู้แทน 452 คนที่มีจากบรรดา แขนงการต่างๆ ของ ศูนย์กลางพรรค ประชาชนปฏิวัติลาว ท้องถิ่นและรากฐาน ต่างๆ ทั่วประเทศซึ่ง เป็นตัวแทนใน สมาชิกพรรคทั้งหมด จำนวน 100,000 กว่าคนเลือกเลือกตั้ง คณะบริหารงาน ศูนย์กลางพรรค 53 คน กองประชุมครั้ง	ภายใต้การเป็น ประธานของ นายคำไต สีพัน ดอน ประธาน คณะบริหารงาน บริหารงาน ศูนย์กลางพรรค เข้าร่วมกอง ประชุมใหญ่ ผู้แทน 498 คน ที่เป็นตัวแทน ของสมาชิก พรรคทั้งหมด จำนวน 148,590 คน จากบรรดาแขนง แขนงการต่างๆ ของศูนย์กลาง พรรคประชาชน ปฏิวัติลาว ท้องถิ่นและ	มีผู้แทนสมบูรณ เข้าร่วม 576 คน ที่เป็นตัวแทนของ สมาชิกพรรค ประชาชนปฏิวัติ ลาวทั้งหมด 191,780 คนทั่ว ประเทศและแขก รับเชิญ กอง ประชุมใหญ่ได้ เลือกตั้ง คณะกรรมการ ศูนย์กลางพรรค สมัยที่ 9 รวม ทั้งหมด 61 คน คณะบริหารงาน ศูนย์กลางพรรค ประชาชนปฏิวัติ ลาวสมัยที่ 9 ได้มี มติเป็นเอกฉันท์ เลือกตั้ง นายจุม

		<p>ศูนย์กลางพรรคประชาชนปฏิวัติลาวเลือกตั้ง, ประธานตรวจตราศูนย์กลางพรรค และตกลงเปลี่ยนชื่อจากพรรคประชาชนลาวเป็นพรรคประชาชนปฏิวัติลาว</p>	<p>ทำงานศูนย์กลางพรรค 5 คน กรรมการสมบุรณ์ 49 คนและสำรอง 6 คน นายไกรสอน พรหมวิหารได้ถูกเลือกตั้งให้เป็นเลขาธิการใหญ่ศูนย์กลางพรรค เป็นสมัยที่ 3 เลือกกรรมการเมืองศูนย์กลางพรรค 7 คน และคณะเลขาธิการศูนย์กลางพรรค 9 คน</p>	<p>กองประชุมประชุมครั้งแรกของคณะกรรมการศูนย์กลางพรรค ได้เลือกคนไกรสอน พรหมวิหาร เป็นเลขาธิการใหญ่กลางพรรค ศูนย์สมัยที่ 4 เลือกตั้งกรรมการเมืองสมบุรณ์ 11 คนสำรอง 2 คน และเลือกตั้งคณะเลขาธิการ 9 คน</p>		<p>กรรมการเมือง 9 คนมีคณะบริหารงานศูนย์กลางพรรค 49 คนผู้หญิง 4 คน</p>	<p>แรก กรรมการเมือง 11 คนและเลือก นายคำไต สีพันดอน เป็นประธานคณะบริหารงานศูนย์กลางพรรค เป็นสมัยที่ 2</p>	<p>รากฐานต่างๆ ในทั้งประเทศ กองประชุมครั้งนี้ได้เลือก 55คน เป็นคณะบริหารงานศูนย์กลางพรรค เลือกนายจุมมะลี ไชยะสอนเป็นเลขาธิการใหญ่ กรรมการเมือง ประกอบด้วย 11 คนเลือกตั้งคณะเลขาธิการศูนย์กลางพรรค 7 คน เลือกประธานและรองประธานคณะกรรมการพรรคตรวจตราพรรคประชาชนปฏิวัติลาวชั้นศูนย์กลางจำนวน 3 คน</p>	<p>มะลี ไชยสอน เป็นเลขาธิการใหญ่ คณะบริหารงานศูนย์กลางพรรคประชาชนปฏิวัติลาวอีกสมัยหนึ่ง เลือกตั้งกรรมการเมือง 11 คนเลือกตั้งเลขาธิการศูนย์กลางพรรคเลือกตั้งนายบุญยัง วรจิตเป็นผู้ประจําการเลขาธิการศูนย์กลางพรรคเลือกตั้งประธานและรองประธานคณะตรวจตราศูนย์กลางพรรค</p>
--	--	---	--	---	--	---	--	---	--

ความตกลงระหว่างประเทศที่สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวทำไว้กับประเทศอื่น(ทวิภาคี)ด้านการเมืองและความมั่นคงของประเทศ (List of Bilateral Treaties between the Government of the Lao PDR and the Government of Foreign Countries)

Australia

Memorandum of Understanding between the Government of Australia and the Government of the Lao PDR concerning Mutual Cooperation in Combating Unlawful Migration, Trafficking in Humans and Smuggling of People

Bari (S) 30/04/2003 (C) 30/04/2003

Cambodia

1. Treaty on Extradition

Vientiane (S) 21/10/1999 (C) 07/07/2005

2. Agreement on the Exemption of Visas for Holders of Ordinary Passports

Vientiane (S) 10/05/2004(C) 01/07/2004

3. Agreement on the Exemption of Visas

Vientiane (S) 28/10/1981 (C) 13/12/1981

4. Treaty between Lao People's Democratic Republic Kingdom of Cambodia and Socialist Republic of Vietnam on tri -junction of the delimitation boundary lines of three countries

Hanoi (S) 26/08/2008 Not yet enter into force

5. สัญญาระหว่างรัฐบาลแห่งสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวและบางรัฐแห่งราชอาณาจักรกัมพูชาว่าด้วยการกำหนดจุดเส้นชายแดนระหว่างสองฝ่าย

Phnom Penh (S) 25/11/2009 Not yet enter into force

China

1. Memorandum of Understanding on the Cooperation in Narcotic Drugs, Psychotropic Substances and Precursor Chemicals Control

Vientiane (S) 15/01/2001 (C) 15/01/2001

2. Treaty on Extradition

Beijing(S) 04/02/2002 (C) 15/08/2003

3. Agreement on Cooperation on Against Illicit Trafficking and Abuse of Narcotic Drugs and Psychotropic Substances

Vientiane(S) 19/11/2006 (C) 19/11/2006

4. Treaty between Lao People's Democratic Republic, People Republic China and Socialist Republic of Vietnam on tri -junction of the delimitation boundary lines of three countries

Beijing (S) 10/10/2006 (C) 24/01/2008

Cuba

Agreement on Cooperation on Against Illicit Trafficking and Abuse of Narcotic Drugs and Psychotropic Substances

Havana (S) 28/04/1997 (C) 27/02/2004

India

1. Agreement between the Government of the Lao PDR and the Government of the Republic of India Concerning Deface Cooperation
Vientiane(S) 06/11/2002 (C) 06/11/2002
2. Agreement on Mutual Cooperation between the Government of the Lao PDR and the Government of the Republic of India on Drug Demand Reduction and Prevention of Illicit Trafficking in Narcotic Drugs and Psychotropic Substances and related Matters
Vientiane (S) 06/11/2002 (C) 25/02/2005

Indonesia

Memorandum of Understanding on the Cooperation in the Narcotic Drugs, Psychotropic Substances and Precursor Chemicals Control

Jakkata (S) 22/01/2003 (C) 22/01/2003

Myanmar

Agreement for Mutual Cooperation for Preventing Illicit Trafficking in Narcotic Drugs, Psychotropic Substances and Controlled Precursors

Yangoon (S) 29/3/1997 (C) 29/03/1997

Pakistan

Memorandum of Understanding between the Government of the Lao PDR and the Government of the Islamic Republic of Pakistan on Combating Terrorism and Certain other Crimes

Vientiane (S) 23/04/2004 (C) 23/04/2004

Russia

Agreement on Cooperation between the Ministry of the Public Security of Lao PDR and the Ministry of the Interior of the Russian Federation

Vientiane (S) 19/11/2009 (C) 19/11/2009

Thailand

1. บันทึกความเข้าใจว่าด้วยความร่วมมือในการควบคุมยาเสพติดวัตถุออกฤทธิ์ต่อจิตประสาทและสารเคมีที่ใช้ในการผลิตยาเสพติด
Bangkok (S) 17/08/2001(C) 17/08/2001
2. สนธิสัญญาระหว่างรัฐบาลแห่งสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวและรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย ว่าด้วยการโอนตัวผู้ถูกศาลตัดสินลงโทษ และการร่วมมือในการปฏิบัติตามคำพิพากษา คดีอาญา
Pakxe (S) 20/03/2004 (C) 19/12/2007

United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland

1. Treaty between the Lao PDR and the United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland on the Transfer of sentenced Persons.
London (S) 07/05/2009 (C) 25/09/2009
2. Memorandum of Understanding between the Lao PDR and the United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland Concerning the Treaty between the Lao PDR and the United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland on the Transfer of sentenced Persons.
Vientiane (S) 28/08/2009 (C) 28/08/2009

United States of America

Agreement between the Government of the Lao PDR and the Government of the United States of America regarding the Surrender of Persons to International Tribunals

Vientiane (S) 24/12/2003 (C) 24/12/2003

Vietnam

1. Agreement on the Exemption of Visas for Holders of Ordinary Passports
Vientiane(S) 17/07/1977 (C) 01/09/1977
2. Treaty on Friendly Relations and Cooperation
Vientiane (S) 18/07/1977 Not yet enter into force
3. Agreement between the Government of the Lao PDR and the Government of the Socialist Republic of Vietnam on the Cooperation in the Narcotic Drugs, Psychotropic Substances and Precursor Chemicals Control
Hanoi (S) 06/07/1998(C) 06/07/1998
4. สนธิสัญญาว่าด้วยความร่วมมือด้านยุติธรรมเกี่ยวกับปัญหาทางแพ่งและอาญาระหว่างสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว และสาธารณรัฐสังคมนิยมสาธารณรัฐเวียดนาม
Hanoi (S) 06/07/1998 (C) 19/02/2000
5. Treaty between Lao People's Democratic Republic, People Republic China and Socialist Republic of Vietnam on tri -junction of the delimitation boundary lines of three countries
Beijing (S) 10/10/2006 (C) 24/10/2008
6. Treaty between Lao People's Democratic Republic, Kingdom of Cambodia and Socialist Republic of Vietnam on tri -junction of the delimitation boundary lines of three countries
Hanoi (S) 26/08/2008 Not yet enter into force

ความตกลงระหว่างประเทศที่สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวทำไว้กับประเทศอื่น (ทวิภาคี) ด้าน
การเมืองและความมั่นคงของประเทศ (List of Bilateral Treaties between the Government of the
Lao PDR and the Government of Foreign Countries)

1.ตารางด้านการเมืองและความมั่นคง (ทวิภาคี)

คู่สัญญา	ชื่อข้อตกลง	สาระสำคัญ
Cambodia	1.Treaty on Extradition Vientiane (S) 21/10/1999 (C) 07/07/2005 2.Agreement on the Exemption of Visas for Holders of Ordinary Passports Vientiane (S) 10/05/2004 (C) 01/07/2004 3.Agreement on the Exemption of Visas Vientiane(S) 28/10/1981 (C) 13/12/1981 4.Treaty between Lao People’s Democretic Republic Kingdom of Cambodia and Socialist Republic of Vietnam on tri -junction of the delimitation boundary lines of three countries Hanoi (S) 26/08/2008 Not yet enter into force 5.สัญญาระหว่างรัฐบาลแห่งสาธารณรัฐประชาธิปไตย ประชาชนลาวและรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรกัมพูชาว่า ด้วยการทำเนียดจุดเส้นชายแดนระหว่างสองฝ่าย Phnom Penh (S) 25/11/2009 Not yet enter into force	Effective extradition procedures are an essential tool of international law enforcement, both in relation to domestic crime and, increasingly, transnational crime. New international legal frameworks are emerging with the objective of enhancing international responses to organised crime, including terrorist crimes and drug trafficking. However, at the same time as the reinforcement of international extradition obligations in instruments such as the United Nations Convention against Transnational Organized Crime, less desirable developments can be observed in the erosion, in form and in practice, of principles in extradition law which are intended to safeguard individual rights. The recognition and application of some longstanding legal principles such as the ‘political offence’ exception have been diluted over time, while the efficacy of others, such as the principle of specialty, has been compromised in practice..
china	1.Treaty on Extradition Beijing (S) 04/02/2002 (C) 15/08/2003 2.Treaty between Lao People’s Democratic Republic, People Republic China and Socialist Republic of Vietnam on tri -junction of the delimitation boundary lines of three countries Beijing (S) 10/10/2006 (C) 24/01/2008	Lao PDR does not have a law on mutual legal assistance so far, but we have bilateral and multilateral agreements with other countries, We are now preparing to draft a law on mutual legal assistance in order to submit it to the national assembly for consideration and approval by the end of this year or in June next year.
India	Agreement between the Government of the Lao PDR and the Government of the Republic of India Concerning Defense Cooperation Vientiane (S) 06/11/2002 (C) 06/11/2002	
Pakistan	Memorandum of Understanding between the Government of the Lao PDR and the Government of the Islamic Republic of Pakistan on Combating Terrorism and Certain other Crimes	

	Vientiane(S) 23/04/2004 (C) 23/04/2004	
Russia	Agreement on Cooperation between the Ministry of the Public Security of Lao PDR and the Ministry of the Interior of the Russian Federation (S) 19/11/2009 (C) 19/11/2009	
Vietnam	1. Agreement on the Exemption of Visas for Holders of Ordinary Passports Vientiane (S) 17/07/1977 (C) 01/09/1977 2. Treaty on Friendly Relations and Cooperation Vientiane (S) 18/07/1977 Not yet enter into force 3. Treaty between Lao People's Democratic Republic, People Republic China and Socialist Republic of Vietnam on tri -junction of the delimitation boundary lines of three countries Beijing (S) 10/10/2006 (C) 24/10/2008 4. Treaty between Lao People's Democratic Republic, Kingdom of Cambodia and Socialist Republic of Vietnam on tri -junction of the delimitation boundary lines of three countries Hanoi (S) 26/08/2008 Not yet enter into force	List of Countries which have concluded agreements on the exemption of visa requirements for holders of diplomatic or official or service/special passports

ตารางด้านยาเสพติด และการส่งผู้ร้ายข้ามแดน (ทวีภาคี)

คู่สัญญา	ชื่อความตกลง	สาระสำคัญ
Australia	Memorandum of Understanding between the Government of Australia and the Government of the Lao PDR concerning Mutual Cooperation in Combating Unlawful Migration, Trafficking in Humans and Smuggling of People Bari (S) 30/04/2003 (C) 30/04/2003	This regional project on trafficking in persons aims to empower a comprehensive countertrafficking response through a cooperative and coordinated approach in Southeast Asia and beyond. Activities seek to build the capacities of key anti-trafficking stakeholders, and to facilitate coordination and cooperation among all relevant actors, enabling them to work in a mutually supportive manner to effectively combat trafficking in persons, both at the national and the (sub-) regional level.
china	1. Memorandum of Understanding on the Cooperation in Narcotic Drugs, Psychotropic Substances and Precursor Chemicals Control Vientiane(S) 15/01/2001 (C) 15/01/2001 2. Agreement on Cooperation on Against Illicit Trafficking and Abuse of Narcotic Drugs and	Recognizing that the illicit trafficking in and abuse of drugs in all its forms pose a serious threat to the health, security and welfare of human beings and abusely affect the economic , social , cultural and political foundations of societies. Realizing the gravity of the situation caused by the

	<p>Psychotropic Substances (สัญญาการร่วมมือว่าด้วยการด้านการค้าขายและการใช้ยาเสพติดในทางที่ผิดและสารเคมีกระตุ้นระบบประสาท) Vientiane (S) 19/11/2006 (C) 19/11/2006</p>	<p>ever expanding scope of illicit drug production, distributing and smuggling worldwide. Guided by the provisions of the international drug control conventions. Recognizing the importance of coordination and cooperation in combating illicit trafficking in narcotic drugs, psychotropic substances and procurers. Respecting the sovereignty, territorial integrity and domestic law of the parties.</p>
Cuba	<p>สัญญาระหว่างสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวและคิวบาว่าด้วยการร่วมมือเพื่อด้านการค้าขายยาเสพติดและวัตถุออกฤทธิ์จิตประสาทที่ผิดกฎหมาย Havana (S) 28/04/1997 (C) 27/02/2004</p>	
India	<p>Agreement on Mutual Cooperation between the Government of the Lao PDR and the Government of the Republic of India on Drug Demand Reduction and Prevention of Illicit Trafficking in Narcotic Drugs and Psychotropic Substances and related Matters Vientiane(S) 06/11/2002 (C) 25/02/2005</p>	
Indonesia	<p>Memorandum of Understanding on the Cooperation in the Narcotic Drugs, Psychotropic Substances and Precursor Chemicals Control Jakkata(S) 22/01/2003 (C) 22/01/2003</p>	
Myanmar	<p>Agreement for Mutual Cooperation for Preventing Illicit Trafficking in Narcotic Drugs, Psychotropic Substances and Controlled Precursors Yangoon (S) 29/3/1997(C) 29/03/1997</p>	
Thailand	<p>1.บันทึกความเข้าใจว่าด้วยการร่วมมือในการควบคุมยาเสพติด, วัตถุออกฤทธิ์ต่อจิตประสาท และสารเคมีที่ใช้ในการผลิตยาเสพติด Bangkok (S) 17/08/2001 (C) 17/08/2001 2.สนธิสัญญาระหว่างรัฐบาลแห่งสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว และรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย ว่าด้วยการโอนตัวผู้ถูกศาลตัดสินโทษ และการร่วมมือในการปฏิบัติตามคำพิพากษาคดีอาญา Pakxe (S) 20/03/2004 (C) 19/12/2007</p>	
United Kingdom of Great	1.Treaty between the Lao PDR and the	Taking into consideration the laws and regulations

Britain and Northern Ireland	<p>United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland on the Transfer of sentenced Persons. London(S) 07/05/2009 (C) 25/09/2009</p> <p>2.Memorandum of Understanding between the Lao PDR and the United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland Concerning the Treaty between the Lao PDR and the United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland on the Transfer of sentenced Persons. Vientiane(S) 28/08/2009 (C) 28/08/2009</p>	<p>of the Contracting Parties in force regarding enforcement of penal sentences; Desiring to co-operate in the enforcement of penal sentences; Considering that this co-operation should serve the interest of the administration of justice; Desiring to facilitate the successful reintegration of sentenced persons into society; Considering that these objectives can be best fulfilled by giving foreign sentenced persons the opportunity to serve their sentences within their own society</p>
United States of America	<p>Agreement between the Government of the Lao PDR and the Government of the United States of America regarding the Surrender of Persons to International Tribunals Vientiane (S) 24/12/2003(C) 24/12/2003</p>	<p>Agreement between the Government of the Lao PDR and the Government of the United States of America regarding the Surrender of Persons to International Tribunals</p>
Vietnam	<p>1.Agreement between the Government of the Lao PDR and the Government of the Socialist Republic of Vietnam on the Cooperation in the Narcotic Drugs, Psyc- hotropic Substances and Precursor Chemicals Control Hanoi (S) 06/07/1998 (C) 06/07/1998</p> <p>2.สนธิสัญญาว่าด้วยความร่วมมือด้านยุติธรรมเกี่ยวกับปัญหาทางแพ่งและอาญาระหว่างสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว และสส.สาธารณรัฐเวียดนาม Hanoi (S) 06/07/1998 (C) 19/02/2000</p>	

An Overview of Lao PDR's Participation in Multilateral Treaties Deposited with the Secretary-General of the United Nation

i) Counter Terrorism Conventions

1. Convention on Offences and Certain Other Acts Committed on Board Aircraft, 1963. (A, 4 October 1969).
2. Convention for the Suppression of Unlawful Seizure of Aircraft, 1970. (A, 10 October 1971).
3. Convention for the Suppression of Unlawful Acts against the Safety of Civil Aviation, 1971, (A, 6 April 1989).
4. International Convention against the Taking of Hostages, New York, 17 December 1979, (A, with Reservation 22 August 2002).
5. Convention on the Prevention and Punishment of Crimes against Internationally Protected Persons, Including Diplomatic Agents, New York, 14 December 1973,(A, with Reservation 22 August 2002).
6. International Convention for the Suppression of Terrorist Bombings, New York, 12 November 1997, (A, with Reservation 22 August 2002).
7. Protocol for the Suppression of Unlawful Acts of Violence at Airports Serving International Civil Aviation, New York, 12 November 2002, (A, 22 August 2002).
8. International Convention for the Suppression of the Financing of Terrorism was adopted at New York on 9 December 1999, (A, 29 September 2008).
9. Convention on the Safety of United Nations and Associated Personnel, signed at New York on 9 December 1994. (A, with Reservation 22 August 2002).
10. Convention on the Marking of Plastic Explosives for the Purpose of Detection, Montreal, on 1st March 1991 (A, with Reservation on 2010).
11. Convention on the Physical Protection of Nuclear Material, Vienna, on 26 October 1979. (A, with Reservation and Declaration on 29 September 2010).
- 12 Protocol for the Suppression of Unlawful Acts Against the Safety of Fixed Platforms Located on the continental Shelf, Rome, 10 March 1988, (A, 09 January 2012).
13. Convention for the Suppression of Unlawful Acts of Violence Against the Safety of Maritime Navigation, Rome, 10 March 1988, Entered into force: 01 March 1992, (A, 26 December 2012).

ii) Disarmament⁷⁰

1. Convention on the Prohibition of Military or Any Other Hostile Use of Environmental Modification Techniques. New York, 10 December 1976 (S, 13 April 1978) (R, 5 October 1978).
2. 11 Convention on Prohibitions or Restrictions on the Use of Certain Conventional Weapons which may be deemed to be Excessively Injurious or to have Indiscriminate Effects. Geneva, 10 October 1980.(A, 3 January 1983).
3. Protocol I to the Convention on Prohibitions or Restrictions on the Use of Certain Conventional Weapons which may be Deemed to be Excessively Injurious or to have Indiscriminate Effects on Non Detectable Fragments, 10 October 1980; (A, 3 January 1983).
4. Convention on the Prohibition of the Development, Production, Stockpiling and Use of Chemical Weapons and on their Destruction. Paris,13 January 1993 (S, 13 May 1993) (R, 25 February 1997).
5. Convention on the Prohibition of the Development, Production and Stockpiling of Bacteriological (Biological) and Toxin Weapons and on their Destruction, London, Moscow and Washington, 10 April 1972 (R, 26 March 1975).
6. Protocol for the Prohibition of the Use in War of Asphyxiating, Poisonous or other Gases, and of Bacteriological Methods of Warfare, Geneva on 17 June 1925 (A, 20 May 1989).
7. Comprehensive Nuclear-Test -Ban Treaty, New York, 10 September 1996, (S, 30 July 1997), (R, 5 October 2000).
8. Treaty on the Prohibition of the Emplacement of Nuclear Weapons of Mass Destruction on the Sea-bed and the Ocean Floor and in the Subsoil thereof, London, Moscow and Washington 11 February 1971, (R, 18 May 1972).
9. Treaty on the NonCE-Proliferation of Nuclear Weapons, London, Moscow and Washington on 1 July 1968 (R, 5 March 1970).
10. Treaty Banning Nuclear Weapons Tests in the Atmosphere in Outer Space and Under Water, London, Moscow and Washington, on 8 August 1963 (R, 7 April 1965).
11. Convention on Cluster Munitions, Dublin, on 30 May 2008 (S, 4 December 2008), (R 1 August 2010).

iii) Civil Aviation

1. Convention for the Suppression of Unlawful Seizure of Aircraft, signed at The Hague on 16

⁷⁰ An Overview of Lao PDR's Participation in Multilateral Treaties Deposited with the Secretary-General of the United Nation

December 1970, (A, 6 April 1989).

2. Convention for the Suppression of Unlawful Acts against the Safety of Civil Aviation, signed at Montreal on 23 December 1971, (A, 6 April 1989).

3. Protocol on the Suppression of Unlawful Acts of Violence at Airports Serving International Civil Aviation, signed at Montreal on 24 February 1988, (A, 7 October 2002).

4. Protocol of Amendment Article 50 (a) of the Convention on International Civil Aviation, signed at Montreal on 26 October 1990 (R, 28 November 2002).

iv) International Civil Aviation Organisation (ICAO)

1. Convention on International Civil Aviation (With Protocols), signed at Chicago, on 7 December 1944 (D, 13 June 1995).

2. Convention on the International Interests in Mobile Equipment, Capetown, Republic of South Africa, 16 November 2001, (A, 15 September 2011).

3. Protocol to the Convention on the International Interests in Mobile Equipment on Matter specific to Aircraft Equipment, Republic of South Africa, 16 November 2001, (A, 15 September 2011).

(ตารางความตกลงระหว่างประเทศของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวกับองค์การระหว่างประเทศ)

ประเภทความตกลงระหว่างประเทศ	ชื่อความตกลง	ข้อสังเกต
i) Counter Terrorism Conventions	1. Convention on Offences and Certain Other Acts Committed on Board Aircraft, 1963. (A, 4 October 1969). 2. Convention for the Suppression of Unlawful Seizure of Aircraft, 1970. (A, 10 October 1971). 3. Convention for the Suppression of Unlawful Acts against the Safety of Civil Aviation, 1971, (A, 6 April 1989). 4. International Convention against the Taking of Hostages, New York, 17 December 1979, (A, with Reservation 22 August 2002). 5. Convention on the Prevention and Punishment of Crimes against Internationally Protected Persons, Including Diplomatic	The Convention on Offences and Certain Other Acts Committed on Board Aircraft, 1963. (A, 4 October 1969). shall apply in respect of: a) Offences against penal law: b) Acts which, whether or not they are offences, May or do jeopardize the safety of the aircraft or of persons or property therein or which jeopardize good order and discipline on board. Except as provided in Chapter 3 , this convention shall apply in respect of offences committed or acts done by a person on board any aircraft registered in a contracting state,while that aircraft is in flight or on the

	<p>Agents, New York, 14 December 1973,(A, with Reservation 22 August 2002).</p> <p>6. International Convention for the Suppression of Terrorist Bombings, New York, 12 November 1997, (A, with Reservation 22 August 2002).</p> <p>7. Protocol for the Suppression of Unlawful Acts of Violence at Airports Serving International Civil Aviation, New York, 12 November 2002, (A, 22 August 2002).</p> <p>8. International Convention for the Suppression of the Financing of Terrorism was adopted at New York on 9 December 1999, (A, 29 September 2008).</p> <p>9. Convention on the Safety of United Nations and Associated Personnel, signed at New York on 9 December 1994. (A, with Reservation 22 August 2002).</p> <p>10. Convention on the Marking of Plastic Explosives for the Purpose of Detection, Montreal, on 1st March 1991 (A, with Reservation on 2010).</p> <p>11. Convention on the Physical Protection of Nuclear Material, Vienna, on 26 October 1979. (A, with Reservation and Declaration on 29 September 2010).</p> <p>12 Protocol for the Suppression of Unlawful Acts Against the Safety of Fixed Platforms Located on the continental Shelf, Rome, 10 March 1988, (A, 09 January 2012).</p> <p>13. Convention for the Suppression of Unlawful Acts of Violence Against the Safety of Maritime Navigation, Rome, 10 March 1988, Entered into force: 01 March 1992, (A, 26 December 2012)</p>	<p>surface of the high seas or of any other area outside the territory of any State.</p> <p>For the purposes of this Convention, an aircraft is considered to be in flight from the moment when power is applied for the purpose of take-off until the moment when the landing run ends.</p> <p>This convention shall not apply to aircraft used in military, customs or police service.</p>
<p>ii) Disarmament</p>	<p>Convention on the Prohibition of Military or Any Other Hostile Use of Environmental Modification Techniques. New York, 10 December 1976 (S, 13 April 1978) (R, 5 October 1978).</p> <p>2. 11 Convention on Prohibitions or Restrictions on the Use of Certain Conventional Weapons which may be deemed to be Excessively Injurious or to have Indiscriminate Effects. Geneva, 10 October 1980.(A, 3 January 1983).</p> <p>3. Protocol I to the Convention on Prohibitions or Restrictions on the Use of</p>	<p>The States Parties to the Convention on the Prohibition of Military or Any Other Hostile Use of Environmental Modification Techniques. New York, 10 December 1976 (S, 13 April 1978) (R, 5 October 1978).</p> <p>, Guided by the interest of consolidating peace, and wishing to contribute to the cause of halting the arms race, and of bringing about general and complete disarmament under strict and effective international control, and of saving mankind from the danger of using new means of warfare, Determined to continue negotiations with a view to achieving effective progress towards further</p>

	<p>Certain Conventional Weapons which may be Deemed to be Excessively Injurious or to have Indiscriminate Effects on Non Detectable Fragments, 10 October 1980; (A, 3 January 1983).</p> <p>4. Convention on the Prohibition of the Development, Production, Stockpiling and Use of Chemical Weapons and on their Destruction. Paris, 13 January 1993 (S, 13 May 1993) (R, 25 February 1997).</p> <p>5. Convention on the Prohibition of the Development, Production and Stockpiling of Bacteriological (Biological) and Toxin Weapons and on their Destruction, London, Moscow and Washington, 10 April 1972 (R, 26 March 1975).</p> <p>6. Protocol for the Prohibition of the Use in War of Asphyxiating, Poisonous or other Gases, and of Bacteriological Methods of Warfare, Geneva on 17 June 1925 (A, 20 May 1989).</p> <p>7. Comprehensive Nuclear-Test -Ban Treaty, New York, 10 September 1996, (S, 30 July 1997), (R, 5 October 2000).</p> <p>8. Treaty on the Prohibition of the Emplacement of Nuclear Weapons of Mass Destruction on the Sea-bed and the Ocean Floor and in the Subsoil thereof, London, Moscow and Washington 11 February 1971, (R, 18 May 1972).</p> <p>9. Treaty on the NonCE-Proliferation of Nuclear Weapons, London, Moscow and Washington on 1 July 1968 (R, 5 March 1970).</p> <p>10. Treaty Banning Nuclear Weapons Tests in the Atmosphere in Outer Space and Under Water, London, Moscow and Washington, on 8 August 1963 (R, 7 April 1965).</p> <p>11. Convention on Cluster Munitions, Dublin, on 30 May 2008 (S, 4 December 2008), (R 1 August 2010).</p>	<p>measures in the field of disarmament,</p> <p>Recognizing that scientific and technical advances may open new possibilities with respect to modification of the environment,</p> <p>Recalling the Declaration of the United Nations Conference on the Human Environment, adopted at Stockholm on 16 June 1972,</p> <p>Realizing that the use of environmental modification techniques for peaceful purposes could improve the interrelationship of man and nature and contribute to the preservation and improvement of the environment for the benefit of present and future generations,</p> <p>Recognizing, however, that military or any other hostile use of such techniques could have effects extremely harmful to human welfare,</p> <p>Desiring to prohibit effectively military or any other hostile use of environmental modification techniques in order to eliminate the dangers to mankind from such use, and affirming their willingness to work towards the achievement of this objective,</p> <p>Desiring also to contribute to the strengthening of trust among nations and to the further improvement of the international situation in accordance with the purposes and principles of the Charter of the United Nations.</p>
--	--	--

<p>iii) Civil Aviation</p>	<p>1. Convention for the Suppression of Unlawful Seizure of Aircraft, signed at The Hague on 16 December 1970, (A, 6 April 1989).</p> <p>2. Convention for the Suppression of Unlawful Acts against the Safety of Civil Aviation, signed at Montreal on 23 December 1971, (A, 6 April 1989).</p> <p>3. Protocol on the Suppression of Unlawful Acts of Violence at Airports Serving International Civil Aviation, signed at Montreal on 24 February 1988, (A, 7 October 2002).</p> <p>4. Protocol of Amendment Article 50 (a) of the Convention on International Civil Aviation, signed at Montreal on 26 October 1990 (R, 28 November 2002).</p>	<p>The states parties to this convention. Considering that unlawful acts of seizure or exercise of control of aircraft in flight jeopardize the safety of persons and property seriously affect the operation of air services, and under mine the confidence of the peoples of the world in the safety of civil aviation.</p>
<p>iv) International Civil Aviation Organization (ICAO)</p>	<p>1. Convention on International Civil Aviation (With Protocols), signed at Chicago, on 7 December 1944 (D, 13 June 1995).</p> <p>2. Convention on the International Interests in Mobile Equipment, Cape town, Republic of South Africa, 16 November 2001, (A, 15 September 2011).</p> <p>3. Protocol to the Convention on the International Interests in Mobile Equipment on Matter specific to Aircraft Equipment, Republic of South Africa, 16 November 2001, (A, 15 September 2011).</p>	

บทที่ 2

กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับสังคม วัฒนธรรม การเมือง และความมั่นคง

2.1 กฎหมายเกี่ยวกับการศึกษา

สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวได้มีนโยบายด้านการศึกษาด้านการศึกษาโดยเน้นให้ประชาชนทุกคนในประเทศได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐาน โดยมีเป้าหมายการจัดการจัดการการศึกษาตามแผนปฏิบัติงานแห่งชาติ การศึกษาเพื่อทุกคน ปี 2003 – 2015

มติของประชุมใหญ่ครั้งที่ 9 (มีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 1 พฤษภาคม ปี 2011-ปี 2015)ของพรรคประชาชนปฏิวัติลาวได้กำหนดนโยบายไว้ว่า “เป้าหมายสหัสวรรษด้านการพัฒนาเกี่ยวกับการศึกษาที่สปป.ลาว เน้นให้มีระบบการศึกษาภาคบังคับในขั้นประถมให้เป็นจริง และให้พลเมืองส่วนใหญ่มีระดับการศึกษามัธยมต้น และมีอายุยืนเกิน 68.3 ปี ในการดำรงชีวิตของแม่และเด็ก ” ดังนั้นเพื่อสามารถบรรลุเป้าหมายด้านการพัฒนาการศึกษาขั้นประถมศึกษาอย่างทั่วถึงให้เด็กอยู่ในวัยเรียนจบในระดับประถมศึกษาทุกคนในปี 2015

นโยบายเกี่ยวกับการศึกษา⁷¹ ตามรัฐธรรมนูญ ปี 2003 ได้กำหนดให้ 1. รัฐบาล คำนึงเรื่องการศึกษาเป็นแกนหลักสำคัญ ของการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ โดยให้ความสำคัญในการพัฒนาคน ให้เป็นคนดี มีคุณธรรม และมีศีลธรรมจรรยา มีการดำรงชีวิตที่ดี (ชีวิตทัศน์) และรู้ทันโลก (โลกทัศน์) วิทยาศาสตร์ และสร้าง ความก้าวหน้า โดยให้รัฐสร้างคนให้มีความรู้ความสามารถ รู้คิดค้น มีวิชาชีพ สร้างสังคมให้เป็นสังคมแห่งการเรียนรู้ เศรษฐกิจ แห่งภูมิปัญญา 2. รัฐต้องเอาใจใส่ขยายผลการศึกษาก่อนวัยเรียน และ เร่งดำเนินการศึกษาขั้นประถมศึกษาให้เป็นภาคบังคับให้สำเร็จเสร็จสิ้นตามความคาดหมาย 3. รัฐต้องเพิ่มภาคการลงทุนด้านการศึกษา และกำหนดให้งบประมาณด้านการศึกษาเป็นหลักสำคัญที่ต้องดำเนินการ เป็นบูรณมิติ (หมายถึงภารกิจแรกที่ต้องดำเนินการ) 4. รัฐและภาคสังคม ต้องตั้งใจพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ให้มีคุณภาพ สร้างโอกาสให้ประชาชน ได้รับการศึกษาอย่างทั่วถึงโดยเฉพาะ ประชาชนที่อยู่ห่างไกลความเจริญ ผู้หญิง เด็กเล็ก และผู้ด้อยโอกาส พร้อมทั้งอำนวยความสะดวกให้พลเมืองลาวได้เข้ารับการศึกษาด้านวิชาชีพให้มากขึ้น 5. รัฐต้องส่งเสริม และ สนับสนุนให้บุคคล การดำเนินการต่างๆ รวมทั้งภาคเอกชนภายในประเทศและต่างประเทศ ลงทุนในการพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ด้วยการดำเนินการตามนโยบายด้านการศึกษา เช่น นโยบายด้านสินเชื่อเพื่อการศึกษา ,ยกเว้นหรือลดผ่อนด้านภาษีอากร ตามระเบียบกฎหมายที่กำหนดไว้ เป็นต้น

กฎหมายว่าด้วยการศึกษา (Law on Education 2007) เลขที่ 04/สพช นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 3 กรกฎาคม 2007⁷² เป็นกฎหมายกลางทางการศึกษา โดยกำหนดหลักการของการศึกษา ของประชาชนของ สปป.ลาว โดยมีพื้นฐานดังต่อไปนี้

⁷¹ กฎหมายว่าด้วยการศึกษา เลขที่ 04/สพช นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 3 กรกฎาคม 2007

⁷² กฎหมายว่าด้วยการศึกษาของสปป.ลาว ปัจจุบันมี 2 ฉบับฉบับแรก เป็นกฎหมายว่าด้วยการศึกษา เลขที่ 03/สพช เวียงจันทน์ ลงวันที่ 8 เมษายน 2000 และถูกยกเลิกไปโดยกฎหมายว่าด้วยการศึกษา ปี 2007

1. การศึกษา ต้องดำเนินไปตามทิศ (หมายถึง การชี้นำภายใต้ระบบการปกครองแบบสังคมนิยม) มีลักษณะเฉพาะความเป็นชาติลาว วิทยาศาสตร์ และความทันสมัย
2. การศึกษาสายสามัญ ต้องเกี่ยวข้องกับ การอาชีวศึกษา
3. การศึกษาสายสามัญ (ในระบบโรงเรียน) ต้องควบคู่ไปกับการศึกษาอบรมของครอบครัวสังคม และ การศึกษานอกโรงเรียน
4. ต้องรับรองการศึกษาโดยกำหนดให้ภาคทฤษฎีต้องสัมพันธ์กับภาคปฏิบัติ การเรียนต้องควบคู่กับการปฏิบัติที่แท้จริง การศึกษาต้องสัมพันธ์กับตลาดแรงงาน
5. การศึกษาต้องตอบสนองความต้องการของการพัฒนาเศรษฐกิจ – สังคม ในแต่ละระยะ
6. การศึกษาแห่งชาติ ต้องสอดคล้องกับการศึกษาภาคส่วนภายในประเทศและสากล

กฎหมายว่าด้วยการศึกษา เลขที่ 04/สพช นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 3 กรกฎาคม 2007 ได้กำหนดให้มีระบบการศึกษาแห่งชาติ ประกอบไปด้วยระบบการศึกษาในโรงเรียนและการศึกษานอกโรงเรียน โดยให้ควบคู่ไปทุกชั้น(ปีการศึกษา) ทุกชั้น(หมายถึงระดับการศึกษา)โดยมีเนื้อหาสาระในหลักสูตรและให้มีฐานะเท่าเทียมกัน (หมายถึง การศึกษาในโรงเรียนและการศึกษานอกโรงเรียนมีคุณวุฒิการศึกษาเหมือนกันมีศักดิ์และสิทธิ์เท่ากัน)⁷³ ระบบการศึกษาแห่งชาติ กำหนดให้แบ่งเป็นชั้น(ปีการศึกษา) และชั้นเรียน(ระดับการศึกษา) ต่างๆ เริ่มตั้งแต่การศึกษาก่อนวัยเรียน ถึง การศึกษาชั้นสูง

ระบบการศึกษาในโรงเรียน ประกอบไปด้วย

1. การศึกษาก่อนวัยเรียน⁷⁴
2. สามัญศึกษา⁷⁵ (ประกอบด้วย ชั้นประถมศึกษา⁷⁶ ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย⁷⁷)
3. อาชีวศึกษา⁷⁸ (ประกอบด้วย วิชาชีพขั้นต้น⁷⁹ วิชาชีพชั้นกลาง⁸⁰ และวิชาชีพชั้นสูง⁸¹)

⁷³ กฎหมายว่าด้วยการศึกษา เลขที่ 04/สพช นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 3 กรกฎาคม 2007 มาตรา 9

⁷⁴ มาตรา 14 การศึกษาก่อนวัยเรียน หมายถึง การเลี้ยงดู การเรียน – การสอนเด็ก อยู่ที่เรือนเลี้ยงเด็ก และโรงเรียนอนุบาล เรือนเลี้ยงเด็ก รับเด็กตั้งแต่อายุ 3 เดือน ถึง 3 ปี โรงเรียนอนุบาล รับเด็กตั้งแต่อายุ 3 ปี ถึง อายุเข้าเรียนชั้นประถมศึกษา

⁷⁵ มาตรา 16 สายสามัญศึกษา คือการเรียน- การสอน ความรู้พื้นฐานทั่วไป ซึ่งประกอบด้วย ประถมศึกษา มัธยมศึกษาตอนต้น มัธยมศึกษาตอนปลาย และใช้เวลาเรียนทั้งหมด 12 ปี

⁷⁶ มาตรา 17 ประถมศึกษา คือการศึกษาเบื้องต้น ของสายสามัญศึกษา มีกำหนดเวลาเรียน 5 ปี เพื่อรับรองให้ผู้เรียน มีความรู้ทั่วไปทางด้านวิทยาศาสตร์ธรรมชาติ – สังคม และมนุษยศาสตร์ มีความสามารถในการฟัง การอ่าน การพูด การดู การถาม การเขียนภาษาลาว และการคิดคำนวณ สุขศึกษา ความสะอาด รักสิ่งแวดล้อม และมีศีลธรรมจรรยา รักชาติวัฒนธรรมลาว เรียนภาษาต่างประเทศ โดยเริ่มตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ขึ้นไป

มาตรา 17 วรรค 2 ประถมศึกษาสมบูรณ์ เป็นการศึกษากายบังคับ สำหรับพลเมืองลาวบรรดาเผ่า ที่มีอายุตั้งแต่ 6 ปีขึ้นไป

⁷⁷ มาตรา 18

4. การศึกษาชั้นสูง⁸² (ประกอบด้วย อนุปริญญา ปริญญาตรี หลังปริญญาตรี ปริญญาโท และปริญญาเอก⁸³)

การศึกษานอกโรงเรียน มีสองประเภทคือ 1. การศึกษานอกโรงเรียน (สำหรับนักเรียนในวัยเรียนที่อายุไม่เกิน 18 ปี) และ 2. การศึกษาตามอัธยาศัย (สำหรับบุคคลทั่วไปหรือบุคคลที่ต้องการเพิ่มคุณวุฒิด้านการศึกษา) มีเนื้อหาและชั้นเรียนเหมือนกับการศึกษาในโรงเรียนแตกต่างกันในเรื่องวิธีการ เวลา และรูปแบบการจัดการเรียน – การสอนการศึกษาตามอัธยาศัย เป็นหนึ่งในรูปแบบของการศึกษานอกโรงเรียน⁸⁴ ซึ่งมีเนื้อหาเชิงกว้าง และไม่จำกัดขอบเขต ทั้งด้านเวลาการเรียน การค้นคว้าด้วยตนเอง ให้ประกอบหลายวิธีการ โดยรวมถึงการเรียนการสอนที่ผ่านสื่อต่างๆ ที่สามารถดำเนินการได้ ซึ่งไม่จำกัดเวลา เนื้อหา และ สถานที่เรียน⁸⁵ การกำหนดเวลาเรียนของการศึกษาทุกชั้น ทุกชั้น ต้องสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ เนื้อหา และ คุณภาพ ของการศึกษา ซึ่งรัฐบาลเป็นผู้กำหนด ตามการเสนอของกระทรวงศึกษาธิการ⁸⁶

รัฐธรรมนูญ 1991 และรัฐธรรมนูญฉบับแก้ไขในปี 2003⁸⁷ ได้กำหนดให้รัฐมีส่วนสำคัญในการจัดให้มีการศึกษาแก่ประชาชนของสปป.ลาว โดยในส่วนการศึกษาขั้นพื้นฐาน ได้มีกฎหมายที่กำหนดการศึกษาภาค

⁷⁸ มาตรา 19

⁷⁹ มาตรา 20 วิชาชีพ ขั้นต้น คือ การศึกษาวิชาชีพรุ่นแรก สำหรับนักเรียนที่จบมัธยมศึกษาตอนต้น หรือเทียบเท่าขึ้นไป ใช้เวลาเรียนตั้งแต่ 6 เดือนถึง สามปี

⁸⁰ มาตรา 20 วิชาชีพ ขั้นกลาง คือการศึกษา เทคนิค-วิชาชีพ สำหรับนักเรียนที่จบวิชาชีพรุ่นต้น มัธยมศึกษาตอนปลาย หรือเทียบเท่า ใช้เวลาเรียน 2-3 ปีในหลักสูตรปกติ และ 1-2 ปี สำหรับการศึกษาวินิจฉัย ตามหลักสูตรต่อเนื่อง หรือ เกี่ยวข้องกัน

⁸¹ มาตรา 20 วิชาชีพขั้นสูง คือ การศึกษาเทคนิค – วิชาชีพ ในระดับวิทยาลัย ศูนย์กลางศึกษา หรือ สถาบันการศึกษาเทียบเท่าวิทยาลัย ซึ่งรับเอานักเรียนที่จบวิชาชีพรุ่นกลาง มัธยมศึกษาตอนปลาย หรือ เทียบเท่าขึ้นไป ใช้เวลาเรียน 2- 3 ปี ในหลักสูตรปกติ และ 1- 2 ปี สำหรับการศึกษาวินิจฉัย ตามหลักสูตรต่อเนื่อง หรือเกี่ยวข้องกัน

⁸² มาตรา 21

⁸³ มาตรา 22 โครงสร้างการศึกษาชั้นสูง

⁸⁴ การศึกษานอกโรงเรียน มีสองประเภทคือ 1. การศึกษานอกโรงเรียน (สำหรับนักเรียนในวัยเรียนที่อายุไม่เกิน 18 ปี) 2. การศึกษาตามอัธยาศัย (สำหรับบุคคลทั่วไปหรือบุคคลที่ต้องการเพิ่มคุณวุฒิด้านการศึกษา)

⁸⁵ มาตรา 11

⁸⁶ มาตรา 12

⁸⁷ มาตรา 19 บัญญัติเกี่ยวกับการศึกษา ,วัฒนธรรม วิทยาศาสตร์ให้ประชาชนได้รับความรู้ ความรักชาติ รักประชาธิปไตยโดยประชาชน , มีจิตสำนึกในชนชาติของตน และจิตวิญญาณความเป็นอิสระ โดยให้เน้นด้านการศึกษาภาคบังคับเป็นสำคัญ กำหนดให้มีโรงเรียนเอกชนตามแผนการศึกษาของรัฐ มาตรา 22 (รัฐธรรมนูญปี 2003) กำหนดให้รัฐใส่ใจปฏิบัตินโยบายพัฒนาการศึกษา ปฏิบัติระบอบการศึกษาขั้นประถมแบบบังคับ เพื่อสร้างคนลาวให้เป็นพลเมืองดี, มีคุณสมบัติ ,ศีลธรรม, มีความรู้ และความสามารถ รัฐและสังคมต้องพัฒนาการศึกษาแห่งชาติให้มีคุณภาพ สร้างโอกาสและเงื่อนไขให้ประชาชนได้รับการศึกษาอย่างทั่วถึงโดยเฉพาะประชาชนที่อยู่เขตห่างไกลบรรดาชนเผ่า, ผู้หญิง เด็กและเยาวชน, และผู้ด้อยโอกาส รัฐส่งเสริมและสนับสนุนให้เอกชนลงทุนในการพัฒนาการศึกษาแห่งชาติตามกฎหมาย และมาตรา 38 กำหนดให้พลเมืองลาว มีสิทธิได้รับการศึกษารุ่นแรก พัฒนาความก้าวหน้า

บังคับขั้นพื้นฐานโดยเรียงตามลำดับได้ดังนี้

1. คำราชานายกรัฐมนตรี เลขที่ 138 ปี 1996 ถือได้ว่าเป็นกฎหมายฉบับแรกในการกำหนดให้มีการศึกษาภาคบังคับ และเป็นสวัสดิการให้เด็กทุกคนได้เข้าเรียนโดยไม่เสียค่าใช้จ่าย และถือว่าเป็นบริการในด้านการศึกษา ทั้งในส่วนภาคเอกชนและภาครัฐ และมีหลักสูตรการเรียนการสอนที่ดำเนินการโดยรัฐมนตรีกระทรวงศึกษาธิการ และกำหนดให้เป็นการศึกษาขั้นพื้นฐานทั่วไป

2. คำราชานายกรัฐมนตรีเลขที่ 0922,0923 และ 0924 ลงวันที่ 17 กรกฎาคม 2001 กำหนดให้มีการใช้ระบบหน่วยกิตในระบบการศึกษาขั้นสูง มีองค์การในการฝึกการเรียนการสอน มีโครงสร้างหลักสูตร และส่วนอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาการฝึกวิชาชีพขั้นสูง ระดับปริญญาตรีและระดับปริญญาโท

3. กฎหมายว่าด้วยการศึกษา เลขที่ 03/สพช.ลงวันที่ 8 เมษายน 2000 ได้กำหนดสิทธิของพลเมืองลาวในการได้รับการศึกษาการปกป้องสิทธิและผลประโยชน์ในการศึกษา การส่งเสริมการศึกษา การร่วมมือสากล (เป็นกฎหมายฉบับแรก ที่มีการศึกษาภาคบังคับโดยได้แบ่งระบบการศึกษาออกเป็นการศึกษาในระบบโรงเรียน และการศึกษานอกระบบโรงเรียน) กำหนดให้การศึกษาในระบบโรงเรียน⁸⁸ ประกอบไปด้วย การศึกษาขั้นต่างๆ คือ 1.การศึกษาขั้นหนึ่ง การเลี้ยงเด็กและอนุบาลศึกษา เพื่อเตรียมเข้าเรียนชั้นประถมศึกษา โรงเรียนเลี้ยงเด็กรับเด็กตั้งแต่อายุ 3 เดือน ถึง 3 ปี และอนุบาลรับเด็กตั้งแต่อายุ 3 ปีถึงเข้าเรียนประถมศึกษา (6 ปี) 2.ประถมศึกษา เป็นการศึกษาขั้นพื้นฐาน สายสามัญศึกษา ไม่เสียค่าเล่าเรียน นักเรียนมีอายุตั้งแต่ 6 ปีขึ้นไป มีกำหนดเวลาเรียน 5 ปี ถือเป็นกฎหมายภาคบังคับ 3.มัธยมศึกษา ประกอบไปด้วย มัธยมศึกษาตอนต้น มีกำหนดเวลาเรียน สามปี และมัธยมศึกษาตอนปลาย แบ่งเป็นสองสายคือ สายสามัญศึกษา มีกำหนดเวลาเรียน 3 ปี (ระบบการศึกษา 5:3:3) และสายอาชีพศึกษา หรืออาชีพศึกษาตอนต้น เพื่อตอบสนองตลาดแรงงานในการพัฒนาเศรษฐกิจสังคมของประเทศ และการประกอบอาชีพส่วนบุคคล รัฐมีหน้าที่ในการขยายมัธยมศึกษา ตามความเหมาะสมเพื่อสร้างให้พลเมืองลาวมีความรู้ ความสามารถที่จำเป็นในการประกอบอาชีพ

4. ต่อมาปี 2007 ได้มีการปฏิรูประบบการศึกษาขั้นพื้นฐาน ตามกฎหมายว่าด้วยการศึกษา (ฉบับปรับปรุง) เลขที่ 04/สพช.ลงวันที่ 3 กรกฎาคม 2007 ได้แบ่งระบบการศึกษาแห่งชาติ เป็น 2 ระบบ⁸⁹ คือ 1. ระบบการศึกษาในโรงเรียน แบ่งออกเป็น การศึกษาก่อนวัยเรียน⁹⁰ หมายถึง การเลี้ยงดู การเรียน- การสอนเด็กที่เรือนเลี้ยงเด็กและโรงเรียนอนุบาล เรือนเลี้ยงเด็ก รับเด็กตั้งแต่อายุสามเดือนถึง สามปี โรงเรียนอนุบาลรับเด็กตั้งแต่อายุ สามปี ถึง อายุเข้าเรียนชั้นประถมศึกษา โดยเน้นในเด็กมีการพัฒนาทั้งทางร่างกายและจิตใจ มีความรู้ในเบื้องต้นเกี่ยวกับการพูด ,การเขียน, การอ่าน , การฟัง, การเห็น , การวาดรูป ,รู้รักพ่อแม่, รักครู, รักผู้นำ, รักประเทศชาติ , ธรรมชาติ, ความสะอาด , สร้างให้เด็กมีพรสวรรค์ (ความสามารถเฉพาะตน) ปลูกฝังจิตสำนึกให้เด็กรักการเรียน และการเตรียมเพื่อเข้าเรียนชั้นประถมศึกษา สายสามัญศึกษา⁹¹ คือการเรียน- การ

⁸⁸ กฎหมายว่าด้วยการศึกษา เลขที่ 03/สพช.ลงวันที่ 8 เมษายน 2000 มาตรา 8

⁸⁹ กฎหมายว่าด้วยการศึกษา (ฉบับปรับปรุง) เลขที่ 04/สพช.ลงวันที่ 3 กรกฎาคม 2007 มาตรา 9

⁹⁰ มาตรา 14

⁹¹ มาตรา 16

สอน ความรู้พื้นฐานทั่วไป ซึ่งประกอบด้วย ชั้นประถมศึกษา ,มัธยมศึกษาตอนต้น , มัธยมศึกษาตอนปลาย และใช้เวลาเรียนทั้งหมดสิบสองปี ชั้นประถมศึกษา⁹² คือการศึกษาเบื้องต้นของสายสามัญศึกษา มีกำหนดเวลาเรียน 5 ปี เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ทั่วไปด้านวิทยาศาสตร์ธรรมชาติ-สังคม และมนุษยศาสตร์ มีความสามารถในการฟัง , การอ่าน,การพูด, การเห็น ,การถาม, การเขียนภาษาลาว และการคำนวณตัวเลข ,การรู้รักษาสุขภาพ ,รักษาความสะอาด ,รักษาสิ่งแวดล้อม, และรู้ศิลปวัฒนธรรมลาว, เรียนภาษาต่างประเทศ โดยเริ่มตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ขึ้นไป ชั้นประถมศึกษาเป็นการศึกษาภาคบังคับสำหรับพลเมืองลาวและบรรดาชนเผ่าต่างๆ ที่มีอายุตั้งแต่ 6 ปีขึ้นไป รัฐบาลและองค์การปกครองท้องถิ่นต้องรับผิดชอบในการวางมาตรการที่เหมาะสมเพื่อให้เด็กลาวทุกคนที่อยู่ในอายุเกณฑ์เรียนมีโอกาสเข้าเรียนอย่างทั่วถึง สังคม ชุมชน , พ่อแม่ หรือผู้ปกครองต้องให้เด็กทุกคนได้เรียนจบชั้นประถมศึกษา ชั้นมัธยมศึกษา⁹³ เป็นการศึกษาสูงจากชั้นประถมศึกษาขึ้นไป ซึ่งมีหน้าที่ให้ความรู้ทั่วไปและ ความรู้พื้นฐานที่จำเป็นเพื่อการเรียนต่อหรือการประกอบอาชีพ ตามความเหมาะสม ชั้นมัธยมศึกษาประกอบด้วย มัธยมศึกษาขั้นพื้นฐาน ซึ่งกำหนดให้มีเวลาเรียน 4 ปี มีหน้าที่ให้ความรู้พื้นฐานทางด้าน ภาษาลาว ,คณิตศาสตร์ ,วิทยาศาสตร์ธรรมชาติ-สังคม ,ระเบียบกฎหมาย, การสื่อสารเทคโนโลยี,ภาษาต่างประเทศ,ด้านเทคนิคและวิชาชีพ ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย คือการศึกษาที่สูงกว่าการเรียน-การสอนจากมัธยมศึกษาตอนต้น ซึ่งกำหนดเวลาเรียน 3 ปี มีหน้าที่พัฒนา และรายละเอียดเนื้อหาการเรียนการสอนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น นอกจากนั้น ยังต้องเรียนบางวิชาเพื่อพัฒนาความรู้ความสามารถและพรสวรรค์เฉพาะด้านของผู้เรียนด้วย รัฐบาล องค์การปกครองท้องถิ่น ภาคสังคม ชุมชน และพ่อแม่ หรือผู้ปกครองของผู้เรียน ต้องมีความรับผิดชอบในด้านงบประมาณ ,การเดินทาง , อุปกรณ์การเรียนการสอน เครื่องทดลอง สื่อการเรียน-การสอน ให้แก่ผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษา ตามความต้องการที่จำเป็น ดังนั้นสายสามัญศึกษา ประกอบไปด้วยประถมศึกษา, มัธยมศึกษาตอนต้น , มัธยมศึกษาตอนปลาย ใช้เวลาเรียน 12 ปี (ระบบการศึกษา 5:4:3) และให้มีภาคประถมศึกษาเป็นภาคบังคับ ซึ่งเป็นกฎหมายกลางด้านการศึกษาที่ใช้ในปัจจุบัน

กฎหมายการอาชีวศึกษา

กฎหมายว่าด้วยการศึกษา เลขที่ 03/สพข.ลงวันที่ 8 เมษายน 2000 ได้กำหนดให้สายอาชีวศึกษาเป็นระบบการศึกษาที่รับนักเรียนที่จบในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นโดยอยู่ในส่วนของมัธยมศึกษาตอนปลาย ซึ่งได้กำหนดให้สายอาชีวศึกษา หรืออาชีวศึกษาขั้นต้น เป็นสายวิชาชีพเน้นการประกอบวิชาชีพ เพื่อตอบสนองความต้องการในการพัฒนาเศรษฐกิจ – สังคมของประเทศ และความต้องการของตลาดแรงงาน การพัฒนาอาชีวศึกษา ได้รับการสนับสนุนอยู่ในภาคส่วนงานอื่นที่เกี่ยวข้องของรัฐ และการร่วมมือของภาคส่วนเอกชน ชั้นอาชีวศึกษามี 3 ชั้น⁹⁴ คือ อาชีวะขั้นต้น,อาชีวะชั้นกลาง และอาชีวะขั้นสูง โดยอาชีวะขั้นสูงแบ่งเป็น 2 สาย คือ 1. สายการศึกษาขั้นสูงด้านวิชาการ(ปริญญาตรีหรือเหนือปริญญาตรี) อยู่ในมหาวิทยาลัยหรือ

⁹² มาตรา 17

⁹³ มาตรา 18

⁹⁴ มาตรา 8

สถาบันการศึกษา และ 2. สายอาชีวศึกษาชั้นสูง อยู่ในวิทยาลัยต่างๆ หรือสถาบันการศึกษา (สายวิชาชีพ เฉพาะ)

ในปี 2000 ได้มีการจัดตั้งกรมอาชีวศึกษาและการศึกษาชั้นสูง ตามดำรัสนายกรัฐมนตรีเลขที่ 167 / นย ว่าด้วยการจัดตั้งและการดำเนินงานของกระทรวงศึกษาธิการโดยแบ่ง เป็น 4 แผนกงาน คือบริหาร อาชีวศึกษา การศึกษาชั้นสูง และการคุ้มครองนักศึกษา ภายใต้การดูแลของกระทรวงศึกษาธิการ และในปี 2002 ได้มีการสร้างสภาพที่ปรึกษาอาชีวศึกษาแห่งชาติ และห้องการประจำสภาที่ปรึกษา ให้ประจำอยู่ กระทรวงศึกษาธิการ

ต่อมาในปี 2007 ได้มีนโยบายโดยกำหนดให้มีการประกาศใช้แผนยุทธศาสตร์การพัฒนาอาชีวศึกษา และฝึกรบวิชาชีพ ปี 2006-2020 มีกฎหมายว่าด้วยการศึกษา (ฉบับปรับปรุง) เลขที่ 04/สพช.ลงวันที่ 3 กรกฎาคม 2007 ได้ปฏิรูประบบสายอาชีวศึกษา โดยได้แบ่งโครงสร้างอาชีวศึกษา⁹⁵ เป็นสายวิชาชีพขั้นต้น (การศึกษาระดับอาชีวศึกษา) สำหรับนักเรียนที่จบมัธยมศึกษาตอนต้น ใช้ระยะเวลาเรียน 6 เดือน - 3 ปี ระดับวิชาชีพชั้นกลาง (การศึกษา เทคนิค - วิชาชีพ) ใช้ระยะเวลาเรียน 2 ปี - 3 ปี และวิชาชีพชั้นสูง (การศึกษาระดับเทคนิค วิชาชีพในระดับวิทยาลัย) ศูนย์กลางการศึกษาหรือสถาบันการศึกษา เทียบเท่าวิทยาลัย ใช้เวลาเรียน 2-3 ปี

และ ในปี 2008 กรมอาชีวศึกษา(เป็นหน่วยงานหนึ่งจัดตั้งขึ้นภายใต้สังกัดกระทรวงศึกษาธิการ) ได้แยกสายระบบการศึกษาในระดับวิชาชีพให้เป็นระบบการศึกษาชั้นสูง ตามดำรัสนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการจัดตั้งและการดำเนินงานของกระทรวงศึกษาธิการ เลขที่ 62/นย ลงวันที่ 7 เมษายน 2008 โดยแบ่งออกให้กรมอาชีวศึกษามี 4 แผนก คือแผนกบริหาร แผนกติดตามประเมินผล แผนกค้นคว้าพัฒนา และแผนกพัฒนาบุคลากรอาชีวศึกษา โดยมีการปรับปรุงโครงสร้างของกรมให้สอดคล้องกับความต้องการด้านการศึกษา วิชาชีพในระยะใหม่ ตามดำรัสสำนักนายกรัฐมนตรี เลขที่ 036/นย ลงวันที่ 22 มกราคม 2010 ว่าด้วยการสร้างและพัฒนาฝีมือแรงงาน อิง ตามดำรัส นายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการจัดตั้ง และการดำเนินงานของกระทรวงศึกษาธิการและกีฬา เลขที่ 282/ นย ลงวันที่ 7 กันยายน 2011 และข้อตกลงของรัฐมนตรีว่าด้วยการจัดตั้งและการดำเนินงานของกรมอาชีวศึกษา ฉบับเลขที่ 835/สสท.จต, ลงวันที่ 19 มีนาคม 2012 โดยเน้นให้มีรูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นสร้างฝีมือแรงงาน ให้ร่วมกับกระทรวงแรงงาน โดยมีการแบ่งแผนกงาน 4 แผนกงาน คือ แผนกบริหาร แผนกติดตามประเมินผล แผนกก่อสร้าง(ปรับปรุงจากแผนกเดิม)และบำรุงครู(สายวิชาชีพครู) อาชีวศึกษา และแผนกคุ้มครองข้อมูลข่าวสาร และให้กรมอาชีวศึกษาเป็นผู้แนะนำห้องประจำสภาที่ปรึกษาอาชีวศึกษา และพัฒนาฝีมือแห่งชาติ ปัจจุบันมีศูนย์วิทยาลัย และโรงเรียนอาชีวศึกษาที่อยู่ในความรับผิดชอบของกรมอาชีวศึกษาจำนวน 23 แห่ง (2 สถาบัน 5 วิทยาลัย โรงเรียนเทคนิค-วิชาชีพ แบบผสม 9 แห่ง และโรงเรียนเทคนิควิชาชีพ 7 แห่ง)มีสถาบันการศึกษาภาคเอกชนที่ขึ้นกับกรมอาชีวศึกษา 66 แห่งวิชาทั่วประเทศ

⁹⁵ มาตรา 20

การศึกษานอกระบบโรงเรียน

กฎหมายว่าด้วยการศึกษา เลขที่ 03/สพข.ลงวันที่ 8 เมษายน 2000 ได้กำหนดให้มีการศึกษานอกระบบโรงเรียน⁹⁶ เน้นการศึกษาให้แก่ประชาชน ผู้ใช้แรงงาน โดยไม่จำกัดอายุ เวลาเรียน และสถานที่เรียน อย่างตายตัว การศึกษานอกระบบโรงเรียนประกอบด้วยการศึกษาชั้น และสายต่างๆ เหมือนกับการศึกษาในระบบโรงเรียน ซึ่งสร้างขึ้นเพื่อรองรับให้ประชาชนบรรดาเผ่า (เผ่าพันธุ์ของพลเมืองลาว เช่น ลาวลุ่ม ลาวสูง เป็นต้น) ผู้ไม่มีโอกาสเรียนต่อ หรือไม่สามารถเรียนต่อในระบบโรงเรียน หรือ ผู้มีงานประจำให้ได้รับการศึกษาอย่างต่อเนื่องกำหนดให้การศึกษานอกโรงเรียน มีเนื้อหาและสถานะเทียบเท่ากัน⁹⁷ และ การกำหนดเวลาเรียน นอกจากสายสามัญศึกษาให้รัฐบาลเป็นผู้กำหนดเวลา เรียนของอาชีวศึกษาชั้นต่างๆ⁹⁸ ระดับการศึกษาชั้นสูง และการศึกษานอกระบบโรงเรียน บนพื้นฐานการรับรองคุณภาพและจุดประสงค์ของการศึกษาอบรมในแต่ละชั้น และแต่ละสาย

ต่อมาในปี 2007 กฎหมายว่าด้วยการศึกษา เลขที่ 04/สพข.ลงวันที่ 3 กรกฎาคม 2007 ได้กำหนด คำนียามของการศึกษานอกโรงเรียน⁹⁹ หมายถึงรูปแบบการศึกษาหนึ่งที่ทำเนนการเรียนการสอนนอกหลักสูตร ปกติรวมทั้งการศึกษาทางไกล โดยไม่จำกัดเวลา สถานที่ อายุ เพศวัยและอาชีพ เพื่อสร้างเงื่อนไขและโอกาสให้ พลเมืองทุกคนได้ศึกษาเล่าเรียน และพัฒนาความรู้ตลอดชีวิตและ นิยามคำศัพท์การศึกษาตามอธยาศัย หมายถึง การเรียน ,การค้นคว้าด้วยตนเองด้วยหลายรูปการ รวมทั้งผ่านสื่อต่างๆ โดยไม่จำกัดเวลาเนื้อหาและ สถานที่เรียน

การศึกษาระดับอุดมศึกษา

กฎหมายว่าด้วยการศึกษา เลขที่ 03/สพข.ลงวันที่ 8 เมษายน 2000 บัญญัติให้มีการศึกษาชั้นสูงโดย แบ่งเป็น 2 สาย คือ การศึกษาชั้นสูงด้านวิชาการ และ อาชีวศึกษาชั้นสูง

1. การศึกษาชั้นสูงด้านวิชาการแบ่งออกเป็นระดับตอนกลาง(อนุปริญญา) ตอนปริญญาตรี และตอน เหนือปริญญาตรี (หลังปริญญาตรี) โดยดำเนินการเรียนการสอนตามสถาบัน การศึกษาหรือมหาวิทยาลัย 2. อาชีวศึกษาชั้นสูง โดยดำเนินการเรียนการสอนอยู่ในวิทยาลัยต่างๆ (วิทยาลัยการอาชีพต่างๆ) ในปี 2007 มี กฎหมายว่าด้วยการศึกษา เลขที่ 04/สพข.ลงวันที่ 3 กรกฎาคม 2007 ได้รวมและให้นิยามความหมายของ การศึกษาชั้นสูง¹⁰⁰ หมายถึงการศึกษาจากชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย อาชีวศึกษาวิชาชีพชั้นกลางหรือชั้นสูงขึ้นไปและให้นับว่าระดับอนุปริญญาตรีถึงปริญญาเอกเป็นการศึกษาชั้นสูง¹⁰¹

⁹⁶ มาตรา 9

⁹⁷ มาตรา 7

⁹⁸ มาตรา 10

⁹⁹ มาตรา 3 ข้อ 2

¹⁰⁰ มาตรา 21

¹⁰¹ มาตรา 22 กำหนดโครงสร้างของการศึกษาชั้นสูง ประกอบด้วย ระดับต่างๆ คือ อนุปริญญาตรี (2-3 ปี) ปริญญาตรี (4 ปี) หลังปริญญาตรี (1 ปี) ปริญญาโท (2 ปี) ปริญญาเอก (3 ปี)

การศึกษาระดับอุดมศึกษา (มหาวิทยาลัย)

สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวกำหนดให้การศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยเป็นขั้นการศึกษาในระดับสูง โดยในปัจจุบันมีมหาวิทยาลัย 5 แห่งอยู่ภายใต้การดูแลของกระทรวงศึกษาธิการ 4 แห่งและอยู่ภายใต้กระทรวงสาธารณสุข มหาวิทยาลัยด้านการแพทย์และการสาธารณสุข 1 แห่งดังนี้

1. มหาวิทยาลัยสุพานวง จัดตั้งขึ้นตามคำสั่งนายกรัฐมนตรี เลขที่ 132/นย ลงวันที่ 15 สิงหาคม 2003 และคำสั่งเลขที่ 169/นย ลงวันที่ 4 พฤศจิกายน 2003 ว่าด้วยการจัดตั้งมหาวิทยาลัยสุพานวง ตั้งอยู่เมืองหลวงพระบาง โดยอยู่ภายใต้กระทรวงศึกษาธิการ ต่อมาในปี 2009 มีคำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรี เลขที่ 099/นย ลงวันที่ 3 เมษายน 2009 ว่าด้วยการจัดตั้ง และการดำเนินงานของมหาวิทยาลัยสุพานวง กำหนดบทบาทและหน้าที่ของมหาวิทยาลัยหลักสูตรและการจัดการเรียนการสอน ในด้านวิทยาศาสตร์โดยมีแผนพัฒนามหาวิทยาลัยสุพานวงเสนอต่อรัฐบาลกำหนดมี 6 คณะวิชาคือ คณะศึกษาศาสตร์ คณะเศรษฐศาสตร์ และการท่องเที่ยว คณะเกษตรศาสตร์ และทรัพยากรป่าไม้ คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ คณะวิศวกรรมศาสตร์ และคณะภาษาศาสตร์
2. มหาวิทยาลัยแห่งชาติ สาขาหลวงพระบาง ตามคำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรีเลขที่ 132/นย ลงวันที่ 18 สิงหาคม 2003 ว่าด้วยการสร้างตั้งสาขามหาวิทยาลัยแห่งชาติ หลวงพระบาง ภายใต้ดูแลของกระทรวงศึกษาธิการ
3. มหาวิทยาลัยวิทยาศาสตร์สุขภาพ ตามคำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรี เลขที่ 155/นย ลงวันที่ 3 กันยายน 2008 ว่าด้วยการจัดตั้งและการดำเนินงานของมหาวิทยาลัยวิทยาศาสตร์สุขภาพ โดยรวมคณะวิทยาศาสตร์การแพทย์ และโรงพยาบาลเขษรธาธิราชเป็นมหาวิทยาลัยวิทยาศาสตร์สุขภาพ (University of Health Science: UHS) โดยมีคณะวิชาเทียบเท่ากับกรมจำนวน 8 คณะ คือ สำนักงานมหาวิทยาลัย คณะแพทยศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์พื้นฐาน คณะทันตแพทย์ คณะเภสัชศาสตร์ คณะเทคนิคการแพทย์ คณะพยาบาลศาสตร์ และคณะมหาดบัณฑิต (หลักสูตรการอบรมและในระดับสูงกว่าระดับปริญญาตรี)
4. มหาวิทยาลัยแห่งชาติ ตามคำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรี เลขที่ 071/นย ลงวันที่ 16 มีนาคม 2009 ว่าด้วยการจัดตั้ง และการดำเนินงานของมหาวิทยาลัยแห่งชาติ กำหนดให้มีโครงสร้างโดยมีด้านการบริหารและด้านงานวิชาการประกอบไปด้วย 11 คณะ คือ คณะศึกษาศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ คณะเศรษฐศาสตร์และบริหารธุรกิจ คณะวิทยาศาสตร์ธรรมชาติ คณะป่าไม้ คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์สิ่งแวดล้อม ตั้งอยู่วิทยาเขตโคงโคก คณะเกษตรศาสตร์ ตั้งอยู่วิทยาเขตนาบ่ง คณะนิติศาสตร์ และรัฐศาสตร์ ตั้งอยู่วิทยาเขตดอนนากุ่ม คณะวิศวกรรมศาสตร์ ตั้งอยู่วิทยาเขตโสภป่าหลวง และวิทยาเขตตาดทอง
5. มหาวิทยาลัยสะหวันนะเขตตามคำสั่งนายกรัฐมนตรี เลขที่ 091 /นย ลงวันที่ 27 มีนาคม 2009 ว่าด้วยการสร้างตั้ง มหาวิทยาลัยสะหวันนะเขต ภายใต้การดูแลของกระทรวงศึกษาธิการแขวงสะหวันนะเขต

6. มหาวิทยาลัยจำปาสังกัดตามคำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรี เลขที่ 098/นย ลงวันที่ 3 เมษายน 2009 ว่าด้วยการจัดตั้งและการดำเนินงานของมหาวิทยาลัยจำปาสังกัดเป็นมหาวิทยาลัยการศึกษาของรัฐอยู่ภายใต้ดูแลของกระทรวงศึกษาธิการ ตั้งอยู่เมืองปากเซ แขวงจำปาสักกำหนดให้มีโครงสร้างประกอบไปด้วยด้านบริหารและด้านวิชาการ โดยมี 9 คณะ¹⁰² คือ วิทยาลัยวิทยาศาสตร์พื้นฐาน (วิชาพื้นฐานด้านวิทยาศาสตร์) คณะศึกษาศาสตร์ คณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะเกษตรศาสตร์และป่าไม้ คณะนิติศาสตร์และรัฐศาสตร์ คณะเศรษฐศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์ธรรมชาติ คณะวิทยาศาสตร์และสังคมศาสตร์ และคณะอักษรศาสตร์

สภาพบังคับตามกฎหมายว่าด้วยการศึกษา¹⁰³ ตามกฎหมายว่าด้วยการศึกษา (ฉบับปรับปรุง) เลขที่ 04/สพข ลงวันที่ 3 กรกฎาคม 2007 (Law on Education 2007) ได้กำหนดให้รัฐบาลเป็นผู้กำกับดูแลการศึกษาอย่างรวมนัย และเป็นเอกภาพเดียวกันทั่วประเทศ โดยมอบให้กระทรวงศึกษาธิการเป็นผู้รับผิดชอบกำกับดูแลบริหารการศึกษาโดยตรง องค์การกำกับดูแลบริหารการศึกษา ประกอบด้วยกระทรวงศึกษาธิการ แผนกการศึกษา แขวง นคร สำนักงานศึกษาเมือง เทศบาล¹⁰⁴

โดยมีการตรวจสอบ และประเมินผลการศึกษา¹⁰⁵ และมีหน่วยงานตรวจสอบการศึกษา¹⁰⁶ ให้ดำเนินไปตามหน้าที่ของตนโดยแบ่งเป็นองค์การตรวจสอบการศึกษา ประกอบด้วยองค์การตรวจสอบการศึกษาภายใน¹⁰⁷ และองค์การตรวจสอบการศึกษาภายนอก¹⁰⁸ โดยมีทั้งการยกย่อง (การยกย่องเกียรติคุณโดยมีประกาศนียบัตร)¹⁰⁹ และมาตรการลงโทษต่อผู้ละเมิดต่อกฎหมายการศึกษา¹¹⁰ และการกำหนดค่าเสียหายในทางแพ่ง หรือถูกลงโทษตามกฎหมายแล้วแต่กรณีกระทำผิดหนักหรือเบา ซึ่งแตกต่างจากกฎหมายว่าด้วยการศึกษา เลขที่ 03/สพข.ลงวันที่ 8 เมษายน 2000 นอกจากนี้มีการกำหนดผู้ตรวจสอบด้านการศึกษาไว้ 2 ระดับ¹¹¹ คือ ผู้ตรวจสอบการศึกษาประจำที่กระทรวงศึกษาธิการ เรียกว่าผู้ตรวจสอบการศึกษาทั่วไป ซึ่งมีหน้าที่ตรวจสอบการศึกษาในทั่วประเทศและผู้ตรวจสอบการศึกษาที่แผนกการศึกษาประจำแขวง กำแพงนคร

¹⁰² มาตรา 6

¹⁰³ ภาคที่ 9 การกำกับดูแลของรัฐต่อภาคส่วนการศึกษา การตรวจสอบ และประเมินผลการศึกษา หมวดที่ 1 มาตรา 62

¹⁰⁴ มาตรา 63 -65

¹⁰⁵ มาตรา 68

¹⁰⁶ มาตรา 69

¹⁰⁷ มาตรา 69 วรรค 2 องค์การตรวจสอบการศึกษาภายใน คือองค์การเดียวกันกับองค์การกำกับดูแลบริหารการศึกษา ที่ได้กำหนดไว้ในมาตรา 62 ของกฎหมายฉบับนี้

¹⁰⁸ มาตรา 70-73 องค์การตรวจสอบการศึกษาภายนอก คือองค์การตรวจสอบที่ไม่ขึ้นกับภาคส่วนการศึกษา โดยมีหน้าที่และสิทธิในการตรวจสอบการศึกษา

¹⁰⁹ มาตรา 74

¹¹⁰ มาตรา 75 กำหนดบทลงโทษแก่บุคคล หรือ องค์การใดที่ละเมิดกฎหมายฉบับนี้ จะมีบทลงโทษ โดยจะถูกลบรรม ตักเตือน ปฏิบัติมาตรการทางด้านวินัย (ทางด้านบริหารสำหรับพนักงานราชการตามคำสั่งว่าด้วยระดับรัฐกร (ข้าราชการ) แห่งสปป.ลาว เลขที่ 82/นย เวียงจันทน์ ลงวันที่ 19 พฤษภาคม 2003 หมวดที่ 14)

¹¹¹ มาตรา 30 วรรค 2

เขตพิเศษ เรียกว่า ผู้ตรวจสอบการศึกษาชั้นแขวง ซึ่งมีหน้าที่ตรวจสอบการศึกษาในขอบเขตของแขวงของตน โดยมีการกำหนดมาตรการยกย่องต่อผู้มีผลงานดีเด่น¹¹² และมาตรการบังคับต่อผู้ละเมิดกฎหมายการศึกษา จะถูกลงโทษ ปรับไหมหรือถูกลงโทษทางอาญา แล้วแต่กรณีเบาหรือหนัก

กฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองความปลอดภัยในการทำงานและส่งเสริมศักยภาพแรงงาน

กฎหมายเกี่ยวกับแรงงาน

การคุ้มครองแรงงานของสปป.ลาวเกิดขึ้นภายหลังได้มีการประกาศอิสรภาพโดยมีการประกาศใช้รัฐธรรมนูญฉบับแรก ปี 1991 ในการคุ้มครองแรงงานตามรัฐธรรมนูญได้บัญญัติให้พลเมืองลาวมีสิทธิในการทำงาน การประกอบอาชีพที่ไม่ขัดกฎหมาย¹¹³ มีสิทธิได้รับการพักผ่อน(หยุดงาน) ได้รับการรักษาเวลาเจ็บป่วย และได้รับการช่วยเหลือเวลาไม่สามารถทำงานได้ เช่น เสียอวัยวะ(พิการ) หรือทุพพลภาพ แก่ชราและอื่นๆ และภายหลังจากการปรับปรุงรัฐธรรมนูญปี 2003 ได้บัญญัติเพิ่มเติมในเรื่องการพัฒนาฝีมือแรงงานและความมีวินัยของแรงงาน (ความรับผิดชอบของผู้ใช้แรงงานต่อนายจ้าง) การส่งเสริมวิชาชีพ และการทำงานของประชาชน และ การปกป้องสิทธิประโยชน์ของผู้ใช้แรงงาน¹¹⁴

ภายใต้รัฐธรรมนูญ ปี 2003 สปป.ลาว ได้บัญญัติกฎหมายว่าด้วยแรงงาน ฉบับแรกในปี 1994 (Law on Labour' 1994) โดยกำหนดให้มีการคุ้มครองแรงงาน สัญญาแรงงาน การยกเลิกแรงงาน กำหนดเวลาทำงาน เวลาพักผ่อน การคุ้มครองแรงงานประเภทต่างๆ เช่น ผู้ใช้แรงงานเพศหญิงและเด็กที่มีการรับรองค่าแรง มีประกันสังคม การปกป้องแรงงานที่เกิดอุบัติเหตุแรงงาน และ มาตรการลงโทษต่อผู้ละเมิดกฎหมายแรงงาน

ต่อมาปี 2006 ได้มีการปรับปรุงเพิ่มเติมในเรื่องการพัฒนาฝีมือแรงงาน และให้สวัสดิการแก่ลูกจ้าง ตามกฎหมายว่าด้วยแรงงาน (ฉบับปรับปรุง) เลขที่ 06/สพช นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 27 ธันวาคม 2006¹¹⁵ (Law on Labour 2006) การคุ้มครองผู้ใช้แรงงานที่เจ็บป่วยจากโรคภัยจากการทำงาน (ค่าทดแทน) การกำกับดูแล และ การตรวจตราแรงงาน รวมทั้งกำหนดให้มีประกาศผลงานดีเด่นต่อผู้มีผลงานด้วย¹¹⁶

ในปี 2013 สปป.ลาว ได้ปรับปรุงกฎหมายแรงงานเป็นครั้งที่สามโดยนำคำรณฉบับเลขที่ 036/นย. ลงวันที่ 22 มกราคม 2010 ว่าด้วยการสร้างและพัฒนาฝีมือแรงงานและกฎหมายว่าด้วยแรงงานปี 2006 มารวมกันเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพฝีมือแรงงานด้วยการสร้างระบบการพัฒนาฝีมือแรงงานซึ่งประกอบด้วย การสร้างหลักสูตรการพัฒนาฝีมือแรงงาน การจัดหางาน การปกป้องแรงงานว่าด้วยเรื่องความปลอดภัยและสุขภาพของแรงงาน เพื่อรองรับการเป็นอุตสาหกรรมทันสมัยทำให้ลูกจ้างได้รับการปกป้องผลประโยชน์ และมีการ

¹¹² มาตรา 49

¹¹³ รัฐธรรมนูญ ปี ' 1991

¹¹⁴ รัฐธรรมนูญ มาตรา 27 (ใหม่)

¹¹⁵ กฎหมายว่าด้วยแรงงาน (ฉบับปรับปรุง) เลขที่ 06/สพช นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 27 ธันวาคม 2006

¹¹⁶ และในปี 2010 มีคำรณของนายกรัฐมนตรี ฉบับเลขที่ 036/นย. ลงวันที่ 22 มกราคม 2010 ว่าด้วยการสร้าง และพัฒนาฝีมือแรงงานมาเพิ่มเติมเพื่อเชื่อมโยงกับภาคพื้นทวีป และ ภูมิภาคระหว่างประเทศ

ดำรงชีวิตที่ดีขึ้น

กฎหมายว่าด้วยแรงงาน (ฉบับปรับปรุง) เลขที่ 43/สพช นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 24 ธันวาคม 2013 (Law on Labour 2013) เป็นกฎหมายกลางที่ใช้บังคับทั่วประเทศได้กำหนดหลักการพื้นฐานดังนี้คือ

1. การดำเนินงานด้านแรงงานอยู่บนพื้นฐานของสัญญาแรงงานระหว่างลูกจ้าง และนายจ้าง รับรองโดยต่างคนต่างก็ได้รับผลประโยชน์ โดยไม่มีการจำแนกประเภท
2. รัฐต้องรับรองการใช้แรงงานที่ปลอดภัย การจ่ายเงินเดือน หรือค่าแรงงานอย่างยุติธรรม และปฏิบัติตามระบบประกันสังคม ให้แก่ลูกจ้าง
3. รัฐต้องรับรองการใช้แรงงานลาว ควบคู่กับการจ้างแรงงานต่างชาติอย่างเหมาะสม
4. รัฐต้องรับรองการใช้สิทธิในการเป็นสมาชิก และสร้างองค์การมหาชน และองค์การสังคมที่ถูกต้องตามกฎหมายโดยมีหน่วยแรงงาน (ตัวแทนของกลุ่มผู้ใช้แรงงาน)
5. การจ้างแรงงานต้องดำเนินการควบคู่ไปกับการสร้างและการพัฒนาฝีมือแรงงานโดยสอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจ – สังคม แห่งชาติ และ ความต้องการของตลาดแรงงาน
6. รัฐต้องรับรองหลักการสมดุลระหว่างแรงงาน และความต้องการแรงงานตามโครงสร้างทางเศรษฐกิจ
7. ไม่อนุญาตให้ใช้แรงงานด้วยการบังคับ ขู่เข็ญ หรือการบังคับอื่น ๆ ไม่ว่าในกรณีใดๆ ก็ตาม
8. ปฏิบัติหลักการสามฝ่าย (หมายถึงหลักการที่องค์การสามฝ่าย คือองค์การคุ้มครองแรงงาน องค์การผู้แทนนายจ้าง และองค์การผู้แทนลูกจ้าง ได้เข้าร่วมเกี่ยวกับการใช้แรงงาน¹¹⁷) หลักสัญญาสากลและสนธิสัญญาที่สปป.ลาว เข้าเป็นภาคี¹¹⁸

กฎหมายฉบับนี้ได้ใช้บังคับสำหรับลูกจ้าง นายจ้างในระบบและนอกระบบหน่วยแรงงาน ลูกจ้างลาวที่ทำงาน ณ ต่างประเทศ และลูกจ้างงานต่างประเทศ ที่ทำงานอยู่สปป.ลาว และไม่ใช้บังคับกับพนักงาน และข้าราชการ ทหาร ตำรวจ ที่ทำงานในองค์การพรรค รัฐ แนวลาวสร้างชาติ¹¹⁹ และองค์การมหาชนอื่นๆ (เช่น สหพันธ์แม่หญิงลาว) และสำหรับลูกจ้างในครัวเรือน (หมายถึง แรงงานที่ทำงานในบ้านที่อยู่อาศัยของผู้อื่นบนพื้นฐานสัญญา ซึ่งมีการกำหนดหน้างาน ชั่วโมงทำงานในแต่ละวัน เงินเดือน เงื่อนไขการเบิกจ่าย และการกินอยู่อาศัย) ให้ดำเนินการตามสัญญาระหว่างนายจ้างกับลูกจ้างซึ่งมีระเบียบการเฉพาะ¹²⁰

กฎหมายว่าด้วยแรงงาน (ฉบับปรับปรุง) เลขที่ 43/สพช นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 24 ธันวาคม

¹¹⁷ กฎหมายว่าด้วยแรงงาน (ฉบับปรับปรุง) เลขที่ 43/สพช นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 24 ธันวาคม 2013 มาตรา 2 (ใหม่)

¹¹⁸ กฎหมายว่าด้วยแรงงาน (ฉบับปรับปรุง) เลขที่ 43/สพช นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 24 ธันวาคม 2013 มาตรา 5 (ปรับปรุง)

¹¹⁹ กฎหมายว่าด้วยแนวลาวสร้างชาติ เลขที่ 01/สพช นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 8 กรกฎาคม 2009 มาตรา 1

แนวลาวสร้างชาติ เป็นองค์การมหาชนองค์กรหนึ่งซึ่งตั้งขึ้นเพื่อสร้างความสามัคคีภายในประเทศ มีน้ำใจรักชาติ และรักษาไว้ซึ่งเอกราชของชาติลาว และเป็นหน่วยแรงงานหน่วยหนึ่งตามกฎหมายแรงงาน

¹²⁰ มาตรา 6 (ปรับปรุง)

2013 มีหลักการพื้นฐาน 8 ประการคือ 1.ดำเนินการบนพื้นฐานสัญญาแรงงาน ระหว่างนายจ้าง และลูกจ้าง และต่างได้รับผลประโยชน์โดยไม่มี การแบ่งแยกเพศ อายุ 2. รัฐรับรองการทำงานที่ปลอดภัย การจ่ายเงินเดือน หรือค่าแรงงานอย่างยุติธรรมและปฏิบัติตามระบบประกันสังคมให้ลูกจ้าง 3. รัฐรับรองการใช้แรงงานของ พลเมืองลาว และการรับแรงงานต่างประเทศที่เหมาะสม 4. รัฐรับรองสิทธิในการเป็นสมาชิกและจัดตั้งองค์การ มหาชนและองค์การสังคมที่ถูกต้องตามกฎหมายในหน่วยแรงงานขององค์กรนั้นๆ 5. ใช้แรงงานไปควบคู่กับ การสร้างและการพัฒนาฝีมือแรงงานโดยสอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจ- สังคมแห่งชาติ และความต้องการ ของตลาดแรงงาน 6. รัฐสนับสนุนหลักการใช้แรงงานตามโครงสร้างทางเศรษฐกิจ 7. รัฐไม่อนุญาตให้ใช้ แรงงานด้วยการบังคับในทุกรูปแบบ และ 8. รัฐปฏิบัติตามหลักการสามฝ่ายสัญญาสากลและสนธิสัญญาที่ สปป.ลาวเข้าเป็นภาคี โดยกฎหมายฉบับนี้ใช้สำหรับนายจ้าง ลูกจ้างในระบบและระบบหน่วยแรงงาน ลูกจ้าง พลเมืองลาวและทำงานที่ต่างประเทศ และลูกจ้างต่างชาติที่ทำงานอยู่สปป.ลาว กฎหมายฉบับนี้ไม่ใช้กับ พนักงานและข้าราชการ ,ทหาร, ตำรวจ ที่ทำงานให้กับองค์กรของรัฐ ,แนวลาสร้างชาติ และองค์การมหาชน และสำหรับลูกจ้างในครัวเรือนให้ปฏิบัติตามสัญญา ระหว่างนายจ้างและลูกจ้างที่กำหนดไว้โดยเฉพาะ นอกจากนี้มีบทบัญญัติเกี่ยวกับระบบการพัฒนาฝีมือแรงงาน¹²¹ ประกอบไปด้วย หลักสูตรการฝึกฝีมือแรงงาน ,การทดสอบ,การออกใบรับรองฝีมือแรงงาน และการแข่งขันฝีมือแรงงานด้วยการมีส่วนร่วมของสถานที่ พัฒนาฝีมือแรงงานและหน่วยแรงงาน โดยมีกลุ่มเป้าหมายที่ได้รับการพัฒนาฝีมือแรงงาน คือกลุ่มผู้ด้อยโอกาส คนยากจนและคนพิการ ผู้ไม่มีวิชาชีพ ,ผู้ต้องการเปลี่ยนอาชีพ และผู้ว่างงาน,ผู้มีประสบการณ์การทำงาน,ผู้มี ระดับวิชาชีพขั้นพื้นฐาน ,ผู้มีฝีมือระดับพื้นฐานเพื่อพัฒนาตนให้สูงขึ้น และผู้สนใจทั่วไป โดยมีสถานที่พัฒนาฝึ ฝีมือแรงงานและนอกสถานที่หรือการฝึกเคลื่อนที่ โดยมีหลักสูตรการพัฒนาฝีมือแรงงาน มาตรฐานฝีมือ แรงงาน¹²² และการแข่งขันฝีมือแรงงานการส่งเสริมการจัดหางาน¹²³ โดยมีจุดสถานที่ในการให้บริการจัดห างาน¹²⁴ การสร้างโอกาสให้มีงานทำ¹²⁵ 4 ประการคือ 1. การส่งเสริมอาชีพอิสระ 2. การจ้างงานในชนบท แรงงานรายวัน แรงงานรับเหมา แรงงานชั่วคราว แรงงานฝึกงาน 3. การสงวนอาชีพไว้เฉพาะพลเมืองลาว เช่น อาชีพดั้งเดิมของบรรดาชนเผ่าต่างๆ อาชีพที่มีลักษณะส่งเสริมวัฒนธรรมลาว ภูมิปัญญาพื้นบ้าน ,อาชีพ หรือธุรกิจที่ไม่ใช้ความรู้สูง หรือ ใ้กับประมาณมาก ซึ่งรายละเอียดจะได้กำหนดไว้ในกฎหมายเฉพาะ และ 4.

¹²¹ มาตรา 8 หมวดที่ 1 ระบบการพัฒนาฝีมือแรงงาน หมวดที่ 2 หลักสูตรการพัฒนาฝีมือแรงงาน หมวดที่ 3 มาตรฐานฝีมือ แรงงาน การแข่งขันฝีมือแรงงาน

¹²² มาตรา 22 (ใหม่) ระดับมาตรฐานฝีมือแรงงาน แบ่งออกเป็น 5 ระดับคือ 1. ฝีมือแรงงาน ระดับ1 วิชาชีพขั้นพื้นฐาน ระดับ 2 วิชาชีพกึ่งชำนาญงาน ระดับ 3 วิชาชีพชำนาญงาน ระดับ 4 วิชาชีพนายช่าง และระดับ 5 วิชาชีพผู้คุมงาน

¹²³ มาตรา 29 หมวดที่ 1 ระบบการจัดหางาน หมวดที่ 2 การสร้างโอกาสให้มีงานทำ หมวดที่ 3 การบริการจัดหางาน ภายในประเทศ การบริการจัดหางานไปต่างประเทศ หมวดที่ 5 การนำเข้าแรงงานต่างประเทศ หมวดที่ 6 การสร้างและยุบ เลิกวิสาหกิจบริการจัดหางาน (สำนักงานจัดหางาน)

¹²⁴ มาตรา 30 สถานที่หรือจุดการให้บริการจัดหางานมี 5 แห่งคือ 1.หน่วยงานแรงงานและสวัสดิการสังคมบ้าน 2. จุดบริการ จัดหางานของเมือง ,เทศบาล 3. จุดบริการจัดหางานของแขวง, นคร 4. บริษัทบริการจัดหางาน และ 5. สถานที่พัฒนาฝึ ฝีมือแรงงาน

¹²⁵ มาตรา 32

การจัดตลาดนัดแรงงาน และมีการบริการจัดหาแรงงานภายในประเทศ และการจัดหางานไปต่างประเทศ การคุ้มครองแรงงาน¹²⁶ เช่น เวลาทำงานปกติกำหนดให้ไม่เกิน 6 วันต่อสัปดาห์ และ 8 ชั่วโมง ต่อวัน หรือ 1 สัปดาห์ไม่เกิน 48 ชม. มีเวลาพักต้องกำหนดไม่ต่ำกว่า 60 นาที ต่อวัน เว้นการใช้แรงงานบางประเภทที่มีเวลาทำงานไม่เกิน 6 ชั่วโมงต่อวัน หรือ 36 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ถ้าเป็นการใช้แรงงานเกี่ยวกับสารกัมมันตภาพรังสี หรือโรคเกี่ยวกับทางเดินหายใจ กลิ่น คิว้น ที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพวัสดุสารเคมีที่เป็นอันตราย เช่น วัตถุระเบิด อยู่ถ้ำหรืออุโมงค์ใต้ดิน หรืออยู่บนพื้นน้ำหรืออยู่บนที่สูง สถานที่ซึ่งมีความร้อน หรือความเย็นผิดปกติหรือใช้แรงงานที่ใช้เครื่องมือสั่นสะเทือนเป็นประจำ เป็นต้น นอกจากนี้ กำหนดให้มีวันพักประจำวันอาทิตย์ วันหยุดราชการ หรือวันบุญประเพณี การพักเนื่องจากเจ็บป่วย การพักผ่อนประจำปี การลา กิจส่วนตัว การทำงานกลางคืนหรือผลัดเปลี่ยนเวลากลางคืน แรงงานลาวที่อยู่ต่างประเทศ และแรงงานต่างชาติดังกล่าวที่ทำงานอยู่สปป.ลาว การเข้าประกันสังคม¹²⁷ และสัญญาแรงงาน¹²⁸ กำหนดให้เป็นการตกลงระหว่าง ลูกจ้างและนายจ้าง หรือระหว่างผู้แทนนายจ้างหรือลูกจ้าง เกี่ยวกับการทำงาน เงินเดือน หรือค่าแรงงาน สวัสดิการอื่น ๆ โดยสัญญาแรงงานต้องสอดคล้องกับกฎหมายแรงงาน และมีรูปแบบของสัญญาแรงงานเป็นสองรูปแบบคือ เป็นแบบลายลักษณ์อักษร (ใช้สำหรับฝ่ายนายจ้างหรือลูกจ้างฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเป็นนิติบุคคลหรือเป็นนิติบุคคลสองฝ่าย)และแบบวาจา การยกเลิกสัญญาเป็นต้น แรงงานเพศหญิง กล่าวถึง การใช้แรงงานเพศหญิง ความเสมอภาคระหว่างแรงงานงานเพศหญิงและเพศชาย เช่น การฝึกอบรม การพัฒนาฝีมือแรงงาน ระดับวิชาชีพเฉพาะการได้รับเงินเดือน หรือค่าแรงงานเท่าเทียมกับเพศชาย และช้อยกเว้นบางกรณีที่มีผลกระทบต่อสุขภาพของแรงงานเพศหญิงต้องได้รับการปกป้อง การใช้แรงงานเพศหญิงที่ตั้งครรภ์ การพักผ่อนของผู้ใช้แรงงานเพศหญิงก่อนและหลังคลอดบุตร โดยกำหนดให้ลาพักคลอดบุตรได้อย่างน้อยไม่น้อยกว่า 105 วัน หรือหลังคลอดบุตรอย่างน้อยไม่เกิน 42 วัน (เว้นกรณีคลอดบุตรผ่าคลอด ให้ลาพักได้ไม่น้อยกว่า 120 วัน) โดยได้รับค่าแรงงานตามปกติ เป็นต้น และแรงงานวัยหนุ่ม¹²⁹ นายจ้างสามารถจ้างลูกจ้างได้โดยทั่วไป ลูกจ้างต้องมีอายุไม่ต่ำกว่า 18 ปี แต่ไม่ให้ต่ำกว่า 14 ปีหรือ ไม่ต่ำกว่า 12 ปี แต่ต้องเป็นงานที่ไม่มีผลกระทบต่อการพัฒนาสุขภาพ ร่างกายและจิตใจ และไม่กระทบต่อการศึกษาล่าเรียน¹³⁰ เงินเดือนหรือค่าแรงงาน¹³¹ โดย

¹²⁶ มาตรา 51 (ปรับปรุง) หมวดที่ 1 ระเบียบการใช้แรงงาน หมวดที่ 2 การทำงานกลางคืน และเป็นผลัด หมวดที่ 3 กฎระเบียบภายในของหน่วยแรงงาน หมวดที่ 4 แรงงานลาว ที่ทำงานอยู่ต่างประเทศ หมวดที่ 5 แรงงานต่างชาติ ที่อยู่สปป.ลาว หมวดที่ 6 การเข้าประกันสังคม

¹²⁷ มาตรา 71 (ปรับปรุง) การเข้าประกันสังคม

¹²⁸ หมวดที่ 1 สัญญาแรงงาน หมวดที่ 2 การยกเลิกและการสิ้นสุดสัญญาแรงงาน

¹²⁹ หมวดที่ 1 การใช้แรงงานหญิง หมวดที่ 2 การใช้แรงงานวัยหนุ่ม

¹³⁰ มาตรา 10 (ปรับปรุง)

¹³¹ หมวดที่ 1 การกำหนดเงินเดือน หรือค่าแรงงาน หมวดที่ 2 การคุ้มครองผลประโยชน์ ด้านเงินเดือน หรือค่าแรงงาน หมวดที่ 3 ค่าแรงล่วงเวลา และค่าแรงวันหยุด

กำหนดให้จ่ายตามสัญญาแรงงาน ไม่ว่าจะป็นรายเดือน รายวัน รายชั่วโมง โดยมีค่าแรงงานขั้นต่ำ¹³² โดยกำหนดให้ค่าแรงงานขั้นต่ำทั่วประเทศ ไม่ต่ำกว่า 290,000 กีบ ต่อเดือน (โดยประมาณ 1000 กีบเท่ากับ 4) และกำหนดให้มีการเบิกจ่ายเงินเดือน หรือค่าแรงงาน อย่างน้อย 1 ครั้งต่อเดือน นอกจากนี้มีการกำหนดค่าทำงานเพิ่มเติม หรือนอกเวลางานโดยกำหนดให้ค่าแรงงานเพิ่ม ตั้งแต่ 17 -22 ชั่วโมงจะได้รับค่าแรงงานเพิ่ม 150 ส่วนร้อยของค่าแรงงานปกติ ความปลอดภัยและสุขภาพแรงงาน¹³³ กำหนดให้เป็นหน้าที่ของนายจ้าง และรัฐในการกำหนดความปลอดภัยในการทำงานของลูกจ้างไม่ว่าจะเป็นสถานที่ เครื่องมือ เครื่องใช้ เครื่องจักร ฯลฯ การกำหนดอุบัติเหตุแรงงานและโรคเกี่ยวกับการทำงาน (มีระเบียบการกำหนดไว้โดยเฉพาะ) การเคลื่อนย้ายแรงงาน¹³⁴ มี 3 ประเภท คือ 1.การเคลื่อนย้ายภายในประเทศ 2.การเคลื่อนย้ายออกนอกประเทศ และ 3.การเคลื่อนย้ายแรงงานเข้าประเทศ โดยให้แรงงานเคลื่อนย้ายดำเนินการตามสัญญาระหว่างประเทศ กองทุนแรงงาน¹³⁵ จัดตั้งขึ้นเพื่อสร้างและพัฒนาฝีมือแรงงาน การช่วยเหลือลูกจ้างลาวที่ทำงานอยู่ต่างประเทศ และการช่วยเหลือลูกจ้างต่างประเทศที่ทำงานอยู่สปป.ลาว โดยกำหนดที่มาของกองทุนแรงงาน จากภาษีเงินเดือนหรือค่าแรงงานของลูกจ้างโดยกระทรวงการเงินเป็นผู้โอนเข้าในกองทุน จำนวน ร้อยละ 1 จากจำนวนค่าจ้างหรือค่าแรงงาน จากนายจ้างร้อยละ 1 ของเงินเดือนของลูกจ้าง และ จากลูกจ้างต่างประเทศ ร้อยละ 5 ของเงินเดือนตามสัญญาแรงงาน และจากเงินทุนจากองค์การสากล หรือ จากองค์การมหาชนอื่น ๆ และผลประโยชน์ที่เกิดจากกองทุนเป็นต้น ข้อมูลข่าวสารด้านแรงงาน¹³⁶ กำหนดให้เป็นหน้าที่ขององค์การคุ้มครองแรงงาน หัวหน้าหน่วยแรงงาน โดยให้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับตลาดแรงงาน ข้อมูลข่าวสารที่เกี่ยวกับสิทธิ ผลประโยชน์ และการปกป้องแรงงาน และให้มีการรายงานและสำรวจแรงงานโดยการสำรวจแรงงานและ การขึ้นทะเบียนแรงงาน เป็นประจำ ข้อห้ามสำหรับนายจ้าง¹³⁷ เช่น ห้ามการยกเลิกสัญญาจ้าง โดยไม่ได้รับอนุญาต จากองค์การคุ้มครองแรงงาน การกีดกันการเข้าทำงานหรือ บังคับไม่ว่าทางตรงหรือทางอ้อมในกรณีผู้หญิงที่ สมรสแล้ว การแยกเพศ หรือ กรณีผู้ติดเชื้อ HIV การบังคับแรงงานทุกรูปแบบ การละเมิดสิทธิส่วนบุคคล โดยเฉพาะต่อเพศหญิง ไม่ว่าจะด้วยวาจา สายตา ข้อความ การแตะต้อง หรือ จับเนื้อตัวร่างกาย เป็นต้น ข้อห้าม สำหรับลูกจ้าง เช่น การหยุดงาน หรือละทิ้งหน้าที่ โดยไม่ถูกต้อง การละเมิดสัญญาแรงงานหรือ การละเมิด กฎระเบียบภายในของหัวหน้าหน่วยแรงงาน การละเมิดส่วนบุคคลต่อคนอื่นในสถานที่ทำงาน ข้อห้ามสำหรับ เจ้าหน้าที่ตรวจสอบแรงงาน เช่น การใช้อำนาจหน้าที่โดยไม่ชอบ หรือเกินขอบเขต การปลอมแปลงเอกสาร หรือการรับสินบน การปกปิดอุบัติเหตุแรงงานหรือข้อขัดแย้งทางด้านแรงงาน การเปิดเผยความลับด้านธุรกิจ

¹³² คำสั่งนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการกำหนดค่าแรงงานขั้นต่ำของลูกจ้างในภาคธุรกิจ เลขที่ 64/นย นครหลวงเวียงจันทน์ วันที่ 21 มีนาคม 2005

¹³³ หมวดที่ 1 การป้องกันความปลอดภัยและสุขภาพแรงงาน หมวดที่ 2 อุบัติเหตุแรงงาน และโรคที่มีสาเหตุมาจากการทำงาน

¹³⁴ มาตรา 130

¹³⁵ มาตรา 136

¹³⁶ มาตรา 139 (ใหม่)

¹³⁷ มาตรา 143

ของหน่วยแรงงาน เป็นต้น การแก้ไขข้อขัดแย้งทางด้านแรงงาน¹³⁸ มีสองประเภทคือ ข้อขัดแย้งด้านระเบียบกฎหมาย เกี่ยวกับการปฏิบัติตามกฎหมายแรงงาน กฎระเบียบของหัวหน้าหน่วยงาน สัญญาแรงงาน และกฎหมายอื่น ๆ เกี่ยวกับแรงงาน และ ข้อขัดแย้งด้านผลประโยชน์คือ ข้อขัดแย้งที่เกี่ยวข้องกับสิทธิ และผลประโยชน์ของลูกจ้างที่ร้องขอให้นายจ้างแก้ไข โดยรูปแบบการแก้ไขข้อขัดแย้งด้านแรงงาน ดำเนินการได้ 3 รูปแบบ คือ 1. การประนีประนอม 2. การแก้ไขทางด้านบริหาร (วินัยองค์กร) 3. การแก้ไขด้วยคณะกรรมการแก้ไขข้อขัดแย้งทางด้านแรงงาน 4. การตัดสินของศาล และ 5. การแก้ไขข้อขัดแย้งที่มีลักษณะสากล (การแก้ไขข้อขัดแย้งทางด้านแรงงาน ที่มีลักษณะสากล สามารถเสนอต่อองค์การคุ้มครองแรงงาน คณะกรรมการแก้ไขข้อขัดแย้งทางด้านแรงงาน หรือปฏิบัติตามสัญญาสากล และสนธิสัญญาที่สปป.ลาวเข้าเป็นภาคี) และกำหนดให้มีองค์การสามฝ่าย (องค์การคุ้มครองแรงงาน)¹³⁹ รัฐบาลเป็นผู้คุ้มครองแรงงานอย่างรวมศูนย์ทั่วประเทศ โดยมอบให้กระทรวงแรงงาน และสวัสดิการสังคม เป็นผู้รับผิดชอบ และประสานงานกับภาคส่วนองค์กรอื่น และองค์กรปกครองท้องถิ่นที่เกี่ยวข้อง องค์การคุ้มครองแรงงานประกอบด้วย กระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม , แผนกแรงงาน และสวัสดิการสังคมแขวง นคร สำนักงานแรงงานและ สวัสดิการสังคมเมือง เทศบาล และหน่วยงานแรงงาน และสวัสดิการสังคมชุมชน โดยกำหนดสิทธิและหน้าที่ขององค์กรดังกล่าว มีคณะกรรมการแรงงานแห่งชาติ จัดตั้งขึ้นโดยรัฐบาล มีหน้าที่กำหนดนโยบายค่าแรงงานขั้นต่ำสุด การแก้ไขข้อขัดแย้งทางด้านแรงงาน การศึกษาสนธิสัญญา และ สัญญาขององค์กรแรงงานสากล ความปลอดภัย และสุขภาพของแรงงาน การพัฒนาฝีมือแรงงาน การจัดหาแรงงาน การกำหนดมาตรฐานและมาตรการเกี่ยวกับแรงงาน อื่น ๆ คณะกรรมการแรงงานแห่งชาติ ประกอบด้วย ตัวแทนขององค์การสามฝ่ายเป็นหลัก โดยมีฝ่ายรัฐบาลเป็นประธานและมีกองเลขานุการ¹⁴⁰ องค์การผู้แทนนายจ้าง มีหน้าที่เข้าร่วมในการปกป้องสิทธิผลประโยชน์ของนายจ้าง¹⁴¹ องค์การผู้แทนลูกจ้าง¹⁴² คือองค์การกรรมาบาล ซึ่งมีภาระบทบาทในการเข้าร่วมปกป้องสิทธิประโยชน์อันชอบธรรมของนายจ้าง ที่ทำงานอยู่ตามหัวหน้าหน่วยงาน องค์การกรรมาบาลสามารถจัดตั้งขึ้นในทุกหัวหน้าหน่วยงานที่ได้ดำเนินกิจการมาแล้วอย่างน้อย 6 เดือน หรือในสายอาชีพอื่น ที่ลูกจ้างเห็นชอบร่วมกันจัดตั้งอยู่ชั้นศูนย์กลาง , แขวง, นคร, เมือง และเทศบาล หัวหน้าหน่วยงานมีจำนวนลูกจ้างตั้งแต่ 10 คนขึ้นไป ต้องให้มีผู้แทนลูกจ้างหรือหน่วยกรรมาบาล องค์การตรวจสอบแรงงาน¹⁴³ แบ่งออกเป็น องค์การตรวจสอบภายใน¹⁴⁴ และองค์การตรวจสอบภายนอก (เป็นองค์การที่สภาแห่งชาติ จัดตั้งขึ้นตามกฎหมายว่าด้วยการติดตามและตรวจตราของสภาแห่งชาติ , องค์การตรวจสอบรัฐบาล และป้องกันการฉ้อราษฎร์บังหลวง

¹³⁸ มาตรา 147

¹³⁹ หมวดที่ 1 องค์การคุ้มครองแรงงาน หมวดที่ 2 องค์การผู้แทนของนายจ้าง (สมาพันธ์นายจ้าง) หมวดที่ 3 องค์การผู้แทนลูกจ้าง(สหภาพแรงงาน) หมวดที่ 4 การไกล่เกลี่ย และข้อตกลงแรงงาน)

¹⁴⁰ มาตรา 161

¹⁴¹ มาตรา 162(ใหม่)

¹⁴² มาตรา 164(ใหม่)

¹⁴³ มาตรา 171

¹⁴⁴ มาตรา 155

ตามที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการตรวจตรารัฐ ,องค์การตรวจสอบแห่งรัฐ ตามที่กำหนดไว้ตามกฎหมายว่าด้วยการตรวจสอบ และ แนวลาวสร้างชาติ องค์การมหาชน สื่อมวลชน และประชาชน) การยกย่องผู้มีผลงานดีเด่น และมาตรการลงโทษต่อผู้ละเมิดกฎหมายแรงงาน ¹⁴⁵

มาตรการการลงโทษต่อผู้ละเมิดกฎหมายว่าด้วยแรงงาน ผู้ที่ฝ่าฝืนจะถูกอบรม (ศึกษา) กล่าวเตือน ลงวินัย ปรับใหม่ หยุดกิจการชั่วคราว ถอนใบอนุญาตดำเนินกิจการ หรือดำเนินคดี ตามแต่กรณี เบาหรือหนัก รวมทั้งการใช้ค่าสินไหมทดแทน ทางแพ่งที่ตนกระทำไว้ตามกฎหมาย ¹⁴⁶

กฎหมายว่าด้วยกรมบาล เลขที่ 12/สพช นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 25 ธันวาคม 2007

นอกจากกฎหมายแรงงานในการคุ้มครองสิทธิของลูกจ้างแล้ว สปป.ลาวยังมี กฎหมายว่าด้วยกรมบาล ¹⁴⁷ เป็นกฎหมายที่ให้อำนาจองค์การมหาชน (พรรคประชาชนปฏิวัติลาว) ¹⁴⁸ และผู้แทนหน่วยงานแรงงานในการดำเนินการปกป้องสิทธิประโยชน์ของลูกจ้างอีกด้วย เพื่อส่งเสริมให้หัวหน้าหน่วยงาน ในการปฏิบัติแผนการผลิตแรงงานของตน และมีตัวแทนจากผู้ใช้แรงงานเข้าร่วมในภาคการเมือง และการบริหารงานของรัฐบาลด้วย

กฎหมายว่าด้วยประกันสังคมและกฎหมายว่าด้วยเงินทดแทน

ตามกฎหมายว่าด้วยแรงงาน(ฉบับปรับปรุง) เลขที่ 43/สพช นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 24 ธันวาคม 2013 ¹⁴⁹ (Law on Labour 2013) ได้กำหนดให้ทุกหน่วยแรงงาน (ทุกหน่วยงาน) หรือลูกจ้างต้องเข้าประกันสังคม โดยจ่ายเงินสมทบเข้ากองทุนประกันสังคมแห่งชาติ เพื่อให้ได้รับการอุดหนุนประกันสังคมประเภทต่างๆ ตามที่ได้กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการประกันสังคม ¹⁵⁰ กำหนดเรื่องการเกษียณอายุ และปีการรับเงินอุดหนุนบำนาญ โดยกำหนดให้ลูกจ้างเพศชายอายุ 60 ปี หรือ 55 ปี ขึ้นไป สำหรับเพศหญิง และมีจำนวนปีทำงานตั้งแต่ 15 ปีขึ้นไป หรือลูกจ้างเพศชาย 55 ปี หรือ 50 ปีขึ้นไปสำหรับเพศหญิง โดยมีจำนวนปีทำงาน ตั้งแต่ 50 ปีขึ้นไป สำหรับบุคคลที่ทำงานเกี่ยวกับสารเคมี หรือวัตถุอันตราย ตั้งแต่ 5 ปีขึ้นไป ลูกจ้างสามารถรับเงินบำนาญได้ถ้าหากได้ส่งเงินสมทบเกิน 15 ปีขึ้นไป สำหรับผู้มีปัญหาสุขภาพ และมีการเกษียณอายุไม่ครบแต่สูงสุดไม่เกิน 3 ปี โดยให้อยู่ภายใต้กฎหมายว่าด้วยการประกันสังคม และกฎหมายว่าด้วยด้วยงบประมาณแห่งรัฐ และให้ลูกจ้างซึ่งมีเงื่อนไขไม่ครบถ้วนตามเกณฑ์ข้างต้นที่กล่าวมาจะได้รับเงินคืนครั้งเดียว ซึ่งเท่ากับ 1 เดือนครึ่งของเงินเดือน หรือค่าแรงงาน โดยเฉลี่ยจาก 6 เดือนสุดท้ายคูณกับจำนวนปีการทำงานของลูกจ้าง (ผู้ร้องขอ)

¹⁴⁵ มาตรา 178 -179

¹⁴⁶ มาตรา 179

¹⁴⁷ กฎหมายว่าด้วยกรมบาล เลขที่ 12/สพช นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 25 ธันวาคม 2007

¹⁴⁸ มาตรา 2

¹⁴⁹ กฎหมายว่าด้วยแรงงาน (ฉบับปรับปรุง) เลขที่ 43/สพช นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 24 ธันวาคม 2013 มาตรา 5 (ปรับปรุง) มาตรา 71 (ปรับปรุง)

¹⁵⁰ มาตรา 71 (ปรับปรุง) วรรคสอง ในกรณีนายจ้าง และลูกจ้างยังไม่ได้จ่ายเงินสมทบเข้ากองทุนประกันสังคมแห่งชาติ หรือจ่ายแล้วแต่ยังไม่ครบเกณฑ์ที่จะได้รับการอุดหนุน นายจ้างต้องรับผิดชอบตามระเบียบกฎหมาย

กฎหมายว่าด้วยการประกันสังคม เลขที่ 34/ สพช ลงวันที่ 26 กรกฎาคม 2013 (Law on Social Security 2013) ได้ประกาศใช้ ทำให้การประกันสังคมมีระบบเข้มแข็งและมีประสิทธิภาพมากขึ้น เพื่อปกป้องสิทธิประโยชน์ของนายจ้าง และลูกจ้าง การลงทุนและการอุดหนุนจากประกันสังคม¹⁵¹ เพื่อรับรองการดำรงชีวิตขั้นพื้นฐาน และสร้างความสามัคคีปรองดองเพื่อในการพัฒนาเศรษฐกิจ-สังคม โดยมีองค์การประกันสังคม (อปส.) เป็นองค์การที่ประกันด้านสิทธิประโยชน์ทางด้านสังคมให้แก่ลูกจ้างสร้างขึ้นเมื่อปี 2000 ภายหลังจากที่มีการประกาศใช้ดำรัสนายกรัฐมนตรีฉบับ เลขที่ 207/นย ในเดือนธันวาคมปี 1999 ทำให้ลูกจ้างได้รับการรักษาสุขภาพและการทดแทน การขาดรายได้เวลาเจ็บป่วย นอกจากนี้ ลูกจ้างยังได้รับการเยียวยาจากอุบัติเหตุจากการใช้แรงงาน และได้เงินอุดหนุนระยะยาว เช่น บำนาญ¹⁵² หรือพิการ นอกจากนี้ครอบครัวเจ้ามรดกยังได้รับการช่วยเหลือจากประกันสังคมด้วย

หลักการพื้นฐานเกี่ยวกับงานประกันสังคม ของสปป.ลาวมีดังนี้

1. รัฐต้องรับรองการดำเนินการตามนโยบาย และการกำกับดูแลงานประกันสังคม ตามระเบียบกฎหมายแบบรวมศูนย์ และเป็นเอกภาพเดียวกันในขอบเขตทั่วประเทศ
2. รัฐต้องรับรองการสมทบเข้ากับกองทุนประกันสังคมของรัฐบาล นายจ้าง ลูกจ้าง ผู้ประกอบธุรกิจส่วนตัว และผู้สมัครใจเข้าเป็นสมาชิก ตามอัตราส่วนเงินสมทบที่ได้กำหนดไว้¹⁵³
3. รัฐต้องรับรองการคุ้มครองสิทธิ และผลประโยชน์ของเงินอุดหนุนประกันสังคมให้ผู้ประกันตน และสมาชิกครอบครัว
4. รัฐต้องรับรองความยุติธรรม โปร่งใส รวดเร็ว และสามารถตรวจสอบได้
5. รัฐต้องรับรองการสะสมของเงินกองทุน การเฉลี่ยความเสี่ยง ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน มีความยั่งยืน
6. รัฐต้องรับรองการคำนวณบัญชีเงินอุดหนุนประกันสังคมประเภทต่างๆ โดยถือเอาเงินเดือนเป็นประกัน (เป็นตัวตั้งเบิก)
7. กฎหมายนี้ต้องสอดคล้องกับสนธิสัญญา และสัญญาสากล ที่สปป.ลาวเป็นภาคี

ในกฎหมายว่าด้วยการประกันสังคม เลขที่ 34/ สพช ลงวันที่ 26 กรกฎาคม 2013 มีบทบัญญัติเกี่ยวกับระบบการประกันสังคม¹⁵⁴, กองทุนและสภาพบริหารกองทุนประกันสังคมแห่งชาติ¹⁵⁵ การรับการ

¹⁵¹ มาตรา 4 นโยบายของรัฐเกี่ยวกับงานประกันสังคม

¹⁵² กฎหมายว่าด้วยแรงงาน (ฉบับปรับปรุง) เลขที่ 43/สพช นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 24 ธันวาคม 2013 มาตรา 5 (ปรับปรุง) มาตรา 72 การเกษียณอายุ และการรับเงินอุดหนุนบำนาญ โดยกำหนดอายุเพศชาย 60 ปี และ 55 ปี สำหรับเพศหญิง โดยต้องมีอายุงาน ตั้งแต่ 15 ปี ขึ้นไป

¹⁵³ มาตรา 55 และมาตรา 56

¹⁵⁴ หมวดที่ 1 ประเภทและเป้าหมายการรับอุดหนุนประกันสังคม หมวดที่ 2 การอุดหนุนเพื่อการรักษาสุขภาพ หมวดที่ 3 การอุดหนุนคลอดบุตร หมวดที่ 4 การอุดหนุนอุบัติเหตุแรงงาน โรคร้ายไข้เจ็บ หรืออุบัติเหตุอื่น ๆ หมวดที่ 5 การอุดหนุนหลังป่วย

อุดหนุน

ประกันสังคม¹⁵⁶ ข้อห้ามเกี่ยวกับงานประกันสังคม¹⁵⁷ การแก้ไขข้อขัดแย้งเกี่ยวกับเงินอุดหนุนประกันสังคม¹⁵⁸, การกำกับดูแลและการตรวจสอบงานประกันสังคม¹⁵⁹, มาตรการต่อผู้มีผลงานดีเด่นและมาตรการต่อผู้ละเมิดกฎหมาย¹⁶⁰ บุคคลหรือนิติบุคคลที่ละเมิดระเบียบกฎหมายเกี่ยวกับการประกันสังคมจะถูกลบ (ศึกษา)¹⁶¹ ลงโทษทางวินัย¹⁶² ปรับใหม่¹⁶³ ดำเนินการทางแพ่ง¹⁶⁴ หรือมาตรการทางอาญา¹⁶⁵ ตามแต่

หมวดที่ 6 การอุดหนุนบำนาญ หมวดที่ 7 การอุดหนุนการเสียชีวิต หมวดที่ 8 การอุดหนุนสมาชิกครอบครัวของผู้ประกันตน

หมวดที่ 9 การอุดหนุนการว่างงาน หมวดที่ 10 การสะสมเงิน เงินสมทบ และ ระยะเวลาประกันตน

¹⁵⁵ หมวดที่ 1 กองทุนประกันสังคมแห่งชาติ หมวดที่ 2 สภากิจการกองทุนประกันสังคมแห่งชาติ หมวดที่ 3

¹⁵⁶ หมวดที่ 1 การขึ้นทะเบียนประกันสังคม หมวดที่ 2 การพิจารณาการอุดหนุนประกันสังคม

¹⁵⁷ มาตรา 69 ข้อห้ามสำหรับพนักงานประกันสังคม

มาตรา 70 ข้อห้ามสำหรับผู้ประกันตน และสมาชิกครอบครัว

มาตรา 71 ข้อห้ามสำหรับบุคคลและองค์การอื่นๆ

¹⁵⁸ มาตรา 72 วิธีการแก้ไขข้อขัดแย้งเกี่ยวกับเงินอุดหนุนประกันสังคม กำหนดไว้ 4 วิธีคือ

1. การประนีประนอมหรือการไกล่เกลี่ย
2. การแก้ไขทางด้านการบริหาร
3. การแก้ไขโดยองค์การแก้ไขข้อขัดแย้งทางด้านเศรษฐกิจ
4. การตัดสินของศาล

¹⁵⁹ หมวดที่ 1 การกำกับดูแลงานประกันสังคม หมวดที่ 2 การกำกับดูแลงานประกันสังคม หมวดที่ 3

¹⁶⁰ มาตรา 86

¹⁶¹ มาตรา 88 มาตรการศึกษาอบรม

บุคคล นิติบุคคลหรือ องค์การใดๆ ที่ละเมิดระเบียบกฎหมาย เกี่ยวกับการประกันสังคม ข้อห้าม ที่มีลักษณะเบา และเป็นการละเมิดเบื้องต้น จะถูกล่าช้าตักเตือน และ เข้าศึกษาอบรม

¹⁶² มาตรา 89 มาตรการทางวินัย

พนักงานประกันสังคม ที่ได้ละเมิดระเบียบกฎหมาย เกี่ยวกับการประกันสังคม ข้อห้าม ซึ่งไม่เป็นการกระทำผิดทางอาญา และก่อความเสียหายให้แก่งานประกันสังคม แต่หากได้รับสารภาพ จะถูกลงวินัย ตามแต่ละกรณีดังนี้

1. ติดตาม , กล่าวตักเตือนความผิด โดยบันทึกไว้ในสำนวนเอกสารประวัติของผู้กระทำผิด
2. หยุดการเลื่อนขั้น ขึ้นเงินเดือน และการประกาศคุณงามความดี (ยกย่อง โดยออกเป็นประกาศนียบัตร)
3. ปลดจากตำแหน่ง หรือโยกย้ายไปรับหน้าที่อื่น ที่มีตำแหน่งต่ำกว่าเก่า
4. ให้ออกจากข้าราชการ (รัฐกร) โดยไม่ได้รับสวัสดิการใดๆ

ผู้ถูกลงวินัยต้องส่งทรัพย์สินที่ตนได้รับมาโดยไม่ถูกต้องนั้น คืนให้แก่องค์การอย่างครบถ้วน

¹⁶³ มาตรา 90 มาตรการปรับใหม่

บุคคล หรือ นิติบุคคลหรือองค์การใดๆ ที่ละเมิดกฎหมายเกี่ยวกับการประกันสังคม ข้อห้าม ที่ไม่เป็นการกระทำผิดทางอาญา และก่อความเสียหายทางทรัพย์สิน จะถูกปรับใหม่เท่าตัว ของมูลค่าความเสียหายทั้งหมด

ในกรณี ที่มีการละเมิดเป็นครั้งที่สอง หรือเป็นอาฉิม จะถูกปรับใหม่สองเท่าตัวของมูลค่าความเสียหายทั้งหมดพร้อมทั้งรับทรัพย์สินที่ได้มาโดยไม่ถูกต้องนั้นเป็นของรัฐ

¹⁶⁴ มาตรา 91 มาตรการทางแพ่ง

ละกรณีเบาหรือหนักที่ได้กำหนดไว้ในระเบียบกฎหมาย

กฎหมายความปลอดภัย อาชีวอนามัย สภาพแวดล้อมในการทำงาน

กฎหมายว่าด้วยแรงงานฉบับเลขที่ 43/สพข ลงวันที่ 24 ธันวาคม 2013 ในภาค ที่ 8¹⁶⁶ ได้กำหนดเกี่ยวกับความปลอดภัย และสุขภาพแรงงาน ซึ่งเป็นกิจกรรมร่วมระหว่างนายจ้างและลูกจ้างในการประกันความปลอดภัย และ สุขภาพแรงงานในสถานที่ทำงานรวมถึงการประเมินความเสี่ยงด้านสภาพแวดล้อมของการทำงาน และวิธีการที่เหมาะสมเพื่อลดภัยอันตราย เช่น ทหารีป้องกันอุบัติเหตุแรงงาน ป้องกันการบาดเจ็บ และ มิให้เกิดโรคจากการทำงาน สู่การสร้างวัฒนธรรมในสถานที่ทำงานให้มีความปลอดภัย โดยมีหน่วยงานรับผิดชอบด้านความปลอดภัย และสุขภาพแรงงานอยู่ในหัวหน้าหน่วยงาน (องค์การผู้แทนลูกจ้างของหน่วยงานรัฐหรือของหน่วยงานเอกชน) โดยกฎหมายกำหนดให้รัฐมีหน้าที่ในการดำเนินงานด้านความปลอดภัยของแรงงาน กำหนดหน้าที่ตามกฎหมายให้กับส่วนงานที่เกี่ยวข้อง การออกนโยบายด้านสุขภาพ หน้าที่ของนายจ้าง หน้าที่ของลูกจ้าง หน้าที่ของผู้ออกแบบ ผู้ผลิต ผู้นำเข้า คู่ค้า และผู้ติดตั้งอุปกรณ์ เครื่องจักรต่างๆ มีการทดสอบการใช้เครื่องจักร อุปกรณ์ในการทำงานต่างๆ การสร้างกฎระเบียบภายในหน่วยงาน การกำหนดจำนวนพนักงานและหน่วยงานรับผิดชอบด้านความปลอดภัยและสุขภาพแรงงานที่หน่วยงานโดยมีพนักงาน หรือแพทย์ประจำหน่วยแรงงาน และมีการบันทึกและรายงานอุบัติเหตุแรงงาน โดยมีการตรวจสอบสุขภาพของลูกจ้าง อย่างน้อยปีละ 1 ครั้ง มาตรการการลงโทษต่อผู้ละเมิดกฎหมายว่าด้วยแรงงาน จะถูกอบรม (ศึกษา) กล่าวเตือน ลงวินัย ปรับไหม หยุดกิจการชั่วคราว ถอนใบอนุญาตดำเนินกิจการ หรือ ดำเนินคดี ตามแต่กรณี เบาหรือหนัก รวมทั้งการใช้ค่าสินไหมทดแทน ทางแพ่งที่ตนกระทำไว้ตามกฎหมาย

กฎหมายส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงาน สตรี เด็ก ผู้สูงอายุ และ คนพิการ

กฎหมายว่าด้วยแรงงาน (ฉบับปรับปรุง) เลขที่ 43/สพข นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 24 ธันวาคม 2013 ภาค 2 หมวดที่ 1 ได้บัญญัติเรื่องของการพัฒนาฝีมือแรงงานเพื่อส่งเสริมแรงงานให้มีฝีมือโดยมีการสร้างระบบการพัฒนาฝีมือแรงงานประกอบด้วยหลักสูตรการฝึกฝีมือแรงงาน การทดสอบ การออกใบหนังสือรับรองฝีมือแรงงานและการแข่งขันฝีมือแรงงานด้วยการมีส่วนร่วมของสถานที่พัฒนาฝีมือแรงงาน และหน่วยแรงงาน โดยมีกลุ่มเป้าหมาย ที่จะได้รับการพัฒนาฝีมือแรงงาน 5 กลุ่มคือ ผู้ด้อยโอกาสและคนพิการ, ผู้ไม่มีวิชาชีพ หรือผู้ต้องการเปลี่ยนอาชีพ และผู้ว่างงาน , ผู้มีประสบการณ์ทำงานมาก่อน, ผู้มีระดับวิชาชีพขั้นพื้นฐาน ผู้มีฝีมือระดับใดระดับหนึ่งเพื่อพัฒนาตนเองให้สูงกว่าเดิม และบุคคลทั่วไปที่มีความสนใจ โดยมีรูปแบบการพัฒนาฝีมือแรงงาน 2 รูปแบบคือ ศึกษาในสถานที่พัฒนาฝีมือแรงงานและนอกสถานที่พัฒนาฝีมือ

บุคคลหรือ นิติบุคคล หรือองค์การใดๆ ที่ได้ก่อความเสียหายให้แก่ผู้อื่น อันเนื่องมาจากการประกันสังคม จะต้องได้ใช้แทนค่าเสียหายทางแพ่ง ตามที่ตนได้ก่อขึ้น

¹⁶⁵ มาตรา 92 มาตรการทางอาญา

บุคคลที่ได้ละเมิดระเบียบกฎหมายเกี่ยวกับการประกันสังคมซึ่งเป็นการกระทำผิดทางอาญาจะถูกลงโทษตามกฎหมายอาญาแล้วแต่ละกรณีเบาหรือหนัก

¹⁶⁶ ภาคที่ 8 ความปลอดภัยและสุขภาพของผู้ใช้แรงงาน (ลูกจ้าง)

แรงงานหรือ การฝึกเคลื่อนที่¹⁶⁷ โดยมีการกำหนดโครงสร้างระดับฝีมือแรงงาน เป็น 5 ระดับ¹⁶⁸ และกำหนดมาตรฐานของผู้พัฒนาฝีมือแรงงาน¹⁶⁹ และการทดสอบฝีมือแรงงาน¹⁷⁰ การแข่งขันฝีมือแรงงาน¹⁷¹ เป็นต้น มาตรการการลงโทษต่อ ผู้ละเมิดกฎหมายว่าด้วยแรงงาน จะถูกอบรม กล่าวเตือน ลงวินัย ปรับไหม หยุดกิจการชั่วคราว ถอนใบอนุญาตดำเนินกิจการ หรือดำเนินคดี ตามแต่กรณี เบาหรือหนัก รวมทั้งการใช้ค่าสินไหมทดแทน ทางแพ่งที่ตนกระทำไว้ตามกฎหมาย

กฎหมายว่าด้วยแรงงาน (ฉบับปรับปรุง) เลขที่ 43/สพช นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 24 ธันวาคม 2013 ภาคที่ 6 หมวดที่ 1 การใช้แรงงานเพศหญิงกำหนดเรื่องเกี่ยวกับแรงงานที่เป็นสตรี โดยบัญญัติเรื่อง ความเสมอภาค ระหว่างแรงงานเพศหญิงและเพศชาย โดยบัญญัติให้สตรีสามารถทำงานได้ในทุกภาคส่วน เช่น ภาคการผลิต ธุรกิจ และการบริการที่ไม่ขัดกับกฎหมาย รวมทั้งได้เข้าร่วมการฝึกอบรม ได้รับการยกระดับฝีมือของสตรี และได้รับค่าแรงงานเทียบเท่ากับเพศชาย การใช้แรงงานเพศหญิงที่อยู่ระยะลาคลอด¹⁷² หรือ การหยุดพักงานช่วงหลังคลอดบุตร¹⁷³ เงินอุดหนุนประกันสังคมกรณีคลอดบุตร หรือแท้งบุตร¹⁷⁴ และการไม่อนุญาตให้กระทำต่อแรงงานเพศหญิง โดยกำหนดให้หน่วยงานห้ามมีข้อกำหนดที่เป็นการขัดขวางการทำงาน ของเพศหญิงทั้งก่อนเข้าทำงานและการสร้างข้อกำหนดที่เป็นลักษณะการกีดกันหรือปฏิเสธแรงงานเพศหญิงที่มีครอบครัวแล้ว หรือการยกเลิกสัญญาแรงงาน โดยเหตุที่มีครอบครัว (การสมรสหรือการแต่งงาน) เป็นต้น มาตรการการลงโทษต่อผู้ละเมิดกฎหมายว่าด้วยแรงงาน จะถูกอบรม (ศึกษา) กล่าวเตือน ลงวินัย ปรับไหม หยุดกิจการชั่วคราว ถอนใบอนุญาตดำเนินกิจการ หรือดำเนินคดี ตามแต่กรณี เบาหรือหนัก รวมทั้งการใช้ค่าสินไหมทดแทน ทางแพ่งที่ตนกระทำไว้ตามกฎหมาย

ส่วนแรงงานเด็กหรือเยาวชน (วัยหนุ่ม) ตามกฎหมายว่าด้วยแรงงาน เลขที่ 43/สพช นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 24 ธันวาคม 2013 หมวดที่ 2 การใช้แรงงานเด็ก (วัยหนุ่ม) มาตรา 101 (ปรับปรุง) กำหนดว่าเด็กหรือเยาวชนสามารถทำงานได้โดยกำหนดให้ นายจ้างสามารถรับลูกจ้างที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปีแต่ต้องไม่ต่ำกว่า 14 ปีเข้าทำงานได้ โดยห้ามจ้างทำงานเพิ่มจากเวลาปกติตามที่ได้กำหนดไว้ในกฎหมาย¹⁷⁵ ได้ในงานที่ไม่ส่งผลกระทบต่อการพัฒนาสุขภาพ ร่างกาย จิตใจงานที่ไม่ส่งผลกระทบต่อการศึกษา และเป็นงานที่ใช้

¹⁶⁷ มาตรา 10

¹⁶⁸ มาตรา 13 (ใหม่) โครงสร้างระดับฝีมือแรงงาน ระดับ 1. วิชาชีพขั้นพื้นฐาน 2. วิชาชีพกึ่งชำนาญงาน 3. วิชาชีพชำนาญงาน 4. วิชาชีพนายช่าง 5. วิชาชีพผู้คุมงาน

¹⁶⁹ หมวดที่ 3 มาตรา 21 -24

¹⁷⁰ มาตรา 15 -มาตรา 16 (ใหม่)

¹⁷¹ หมวดที่ 4 มาตรา 25(ใหม่)

¹⁷² มาตรา 97 (ปรับปรุง)

¹⁷³ มาตรา 98 (ปรับปรุง)

¹⁷⁴ มาตรา 99 (ปรับปรุง)

¹⁷⁵ มาตรา 101 (ปรับปรุง) ในกรณีจำเป็น นายจ้างสามารถรับเอาลูกจ้างที่มีอายุต่ำกว่า 14 ปีได้ แต่ต้องรับรองว่าเป็นงานที่เบา กว่าและไม่มีผลกระทบต่อพัฒนาการด้านสุขภาพ ร่างกาย จิตใจ และสติปัญญา และเป็นไม่เป็นการทำงานที่ใช้เวลาเรียน หรือการเข้าร่วมการแนะแนวทางวิชาชีพ หรือการฝึกอบรมวิชาชีพ โดยงานเบา ได้กำหนดไว้ในระเบียบสารบัญญัไว้เฉพาะ

แรงงาน¹⁷⁶ และกำหนดงานที่ไม่อนุญาตให้จ้างใช้แรงงานเยาวชน (วัยหนุ่ม)¹⁷⁷ โดยต้องมีการสร้างบัญชีทะเบียนลูกจ้าง (วัยหนุ่ม) ต่อเจ้าหน้าที่ตรวจตราแรงงานหรือภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง¹⁷⁸ และมีมาตรการการลงโทษต่อผู้ละเมิดกฎหมายว่าด้วยแรงงาน จะถูกลงโทษ กล่าวเตือน ลงวินัย ปรับไหม หยุดกิจการชั่วคราว ถอนใบอนุญาตดำเนินกิจการ หรือดำเนินคดี ตามแต่กรณี เบาหรือหนัก รวมทั้งการใช้ค่าสินไหมทดแทน ทางแพ่งที่ตนกระทำไว้ตามกฎหมาย¹⁷⁹

แรงงานที่เป็นคนพิการ และผู้สูงอายุ กฎหมายว่าด้วยแรงงาน 2013¹⁸⁰ กำหนดให้พัฒนาฝีมือแรงงานคนพิการ¹⁸¹ และให้บุคคลผู้พิการมีโอกาสทำงานโดยการส่งเสริมอาชีพอิสระ และมีการทำงาน ณ ที่บ้านของตนเอง โดยเน้นแรงงานผู้ด้อยโอกาส เพศหญิง แรงงานพิการ และแรงงานผู้สูงอายุ¹⁸² โดยหากมีการละเมิดกฎหมายว่าด้วยแรงงาน จะมีมาตรการลงโทษโดยถูกลงโทษ กล่าวเตือน ลงวินัย ปรับไหม หยุดกิจการชั่วคราว ถอนใบอนุญาตดำเนินกิจการ หรือดำเนินคดี ตามแต่กรณี เบาหรือหนัก รวมทั้งการใช้ค่าสินไหมทดแทนทางแพ่งที่ตนกระทำไว้ตามกฎหมาย¹⁸³

กฎหมายคุ้มครองแรงงานข้ามชาติ

แรงงานต่างชาติที่ทำงานที่สปป.ลาวจะมีสิทธิและหน้าที่ โดยได้รับการคุ้มครองตามกฎหมายว่าด้วยแรงงาน เลขที่ 43/สพช นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 24 ธันวาคม 2013 หมวดที่ 4 โดยกฎหมายฉบับดังกล่าวกำหนดความคุ้มครองลูกจ้างที่ต้องการไปทำงานต่างประเทศ¹⁸⁴ และคุ้มครองแรงงานต่างชาติที่เข้ามาทำงานใน สปป.ลาวโดยกำหนดให้มีการขออนุญาตนำเข้า และใช้แรงงานต่างประเทศโดยหัวหน้าหน่วยงาน

¹⁷⁶ มาตรา 101 (ปรับปรุง) วรรคท้าย

¹⁷⁷ มาตรา 102(ใหม่) การไม่อนุญาตให้ใช้แรงงานเยาวชน

1. ทำงานในกิจการ หรือสถานที่ ที่ไม่มีความปลอดภัย และเป็นอันตรายต่อสุขภาพ ร่างกาย จิตใจ และสติปัญญา
 2. ทำงานโดยถูกบังคับ
 3. ทำงานเพื่อใช้หนี้
 4. เข้าในการค้ามนุษย์
 5. ซื้อขายประเวณี หรือชักชวนให้เป็นโสเภณี ถ่ายรูปหรือแสดงแบบลามกอนาจาร
 6. ซื้อขายหรือชักชวนเข้าในกระบวนการผลิต การขนส่งการมีไว้ในครอบครองยาเสพติดหรือสิ่งเสพติดทุกประเภท
- บัญชีงานอันตราย (ได้กำหนดไว้ในระเบียบการเฉพาะ)

¹⁷⁸ มาตรา 103 (ใหม่)

¹⁷⁹ มาตรา 179

¹⁸⁰ กฎหมายว่าด้วยแรงงาน (ฉบับปรับปรุง) เลขที่ 43/สพช นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 24 ธันวาคม 2013

¹⁸¹ มาตรา 9 (ใหม่) กลุ่มเป้าหมายที่จะได้รับการพัฒนาฝีมือแรงงาน

¹⁸² กฎหมายว่าด้วยแรงงาน (ฉบับปรับปรุง) เลขที่ 43/สพช นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 24 ธันวาคม 2013 หมวดที่ 2 การสร้างโอกาสให้มิงานทำ มาตรา 32 (1)

¹⁸³ มาตรา 179

¹⁸⁴ มาตรา 38

หรือหน่วยธุรกิจ โดยได้รับการอนุญาตจากกระทรวงแรงงาน และสวัสดิการสังคมโดยมีเงื่อนไขตามที่กำหนดไว้ และมีการขึ้นทะเบียนและการออกใบอนุญาตการทำงาน โดยกำหนดให้การใช้แรงงานต่างประเทศตามสัญญา และอนุญาต 1 ครั้งครั้งละไม่เกิน 12 เดือน (แต่ต่อสัญญาได้ไม่เกิน 12 เดือน) รวมทั้งหมดไม่เกิน 5 ปี ยกเว้น กรณีเป็นผู้บริหารระดับสูงหรือผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้าน โดยได้รับการคุ้มครองแรงงานภายใต้กฎหมายว่าด้วย แรงงาน ปี 2013 และมีมาตรการลงโทษผู้ฝ่าฝืนโดยอุกอบรม กล่าวเตือน ลงวินัย ปรับไหม หยุดกิจการ ชั่วคราว ถอนใบอนุญาตดำเนินกิจการ หรือดำเนินคดีตามแต่กรณีเบาหรือหนักรวมทั้งการใช้ค่าสินไหมทดแทน ทางแพ่งที่ตนกระทำไว้ตามกฎหมาย

2.3) กฎหมายเกี่ยวกับการสาธารณสุข สวัสดิการสังคมและการคุ้มครองคุณภาพชีวิต

กฎหมายเกี่ยวกับการสาธารณสุข

ตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจ –สังคม แห่งชาติ 5 ปี ครั้งที่ 7 (2011-2015) ได้วางทิศทางการพัฒนางานด้าน สาธารณสุข โดยมีนโยบายให้รัฐเสริมสร้างความเข้มแข็งทางด้านร่างกายควบคู่กับการสร้างคนให้มีสติปัญญา มีความรู้และมีคุณสมบัติอำนวยความสะดวกให้ประชาชนเข้าถึงและได้รับการบริการด้านสาธารณสุขที่มีคุณภาพ อย่างทั่วถึงและมีความเสมอภาคนโยบายเกี่ยวกับสาธารณสุขตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจ –สังคมได้ดำเนินการ โดยรับรองนำมาปฏิบัติโดยบัญญัติเป็นกฎหมาย (คำรัสสำนักนายกรัฐมนตรี เลขที่ 521/นย ลงวันที่ 23 มีนาคม 2006 ว่าด้วยการประกาศใช้และจัดตั้งปฏิบัตินโยบายแห่งชาติว่าด้วยการประเมินผลกระทบต่อ สุขภาพ และคำรัสของนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการรับรองและประกาศใช้นโยบายว่าด้วยการสื่อสารเพื่อสุขภาพ แห่งชาติ)

สปป.ลาวได้มีกฎหมายว่าด้วยการอนามัย ป้องกันโรค และส่งเสริมสุขภาพ เลขที่ 01/สพช ลงวันที่ 10 เมษายน 2001 ตามมติตกลงของสภาแห่งชาติของสปป.ลาว¹⁸⁵ เลขที่ 04/สพช.ลงวันที่ 10 เมษายน 2001¹⁸⁶ กำหนดหลักการ ระเบียบ และมาตรการต่างๆ เกี่ยวกับการจัดตั้งและการดำเนินงาน ด้านการอนามัย ป้องกัน โรค และส่งเสริมสุขภาพเพื่อให้พลเมืองมีสุขภาพสมบูรณ์มีคุณภาพชีวิตที่ดี และมีอายุยืนเพื่อการปกป้องรักษา และพัฒนาประเทศกำหนดให้มี 8 หมวด ประกอบไปด้วยหน้าที่ของกฎหมายว่าด้วยการอนามัย ป้องกันโรค และส่งเสริมสุขภาพ สิทธิและหน้าที่ของพลเมืองในการรักษาสุขภาพความรับผิดชอบของรัฐต่อสุขภาพของ พลเมืองการส่งเสริมการลงทุนในงานด้านอนามัย ป้องกันโรค และส่งเสริมสุขภาพ และการร่วมมือระหว่าง ประเทศในด้านการอนามัย

กฎหมายว่าด้วยการอนามัย ป้องกันโรค และส่งเสริมสุขภาพ (ฉบับปรับปรุง) เลขที่ 49 /สพช นคร หลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 21 ธันวาคม 2011 โดยแก้ไขปรับปรุงมีวัตถุประสงค์โดยเน้นให้มีการลดผ่อนอัตรา การเจ็บป่วย เสียชีวิตและการป้องกันเชื้อโรคต่างๆ สัมพันธ์กับภาคส่วนสังคมด้านต่างๆ และในระดับภาคพื้น ระหว่างประเทศ และเข้าถึงเครือข่ายของงานอนามัย ป้องกันโรคและส่งเสริมสุขภาพให้ได้มาตรฐานระหว่าง

¹⁸⁵ เป็นกฎหมายที่เสนอโดยสภาแห่งชาติ และมีการลงมติตกลงร่วมกันของสมาชิกสภาแห่งชาติ

¹⁸⁶ รัฐคำรัสของประธานประเทศ เลขที่ 49 สปป เกี่ยวกับการประกาศใช้กฎหมายว่าด้วยการอนามัย ป้องกันโรค และส่งเสริม สุขภาพ ลงวันที่ 25 เมษายน 2001

ประเทศเพื่อปกป้องรักษาและพัฒนาประเทศ โดยได้มีการดำเนินการจัดตั้งกองทุนประกันสุขภาพแห่งชาติ ตามดำรัสรัฐบาลเลขที่ 470/ลบ ลงวันที่ 17 ตุลาคม 2012 โดยมีวัตถุประสงค์กำหนดหลักการ ระเบียบและมาตรการเกี่ยวกับการคุ้มครองและการใช้กองทุนประกันสุขภาพแห่งชาติ ให้ถูกต้อง และสอดคล้องตาม ระเบียบกฎหมาย เพื่อให้พลเมืองได้รับการบริการรักษาโรคอย่างทั่วถึง ให้มีสุขภาพดี มีกำลังแรงงานเข้มแข็ง เพื่อสร้างพัฒนาประเทศชาติ โดยรวมกองทุนประกันสุขภาพชุมชน พนักงานราชการ วิสาหกิจ (เอกชน) กองทุนสุขภาพสำหรับผู้ทุพพลภาพ และกองทุนสุขภาพอื่นๆ เพื่อใช้จ่ายค่าบริการเกี่ยวกับการตรวจโรค และการรักษาโรคร้ายให้แก่สมาชิกของตน โดยอยู่ภายใต้การชี้นำของคณะกรรมการคุ้มครองกองทุนประกันสุขภาพแห่งชาติ

ดังนั้นกฎหมายว่าด้วยการอนามัย ป้องกันโรค และส่งเสริมสุขภาพ ปี 2011 ได้ดำเนินการทั่วประเทศ โดยกำหนดให้รัฐบาลต้องมีหน้าที่ในการรักษาและส่งเสริมสุขภาพของประชาชนบรรดาชนเผ่าต่างๆ(ชนเผ่าของ สปป.ลาว) สตรี เด็ก และผู้พิการ มีหลักการดำเนินงานด้านการอนามัย ป้องกันโรคและการส่งเสริมสุขภาพ 4 ประการ หลักการ เกี่ยวกับงานการอนามัย ป้องกันโรค และส่งเสริมสุขภาพ มีหลักการพื้นฐานดังนี้ 1. ปฏิบัติตามนโยบาย และระเบียบกฎหมาย เกี่ยวกับการอนามัย ป้องกันโรค และส่งเสริมสุขภาพอย่างเข้มงวด 2. ปฏิบัติงานอนามัย ป้องกันโรค และส่งเสริมสุขภาพ เพื่อพัฒนาตนเอง ครอบครัว และชุมชน 3.ถือเอาการโฆษณาสุขภาพ อบรมวิชาการและให้คำแนะนำเกี่ยวกับการอนามัย ป้องกันโรค และส่งเสริมสุขภาพเป็นแกนหลักในการพัฒนาการสาธารณสุข 4.ถือเอาการประสานงานระหว่างบรรดาภาคส่วนต่างๆ และองค์การปกครองท้องถิ่น เกี่ยวกับการดำเนินงานด้านการอนามัย ป้องกันโรค และส่งเสริมสุขภาพ เป็นหน้าที่และความรับผิดชอบของสังคม โดยแบ่งออกเป็น 9 หมวด ว่าด้วยการอนามัย (ประกอบด้วยการอนามัยประกอบไปด้วย การอนามัยส่วนบุคคล ครอบครัว ชุมชน , การอนามัยน้ำดื่มและน้ำใช้ อาหารและเครื่องบริโภคการอนามัย เเคหะสถาน โรงแรม เรือนพัก และร้านอาหาร ,การอนามัยโรงเรียน และสถาบันการศึกษา , การอนามัยสถานที่บริการสาธารณะสุข การอนามัยในการใช้แรงงาน และวิชาชีพ ในการผลิต สถานที่ก่อสร้าง ซ่อมแซม และโรงจักรโรงงาน ,การอนามัยสถานที่สาธารณะตลาดในการฉาปนกิจศพ การอนามัยสิ่งแวดล้อม การอนามัยสถานที่คุมขัง และการป้องกันโรค ได้แก่ การฉีดยา และ หยอดยาป้องกันโรค , การป้องกัน และการควบคุมโรคติดต่อ , การป้องกันโรคไม่ติดต่อ และการส่งเสริมสุขภาพ (การส่งเสริมสุขภาพ ประกอบด้วย การศึกษา , การส่งเสริมสุขภาพของผู้หญิง และเด็กและเยาวชน ,การส่งเสริมสุขภาพของเยาวชน (วัยหนุ่ม) และวัยเจริญพันธ์ ,การส่งเสริมสุขภาพของผู้สูงอายุ ผู้เสียแขนขา และคนพิการ , การโภชนาการ ,การกีฬา กายบริหาร และศิลปะ ,การจัดสวนสาธารณะ เขตสีเขียว เขตพักผ่อน และ เขตท่องเที่ยว) การส่งเสริมสนับสนุนงานอนามัย และส่งเสริมสุขภาพข้อห้ามสำหรับเจ้าหน้าที่ หรือพนักงานสาธารณสุข รัฐบาลมีหน้าที่การกำกับดูแลและการตรวจสอบงานสาธารณสุข(รูปแบบการตรวจสอบ มี 3 รูปแบบ คือ การตรวจสอบตามระบบปกติ การตรวจสอบโดยแจ้งให้รู้ล่วงหน้า และการตรวจสอบแบบกระทันหัน)โดยมีมาตรการลงโทษผู้ละเมิดต่อกฎหมายและการยกย่องผู้มีผลงานดีเด่นด้านการสาธารณสุข มาตรการในการลงโทษต่อผู้ฝ่าฝืนกฎหมายฉบับนี้หรือระเบียบการต่างๆ เกี่ยวกับงานด้านการอนามัย ป้องกันโรคและส่งเสริมสุขภาพ เช่น ข้อ

ห้ามตามที่ได้กำหนดไว้ ในมาตรา 47 และ 48 ของกฎหมายฉบับนี้ จะถูกอบรม ลงวินัย¹⁸⁷ ปรับใหม่¹⁸⁸ ใช้ค่าเสียหาย (มาตรการทางแพ่ง) หรือดำเนินคดีทางอาญา¹⁸⁹ แล้วแต่กรณีเบาหรือหนักตามที่กำหนด

นอกจากกฎหมายว่าด้วยการอนามัย ป้องกันโรค และส่งเสริมสุขภาพ (ฉบับปรับปรุง) เลขที่ 49 / สพข นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 21 ธันวาคม 2011 แล้วยังมีกฎหมายว่าด้วยการรักษาพยาบาล (ปีนปัว) เลขที่ 09/สปข ลงวันที่ 9 พฤศจิกายน 2005 (Law on Health care no.09/NA 9 November 2005) กำหนดหลักการ ระเบียบ และมาตรการต่างๆ เกี่ยวกับการคุ้มครองและการตรวจตราโรคต่างๆ เพื่อเป็นหลักประกันให้ทุกคนในครอบครัวและชุมชน ได้รับการบริการรักษาอย่างเสมอภาคอย่างทั่วถึง ยุติธรรม และมีคุณภาพ คุ้มครองสิทธิและผลประโยชน์อันชอบธรรมของผู้ประกอบวิชาชีพรักษาโรค และพัฒนาการให้บริการรักษาโรคให้ทันสมัย ทำให้พลเมืองทุกคนมีสุขภาพแข็งแรงดี มีประสิทธิภาพในการปกป้องรักษาและพัฒนาประเทศ โดยแบ่งระบบการรักษาบริการเป็นการรักษาของภาครัฐและเอกชน โดยมีนโยบายกำหนดให้รัฐบาลต้องปรับปรุงคุณภาพของการรักษาพยาบาล และทำให้พลเมืองมีสุขภาพแข็งแรงโดยเฉพาะแม่และเด็ก ประชาชนยากจนและห่างไกลความเจริญ หลักการเกี่ยวกับการรักษาตามกฎหมายฉบับนี้คือต้องเคารพสิทธิในการมีชีวิตของมนุษย์ การรักษาอย่างเสมอภาค ยุติธรรม และมีคุณภาพตามความเป็นจริงของโรค มีมนุษยธรรม จรรยาบรรณแพทย์ และมีความรู้ความสามารถในการรักษาพยาบาล และได้รับความยินยอมของคนเจ็บ หรือญาติพี่น้องในกรณีรักษาพยาบาลที่กำหนดไว้ 9 หมวดคือ การประกอบวิชาชีพรักษาพยาบาล สิทธิ หน้าที่และจรรยาบรรณของผู้ประกอบวิชาชีพรักษาพยาบาล ข้อห้ามของผู้ประกอบวิชาชีพรักษาพยาบาล การเงินในการรักษา(แหล่งการเงินด้านการรักษาพยาบาล ได้มาจาก งบประมาณของรัฐ การเก็บค่ารักษาพยาบาลโดยตรงจากคนเจ็บ กองทุนประกันสุขภาพภาคของสังคม เงินจากต่างประเทศ หรือองค์การ

¹⁸⁷ มาตรา 59 (ปรับปรุง) การลงวินัย เจ้าหน้าที่หรือพนักงานสาธารณสุข ที่ได้ละเมิดระเบียบกฎหมายหรือข้อห้ามที่ไม่เป็นการกระทำผิดทางอาญาหรือก่อความเสียหายไม่มากเกี่ยวกับงานที่ตนที่รับผิดชอบจะถูกลงวินัยตามระเบียบการ

¹⁸⁸ (ปรับปรุง) มาตรการปรับใหม่ ในกรณีดังนี้

1. ผู้ถูกศึกษาอบรม และกล่าวเตือน ตามมาตรา 58 ของกฎหมายฉบับนี้ มาแล้ว สองครั้ง แต่หากไม่ยอมเปลี่ยนแปลง
2. ผู้ดมหรือทิ้งสิ่งขยะมูลฝอย ซากสัตว์ สารเคมีอันตราย ใส่องรองน้ำ แม่น้ำ ลำคลอง สวนสาธารณะ ถนนหนทาง หรือทิ้งใส่สถานที่สาธารณะ
3. ผู้ละเมิด บทบัญญัติใดบทหนึ่งของ มาตรา 11 ถึง 27 ของกฎหมายฉบับนี้ สำหรับอัตราการปรับใหม่ ได้กำหนดไว้ในระเบียบเฉพาะ

¹⁸⁹ มาตรา 62 มาตรการทางอาญา

บุคคลที่ได้ละเมิดกฎหมายฉบับนี้ และระเบียบการต่างๆ เกี่ยวกับงานอนามัย ป้องกันโรค และส่งเสริมสุขภาพ ซึ่งก่อให้เกิดความเสียหาย ต่อสุขภาพ หรือ ชีวิตของคนและ ข้อห้ามที่เป็นการกระทำผิดทางอาญา จะถูกลงโทษ ตามที่ได้กำหนดไว้ในกฎหมายอาญา

ระหว่างประเทศระหว่างประเทศ) การกำกับดูแลการรักษาพยาบาล¹⁹⁰ การตรวจตรางานรักษาพยาบาล¹⁹¹ มาตรการต่อผู้มีผลงานดีเด่น และมาตรการต่อผู้กระทำละเมิดต่อกฎหมายฉบับนี้ จะถูกอบรม ถูกปรับโทษ ค่าเสียหาย (มาตรการทางแพ่ง) หรือถูกลงโทษทางอาญา แล้วแต่กรณีจะเบาหรือหนัก

กฎหมายเกี่ยวกับโรคติดต่อ

สปป.ลาวได้กำหนดให้ มีการควบคุมโรคติดต่อที่เป็นอันตรายต่อประชาชนโดยกำหนดเป็นคำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรี เลขที่ 473/นย ลงวันที่ 18 พฤศจิกายน 2010 ว่าด้วยการจัดตั้งและการดำเนินงานของ คณะกรรมการแห่งชาติเพื่อป้องกันและควบคุมโรคติดต่อ กำหนดให้มีคณะกรรมการแห่งชาติเพื่อดำเนินการและควบคุมโรคติดต่อ ประกอบด้วยคณะกรรมการชั้นสูงกลาง และคณะกรรมการชั้นแขวง

โรคติดต่อที่ต้องป้องกันและควบคุมการระบาด มี 6 โรคคือ โรค SARS (Severe acute respiratory distress syndrome) โรคติดต่อไข้หวัดสายพันธุ์ H5N1 (Influenza A) โรคติดต่อไข้หวัดใหญ่ สายพันธุ์ใหม่ A/H1N1 (Influenza A H1N1) โรคติดต่อไข้ยุงลายหรือไข้เลือดออก โรคติดต่ออหิวาตกโรค โรคติดต่อร้ายแรง อื่นๆ ที่อาจจะเกิดขึ้นใหม่โดยมีการประกาศและให้ควบคุมโรคติดต่อตามที่ได้กำหนดไว้ในกฎหมายฉบับนี้

นอกจากนี้ ยังมีกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและต้านเชื้อเอชไอวี หรือ โรคเอดส์เลขที่ 01/สพข. ลงวันที่ 29 มิถุนายน 2010 (Law on HIV Aids) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อกำหนดหลักการ ระเบียบและมาตรการ เกี่ยวกับการป้องกันและต้าน เชื้อเอชไอวี หรือโรคเอดส์ การคุ้มครอง การตรวจตรา ลดการติดเชื้อ HIV ให้ ประชาชนบรรดาเผ่าต่างๆ มีสุขภาพแข็งแรง ปราศจากเชื้อ HIV และสามารถปกป้องรักษาประเทศชาติ โดยมี มาตรการทางอาญาแก่ผู้นำเชื้อ HIV แพร่ขยายให้บุคคลอื่นโดยเจตนา และมีการปรับโทษ

โดยกำหนดให้รัฐบาลมีนโยบายเกี่ยวกับการป้องกันและ ต้านเชื้อโรค HIV โดยมีการวางระเบียบ กฎหมาย และงบประมาณเพื่อรักษา บุคคลที่ติดเชื้อโรคเอดส์ โดยมีหลักการในงานป้องกัน และต้านเชื้อ HIV ตามหลักการดังนี้ คือ

1. การป้องกันโรคด้วยการโฆษณาสุขศึกษา เช่น การรักษาพยาบาล ดูแล รักษาและบำบัดทางด้าน จิตใจ เป็นสำคัญ
2. พัฒนาความรับผิดชอบขององค์กร สังคม ชุมชน ครอบครัว และบุคคล
3. รับรองความเสมอภาค ความยุติธรรม มนุษยธรรม ปราศจากการจำแนก และการรังเกียจ
4. ตรวจเลือดเพื่อหาการติดเชื้อโรค HIV ด้วยความสมัครใจ ยกเว้นมีกฎหมายกำหนดไว้เป็นอย่างอื่น
5. รักษาความลับ และ สิทธิความเป็นส่วนตัวของผู้ติดเชื้อโรค HIV

¹⁹⁰ หมวดที่ 6 มาตรา 54 องค์การกำกับดูแล คือ ภาคส่วนการสาธารณสุข ประกอบด้วย ชั้นศูนย์กลาง กระทรวงสาธารณสุข ชั้นแขวง คือ แผนกสาธารณสุข และชั้นเมือง คือสำนักงานการสาธารณสุขนอกจากนี้จะมีสภากำกับดูแลวิชาชีพการ รักษาพยาบาลอีก

¹⁹¹ หมวดที่ 7 องค์การตรวจตรา งานด้านสาธารณสุขคือองค์การตามมาตรา 54

นอกจากนี้ กฎหมายฉบับนี้ได้กำหนด ความเป็นอันตรายของเชื้อ HIV, การป้องกันเชื้อ HIV, การต้านเชื้อ HIV การดูแลและการให้ความช่วยเหลือ มาตรการป้องกันและต้านเชื้อ HIV มาตรการทางการแพทย์ มาตรการทางสังคม, ความรับผิดชอบเกี่ยวกับงานป้องกันและต้านเชื้อ HIV ความรับผิดชอบของคณะกรรมการต้านเอดส์ ความรับผิดชอบของรัฐ ความรับผิดชอบของสังคม ชุมชน ครอบครัวและ บุคคล กองทุนป้องกันและต้านเชื้อ HIV, ข้อห้ามสำหรับผู้ติดเชื้อ HIV การกำกับดูแล และการตรวจสอบการป้องกันและต้านเชื้อ HIV (การกำกับดูแล และการตรวจสอบการป้องกันและต้านเชื้อ HIV) องค์การตรวจสอบ วันต้านเอดส์แห่งชาติและเครื่องหมายต้านเอดส์แห่งชาติและมาตรการต่อผู้มีผลงานดีเด่นและมาตรการต่อผู้ละเมิดกฎหมายฉบับนี้โดยกำหนดให้บุคคลองค์กรหรือหน่วยงานที่ได้ละเมิดกฎหมายฉบับนี้จะถูกลงโทษ¹⁹² ลงโทษทางวินัย¹⁹³ ปรับใหม่ งดใช้ค่าสินไหมทดแทน¹⁹⁴ มาตรการทางแพ่ง¹⁹⁵ และการลงโทษทางอาญาแล้วแต่กรณีเบาหรือหนัก¹⁹⁶

กฎหมายเกี่ยวกับควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และยาสูบ

¹⁹² มาตรา 65 มาตรการอบรม

บุคคล ครอบครัว หรือ องค์กรใดที่ได้ละเมิดกฎหมายฉบับนี้ เช่น การละเมิดคำแนะนำของแพทย์ การจำแนก การรังเกียจ และการหมิ่นประมาท ผู้ติดเชื้อ HIV ผู้เป็นโรคเอดส์ หรือผู้ได้รับผลกระทบจากโรคเอดส์ ที่มีลักษณะเบา การไม่ให้ความร่วมมือในการป้องกัน และต้านเชื้อ HIV และอื่น ๆ จะถูกลงโทษและกล่าวเตือน

¹⁹³ มาตรา 66 มาตรการทางวินัย

พนักงาน ข้าราชการ หรือผู้บริหารด้านการแพทย์ ที่ได้ละเมิดกฎหมาย เกี่ยวกับการป้องกันและ ต้านเชื้อ HIV เช่น ข้อห้าม ซึ่งไม่เป็นการกระทำผิดทางอาญา นอกจากอบรมศึกษา แล้ว ยังจะถูกปฏิบัติด้านวินัย คือ

1. ติดตาม กล่าวตักเตือนความผิด และบันทึกไว้ในสำนวนเอกสารประวัติ ของผู้กล่าว
2. หยุดการเลื่อนขั้น ขึ้นเงินเดือน และการยกย่อง
3. ปลดจากตำแหน่ง หรือโยกย้ายไป รับหน้าที่อื่นที่ต่ำกว่าเก่า
4. ให้ออกจากข้าราชการ โดยไม่ได้รับเงินสวัสดิการ ใด ๆ

¹⁹⁴ มาตรา 67 มาตรการปรับใหม่

บุคคล ครอบครัว หรือองค์กรใด ที่ได้รับการศึกษาอบรม กล่าวเตือน หรือ ถูกลงโทษทางวินัยมาแล้ว แต่หากยังคงกระทำการ ละเมิดกฎหมายฉบับนี้อีกครั้งหนึ่ง เช่น ข้อห้าม ซึ่งไม่เป็นการกระทำผิดทางอาญา จะถูกปรับใหม่ ตามแต่ละกรณี ซึ่งได้ กำหนดไว้ระเบียบการเฉพาะ

¹⁹⁵ มาตรา 68 มาตรการทางแพ่ง

บุคคลหรือครอบครัวหรือองค์กรใดที่ได้ละเมิดกฎหมายฉบับนี้และได้ก่อความเสียหายแก่บุคคลอื่นจะต้องชดใช้ค่าเสียหาย เช่น ค่ารักษาพยาบาล ค่ารักษาทางจิตใจ ค่าพยาบาล ตามระเบียบกฎหมาย

¹⁹⁶ มาตรา 69 มาตรการทางอาญา

บุคคลที่ได้ละเมิดกฎหมายฉบับนี้ เช่น ข้อห้ามซึ่งเป็นการกระทำผิดทางอาญาจะถูกลงโทษตามกฎหมายอาญา วรรคสอง ผู้ติดเชื้อ HIV หรือบุคคล ที่นำเชื้อ HIV ไปเผยแพร่ให้บุคคลอื่นโดยเจตนา จะถือว่าเป็นการกระทำความผิดทางอาญา และจะถูกลงโทษ จำคุกตั้งแต่ 5 ปี ถึง 10 ปี และจะถูกปรับใหม่ ตั้งแต่ 10 ล้านบาท ถึง 50 ล้านบาท ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดหากได้นำเอาเชื้อ HIV ไปเผยแพร่ให้บุคคลอื่น โดยเป็นอาเจิน หรือ มีการตั้งเป็นกลุ่ม จะถูกลงโทษจำคุก ตั้งแต่ 10 ปี ถึง 15 ปี และ ถูกปรับใหม่ ตั้งแต่ 50 ล้านบาท ถึง 70 ล้านบาท

กฎหมายว่าด้วยการควบคุมยาสูบ เลขที่ 07/ สพช.ลงวันที่ 26 พฤศจิกายน 2009 มีวัตถุประสงค์เพื่อกำหนดหลักการ ระเบียบ และมาตรการเกี่ยวกับการควบคุม การคุ้มครอง การติดตาม ตรวจสอบ การผลิต การนำเข้า การจำหน่าย การโฆษณาผลิตภัณฑ์ยาสูบ เพื่อปกป้องสุขภาพของพลเมือง จากผลร้ายของยาสูบ ลดอ่อนการบริโภคและค่าใช้จ่ายที่ไม่จำเป็น ปกป้องรักษาสิ่งแวดล้อม และเพื่อการปกป้องรักษาและพัฒนาประเทศ องค์กรที่ควบคุมยาสูบประกอบด้วย กระทรวงสาธารณสุข แผนกสาธารณสุขแขวง นคร, ห้องการสาธารณสุขเมือง เทศบาล เป็นกฎหมายที่ใช้ควบคุมยาสูบโดยการนำมาตราการต่างๆ เพื่อกำกับดูแล ติดตาม ตรวจสอบการผลิต การนำเข้า การจำหน่าย การซื้อ - ขาย ผลิตภัณฑ์ยาสูบ และสถานที่สูบบุหรี่ (บุหรี่) โดยมีนโยบายให้ลดจำนวน เพื่อให้ลดความเป็นอันตรายต่อสุขภาพ จากการใช้ผลิตภัณฑ์ยาสูบและการได้รับควันยาสูบ การควบคุมยาสูบโดยรัฐบาลมีหน้าที่ในการวางนโยบาย มาตรการต่างๆ เช่น การเพิ่มภาษีอากร การกำหนดสถานที่ห้ามสูบบุหรี่ สถานที่จำหน่าย ซื้อ-ขาย ยาสูบ และส่งเสริมให้กสิกรปลูกพืชอื่นทดแทนการปลูกยาสูบ นโยบายของรัฐเกี่ยวกับการควบคุมยาสูบ โดยมีหลักการเกี่ยวกับการควบคุมยาสูบ 4 ประการคือ 1. รัฐต้องรับรองและการกำกับดูแล การติดตาม ตรวจสอบ อย่างรวมศูนย์ทั่วประเทศและส่งเสริมการมีส่วนร่วมอย่างกว้างขวางของบุคคลและองค์กร ต่างๆ 2. ให้พลเมืองทุกคนดำรงชีวิตและรักษาพยาบาลเมื่อได้รับผลร้ายจากการยาสูบ 3. รัฐต้องเริ่มจากบุคคล ครอบครัว โดยมีส่วนร่วมขององค์กร และสังคม ในการแก้ไขผลร้ายของยาสูบ 4. รัฐต้องปฏิบัติการโดยกำหนดสถานที่ที่สูบบุหรี่อย่างเข้มงวด ในการเสพยาสูบโดยกฎหมายฉบับนี้ได้กำหนดประเภทผลิตภัณฑ์ยาสูบแบ่งออกเป็น 2 ประเภทคือผลิตภัณฑ์แบบอุตสาหกรรม และ ผลิตภัณฑ์แบบหัตถกรรม ,ผลร้ายของยาสูบมีผลกระทบต่อสุขภาพผู้สูบ ผู้ได้รับควัน (โดยเฉพาะผู้หญิง และเด็กซึ่งมีความเสี่ยงในการเป็นโรคร้ายแรงได้เช่น มะเร็งปอด,โรคเส้นเลือดหัวใจ - สมอง,โรคระบบหายใจเรื้อรัง ระบบทางเดินหายใจ,ระบบประสาท และโรคอื่นๆที่จะนำไปสู่การเสียชีวิตได้) มีผลกระทบต่อเศรษฐกิจ-สังคม (ทำลายสุขภาพของลูกจ้างหรือผู้ใช้แรงงาน ผู้ผลิตต้องเสียค่าใช้จ่ายที่ไม่จำเป็น ซึ่งมีผลกระทบต่อการพัฒนาประเทศ และยังเป็นการทำลายสิ่งแวดล้อม)และมีผลกระทบต่อครอบครัวอีกด้วย การควบคุมผลิตภัณฑ์ยาสูบ (การผลิต นำเข้า จำหน่าย ผลิตภัณฑ์ยาสูบ) ต้องอยู่ภายใต้การควบคุม คุ้มครอง ติดตาม และตรวจสอบอย่างเข้มงวดและต้องปฏิบัติตามข้อกำหนดขององค์กรคุ้มครอง และตรวจสอบงานควบคุมยาสูบ เช่น มาตรฐานเทคนิค การพิมพ์สลากและคำเตือน เป็นต้น การควบคุมการจำหน่ายผลิตภัณฑ์ยาสูบใน สปป.ลาว ต้องได้รับอนุญาตตามระเบียบการเฉพาะและผ่านการตรวจตราจากภาคส่วนที่เกี่ยวข้องของรัฐโดยกำหนดให้ห้ามมิให้ขายผลิตภัณฑ์ยาสูบ ในสถานที่ดังนี้คือ 1.สถานที่บริการสาธารณสุข 2. สถานที่การศึกษา 3. สำนักงาน หรือองค์กรของรัฐ 4. โรงมหรสพ เช่นโรงฉายภาพยนตร์ โรงละคร โรงนาฏศิลป์ หอวัฒนธรรม หอพิพิธภัณฑสถานกีฬา สนามออกกำลังกาย และไนรตโดยสารพาหนะ เป็นต้น และสถานที่ขายย่อยผลิตภัณฑ์ยาสูบต้องเป็นสถานที่เหมาะสมและได้รับอนุญาตและไม่ให้จำหน่ายให้แก่เด็กที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปีการบรรจุและห่อหุ้มผลิตภัณฑ์ยาสูบกำหนดให้ 1 ซองไม่เกิน 20 ม้วน หรือ 50 ม้วนต่อกระป๋องโดยต้องมีการพิมพ์สลากและคำเตือนตามที่รัฐบาลกำหนด นอกจากนี้ได้กำหนดหน้าที่ของผู้ผลิต ผู้นำเข้า ผู้จำหน่าย และผู้เสพยาสูบ ผลิตภัณฑ์ยาสูบ ต้องปฏิบัติตามระเบียบกฎหมายเกี่ยวกับการควบคุมยาสูบอย่างเข้มงวด และมอบเงินเข้ากองทุนควบคุมยาสูบ และต้องดำเนินธุรกิจอย่างโปร่งใสและสามารถตรวจสอบได้ และต้องรักษาสิ่งแวดล้อม

ความรับผิดชอบเกี่ยวกับการควบคุมยาสูบ แบ่งออกเป็นความรับผิดชอบของรัฐ(รัฐมีความรับผิดชอบต่อการควบคุม คุ่มครอง ติดตาม ตรวจสอบตราขายสูบด้วยการวางนโยบาย ระเบียบกฎหมาย เกี่ยวกับงานดังกล่าว รวมทั้ง บำบัดผู้สูบบุหรี่ การรักษาผู้ติดยาสูบผู้ได้รับผลร้ายจากการสูบบุหรี่ งานด้านงบประมาณ ,พาหนะอุปกรณ์และบุคลากรให้แก่งานควบคุมยาสูบรวมทั้งการโฆษณาศึกษาอบรมเกี่ยวกับผลร้ายของยาสูบ) ภาคส่วนงานที่เกี่ยวข้อง เช่นหน่วยงานควบคุมยาสูบเฉพาะ ภาคส่วนสังคม และชุมชน (มีความรับผิดชอบในการโฆษณาเผยแพร่ให้ทุกคนได้เห็นผลร้ายของยาสูบ การสร้างค่านิยมเรื่องการไม่สูบบุหรี่และร่วมกันเข้าควบคุมยาสูบ เป็นต้น ลดจำนวนผู้ใช้ยาสูบ และสูบบุหรี่ในสถานที่อนุญาตและให้การบำบัดผู้สูบบุหรี่ เลิกยาสูบ การรักษาผู้ติดยาสูบ และผู้ได้รับผลร้ายจากยาสูบ ความรับผิดชอบของครอบครัว(ครอบครัวมีบทบาทสำคัญและมีความรับผิดชอบในการให้การอบรม ให้คำแนะนำแก่สมาชิกครอบครัวให้รู้ถึงผลร้ายของยาสูบ ทั้งเป็นแบบอย่างในการห่างไกลจากยาสูบ เข้าร่วมขบวนการควบคุม คุ่มครอง ติดตาม ตรวจสอบตราขายสูบ และให้การบำบัด รักษาเมื่อสมาชิกครอบครัวเลิกยาสูบและผู้ได้รับผลร้ายจากยาสูบ รวมทั้งติดตามผู้ที่เลิกยาสูบแล้ว ไม่ให้กลับไปสูบบุหรี่ใหม่ ความรับผิดชอบต่อบุคคล (พลเมืองลาวทุกคน เช่น เยาวชน หนุ่มสาว นักเรียน นักศึกษา ต้องมีจิตสำนึกห่างไกลจากยาสูบ และต้านแนวคิดการลองสูบบุหรี่) การปกป้องสุขภาพจากผลร้ายของยาสูบโดยมีการโฆษณา และการให้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับผลร้ายของยาสูบ ให้ความรู้เพื่อให้พลเมืองลาวห่างไกลจากยาสูบ ด้วยรูปภาพ หรือวิธีการต่าง ๆ ผ่านสื่อมวลชน เป็นต้น การแก้ไขผลร้ายของยาสูบกำหนดให้มีการช่วยเหลือผู้ติดยาสูบ การบำบัดรักษาและการช่วยเหลือผู้เลิกยาสูบโดยมีหน่วยงานให้คำปรึกษา และช่วยเหลือผู้เลิกยาสูบ โดยมีการให้คำปรึกษา แนะนำการจัดกิจกรรมต่างๆ เพื่อเลิกยาสูบ เป็นต้นนอกจากนี้ยังมีกองทุนควบคุมยาสูบ โดยรัฐส่งเสริมให้จัดตั้งกองทุนควบคุมยาสูบ เพื่อใช้ในงานควบคุมยาสูบ อาทิเช่น งานด้านโฆษณา สุขศึกษา การบำบัดผู้เลิกยาสูบและผู้ได้รับผลร้ายจากควันยาสูบ และบรรดากิจกรรมอื่น ๆ เพื่อส่งเสริมสุขภาพโดยมีแหล่งเงินทุนมาจาก 1.งบประมาณของรัฐ 2.อากรกำไร ของผู้ดำเนินธุรกิจผลิตภัณฑ์ยาสูบ ตามที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยส่วยอากร 3. การบริจาคของบุคคล การจัดตั้งองค์การภายในประเทศและสากล 4.การดำเนินกิจกรรมหารายได้เพื่องานควบคุมยาสูบ เช่น การแข่งขันกีฬา การแสดงศิลปวัฒนธรรมและอื่น ๆ เป็นต้นโดยมีคณะกรรมการแห่งชาติในการควบคุมยาสูบ เป็นผู้ดำเนินการในแต่ละระยะตามแผนงาน กองทุนดังกล่าวนี้ต้องดำเนินการให้สอดคล้องกับกฎหมายเกี่ยวกับงบประมาณแห่งรัฐ,ข้อห้ามเกี่ยวกับยาสูบโดยมีการกำหนดข้อห้ามสำหรับผู้ดำเนินธุรกิจยาสูบ เช่น การโฆษณาในการส่งเสริมการสูบบุหรี่ การจำหน่าย และซื้อขายผลิตภัณฑ์ยาสูบ การผลิตหรือซื้อขายยาสูบเถื่อน การขายหรือจำหน่ายผลิตภัณฑ์ยาสูบในสถานที่ห้ามขาย การขายยาสูบด้วยเครื่องจักรอัตโนมัติทุกชนิด การไม่ขายผลิตภัณฑ์ยาสูบกับเด็กที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี เป็นต้น นอกจากนี้มีข้อห้ามสำหรับพนักงานและเจ้าหน้าที่ และข้อห้ามสำหรับบุคคลและองค์การในการสนับสนุนการโฆษณาส่งเสริมการใช้ผลิตภัณฑ์ยาสูบ,การกำกับดูแล และการตรวจสอบงานควบคุมยาสูบอยู่ภายใต้การดำเนินการของกระทรวงสาธารณสุข แผนกสาธารณสุขแขวง นครและสำนักงานสาธารณสุขเมือง เทศบาลโดยมีคณะกรรมการแห่งชาติเพื่อการควบคุมยาสูบ และการตรวจสอบงานควบคุมยาสูบ องค์การตรวจสอบงานควบคุมยาสูบมี 1.องค์การตรวจสอบภายในคือ ภาคส่วนหนึ่งขององค์การกำกับดูแลงานควบคุมยาสูบที่ได้กำหนดไว้ในมาตรา 51 ของกฎหมายฉบับนี้และ 2.องค์การตรวจสอบภายนอก คือ สภาแห่งชาติ องค์การ

ตรวจตรารัฐ องค์การตรวจสอบแห่งรัฐ และการติดตามตรวจสอบของประชาชน โดยมีรูปแบบการตรวจสอบตามแผนงานปกติประจำปี และนอกแผนงานโดยมีต้องแจ้งให้รู้ล่วงหน้าหรือแบบกระทันหัน และหากมีการดำเนินงานมีผลงานจะมีมาตรการต่อผู้มีส่วนงานจะได้รับการยกย่องและได้รับประกาศนียบัตรดีเด่นและผู้ใดกระทำผิดจะมีมาตรการลงโทษต่อผู้ละเมิดกฎหมายโดยจะสภาพการบังคับกับบุคคลหรือ องค์การที่ได้ละเมิดกฎหมายฉบับนี้เช่น ระเบียบเกี่ยวกับการผลิต การนำเข้า การจำหน่าย การซื้อ-ขาย สถานที่ห้ามสูบบุหรี่ ละเมิดข้อห้ามอื่นๆ จะถูกอบรมกำหนดให้บุคคล หรือองค์การใดที่ได้ละเมิดระเบียบกฎหมาย เกี่ยวกับการควบคุมยาสูบ ที่มีลักษณะเบา เช่นการขายยาสูบให้เด็กที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี ขายยาสูบที่ไม่ได้รับอนุญาต,สูบบุหรี่ในสถานที่ห้ามเด็ดขาดเป็นประจำจะถูกอบรมและกล่าวเตือน กล่าวตักเตือนและลงโทษทางวินัย พนักงานและเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องที่ได้ละเมิดกฎหมาย เกี่ยวกับการควบคุมยาสูบ จะถูกลงโทษทางวินัย ในกรณีดังนี้ 1. ยึดหนังสือ ถ่วงดึงเอกสารเกี่ยวกับยาสูบที่ไม่สร้างความเสียหายอย่างร้ายแรง 2. ขาดความรับผิดชอบ ต่องานควบคุมยาสูบ ที่ตนได้รับมอบหมาย ซึ่งได้สร้างความเสียหายเล็กน้อยและไม่เป็นการกระทำผิดทางอาญา 3. มีการละเมิดข้อห้ามอื่น ที่ได้กำหนดไว้ในกฎหมายฉบับนี้ ซึ่งก่อความเสียหายเล็กน้อย และ ไม่มีองค์ประกอบของการกระทำผิดทางอาญา การลงโทษทางวินัยต่อพนักงาน และเจ้าหน้าที่ดังกล่าวได้ (กำหนดไว้ในระเบียบการเฉพาะ) นอกจากนี้มีการปรับใหม่ บุคคลหรือองค์การที่ได้ละเมิดระเบียบกฎหมายเกี่ยวกับการควบคุมยาสูบ เช่น การผลิต การนำเข้า การจำหน่าย และซื้อ-ขาย ผลิตภัณฑ์ยาสูบที่ไม่มีฉลาก คำเตือน ใส่วัตถุห่อหุ้ม ขายยาสูบในสถานที่ห้ามเด็ดขาด ขายยาสูบให้เด็ก ที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี ที่ได้กล่าวเตือนมาแล้ว ขายยาสูบที่บรรจุต่ำกว่าที่กำหนดไว้ จะถูกปรับใหม่ (อัตราการปรับใหม่ได้กำหนดไว้ในระเบียบการเฉพาะ) ชดใช้ค่าเสียหายทางแพ่ง บุคคลหรือ องค์การที่ได้ละเมิดระเบียบกฎหมาย เกี่ยวกับการควบคุมยาสูบ ซึ่งก่อความเสียหายให้แก่ผู้อื่นจะถูกให้ชดใช้ค่าเสียหายที่ตนได้ก่อขึ้นหรือ การลงโทษทางอาญา บุคคลที่ได้ละเมิดระเบียบกฎหมายเกี่ยวกับการควบคุมยาสูบ เช่น การละเมิดข้อห้าม ซึ่งเป็นการกระทำผิดอาญา จะถูกลงโทษตามที่ได้กำหนดไว้ในกฎหมายอาญา แล้วแต่กรณีเบาหรือหนัก

คำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรี เลขที่ 369/นย ลงวันที่ 23 สิงหาคม 2010 ว่าด้วยการห้ามการโฆษณาส่งเสริมการบริโภค ผลิตภัณฑ์ยาสูบ

วัตถุประสงค์เพื่อลดผ่อนการสูบบุหรี่ของประชาชนบรรดาเผ่าต่างๆ และป้องกันส่งเสริมสุขภาพของประชาชนให้ดีขึ้น และให้รู้ว่าการสูบบุหรี่เป็นอันตรายต่อสุขภาพและมีผลกระทบต่อเศรษฐกิจและสังคม มีการป้องกันช่องที่โฆษณาประชาสัมพันธ์แก่มวลชนให้บริโภคผลิตภัณฑ์ยาสูบทั้งในส่วนบุคคลและนิติบุคคลทุกรูปแบบ เพื่อให้เลิกการสูบบุหรี่ โดยกำหนดให้ วันที่ 31 พฤษภาคม ของทุกปี เป็นวันงดการสูบบุหรี่ โดยมีการห้ามโฆษณาขายผลิตภัณฑ์ยาสูบทุกรูปแบบ

คำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรีที่ 370/สนย.ลงวันที่ 23 สิงหาคม 2010 ว่าด้วยการพิมพ์คำเตือนเกี่ยวกับสุขภาพใส่วัตถุหุ้มห่อผลิตภัณฑ์ยาสูบ

กำหนดหลักการ ระเบียบ และมาตรการเพื่อควบคุมติดตาม ตรวจสอบตราการพิมพ์คำเตือน เกี่ยวกับสุขภาพ ใส่วัตถุหุ้มห่อผลิตภัณฑ์ยาสูบที่เป็นข้อความตัวหนังสือที่แสดงถึงอันตรายต่อสุขภาพของผลิตภัณฑ์ยาสูบ ให้เลิกสูบบุหรี่ และไม่คิดริเริ่มสูบบุหรี่ เพื่อปกป้องและส่งเสริมสุขภาพของประชาชน บรรดาเผ่าให้แข็งแรง ประหยัดค่าใช้จ่ายที่ไม่มีประโยชน์เพื่อสร้างและพัฒนาประเทศ หลักการในการพิมพ์คำเตือนเกี่ยวกับสุขภาพ ในวัตถุหุ้มห่อผลิตภัณฑ์ยาสูบกำหนดให้ 1. ผลิตภัณฑ์ยาสูบที่จำหน่ายอยู่ สปป.ลาว ต้องพิมพ์คำเตือนเกี่ยวกับสุขภาพด้วยข้อความตัวหนังสือเป็นภาษาลาว และเป็นภาษาอังกฤษ 2. การพิมพ์คำเตือนเกี่ยวกับสุขภาพบนวัตถุหุ้มห่อผลิตภัณฑ์ยาสูบ ต้องปฏิบัติตามการกำหนดของกระทรวงสาธารณสุข 3. รัฐต้องรับรองสิทธิในการได้รับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับ ความเป็นอันตรายต่อสุขภาพที่เกิดจากการเสพยาสูบ และการสูดดมเอาควันยาสูบของประชาชนทุกคน ลักษณะการพิมพ์คำเตือน 1. ต้องพิมพ์ข้อความคำเตือนเกี่ยวกับสุขภาพตามที่กระทรวงสาธารณสุขกำหนดไว้ 2. คำเตือนเกี่ยวกับสุขภาพต้องมีคำดังต่อไปนี้ 1. ควันยาสูบทำให้เป็นมะเร็งที่ปอด 2. การสูบบุหรี่ทำให้เส้นเลือดเลี้ยงหัวใจตีบตัน 3. การสูบบุหรี่ทำให้เส้นเลือดสมองแตก 4. การสูบบุหรี่ทำให้เป็นมะเร็งที่ปาก 5. ควันยาสูบเป็นพิษต่อคนรอบข้าง 6. การสูบบุหรี่ทำให้ฟันดำ – ปากเหม็น โดยคำเตือนดังกล่าวต้องมีครบคำที่กำหนดไว้ คำเตือนเกี่ยวกับสุขภาพต้องมีจำนวนร้อยละ 30 ปรากฏในส่วนด้านหน้า และข้างล่างของวัตถุหุ้มห่อผลิตภัณฑ์ยาสูบ หน้าที่และข้อห้ามในการพิมพ์คำเตือน กำหนดให้บรรดาอุตสาหกรรมยาสูบต้องดำเนินการตามที่รัฐได้กำหนดไว้ , การกำกับดูแล และการตรวจสอบการพิมพ์คำเตือน องค์การกำกับดูแล และตรวจสอบการพิมพ์คำเตือนเกี่ยวกับสุขภาพ ประกอบด้วย 1. ชั้นศูนย์กลาง ได้แก่ กระทรวงสาธารณสุข กระทรวงอุตสาหกรรมและการค้าและกระทรวงการเงิน 2. ชั้นท้องถิ่น แบ่งออกเป็น 1. แผนกสาธารณสุขแขวง นคร สำนักงานสาธารณสุขเมือง เทศบาล และแผนกอุตสาหกรรม และการค้าแขวง นคร และสำนักงาน อุตสาหกรรม และการค้าเมือง เทศบาลและ 2. แผนกการเงินแขวง นครและสำนักงานการเงินเมือง เทศบาลและมาตรการต่อผู้ผลิตจะได้รับ การยกย่องและประกาศนียบัตร หากผู้ใดละเมิดต่อกฎหมายจะมีมาตรการต่อผู้ละเมิดบทบัญญัติกฎหมายนี้ โดยกำหนดให้บุคคล นิติบุคคลใดหรืออุตสาหกรรมยาสูบใด หากได้ละเมิดต่อข้อห้ามตามที่ได้กำหนดไว้ในมาตรา 12 ของคำสั่งฉบับนี้ จะถูกลงโทษโดยครั้งที่ 1 กล่าวเตือนศึกษาอบรม ให้เขียนใบปฏิญาณตน ครั้งที่ 2 อายติ และปรับไหม 1 เท่าตัวของมูลค่าผลิตภัณฑ์ยาสูบที่ขายตามท้องตลาด โดยคำนวณตามจำนวนผลิตภัณฑ์ยาสูบที่ตรวจพบหรือตามใบนำส่งสินค้าที่ทางการรับรู้ ครั้งที่ 3 อายติ และปรับไหม 3 เท่าตัวของมูลค่าสินค้าตามที่กล่าวไว้ในครั้งที่ 2 ข้างต้นนี้ ครั้งที่ 4 อายติและปรับไหม 5 เท่าตัว ของมูลค่าสินค้าตามที่กล่าวไว้ในครั้งที่ 2 ข้างต้นนี้ พร้อมทั้งเสนอองค์การที่มีสิทธิอำนาจถอนใบอนุญาตดำเนินธุรกิจแบบชั่วคราว หรือถาวรตามแต่ละกรณีเบาหรือหนัก

กฎหมายอาหารและยา และผลิตภัณฑ์ทางการแพทย์

สปป. ลาวมีนโยบายด้านอาหารตามคำริสของนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการรับรองและประกาศใช้นโยบายแห่งชาติว่าด้วยความปลอดภัยของอาหาร เลขที่ 028/นย ลงวันที่ 3 กุมภาพันธ์ 2009 และคำริสนายกรัฐมนตรี เลขที่ 248/นย ลงวันที่ 1 ธันวาคม 2008 ว่าด้วยการรับรองและประกาศใช้นโยบายแห่งชาติว่าด้วยโภชนาการ ฉบับเลขที่ 744/กขส ลงวันที่ 27 พฤศจิกายน 2008 และโภชนาการโดยเน้นการคุ้มครองพลเมืองลาวให้มีสุขภาพแข็งแรงโดยให้มีกำกับดูแลด้านโภชนาการ อาหารต่างๆ โดยบัญญัติเป็นกฎหมายว่าด้วยอาหาร เลขที่ 04/สพข ลงวันที่ 15 พฤษภาคม 2004 (Law on food No. 04/NA 15 May 2004) กำหนด ระเบียบ วิธีการ และมาตรการต่าง ๆ เพื่อคุ้มครอง ตรวจสอบ กิจการเกี่ยวกับอาหาร ควบคุมคุณภาพมาตรฐานโดยเฉพาะด้านความปลอดภัยของอาหาร ประกันทางด้านโภชนาการ ป้องกันสุขภาพของผู้บริโภค ส่งเสริมการผลิต และธุรกิจร้านอาหาร แนะนำพลเมืองให้รู้เข้าใจและหันมาบริโภคอาหารที่มีความปลอดภัย มีอนามัย และมีธาตุอาหารบำรุงร่างกาย รวมทั้งเข้าใจเกี่ยวกับผลประโยชน์และผลร้ายของอาหารเพื่อให้รู้จักรักษาสุขภาพของตนให้แข็งแรง และสามารถปกป้องรักษาและพัฒนาประเทศชาติ กำหนดมาตรฐานอาหารอาหารที่มีความปลอดภัย กิจการและการดำเนินธุรกิจอาหาร ข้อห้ามสำหรับการผลิต การปรุงแต่งอาหาร การโฆษณาเกินจริง การคุ้มครองและตรวจตราอาหาร สิทธิและหน้าที่ของกระทรวงสาธารณสุข โดยกำหนดให้รัฐมีนโยบายส่งเสริมด้านอาหารโดยกำหนดให้บุคคลและองค์กรต่างๆ ทั้งภายในและต่างประเทศ ลงทุนในกิจการอาหารเริ่มตั้งแต่การปลูกพืช การเลี้ยงสัตว์ การปรุงแต่ง การบริการ การผลิตอุตสาหกรรม และหัตถกรรม การเก็บรักษา การจำหน่าย การขนส่งอาหารที่มีเฉพาะให้ไปสู่การผลิตแบบอุตสาหกรรมทันสมัยเพื่อตอบสนองความต้องการภายในประเทศและการส่งออกไปยังต่างประเทศด้วยการให้ข้อมูลข่าวสารแก่พลเมืองในการบริโภคอาหารให้มีความปลอดภัย และมีคุณภาพและมีคุณภาพเพียงพทางด้านโภชนาการรวมทั้งการนำเข้าอาหารที่จำเป็นและเหมาะสม โดยกำหนดหลักการเกี่ยวกับอาหาร และมาตรฐานอาหาร คุณภาพและมาตรฐานอาหาร กิจการและการดำเนินธุรกิจอาหาร ข้อห้ามเด็ดขาดเกี่ยวกับการผลิต และการปรุงแต่งอาหาร สิทธิ และหน้าที่ของผู้บริโภคอาหาร การกำกับดูแล และการตรวจสอบอาหารและนโยบายต่อผู้มีผลงานดี และผู้ละเมิดต่อกฎหมายโดยมีมาตรการลงโทษอบรม มาตรการปรับไหม มาตรการทางแพ่ง มาตรการทางอาญา

กฎหมายว่าด้วยน้ำประปา เลขที่ 04/สพช ลงวันที่ 9 กรกฎาคม 2009

โดยรัฐบาลต้องกำหนดนโยบายเกี่ยวกับงานน้ำประปาโดยส่งเสริมในภาคส่วนเศรษฐกิจของรัฐทั้งภายในและต่างประเทศการจัดตั้งชุมชนให้มี ระบบโครงสร้างน้ำประปาการขยายเครือข่ายน้ำประปา การพัฒนาบุคลากร การบูรณะรักษา การดำเนินธุรกิจน้ำประปาในตัวเองและชนบทเขตห่างไกลด้วยการดำเนินนโยบายสินเชื่อภาษีอากร การให้ข้อมูลข่าวสาร และเทคโนโลยีโดยมีหลักการเกี่ยวกับการดำเนินกิจการน้ำประปา ,มาตรฐานระบบโครงสร้างพื้นฐานน้ำประปา การปกป้องรักษาแหล่งน้ำ และสิ่งแวดล้อม การบูรณะรักษาและการพัฒนาระบบโครงสร้างน้ำประปา การดำเนินธุรกิจและการกำหนดราคาน้ำประปา ข้อห้ามสำหรับผู้บริการ การแก้ไขข้อขัดแย้งการกำกับและตรวจสอบงานน้ำประปาโดยมีมาตรการต่อผู้มีผลงานและมาตรการลงโทษต่อ ผู้ละเมิดกฎหมายฉบับนี้จะถูกอบรม ลงโทษทางวินัย ปรับไหม ชดใช้ค่าเสียหายทางแพ่งหรือ ลงโทษทางอาญาตามกฎหมายแล้วแต่กรณีเบาหรือหนัก

กฎหมายว่าด้วยยาและผลิตภัณฑ์การแพทย์ เลขที่ 01/สพช ลงวันที่ 8 เมษายน 2000

กฎหมายเกี่ยวกับยาและผลิตภัณฑ์การแพทย์ เลขที่ 01/สพช ลงวันที่ 8 เมษายน 2000 มีวัตถุประสงค์ กำหนดหลักการ ระเบียบการ และมาตรการต่างๆ เกี่ยวกับการคุ้มครอง การปลูก การเลี้ยง การปกป้องรักษา การขุดค้น การผลิต การส่งออก นำเข้า การจำหน่าย การครอบครอง และการใช้ยา และผลิตภัณฑ์การแพทย์ ประกันให้มียา และผลิตภัณฑ์การแพทย์ที่มีคุณภาพ ปลอดภัยราคาเหมาะสม เพื่อป้องกันโรค ภัยไข้เจ็บ และรักษาประชาชนบรรดาเผ่าให้มีสุขภาพแข็งแรง เป็นกฎหมายหลักโดยกำหนดให้รัฐบาลต้องส่งเสริม ทรัพยากรที่ใช้เป็นยา ส่งเสริมการผลิตยาสมัยใหม่ และสมุนไพรพื้นเมือง กำหนดเกี่ยวกับประเภทยาและผลิตภัณฑ์ทางการแพทย์ การคุ้มครองธุรกิจยาและผลิตภัณฑ์ทางการแพทย์ การโฆษณาและผลิตภัณฑ์การแพทย์ การคุ้มครองราคาและผลิตภัณฑ์การแพทย์ การค้นคว้าทดลองทางด้านคลินิก ศูนย์ข้อมูลเกี่ยวกับสารเคมี สารพิษ และ ผลกระทบของยา การจดทะเบียนยาและผลิตภัณฑ์ทางการแพทย์ การผลิตยา การนำเข้าและส่งออกยา การค้นคว้าทดลองทางด้านเคมี ศูนย์ข้อมูลเกี่ยวกับสารพิษ และผลกระทบของยา การคุ้มครองและตรวจตรา ยาและผลิตภัณฑ์ทางการแพทย์โดยมีคณะกรรมการคุ้มครองอาหารและยา กระทรวงสาธารณสุข ,แผนกสาธารณสุขแขวง กำแพงนคร,เขตพิเศษ (ปัจจุบันเป็นแขวง)และมีมาตรการต่อผู้มีผลงานและมาตรการลงโทษต่อผู้ละเมิดกฎหมาย โดยกำหนดให้บุคคลหรือองค์การใดที่ได้ละเมิดกฎหมายฉบับนี้จะถูกอบรม ปรับไหม หรือถูกลงโทษทางอาญา แล้วแต่กรณีเบาหรือหนัก

นอกจากนี้ได้มีกฎหมายที่คุ้มครองการใช้ทรัพยากรธรรมชาติเพื่อทำยาโดยมีคำรัสสำนักนายกรัฐมนตรี เลขที่ 155/นย ว่าด้วยทรัพยากรธรรมชาติใช้เป็นยา (เภสัชทรัพยากรธรรมชาติ) โดยมีวัตถุประสงค์ กำหนดหลักการ ระเบียบ มาตรการเกี่ยวกับการส่งเสริม คุ้มครอง การขุดค้น การผลิต การปลูก การเลี้ยง และการนำเข้าทรัพยากรธรรมชาติที่เป็นยา เพื่อปกป้องรักษาทรัพยากรธรรมชาติที่เป็นยา ความอุดมสมบูรณ์ของธรรมชาติ และประกันการนำใช้ทรัพยากรธรรมชาติที่เป็นยาให้ยั่งยืนโดยมีการกำหนดหลักการพื้นฐานเกี่ยวกับการส่งเสริม การใช้ และคุ้มครอง การปกป้องรักษาและการปลูกและเลี้ยงพืช ทรัพยากรธรรมชาติที่เป็นยา การคุ้มครอง การปกป้องรักษา การขุดค้น และการใช้ทรัพยากรธรรมชาติที่เป็นยาโดยให้เป็นงานสำคัญเพื่อทดแทน

ยา หลักการพื้นฐานเกี่ยวกับการส่งเสริมการใช้ การคุ้มครองและ การปกป้องรักษา ทรัพยากรธรรมชาติที่เป็นยา ดังนี้

1. คุ้มครองและ ปกป้องรักษาทรัพยากรธรรมชาติที่เป็นยาเป็นงานหลักพื้นฐาน ปลูกบุญธรรมทดแทนคืน เป็นงานสำคัญ
2. การขุดค้นทรัพยากรธรรมชาติที่เป็นยา ที่เกี่ยวข้องกับศึกษาค้นคว้า การผลิตยาพื้นเมือง และยา หลวงต้องมีแผนการคุ้มครอง และปกป้องรักษา
3. บุคคล หรือองค์การที่อยู่ในสปป.ลาว และภาคส่วน ที่นำใช้ ได้รับผลประโยชน์มีหน้าที่ปกป้องรักษา แหล่งทรัพยากรธรรมชาติที่เป็นยาของชาติ
4. บุคคล หรือ องค์การใดองค์การหนึ่ง ที่ก่อความเสียหายต่อทรัพยากรธรรมชาติที่เป็นยาและแหล่ง เกษขทรัพยากรต้องรับผิดชอบภายใต้กฎหมาย
5. ต้องใช้ทรัพยากรธรรมชาติที่เป็นยาอย่างมีแผนการและมีประสิทธิภาพเพื่อการพัฒนาชีววนาพันธุ์แบบ ยั่งยืน

โดยกำหนดมาตรการต่อผู้มีผลงานและมีมาตรการต่อผู้ละเมิดบทบัญญัติกฎหมายนี้จะถูกรวม ปรับ ใหม่ หรือดำเนินการคดีตามกฎหมายโดยอิงตามแต่ละกรณีหนักหรือเบา รวมทั้งการชดใช้ค่าสินไหมทดแทนที่เกิด จากการละเมิดกฎหมาย

กฎหมายยาเสพติด และป้องกันและปราบปรามยาเสพติด

กฎหมายว่าด้วยยาเสพติด เลขที่ 10/สพช ลงวันที่ 25 ธันวาคม 2007 มีวัตถุประสงค์ เพื่อกำหนด หลักการ ระเบียบ และมาตรการเกี่ยวกับการควบคุม การป้องกัน และต้านยาเสพติด ให้สังคมลาวปลอดจาก ยาเสพติดอย่างเด็ดขาด ประชาชนลาวบรรดาเผ่าต่างๆ มีสุขภาพแข็งแรง สามารถประกอบการทำงานในการปก ปักรักษา และพัฒนาประเทศชาติได้มีมาตรการต่อผู้ละเมิดต่อกฎหมาย มาตรา 73 และมาตรา 75 กำหนด จำนวนปริมาณยาเสพติดหรือเคมีอนุพันธ์อย่างกัญชาเพื่อใช้กำหนดโทษทางอาญา และมีบทขยายความกฎหมาย ว่าด้วยยาเสพติด ตามดำรัสสำนักนายกรัฐมนตรีการจัดตั้งปฏิบัติกฎหมายว่าด้วยยาเสพติด เลขที่ 076 / นย ลงวันที่ 20 มีนาคม 2009¹⁹⁷ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อขยายความกฎหมายว่าด้วยยาเสพติด ปี 2007 ด้วยการ ขยายความเนื้อหาที่จำเป็นให้ครบถ้วนชัดเจน รวมทั้งการอธิบายเนื้อหาของกฎหมายให้เข้าใจถูกต้อง เป็น เอกภาพทั่วประเทศ และสะดวกในการจัดตั้งปฏิบัตินโยบายเกี่ยวกับการแก้ไขปัญหายาเสพติดและใช้มาตรการ ทางอาญาต่อผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้ปฏิบัติตามมาตรา 146 ของกฎหมายอาญาและมาตรา 75 ของ กฎหมายว่าด้วยยาเสพติด (ในส่วนเฉพาะเคมีอย่างกัญชา และอนุพันธ์ต่างๆ ทางเคมีอย่างกัญชา)

กฎหมายว่าด้วยยาเสพติด เลขที่ 10/สพช ลงวันที่ 25 ธันวาคม 2007 เป็นกฎหมายหลักกำหนด หลักการ ระเบียบการ และมาตรการเกี่ยวกับการควบคุม การป้องกัน และต้านยาเสพติด โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อให้สังคมลาวปลอดภัยจากยาเสพติด และให้พลเมืองลาวทุกคนเผ่ามีสุขภาพแข็งแรง และสามารถทำงาน

¹⁹⁷ มาตรา 1 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อขยายความกฎหมายว่าด้วยยาเสพติด ปี 2007

เป็นกำลังในการปกป้องรักษาและสร้างสภาพพัฒนาประเทศไทยได้ และกำหนดให้รัฐบาลมีนโยบายในการแก้ไข ปัญหายาเสพติด ด้วยการโฆษณา จัดการศึกษาอบรมทั่วประเทศในหลายรูปแบบ เพื่อสร้างจิตสำนึกให้คนใน สังคม ได้เห็นผลร้ายและพิษภัยของยาเสพติด มีนโยบายสนับสนุนและส่งเสริมบุคคล ครอบครัว องค์กรทุก ภาคส่วน ให้เข้าร่วมในการดำเนินการของรัฐ เพื่อคุ้มครอง ควบคุม ตรวจสอบ ป้องกัน และต้านยาเสพติด รวมทั้งแก้ไขผลเสียหายที่เกิดขึ้น การจัดการด้านงบประมาณ วัตถุประสงค์ต่างๆ ให้แก่องค์กรที่ดำเนินการ ด้านยาเสพติด พร้อมทั้งรักษาความลับ ปกป้อง และคุ้มครองความปลอดภัยให้แก่ผู้ที่มีความร่วมมือในการ ควบคุม ป้องกัน และต้านยาเสพติดโดยมีการกำหนดหลักการเกี่ยวกับการควบคุม ป้องกันและต้านยาเสพติด โดยให้รัฐบาลดำเนินการควบคุม คุ้มครอง ตรวจสอบ อย่างเป็นศูนย์กลางเป็นเอกภาพทั่วประเทศ และ กำหนดให้การควบคุม การป้องกันและต้านยาเสพติด เป็นหน้าที่ของทุกคน และองค์การสังคมให้ยึดถือการ ควบคุม การป้องกันและการต้านยาเสพติดเป็นปัจจัยหลักในการดำเนินงานโดยต้องมีการควบคุม และการ แก้ไขผลร้ายของยาเสพติดต้องเริ่มต้นจากบุคคล ครอบครัวการมีส่วนร่วมขององค์กรต่างๆ และสังคม และ กำหนดให้ผู้ติดยาเสพติดถือเป็นผู้เคราะห์ร้ายที่ต้องได้รับการรักษา กฎหมายว่าด้วยยาเสพติด เลขที่ 10/สพข ลงวันที่ 25 ธันวาคม 2007 ได้นิยามความหมายของยาเสพติดว่า เป็นสารกระตุ้นหรือระงับระบบประสาทที่ ได้มาจากพืชสารเสพติด หรือจากสารเคมีสังเคราะห์ เมื่อเสพแล้วจะมีผลกระทบต่อร่างกาย จิต ประสาท และมีความต้องการเสพย์เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ โดยได้กำหนดประเภทและผลร้ายของยาเสพติด ไว้ 2 ประเภท คือ ยาเสพติดที่ห้ามเด็ดขาด(ยาเสพติดที่ต้องห้ามเด็ดขาด คือยาเสพติดชนิดกระตุ้นหรือระงับ ประสาทอย่างร้ายแรง เช่น เฮโรอีน , ยาบ้า,โคเคน,ยาอี และอื่น ๆ(ตามที่ได้กำหนดไว้ในเอกสารเฉพาะ) และ อนุญาตให้นำเข้าในวิทยาศาสตร์การแพทย์ อุตสาหกรรม กสิกรรมและอื่นๆ โดยมีการควบคุมอย่าง เข้มงวด)โดยมีการกำหนดผลร้ายของยาเสพติดที่ต้องห้ามอย่างเด็ดขาด เช่น ผลร้ายต่อผู้เสพย์(เป็นอันตรายต่อ ร่างกายและชีวิตของผู้เสพย์ ทำให้บอบช้ำ เกิดโรคภัยไข้เจ็บและอนาคตของตนตกต่ำ มองถูกทำลายการเป็น บ้า วิกลจริต ใช้ความรุนแรง ทำลายชีวิตของตนเองและผู้อื่น)ผลร้ายต่อผู้ผลิตและผู้กระทำอื่นเช่น ผู้ผลิต ปรง แต่ง ซื่อขาย จำหน่าย ครอบครอง เก็บรักษา นำเข้า สิ่งออก ขนส่งผ่านแดนจะถูกดำเนินคดีและลงโทษตาม กฎหมาย ผลร้ายต่อครอบครัว (จะทำให้ครอบครัวเกิดความวุ่นวายแตกแยก เสียชื่อเสียง ครอบครัวและวงศ์ ตระกูล ทำลายสุขภาพ ชีวิตและทรัพย์สินในครอบครัว ผลร้ายต่อสังคม (ผู้ติดยาเสพติดเป็นผู้อ่อนแอ และอาจ ก่อให้เกิดอาชญากรรมทำลาย และข่มขู่ความสงบสุข และความเป็นระเบียบเรียบร้อยของสังคม ผลร้ายต่อ ประเทศชาติ (ยาเสพติดที่ต้องห้ามเด็ดขาดเป็นอันตรายต่อความมั่นคงของชาติต่อประชาชน เช่น วิทยุหนุ่มสาว เยาวชน ที่เป็นอนาคตของชาติ ผู้ติดยาเสพติดไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ป้องกันชาติ ป้องกันความสงบและไม่ สามารถเป็นกำลังแรงในการสร้างสภาพพัฒนาประเทศไทย การควบคุม ป้องกันและต้านยาเสพติด การควบคุมยา เสพติดและสารเคมี ประกอบไปด้วย 1.การควบคุมการผลิต ปรงแต่ง(ใช้ในงานสาธารณสุข และงาน วิทยาศาสตร์ การค้นคว้าทดลอง การอุตสาหกรรม การกสิกรรม ต้องมีการขออนุญาต และมีการตรวจสอบ

ควบคุมอย่างเข้มงวดจากองค์การของรัฐ) 2. การควบคุมการซื้อขาย ,จำหน่าย,ครอบครอง,เก็บรักษา,นำเข้า, ส่งออก,ขนส่ง,ผ่านแดน (เป็นการนำใช้ในงานสาธารณสุขและงานวิทยาศาสตร์ การค้นคว้าทดลอง การอุตสาหกรรม การกลีกรรม ต้องมีการขออนุญาตอย่างเข้มงวด) 3. การควบคุมการใช้ (การถูกควบคุมการใช้ในภาคส่วนสาธารณะ ,อุตสาหกรรม ,กลีกรรม และภาคส่วนอื่น ต้องมีการคุ้มครองและตรวจสอบ ควบคุมอย่างเข้มงวด)วิธีการป้องกันยาเสพติดที่ต้องห้าม มี 7 วิธี คือ 1. การโฆษณา 2. การอบรม 3. การไม่อนุญาตให้ปลูก ผลิต และปรุงแต่งยาเสพติด 4.การไม่อนุญาตให้ซื้อขาย จำหน่าย ครอบครองเก็บรักษา นำเข้า ส่งออกขนส่งผ่านแดนสปป.ลาว 5.การไม่อนุญาตให้ใช้ 6.การมีส่วนร่วมของครอบครัวและสังคมและ 7.ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศและความร่วมมือสากล การป้องกันยาเสพติดที่ต้องห้าม โดยมีเป้าหมายกับบุคคล 6 ประเภท คือ 1.ตัวการที่ทำธุรกิจ 2.ผู้ปลูก ผู้ผลิต ผู้ปรุงแต่ง 3.ผู้ซื้อ ขาย จำหน่าย ครอบครอง ขนส่ง นำเข้า ส่งออก ยาเสพติดผ่านแดนสปป.ลาว 4.ผู้ให้บริการ 5.ผู้เสพย์ 6.ผู้เข้าร่วมขบวนการยาเสพติดที่ต้องห้าม การดำเนินคดีเกี่ยวกับยาเสพติดโดยกำหนดให้คดีเกี่ยวกับยาเสพติดเป็นคดีสำคัญ และมีความยุ่งยากพิเศษและเป็นอันตรายซึ่งต้องดำเนินการให้ถูกเป้าหมาย รวดเร็ว ชัดเจน เข้มงวด และถูกต้องตามกฎหมาย และมีความโปร่งใสและกำหนดให้การดำเนินคดีต้องห้ามทำการปรับไหมแล้วปล่อยตัวผู้ต้องหาโดยไม่มีการดำเนินคดีตามระเบียบกฎหมาย มีการขอคำสั่งตรวจค้นเคหะสถานของอัยการประชาชน หรือศาลประชาชน เว้นแต่กรณีเร่งด่วนก็ต้องรายงานให้อัยการประชาชนทราบภายใน 24 ชม.ภายหลังที่ได้ทำการตรวจค้นเสร็จแล้ว และกำหนดให้การตรวจค้นต้องทำต่อหน้าเจ้าของเคหะสถาน องค์การปกครองบ้าน และพยานอย่างน้อยสองคน เป็นต้น นอกจากนี้ยังมีการเก็บของกลาง การยึดอายัดและการริบวัตถุสิ่งของ ที่เกี่ยวข้องกับคดียาเสพติด,การรักษาฟื้นฟูสุขภาพและฝึกวิชาชีพแก่ผู้ติดยาเสพติด โดยแบ่งเป็นการรักษาผู้ติดยาเสพติด โดยต้องมีการส่งเสริมทั้งในส่วนของครอบครัว ชุมชน โรงพยาบาล ศูนย์รักษาและฟื้นฟูสุขภาพผู้ติดยาเสพติดรวมถึงการรักษาตัวอยู่ในที่คุมขังหรือเรือนจำโดยการฝึกวิชาชีพ มีการติดตามช่วยเหลือผู้เลิกยาเสพติดแล้ว ผู้ติดยาที่ได้รับการฟื้นฟูสุขภาพ และฝึกวิชาชีพเบื้องต้นแล้วจะได้รับคำแนะนำและให้คำปรึกษาเพื่อให้ผู้เลิกยาเสพติดมีชีวิตการเป็นอยู่อย่างปกติ หากมีการกลับไปใช้ยาอีกจะถูกเพิ่มโทษ,ศูนย์วิจัยยาเสพติดโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อตรวจสอบประเภทของยาเสพติดให้โทษ ปริมาณขนาดความเข้มข้นของสารเสพติด เพื่อการควบคุมและป้องกันและต้านยาเสพติดรวมทั้งการใช้มาตรการลงโทษต่อผู้กระทำผิดอย่างถูกต้อง และยุติธรรมโดยอยู่ในภาคส่วนของงานด้านสาธารณสุขและหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้อง เช่น ภาคส่วนการป้องกันความสงบ ,คณะกรรมการตรวจตราและควบคุมยาเสพติด เป็นต้น กองทุนป้องกันและต้านยาเสพติด รัฐต้องส่งเสริมให้มีการตั้งกองทุนเพื่อควบคุมและป้องกันยาเสพติดที่ขึ้นศูนย์กลาง ,ชั้นแขวง นคร และรัฐมีหน้าที่และความรับผิดชอบเกี่ยวกับการควบคุมป้องกันและต้านยาเสพติด และในภาคส่วนต่างๆ สังคม และชุมชน ครอบครัว และบุคคล ข้อห้ามเกี่ยวกับยาเสพติดโดยกำหนดข้อความสำหรับบุคคลและครอบครัว (เช่น ห้ามปลูก ผลิต ปรุงแต่ง ค้าขาย จำหน่าย ครอบครอง ขนส่ง นำเข้า ส่งออกหรือผ่านแดน สปป.ลาวยาเสพติดโดยไม่ถูกต้องตามกฎหมาย ห้ามเสพหรือจัดบริการให้เสพ สนับสนุนส่งเสริม หลอกลวง และบังคับให้ผู้อื่นใช้ยาเสพติดโดยไม่ถูกต้องตามกฎหมาย ห้ามปิดบัง ปกปิด หรือซ่อนเร้น สมาชิกครอบครัวหรือบุคคลอื่นที่ติดยาเสพติด ห้ามขัดขวาง ชูเชื้อญ แก่แค้น ผู้เข้าร่วมในการป้องกันและต้านยาเสพติดและการรักษาผู้ติดยาเสพติด ห้ามโฆษณา เพื่อสนับสนุนให้มีการใช้

ยาเสพติด โดยไม่ถูกต้องตามกฎหมายทุกรูปแบบรวมทั้งทางอินเทอร์เน็ต เป็นต้น) ข้อห้ามสำหรับพนักงาน และเจ้าหน้าที่ด้านกฎหมาย (เช่น ห้ามทำงานด้วยความไม่โปร่งใส เช่น รับสินบน ปรับใหม่แล้วปล่อยตัวผู้ต้องหา สลับเปลี่ยนของกลางยาเสพติด ทำบันทึกปลอม หรือใช้อำนาจตำแหน่งหน้าที่เพื่อหาผลประโยชน์ส่วนตัวหรือญาติพี่น้อง ห้ามปกปิด ปิดบัง ผู้ถูกกล่าวหาเกี่ยวกับยาเสพติด ห้ามใช้ของกลางในคดีที่เกี่ยวข้อง เช่น ยานพาหนะ อุปกรณ์สิ่งของ เครื่องมือสื่อสาร เงิน ทองคำ และทรัพย์สินอื่นๆ ห้ามใช้ความรุนแรงบังคับผู้ถูกกล่าวหาเพื่อให้รับสารภาพ ห้ามปกป้องหรือแทรกแซงการดำเนินคดียาเสพติด ห้ามเข้าร่วมและเกี่ยวข้องกับ การผลิต ค้าขาย ขนส่งยาเสพติดโดยไม่ถูกต้องตามกฎหมาย และข้อห้ามสำหรับเจ้าหน้าที่องค์กรเกี่ยวกับยาเสพติด เช่น ห้ามเจ้าหน้าที่ศูนย์วิจัยยาเสพติด แจกผลวิจัย โดยไม่ถูกต้องหรือสลับเปลี่ยนสิ่งเสพติด ห้ามเจ้าหน้าที่ศูนย์รักษาและฟื้นฟูสุขภาพผู้ติดยาเสพติด ละทิ้งหน้าที่ ทำร้ายร่างกายผู้มาบำบัดยาเสพติด เรียกร้องผลประโยชน์ จากครอบครัวหรือผู้ติดยาเสพติด ห้ามเจ้าหน้าที่ที่มีหน้าที่ควบคุมตัว หรือ เจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ทำร้ายร่างกายผู้ถูกกล่าวหาหรือผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ห้ามเจ้าหน้าที่ที่ศูนย์รักษา และฟื้นฟูสุขภาพ ออกใบประกาศนียบัตรเกี่ยวกับสุขภาพอันเป็นความเท็จ เป็นต้น หรือความร่วมมือระหว่างประเทศเกี่ยวกับยาเสพติดทั้งทางภาครัฐทั้งทางด้านกฎหมายและความยุติธรรม เช่น การแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารระหว่างประเทศ การสืบสวน- สอบสวน และมาตรการการควบคุม และป้องกัน การสั่งฟ้อง และการตัดสินคดี เกี่ยวกับยาเสพติดตามการร้องขอของประเทศสมาชิก โดยให้ปฏิบัติตามสนธิสัญญา และสัญญาที่สปป.ลาวเข้าเป็นภาคี การควบคุมและการตรวจสอบยาเสพติดการควบคุมประกอบไปด้วยองค์การควบคุมยาเสพติด ประกอบด้วย คณะกรรมการแห่งชาติ เพื่อการตรวจสอบและควบคุมยาเสพติด (กคส.) คณะกรรมการแขวง นคร เพื่อการตรวจสอบและควบคุมยาเสพติด (กคสข) คณะกรรมการเมือง เทศบาล เพื่อการตรวจสอบและควบคุมยาเสพติด (กคสม) หน่วยงานและภาคส่วนเพื่อการตรวจสอบ และควบคุมยาเสพติด โดยคณะกรรมการแห่งชาติเพื่อการตรวจสอบและควบคุมยาเสพติด เป็นองค์การของรัฐบาล ประกอบไปด้วยหลายภาคส่วนงานและเป็น เลขาธิการให้รัฐบาลแห่งสปป.ลาว ในการตรวจสอบและควบคุมยาเสพติดอย่างรวมศูนย์เป็นเอกภาพทั่วประเทศ โดยมีกองเลขาประจำเพื่อช่วยงานซึ่งมีฐานะเท่ากับกรมและมาตรการต่อผู้มีผลงาน ต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ ผู้ให้ความร่วมมือในการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด ผู้ให้ข้อมูลข่าวสารและการช่วยเหลือในการรักษาผู้ติดยาเสพติด และมาตรการต่อผู้ละเมิดโดยกำหนดให้บุคคล หรือองค์การ ที่ได้ละเมิดกฎหมายฉบับนี้ถูกปฏิบัติมาตรการอบรม บุคคลที่ได้เสพยาเสพติด หรือมีไว้ในครอบครองเคมีयाกัญชา และอนุพันธ์ต่างๆของเคมีयाกัญชาตั้งแต่ 0.3 กรัม ลงมาถือว่าเป็นผู้เคราะห์ร้าย (เป็นผู้เสี่ยงต่อการติดยา เป็นผู้ติดยา จะถูกศึกษาอบรม และจะถูกนำไปรักษาอยู่ศูนย์รักษาผู้เสพยาเสพติด และฟื้นฟูสุขภาพผู้ติดยาเสพติด) ลงโทษทางวินัย (พนักงาน ข้าราชการหรือเจ้าหน้าที่ที่ได้ละเมิดระเบียบกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติดและข้อห้ามที่มีลักษณะเบาซึ่งไม่เป็นการกระทำผิดทางอาญา แต่ไม่จงใจรายงาน หลบหนี จะถูกลงโทษทางวินัย ในกรณีดังต่อไปนี้ 1.ติดตาม กล่าวเตือนความผิด และบันทึกไว้ในสำนวนเอกสารประวัติของผู้นั้น 2.หยุดการเลื่อนขั้นขึ้นเงินเดือนและการประกาศเกียรติคุณ 3. ปลดจากตำแหน่ง หรือโยกย้ายไปรับหน้าที่อื่น ที่ต่ำกว่าเก่า 4. ให้ออกจากข้าราชการ โดยไม่ได้รับสวัสดิการใดๆ ผู้ที่ถูกลงโทษทางวินัยต้องส่งทรัพย์สินที่ตนได้มา โดยไม่ถูกต้อง

นั้นอย่างครบถ้วน การปรับไหม มาตรการทางอาญา(โดยกำหนดให้ผู้ครอบครองที่มีเคมีयाกัญชา (Tetrahydrocannabinol, Hashish) และอนุพันธ์ต่างๆ ของเคมีयाกัญชา :

- น้ำหนักสุทธิ เกินกว่า 0.3 ถึง 50 กรัม จะถูกลงโทษจำคุก ตั้งแต่ 2 ปี ถึง 4 ปี และจะถูกปรับไหมตั้งแต่ 5 ล้านบาทถึง 9 ล้านบาท
- น้ำหนักสุทธิ เกินกว่า 50 กรัม ถึง 100 กรัม จะถูกลงโทษจำคุก ตั้งแต่ 5 ปีถึง 7 ปี และจะถูกปรับไหม ตั้งแต่ 10 ล้านบาท ถึง 29 ล้านบาท และจะถูกริบทรัพย์ตามที่ได้กำหนดไว้ในมาตรา 34 ของกฎหมายอาญา
- น้ำหนักสุทธิ เกินกว่า 100 กรัม ถึง 200 กรัม จะถูกลงโทษจำคุก ตั้งแต่ 15 ปีถึง 40 ปี และจะถูกปรับไหม ตั้งแต่ 30 ล้านบาท ถึง 59 ล้านบาท และจะถูกริบทรัพย์ตามที่ได้กำหนดไว้ในมาตรา 34 ของกฎหมายอาญา
- น้ำหนักสุทธิ เกินกว่า 200 กรัม ถึง 500 กรัม จะถูกลงโทษจำคุก ตั้งแต่ 15 ปีถึง 20 ปี และจะถูกปรับไหม ตั้งแต่ 60 ล้านบาท ถึง 99 ล้านบาท และจะถูกริบทรัพย์ตามที่ได้กำหนดไว้ในมาตรา 34 ของกฎหมายอาญา
- น้ำหนักสุทธิ เกินกว่า 500 กรัม ถึง 100 กรัม จะถูกลงโทษจำคุกตลอดชีวิต และจะถูกปรับไหม ตั้งแต่ 100 ล้านบาท ถึง 200 ล้านบาท และจะถูกริบทรัพย์ตามที่ได้กำหนดไว้ในมาตรา 34 ของกฎหมายอาญา)

ตามแต่ละกรณีเบาหรือหนัก รวมทั้งการชดใช้ค่าเสียหายทางแพ่ง นอกจากโทษที่ได้กำหนดไว้ในมาตรา 75 ของกฎหมายฉบับนี้แล้วผู้กระทำผิดยังจะได้ใช้ค่าเสียหายต่างๆ เช่น ค่ารักษาพยาบาล ค่าเสียหายทางจิตใจ ค่าพยาบาล ค่าเดินทาง ค่ากินอยู่หลับนอน และค่าเสียหายอื่น ๆ ตามระเบียบกฎหมาย ตามที่ได้กำหนดไว้ในมาตรา 146 ของกฎหมายอาญาและกฎหมายฉบับนี้

กฎหมายเครื่องสำอาง

กฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้บริโภค (ชม.ไซ้) เลขที่ 02/สพช ลงวันที่ 30 มิถุนายน 2010 กำหนดหลักการ ระเบียบ มาตรการเกี่ยวกับการจัดตั้ง คุ้มครอง การติดตาม ตรวจสอบการดำเนินงานปกป้องผู้บริโภค ประกันผลประโยชน์ความปลอดภัยของผู้บริโภคจากผลกระทบทางลบที่เนื่องมาจากการบริโภคสินค้า และการบริการ และทำให้เป็นการส่งเสริมการผลิตภายใน การนำเข้า การจำหน่ายสินค้า และการบริการให้มีคุณภาพได้มาตรฐานถูกต้อง และสอดคล้องกับกฎหมาย ทำให้สังคมมีความยุติธรรม ความสงบเรียบร้อยทำให้ชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชนบรรเทาเผ่าดีขึ้น เพื่อการพัฒนาเศรษฐกิจ –สังคม การปกป้องผู้บริโภค คือการป้องกันผลกระทบของการใช้สินค้าหรือบริการ จากอาหาร ยา เครื่องสำอาง การรักษาสุขภาพ รวมทั้งการแก้ไขข้อขัดแย้งที่เกิดขึ้นระหว่างผู้บริโภคและผู้จำหน่ายหรือผู้ให้บริการ ได้กำหนดให้รัฐบาลเป็นผู้ดำเนินการ วางนโยบายของรัฐเกี่ยวกับงานปกป้องผู้บริโภค ให้มีการดำเนินงานด้านการคุ้มครองผู้บริโภคอย่างมีประสิทธิภาพ รับรองความปลอดภัยต่อชีวิต สุขภาพ ทรัพย์สิน สิทธิ และผลประโยชน์อันชอบธรรมของผู้บริโภค โดยมี

หลักการพื้นฐานในการปกป้องผู้บริโภค ประเภทการปกป้องผู้บริโภค การผลิต การนำเข้า การขาย การจำหน่ายสินค้าและการบริการ การโฆษณา การติดฉลากและสัญญาการปฏิบัติงานด้านการปกป้องผู้บริโภค สิทธิ และหน้าที่ของผู้บริโภคและผู้ขาย การแก้ไขข้อขัดแย้งระหว่างผู้บริโภคและผู้ขาย ข้อห้าม การคุ้มครอง และการตรวจสอบงานปกป้องผู้บริโภคและมาตรการต่อผู้มีผลงานและมาตรการต่อผู้ละเมิดกฎหมายโดยกำหนดให้บุคคลหรือนิติบุคคลที่ได้ละเมิดกฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภคจะถูกปฏิบัติมาตรการอบรม การลงโทษทางวินัย (เจ้าหน้าที่ของรัฐ) การปรับไหม มาตรการทางแพ่งหรือลงโทษทางอาญา แล้วแต่กรณีเบาหรือหนัก

(2.4) กฎหมายเกี่ยวกับสวัสดิการสังคม

กฎหมายคุ้มครองเด็กและสตรี

ตามรัฐธรรมนูญปี 2003 (ฉบับปัจจุบัน) หมวด 2 ระบอบเศรษฐกิจ – สังคม มาตรา 29(ใหม่) บัญญัติให้รัฐต้องคุ้มครองปฏิบัตินโยบายพัฒนาและส่งเสริมความก้าวหน้าของสตรี ปกป้องสิทธิและผลประโยชน์ของสตรีและเด็ก¹⁹⁸ โดยรัฐต้องกำหนดให้มีกฎหมายคุ้มครองสตรีและเด็ก ตามคำรัสสำนักนายกรัฐมนตรี เลขที่ 26/นย ลงวันที่ 6 กุมภาพันธ์ 2006 ว่าด้วยจัดตั้งปฏิบัติกฎหมายว่าด้วยการพัฒนา และปกป้องผู้หญิง ซึ่งเป็นกฎหมายที่บังคับใช้ในปัจจุบัน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้นำใช้กฎหมายว่าด้วยการพัฒนาและปกป้องผู้หญิง และให้กฎหมายดังกล่าวได้รับการปฏิบัติอย่างเข้มงวด และเป็นเอกภาพในทั่วประเทศอย่างมีประสิทธิภาพ โดยมีกฎหมายว่าด้วยการพัฒนาและปกป้องสตรี¹⁹⁹ เลขที่ 08/สพช ลงวันที่ 22 ตุลาคม 2004 ซึ่งเป็นกฎหมายฉบับก่อนปี 2006 เป็นกฎหมายหลักและใช้ประกอบทั้งสองฉบับ ภายใต้การดำเนินการของคณะกรรมการเพื่อความก้าวหน้าของสตรี²⁰⁰

กฎหมายว่าด้วยการพัฒนาและปกป้องผู้หญิง (Law on Development and Protection of Woman) เลขที่ 08/สพช ลงวันที่ 22 ตุลาคม 2004 วัตถุประสงค์เพื่อรองรับและยกระดับฐานะของผู้หญิง กำหนดสิทธิพื้นฐาน เช่น มาตรการการพัฒนาและปกป้องสิทธิผลประโยชน์ชอบธรรมของผู้หญิง ความรับผิดชอบของรัฐ สังคมและครอบครัวต่อผู้หญิง และส่งเสริมความรู้ความสามารถ คุณสมบัติ ความเสมอภาคหญิงชาย การลดล้างการจำแนกเพศต่อผู้หญิง ป้องกันและปราบปรามการค้าผู้หญิงและเด็กและเยาวชน ด้านการใช้ความรุนแรงต่อผู้หญิง และเด็กและเยาวชนในครอบครัว ส่งเสริมและสนับสนุนให้ผู้หญิงได้เข้าร่วมและเป็นการก้าวย่างในการปกป้องรักษาและพัฒนาประเทศชาติ

¹⁹⁸ ขยายความเพิ่มเติมจากรัฐธรรมนูญ ปี 1991 มาตรา 20 วรรคท้าย ที่กำหนดให้รัฐต้องใส่ใจดำเนินการนโยบายต่อผู้หญิงและเด็ก

¹⁹⁹ คำรัสสำนักนายกรัฐมนตรี เลขที่ 26/นย ลงวันที่ 6 กุมภาพันธ์ 2006 ว่าด้วยจัดตั้งปฏิบัติกฎหมายว่าด้วยการพัฒนา และปกป้องผู้หญิง โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อจัดตั้งปฏิบัติกฎหมายว่าด้วยการพัฒนาและปกป้องผู้หญิง และให้กฎหมายดังกล่าวได้รับการปฏิบัติอย่างเข้มงวด และเป็นเอกภาพในทั่วประเทศอย่างมีประสิทธิภาพ

²⁰⁰ คำรัสของนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการปรับปรุงโครงสร้างการจัดตั้งของคณะกรรมการเพื่อความก้าวหน้าของผู้หญิงแห่งชาติ เลขที่ 349/นย นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 2 ตุลาคม 2007

ต่อมาได้มีคำสั่งนายกรัฐมนตรี เลขที่ 26/นย ลงวันที่ 6 กุมภาพันธ์ 2006 ได้เพิ่มเติมกฎหมายบางส่วนเกี่ยวกับการปกป้องและพัฒนาสตรี²⁰¹ โดยมีวัตถุประสงค์ให้รัฐส่งเสริมความก้าวหน้า ปกป้องสิทธิ และผลประโยชน์อันชอบธรรมของสตรีด้วยการสร้างนโยบายให้สตรีมีสุขภาพแข็งแรง มีความรู้ ความสามารถ มีสติปัญญาที่ดี ศีลธรรมจรรยา และมีงานทำ โดยมีสิทธิเสรีภาพเท่าเทียมกับผู้ชาย ซึ่งไม่จำแนกฐานะทางด้านการเมือง เศรษฐกิจ วัฒนธรรม – สังคม และครอบครัวโดยกำหนดให้สังคมต้องมีส่วนร่วมในการปฏิบัติตามนโยบายของรัฐต่อสตรีตามที่ได้กำหนดไว้ในระเบียบกฎหมายโดยมีคำสั่งนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการจัดตั้งและดำเนินการของคณะกรรมการสิทธิสตรีเพื่อความก้าวหน้าของผู้หญิงแห่งชาติ เลขที่ 561/นย ลงวันที่ 29 ธันวาคม 2011 มีรองนายกรัฐมนตรีเป็นประธาน เพื่อกำหนดให้มีองค์การสหพันธ์สตรีลาว (องค์การสหพันธ์แม่หญิงลาว)²⁰² ซึ่งเป็นองค์การมหาชนในคณะพรรคประชาชนปฏิวัติลาว และเป็นตัวแทนในภาครัฐบาล (การบริหาร) ด้วยโดยมีหลักการเกี่ยวกับการพัฒนาสตรี เนื้อหาในการพัฒนาสตรี การปกป้องสิทธิ ผลประโยชน์และหน้าที่ของสตรี ความเสมอภาคผู้ชาย – และสตรี การปกป้องสตรีและเด็กและเยาวชนจากการค้ามนุษย์และการใช้ความรุนแรงในครอบครัว (การป้องกันและด้านการค้าสตรีและเด็กและเยาวชน หมวดที่ 2 การด้านการใช้ความรุนแรงต่อสตรี เด็กและเยาวชนในครอบครัว) ความรับผิดชอบต่อการพัฒนาและปกป้องสตรี การคุ้มครองและตรวจสอบการพัฒนาและการปกป้องสตรี มาตรการต่อผู้มีผลงานและมาตรการต่อผู้กระทำละเมิด โดยกำหนดให้บุคคล หรือองค์การที่ได้กระทำละเมิดกฎหมายฉบับนี้จะได้รับโทษตามมาตรการต่างๆ เช่น มาตรการอบรมหรือมาตรการทางอาญา²⁰³ ตามแต่ละกรณีเบาหรือหนักเช่น มาตรการทางอาญาต่อการค้าสตรี

²⁰¹ คำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรี เลขที่ 26/นย ลงวันที่ 6 กุมภาพันธ์ 2006 ว่าด้วยจัดตั้งปฏิบัติกฎหมายว่าด้วยการพัฒนา และปกป้องผู้หญิง ได้ยกเลิกมาตราบางมาตราและเพิ่มเติมบางส่วนที่ใช้ในกฎหมายว่าด้วยการพัฒนาและปกป้องสตรีเลขที่ 08/สพช ลงวันที่ 22 ตุลาคม 2004

²⁰² มาตรา 4 องค์การสหพันธ์สตรีลาว (แม่หญิง)สหพันธ์สตรีลาว เป็นองค์การมหาชน ซึ่งเป็นตัวแทนแห่งสิทธิ ผลประโยชน์อันชอบธรรมของสตรี และเด็กและเยาวชน เป็นที่รวมของความสามัคคีและระดมสตรีให้เข้าร่วมในภารกิจปกป้องรักษาและสร้างสาประเทศชาติ เสริมขยายสิทธิการเป็นเจ้าของประเทศของสตรีบรรดาเผ่าต่างๆ ปกป้องรักษาสิทธิและผลประโยชน์อันชอบธรรมของสตรีและเด็กและเยาวชน โดยเฉพาะสมาชิกในองค์การของตน

²⁰³ มาตรา 49 มาตรการทางอาญาต่อการค้าสตรี และเด็กและเยาวชน

บุคคลใดหากได้กระทำผิด (การค้าประเวณี)ในสถานการค้าสตรี และเด็กและเยาวชน จะถูกลงโทษจำคุก ตั้งแต่ 5 ปีถึง 15 ปี และ ถูกปรับไหม ตั้งแต่ 10 ล้านกีบ ถึง 100 ล้านกีบ และจะถูกริบทรัพย์สินตามที่ได้กำหนดไว้ในมาตรา 32 ของกฎหมายอาญา ในกรณีที่ผู้กระทำผิดมีการดำเนินการเป็นกลุ่ม ผู้เสียหายที่เป็นเด็ก และมีจำนวนเกินสองคน ขึ้นไป , เป็นญาติใกล้ชิดของผู้กระทำผิด ,ผู้เคราะห์ร้ายได้รับบาดเจ็บ สาหัส เสียแขนขาหรืออวัยวะผู้กระทำผิด (การค้าประเวณี)ในสถานการค้าสตรี และเด็กและเยาวชนจะถูกลงโทษจำคุกตั้งแต่ 15 ปี ถึง 20 ปี และจะถูกปรับไหม ตั้งแต่ 100 ล้านกีบ ถึง 500 ล้านกีบ และจะถูกริบทรัพย์ตามที่ได้กำหนดไว้ในมาตรา 32 ของกฎหมายอาญา ในกรณีที่การกระทำผิด หากได้ทำให้ผู้เคราะห์ร้ายพิการตลอดชีวิต ติดโรคเอดส์ หรือเสียชีวิต ผู้กระทำผิด (การค้าประเวณี)ในสถานการค้าสตรี และเด็กและเยาวชนจะถูกลงโทษจำคุกตลอดชีวิต และจะถูกปรับไหม ตั้งแต่ 500 ล้านกีบ ถึง 1 พันล้านกีบ และจะถูกริบทรัพย์ตามที่ได้กำหนดไว้ในมาตรา 32 ของกฎหมายอาญาหรือประหารชีวิต การตระเตรียมกระทำผิดและพยายามกระทำผิด จะถูกลงโทษ บุคคลใดหากได้สมคบในการค้าสตรี และเด็กและเยาวชนตามที่ได้กำหนดไว้ในวรรคที่ 3 มาตรา 24 ของกฎหมายฉบับนี้ จะถูกลงโทษจำคุก

เด็กและเยาวชน การใช้ความรุนแรงต่อสตรีและเด็กและเยาวชนในครอบครัว²⁰⁴ มาตรการทางอาญาต่อผู้ที่ไม่ให้ความช่วยเหลือแก่ผู้เคราะห์ร้าย(ผู้เสียหาย)²⁰⁵ รวมทั้งการใช้ค่าเสียหายทางแพ่ง²⁰⁶

โดยกฎหมายฉบับนี้ได้กำหนดให้มี คณะกรรมการเพื่อความก้าวหน้าของสตรี²⁰⁷ ดำรัส สำนักงานนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการจัดตั้งและการดำเนินงานของคณะกรรมการเพื่อความก้าวหน้าของผู้หญิงแห่งชาติ เลขที่ 561/นย ลงวันที่ 29 ธันวาคม 2011 มีรองนายกรัฐมนตรีเป็นประธาน เพื่อกำหนดภารกิจบทบาท หน้าที่ ขอบเขตสิทธิโครงสร้างการจัดตั้งและระเบียบแบบแผนวิธีทำงานของคณะกรรมการเพื่อความก้าวหน้าของผู้หญิง และสนับสนุนส่งเสริมความก้าวหน้าและปกป้องสิทธิและผลประโยชน์อันเป็นธรรมของผู้หญิงในทุกด้าน เช่นด้านการเมือง ด้านเศรษฐกิจ ด้านวัฒนธรรมสังคม และครอบครัว งบประมาณการจำแนกเพศ และการใช้ความรุนแรงต่อผู้หญิงความเสมอภาคระหว่างหญิงชายและสิทธิต่าง ๆ แก่ผู้หญิง ตามที่ระบุแนวทางนโยบายของพรรคประชาชนปฏิวัติลาว ภายใต้รัฐธรรมนูญ กฎหมายของรัฐและปฏิบัติภายใต้สนธิสัญญาสากลที่สปป.ลาว เข้าเป็นภาคี

กฎหมายว่าด้วยการปกป้องสิทธิและผลประโยชน์ของเด็ก เลขที่ 05 /สพช ลงวันที่ 27 ธันวาคม 2006 (Law on the Protection of the Rights and Interests of Children) มีวัตถุประสงค์ เพื่อปกป้องสิทธิ และผลประโยชน์ของเด็ก กำหนดหลักการ ระเบียบการและมาตรการเกี่ยวกับการคุ้มครอง การติดตาม ตรวจสอบการจัดตั้งปฏิบัติการปกป้องสิทธิ และผลประโยชน์ของเด็กบรรดาชนเผ่าต่างๆ รวมทั้ง มาตรการต่อผู้กระทำผิดต่อเด็ก และให้เด็กมีความสมบูรณ์ทางด้านร่างกาย และจิตใจ และสติปัญญา มีคุณสมบัติ ความรู้ ความสามารถ และสามารถดำรงชีวิตในสังคมอย่างมีคุณภาพและกลายเป็นผู้สืบทอดที่ดีของชาติ โดยกำหนดหลักการพื้นฐานเกี่ยวกับสิทธิเด็ก การรักษาสุขภาพ ทะเบียนครอบครัว (การกำหนดภูมิลำเนา) และการดูแลเลี้ยงดูเด็ก การพัฒนาเด็ก โดยวิธีการให้การศึกษาสำหรับเด็กและการมีส่วนร่วมของเด็ก การปกป้องและช่วยเหลือเด็กกำหนดให้เป็นความรับผิดชอบของรัฐ โดยมีคณะกรรมการเพื่อแม่และเด็กแห่งชาติ มีรอง

ตั้งแต่ 4 ปี ถึง 10 ปี และจะถูกปรับใหม่ ตั้งแต่ 5 ล้านกีบ ถึง 50 ล้านกีบ และจะถูกริบทรัพย์สินตามที่ได้กำหนดไว้ในมาตรา 32 ของกฎหมายอาญา

²⁰⁴ มาตรา 50 มาตรการต่อการใช้ความรุนแรงต่อสตรี และเด็กและเยาวชนในครอบครัว

บุคคลใดหากได้ใช้ความรุนแรงต่อสตรี และเด็กและเยาวชนในครอบครัว ตามที่ได้กำหนดไว้ใน มาตรา 30 31 32 ของกฎหมายฉบับนี้ จะถูกศึกษาอบรมและกล่าวเตือน ในกรณีที่การใช้ความรุนแรงในครอบครัว หากเป็นการกระทำผิดทางอาญา ผู้กระทำผิดจะถูกลงโทษตามกฎหมายอาญา

²⁰⁵ มาตรการทางอาญาต่อผู้ที่ไม่ให้ความช่วยเหลือแก่ผู้เสียหาย

บุคคลใดหากไม่ได้ให้ความช่วยเหลือแก่ผู้เสียหายจากการค้าสตรี และเด็กและเยาวชนหรือ จากการใช้ความรุนแรงในครอบครัวที่เป็นอันตรายร้ายแรง ทั้ง ๆ ที่ตนมีความสามารถช่วยเหลือได้ จะถูกลงโทษตามมาตรา 86 ของกฎหมายอาญา

²⁰⁶ มาตรา 52 มาตรการทางแพ่ง

นอกจากโทษที่ได้กำหนดไว้ในมาตรา 49 50 และ 51 ของกฎหมายฉบับนี้แล้ว ผู้กระทำผิดยังจะได้ค่าเสียหายต่างๆ เช่น ค่ารักษาพยาบาล ค่าเสียหายทางจิตใจค่าป่วยการ ค่าเดินทาง ค่ากินอยู่อาศัยและค่าเสียหายอื่นๆ

²⁰⁷ ดำรัส สำนักงานนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการจัดตั้งและการดำเนินงานของคณะกรรมการเพื่อความก้าวหน้าของผู้หญิงแห่งชาติ เลขที่ 561/นย ลงวันที่ 29 ธันวาคม 2011

นายกรัฐมนตรีเป็นประธาน ในการปกป้องและช่วยเหลือเด็ก การปกป้อง และช่วยเหลือเด็กที่ต้องการการปกป้องพิเศษ การสอบสวนเด็กที่เป็นผู้เคราะห์ร้ายและเป็นพยาน การป้องกันและ บำบัดฟื้นฟูเด็กติดสิ่งเสพติด ข้อห้ามสำหรับเด็ก เป็นต้น การแก้ไขเด็กที่มีปัญหา(เด็กที่กระทำความผิดและอยู่ระหว่างดำเนินคดี) เช่น เด็กกระทำความผิดกฎหมาย การแก้ไขคดีเด็กโดยไม่ส่งให้ศาลตัดสิน การไกล่เกลี่ยคดีเด็ก การสืบสวน - สอบถามเด็ก การใช้มาตรการคุ้มครองเด็ก (กรณีเด็กกระทำความผิดจริง) การดำเนินคดีเด็กขององค์การอัยการประชาชน ศาลเด็ก ศูนย์ฝึกอบรมสำหรับเด็กกระทำความผิด การคุ้มครองและตรวจสอบการป้องกันสิทธิและผลประโยชน์ของเด็กโดยกำหนดให้มีมาตรการต่อผู้มีผลงาน (เจ้าหน้าที่หรือผู้ดำเนินการที่เกี่ยวข้อง)และมาตรการต่อผู้กระทำละเมิดต่อกฎหมายฉบับนี้ หากมีบุคคลหรือองค์การใดที่ได้ละเมิดกฎหมายฉบับนี้ จะถูกลงโทษโดยมาตรการต่างๆ เช่น มาตรการอบรม เช่น บุคคลหรือ องค์การ ที่ได้ละเมิดกฎหมายฉบับนี้ จะถูกศึกษาอบรม ในกรณีดังนี้เช่น การขัดขวางไม่ให้เด็กรักษาพยาบาล ไม่ฉีดวัคซีนโรค ศึกษาเล่าเรียนและการเข้าร่วมในกิจกรรมต่างๆ ที่เป็นการพัฒนาทางร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้ และความสามารถของเด็ก การประพฤติที่เป็นแบบอย่างอันไม่ดีให้แก่เด็กการใช้เด็กไปซื้อ โฆษณาส่งเสียดิต สิ่งมีเงินมา การติดตั้งป้ายโฆษณาเหล่า เบียร์ ยาสูบ หรือสิ่งมีเงินมาอื่น ๆ อยู่ใกล้โรงเรียน หรือในเขตชุมชนของเด็ก การละเลยไม่ปฏิบัติหน้าที่ของพนักงาน เกี่ยวกับการปกป้องสิทธิและผลประโยชน์ของเด็ก การรับเอาเด็กที่มีอายุต่ำกว่า 14 ปี เข้าทำงาน การละเมิดอื่น ๆ ที่มีโทษเบากว่า ซึ่งได้กำหนดไว้ในกฎหมายฉบับนี้เป็นต้น นอกจากนี้กำหนดให้มีมาตรการทางบริหาร (โทษทางวินัยสำหรับเจ้าหน้าที่ของรัฐ) กำหนดให้บุคคล หรือองค์การใดที่ละเมิดกฎหมายฉบับนี้จะถูกปรับไหมหรือลงโทษทางวินัยในกรณีการละเมิดตามมาตรา 83 ที่ได้ผ่านการศึกษาอบรมมาแล้ว การอนุญาตให้เด็กเข้าร่วมกินดื่มที่บริการประเภทเหล่า เบียร์ หรือ เครื่องดื่ม ที่มีสิ่งมีเงินมา การอนุญาตให้เด็กเข้ามั่วสุมในสิ่งลามกและอนาจาร การให้เด็กทำงานเกินกำหนดที่ระบุไว้ในกฎหมายแรงงานเด็กหรือให้เด็กทำงานหนักตามที่ได้กำหนดไว้ในกฎหมายแรงงานการละเมิดอื่น ๆ ซึ่งได้กำหนดไว้ในกฎหมายฉบับนี้ที่มีโทษทางบริหาร นอกจากมาตรการที่ได้กล่าวมาข้างต้นนี้แล้ว ผู้ละเมิดอาจจะถูกหยุดชั่วคราว หรือถอนใบอนุญาตดำเนินกิจการค่าปรับใหม่ ได้กำหนดไว้ในระเบียบกฎหมายเฉพาะหรือทางอาญาตามแต่ละกรณีเบาหรือหนัก เช่น การเปิดเผยข้อมูลประวัติส่วนตัวเด็ก การเผยแพร่สิ่งลามกอนาจารเด็ก การใช้แรงงานเด็ก การตัดแขนขาอวัยวะเด็ก การร่วมเพศกับเด็ก การค้าเด็กรวมทั้งการใช้ค่าเสียหายทางแพ่ง เป็นต้น

กฎหมายเกี่ยวกับสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุและส่งเสริมคุณภาพชีวิตคนพิการ

ตามรัฐธรรมนูญ ปี 2003 ได้บัญญัติให้รัฐและสังคมปฏิบัตินโยบายสวัสดิการสังคม โดยเฉพาะต่อวีรชนแห่งชาติ นักรบ พนักงานบ้านานาญ (ผู้สูงอายุ) ผู้พิการทางร่างกาย และต่อครอบครัวผู้เสียสละชีวิตในการสงครามและต่อผู้มีคุณงามความดีต่อประเทศชาติ รัฐบาลมีหน้าที่กำหนดนโยบายแห่งชาติเพื่อผู้สูงอายุอยู่สป.ลาว ตามดำรัสนายกรัฐมนตรี เลขที่ 153/นย ลงวันที่ 25 กรกฎาคม 2001 ว่าด้วยการตั้งคณะกรรมการแห่งชาติเพื่อผู้สูงอายุโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อนำเอาแนวทางของพรรคประชาชนปฏิวัติลาวและรัฐบาลที่กำหนดไว้มาดำเนินการโดยมีแผนงานการเก็บข้อมูลและดำเนินการให้เป็นระบบเดียวกันทั่วประเทศ และเป็นการส่งเสริมให้ครอบครัวและสังคมเอาใจใส่ดูแลผู้สูงอายุ สนับสนุนองค์การภาครัฐและเอกชนที่เกี่ยวข้องให้มีส่วน

ร่วมในการช่วยเหลือดูแลผู้สูงอายุ ในรูปแบบต่างๆ เช่น การจัดสวัสดิการชุมชนดูแลผู้สูงอายุ การจัดสถานที่ ออกกำลังกาย และพักผ่อนหย่อนใจ การเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารที่เป็นประโยชน์ต่อการดำรงชีวิตของผู้สูงอายุ โดยกำหนดนิยามผู้สูงอายุ คือพลเมืองลาวที่มีอายุตั้งแต่ 60 ปีขึ้นไป ซึ่งมีจิตใจรักชาติและเข้าร่วมในภารกิจปกป้องรักษา และสร้างประเทศชาติตามความสามารถของตนเอง คณะกรรมการแห่งชาติเพื่อผู้สูงอายุประกอบไปด้วยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม เป็นประธานคณะกรรมการ ฯ และประกอบกับตัวแทนภาคส่วนงานที่เกี่ยวข้องเช่น กรรมการประจำศูนย์กลางแนวลาสร้างชาติ ,ผู้แทนศูนย์กลางสหพันธ์สตรีลาว,ผู้แทนจากกระทรวงสาธารณสุข และหัวหน้ากรมนโยบายบ้านาญและผู้สูงอายุ เป็นต้น โดยมีดำรัส นายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการรับรองและประกาศใช้นโยบายแห่งชาติเพื่อผู้สูงอายุอยู่สป.ลาวเลขที่ 156/นย ลงวันที่ 14 ตุลาคม 2004

ต่อมามีดำรัสสำนักนายกรัฐมนตรี เลขที่ 057/นย ลงวันที่ 26 กุมภาพันธ์ 2009 ว่าด้วยการจัดตั้งและการดำเนินงานของคณะกรรมการแห่งชาติเพื่อผู้สูงอายุซึ่งเพิ่มอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการแห่งชาติเพื่อผู้สูงอายุเพิ่มเติม โดยกำหนดให้คณะกรรมการแห่งชาติเพื่อผู้สูงอายุ (ค.ช.อ.ส) เป็นองค์การหนึ่งของรัฐบาล กำหนดให้มีภารกิจบทบาทช่วยรัฐบาลและนายกรัฐมนตรีประสานงานกับบรรดากระทรวง ภาคส่วนงานและองค์การปกครองท้องถิ่นในการปกป้อง ค้ำครอง ช่วยเหลือ ฟื้นฟู บำบัด และพัฒนาคุณภาพชีวิตของผู้สูงอายุ ในทั่วประเทศ โดยกำหนดให้มีโครงสร้างการบริหารงานของคณะกรรมการแห่งชาติเพื่อผู้สูงอายุแบ่งเป็น 2 ชั้น คือ ชั้นศูนย์กลางและชั้นท้องถิ่น โดยกำหนดให้ชั้นศูนย์กลางประกอบไปด้วยกรมบ้านาญ ,กองพิการของกระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคมเป็นสำนักงานประสานงานแห่งชาติเพื่อผู้สูงอายุ (ค.ช.อ.ส) และชั้นท้องถิ่นประกอบไปด้วย 3 ชั้นคือภาคส่วนแรงงานและสวัสดิการสังคมแขวง นคร เป็นสำนักงานประสานงานแห่งชาติเพื่อผู้สูงอายุแขวง (ห.ป.ส.ข) เป็นห้องสำนักงานประสานงานแห่งชาติเพื่อผู้สูงอายุ นครหลวงเวียงจันทน์ (ห.ป.ส.น.ว) , สำนักงานแรงงานและสวัสดิการสังคมเมือง แทคบาล (ถ้ามี) เป็นสำนักงานประสานงานแห่งชาติ เพื่อผู้สูงอายุเมือง (ห.ป.ส.น) หรือ สำนักงานแห่งชาติเพื่อผู้สูงอายุ เทศบาล (ห.ป.ส.ท.บ) และสำนักงานปกครองบ้าน เป็นจุดประสานงานผู้สูงอายุชั้นบ้าน เป็นต้น โดยมีงบประมาณของรัฐบาล ,การช่วยเหลือของภาคส่วนต่างๆ ของสังคมทั้งภายในและต่างประเทศ และองค์การสากลอื่น ๆ โดยดำรัสฉบับนี้ได้ นำมาใช้แทนดำรัสฉบับเลขที่ 153/นย ลงวันที่ 25 กรกฎาคม 2001 ว่าด้วยการจัดตั้งคณะกรรมการแห่งชาติเพื่อผู้สูงอายุ

นอกจากกฎหมายดังกล่าวแล้วได้มีกฎหมายว่าด้วยการประกันสังคม เลขที่ 34/สพข ลงวันที่ 26 กรกฎาคม 2013²⁰⁸ ซึ่งกำหนดให้ มีการอุดหนุนบ้านาญโดยกำหนดให้อุดหนุนเงินบ้านาญเป็นรายเดือนให้แก่ผู้บ้านาญและกำหนดเงื่อนไขเป็นเพศชายที่มีอายุ 60 ปี และ สำหรับเพศหญิง 55 ปีขึ้นไป โดยมีอายุงานตั้งแต่ 25 ปีขึ้นไป (เว้นแต่ได้ทำงานต่อมีการปฏิบัติปี 1975 และพิการสามารถได้เงินบ้านาญตั้งแต่ 55ปี และเพศหญิง ตั้งแต่ 50 ปีขึ้นไป โดยมีอายุงานตั้งแต่ 20 ปีขึ้นไป เป็นต้น โดยต้องมีการส่งเงินเข้ากองทุนประกันสังคมตั้งแต่

²⁰⁸ กฎหมายว่าด้วยการประกันสังคม เลขที่ 34/สพข ลงวันที่ 26 กรกฎาคม 2013 หมวด 6 ว่าด้วยเรื่องการอุดหนุนบ้านาญ สำหรับบุคคลที่มีอายุ 60 ปี สำหรับเพศชาย และ 55 ปีสำหรับเพศหญิง (โดยมีปีการทำงาน ตั้งแต่ 25 ปีขึ้นไป) และ บุคคลที่ทำงานก่อนปี 1975 บุคคลพิการ เป็นต้น

20 หรือ 25 ปีขึ้นไปตามแต่ละกรณี และได้กำหนดวิธีการคำนวณเงินบำนาญ และวิธีการได้รับเงินบำนาญ คราวเดียวด้วย และกฎหมายบำนาญตามคำสั่งสำนักงานนายกรัฐมนตรี เลขที่ 241/นย ลงวันที่ 29 สิงหาคม 2007 ว่าด้วยการแก้ไขคืนเงินบำนาญ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อกำหนดหลักการ ระเบียบการและวิธีการ ดำเนินงานตามนโยบายของพรรคประชาชนปฏิวัติลาว และรัฐบาลในการแก้ไขบำนาญคืนแก่ พนักงาน – ข้าราชการ ทหาร ตำรวจ ที่ได้ทำหน้าที่รับใช้การปฏิวัติชาติสร้างประชาธิปไตยซึ่งได้อุทิศเลือดเนื้อและ สติปัญญาในภารกิจปฏิวัติ ให้ได้รับบำนาญเป็นเอกภาพทั่วประเทศโดยให้ถูกต้องตามเงื่อนไขที่ได้กำหนดไว้ใน ระเบียบกฎหมาย

ด้านสวัสดิการผู้พิการมีคำสั่งนายกรัฐมนตรี เลขที่ 061/นย ลงวันที่ 6 มีนาคม 2009 ว่าด้วยการ จัดตั้งและการดำเนินงานคณะกรรมการแห่งชาติเพื่อคนพิการ (Decree on National Committee on Disable People) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อกำหนดภารกิจ โครงสร้างและแบบแผนการปฏิบัติงานของ คณะกรรมการแห่งชาติเพื่อคนพิการและแต่งตั้งคณะกรรมการแห่งชาติเพื่อคนพิการ ซึ่งเป็นองค์การหนึ่งของ รัฐบาลมีภาระบทบาทช่วยรัฐบาลและนายกรัฐมนตรีประสานงานกับกระทรวง และภาคส่วนงานองค์การ ปกครองท้องถิ่นในการปกป้อง ค้ำครอง ช่วยเหลือ พิ้นฟู บำบัดและพัฒนาคนพิการลาวทั่วประเทศ เป็น คณะกรรมการที่อยู่ภายใต้กระทรวงแรงงาน และ สวัสดิการสังคม โดยมีโครงสร้างการบริหารงาน 2 ชั้นคือ ชั้น ศูนย์กลางและชั้นท้องถิ่น ชั้นศูนย์กลางประกอบด้วย กรมบำนาญและพิการ เสียอวัยวะขึ้นกับกระทรวง แรงงานและสวัสดิการสังคมเป็นสำนักงานประสานงานแห่งชาติเพื่อคนพิการชั้นศูนย์กลาง ชั้นท้องถิ่น ประกอบด้วย 2 ส่วนคือ แผนกแรงงานและสวัสดิการสังคม ชั้นแขวงเป็นสำนักงานประสานงานแห่งชาติเพื่อ คนพิการชั้นแขวง และสำนักงานแรงงานและสวัสดิการสังคม ชั้นเมือง เป็นสำนักงานประสานงานแห่งชาติเพื่อ คนพิการชั้นเมืองโดยมีรองนายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงป้องกันประเทศเป็นประธาน โดยการ ดำเนินงานของคณะกรรมการแห่งชาติเพื่อคนพิการมีงบประมาณของรัฐบาล จากการช่วยเหลือของภาคส่วน ต่างๆ ในสังคมทั้งภายในและต่างประเทศและองค์การสากล และจากการจัดกิจกรรมอื่นๆ เพื่อหารายได้ที่ไม่ ขัดกับกฎหมาย

กฎหมายป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย

สปป.ลาวได้กำหนดให้มีการป้องกันและต้านภัยพิบัติ โดยกำหนดเป็นกฎหมายว่าด้วยการปกป้องรักษา สิ่งแวดล้อม เลขที่ 02 -99/สพข ลงวันที่ 3 เมษายน 1999 หมวดที่ 3 ว่าด้วยเรื่องการป้องกันและต้านภัยพิบัติ เป็นหลักการทั่วไปและได้กำหนดนิยามความหมายของภัยพิบัติ หมายถึงปรากฏการณ์ทางธรรมชาติหรือ เหตุการณ์ใดเหตุการณ์หนึ่งที่เกิดขึ้นจากธรรมชาติ หรือจากการกระทำของคนซึ่งสร้างความเสียหายอย่าง ร้ายแรงต่อสุขภาพ ชีวิต ทรัพย์สินของประชาชนและต่อสิ่งแวดล้อม เช่น อุทกภัย ภัยแห้งแล้ง อัคคีภัย वादภัย ดินถล่ม ศัตรูพืชระบาด โรคระบาด แผ่นดินไหว น้ำมันรั่วไหลและอื่น ๆ โดยกำหนดหน้าที่ในการป้องกันและ ต้านภัยพิบัติกำหนดให้บุคคลและองค์การต้องมีหน้าที่ป้องกันและต้านภัยพิบัติ เมื่อเห็นว่าภัยพิบัติจะเกิดขึ้น หรือพร้อมที่จะเกิดขึ้นต้องรายงานให้อำนาจการปกครองท้องถิ่น หรือองค์การที่อยู่ใกล้ทราบโดยด่วนอำนาจ การปกครองท้องถิ่นหรือองค์การดังกล่าวต้องประสานงานกับภาคส่วนงานต่างๆ ของรัฐและสังคม เพื่อหา วิธีการป้องกันและต้านภัยพิบัติดังกล่าวพร้อมกันนั้นก็ต้องระดมประชาชนและองค์การต่างๆ ทั้งส่วนของ

สติปัญญา แรงงาน งบประมาณ พาหนะอุปกรณ์ต่างๆ ที่จำเป็น เพื่อป้องกันและต้านภัยพิบัตินั้นให้ทันเวลา โดยกำหนดให้มีคณะกรรมการป้องกันและต้านภัยพิบัติแห่งชาติ มีหน้าที่ประสานงานกับภาคส่วนงานและอำนาจการปกครองท้องถิ่นที่ภัยพิบัติจะเกิดขึ้น หรือเกิดขึ้นแล้วเพื่อสร้างแผนการ กำหนดมาตรการต่างๆ เกี่ยวกับการป้องกัน การต้านภัยพิบัติ และการบูรณะฟื้นฟู ณ สถานที่ประสบภัยพิบัติ พร้อมกันนั้น ก็ต้องติดตามตรวจตราอย่างเป็นปกติ เขตหรือที่นั้นอาจจะเกิดภัยพิบัติในอนาคตก็ได้ นอกจากกฎหมายดังกล่าวแล้ว ได้มีกฎหมายเฉพาะเกี่ยวกับการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย ของสปป.ลาว ได้กำหนดนโยบายให้รัฐคุ้มครองป้องกันภัยด้านต่างๆ โดยได้มีกฎหมายที่เกี่ยวข้อง คือ คำรัสสำนักนายกรัฐมนตรี เลขที่ 167/นย ลงวันที่ 26 พฤศจิกายน 2004 ว่าด้วยองค์การและการดำเนินงานของคณะกรรมการค้นหาและกู้ภัยแห่งชาติมีวัตถุประสงค์เพื่อกำหนดภารกิจหน้าที่ของคณะกรรมการค้นหาและกู้ภัยแห่งชาติ (คชกข) เพื่อแก้ไขปัญหาการกู้ภัยและค้นหาเครื่องบินพาหนะขนส่งทางบก และทางน้ำซึ่งตกอยู่ในภาวะฉุกเฉินหรือเกิดอุบัติเหตุและให้การช่วยเหลือผู้เคราะห์ร้ายจากเหตุการณ์นั้นให้ทันเวลามีประสิทธิภาพ สามารถประสานงานกับการค้นหาและกู้ภัยของเหตุการณ์ภัยธรรมชาติต่างๆ ของบรรดาประเทศในแถบอนุภาคลุ่มแม่น้ำโขง(GMS) กลุ่มประเทศอาเซียน (ASEAN) ได้โดยกำหนดหน้าที่ของคณะกรรมการค้นหาและกู้ภัยแห่งชาติ เกี่ยวกับการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยด้านต่างๆ²⁰⁹ กำหนดให้ดำเนินการอยู่ภายใต้การบังคับบัญชาของกระทรวงป้องกันประเทศและกระทรวงคมนาคมขนส่ง ไปรษณีย์และก่อสร้าง (ค.ข.ป.ก)และกระทรวงที่เกี่ยวข้องโดยมีศูนย์กลางประสานงานที่เวียงจันทน์ (ศูนย์ประสานงานในการกู้ภัย)ของกองคุ้มครองการบิน(กำกับดูแลจราจรทางอากาศ) กรมการบินพลเรือน กระทรวงคมนาคมขนส่ง ไปรษณีย์ และก่อสร้างเป็นกองเลขาของคณะกรรมการค้นหาและกู้ภัยแห่งชาติ นอกจากมีคณะกรรมการค้นหาและกู้ภัยแห่งชาติ การคุ้มครองด้านสาธารณภัยด้านต่างๆ ได้กำหนดเป็นกฎหมายว่าด้วยการสกัดกั้น (ป้องกัน) และต้านอัคคีภัย เลขที่ 09/สพข ลงวันที่ 24 ธันวาคม 2007 เป็นกฎหมายที่ว่าด้วยการป้องกันและต้านอัคคีภัยเพื่อกำหนดหลักการ ระเบียบมาตรการต่างๆ เกี่ยวกับการจัดตั้งและการดำเนินการคุ้มครอง การตรวจตราการทำงานและป้องกันอัคคีภัยเพื่อให้สร้างให้ทุกคนมีส่วนร่วมในการเป็นกำลังในการป้องกันและต้านอัคคีภัย ให้เข้มแข็ง ชำนาญงานทางด้านวิชาเฉพาะมีแบบแผนการปฏิบัติงานที่รวดเร็วทันสมัย ประกันการป้องกัน และต้านอัคคีภัยให้ทันเวลามีประสิทธิภาพและให้สังคมมีความสงบ ปลอดภัยทางด้านอัคคีภัย โดยกำหนดให้รัฐกำหนดนโยบายเกี่ยวกับการป้องกันและต้านอัคคีภัยที่ทันสมัยเพื่อรับรองความสงบให้แก่การขยายตัวทางด้านเศรษฐกิจ และสังคม โดยรัฐต้องมีการจัดอบรม โฆษณา ให้ประชาชนรู้หน้าที่และมีสติในการป้องกันและต้านอัคคีภัยรัฐต้องจัดหาอุปกรณ์ในการป้องกันภัยดังกล่าวโดยให้ประชาชนทุกคนรู้จักการป้องกันอัคคีภัยเบื้องต้น โดยกฎหมายนี้ได้กำหนดวิธีการป้องกันอัคคีภัย การต้านอัคคีภัย พาหนะวัสดุอุปกรณ์ ในการป้องกันและต้านอัคคีภัย กำลังป้องกันและต้านอัคคีภัย กองทุนการป้องกันและต้านอัคคีภัย ข้อห้ามสำหรับบุคคลหรือองค์การที่ทำให้เกิดอัคคีภัยการคุ้มครองและการตรวจตรา งานป้องกันและต้านอัคคีภัยและมาตรการต่อผู้มีผลงานและมาตรการต่อผู้ละเมิด

²⁰⁹ คำรัสสำนักนายกรัฐมนตรี เลขที่ 167/นย ลงวันที่ 26 พฤศจิกายน 2004 ว่าด้วยองค์การและการดำเนินงาน ของคณะกรรมการค้นหาและกู้ภัยแห่งชาติ มาตรา 3

กฎหมายโดยกำหนดมาตรการลงโทษบุคคลหรือองค์การที่ละเมิดกฎหมายฉบับนี้จะถูกอบรมตักเตือน การลงวินัย มาตรการทางแพ่งหรือถูกดำเนินคดีตามกฎหมายแล้วแต่กรณีเบาหรือหนัก

นอกจากกฎหมายว่าด้วยเรื่องการแข่งขันและต้านอค์ศิกย์แล้วได้มีดำรัสรัฐบาล เลขที่ 54/ลบ ลงวันที่ 3 กุมภาพันธ์ 2012 ว่าด้วยมาตรการฟื้นฟูภายหลังภัยน้ำท่วมและการผลิตฤดูแล้งปี 2011-2012 มีวัตถุประสงค์ให้กำหนดแผนฟื้นฟูภายหลังน้ำท่วม ปี 2010-2011 เร่งด่วนและการผลิตในฤดูแล้ง ปี 2011-2012 ซึ่งคาดหมายในการแก้ไขภัยน้ำท่วมและการผลิตฤดูแล้งเพื่อให้พื้นฐานโครงสร้างในการผลิต และที่อยู่อาศัยของประชาชนที่ได้รับผลกระทบจากภัยธรรมชาติ ให้คืนสู่สภาพปกติโดยเร็ว สนับสนุนการผลิตฤดูแล้ง ทำให้เศรษฐกิจมีการขยายตัวอย่างต่อเนื่องและรับรองสถานภาพทางด้านการเมืองมีความสงบและความเป็นระเบียบเรียบร้อยในด้านสังคม

กฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้บริโภค

กฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้บริโภค (ชมใช้) เลขที่ 02/สพช ลงวันที่ 30 มิถุนายน 2010 เป็นกฎหมายคุ้มครองปกป้องผู้บริโภค กำหนดหลักการ ระเบียบ มาตรการเกี่ยวกับการจัดตั้ง คุ้มครอง การติดตาม ตรวจสอบการดำเนินงานปกป้องผู้บริโภค ประกันผลประโยชน์ความปลอดภัยของผู้บริโภคจากผลกระทบทางลบที่เนื่องมาจากการบริโภคสินค้า และการบริการ และทำให้เป็นการส่งเสริมการผลิตภายในประเทศ การนำเข้าจากต่างประเทศ การจำหน่ายสินค้าและการบริการให้มีคุณภาพได้มาตรฐานถูกต้องและสอดคล้องกับกฎหมาย ทำให้สังคมมีความยุติธรรม ความสงบเรียบร้อย ทำให้ชีวิตการเป็นอยู่ของประชาชนบรรเทาเผ่าตีสขึ้น เพื่อการพัฒนาเศรษฐกิจ -สังคม การปกป้องผู้บริโภค คือการป้องกันผลกระทบของการใช้สินค้าหรือบริการ จากอาหาร ยา เครื่องสำอาง การรักษาสุขภาพรวมทั้งการแก้ไขข้อขัดแย้งที่เกิดขึ้นระหว่างผู้บริโภคและผู้จำหน่ายหรือผู้ให้บริการได้กำหนดให้รัฐบาลเป็นผู้ดำเนินการวางนโยบายของรัฐเกี่ยวกับงานปกป้องผู้บริโภค ให้มีการดำเนินงานด้านการคุ้มครองผู้บริโภคอย่างมีประสิทธิภาพ รับรองความปลอดภัยต่อชีวิต สุขภาพ ทรัพย์สิน สิทธิ และผลประโยชน์อันชอบธรรมของผู้บริโภคโดยมีหลักการพื้นฐานในการปกป้องผู้บริโภค ประเภทการปกป้องผู้บริโภคแบ่งออกเป็น การผลิต การนำเข้า การขาย การจำหน่ายสินค้า และการบริการ , การโฆษณา, การติดตามและสัญญาการปฏิบัติงานด้านการปกป้องผู้บริโภคโดยกำหนดให้มีองค์การปกป้องผู้บริโภคโดยรัฐกำหนดให้คุ้มครองตั้งแต่ขั้นศูนย์กลางถึงท้องถิ่น ประกอบไปด้วย กระทรวงอุตสาหกรรม และการค้า(กำหนดหน้าที่ในการประสานงานกับภาคส่วนงานที่เกี่ยวข้อง และกำกับดูแลเกี่ยวกับการผลิต การปรุงแต่ง การตลาด การกำหนดราคาสินค้า และการบริการ) กระทรวงสาธารณสุข (กำหนดหน้าที่รับผิดชอบในงานด้านสาธารณสุขเกี่ยวกับอาหาร และยา อุปกรณ์การแพทย์ และการบริการรักษาสุขภาพโรคภัยไข้เจ็บ) กระทรวงกลุกรรมและป่าไม้(กำหนดหน้าที่เกี่ยวกับงานกลุกรรมและป่าไม้ เกี่ยวกับกระบวนการผลิต ฝุ่น สารเคมีในการนำมาในภาคกลุกรรม ยาปราบศัตรูพืช ยารักษาสัตว์ อาหารสัตว์ ผลผลิตกลุกรรม พันธุ์พืช พันธุ์สัตว์ เครื่องมือ และพาหนะเครื่องมือกลุกรรม) กระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี(กำหนดหน้าที่รับผิดชอบในด้านงานวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี คุณภาพ มาตรฐานสินค้า การวัดปริมาณขนาด การชั่งตวงวัดของสินค้าและด้านทรัพย์สินทางปัญญา) นอกจากนี้มีภาคส่วนงานอื่นที่เกี่ยวข้อง และกำหนดให้มีเจ้าหน้าที่

ปกป้องผู้บริโภคซึ่งเป็นพนักงานของรัฐตามที่ได้การแต่งตั้งจากกระทรวงต่างๆ ที่เกี่ยวข้องและกำหนดให้มีสมาคมปกป้องผู้บริโภค(ซึ่งเป็นองค์การสังคมที่ไม่หวังผลกำไรมีหน้าที่ให้ความช่วยเหลือ ให้คำปรึกษา คำแนะนำ และปกป้องสิทธิและผลประโยชน์อันชอบธรรมของผู้บริโภคและเป็นตัวแทนในการไกล่เกลี่ยข้อพิพาท) และได้กำหนดสิทธิและหน้าที่ของผู้บริโภคและผู้ขายโดยกำหนดให้ผู้ซื้อที่มีสิทธิในการเลือก การตัดสินใจซื้อสินค้าหรือการใช้บริการ ตามความต้องการ การได้รับข้อมูลข่าวสาร เกี่ยวกับคุณภาพสินค้า ราคา สถานที่ผลิต วันเดือนปี ที่หมดอายุ ฯลฯ และได้รับความปลอดภัยในชีวิต สุขภาพ และทรัพย์สินในการใช้สินค้าและบริการ การฟ้องร้องดำเนินคดีเรียกค่าเสียหายเนื่องมาจากการใช้สินค้า และการใช้บริการที่ไม่มีคุณภาพ หรือไม่ได้มาตรฐาน ที่มีผลกระทบต่อชีวิต สุขภาพและทรัพย์สินของตน เป็นต้น และได้กำหนดการแก้ไขข้อขัดแย้งระหว่างผู้บริโภคและผู้ขาย กำหนดให้มี 4 วิธีการคือ การประนีประนอมยอมความ(ในกรณีมีข้อขัดแย้งระหว่างผู้บริโภคและผู้ผลิตให้คู่กรณีแก้ไขข้อขัดแย้งนั้นด้วยการปรึกษาหารือโดยการประนีประนอมยอมกันตาม โดยมี 4 ขั้นตอนคือ 1.เมื่อเห็นว่าสิทธิ และผลประโยชน์ของตนเองถูกละเมิดเสียหายสินค้าปลอม ผู้บริโภคมีสิทธิเสนอหรือร้องขอเรียกค่าทดแทนค่าเสียหายโดยตรงต่อผู้ผลิต บุคคลหรือนิติบุคคลที่รับสินค้ามาจากผู้ผลิต,2.ผู้ผลิตต้องตอบคำฟ้องหรือคำร้องขอของผู้บริโภคภายใน 3วัน นับแต่ได้รับคำร้องขอ 3.ผู้ผลิตต้องแก้ไขปัญหาในเวลาที่เหมาะสมภายในเวลา 7วัน นับแต่ได้ให้คำตอบแก่ผู้บริโภค 4.ผู้บริโภคมีสิทธิใช้วิธีการแก้ไขข้อขัดแย้งข้ออื่นหากไม่มีการดำเนินการตามที่ได้ประนีประนอมยอมความ ทั้งสองฝ่ายต้องทำบันทึกการประนีประนอมยอมกันอย่างเป็นลายลักษณ์อักษร) การไกล่เกลี่ย(เมื่อมีข้อขัดแย้งเกิดขึ้นระหว่างผู้บริโภคและผู้ผลิต คู่กรณีอาจจะเลือกบุคคลหรือ นิติบุคคลที่ทั้งสองฝ่ายยอมรับเพื่อทำการไกล่เกลี่ย โดยต้องไกล่เกลี่ยให้สอดคล้องภายใต้ระเบียบกฎหมาย หน่วยงานไกล่เกลี่ยกำหนดให้องค์การปกป้องผู้บริโภคของรัฐ (แต่ละกระทรวงที่เกี่ยวข้องจะกำหนดหน่วยงานไกล่เกลี่ยของตนขึ้นซึ่งประกอบด้วยพนักงานตั้งแต่ 1-3 คนมีหน้าที่ไกล่เกลี่ยข้อขัดแย้งระหว่างผู้บริโภคมีกำหนดเวลา 7 วันในการไกล่เกลี่ยนับแต่ได้รับคำร้องขอ และแต่ละฝ่ายจะต้องตกลงไกล่เกลี่ยภายใน 30 วันนับแต่มีการแจ้งคำร้องขอให้มีการไกล่เกลี่ย และบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษรไว้) การดำเนินการด้านบริหารโดยองค์การปกป้องผู้บริโภค(เมื่อมีข้อขัดแย้งเกิดขึ้นระหว่างผู้บริโภคและผู้ผลิต คู่กรณีมีสิทธิเสนอให้องค์การปกป้องผู้บริโภคหรือภาคส่วนงานอื่นที่เกี่ยวข้องพิจารณาแก้ไขทางด้านการบริหารตามระเบียบ ซึ่งกำหนดให้ผู้บริโภคสามารถยื่นคำร้องขอต่อองค์การปกป้องผู้บริโภคชั้นท้องถิ่นของตน โดยยื่นเอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้อง โดยองค์การฯ จะดำเนินการเรียกผู้ผลิตมาอธิบายชี้แจงเกี่ยวกับคำร้องขอของผู้บริโภคและผู้ผลิตจะต้องชี้แจงภายในกำหนด 7 วันนับแต่ได้รับหนังสือจากองค์การและองค์การจะต้องทำข้อตกลงเพื่อแก้ไขคำร้องขอนั้นภายใน 30 วันนับแต่วันได้รับคำชี้แจงของผู้ผลิต โดยกำหนดอำนาจในการพิจารณาขององค์การชั้นเมืองมีสิทธิพิจารณาคำร้องเกี่ยวกับสินค้าและบริการที่มีมูลค่าต่ำกว่าหนึ่งร้อยล้านกีบ และชั้นแขวง มีสิทธิพิจารณาคำร้องที่มีมูลค่าเกี่ยวกับสินค้าและบริการตั้งแต่หนึ่งร้อยล้านกีบขึ้นไปโดยกำหนดให้ผู้ผลิตที่ละเมิดมีหน้าที่ต้องปฏิบัติตามที่กำหนดไว้ในสัญญากับผู้บริโภค ,ทดแทนค่าเสียหายแก่ผู้บริโภค และแก้ไขรักษาผลกระทบที่เกิดขึ้นต่อผู้บริโภค) การแก้ไขข้อขัดแย้งทางด้านเศรษฐกิจหรือโดยศาลประชาชน (ดำเนินคดีแพ่ง)และหากเป็นการแก้ไขข้อขัดแย้งที่เกี่ยวข้องกับต่างประเทศให้ปฏิบัติตามกฎหมายแห่งสปป.ลาว หรือสัญญา และสนธิสัญญาที่สปป.ลาวเป็นภาคี ทั้งนี้คู่กรณีสามารถเลือกเอาวิธีการใดวิธีการ

หนึ่งมาแก้ไขตามความประสงค์ของทั้งสองฝ่าย ข้อห้ามสำหรับเจ้าหน้าที่หรือพนักงานรัฐ เช่น การปฏิบัติหน้าที่ โดยไม่มีความยุติธรรม ลำเอียง ไม่ปฏิบัติตามระเบียบกฎหมายต่อผู้บริโภคหรือผู้ผลิตการใช้อำนาจหน้าที่ เพื่อผลประโยชน์ของตนเอง รับสินบน การปลอมแปลงเอกสาร หรือใช้เอกสารปลอม เปิดเผยความลับ ยึดหน่วงเอกสาร ทำลายเอกสารเกี่ยวกับสินค้า และการบริการ เป็นต้นนอกจากนี้ข้อห้ามสำหรับผู้บริโภค เช่น การส่งเสริมสินค้าที่ไม่มีคุณภาพไม่ได้มาตรฐาน การโฆษณาใส่ร้ายป้ายสีสินค้าหรือการบริการที่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้ผลิตสินค้า เป็นต้น ข้อห้ามสำหรับผู้ผลิต เช่น ผลิต นำเข้า จำหน่ายสินค้า ที่ไม่มีคุณภาพ ไม่ได้มาตรฐาน สินค้าปลอมแปลง สินค้าลอกเลียนแบบ สินค้าต้องห้าม การให้บริการที่ไม่มีคุณภาพ ไม่ได้มาตรฐาน ขัดกับกฎหมายหรือจารีตประเพณีปฏิบัติสัญญากับผู้บริโภคไม่ถูกต้องและครบถ้วน ปลอมแปลงเอกสาร หรือใช้เอกสารปลอมเกี่ยวกับสินค้าหรือบริการ การตีตรา ราคาและรับชำระค่าสินค้า และการบริการเป็นเงินตราต่างประเทศ เป็นต้น ข้อห้ามสำหรับบุคคลหรือนิติบุคคลอื่น เช่น สร้างอุปสรรคกีดขวาง แหกแพรงงานของผู้ผลิตในการปกป้องผู้บริโภค โฆษณษไม่ถูกต้องเกี่ยวกับคุณภาพ มาตรฐานของสินค้า และการบริการที่ทำให้ผู้อื่นเข้าใจผิดหรือใส่ร้ายป้ายสีผู้ผลิต ช่วยเหลือ หรือปกป้องผู้ผลิต ที่ได้ละเมิดกฎหมาย เป็นต้น การคุ้มครองและการตรวจสอบงานปกป้องผู้บริโภค รัฐกำหนดให้มีการคุ้มครองปกป้องผู้บริโภคอย่างรวมศูนย์กลาง และเป็นเอกภาพเดียวกันทั่วประเทศโดยมอบให้กระทรวงอุตสาหกรรม และการค้าเป็นใจกลางในการประสานงานกับกระทรวงต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง โดยกำหนดให้มีการตรวจสอบงานปกป้องผู้บริโภคทั้งองค์การตรวจสอบภายใน และองค์การตรวจสอบจากภายนอก เช่น สภาแห่งชาติ องค์การตรวจตรารัฐ องค์การตรวจสอบแห่งรัฐ และกำหนดให้มีมาตรการต่อผู้มีผลงาน (ใบประกาศนียบัตรยกย่อง) และมาตรการต่อผู้ละเมิดกฎหมาย โดยกำหนดให้บุคคลหรือนิติบุคคลที่ได้ละเมิดกฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภคจะถูกปฏิบัติมาตรการอบรม การลงโทษทางวินัย(ดำเนินการเฉพาะพนักงาน ข้าราชการหรือเจ้าหน้าที่ที่ได้ละเมิดระเบียบกฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภคและข้อห้ามที่มีลักษณะเบาซึ่งไม่เป็นการกระทำผิดทางอาญาแต่ไม่จงใจรายงาน หลบหนี จะถูกลงโทษทางวินัย ในกรณีดังต่อไปนี้ ติดตาม กล่าวเตือนความผิด และบันทึกไว้ในสำนวนเอกสารประวัติของผู้นั้น หยุดการเลื่อนขั้น , ขึ้นเงินเดือน และการประกาศเกียรติคุณ ปลดจากตำแหน่ง หรือโยกย้ายไปรับหน้าที่อื่นที่ต่ำกว่าเก่า ให้ออกจากข้าราชการ โดยไม่ได้รับสวัสดิการใดๆ ผู้ที่ถูกลงโทษทางวินัยต้องส่งทรัพย์สินที่ตนได้มา โดยไม่ถูกต้องนั้นอย่างครบถ้วน) การปรับไหม (กำหนดให้บุคคลหรือนิติบุคคล หรือองค์การ ที่ละเมิดระเบียบกฎหมายเกี่ยวกับการทำงานคุ้มครองผู้บริโภค เช่น ข้อห้ามที่ไม่เป็นการกระทำผิดทางอาญา ภายหลังจากได้รับการกล่าวเตือนมาแล้วสองครั้ง จะถูกปรับไหมตามแต่ละกรณีซึ่งได้กำหนดไว้ในระเบียบการเฉพาะ),มาตรการทางแพ่ง(เช่น บุคคลหรือองค์การ ที่ได้ก่อความเสียหายให้แก่ผู้อื่นที่เนื่องมาจากการผลิต การนำเข้า การขาย การจำหน่ายสินค้า และการบริการที่ไม่มีคุณภาพไม่ได้มาตรฐาน จะต้องใช้ค่าเสียหายตามที่ตนได้ก่อขึ้น) หรือลงโทษทางอาญา (บุคคลที่ได้บังคับ ใช้อำนาจหน้าที่รับและให้สินบนปลอมแปลงตราชั่ง หรือมาตรฐานการวัด ปลอมแปลงเอกสาร ใช้เอกสารปลอม เปิดเผยความลับเพื่อหาผลประโยชน์ส่วนตัว ผลิต ขายสินค้าที่ต้องห้าม จำหน่ายสินค้า และการบริการที่ก่อให้เกิดมลพิษอย่างร้ายแรง ต่อสิ่งแวดล้อม ก่อความเสียหายแก่ชีวิต สุขภาพ ทรัพย์สิน ของผู้อื่นอย่างร้ายแรงและการกระทำอื่นเกี่ยวกับ

การคุ้มครองผู้บริโภคที่เป็นการกระทำผิดทางอาญาจะถูกลงโทษตามที่ได้กำหนดไว้ในกฎหมายอาญา แล้วแต่กรณีเบาหรือหนัก)

กฎหมายป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ การค้าประเวณี

กฎหมายป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ การค้าประเวณีของสปป.ลาว บัญญัติไว้ในกฎหมายหลักคือ กฎหมายว่าด้วยการพัฒนาและปกป้องสตรี เลขที่ 08/สพข นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 22 ตุลาคม 2004 และกฎหมายว่าด้วยการปกป้องสิทธิ และผลประโยชน์ของเด็ก เลขที่ 05/สพข นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 27 ธันวาคม 2006 โดยได้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นาระดับชาติ ในการดำเนินการค้ามนุษย์ตามตำราสำนักงานรัฐมนตรี เลขที่ 156/นย วันที่ 8 กันยายน 2008 ว่าด้วยการจัดตั้งและการดำเนินงานของคณะกรรมการขึ้นาระดับชาติด้านการค้ามนุษย์(คชตม.) (เป็นองค์การรัฐที่ไม่ประจำการ โดยมีสำนักงานประจำที่กระทรวงป้องกันความสงบมีภารกิจบทบาทเป็นผู้ช่วยรัฐบาลในการแนะนำ ติดตาม ตรวจสอบ การส่งเสริมองค์การมหาชน องค์การสังคม บรรดากระทรวงต่างๆ องค์การและองค์การเทียบเท่าอื่นๆ และทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องในการศึกษาค้นคว้าวิจัย รวบรวมข้อมูล และกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการค้ามนุษย์ และทำหน้าที่โฆษณา จัดหางบประมาณและเทคนิควิชาการจากภาคส่วนงานต่างๆ ทั้งภายในและต่างประเทศ เพื่อประกอบเข้ากับการป้องกันและต้านการค้ามนุษย์ เป็นใจกลางในความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ ประสานงานกับทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องทั้งภายในและต่างประเทศในการดำเนินการค้ามนุษย์ของสปป.ลาว) ได้กำหนดให้มีแผนงานแห่งชาติด้านการค้าและขูดรีดทางเพศเด็ก โดยได้กำหนดเป็นนโยบายดำรัสนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการรับรอง และประกาศใช้แผนงานแห่งชาติด้านการค้าและขูดรีดทางเพศเด็ก เลขที่ 160/นย นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 15 กันยายน 2008 กำหนดให้มีคณะกรรมการเพื่อแม่และเด็กแห่งชาติเป็นผู้รับผิดชอบ และประสานงานแผนยุทธศาสตร์และแผนการดำเนินงานด้านการค้ามนุษย์ให้มีประสิทธิผลและป้องกันและต้านการค้ามนุษย์ในขอบเขตทั่วประเทศ(ตามการประกาศใช้แผนงานแห่งชาติด้านการค้าและขูดรีดทางเพศเด็ก ในระยะ(ปี2007-2011) กำหนดให้หลายหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเข้าร่วมโดยมีสำนักงานประจำอยู่กระทรวงป้องกันความสงบมีหน้าที่ศึกษา รวบรวมข้อมูล และกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการค้ามนุษย์และโฆษณาเผยแพร่ให้ประชาชนทราบ โครงสร้างของคณะกรรมการขึ้นาระดับชาติด้านการค้ามนุษย์ มีสำนักงานหรือกองเลขาธิการช่วยงานโดยถือเอากรมตำรวจสืบสวน-สอบสวน ขึ้นกับกรมใหญ่ตำรวจป้องกันความสงบเป็นสำนักงานกองเลขา โดยมีรองหัวหน้ากรมใหญ่ตำรวจเป็นหัวหน้า หัวหน้ากรมที่เกี่ยวข้องของกระทรวงแรงงาน และสวัสดิการสังคมและ หัวหน้ากรมที่เกี่ยวข้องของศูนย์กลางสหพันธ์ผู้หญิงลาว เป็นรองหัวหน้ากองเลขา กรมกองอื่นที่เกี่ยวข้องเข้าเป็นคณะกองเลขา มีพนักงานประจำการของกองเลขา คือแผนกด้านการค้ามนุษย์ของกรมตำรวจสืบสวน –สอบสวน และในภาคส่วนอื่นข้าง มีคณะกรรมการขึ้นาด้านการค้ามนุษย์ขึ้นข้าง และนครหลวง โดยมอบให้ประธานคณะกรรมการขึ้นาระดับชาติด้านการค้ามนุษย์ ออกข้อตกลงรายละเอียดเกี่ยวกับภารกิจ บทบาท หน้าที่ และโครงสร้างของกองเลขาของคณะกรรมการขึ้นาด้านการค้ามนุษย์ขึ้นข้างและนครหลวงพร้อมทั้งแต่งตั้งบุคคลากรเข้าทำงานในกองเลขาในคณะดังกล่าว

คณะกรรมการขึ้นำระดับชาติด้านการค้ามนุษย์มี รองนายกรัฐมนตรี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงป้องกันประเทศ เป็นประธาน

(2.5) กฎหมายเกี่ยวกับการส่งเสริมวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และการสื่อสาร

กฎหมายเกี่ยวกับการส่งเสริมวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี

ตามรัฐธรรมนูญแห่งสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวฉบับแก้ไขปรับปรุงปี 2003 หมวดที่ 2 ว่าด้วยเรื่องระบอบเศรษฐกิจและสังคม มาตรา 24 ได้บัญญัติว่ารัฐต้องส่งเสริมสติปัญญา และการประดิษฐ์คิดค้น การสร้างสิ่งใหม่ค้นคว้าและการนำวิทยาศาสตร์เทคโนโลยีการปกป้องทรัพย์สินทางปัญญาควบคุมไปกับการบำรุงและสร้างนักวิทยาศาสตร์เพื่อส่งเสริมการเข้าเป็นอุตสาหกรรมที่ทันสมัย สปป.ลาว ได้มีกฎหมายที่เกี่ยวกับการส่งเสริมวิทยาศาสตร์เทคโนโลยีและนวัตกรรมใหม่ทั้งในด้านวิทยาศาสตร์การค้นคว้าทดลองและในด้านการคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญา หรือภูมิปัญญาท้องถิ่นโดยมีกฎหมายหลักคือกฎหมายว่าด้วยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเลขที่ 30/สพข ลงวันที่ 19 กรกฎาคม 2013 วัตถุประสงค์เพื่อกำหนดหลักการ ระเบียบการและมาตรฐาน เกี่ยวกับการคุ้มครอง การตรวจตรา การดำเนินงาน งานวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี เพื่อทำให้งานดังกล่าวได้รับการพัฒนาอย่างเป็นระบบ และสนับสนุน ส่งเสริมการค้นคว้า การใช้วิทยาศาสตร์ การถ่ายทอดเทคโนโลยี การประดิษฐ์สร้าง นวัตกรรมและการบริการเทคโนโลยีให้ก้าวหน้า ประกอบกับการเข้าเป็นอุตสาหกรรมทันสมัย การพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม ผลิตภัณฑ์ และสามารถเชื่อมโยงกับ ภูมิภาคและระหว่างประเทศ

หลักการพื้นฐานให้รัฐต้องดำเนินนโยบายด้านงานวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี กำหนดให้รัฐต้องวางนโยบายยุทธศาสตร์ด้านวิทยาศาสตร์ให้เป็นไปตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจ - สังคม และเป็นเมืองอุตสาหกรรมที่ทันสมัยโดยต้องมีการรับรองความปลอดภัยต่อชีวิตสุขภาพ ทรัพย์สิน สิ่งแวดล้อม สิทธิและผลประโยชน์อันชอบธรรมของประชาชนโดยให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการค้นคว้าและพัฒนาการใช้วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และเคารพปฏิบัติตามสนธิสัญญาและสัญญาสากลที่สปป.ลาวเข้าเป็นภาคีโดยกฎหมายฉบับดังกล่าวได้กำหนด หน่วยงานเกี่ยวกับวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี, การลงทุนด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการดำเนินงานด้าน วิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี(องค์การค้นคว้าและพัฒนาวิสาหกิจ(นิติบุคคล)และการตลาดด้านวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี และสถาบันจิตวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติ และสภาวิทยาศาสตร์ของ(ภาคส่วน) และ กำหนดสิทธิหน้าที่ของผู้ดำเนินงานด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการส่งเสริมงานวิทยาศาสตร์ และ เทคโนโลยี, กองทุนพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี , ข้อห้ามสำหรับบุคคลหรือนิติบุคคล พนักงานของรัฐที่เกี่ยวข้อง, การแก้ไขข้อขัดแย้งด้านวิทยาศาสตร์และมาตรการในการคุ้มครองและองค์การตรวจสอบ มาตรการ ต่อผู้มีผลงาน เช่น การให้ประกาศนียบัตรยกย่องผู้มีผลงานดีเด่นและมาตรการต่อผู้ละเมิดกฎหมายฉบับนี้โดย กำหนดให้ลงโทษบุคคลหรือองค์การที่ละเมิดข้อห้าม จะถูกอบรม การลงโทษทางวินัย ปรับไหม ใช้ค่าเสียหาย หรือ ลงโทษทางอาญา ตามกรณีเบาหรือหนัก

นอกจากนี้ได้มีกฎหมายว่าการคุ้มครองงานประดิษฐ์คิดค้นตามดำรัสนายกรัฐมนตรี เลขที่ 01/นย ลง วันที่ 17 มกราคม 2002 ว่าด้วยการปกป้องสิทธิบัตร อนุสิทธิบัตรและแบบอุตสาหกรรม มีวัตถุประสงค์เพื่อ

ปกป้องสิทธิบัตร อนุสิทธิบัตรและแบบอุตสาหกรรมของสปป.ลาว เพื่อส่งเสริมการประดิษฐ์สร้างสิ่งใหม่ๆ และการถ่ายทอดเทคโนโลยี การค้นคว้า และการพัฒนาทางด้านวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี ส่งเสริมการค้าและการลงทุนภายในและต่างประเทศ ต่อด้านการละเมิดสิทธิทางด้านทรัพย์สินอุตสาหกรรม และการดำเนินธุรกิจที่ผิดกฎหมาย โดยกำหนดหลักการเกี่ยวกับการคิดค้นสิ่งประดิษฐ์ หรือแบบอุตสาหกรรม โดยสามารถนำมาจดทะเบียนการคิดค้นประดิษฐ์สิ่งใหม่ได้ โดยได้ให้ความหมาย สิทธิบัตร อนุสิทธิบัตร แบบอุตสาหกรรมและมาตรการต่อผู้กระทำละเมิดกฎหมาย โดยกำหนดให้ลงโทษบุคคล หรือนิติบุคคลที่ใช้สิ่งประดิษฐ์ การประดิษฐ์ และแบบอุตสาหกรรมโดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าของสิทธิบัตร อนุสิทธิบัตร และแบบอุตสาหกรรม ถือว่าเป็นผู้ละเมิดสิทธิเกี่ยวกับสิทธิบัตร ,อนุสิทธิบัตรและแบบอุตสาหกรรม ผู้ที่ละเมิดดังกล่าวจะถูกตัดเงินเดือนหรือดำเนินคดีตามกฎหมาย ของสปป.ลาว แล้วแต่กรณี

กฎหมายว่าด้วยมาตรฐาน เลขที่ 13 /สพช ลงวันที่ 26 ธันวาคม 2007 วัตถุประสงค์ว่าด้วยมาตรฐานกำหนดหลักการ ระเบียบ มาตรการเกี่ยวกับการการปฏิบัติงานด้านการคุ้มครอง การตรวจตรามาตรฐานและการเทคนิคสำหรับผลิตภัณฑ์สินค้าการบริการ กระบวนการและการรักษาสิ่งแวดล้อมเพื่อสนับสนุนส่งเสริมและรับรองด้านการผลิต การให้บริการ เพื่อการพัฒนาเศรษฐกิจ สังคมและการรักษาสิ่งแวดล้อมให้มีคุณภาพ ประสิทธิภาพ มีความยุติธรรมและปกป้องสิทธิ ผลประโยชน์อันชอบธรรม ความปลอดภัยของผู้บริโภคเพื่อคุ้มครองเศรษฐกิจและการพัฒนาประเทศชาติประกอบด้วย ดำริรัฐบาลว่าด้วยการแนะนำผลปฏิบัติกฎหมายว่าด้วยมาตรฐานเลขที่ 234/ลพ ลงวันที่ 6 มิถุนายน 2012 วัตถุประสงค์เพื่อขยายความอธิบายกฎหมายว่าด้วยมาตรฐาน เลขที่ 13 /สพช ลงวันที่ 26 ธันวาคม 2007 และแนะนำเนื้อหาของกฎหมายว่าด้วยมาตรฐานให้ละเอียด ชัดเจน มีความเข้าใจ ถูกต้องและเป็นเอกภาพทั่วประเทศ การดำเนินการด้านกฎหมายให้มีประสิทธิผลพร้อมทั้งให้สอดคล้องกับสนธิสัญญาและสัญญาสากลและภาคพื้น ที่สปป.ลาวเข้าเป็นภาคี(โดยมีการขยายความ มาตรฐานสากล ภาคพื้นทวีป และต่างประเทศ การสร้างความร่วมมือระหว่างภาครัฐและเอกชนในการกำหนดมาตรฐานให้มีความสอดคล้องกัน และนอกจากนี้ได้กำหนดสิทธิและหน้าที่ของ องค์กรรับรองแห่งชาติ (Lao National Accreditation Bureau ,LNAB)เพิ่มเติม เช่น รับรองความสามารถทางเทคนิคที่เกี่ยวข้องกับมาตรฐาน ขั้นตอน และการรับรองของสากล เกี่ยวกับห้องทดลอง และใบอนุญาตสากลด้านการทดสอบ การปฏิบัติตามมาตรฐานสากล ISO/IEC 17011 ในการรับรององค์กรรัฐหรือเอกชน เป็นต้น)

กฎหมายว่าด้วยมาตรฐาน เลขที่ 13 /สพช ลงวันที่ 26 ธันวาคม 2007 ได้กำหนดประเภทของมาตรฐานออกเป็น 3 ประเภทคือ มาตรฐานของผลิตภัณฑ์และสินค้า(หมายถึงการกำหนดคุณลักษณะเฉพาะของผลิตภัณฑ์และสินค้า เพื่อตอบสนองความต้องการของผู้ผลิตและผู้บริโภคโดยกำหนดทั้งผลิตภัณฑ์และสินค้าที่นำเข้าส่งออก ต้องให้ได้มาตรฐานที่กำหนดไว้ และผลิตภัณฑ์สินค้าที่ผลิตและใช้อยู่ภายในต้องให้สอดคล้องกับมาตรฐานแห่งชาติและท้องถิ่น ประกอบไปด้วย คำศัพท์เทคนิค สัญลักษณ์ คุณลักษณะทางชีวเคมี วัตถุประสงค์และคุณลักษณะอื่น วิธีการผลิต วิธีการทดสอบ การหุ้มห่อ ตราเครื่องหมาย หรือฉลากของผลิตภัณฑ์และสินค้า)มาตรฐานทางด้านการบริการ(หมายถึงการกำหนดระเบียบการที่เกี่ยวข้องกับหลายหน่วยงานหรือภาคส่วนงานที่เกี่ยวข้อง เช่น การติดตั้ง การกำหนดเวลารับรองผลิตภัณฑ์และสินค้า การบริการด้านการท่องเที่ยว โรงแรม ร้านอาหาร การขนส่ง โทรคมนาคม การศึกษา การสาธารณสุขและอื่น ๆ เพื่อรับรอง

ประสิทธิภาพและความรวดเร็วของการให้บริการและสร้างความพอใจให้แก่ผู้บริโภค เป็นต้นโดยกำหนดไว้เป็นระเบียบการเฉพาะในภาคส่วนต่างๆ ที่เกี่ยวข้องเป็นผู้รับผิดชอบ) และมาตรฐานทางด้านสิ่งแวดล้อม (หมายถึงการกำหนดบรรทัดฐานหรือขอบเขตการอนุญาตในการปล่อยมลพิษ และมลภาวะซึ่งส่งผลสะท้อนอันไม่ดีต่อสุขภาพ ชีวิตของคน สัตว์พืช และสิ่งแวดล้อมโดยกำหนดให้บุคคลหรือองค์การนิติบุคคลที่ทำการผลิต ธุรกิจการค้า การบริการ ต้องปฏิบัติตามมาตรฐานและระเบียบกฎหมายเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม โดยกำหนดให้มาตรฐานสิ่งแวดล้อมประกอบไปด้วย ระดับขอบเขตของการปล่อยมลพิษ เช่น น้ำปนเปื้อน คิวบิก เมตร น้ำมัน เศษเคมี และสิ่งเศษเหลืออื่นๆ และระดับ ขอบเขตการปล่อยมลภาวะ เช่น ความสิ้นสละเทือน เสียง แสง สี รังสี กลิ่นและอื่นๆ) ระดับมาตรฐานของสปป.ลาวมี 2 ระดับคือ 1. มาตรฐานแห่งชาติลาว(ประกอบไปด้วยมาตรฐานสากล ภาคพื้นทวีปและต่างประเทศ ผลจากงานวิจัยด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และเทคนิคที่ทันสมัย เอกสารประกอบลักษณะพิเศษและสภาพของข้อเท็จจริง ผลของการประเมินค่าจากการตรวจตรา การทดสอบ ไปประกาศนียบัตรด้านคุณภาพและประสิทธิภาพของงานที่เกี่ยวข้อง โดยกำหนดขั้นตอนในการสร้างมาตรฐานแห่งชาติลาวและมีการประกาศใช้มาตรฐานแห่งชาติลาว (มล.)โดยองค์การวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติ ตามการเสนอของสภามาตรฐานแห่งชาติ และ 2. มาตรฐานท้องถิ่น แผนกวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแขวง นคร เป็นผู้พิจารณารับรอง และประกาศใช้มาตรฐานท้องถิ่น (มท.) ตามการเสนอของคณะกรรมการเทคนิคท้องถิ่น หน่วยงานที่รับผิดชอบในงานการสร้างมาตรฐานมี 3 หน่วยงาน คือ 1. สภามาตรฐานแห่งชาติ(ประกอบไปด้วยผู้แทนจากกระทรวง องค์กรสถาบันการศึกษา สมาคมวิชาชีพ สภาการค้าและอุตสาหกรรมแห่งชาติ ผู้ผลิต และผู้บริโภค) 2. คณะกรรมการเทคนิคศูนย์กลาง(ได้รับการแต่งตั้งมาจากสภามาตรฐานแห่งชาติเพื่อช่วยงาน ประกอบไปด้วย นักวิชาการที่เกี่ยวข้องจากบรรดากระทรวง องค์กรสถาบันการศึกษา สมาคมวิชาชีพ สภาการค้า และอุตสาหกรรมแห่งชาติ ผู้ผลิตและผู้บริโภคตามการเสนอของภาคส่วนงานที่เกี่ยวข้อง) 3. คณะกรรมการเทคนิคท้องถิ่น (ได้รับการแต่งตั้งโดยหัวหน้าแผนกวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแขวง นคร เพื่อช่วยงานในการกิจบทบาท สิทธิ และหน้าที่ของตนเกี่ยวกับการวางมาตรฐาน ประกอบไปด้วยนักวิชาการจากแผนกงาน ภาคส่วนอื่น ผู้ผลิต และผู้บริโภคภายในแขวง นคร) การรับรองและการให้มาตรฐานสินค้า แบ่งออกเป็น การรับรองผลิตภัณฑ์และ การรับรองระบบคุ้มครอง(การตรวจสอบภายหลังมีผลิตภัณฑ์โดยแบ่งออกเป็นระบบการคุ้มครองความปลอดภัยของอาหาร, ด้านคุณภาพ, ด้านสิ่งแวดล้อม และด้านอื่นๆ) โดยการร้องขอรับรองมาตรฐานโดยองค์การวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติ เป็นผู้พิจารณาโดยตามการเสนอของสภามาตรฐานแห่งชาติ และอาจมีการเพิกถอนใบอนุญาต(ชั่วคราว) และแบบถาวร โดยมีการตรวจสอบงานมาตรฐานโดยองค์การวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติเป็นใจกลางในการประสานงานกับภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง เช่น แผนกการศึกษา สาธารณสุข อุตสาหกรรมและการค้า โยธาธิการและขนส่ง กสิกรรมและป่าไม้ แกล่งข้าวและวัฒนธรรม การเงิน และภาคส่วนอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง โดยองค์การวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติ และแผนกวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีชั้นแขวง นคร เป็นผู้ควบคุม กำกับดูแล และการตรวจสอบจากภายนอก โดยองค์การตรวจตราของรัฐ และองค์การตรวจสอบแห่งรัฐ นอกจากนี้ได้กำหนดมาตรการต่อผู้มีผลงานและมาตรการต่อผู้ละเมิด(คือ มาตรการอบรม มาตรการทางวินัย มาตรการปรับโทษ มาตรการทางแพ่ง และมาตรการทางอาญาโดยมีมาตรการเพิ่มโทษด้วยแก่ผู้กระทำความผิด)

กฎหมายว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ เลขที่ 20 /สพช ลงวันที่ 7 ธันวาคม 2012 มีวัตถุประสงค์เพื่อกำหนดหลักการ ระเบียบ และมาตรฐานเกี่ยวกับการสร้างและการใช้ การรับรู้ การคุ้มครอง และตรวจตราธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ เพื่อให้มีความน่าเชื่อถือ และความมั่นใจ ต่อธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ การปกป้องสิทธิ และผลประโยชน์อันชอบธรรมของผู้ประกอบการค้าทางอิเล็กทรอนิกส์ และประกันการใช้ การส่งเสริมธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ ทันสมัย เชื่อมโยงกับภาคพื้นและสากล เพื่อการพัฒนาเศรษฐกิจสังคม ให้ประเทศชาติมีความมั่นคง สังคมมีความสงบ มีความเป็นระเบียบเรียบร้อยและยุติธรรม โดยกำหนดให้รัฐให้ความสำคัญแก่การใช้ธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ ด้วยการส่งเสริม การค้า การบริการ การบริหารรัฐ และธุรกรรมอื่น เพื่อพัฒนาเศรษฐกิจและรับใช้สังคมและรัฐต้องสร้างพื้นฐานด้านเทคโนโลยี การสื่อสารและข้อมูลข่าวสารพัฒนาบุคลากร คุ้มครองความปลอดภัย ความโปร่งใส คุ้มครองผู้บริโภคให้มีความมั่นใจ ต่อธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ โดยกำหนดหลักการสร้างสัญญา ข้อความที่เป็นข้อมูลและเอกสารทางอิเล็กทรอนิกส์ ลายเซ็นทางอิเล็กทรอนิกส์ ธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ที่นำมาใช้ในองค์การรัฐ สื่อกลาง ข้อห้ามสำหรับผู้ให้บริการออกใบรับรองลายเซ็นดิจิทัลที่มีการป้องกัน การแก้ไขข้อขัดแย้ง การคุ้มครองและการตรวจสอบ และมาตรการต่อผู้ผลงานและมาตรการลงโทษต่อผู้ละเมิดกฎหมาย โดยกำหนดโทษการกล่าวตักเตือน ศึกษาอบรม ลงโทษทางวินัย ปรับไหม ใช้ค่าเสียหายทางแพ่งหรือถูกลงโทษทางอาญาแล้วแต่กรณีเบาหรือหนักตามที่ ได้กำหนดไว้ในระเบียบกฎหมาย

กฎหมายเกี่ยวกับการสื่อสาร

กฎหมายว่าด้วยการโทรคมนาคม เลขที่ 02/สพช ลงวันที่ 10 เมษายน 2001 (Law on Telecommunications No.02/NA 10 April 2001) และดำรัสนายกรัฐมนตรี เลขที่ 041/นย ลงวันที่ 16 กุมภาพันธ์ 2009 ว่าด้วยการรับรองและประกาศใช้นโยบาย แห่งชาติด้านเทคโนโลยีสื่อสาร และข้อมูลข่าวสาร ประกอบกับดำรัสสำนักนายก เลขที่ 37/นย ลงวันที่ 14 กุมภาพันธ์ 2011 ว่าด้วยการคุ้มครองและพัฒนา ระบบสายส่งโทรคมนาคมและศูนย์คุ้มครองความปลอดภัยเทคโนโลยีข้อมูลข่าวสารแห่งชาติ มีวัตถุประสงค์ กำหนดหลักการ ระเบียบ และมาตรการเกี่ยวกับการคุ้มครองและพัฒนา ระบบสายส่งโทรคมนาคม และศูนย์คุ้มครองความปลอดภัยเทคโนโลยี ข้อมูลข่าวสารแห่งชาติเพื่อบริการรับใช้องค์การจัดตั้งของพรรค-รัฐ การป้องกันชาติ ป้องกันความสงบและมีคุณภาพ ประสิทธิภาพและประสิทธิผลสูงเข้าในการปกป้องรักษาและสร้าง สาพัฒนาประเทศชาติ

กฎหมายว่าด้วยการโทรคมนาคม เลขที่ 02/สพช ลงวันที่ 10 เมษายน 2001 เป็นกฎหมายหลัก เกี่ยวกับการสื่อสารและการโทรคมนาคมมีวัตถุประสงค์เพื่อกำหนดหลักการระเบียบเกี่ยวกับการจัดตั้งและการ ดำเนินงานการงานโทรคมนาคมการคุ้มครองคลื่นความถี่ซึ่งประกอบด้วยคลื่นความถี่จากการติดต่อสื่อสาร การกระจายเสียง โทรภาพหรือคลื่นความถี่อื่นๆ การบริการเลขหมายโทรคมนาคม โครงสร้างพื้นฐานโทรคมนาคม การคุ้มครองและการนำใช้ตำแหน่งวงโคจรดาวเทียม รหัสอินเตอร์เนตระดับสูงสุดของสปป.ลาว การคุ้มครอง การบริการโทรคมนาคมประเภทต่างๆ รวมทั้งการบริการอินเทอร์เน็ตภายในประเทศและระหว่างประเทศ รับรองการบริการให้แก่สังคมในการติดต่อสื่อสารหรือการส่งและการรับข้อมูลข่าวสารให้ทั่วถึงมีคุณภาพ

ถูกต้องชัดเจนมีความสะดวก ว่องไว ปลอดภัยและยุติธรรม ซึ่งเป็นส่วนประกอบของการปกป้องรักษาและพัฒนาประเทศชาติในด้านการเชื่อมโยงเครือข่ายและการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารกับสากลโดยกำหนดให้รัฐมีหน้าที่คุ้มครองทรัพยากร อุปกรณ์โทรคมนาคมและขึ้นทะเบียนการใช้อุปกรณ์โทรคมนาคมภายในประเทศโดยรัฐต้องกำหนดนโยบายส่งเสริมการลงทุนด้านโทรคมนาคมทั้งนักลงทุนในประเทศและต่างประเทศให้มีการแข่งขันและร่วมมือกันลงทุนในการก่อสร้างการพัฒนา การขยายเครือข่ายโทรคมนาคมการให้บริการโทรคมนาคมตามรูปแบบ ประเภทและขอบเขตที่รัฐได้กำหนดให้และรัฐเป็นผู้คุ้มครองทรัพยากรการขึ้นทะเบียนการใช้อุปกรณ์โทรคมนาคมภายในประเทศ โดยกำหนดให้มีระบบและประเภทการบริการโทรคมนาคม ณ สปป.ลาว ประกอบไปด้วย 3 ระบบ คือ ระบบโทรคมนาคมแบบมีสาย , แบบไม่มีสายและที่เชื่อมต่อทั้งด้วยแบบมีสายและไม่มีสายระบบดังกล่าวสามารถใช้กับการติดต่อสื่อสารประเภทต่างๆ เช่น โทรเลข โทรศัพท์ โทรพิมพ์ โทรสารวิทยุประจำตัว จดหมายอิเล็กทรอนิกส์ อินเทอร์เน็ตและอื่นๆ และได้กำหนดระเบียบการเกี่ยวกับการบริการโทรคมนาคม, การดำเนินธุรกิจ การบริการโทรคมนาคม การกำกับดูแลและการตรวจตราโทรคมนาคม ค่าธรรมเนียมและค่าบริการโทรคมนาคมเป็นรายได้ที่ได้มาจากกิจการโทรคมนาคม ประเภทต่างๆ เช่น ค่าสิทธิใช้ตำแหน่งวงโคจรดาวเทียม รหัสอินเทอร์เน็ตระดับสูงสุดของประเทศ ค่าลิขสิทธิ์ ค่าธรรมเนียมออกใบอนุญาตการใช้คลื่นความถี่ การสร้างและการดำเนินธุรกิจการติดต่อสื่อสาร หรือการส่งและการรับข้อมูล ข่าวสารการผลิต การส่งออก การนำเข้า การจำหน่ายพาหนะและอุปกรณ์โทรคมนาคม ค่าธรรมเนียม และค่าบริการอื่นๆ เกี่ยวกับกิจการโทรคมนาคม โดยกระทรวงคมนาคม ขนส่งไปรษณีย์ และก่อสร้างประสานกับกับกระทรวงการเงินและภาคส่วนอื่นที่เกี่ยวข้อง คำนวณระเบียบการเกี่ยวกับการกำหนดอัตราค่าธรรมเนียม ค่าบริการ ค่าลิขสิทธิ์โทรคมนาคมเพื่อนำเสนอรัฐบาลพิจารณาตกลง การบริการโทรคมนาคมมี 2 ประเภทคือ การบริการภายในประเทศและระหว่างประเทศ(ปฏิบัติภายใต้สนธิสัญญา หรือสัญญาสากลที่สปป.ลาวเข้าร่วม) การดำเนินธุรกิจการบริการโทรคมนาคม กำหนดให้มีการขออนุญาตจัดตั้งนิติบุคคลการบริการโทรคมนาคม โดยปฏิบัติภายใต้กฎหมายว่าด้วยธุรกิจ กฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมการลงทุนภายในและกฎหมายอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องของสปป.ลาว หากเป็นนิติบุคคลต่างประเทศให้ปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วยธุรกิจ กฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมและการลงทุนของต่างประเทศของสปป.ลาว การแก้ไขข้อขัดแย้งและมาตรการต่อผู้มีผลงานและมาตรการต่อผู้ละเมิดโดยกำหนดให้บุคคลหรือองค์การใดที่ได้ละเมิดบทบัญญัติใดในกฎหมายฉบับนี้ ในสถานเบาจะถูกอบรม เช่น ผู้ให้บริการไม่แก้ไขข้อขัดข้องทางด้านเทคนิคในการติดตั้ง การซ่อมแซมหรือการบริการโทรคมนาคมประเภทต่างๆ อย่างทันเวลา และถูกต้องตามมาตรฐานทางเทคนิค หรือผู้ใช้การบริการไม่จ่ายค่าธรรมเนียมและค่าบริการตามปกติ และอื่น ๆ มาตรการปรับโทษ (กำหนดว่าบุคคลหรือ องค์การหากได้ละเมิดบทบัญญัติใด ในกฎหมายฉบับนี้ จะถูกปรับโทษ เช่น ดำเนินการบริการโทรคมนาคมโดยไม่ได้รับอนุญาต ดำเนินการบริการโทรคมนาคม นอกเหนือจากรายการ และขอบเขตที่ได้รับอนุญาต เอาใบอนุญาตให้ผู้อื่นใช้ ให้เช่าหรือโอนให้ผู้อื่นกระทรวงคมนาคม ขนส่งไปรษณีย์ และก่อสร้างประสานงานกับภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง คำนวณออกข้อกำหนด เกี่ยวกับระเบียบการปรับโทษ และอัตราค่าปรับโทษดังกล่าว เพื่อเสนอรัฐบาลพิจารณาตกลง) มาตรการทางอาญา (กำหนดว่าบุคคลใดหากได้ละเมิดบทบัญญัติใด ของกฎหมายว่าด้วยการโทรคมนาคม ดังต่อไปนี้ จะถูกลงโทษทางอาญา เช่น การใช้การ

ติดต่อสื่อสาร เพื่อทำลายความมั่นคง ความสงบ การพัฒนาเศรษฐกิจ – สังคม หรือวัฒนธรรมของชาติ การใช้ระบบโทรคมนาคมเพื่อสร้างความเสียหายแก่เกียรติศักดิ์ศรี ของบุคคลหรือองค์การ การปรับปรุงคลื่นความถี่ หรือนำใช้อุปกรณ์ เครือข่ายโทรคมนาคมของตนต่อกับคลื่นความถี่หรืออุปกรณ์ เครือข่ายโทรคมนาคมของผู้อื่น เพื่อป้องกัน รบกวน บุกรุก ทำลาย เปลี่ยนแปลง ลบ ลักต่อ ลักฟัง ลักหรือกลั่นกรองเอาข้อมูล ข่าวสาร ของผู้อื่น การทำลายระบบ และอุปกรณ์โทรคมนาคม ของสาธารณะ หรือของบุคคล การลักลอบนำเข้า อุปกรณ์โทรคมนาคม การใช้อำนาจหน้าที่ ตำแหน่ง การใช้อำนาจเกินขอบเขต การให้ และการรับสินบน การปลอมแปลงเอกสาร การออกเอกสารเกี่ยวกับองค์การ และการบริการ โทรคมนาคมโดยไม่ถูกต้อง การกระทำผิดทางอาญาอื่น ๆ เกี่ยวกับงานโทรคมนาคม และกำหนด มาตรการเพิ่มโทษ นอกจากโทษที่ได้กำหนดไว้ใน มาตรา 28 และ 29 ของกฎหมายฉบับนี้แล้ว ผู้ละเมิดอาจจะถูกลงโทษทางวินัยเพิ่มอีกเช่น งดการดำเนินงาน กิจการ ถอนใบอนุญาต ริบพาหนะอุปกรณ์ที่ใช้ในการกระทำผิด

นอกจากนี้ มีคำสั่งเลขที่ 104/ลป ลงวันที่ 21 มีนาคม 2012 ว่าด้วยการคุ้มครองและการนำใช้อินเตอร์เน็ตและรหัสอินเทอร์เน็ตของสปป.ลาว มีวัตถุประสงค์เพื่อกำหนดหลักการระเบียบการและมาตรการในการคุ้มครอง ตรวจสอบ และใช้อินเตอร์เน็ตและรหัสอินเทอร์เน็ตของสปป.ลาว เพื่อให้มีความเป็นระเบียบเรียบร้อย มีความปลอดภัย และมีคุณภาพสูงและประกันการให้บริการให้แก่สังคม ให้ติดต่อสื่อสารหรือการส่งและการรับ ข้อมูลข่าวสารโดยผ่านอินเทอร์เน็ตให้มีคุณภาพถูกต้องชัดเจนมีความสะดวกรวดเร็ว ปลอดภัย และยุติธรรม

กฎหมายเกี่ยวกับการสื่อสารการไปรษณีย์ เลขที่ 06/สพช ลงวันที่ 17 พฤษภาคม 2004 วัตถุประสงค์เพื่อกำหนดหลักการ ระเบียบ และมาตรการ เพื่อคุ้มครองและตรวจสอบ การจัดตั้งและการดำเนินงานการส่งเสริมการบริการด้านไปรษณีย์ภายในประเทศและระหว่างประเทศ รัฐต้องรับรองการให้บริการด้านไปรษณีย์แก่สังคม ให้มีคุณภาพสูงมีความสะดวก รวดเร็ว และปลอดภัยและไปถึงผู้รับเพื่อเป็นการปกป้องรักษาและพัฒนาประเทศชาติกำหนดให้รัฐต้องส่งเสริมบุคคลและองค์การทั้งภายในและต่างประเทศ ลงทุนในการพัฒนาการให้บริการไปรษณีย์ตามประเภทและขอบเขตที่กฎหมายได้กำหนดไว้โดยกำหนดให้มีประเภทของการบริการไปรษณีย์ ณ สปป.ลาวมี 4 ประเภทคือ การบริการรับฝาก การจัดส่ง การแจกจ่าย ไปรษณีย์ภัณฑ์ การพัสดุไปรษณีย์ การบริการไปรษณีย์เกี่ยวกับการส่งข่าวสารทางโทรเลข โทรสาร และทางอิเล็กทรอนิกส์ การบริการด้านการเงินไปรษณีย์และการบริการขายแสตมป์และผลิตภัณฑ์ไปรษณีย์อื่น ๆ นอกจากนี้มีการกำหนดค่าธรรมเนียมและค่าบริการไปรษณีย์ การสร้างวิสาหกิจ(นิติบุคคลเอกชน)การบริการไปรษณีย์ สิทธิหน้าที่ของผู้ให้บริการไปรษณีย์และผู้ใช้บริการไปรษณีย์ ข้อต้องห้ามเด็ดขาด การกำกับดูแลและการตรวจตรางานไปรษณีย์มาตรการต่อผู้มีผลงานและมาตรการต่อผู้ละเมิดโดยมีการลงโทษโดยการถูกศึกษาอบรม(หมายถึง บุคคลหรือ องค์การหากได้ละเมิดบทบัญญัติใดของกฎหมายฉบับนี้จะถูกอบรม เช่น เจ้าหน้าที่ไปรษณีย์ไม่ให้ความสะดวก บริการชักช้าโดยไม่มีเหตุผล ผู้ใช้การบริการไปรษณีย์ที่ได้เอาแสตมป์ไปแล้วติดใส่ไปรษณีย์ภัณฑ์หรือพัสดุไปรษณีย์หรือติดแสตมป์ที่มีมูลค่าต่ำกว่าค่าบริการและการละเมิดในสถานเบา อื่น ๆ) ถูกปรับไหม (หมายถึง บุคคลหรือ องค์การหากได้ละเมิดบทบัญญัติใดของกฎหมายฉบับนี้จะถูกปรับไหม เช่น เจ้าหน้าที่ไปรษณีย์ ที่ได้เก็บค่าบริการเกินกว่าค่าบริการที่ได้รับอนุมัติ,ผู้ให้การบริการไปรษณีย์ที่ให้การบริการเกินขอบเขตที่ตนได้รับอนุญาตเอาใบอนุญาตให้ผู้อื่นใช้ ให้เช่าหรือโอนให้ผู้อื่นนอกจากจะถูกปรับไหมแล้ว

อาจจะถูกงดการบริการหรือถอนใบอนุญาต ผู้ใช้บริการไปรษณีย์ ที่ได้ลักลอบฝากสิ่งของที่ผิดต่อระเบียบการไปรษณีย์ ลักลอบฝากวัตถุมีค่าใส่หีบ ห่อของไปรษณีย์ ภัณฑ์ หรือพัสดุไปรษณีย์ตามที่ได้กำหนดไว้ในมาตรา 17 และมาตรา 22 ของกฎหมายฉบับนี้ผู้ที่ได้ถูกศึกษาอบรมมาแล้วแต่หากยังมีการละเมิดอีกในกรณีที่มีการละเมิดหากได้ก่อความเสียหายแก่ทรัพย์สินของบุคคลหรือองค์การต้องใช้แทนค่าเสียหายที่ได้ก่อขึ้นนั้น กระทรวงคมนาคม ขนส่ง ไปรษณีย์ และก่อสร้างประสานงานกับภาคส่วนที่เกี่ยวข้องค้นคว้ามาตรการโดยละเอียดเกี่ยวกับการละเมิดและอัตราปรับใหม่เสนอรัฐบาลพิจารณาดอกหรือลงโทษทางอาญา (หมายถึงบุคคลใดหากได้ละเมิดบทบัญญัติใดของกฎหมายฉบับนี้จะถูกลงโทษทางอาญา เช่น ชัดขวาง หน่วงเหนี่ยวกีดกันไปรษณีย์หรือยานพาหนะขนส่งจดหมาย กักยัด ตรวจสอบ ในระหว่างทางขนส่งโดยไม่ถูกต้องตามกฎหมาย,ปลอมแปลงลอกแบบแสตมป์ไปรษณีย์ผลิตภัณฑ์ไปรษณีย์,ดวงตราแทนค่าบริการไปรษณีย์ ผลิตจำหน่ายแสตมป์ ไปรษณีย์และผลิตภัณฑ์ไปรษณีย์อื่นๆ โดยไม่ได้รับอนุญาต ทำลายหรือสร้างความเสียหายแก่พาหนะอุปกรณ์หรือสิ่งอำนวยความสะดวก ต่างๆ ในการบริการไปรษณีย์ ลักลอบฝากส่งของที่ห้ามหรือผิดกฎหมาย ลักเปิดซองจดหมาย ไซหีบหรือเครื่องของหรือลักเอาสิ่งของที่ฝากทางไปรษณีย์ รับฝาก จัดส่งและแจกจ่ายสิ่งของ ที่ต้องห้ามหรือผิดกฎหมายการกระทำผิดทางอาญาอื่น ๆ เกี่ยวกับงานไปรษณีย์)แล้วแต่กรณีเบาหรือหนักรวมทั้งใช้ค่าเสียหายที่ตนได้ก่อขึ้น

(2.6) กฎหมายเกี่ยวกับทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวเป็นที่รู้จักอย่างกว้างว่าเป็นประเทศที่อุดมสมบูรณ์ทางด้านทรัพยากรธรรมชาติ ป่าไม้ ชีวนานาพันธุ์ น้ำและอื่น ๆ ซึ่งมีเนื้อที่ป่าไม้มากกว่า 40.5 % ของเนื้อที่ดินทั้งหมดของประเทศถึงแม้ว่าสปป.ลาวจะมีทรัพยากรธรรมชาติอุดมสมบูรณ์ในปีที่ผ่านมาทรัพยากรธรรมชาติ (ดิน น้ำ ป่าไม้และชีวนานาพันธุ์)ได้ลดลงอย่างรวดเร็วอันสืบเนื่องมาจากจำนวนประชากรเพิ่มขึ้นจากภัยธรรมชาติจากการใช้ทรัพยากรธรรมชาติจึงได้มีการสร้างกฎหมายฉบับต่างๆ ออกมาเพื่อทุกภาคส่วนทุกภาคส่วนงานให้เพิ่มการปกป้องรักษาสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติให้ยั่งยืนโดยกำหนดนโยบายที่สำคัญเกี่ยวกับยุทธศาสตร์แผนการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวได้ให้ความสำคัญต่อการปกป้องสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติด้วยการกำหนดให้ทุกองค์กรและพลเมืองทุกคนต้องปกป้องรักษาสิ่งแวดล้อม ปกป้องรักษาทรัพยากรธรรมชาติ เช่น หน้าดิน พื้นดิน ป่าไม้ สัตว์ แหล่งน้ำ และ อากาศไว้ในรัฐธรรมนูญทั้งฉบับแรก (1991) และฉบับปัจจุบัน (2003)

กฎหมายการคุ้มครองการรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม (การคุ้มครองสิ่งแวดล้อม การควบคุมมลพิษ)

กฎหมายว่าด้วยการปกป้องรักษาสิ่งแวดล้อม เลขที่ 02/99/สพช ลงวันที่ 3 เมษายน 1999 มีวัตถุประสงค์เพื่อการคุ้มครอง ตรวจสอบ การบูรณาการฟื้นฟู และปกป้องสิ่งแวดล้อม เพื่อรักษาสุขภาพของคนรวมทั้งการปกป้องรักษาแหล่งทรัพยากรและความอุดมสมบูรณ์ของธรรมชาติหลักพื้นฐานเกี่ยวกับการปกป้องรักษาสิ่งแวดล้อมนั้นต้องเน้นในการป้องกันเป็นหลัก การแก้ไข และการบูรณาการฟื้นฟูสิ่งแวดล้อมเป็นสำคัญในการสร้างแผนพัฒนาเศรษฐกิจ-สังคมแห่งชาติต้องมีแผนพัฒนาสิ่งแวดล้อม และทรัพยากรธรรมชาติ

ประชาชน ทุกองค์การจัดตั้งในสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวต้องมีหน้าที่ปกป้องรักษาสิ่งแวดล้อม ผู้ก่อความเสียหายต่อสิ่งแวดล้อมต้องรับผิดชอบตามกฎหมายในการนำใช้ทรัพยากรธรรมชาติต้องใช้อย่างประหยัด ลดฟ่อนมลพิษ เศษพลาสติก การแยกขยะมูลฝอย ฯลฯ เพื่อการพัฒนาแบบยั่งยืนเพื่อให้การปกป้องรักษาสิ่งแวดล้อมและ ทรัพยากรธรรมชาติมีความยั่งยืน โดยมีคำรัสว่าด้วยการจัดตั้งและการดำเนินงานของ คณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ เลขที่ 09/นย ลงวันที่ 2 ธันวาคม 2002 เพื่อให้การคุ้มครอง และแก้ไข ปัญหาสิ่งแวดล้อมอย่างเป็นเอกภาพในทั่วประเทศ คณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ(ค.ส.ช) มีภารกิจ บทบาทหน้าที่เป็นเลขานุการให้คำปรึกษาแก่รัฐบาลในงานด้านสิ่งแวดล้อม และเป็นผู้ประสานงานเกี่ยวกับการ วางแผน คุ้มครอง ติดตามตรวจรายงานปกป้องรักษาสิ่งแวดล้อมเพื่อรับรองให้งานดังกล่าวได้ดำเนินการตาม แผนพัฒนาเศรษฐกิจ-สังคมของรัฐบาล ประกอบไปด้วยรองนายกรัฐมนตรี เป็นประธานฯ โดยมีองค์การ วิทยาศาสตร์เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อมเป็นกองเลขานุการ(หัวหน้ากองเลขาคือหัวหน้ากรมสิ่งแวดล้อมของ องค์การวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และสิ่งแวดล้อมโดยตำแหน่ง) คณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติมีหน้าที่ ประสานงานกำหนดแผนการคุ้มครองและตรวจตราสิ่งแวดล้อมของบรรดาภาคส่วนงานและท้องถิ่นให้ สอดคล้องกับกฎหมายว่าด้วยการปกป้องรักษาสิ่งแวดล้อมและแผนพัฒนาเศรษฐกิจสังคมของชาติ ให้คำปรึกษา แก่รัฐบาลในการคุ้มครอง ปกป้องรักษา ส่งเสริมและรายงานผลแต่ละระยะเกี่ยวกับการปฏิบัติตามแผนการ คุ้มครองฯ เสนอความเห็นเกี่ยวกับนโยบาย ข้อกำหนดระเบียบการ และแผนการของภาคส่วนงานต่างๆ ที่ เกี่ยวข้องกับงานสิ่งแวดล้อม เป็นต้น ในการปกป้องรักษาสิ่งแวดล้อมสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวยังได้ สร้างหน่วยงานที่ทำหน้าที่ประเมินผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและสังคม ตามคำรัสนายกรัฐมนตรีเลขที่ 149/นย นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 21 สิงหาคม 2008 ว่าด้วยการสร้างตั้งกองประเมินผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม และสังคม(โดยมีฐานะเท่ากรม ขึ้นกับองค์การทรัพยากรน้ำและสิ่งแวดล้อม โดยมีรัฐมนตรีประจำสำนักงาน นายกรัฐมนตรี หัวหน้าองค์การทรัพยากรน้ำและสิ่งแวดล้อม เป็นผู้ออกข้อตกลงเกี่ยวกับการทำงานของกอง ดังกล่าว)

กฎหมายว่าด้วยการปกป้องรักษาสิ่งแวดล้อม เลขที่ 02/99/สพช ลงวันที่ 3 เมษายน 1999 เป็น กฎหมายหลักได้วางหลักการพื้นฐานเกี่ยวกับการปกป้องรักษาสิ่งแวดล้อม กำหนดให้มโนนโยบายป้องกัน สิ่งแวดล้อมเป็นหลักและนำการแก้ไข การบูรณะฟื้นฟูสิ่งแวดล้อมเป็นงานสำคัญ โดยดำเนินการตาม แผนพัฒนาเศรษฐกิจ-สังคมแห่งชาติและต้องมีแผนการปกป้องรักษาสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติ โดย กำหนดให้ทุกคนหรือทุกองค์การในสปป.ลาว ต้องมีหน้าที่ปกป้องรักษาสิ่งแวดล้อม และผู้ใดก่อความเสียหายต่อ สิ่งแวดล้อมต้องรับผิดชอบภายใต้กฎหมายและหากมีการใช้ทรัพยากรธรรมชาติ วัตถุดิบ และพลังงาน ต้องนำ ใช้อย่างประหยัด ลดมลพิษ สิ่งเศษเหลือ เพื่อการพัฒนาแบบยั่งยืนและนอกจากนี้ได้กำหนดเรื่องการป้องกัน สิ่งแวดล้อม การควบคุมมลพิษ การแก้ไขปัญหาและการบูรณะฟื้นฟูสิ่งแวดล้อม กองทุนปกป้องรักษา สิ่งแวดล้อม ความสัมพันธ์และการร่วมมือระหว่างประเทศด้านสิ่งแวดล้อม การกำกับดูแลและการตรวจสอบ สิ่งแวดล้อมและมาตรการต่อผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย และมาตรการต่อผู้ละเมิดโดยกำหนดให้บุคคลหรือ องค์การที่ได้ละเมิด กฎหมายฉบับนี้หรือระเบียบการต่างๆ เกี่ยวกับการปกป้องรักษาสิ่งแวดล้อม จะถูกอบรมศึกษา บุคคลหรือ องค์การที่ได้ละเมิดกฎหมายฉบับนี้ หรือระเบียบการต่างๆ เกี่ยวกับการปกป้องรักษา สิ่งแวดล้อมในสถานเบา

จะถูกตัดเตือน และอบรม ปรับใหม่ (กำหนดให้บุคคลหรือองค์การจะถูกปรับใหม่ในกรณีดังต่อไปนี้ผู้ที่ถูกศึกษาอบรมแล้วแต่ยังกระทำความผิดอีก ถมหรือ ถ่ายเทสิ่งเศษเหลือ สร้างความเปราะเปื้อนซึ่งเป็นผลกระทบต่อความเป็นระเบียบเรียบร้อย ความสะอาดสวยงามของบ้านเมือง ทำให้คุณภาพของน้ำ ดิน อากาศ เสื่อมโทรมลงเกินมาตรฐานคุณภาพสิ่งแวดล้อมที่ได้กำหนดไว้ ใช้หรือก่อให้เกิดความสิ้นสะเทือน เสียง แสง สี กลิ่น สารเคมีที่เป็นพิษ หรือธาตุกัมมันตภาพรังสี เกินมาตรฐาน หรือระเบียบการที่ได้กำหนดไว้ ซึ่งเป็นอันตรายต่อสุขภาพของคน สัตว์ พืช และสิ่งแวดล้อมไม่ปฏิบัติตามข้อกำหนดในบทรายงานการประเมินผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม ปฏิเสธหรือไม่ให้ความร่วมมือแก่เจ้าหน้าที่ตรวจตราสิ่งแวดล้อม ระเบียบการปรับใหม่จะได้กำหนดไว้โดยเฉพาะ มาตรการทางแพ่ง(บุคคลหรือองค์การที่ได้ละเมิดกฎหมายฉบับนี้และระเบียบการต่างๆ เกี่ยวกับการปกป้องรักษาสิ่งแวดล้อม ซึ่งสร้างความเสียหายแก่ทรัพย์สินของรัฐ ของสาธารณะหรือของบุคคล ต้องได้รับผิดชอบทางแพ่งที่ตนได้ก่อขึ้น) หรือการลงโทษทางอาญา(บุคคลที่ได้ละเมิดกฎหมายฉบับนี้ และระเบียบการต่างๆ เกี่ยวกับการปกป้องรักษาสิ่งแวดล้อมซึ่งเป็นการกระทำผิดทางอาญา เช่น ปลอมแปลงใบอนุญาต หรือใบประกาศเกียรติคุณ ด้านสิ่งแวดล้อม ไม่ปฏิบัติตามมาตรฐานคุณภาพสิ่งแวดล้อม หรือการกระทำอื่น เกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมที่เป็นเหตุให้ บุคคลเสียสุขภาพ พิกัด หรือเสียชีวิต จะถูกลงโทษตามกฎหมายอาญา มาตรา 49 มาตรการเพิ่มโทษ นอกจากโทษขั้นต้นที่ได้กำหนดในมาตรา 45 46 47 และ 48 แล้ว บุคคลหรือองค์การ ที่ได้ละเมิดกฎหมายฉบับนี้ อาจจะถูกมาตรการเพิ่มโทษอีก เช่น การหยุดชั่วคราว การถอนใบอนุญาต หรือยุบเลิกกิจการ การริบพาหนะอุปกรณ์ ที่ใช้ในการกระทำผิดนั้น ตามแต่ละกรณีเบาหรือหนัก)

นอกจากนี้เพื่อทำให้กฎหมายว่าด้วยการปกป้องรักษาสิ่งแวดล้อมได้จัดตั้งปฏิบัติอย่างมีประสิทธิภาพ สปป.ลาวจึงออกคำสั่งนายกรัฐมนตรี เลขที่ 146/นย ลงวันที่ 6 มิถุนายน 2005 ว่าด้วยกองทุนปกป้องรักษาสิ่งแวดล้อม(กปส.)โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อระดมทุนและสร้างความเข้มแข็งให้แก่การปกป้องรักษาสิ่งแวดล้อม การคุ้มครองทรัพยากรธรรมชาติแบบยั่งยืนโดยเฉพาะการคุ้มครองชีวนาพันธุ์ และพัฒนาชุมชน จึงจัดตั้งกองทุนขึ้นในการปกป้องรักษาสิ่งแวดล้อมโดยมีวัตถุประสงค์หลักคือ การจัดตั้งกฎหมายว่าด้วยการปกป้องรักษาสิ่งแวดล้อมตามที่กำหนดหน้าที่ไว้ในภาค 5 (2) กฎหมายว่าด้วยป่าไม้ มาตรา 47 (3) คำสั่งว่าด้วยการจัดตั้งกฎหมายว่าด้วยน้ำ และทรัพยากรแห่งนี้ มาตรา 15 บริหารงานด้านงบประมาณให้แก่บรรดากิจการที่ดำเนินการตามคำสั่งฉบับนี้ และปฏิบัติตามนโยบาย กฎหมาย ระเบียบการ และแผนการด้านสิ่งแวดล้อมของรัฐบาลแห่งสปป.ลาว ส่งเสริมงานคุ้มครอง และปกป้องรักษาสิ่งแวดล้อมรวมทั้ง การสร้างความสามารถและพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้แก่การปกป้องรักษาสิ่งแวดล้อม การติดตามตรวจตราบรรดากิจการและโครงการพัฒนาที่มีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม และสังคม การสร้างและจัดตั้งแผนการว่าด้วยการคุ้มครองทรัพยากรแบบครบชุด การปกป้องรักษาและใช้ชีวนาพันธุ์แบบยั่งยืน งานคุ้มครองทรัพยากรธรรมชาติและใช้มาตรการเพื่อทำให้เจ้าของโครงการพัฒนาดำเนินงานให้ลดผ่อนผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและสังคมอย่างเหมาะสม รับรองการทำงานด้านงบประมาณให้มีความโปร่งใสและมีประสิทธิภาพ ประสานงานกับภาคส่วนที่เกี่ยวข้องที่อยู่ในภาคส่วนงานปกป้องรักษาสิ่งแวดล้อม การคุ้มครองทรัพยากรธรรมชาติ และการพัฒนาชุมชน ดำเนินงานค้นคว้าแผนการลงทุนของรัฐ และของกองทุนอื่น ๆ โดยมีการประสานงานและงบประมาณเพิ่มเติม เพื่อสนับสนุนงานที่เกี่ยวข้องให้เหมาะสม นำทรัพย์สินของกปส.ไปลงทุนเพิ่มเติมเพิ่มรายรับ รับรองประสิทธิภาพ

และงบประมาณทุนในระยะยาว และทำให้กปส.มีความยั่งยืนและลดความเสี่ยงของกองทุน โครงสร้างของ กปส.ประกอบไปด้วยสภาบริหาร (กำหนดรองนายกรัฐมนตรีเป็นประธาน และผู้แทนจากองค์การรัฐที่เกี่ยวข้อง) และสำนักงานบริหารของกองทุน แหล่งเงินทุนและรายรับของกปส.ได้มาจากการช่วยเหลือและกู้ยืมจากภายในประเทศและต่างประเทศ งบประมาณรัฐ โครงการพัฒนาและกิจการต่างๆ ภาคส่วนธุรกิจ และบุคคลทั่วไป ดอกเบี้ยหรือผลกำไรที่เกิดจากกองทุน โดยรายได้ดังกล่าวมีการยกเว้นภาษีอากรทั้งหมด กปส.จะให้การสนับสนุนด้านงบประมาณแก่โครงการและงานตามเงื่อนไขตามเงื่อนไขที่ได้กำหนดไว้ในระเบียบการคุ้มครองของกปส. ผู้มีสิทธิขอทุน โครงการและงานต่างๆ คือบุคคลธรรมดา นิติบุคคลธุรกิจต่างๆ องค์การรัฐ หรือสังคม โดยกปส.จะไม่ให้ความช่วยเหลือไม่ว่ารูปแบบใดๆ ในกรณีการก่อความเสียหายหรือจ่ายค่าทดแทนความเสียหายที่เกิดจากผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อมและสังคมของโครงการพัฒนาต่างๆ เป็นต้น

กฎหมายควบคุมขยะและขยะอันตรายข้ามแดน

กฎหมายว่าด้วยการปกป้องรักษาสิ่งแวดล้อม เลขที่ 02/99/สพช ลงวันที่ 3 เมษายน 1999 และ คำรัสกระทรวงสาธารณสุขว่าด้วยการจัดการของขยะจากการรักษาทางการแพทย์ เลขที่ 1706/กสช 2004 และ คำรัสกระทรวงสาธารณสุขว่าด้วยเรื่องขยะในพื้นที่สาธารณะ เลขที่ 1705/กสช 2004 โดยกำหนดให้รัฐบาลต้องดำเนินการรักษาสิ่งแวดล้อมเป็นกฎหมายควบคุมมลพิษ(มลพิษ หมายถึงสภาวะของสิ่งแวดล้อมที่มีการเปลี่ยนแปลงทางด้านวัตถุ ชีวะและสารเคมีหรือสิ่งเจือปนในน้ำ ดิน อากาศ เกินมาตรฐานคุณภาพสิ่งแวดล้อมที่ได้กำหนดไว้ ซึ่งเป็นสาเหตุทำให้สิ่งแวดล้อมเป็นพิษและส่งผลสะท้อนไม่ดีต่อสุขภาพชีวิตของคนสัตว์ พืชและสิ่งแวดล้อม)ประเภทของมลพิษประกอบด้วย มลพิษทางน้ำ ทางดิน ทางอากาศ มลพิษที่เกิดจากสารเคมีเป็นพิษ ชาติกัมมันตรังสี จากสิ่งเศษเหลือและมลภาวะที่เกิดจากการรบกวนของความสั่นสะเทือนจากเสียง แสง สีและกลิ่น และได้กำหนดหน้าที่ในการควบคุมมลพิษ โดยกำหนดให้บุคคลหรือองค์การมีหน้าที่เข้าร่วมในการควบคุมมลพิษโดยเฉพาะผู้ที่ดำเนินการผลิต ธุรกิจ เช่น อุตสาหกรรม การบริการ การกลีกรรม-ป่าไม้ ภัตตกรรมหรือกิจการอื่นๆ ที่สร้างมลพิษต้องใช้เทคโนโลยีและติดตั้งอุปกรณ์ต่างๆ เพื่อควบคุมมลพิษให้ได้ตามมาตรฐานคุณภาพสิ่งแวดล้อมที่ได้กำหนดไว้ และได้กำหนดมาตรการป้องกันและควบคุมมลพิษโดยองค์การคุ้มครองและตรวจตราสิ่งแวดล้อมแต่ละชั้นต้องสร้างระเบียบการและกำหนดมาตรฐานคุณภาพสิ่งแวดล้อมเกี่ยวกับการป้องกันและควบคุมมลพิษตามภาวะบทบาท และหน้าที่ของตนโดยประสานงานกับภาคส่วนงานที่เกี่ยวข้อง บุคคลหรือองค์การต่างๆ ที่ดำเนินกิจการต่างๆ ต้องรับรองการป้องกันและการควบคุมมลพิษทางน้ำ ดินอากาศ สิ่งเศษเหลือ สารเคมีที่เป็นพิษ สารกัมมันตรังสี ความสั่นสะเทือน แสง เสียง สีและกลิ่นอย่างเข้มงวด ห้ามถ่ายเท ระบายน้ำเปื้อน นำเสียเกินมาตรฐานคุณภาพน้ำที่ได้กำหนดไว้โดยไม่ได้มีการบำบัดก่อนลงสู่คลองร่องน้ำ แหล่งน้ำธรรมชาติหรือที่อื่นๆ ห้ามปล่อยควัน กลิ่นอาย กลิ่น สารเคมี และฝุ่นละอองที่เป็นพิษออกเกินมาตรฐานคุณภาพอากาศที่ได้กำหนดไว้ การผลิต การนำเข้า การใช้ การขนส่ง การเก็บรักษา และการทำลายสารเคมีที่เป็นพิษ หรือสารกัมมันตรังสีต้องปฏิบัติตามระเบียบการ และมาตรฐานต่างๆ ที่ได้กำหนดไว้ ห้ามสร้างความสั่นสะเทือน เสียง แสง สีและกลิ่นที่มาตรฐานคุณภาพที่ได้กำหนดไว้ ห้ามถ่ายเทสิ่งเศษเหลือทุกประเภท ต้องกำหนดเขตถ่ายเทสิ่งเศษเหลือแยกประเภทก่อนนำไปถม จุดไฟ ฝัง หรือทำลายใน

เขตที่ได้กำหนดไว้ ส่งเสริมการใช้เทคโนโลยีเกี่ยวกับการบำบัด การผลิต และการนำกลับมาใช้ใหม่ ห้ามนำเข้า ขนส่ง เคลื่อนย้ายสิ่งเศษเหลือที่เป็นอันตรายผ่านเขตน้ำ ดินแดน หรือน่านฟ้าของสปป.ลาว ทั้งนี้ได้กำหนด มาตรการต่อผู้ละเมิดโดยกำหนดให้บุคคลหรือองค์การที่ได้ละเมิดกฎหมายฉบับนี้หรือระเบียบการต่างๆ เกี่ยวกับการปกป้องรักษาสิ่งแวดล้อมจะถูกอบรม (กำหนดว่าบุคคลหรือองค์การที่ได้ละเมิดกฎหมายฉบับนี้ หรือ ระเบียบการต่างๆ เกี่ยวกับการปกป้องรักษาสิ่งแวดล้อม ในสถานเบา จะถูกตักเตือน และศึกษาอบรม)ปรับไหม (กำหนดว่า บุคคลหรือองค์การจะถูกปรับไหมในกรณีดังต่อไปนี้ ผู้ที่ถูกศึกษาอบรมแล้วแต่ยังกระทำความผิด อีก ถมหรือ ถ่ายเทสิ่งเศษเหลือ สร้างความเปราะเปื้อนอันซึ่งเป็นผลกระทบต่อความเป็นระเบียบเรียบร้อย ความ สะอาดสวยงามของบ้านเมือง ทำให้คุณภาพของน้ำ ดิน อากาศ เสื่อมโทรมลงเกินมาตรฐานคุณภาพ สิ่งแวดล้อมที่ได้กำหนดไว้ ใช้หรือก่อให้เกิดความสิ้นสะเทือน เสียง แสง สี กลิ่น สารเคมีที่เป็นพิษ หรือ ชาติ กัมมันตภาพรังสี เกินมาตรฐาน หรือระเบียบการที่ได้กำหนดไว้ ซึ่งเป็นอันตรายต่อสุขภาพของคน สัตว์ พืช และสิ่งแวดล้อม ไม่ปฏิบัติตามข้อกำหนดในบทรายงานการประเมินผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม ปฏิเสธ หรือ ไม่ให้ความร่วมมือแก่เจ้าหน้าที่ตรวจตราสิ่งแวดล้อม ระเบียบการปรับไหมจะได้อำนาจไว้โดยเฉพาะ) มาตรการทางแพ่ง (กำหนดว่า บุคคลหรือองค์การที่ได้ละเมิดกฎหมายฉบับนี้ และระเบียบการต่างๆ เกี่ยวกับการ ปกป้องรักษาสิ่งแวดล้อม ซึ่งสร้างความเสียหายแก่ทรัพย์สินของรัฐ ของสาธารณะ หรือของบุคคล ต้อง ได้ รับผิดชอบทางแพ่งที่ตนได้ก่อขึ้น) หรือการลงโทษทางอาญา(กำหนดว่า บุคคลที่ได้ละเมิดกฎหมายฉบับนี้ และ ระเบียบการต่างๆ เกี่ยวกับการปกป้องรักษาสิ่งแวดล้อม ซึ่งเป็นการกระทำผิดทางอาญา เช่น ปลอมแปลง ใบอนุญาต หรือใบประกาศเกียรติคุณ ด้านสิ่งแวดล้อม ไม่ปฏิบัติตามมาตรฐานคุณภาพสิ่งแวดล้อม หรือการ กระทำอื่น เกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมที่เป็นเหตุให้ บุคคลเสียสุขภาพ พิการ หรือเสียชีวิต จะถูกลงโทษตามกฎหมาย อาญา และมาตรา 49 มาตรการเพิ่มโทษ นอกจากโทษขั้นต้นที่ได้กำหนดในมาตรา 45 46 47 และ 48 แล้ว บุคคลหรือองค์การ ที่ได้ละเมิดกฎหมายฉบับนี้ อาจจะถูกมาตรการเพิ่มโทษอีก เช่น การหยุดชั่วคราว การถอน ใบอนุญาต หรือยกเลิกกิจการ การริบพาหนะอุปกรณ์ ที่ใช้ในการกระทำผิดนั้น) ตามแต่ละกรณีเบาหรือหนัก

กฎหมายว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ

กฎหมายว่าด้วยการปกป้องรักษาสิ่งแวดล้อม เลขที่ 02/99/สพช ลงวันที่ 3 เมษายน 1999 และ คำรัส สำนักนายกรัฐมนตรี เลขที่ 137 /นย ลงวันที่ 12 มีนาคม 2010 ว่าด้วยการรับรองและประกาศใช้ยุทธศาสตร์ การเปลี่ยนแปลงดินฟ้าอากาศของสปป.ลาว คำรัสสำนักนายกรัฐมนตรี เลขที่ 162/นย ลงวันที่ 13 ตุลาคม 2003 ว่าด้วยการคุ้มครอง การนำเข้า-ส่งออก และการนำใช้สารเคมีที่ทำลายชั้นโอโซนมีวัตถุประสงค์เพื่อ กำหนดหลักการ ระเบียบ และบรรดามาตรการอันจำเป็นในการคุ้มครองการนำเข้า ส่งออก และการใช้ จำพวกสารเคมี ที่ทำลายชั้นโอโซน เพื่อปกป้องรักษาสิ่งแวดล้อม ป้องกันการเชื่อมโยงของชั้นโอโซน โดยปฏิบัติ ตามแผนงานแห่งชาติ ว่าด้วยการลดฟ่อน การใช้สารเคมี ที่ทำลายชั้นโอโซน ภายใต้อนุสัญญาเมืองเรอาน รับรองการพัฒนาเศรษฐกิจ สังคมของชาติให้ขยายตัวตามแผนการของรัฐบาลโดยมีมาตรการต่อผู้ละเมิดโดย กำหนดให้บุคคลหรือ องค์การที่ได้ละเมิดกฎหมายฉบับนี้หรือระเบียบการต่างๆ เกี่ยวกับการปกป้องรักษา สิ่งแวดล้อม จะถูกอบรม (กำหนดให้บุคคลหรือองค์การที่ได้ละเมิดกฎหมายฉบับนี้หรือระเบียบการต่างๆ

เกี่ยวกับการปกป้องรักษาสิ่งแวดล้อม ในสถานเบา จะถูกตัดเงินเดือน และศึกษาอบรม) ปรับใหม่(กำหนดว่าบุคคลหรือองค์กรจะถูกปรับใหม่ในกรณีดังต่อไปนี้ ผู้ที่ถูกศึกษาอบรมแล้วแต่ยังกระทำความผิดอีก ถมหรือ ถ้ายเทสิ่งเศษเหลือ สร้างสิ่งปนเปื้อนซึ่งเป็นผลกระทบต่อความเป็นระเบียบเรียบร้อยความสะอาดสวยงามของบ้านเมือง ทำให้คุณภาพของน้ำ ดิน อากาศ เสื่อมโทรมลงเกินมาตรฐานคุณภาพสิ่งแวดล้อมที่ได้กำหนดไว้ใช้หรือก่อให้เกิดความสิ้นสะเทือน เสียง แสง สี กลิ่น สารเคมีที่เป็นพิษ หรือ ชาติภูมิมั่นคงภาพรังสีเกินมาตรฐานหรือระเบียบการที่ได้กำหนดไว้ซึ่งเป็นอันตรายต่อสุขภาพของคน สัตว์ พืช และสิ่งแวดล้อม ไม่ปฏิบัติตามข้อกำหนดในบทรายงานการประเมินผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมปฏิเสธหรือไม่ให้ความร่วมมือแก่เจ้าหน้าที่ตรวจตราสิ่งแวดล้อมระเบียบการปรับใหม่จะได้กำหนดไว้โดยเฉพาะ มาตรการทางแพ่ง (กำหนดให้ บุคคลหรือองค์กรที่ได้ละเมิดกฎหมายฉบับนี้และระเบียบการต่างๆ เกี่ยวกับการปกป้องรักษาสิ่งแวดล้อม ซึ่งสร้างความเสียหายแก่ทรัพย์สินของรัฐ ของสาธารณะหรือของบุคคล ต้อง ได้รับผิดชอบทางแพ่งที่ตนได้ก่อขึ้น) หรือการลงโทษทางอาญา (กำหนดลงโทษบุคคลที่ได้ละเมิดกฎหมายฉบับนี้และระเบียบการต่างๆ เกี่ยวกับการปกป้องรักษาสิ่งแวดล้อม ซึ่งเป็นการกระทำผิดทางอาญา เช่น ปลอมแปลงใบอนุญาต หรือใบประกาศเกียรติคุณด้านสิ่งแวดล้อมไม่ปฏิบัติตามมาตรฐานคุณภาพสิ่งแวดล้อม หรือการกระทำอื่นเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมที่เป็นเหตุให้บุคคลเสียสุขภาพ พิกัด หรือเสียชีวิตจะถูกลงโทษตามกฎหมายอาญากำหนดมาตรการเพิ่มโทษ มาตรา 49 คือ นอกจากโทษขั้นต้นที่ได้กำหนดในมาตรา 45 46 47 และ 48 แล้วบุคคลหรือองค์กรที่ได้ละเมิดกฎหมายฉบับนี้อาจจะถูกมาตรการเพิ่มโทษอีก เช่น การหยุดชั่วคราว การถอนใบอนุญาตหรือยกเลิกกิจการ การริบพาหนะอุปกรณ์ที่ใช้ในการกระทำผิดนั้น) ตามแต่ละกรณีเบาหรือหนัก

กฎหมายทรัพยากรธรรมชาติ (ป่าไม้ สัตว์ป่า สัตว์น้ำ น้ำ และดิน)

งานด้านทรัพยากรป่าไม้ สปป.ลาว ได้กำหนดโดยายป่าไม้ได้ในหลายระยะหลายปีที่ผ่านมาและมีกฎหมายหลายฉบับ ในการคุ้มครองปกป้องและสร้างป่า และทรัพยากรป่าไม้เพื่อเป้าหมายแห่งการพัฒนาเศรษฐกิจ การปรับปรุงชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชนและการปกป้องสิ่งแวดล้อมโดยมีกฎหมายว่าด้วยป่าไม้จำนวน 5 ฉบับตามลำดับดังนี้คือ 1.กฎหมายป่าไม้ เลขที่ 169/นย ลงวันที่ 6 พฤศจิกายน 1993 ว่าด้วยการคุ้มครองป่าไม้และที่ดินป่าไม้ 2.ดำรัสนายกรัฐมนตรี เลขที่186/นย ลงวันที่ 12 ตุลาคม 1994 3. กฎหมายป่าไม้ ปี 1996 4.กฎหมายว่าด้วยป่าไม้ (ฉบับปรับปรุง) เลขที่ 13/สพช นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 09 พฤศจิกายน 2005 5.กฎหมายว่าด้วยป่าไม้ เลขที่ 06/สพช นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 24 ธันวาคม 2007 ซึ่งใช้บังคับอยู่ในปัจจุบัน

กฎหมายว่าด้วยป่าไม้ เลขที่ 06/สพช นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 24 ธันวาคม 2007 (Forestry Law NO.6/NA Vientiane Capital:24 Dec.2007)โดยกำหนดหลักการ ระเบียบ และมาตรการพื้นฐานเกี่ยวกับการคุ้มครอง ปกป้องรักษา พัฒนา การใช้ และตรวจตราทรัพยากรป่าไม้ และที่ดินป่าไม้แบบยั่งยืน ส่งเสริมการฟื้นฟู ปลูก และขยายทรัพยากรป่าไม้ของสปป.ลาวและสร้างให้ธรรมชาติมีความสมดุลกับการสร้างป่าไม้และที่ดินป่าไม้ที่ใช้ในการทำมาหากินและใช้ของประชาชน รับรองการปกป้องรักษาสิ่งแวดล้อม แหล่งน้ำ ป้องกันการชะเซดิน และรักษาคุณภาพของดิน ปกป้องรักษาแนวพืชพันธุ์ ต้นไม้ สัตว์น้ำ และสัตว์ป่า และ

ประกอบกับการพัฒนาเศรษฐกิจ –สังคม แห่งชาติเป็นกฎหมายหลักที่กำหนดนโยบายเกี่ยวกับการคุ้มครอง ปกป้องรักษา พัฒนาและใช้ ทรัพยากรป่าไม้ และที่ดินป่าไม้แบบยั่งยืนโดยกำหนดประเภทของป่าไม้ในสปป. ลาว (ป่าไม้ของ สปป.ลาวแบ่งออกเป็น 3 ประเภทคือ 1. ป่าป้องกัน คือป่าไม้ที่ได้กำหนดขึ้นเพื่อวัตถุประสงค์ ในการป้องกันแหล่งน้ำ ตลิ่ง ชายน้ำ เส้นทางน้ำ ป้องกันการชะเซตลิ่งและคุณภาพของดิน เขตยุทธศาสตร์เพื่อ ป้องกันชาติ ป้องกันภัยธรรมชาติสิ่งแวดล้อมและอื่น ๆ 2. ป่าสงวน คือป่าไม้ที่ได้กำหนดขึ้นเพื่อจุดประสงค์ใน การอนุรักษ์ธรรมชาติและ ปกป้องรักษาพันธุ์พืช พันธุ์สัตว์ ระบบนิเวศน์ป่าไม้และสิ่งต่างๆ ที่มีคุณค่าทางด้าน ธรรมชาติ ประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม การท่องเที่ยว สิ่งแวดล้อม การศึกษาและการศึกษาค้นคว้าทดลอง วิทยาศาสตร์ ป่าสงวนประกอบด้วย ป่าสงวนแห่งชาติ ป่าสงวนระดับแขวง ระดับเมืองและบ้าน ซึ่งจะกำหนด เป็นระเบียบเฉพาะไว้ และ 3.ป่าผลิต คือป่าธรรมชาติและป่าปลูกที่ได้กำหนดเพื่อจุดประสงค์ใช้ให้เป็นเขตการ ผลิต ธุรกิจไม้และผลิตภัณฑ์ป่าไม้เพื่อตอบสนองความเรียกร้องต้องการของการพัฒนาเศรษฐกิจ-สังคม และ ชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชน) เขตป่าไม้ หมายถึง ป่าป้องกัน ป่าสงวนและป่าผลิตแต่ละประเภทที่มีเขตป่า ไม้กำหนด เขตป่าทรุดโทรม เขตที่ดินป่า ป่าหัวโล้น และเขตป่าชุมชน กิจกรรมป่าไม้ประกอบไปด้วย 1.การ คุ้มครองป่าไม้ (หมายถึงการสำรวจ การวางแผนจัดสรร การค้นคว้าทดลอง การสำรวจชุดค้นไม้และผลิตภัณฑ์ ป่าไม้ เพื่อจัดทำแผนที่กำหนดเขตป่าไม้ ป่าป้องกัน ป่าสงวน และป่าผลิต) 2.การปกป้องรักษาป่าไม้ (โดยปกป้อง รักษาป่าป้องกันแบ่งออกเป็น เขตหวงห้ามเด็ดขาด หมายถึงเขตป่าไม้ที่มีความสูงชันมากกว่า 35 องศาเขตต้น กำเหนิดของสายน้ำ ป่าริมน้ำ ริมทางน้ำ และเขตอื่นที่มีความเสี่ยงสูงต่อสิ่งแวดล้อมในเขตนี้ต้องได้ปกป้องรักษา อย่างเข้มงวดและไม่อนุญาตให้ดำเนินกิจการต่างๆ เช่น การถางป่าเพื่อทำไร่ตัดทำลาย จุดไฟเผา เคลื่อนย้าย ต้นไม้ ตัดไม้ฟัน เสาสัตว์เข้าไปเลี้ยง ตั้งบ้านเรือน ก่อสร้างกิจการอื่นรวมทั้งการขุดค้น ดิน หิน และบ่อแร่ และ เก็บกู้เครื่องป่าของดง เว้นเข้ากรณีปรับเปลี่ยนป่าป้องกันไปเป็นป่าสงวนหรือป่าผลิต และเขตคุ้มครองการใช้ เช่น เขตป่าไม้ที่ไม่มีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมในเขตนี้ต้องได้ปกป้องรักษาเหมือนกันกับเขตหวงห้ามเด็ดขาด แต่อนุญาตให้ประชาชนใช้ไม้และผลิตผลป่าไม้ตามแผนการจัดสรร) ป่าสงวน (การปกป้องรักษาป่าสงวน คือการ รักษาป่าไม้ ให้อุดมสมบูรณ์ รักษาพันธุ์พืช พันธุ์สัตว์ ชีวนานาพันธุ์ ระบบนิเวศน์ที่มีคุณค่าทางด้านธรรมชาติ ประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม ให้ดำรงอยู่ และขยายตัวพร้อมกันนั้นก็ให้มีป่าไม้ ทิวทัศน์ธรรมชาติ ที่สวยงามงดงาม เพื่อการพัฒนาสวนอุทยานแห่งชาติ ซึ่งเหมาะแก่การท่องเที่ยว และการค้นคว้าทดลองทางด้านวิทยาศาสตร์ เขตป่าสงวน แบ่งออกเป็น 1.เขตหวงห้ามเด็ดขาด(คือเขตป่าไม้ซึ่งเป็นที่อาศัย หากิน และขยายพันธุ์ของสัตว์ ต่างๆ และเป็นที่มีพันธุ์พืชที่หลากหลายและดกหนาในเขตนี้ไม่อนุญาตให้ดำเนินกิจการป่าไม้ เก็บผลิตภัณฑ์ป่า ไม้ รวมทั้งการเข้าไปในเขตดังกล่าวอย่างเด็ดขาดโดยไม่ได้รับอนุญาต การเคลื่อนย้ายพันธุ์พืช พันธุ์สัตว์ก็ไม่ อนุญาตเช่นเดียวกัน เว้นเสียเข้าข้อยกเว้นตามมาตรา 44 และมาตรา 70) 2.เขตคุ้มครองการใช้ (คือเขตจัดสรร ป่าไม้ที่อยู่ติดหรือใกล้เคียงกับเขตหวงห้ามเด็ดขาด ในเขตนี้ต้องได้ปกป้องรักษาเหมือนกับเขตหวงห้ามเด็ดขาด แต่อนุญาตให้ประชาชนใช้ไม้และผลิตผลป่าไม้ตามแผนจัดสรร) 3.เขตเชื่อมต่อ (คือ การจัดสรรที่ป่าเพื่อปกป้อง รักษาทางเดินของสัตว์ระหว่างป่าสงวนด้วยกันหรือระหว่างป่าสงวนและป่าประเภทอื่นเพื่อให้มีการคงอยู่และ การขยายตัวของสัตว์ป่าในเขตดังกล่าวไม่อนุญาตให้ตัดต้นไม้ ดำเนินกิจการป่าไม้หรือกิจการอื่นที่เป็นการกีด ขวางหรือทำลายทางเดินของสัตว์ และ 4. เขตกันชน (คือ การจัดสรรที่ป่าเพื่อป้องกันการบุกรุกทำลายป่า

สงวน²¹⁰) ป่าผลิต (คือ การรักษาป่าไม้ให้อุดมสมบูรณ์เพื่อตอบสนองความต้องการของการพัฒนาเศรษฐกิจ-สังคมแห่งชาติ และความทุกข์ยากของประชาชนบรรดาชนเผ่าต่างๆ) เขตป่ายอดน้ำ(คือ การรักษาต้นกำเนิดของสายน้ำและแหล่งน้ำรัฐบาลมอบให้กระทรวงกลาโหมและป่าไม้กำหนดเขตป้องกันป่ายอดน้ำ วางแผนการและกำหนดมาตรการในการปกป้องรักษาโดยประสานงานกับภาคส่วนงานอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องและองค์การปกครองท้องถิ่น) การรักษาพันธุ์ไม้และเครื่องป่าของดง (คือ การกำหนดประเภทของหวงห้ามที่หายากใกล้จะสูญพันธุ์ เช่นไม้คู่ลาย ไม้พะยุง ไม้คำพี้ ไม้โล่งลั้ง ผางแดง เป็นต้นโดยมีการสำรวจ ชนิดพันธุ์ไม้และเครื่องป่าของดง เขตแหล่งพันธุ์ ขึ้นทะเลเบียน และจดทะเบียนพันธุ์ไม้และเครื่องป่าของดง การวางแผนอนุรักษ์และปฏิบัติตามมาตรการเกี่ยวกับการปกป้องรักษา เป็นต้น) การป้องกันและต้านโรคต่างๆ ของพันธุ์ไม้และแมลงที่ทำลายต้นไม้(คือการศึกษาข้อมูลการเกิดและการระบาดของเชื้อโรคและแมลงโรคพืชต่างๆ การป้องกันและควบคุมการระบาดของโรคพันธุ์ไม้และแมลงในเขตป่า กำหนดเขตปลอดโรคและเขตป้องกัน การสร้างศูนย์กลางค้นคว้าการป้องกันและต้านโรคพันธุ์ไม้และแมลงการออกใบอนุญาต การคุ้มครองงานด้านการผลิต การแจกจ่ายและใช้พันธุ์ไม้ที่ปลอดภัยและใบอนุญาตให้เคลื่อนย้ายพันธุ์ไม้ที่มีเชื้อโรคและแมลงอย่างเด็ดขาด) การป้องกันไฟป่า การจำกัดการถางป่าทำไร่และการขุดรากไม้ขาย การป้องกันป่าไม้และทรัพยากรป่าไม้ไม่ให้ถูกทำลายด้วยอัคคีภัย โดยมีการวางระเบียบการและมาตรการที่จำเป็นเกี่ยวกับการป้องกันและต้านไฟไหม้ป่า การโฆษณา ศึกษาอบรมประชาชนให้เป็ขภัยอันตรายและสาเหตุของไฟไหม้ป่าและหลีกเลี่ยงการกระทำที่ทำให้เกิดไฟไหม้ป่า เช่น การจุดไฟเผาไร่ ในป่าและการทำยาในป่า นอกจากนี้มีการวางแผนป้องกันไฟไหม้ลามป่า และมีมาตรการต่อผู้ละเมิดที่ทำการขุดรากไม้ที่ผิดกฎหมาย เป็นต้น) การพัฒนาป่าไม้และการปลูกป่า โดยวิธีการฟื้นฟูป่าไม้(มีสองรูปแบบคือ แบบธรรมชาติ และ แบบปลูกเสริมดำเนินได้ในเขตป่าเหล่า และป่าไม้ธรรมชาติที่มีสภาพทรุดโทรมโดยการป้องกันไม่ให้เกิดมีไฟไหม้ลามป่าและไม่ให้มีการบุกรุกทำลาย มีแผนการฟื้นฟูป่าไม้โดยองค์การคุ้มครองป่าไม้และที่ดินป่าไม้ ประสานกับองค์การปกครองท้องถิ่นและภาคส่วนที่เกี่ยวข้องรับผิดชอบในการปลูกป่า ระยะสั้น ระยะกลางและระยะยาวในท้องถิ่น) การคุ้มครองกิจการปลูกไม้และเครื่องป่าของดงในป่าป้องกัน ป่าสงวน และป่าผลิตต้องดำเนินการเช่น การคัดเลือกเนื้อที่ การบุกเบิก การคัดเลือกพันธุ์ไม้และเครื่องป่าของดงรวมทั้งการนำเข้า การเก็บเมล็ดพันธุ์ การผลิตพันธุ์ไม้การปลูกไม้ และเครื่องป่าของดง การป้องกันไฟ และโรคแมลง การขึ้นทะเบียนปลูกป่า โดยมีแหล่งกองทุน ได้มาจากงบประมาณของรัฐ องค์การสังคมทั้งภายในประเทศและต่างประเทศ องค์การสากลการคุ้มครองกองทุนพัฒนาป่าไม้และทรัพยากรป่าไม้ ให้ปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วยงบประมาณแห่งรัฐ การใช้ป่าไม้ แบ่งออกเป็น 4 ประเภทคือ 1. การใช้เพื่อสาธารณประโยชน์ของบ้าน เช่นใช้ในครอบครัว ใช้ตามประเพณี ใช้เพื่อธุรกิจ โดยการใช้ป่าไม้และผลิตพันธุ์ป่าไม้ทุกประเภทต้องไม่ให้มีผลกระทบอันไม่ดีต่อป่าไม้และผลิตภัณฑ์ป่าไม้สิ่งแวดล้อมธรรมชาติ หรือสังคม การคุ้มครองที่ดินป่าไม้ (ประเภทที่ดินป่าไม้ แบ่งออกเป็น 3 ประเภทคือที่ดินป่าป้องกัน ที่ดินป่าสงวน ที่ดินป่าผลิต (รวมถึงป่าฟื้นฟู ป่าโคก ที่ดินป่าทรุดโทรม หรือที่ดินเขาหัวโล้น และที่ดินป่าชุมชนด้วย) การปกป้องรักษาที่ดินป่าไม้ โดยการปกป้องรักษาที่ดินป่าไม้ทุกประเภทต้องได้รับการขึ้น

²¹⁰ เขตกันชน หมายถึง ป่าไม้และเขตที่ดินป่าไม้ซึ่งอยู่ล้อมรอบป่าสงวนตั้งแต่ 100 -500 เมตร

ทะเบียนที่ดิน ตามที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยที่ดิน ป่าป้องกัน เป็นเขตหวงห้ามเด็ดขาดและต้องมีแผนการณ์ในการคุ้มครอง การปกป้องรักษาที่ดินป่าสงวน เป็นเขตหวงห้ามเด็ดขาด เขตเชื่อมต่อและเขตกันชน และมีการวางแผนและกำหนดมาตรการคุ้มครองเพื่อป้องกันทุกกิจการและพฤษติกรรมที่เป็นการบุคคล ทำลายซึ่งเป็นผลกระทบไม่ดีต่อระบบนิเวศน์ป่าไม้และก่อให้เกิดความเสียหายให้แก่พันธุ์พืช พันธุ์สัตว์ ซึ่วะ นานาพันธุ์ มรดกทางด้านวัฒนธรรม ประวัติศาสตร์ ธรรมชาติ และสิ่งต่างๆที่มีคุณค่าในขอบเขตป่าสงวน การปกป้องรักษาที่ดินป่าผลิต คือการวางแผนเขตคุ้มครองการใช้ป่าแบบยั่งยืนตามแผนการจัดสรรป่าผลิต การกำหนดมาตรการเพื่อคุ้มครอง ปกป้องรักษาและด้านทุกกิจการและพฤษติกรรมที่เป็นการบุคคล ทำลายหรือเปลี่ยนที่ดินป่าผลิตไปเป็นที่ดินประเภทอื่นซึ่งเป็นผลกระทบอันไม่ดีต่อระบบนิเวศน์ป่าไม้ สิ่งแวดล้อมและก่อให้เกิดความเสียหายให้แก่ทรัพยากรธรรมชาติ และกำหนดให้กระทรวงกลาโหมและป่าไม้เป็นผู้พัฒนาที่ดินป่าไม้โดยการสร้างกลไกประสานงานระหว่างภาคส่วนงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง องค์กรปกครองท้องถิ่น และทุกภาคส่วนในสังคมรวมทั้งประชาชนเพื่อประกอบส่วนในการพัฒนาที่ดินป่าไม้ด้วยการวางนโยบาย วิธีการและมาตรการต่างๆ เกี่ยวกับการรักษาปรับปรุงและฟื้นฟูที่ดินให้อยู่ในสภาพดีขึ้น มีมูลค่าเพิ่มและสมดุลกับระบบนิเวศน์ป่าไม้ การพัฒนาที่ดินป่าป้องกันและป่าสงวน กำหนดให้ทุกภาคส่วนดำเนินการเพื่อปรับปรุงคุณภาพดินและฟื้นฟูที่ดินด้วยการฟื้นฟูเขตป่าเหล่า ป่าทรุดโทรม ปลูกป่าในเขตที่ดินป่าเขาหัวโล้นและปลูกพืชชนิดต่างๆ ให้สภาพดินอุดมสมบูรณ์ขึ้น สมดุลกับระบบนิเวศน์ของป่าไม้ การพัฒนาที่ดินป่าผลิต กำหนดให้ทุกส่วนงานเพื่อปรับปรุงคุณภาพดิน ฟื้นฟูบูรณะที่ดินในเขตป่าผลิตให้อุดมสมบูรณ์ เช่น การปลูกไม้ชนิดต่างๆ ที่เหมาะสมกับเงื่อนไขดินฟ้าอากาศเพื่อเพิ่มคุณภาพ และปริมาณไม้และผลิตภัณฑ์ป่าไม้ให้สามารถตอบสนองแก่การพัฒนาเศรษฐกิจ-สังคม ปรับปรุงชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชน การใช้ที่ดินป่าไม้ขอบเขตการปกป้องรักษาและการพัฒนาป่าไม้และที่ดินป่าไม้ (ขอบเขตการปกป้องรักษาและการพัฒนาป่าไม้และที่ดินป่าไม้) สิทธิและหน้าที่ของผู้ใช้ป่าไม้ธรรมชาติ ป่าปลูกและที่ดินป่าไม้, ข้อห้ามสำหรับพนักงานและเจ้าหน้าที่ป่าไม้และการคุ้มครอง การตรวจสอบป่าไม้และที่ดินป่าไม้, การแก้ไขข้อขัดแย้งและวันปลูกต้นไม้แห่งชาติ เครื่องแบบ เครื่องหมาย และตราประทับ และมาตรการต่อผู้มีผลงานและมาตรการต่อผู้ละเมิดโดยกำหนดให้บุคคลหรือองค์กร วิชาชีพ (เอกชน) ที่ได้ละเมิดกฎหมายฉบับนี้จะถูกศึกษาอบรม (กำหนดให้บุคคล หรือองค์กรหรือวิชาชีพ (เอกชน) ที่ได้ละเมิดระเบียบกฎหมายเกี่ยวกับป่าไม้ และข้อห้ามที่มีลักษณะเบาซึ่งไม่เป็นการกระทำผิดทางอาญาและก่อให้เกิดความเสียหายที่มีมูลค่าต่ำกว่า 1 ล้านบาทแต่หากรับสารภาพต่อการกระทำที่ไม่ถูกต้องของตนและส่งทรัพย์สินหรือของกลางที่ได้มาโดยไม่ถูกต้องนั้น ครบถ้วนก็จะถูกตักเตือน และอบรม) และลงโทษทางวินัย (พนักงานและเจ้าหน้าที่ที่ได้ละเมิดระเบียบกฎหมายเกี่ยวกับป่าไม้และข้อห้ามที่มีลักษณะเบาซึ่งไม่เป็นการกระทำผิดทางอาญา และก่อให้เกิดความเสียหายที่มีมูลค่าต่ำกว่า 1 ล้านบาท แต่ไม่รับสารภาพ หลบหลีกจากความผิดของตนก็จะถูกลงโทษทางวินัย ตามแต่ละกรณีดังนี้ ติดตาม , กล่าวเตือน ความผิดโดยบันทึกไว้ในสำนวนเอกสารชีวประวัติของผู้กระทำผิด หยุดชั่วคราวการเลื่อนขั้น ขึ้นเงินเดือน การยกย่อง ปลดจากตำแหน่งหรือโยกย้ายไปรับหน้าที่อื่นที่มีตำแหน่งต่ำกว่าเท่าให้ออกจากข้าราชการ โดยไม่ได้รับสวัสดิการ ใดๆ ผู้ที่ถูกลงวินัย ต้องส่งทรัพย์สิน ที่ตนได้มาโดยไม่ถูกต้องนั้นคืนให้องค์การครบถ้วน) ปรับใหม่(กำหนดให้บุคคลหรือ องค์กร หรือ วิชาชีพ (เอกชน) ที่ได้ละเมิดระเบียบกฎหมายเกี่ยวกับป่าไม้ และข้อห้ามที่ได้กำหนดไว้ในกฎหมายฉบับนี้ ซึ่ง

ไม่เป็นการกระทำผิดทางอาญาและก่อความเสียหายที่มีมูลค่าตั้งแต่ 1 ล้านบาทขึ้นไปก็จะถูกปรับไหม 1 เท่าของมูลค่าความเสียหายของไม้ ผลิตภัณฑ์ไม้รวมทั้งทรัพยากรป่าไม้ตามราคาท้องตลาด ในกรณีที่มีการละเมิดเป็นครั้งที่สองหรือเป็นอาชญากรรมก็จะถูกปรับไหม 2 เท่าของมูลค่าความเสียหายของไม้ ผลิตภัณฑ์ไม้ รวมทั้งทรัพยากรป่าไม้ ตามราคาท้องตลาด หรือลงโทษตามกฎหมายแล้วแต่กรณีเบาหรือหนักและมาตรการทางแพ่ง (กำหนดให้บุคคลที่ได้ละเมิดกฎหมายฉบับนี้ ที่เป็นการกระทำผิดทางอาญา เช่น ตัดไม้ ถางป่าโดยไม่ถูกต้องตามระเบียบการเกี่ยวกับป่าไม้ เผาป่า หรือทำลายป่าไม้ด้วยวิธีการอื่น ๆ ชุดคั้นเครื่องของป่าโดยไม่ถูกต้องตามระเบียบกฎหมายใช้ตราประทับให้กับผู้ที่ไม่มีสิทธิรับผิดชอบ ตัด ซื่อ ขาย และเคลื่อนย้ายไม้ธรรมชาติประเภทหวงห้าม และไม้พิเศษที่ใกล้จะสูญพันธุ์ โดยไม่ได้รับอนุญาต ยึดหน่วงถ่วงดึง การดำเนินคดีเกี่ยวกับป่าไม้ อนุมัติการเปลี่ยนป่าไม้ธรรมชาติ ชุดคั้น หรือออกอนุญาตตัดไม้โดยไม่ถูกต้องตามกฎหมาย จะถูกดำเนินคดีอาญา และลงโทษจำคุก ตามที่ได้กำหนดไว้ในมาตรา 139 และมาตรา 143 ของกฎหมายอาญา และปรับไหม 2 เท่าของมูลค่าความเสียหายของไม้ผลิตภัณฑ์ไม้และทรัพยากรป่าไม้ตามราคาท้องตลาดและกำหนดมาตรการเพิ่มโทษ (นอกจากโทษที่ได้กำหนดไว้ในมาตรา 123 มาตรา 124 มาตรา 125 มาตรา 126 และมาตรา 127 ข้างต้นนี้แล้วผู้กระทำผิดจะถูกลงโทษเพิ่มขึ้นในการริบทรัพย์ พาหนะอุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิดเป็นของรัฐและอาจจะถูกหยุดชั่วคราวหรือ ถอนใบอนุญาต ถอนสิทธินำใช้ ป่าไม้ ที่ดินป่าไม้และทรัพยากรป่าไม้)

คำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรี เลขที่ 333 /นย ลงวันที่ 19 กรกฎาคม 2010 ว่าด้วยป่าป้องกันโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อกำหนดหลักการ ระเบียบ และมาตรการ เกี่ยวกับการคุ้มครองการปกป้องรักษาการพัฒนาและการใช้ป่าป้องกันแบบยั่งยืนและให้ป่าป้องกันและที่ดินป่าป้องกันมีความอุดมสมบูรณ์ ประกันการปกป้องรักษาสิ่งแวดล้อม รักษาแหล่งน้ำป้องกันการชะหน้าดินและรักษาคุณภาพของดิน เขตยุทธศาสตร์ป้องกันชาติ ป้องกันความสงบ รวมทั้งการฟื้นฟูบูรณะ การส่งเสริม ติดตาม ตรวจสอบ และการประเมินผลการจัดตั้งปฏิบัติ เพื่อประกอบกับการปรับปรุงชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชน บรรดาชนเผ่าต่างๆ และการพัฒนาเศรษฐกิจ - สังคม แห่งชาติ

ป่าป้องกันของสปป.ลาวคือป่าไม้และที่ดินป่าไม้ที่ได้กำหนดไว้อยู่เขตยอดน้ำแหล่งน้ำ เขตป่าโคกบริเวณป่าริมน้ำ ป่าริมทางน้ำ รวมทั้งป่าไม้ที่มีอยู่ในและป่าล้อมตัวเมือง เทศบาล หรือขานเมือง ป่าศักดิ์สิทธิ์ และป่าช้าของบ้าน ป่าป้องกันมีเนื้อที่ทั้งหมด 8,200,000 ตารางกิโลเมตร(แปดล้านสองแสนหกพัน) ซึ่งได้กำหนดไว้เพื่อรักษาแหล่งน้ำ ปกป้องรักษาสิ่งแวดล้อมธรรมชาติ ป้องกันการชะหน้าดิน ป้องกันภัยธรรมชาติ ใช้เป็นเขตยุทธศาสตร์ป้องกันชาติ-ป้องกันความสงบและอื่น ๆตามที่ได้จัดสรร ป่าป้องกันและที่ดินป่าป้องกันของสปป.ลาวได้กำหนด จัดสรรและแบ่งออกเป็นสองเขต คือ 1.เขตหวงห้ามเด็ดขาด และ 2.เขตคุ้มครองการใช้ การคุ้มครอง ปกป้องรักษาและพัฒนา โดยให้ปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วยป่าไม้ เลขที่ 06/สพข ลงวันที่ 24 ธันวาคม 2007 องค์การคุ้มครองป่าป้องกันและที่ดินป่าป้องกันของสปป.ลาวได้แบ่งออกเป็น 4 ระดับคือ ป่าป้องกันระดับชาติ, ป่าป้องกันระดับแขวง นคร, ป่าป้องกันระดับเมืองเทศบาล และป่าป้องกันระดับบ้าน แหล่งทุนการคุ้มครองปกป้องรักษาและพัฒนาป่าป้องกัน มาจากแหล่งงบประมาณของรัฐ กองทุนพัฒนาป่าไม้และทรัพยากรป่าไม้ ตามคำสั่งนายกรัฐมนตรี เลขที่ 38/นย ลงวันที่ 21 กุมภาพันธ์ 2005 และกองทุนต่างๆ เช่น

กองทุนบูรณะและปกป้องรักษาทางหลวง กองทุนปกป้องรักษาสิ่งแวดล้อมและกองทุนอื่นๆ ทั้งภายในประเทศ และต่างประเทศ

กฎหมายว่าด้วยน้ำและทรัพยากรแหล่งน้ำฉบับเลขที่ 02-96 ลงวันที่ 11 ตุลาคม 1996 (Law on water and water resources No.02-96 11 October 1996) ได้กำหนดหลักการระเบียบการและมาตรการเกี่ยวกับการคุ้มครอง ชุดค้น พัฒนา น้ำ และทรัพยากรแหล่งน้ำในสปป.ลาวเพื่อทำให้น้ำและทรัพยากรแหล่งน้ำให้ยั่งยืนตลอดไป เพื่อให้การปกป้องรักษาน้ำและทรัพยากรแหล่งน้ำให้คงอยู่ตลอดไปอย่างมีประสิทธิภาพสอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจ-สังคมรวมถึงการสร้างควมอุดมสมบูรณ์ทางด้านทรัพยากรธรรมชาติ และรับรองไม่ให้เกิดความเสียหายต่อสิ่งแวดล้อม หลักการคุ้มครองการใช้น้ำและทรัพยากรแหล่งน้ำ ต้องดำเนินการไปตามหลักการคุ้มครองแบบรวมศูนย์ครบชุด ครบวงจร ตามแผนการจัดสรร การคุ้มครองกิจการพัฒนาแหล่งน้ำต้องดำเนินการให้สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจ-สังคมและสิ่งแวดล้อม แผนแม่บท แผนพัฒนาแต่ละระยะของแต่ละภาคส่วนงานและแผนก่อสร้างแต่ละโครงการที่ได้รับอนุมัติ รับรองการอนุรักษ์น้ำและทรัพยากรแหล่งน้ำ สิ่งแวดล้อมและความสวยงามของทิวทัศน์ธรรมชาติ ต้องป้องกันผลร้ายต่างๆ จากน้ำ ต้องดำเนินการภายใต้การตรวจตราขององค์การรับผิดชอบเกี่ยวกับน้ำ และทรัพยากรแหล่งน้ำ โดยกำหนดให้บุคคล นิติบุคคล หรือองค์การมีหน้าที่ปกป้องรักษาน้ำและทรัพยากรแหล่งน้ำ ไม่ทำให้น้ำตื้นเขิน เหือดแห้ง เปราะเปื้อน หรือเน่าเหม็น และไม่ให้เกิดผลเสียหายแก่น้ำ ทรัพยากรแหล่งน้ำ ทรัพย์สิน สวรรณะ และทรัพย์สินของบุคคลอื่น การใช้น้ำและทรัพยากรแหล่งน้ำต้องประหยัดและให้มีมาตรการลดผ่านผลกระทบที่ไม่ดีต่อสิ่งแวดล้อมและความสวยงามของธรรมชาติ นอกจากนี้ยังมีหน้าที่ปกป้องรักษา ป่าไม้ และบูรณะทรัพยากรป่าไม้และดินในเขตเขื่อนรับน้ำให้ถูกต้องตามแผนจัดสรรแหล่งน้ำ ป่าไม้ ที่ดินและฤดูกาลอย่างเข้มงวด โดยเฉพาะในเขตบริเวณต้นกำเนิดของน้ำหรือล้อมรอบแหล่งน้ำ รัฐบาลจะเป็นผู้กำหนดเขตปกป้องรักษาและเขตสงวนเพื่ออนุรักษ์ทรัพยากรแหล่งน้ำตอบสนองการใช้น้ำ และคุณภาพของน้ำให้ประชาชนในตัวเมืองและชนบท บริเวณเขตป้องกัน อาจจะมีเขตแดนหรือล้อมรอบไว้ในบริเวณเขตป้องกันไม่ให้มีสิ่งปลูกสร้าง ทำการผลิตกิจกรรม อุตสาหกรรม เลี้ยงสัตว์ ชุดถมหิน แร่ธาตุ ดิน ทวาย ทิ้งขยะสิ่งปฏิกูล สิ่งเศษเหลือ น้ำปนเปื้อน ของมีพิษ วัตถุเคมี ไขมันเปิด ผังซากศพ หรือซากสัตว์อื่น ๆ ที่ก่อความเสียหาย โดยกำหนดข้อห้ามเด็ดขาดไม่ให้บุคคล นิติบุคคลหรือองค์การดำเนินการใช้ ชุดถมหรือทำลายน้ำ และทรัพยากรแหล่งน้ำที่อยู่ในเขตสงวน ตัดรากไม้ที่อยู่เขตป้องกันต้นกำเนิดของน้ำหรือล้อมรอบแหล่งน้ำ ชุดเจาะ ทำลายหรือเปลี่ยนแปลงหน้าที่ที่จะก่อให้เกิดมีการเซาะตลิ่งในเขื่อนรับน้ำ ฝาย หรือเทววัตถุสิ่งของลงในแหล่งน้ำ ซึ่งจะพาให้แหล่งน้ำตื้นเขิน เหือดแห้ง หรือเน่าเหม็นเป็นพิษ เป็นต้น โดยกำหนดให้มีมาตรการต่อผู้มีผลงานและมาตรการต่อผู้ละเมิด เช่น จะถูกอบรม ปรับไหม หรือลงโทษแล้วแต่สถานหนักหรือเบาหรือมีการใช้ค่าเสียหายในทางแพ่ง โดยมีการรื้อถอนหรือทำลายสิ่งก่อสร้างที่ไม่ถูกต้องนั้น

คำรสนายกรัฐมนตรี เลขที่ 204/นย ลงวัน 9 ตุลาคม 2001 ว่าด้วยการจัดตั้งปฏิบัติกฎหมายว่าด้วยน้ำและทรัพยากรแหล่งน้ำ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อการจัดตั้งปฏิบัติกฎหมายว่าด้วยน้ำ และทรัพยากร แหล่งน้ำ กำหนดความรับผิดชอบของกระทรวงและส่วนงานที่เกี่ยวข้องรวมทั้งอำนาจการปกครองท้องถิ่น ให้คุ้มครองพัฒนาการใช้น้ำและทรัพยากรแหล่งน้ำให้มีประสิทธิภาพสอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม และ

ยกระดับความเป็นอยู่ของประชาชนบรรดาเผ่าและปกป้องรักษาป่าและทรัพยากรแหล่งน้ำให้ยั่งยืนต่อไป องค์การที่รับผิดชอบเกี่ยวกับน้ำกำหนดให้ 1.กระทรวงกสิกรรมและป่าไม้ มีหน้าที่คุ้มครอง ชูตค้น พัฒนาการใช้น้ำและทรัพยากรแหล่งน้ำในภาคส่วนงานกสิกรรม ป้องกันและต้านภัยน้ำท่วมในเขตกสิกรรม สำรอง เก็บ ข้อมูลอุทกนิยาม-อุทกศาสตร์ในแม่น้ำโขง แม่น้ำสาขาของแม่น้ำโขง และแม่น้ำอื่น ๆ และสำรวจชั้นบัญชีแหล่งน้ำ และเขื่อนเก็บน้ำให้เพียงพอแก่การใช้น้ำของประชาชน องค์การ 2.กระทรวงคมนาคมขนส่งไปรษณีย์ และก่อสร้างมีหน้าที่คุ้มครอง การชูตค้น พัฒนาการใช้น้ำและทรัพยากรแหล่งน้ำในภาคส่วนคมนาคมขนส่ง ป้องกันตลิ่ง การระบายน้ำ ป้องกันและต้านภัยน้ำท่วมในเขตตัวเมือง น้ำประปา พร้อมทั้งมีหน้าที่สำรวจ เก็บ ข้อมูลอุทกศาสตร์แม่น้ำโขงและสาขาเพื่อใช้ในการเดินเรือ 3. กระทรวงอุตสาหกรรมและหัตถกรรม มีหน้าที่ คุ้มครองการชูตค้น พัฒนาการใช้น้ำและทรัพยากรแหล่งน้ำในภาคส่วนงานการไฟฟ้า อุตสาหกรรมบ่อแร่ และการระบายน้ำจากโรงงานอุตสาหกรรม หัตถกรรม และการชูตค้นบ่อแร่ 4.กระทรวงสาธารณสุข มีหน้าที่ คุ้มครองการชูตค้นพัฒนา การใช้น้ำหน้าดินและใต้ดินเพื่อใช้ในการดำรงชีวิตและรักษาโรค สุขภาพของ ประชาชน 5.กระทรวงการค้าและการท่องเที่ยว มีหน้าที่คุ้มครองการชูตค้น พัฒนาการใช้น้ำและทรัพยากร แหล่งน้ำในภาคส่วนงานการท่องเที่ยว 6.องค์การวิทยาศาสตร์เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อมมีหน้าที่ประสานงาน กับภาคส่วนต่างๆ ที่เกี่ยวข้องเพื่อสร้างข้อกำหนด ระเบียบการเพื่อคุ้มครอง จัดตั้งดำเนินการค้นคว้าและ บริการงานด้านวิทยาศาสตร์เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อมที่เกี่ยวข้องกับน้ำ และทรัพยากรแหล่งน้ำ 7. คณะกรรมการแม่น้ำโขงแห่งชาติลาว มีหน้าที่ประสานงานกับบรรดาภาคส่วนงานที่เกี่ยวข้องค้นคว้า นโยบาย แผนยุทธศาสตร์ แผนงาน โครงการและจัดตั้งโครงการพัฒนาเขื่อนแม่น้ำโขง ตามแผนการพัฒนาของ คณะกรรมการแม่น้ำโขงสากลในดินแดนแห่งสปป.ลาว โดยร่วมมือกับบรรดาประเทศที่อยู่ในบริเวณเขื่อน แม่น้ำโขง บรรดาประเทศต่างๆ และผู้ให้ทุนอื่นๆ ร่างกฎหมาย คำรัส ข้อกำหนด ระเบียบการต่างๆ เกี่ยวกับการพัฒนาที่มีความเกี่ยวข้องกับน้ำและทรัพยากรแหล่งน้ำในเขตเขื่อนที่เกี่ยวข้องกับสากลที่ได้กำหนดไว้ใน สนธิสัญญา 8. คณะกรรมการประสานงานทรัพยากรน้ำมีหน้าที่แต่งตั้งประสานงานกับภาคส่วนงานต่างๆ ค้นคว้า เสนอร่างนโยบาย ร่างแผนยุทธศาสตร์ แผนดำเนินงาน และระเบียบกฎหมายต่างๆ ที่มีความจำเป็นแก่ การวางแผน คุ้มครอง การใช้และปกป้องรักษาป่าและทรัพยากรแหล่งน้ำพร้อมทั้งติดตาม ตรวจสอบ ส่งเสริม และรายงานแต่ละระยะเกี่ยวกับการจัดตั้งดำเนินงานที่เกี่ยวข้องกับน้ำและทรัพยากรแหล่งน้ำ 9. กระทรวง และองค์การต่างๆ ตามที่กล่าวมาข้างต้นนี้ มีหน้าที่ประสานงานหน้าที่กับอำนาจการปกครองท้องถิ่นในการกำ หนรายละเอียดเกี่ยวกับการแบ่งปัน ความรับผิดชอบภายในภาคส่วนงานของตนและการดำเนินงานที่เกี่ยวข้อง กับน้ำและทรัพยากรแหล่งน้ำ และได้กำหนดองค์การทรัพยากรน้ำและสิ่งแวดล้อม ตามคำรัสนายกรัฐมนตรี เลขที่ 149/นย ลงวันที่ 10 พฤษภาคม 2007 ว่าด้วยการจัดตั้งและการดำเนินงานขององค์การทรัพยากรน้ำ และสิ่งแวดล้อมโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อกำหนดภาวะบทบาท หน้าที่ขอบเขต โครงสร้างการจัดตั้งแบบแผน วิธีการทำงานขององค์การทรัพยากรน้ำและสิ่งแวดล้อมเพื่อเป็นการให้การจัดตั้งดังกล่าวมีผลกับการคุ้มครอง ปกป้องรักษาและการใช้ทรัพยากรน้ำ และสิ่งแวดล้อมให้ยั่งยืน โดยให้ถือเป็นส่วนเศรษฐกิจ -สังคมแห่งชาติ ให้ มีการพัฒนาที่มั่นคง องค์การทรัพยากรน้ำและสิ่งแวดล้อม (อ.น.ส.) คือ ทบวงหนึ่งที่สังกัดในโครงสร้างการ บริหารงานภายใต้สำนักนายกรัฐมนตรี มีภารกิจบทบาทเป็นเลขานุการให้แก่รัฐบาลในการคุ้มครองมหภาค

เกี่ยวกับงานทรัพยากรน้ำ สิ่งแวดล้อม อุตุวิทยามหาวิทยาลัย และอุทกศาสตร์ทั่วประเทศ

คำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรี เลขที่ 161/นย ลงวันที่ 15 กันยายน 2008 ว่าด้วยการจัดตั้งและการดำเนินงานของคณะกรรมการคุ้มครองกิจการและป้องกันผลกระทบต่อชายฝั่งและระบบนิเวศน์วิทยาตามแม่น้ำโขงและน้ำเหลือง มีวัตถุประสงค์เพื่อกำหนดการระบอบบาท หน้าที่ ขอบเขตสิทธิ โครงสร้างการจัดตั้งและแบบแผนวิธีการทำงานของคณะกรรมการคุ้มครองกิจการและป้องกันผลกระทบต่อชายฝั่ง ระบบนิเวศน์วิทยาตามแม่น้ำโขง และน้ำเหลือง เพื่อเป็นที่จัดตั้งและการดำเนินงาน คุ้มครองการก่อสร้างต่าง ๆ ตามแม่น้ำ การขุดค้นหินแร่ ทราบ และดินดำให้ดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพไม่ให้เกิดขวางการเดินเรือ หรือ ผลกระทบต่อชายฝั่งต่อระบบนิเวศน์วิทยาและการรักษาสิ่งแวดล้อมต่างๆ ของทั้งสองฝั่งแม่น้ำโขงและแม่น้ำเหลือง

และนอกจากนี้ ได้มีคำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรี เลขที่ 072 /นย ลงวันที่ 16 มีนาคม 2009 ว่าด้วยการจัดตั้งและการดำเนินงานของคณะกรรมการแม่น้ำโขงแห่งชาติลาว (คนช.) เป็นการจัดตั้งที่ไม่ประจำการ มีภาระหน้าที่เป็นองค์การบริหารทรัพยากรน้ำแห่งชาติ โดยเป็นเลขาธิการให้รัฐบาลแห่งชาติลาว ในการคุ้มครองพัฒนา อนุรักษ์ฟื้นฟูและใช้ทรัพยากรน้ำ โครงสร้างการจัดตั้งและแบบแผนวิธีการปฏิบัติงาน ของคณะกรรมการแม่น้ำโขงแห่งชาติลาวเพื่อให้ความคล่องตัวและมีประสิทธิผลสูง โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อการคุ้มครอง พัฒนา อนุรักษ์ฟื้นฟู และใช้ทรัพยากรน้ำ ในขอบเขตทั่วประเทศ โดยกำหนดให้รองนายกรัฐมนตรีเป็นประธานคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ (ประธานกิตติมศักดิ์ และเป็นผู้นำ คนช.) คนช.มีงบประมาณเป็นของตนเองที่ได้มาจากงบประมาณรัฐที่อยู่ให้หน่วยงานการเงินเดียวกันกับองค์การบริหารทรัพยากรน้ำและสิ่งแวดล้อม

และคำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรี เลขที่ 293/นย ลงวันที่ 15 มิถุนายน 2010 ว่าด้วยการจัดตั้งและการดำเนินงานของคณะกรรมการเขื่อน (อ่างแม่น้ำ)(ค.อ.น.) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นหน่วยงานในการจัดสรรทรัพยากรน้ำ แบบมีส่วนร่วม และยั่งยืน ลดผลกระทบต่อเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม ที่เกิดจากภัยพิบัติทางน้ำ และคุ้มครองทรัพยากรน้ำ ให้มีคุณภาพที่ดี เพื่อปรับปรุงชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชน เป็นการจัดตั้งคณะกรรมการที่ไม่ประจำการและมีภาระบทบาทเป็นองค์การประสานงานทรัพยากรน้ำในเขื่อนภายใต้คำแนะนำของคณะกรรมการแม่น้ำโขงแห่งชาติลาวในการคุ้มครอง พัฒนา อนุรักษ์ ฟื้นฟูและใช้ทรัพยากรน้ำ (การคุ้มครองทรัพยากรน้ำ)ในเขื่อนเก็บน้ำ ประกอบไปด้วย เจ้าแขวง ของแขวงใดแขวงหนึ่ง เป็นประธานคณะกรรมการเขื่อนมีวาระการดำรงตำแหน่งคราวละ 5 ปี และหมุนเวียนโดยเริ่มจากแขวงใดแขวงหนึ่งตามการตกลงของบรรดาแขวงที่อยู่ในเขตเขื่อนเก็บน้ำนั้นๆ คณะกรรมการเขื่อนแต่ละเขื่อนมีกองทุนคุ้มครองและพัฒนาเขื่อนของตนเองที่ได้มาจากงบประมาณของรัฐ การช่วยเหลือของต่างประเทศและองค์การสากล ค่าธรรมเนียม ค่าบริการ ค่าปรับโทษ และจากการพัฒนาทรัพยากรน้ำในเขื่อนตามหลักการของผู้สร้างมลพิษ ต้องเป็นผู้จ่าย เป็นต้น

กฎหมายว่าด้วย สัตว์น้ำ และสัตว์ป่า

สปป.ลาวได้กำหนดให้มีการคุ้มครองสัตว์น้ำและสัตว์ป่าโดยกฎหมายว่าด้วย สัตว์น้ำ และสัตว์ป่า เลขที่ 07/สพข ลงวันที่ 24 ธันวาคม 2007 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อกำหนดหลักการ ระเบียบการ มาตรการเกี่ยวกับการทำงานเกี่ยวกับสัตว์น้ำ และสัตว์ป่า ธรรมชาติเพื่อส่งเสริมการเลี้ยง การขยายพันธุ์ และการใช้สัตว์

น้ำ และสัตว์ป่าอย่างยาวนาน โดยไม่ให้มีผลกระทบต่อธรรมชาติถิ่นที่อยู่อาศัยจำกัดการลดลง และการสูญพันธุ์ของสัตว์น้ำ ของสัตว์น้ำ และสัตว์ป่า พร้อมทั้งปลูกจิตสำนึกให้เห็นความสำคัญให้รักและหวงแหน ถนอมรักษา คุ้มครอง ตรวจสอบ อนุรักษ์ ปกป้องรักษา พัฒนาและการใช้สัตว์น้ำ และสัตว์ป่าแบบยั่งยืนและประกันความอุดมสมบูรณ์ ความสมดุลของระบบนิเวศน์ธรรมชาติ ให้สมดุลกับการพัฒนาชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชน บรรดาเผ่าให้ดีขึ้นมีส่วนช่วยในการพัฒนาเศรษฐกิจ -สังคม แห่งชาติ โดยกำหนดให้สัตว์น้ำ คือสัตว์ทุกชนิดที่เกิดและขยายพันธุ์ในน้ำธรรมชาติ หรือถูกนำเอามาจากธรรมชาติมาเลี้ยง เช่น ปลาบึก สัตว์ป่าคือสัตว์ทุกชนิดที่เกิดและขยายพันธุ์ในป่าธรรมชาติหรือถูกนำมาจากธรรมชาติมาเลี้ยงเช่น ช้าง เสือ หมี กวาง ลิง งู นก และอื่น ๆ สัตว์ครึ่งบกครึ่งน้ำ เป็นทั้งสัตว์น้ำและสัตว์ป่า เช่น จระเข้ เต่า และอื่นๆ เป็นต้น ประเภทสัตว์น้ำและสัตว์ป่า ของสปป.ลาวประกอบด้วย สัตว์เลี้ยงบุตรด้วยนม สัตว์ปีก สัตว์เลื้อยคลาน สัตว์ครึ่งบก ครึ่งน้ำและแมลงทุกชนิด สัตว์น้ำและสัตว์ป่าดังกล่าวแบ่งออกเป็น 3 ประเภทคือ สัตว์น้ำและสัตว์ป่าประเภทหวงห้าม (หมายถึง สัตว์น้ำและสัตว์ป่าประเภทหวงห้ามที่ได้กำหนดไว้ในบัญชี 1 ได้แก่สัตว์ประเภทที่หายาก ใกล้จะสูญพันธุ์ มีคุณค่าสูงและมีความสำคัญเป็นพิเศษต่อการพัฒนาด้านเศรษฐกิจ-สังคม สิ่งแวดล้อม และการศึกษา ค้นคว้าทางด้านวิทยาศาสตร์ สัตว์ประเภทดังกล่าวต้องได้คุ้มครอง ตรวจสอบ อนุรักษ์ ปกป้องรักษา และพัฒนา ส่วนการใช้ต้องได้รับอนุญาตจากรัฐบาล) ประเภทคุ้มครอง(สัตว์น้ำและสัตว์ป่าประเภทคุ้มครองที่ได้กำหนดไว้ในบัญชี 2 คือสัตว์น้ำและสัตว์ป่าที่มีคุณประโยชน์ทางด้านเศรษฐกิจ สังคม สิ่งแวดล้อม ชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชนบรรดาชนเผ่าต่างๆ และการศึกษาค้นคว้าทางด้านวิทยาศาสตร์ สัตว์ประเภทดังกล่าวต้องมีการคุ้มครอง ตรวจสอบ อนุรักษ์ ปกป้องรักษาและควบคุมการใช้) และประเภททั่วไป(หมายถึง สัตว์น้ำ และสัตว์ป่าประเภททั่วไป ที่ได้กำหนดไว้ในบัญชี 3 คือสัตว์น้ำและสัตว์ป่าที่สามารถขยายพันธุ์ได้ตามธรรมชาติอย่างกว้างขวางซึ่งมีความสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจ-สังคม สิ่งแวดล้อมและการศึกษาค้นคว้าทางด้านวิทยาศาสตร์ สัตว์ประเภทดังกล่าวนี้สามารถนำมาใช้ได้ตามระเบียบกฎหมายโดยรับรองไม่ให้เกิดการสูญพันธุ์ พร้อมทั้งไม่ให้เกิดผลกระทบต่อระบบนิเวศน์และสิ่งแวดล้อม)การปกป้องรักษาสัตว์น้ำและสัตว์ป่า คือการรักษาสัตว์น้ำและสัตว์ป่าประเภทหวงห้าม ประเภทคุ้มครองและประเภททั่วไปให้อุดมสมบูรณ์ยั่งยืน รวมทั้งป้องกันและรักษาถิ่นที่อยู่อาศัยของสัตว์ การสงวนพันธุ์สัตว์น้ำ เขตอนุรักษ์พันธุ์สัตว์ไม่ให้ถูกทำลาย พร้อมกันนั้นก็ต้องวางมาตรการปกป้องรักษาเพื่อป้องกันการบุกรุก การทำลาย จากการกระทำของคนหรือจากธรรมชาติ การพัฒนาสัตว์น้ำ และสัตว์ป่า คือการขยายพันธุ์สัตว์น้ำและ สัตว์ป่าประเภทหวงห้าม ประเภทคุ้มครองและประเภททั่วไป ตามธรรมชาติ ให้มีจำนวนเพิ่มขึ้นด้วยการใช้มาตรการทางด้านเทคนิควิทยาศาสตร์ รวมทั้งการฟื้นฟูบูรณะถิ่นที่อยู่อาศัยที่เสื่อมโทรม รวมทั้งแหล่งอาหารและแหล่งแพร่พันธุ์เพื่อให้สัตว์ดังกล่าวสามารถดำรงชีวิตอย่างเป็นปกติ พร้อมกันนั้นต้องระดมประชาชนให้มีส่วนร่วมในการพัฒนาสัตว์น้ำและสัตว์ป่านอกจากนี้ ได้กำหนดให้มีกองทุนอนุรักษ์ปกป้องรักษาสัตว์น้ำและสัตว์ป่า กำหนดให้เป็นกองทุนเดียวกันกับกองทุนพัฒนาป่าไม้และทรัพยากรป่าไม้ซึ่งได้มาจากงบประมาณของรัฐ และภาคส่วนเอกชน นิติบุคคล องค์การสังคม องค์การสากลและอื่น ๆ การใช้สัตว์น้ำและสัตว์ป่า กำหนดให้มีการนำไปใช้เพื่อประโยชน์ ได้ 4 ประเภทคือ การนำไปใช้เพื่อสาธารณะประโยชน์ (หมายถึงการใช้ประโยชน์ส่วนรวม เช่น การท่องเที่ยว สวนสัตว์ การกีฬา ละครสัตว์ หอพิพิธภัณฑ์ และอื่นๆ เป็นต้นโดยการใช้สัตว์น้ำและสัตว์ป่า ประเภทหวงห้ามต้องได้รับ

อนุญาตจากรัฐบาล หากเป็นสัตว์น้ำหรือสัตว์ป่าประเภทคุ้มครอง ต้องได้รับอนุญาตจากกระทรวงกลาโหมและป่าไม้ และ หากเป็นสัตว์น้ำและสัตว์ป่าประเภททั่วไป ต้องได้รับอนุญาตจากแผนกกลาโหมและป่าไม้ แขวง นคร เป็นต้น) การใช้ในครอบครัว (หมายถึงการนำสัตว์น้ำหรือสัตว์ป่า หรือชิ้นส่วนของสัตว์ มาใช้เพื่อบริโภคเป็นยา รักษาโรคภัยไข้เจ็บต่างๆ โดยสามารถนำมาใช้ได้ทั้งในสัตว์น้ำและสัตว์ป่าประเภททั่วไป และต้องใช้วิธีการและเครื่องมือที่ไม่มีลักษณะทำให้สูญพันธุ์ ส่วนสัตว์น้ำและสัตว์ป่า ประเภทคุ้มครองต้องปฏิบัติตามระเบียบการของกระทรวงกลาโหมและป่าไม้) การใช้ตามประเพณี(หมายถึง การนำเอาสัตว์น้ำ และสัตว์ป่า มาใช้เพื่อความจำเป็นทางด้านวัฒนธรรม หรือความเชื่อถือ เช่น การปล่อยนก ปล่อยเต่า ปล่อยปลา และอื่น ๆ การใช้สัตว์น้ำ และสัตว์ป่าประเภททั่วไป ตามประเพณีสามารถใช้ได้ในเขตคุ้มครองและใช้ในเขตบ้าน ตามระเบียบขั้นบ้าน) และการใช้เพื่อธุรกิจ (รัฐอนุญาตให้ใช้สัตว์น้ำและสัตว์ป่าเพื่อธุรกิจ เช่น สวนสัตว์ ฟาร์มสัตว์ การนำเข้า ส่งออก ผ่านแดน การท่องเที่ยวในเขตอนุรักษ์และอื่นๆ ตามระเบียบที่กำหนดไว้ การขออนุญาตดำเนินธุรกิจเกี่ยวกับสัตว์น้ำและสัตว์ป่า ต้องได้รับความเห็นชอบจากแผนกงานกลาโหม และป่าไม้ และขึ้นทะเบียนวิสาหกิจ (นิติบุคคล) ตามที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยวิสาหกิจ และกฎหมายอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง โดยสัตว์น้ำ และสัตว์ป่าประเภทหวงห้ามต้องได้รับอนุญาตจากรัฐบาล หากเป็นประเภทคุ้มครอง ต้องได้รับอนุญาตจากกระทรวงกลาโหมและป่าไม้ และหากเป็นประเภททั่วไป ต้องได้รับอนุญาตจากแผนกกลาโหมและป่าไม้แขวง นคร เป็นต้น นอกจากนี้ได้กำหนดให้มีการคุ้มครอง ควบคุมสัตว์น้ำและสัตว์ป่า โดยกำหนดให้มีองค์การคุ้มครองสัตว์น้ำและสัตว์ป่า รวมศูนย์กลางเป็นเอกภาพเดียวกันทั่วประเทศ โดยมอบให้กระทรวงกลาโหมและป่าไม้ เป็นใจกลางประสานงานกับภาคส่วนงานอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง องค์การปกครองท้องถิ่นในการค้นคว้า กำหนดนโยบาย วางแผนยุทธศาสตร์ ระเบียบการ และมาตรการในการปกป้องรักษาและพัฒนาสัตว์น้ำและสัตว์ป่าให้อุดมสมบูรณ์และยั่งยืน องค์การคุ้มครองสัตว์น้ำและสัตว์ป่า คือองค์การเดียวกันกับองค์การคุ้มครองป่าไม้และที่ดินป่าไม้ ซึ่งประกอบด้วย กระทรวงกลาโหมและป่าไม้ โดยมีกรมป่าไม้เป็นเลขาธิการ แผนกกลาโหมและป่าไม้แขวง นคร สำนักงานกลาโหมและป่าไม้เมือง เทศบาล และหน่วยงานป่าไม้บ้าน และกำหนดมาตรการต่อผู้มีผลงานและมาตรการต่อผู้ละเมิดกฎหมายฉบับนี้ โดยกำหนดให้มีมาตรการอบรม(กำหนดให้บุคคลหรือองค์การหรือวิสาหกิจ (เอกชน) ที่ได้ละเมิดกฎหมายฉบับนี้ จะถูกอบรม(กำหนดให้บุคคลหรือองค์การหรือวิสาหกิจ (เอกชน) ที่ได้ละเมิดระเบียบกฎหมายเกี่ยวกับสัตว์น้ำ และสัตว์ป่า และข้อห้ามที่มีลักษณะเบา ซึ่งไม่เป็นการกระทำผิดทางอาญาและก่อความเสียหายที่มีมูลค่าต่ำกว่า 2 แสนกิบแต่รับสารภาพต่อการกระทำที่ไม่ถูกต้องของตน และส่งทรัพย์สิน ของกลาง ที่ได้มาโดยไม่ถูกต้องนั้นคืนครบถ้วน ก็จะถูกตักเตือนและศึกษาอบรม) การลงโทษทางวินัย(กำหนดให้พนักงาน และเจ้าหน้าที่ที่ได้ละเมิดระเบียบกฎหมายเกี่ยวกับสัตว์น้ำ และสัตว์ป่า และข้อห้ามที่มีลักษณะเบาซึ่งไม่เป็นการกระทำผิดทางอาญาและก่อความเสียหาย ที่มีมูลค่าต่ำกว่า 2 แสนกิบ แต่ไม่รับสารภาพ หลบหนีจากความผิดของตนจะถูกลงโทษทางวินัย ดังนี้ 1.ติดตาม กล่าวเตือนความผิด โดยบันทึกไว้ในสำนวน เอกสาร ชีวประวัติ ของผู้กระทำผิด 2.หยุดการเลื่อนขั้น ขึ้นเงินเดือน การยกย่อง 3.ปลดจากตำแหน่ง หรือโยกย้ายไปรับหน้าที่อื่น ที่มีตำแหน่งต่ำกว่าเก่า 4.ให้ออกจากข้าราชการ โดยไม่ได้รับสวัสดิการใดๆ ผู้ที่ถูกลงโทษทางวินัย ต้องส่งทรัพย์สิน ที่ตนได้มาโดยไม่ถูกต้องนั้น คืนให้องค์การครบถ้วน ปรับไหม(บุคคลหรือองค์การหรือวิสาหกิจ (เอกชน) ที่ได้ละเมิดระเบียบ

กฎหมายเกี่ยวกับสัตว์น้ำ และสัตว์ป่า และข้อห้ามที่ได้กำหนดไว้ในกฎหมายฉบับนี้ และก่อความเสียหายที่มีมูลค่าตั้งแต่ 2 แสนบาทขึ้นไป จะถูกปรับไหม เท่าตัว ของมูลค่าความเสียหายของสัตว์น้ำและสัตว์ป่า ในกรณีที่มีการละเมิดเป็นครั้งที่สองหรือเป็นประจําจะถูกปรับไหมสามเท่าตัวของมูลค่าความเสียหายของสัตว์น้ำ และสัตว์ป่า ประเภทหวงห้าม สองเท่าตัวของสัตว์ประเภทคุ้มครอง และหนึ่งเท่าตัว ของสัตว์ประเภททั่วไป พร้อมทั้งริบทรัพย์สินที่ได้มาโดยไม่ถูกต้องนั้นเป็นของรัฐ หรือลงโทษตามกฎหมายแล้วแต่กรณีเบาหรือหนักและกำหนดโทษทางอาญา ในการกระทำความผิดทางอาญาเกี่ยวกับสัตว์น้ำและสัตว์ป่า มีกรณีดังนี้ 1.หาสัตว์น้ำและล่าสัตว์ป่า ธรรมชาติประเภทหวงห้ามที่หายากและใกล้จะสูญพันธุ์ เช่น ปลาข่า (ปลาโลมาน้ำจืด) , ช้าง, เสือโคร่ง ,แรด,เสือดาว (แพะภูเขา),หมี และวัวป่า 2. ใช้เครื่องมือ หรือ วิธีการหาปลา และล่าสัตว์ที่มีลักษณะทำให้สัตว์ป่าสูญพันธุ์ 3. บุกรุกทำลายถิ่นที่อยู่อาศัยและแหล่งอาหารของสัตว์น้ำและสัตว์ป่า 4. ลักเอา สัตว์น้ำและสัตว์ป่าประเภทหวงห้าม ที่ยังมีชีวิต ซากหรือ ชิ้นส่วนและอวัยวะต่างๆ ของสัตว์ เพื่อค้าขายหรือมีไว้ครอบครอง 5.นำเข้า ส่งออกส่งคืน นำผ่าน และเคลื่อนย้าย สัตว์น้ำ และสัตว์ป่า ที่ไม่ถูกต้องตามระเบียบกฎหมาย 6. ให้ และ รับสินบน ปลอมแปลงเอกสาร และตราประทับ ผู้กระทำความผิดจะถูกดำเนินคดีอาญา และจะถูกลงโทษจำคุก ตั้งแต่ 3 เดือน ถึง 5 ปี ตามแต่ละกรณี เบาหรือหนัก และปรับไหม ตามมาตรา 70 ของกฎหมายฉบับนี้ รวมทั้งการชดใช้ค่าเสียหายทางแพ่ง

กฎหมายว่าด้วยการประมง

กฎหมายว่าด้วยการประมง เลขที่ 03/สพช ลงวันที่ 9 กรกฎาคม 2009 บัญญัติหลักการ ระเบียบและมาตรการเกี่ยวกับการจัดตั้ง การดำเนินงานการคุ้มครองการตรวจตรา การงานการประมงเพื่อส่งเสริมการเลี้ยง การอนุรักษ์ การปกป้องรักษา การพัฒนาและการใช้สัตว์น้ำ แบบยั่งยืนและรับรองการดำรงชีวิตของสิ่งมีชีวิตอื่น ๆ เช่น ปลา และสัตว์น้ำอื่นๆ เพื่อเป็นอาหาร ให้ประชาชนบรรดาชนเผ่าต่างๆ การปกป้องรักษาสิ่งแวดล้อม เพื่อร่วมในการพัฒนาเศรษฐกิจของชาติ โดยกำหนดหลักการ ให้รัฐบาล มีนโยบายสนับสนุนส่งเสริม การอนุรักษ์ ปกป้องรักษา พัฒนาและ ขยายพันธุ์ สัตว์น้ำและสัตว์ป่าด้วยการวางนโยบาย ระเบียบกฎหมาย งบประมาณด้านวิชาการ เทคโนโลยี และมาตรการต่างๆ เพื่อเพิ่มจำนวนสัตว์น้ำและสัตว์ป่า ให้มากขึ้นและตอบสนองความต้องการทางด้านเศรษฐกิจสังคม สิ่งแวดล้อม และแก้ไขชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชน กฎหมายว่าด้วยการประมงได้กำหนดประเภทปลาและสัตว์น้ำอื่นเป็น 3 ประเภทคือ 1.ประเภทหวงห้าม 2. ประเภทคุ้มครอง 3. ประเภททั่วไป โดยกำหนดให้ปลาและสัตว์น้ำอื่นประเภทหวงห้าม ต้องได้รับการอนุรักษ์ ปกป้องรักษา พัฒนาและไม่อนุญาตให้ใช้สัตว์น้ำประเภทดังกล่าว เว้นเสียแต่จะได้รับอนุญาตจากรัฐบาล โดยรัฐบาลจะเป็นผู้ประกาศบัญญัติสัตว์น้ำประเภทหวงห้ามแต่ระยะระยะตามการเสนอของกระทรวงกลาโหมและป่าไม้ ประเภทคุ้มครอง องค์การปกครองท้องถิ่น เป็นผู้ออกข้อตกลงเกี่ยวกับการไม่อนุญาตให้ใช้สัตว์น้ำประเภทคุ้มครอง ถ้าเห็นว่าสัตว์น้ำนั้นมีความเสี่ยงต่อการจะสูญพันธุ์ในพื้นที่แหล่งน้ำที่ตนคุ้มครองแล้วแจ้งให้แผนกงานกลาโหมและป่าไม้ที่เกี่ยวข้อง กระทรวงกลาโหมและป่าไม้จะเป็นผู้ออกข้อตกลงเกี่ยวกับการไม่อนุญาตให้ใช้สัตว์น้ำประเภทคุ้มครองภายใต้การเสนอขององค์การปกครองท้องถิ่น ในพื้นที่แหล่งน้ำที่รวมสองแขวงขึ้นไป ประเภททั่วไป อนุญาตให้ใช้ได้โดยถูกต้องตามระเบียบกฎหมาย และต้องไม่ทำให้สูญพันธุ์และไม่มีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและระบบนิเวศน์ โดยกำหนดให้มืองค์การคุ้มครองการประมง โดยรัฐบาลแบบรวมศูนย์กลาง

โดยมอบให้กระทรวงกสิกรรมและป่าไม้เป็นใจกลางในการคุ้มครองโดยมีการประสานงานกับภาคส่วนงานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง และองค์การปกครองท้องถิ่น องค์การประมงประกอบด้วย กระทรวงกสิกรรมและป่าไม้ แผนกสิกรรมและป่าไม้แขวง นคร สำนักงานกสิกรรมและป่าไม้เมือง เทศบาล คณะกรรมการคุ้มครองการประมงประจำพื้นที่แหล่งน้ำ โดยกำหนดมาตรการต่อผู้มีส่วนงานและมาตรการต่อผู้ละเมิดโดยจะถูกรวม ปฏิบัติวินัย ปรับใหม่ ใช้ค่าเสียหายทางแพ่ง หรือลงโทษทางอาญาตามแต่กรณีหนักหรือเบา

กฎหมายว่าด้วยกสิกรรม เลขที่ 01/98 สพช ลงวันที่ 10 ตุลาคม 1998 (Law on Agriculture No.01-98/NA 10 October 1998) มีวัตถุประสงค์กำหนดหลักการ ระเบียบ มาตรการต่างๆ เกี่ยวกับการจัดตั้ง และการดำเนินงาน การผลิตกสิกรรม ซึ่งเป็นพื้นฐานเศรษฐกิจของประเทศชาติ รวมทั้งการคุ้มครอง การปกป้องรักษากิจการ และผลิตภัณฑ์กสิกรรมโดยการส่งเสริม สนับสนุน และขยายภาพการผลิตกสิกรรม เพื่อประกันด้านอาหาร และการผลิตสินค้า อำนวยความสะดวกให้แก่การก่อสร้างและขยายอุตสาหกรรมปรุงแต่งกสิกรรม ทำให้เศรษฐกิจแห่งชาติมีการขยายตัวประชาชนมี ประเทศชาติเข้มแข็ง และรับรองไม่ให้เกิดความเสียหายและเป็นอันตรายต่อสิ่งแวดล้อมกำหนดให้รัฐบาลต้องสนับสนุน ส่งเสริมให้ประชาชนบรรดาชนเผ่าต่างๆ และทุกภาคส่วนเศรษฐกิจทั้งภายในและต่างประเทศให้ลงทุนในการผลิตกสิกรรมอย่างกว้างขวาง และทันสมัยเพื่อเป็นอาหารเป็นสินค้า วัตถุประสงค์ให้โรงงานอุตสาหกรรมภายในประเทศและเพื่อการส่งออก กำหนดหลักการเกี่ยวกับกิจการกสิกรรม, การลงทุนในกิจการกสิกรรม, การส่งเสริมการผลิตกสิกรรม, การปกป้องรักษาสิ่งแวดล้อม, การคุ้มครองและตรวจตรากิจการกสิกรรม และมาตรการต่อผู้มีส่วนงานและมาตรการต่อผู้ละเมิดโดยกำหนดการอบรม การปรับใหม่ หรือการลงโทษตามกฎหมาย

กฎหมายเกี่ยวกับแร่ธาตุ

ทรัพยากรแร่ธาตุ สปป.ลาวได้มีนโยบายและดำเนินการเป็นแผนยุทธศาสตร์ การพัฒนาแผนงาน การพลังงานและบ่อแร่ ระยะ ปี 2006-2020 กำหนดเป็นคำรณายกรัฐมนตรีว่าด้วยการรับรองและประกาศใช้ แผนยุทธศาสตร์การพัฒนาแผนงานพลังงานและบ่อแร่ ตั้งแต่ปี 2006-2020 เลขที่ 153/นย นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 28 สิงหาคม 2008 โดยได้มีกฎหมายว่าด้วยบ่อแร่ เลขที่ 04-97 /สพช ลงวันที่ 12 เมษายน 1997 และกฎหมายว่าด้วยแร่ธาตุ เลขที่ 04/สพช ลงวันที่ 8 ธันวาคม 2008 (ปรับปรุงจาก กฎหมายว่าด้วยบ่อแร่ เลขที่ 04-97 /สพช ลงวันที่ 12 เมษายน 1997 มีวัตถุประสงค์เพื่อกำหนดหลักการ ระเบียบและมาตรการ เกี่ยวกับการคุ้มครองการปกป้องรักษาการใช้แร่ธาตุและทรัพยากรแร่ธาตุ การตรวจตราการดำเนินการงาน ด้านแร่ธาตุ และการค้นหา การสำรวจ การขุดค้น การปรุงแต่งแร่ธาตุ ให้มีประสิทธิภาพสูงโดยสอดคล้องกับการปกป้องรักษาสิ่งแวดล้อมการปฏิบัติตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจสังคม แห่งชาติสร้างให้มีการขยายตัว ทางด้านเศรษฐกิจในการเข้าสู่อุตสาหกรรมทันสมัยพัฒนาเขตแร่ธาตุแบบยั่งยืน เพื่อให้ชีวิตความเป็นอยู่ของ ประชาชนบรรดาชนเผ่าต่างๆ ให้ดีขึ้น)

กฎหมายว่าด้วยแร่ธาตุ เลขที่ 04/สพช ลงวันที่ 8 ธันวาคม 2008 เป็นกฎหมายหลักในการปกป้อง คุ้มครอง แร่ธาตุ ในสปป.ลาว โดยกำหนดให้รัฐบาลต้องส่งเสริมบุคคลและนิติบุคคลทั้งภายในประเทศและ ต่างประเทศได้ลงทุนดำเนินการกิจการเกี่ยวกับแร่ธาตุ และกำหนดให้เป็นเป้าหมายพัฒนาชนบท และขจัดความ ทุกข์ยากของประชาชน ด้วยการวางยุทธศาสตร์ นโยบาย ระเบียบการ มาตรการต่างๆ เช่น นโยบายด้านภาษี

อากร ตามระเบียบการ การให้ข้อมูลข่าวสารและการอำนวยความสะดวกอื่น ๆ และรัฐต้องส่งเสริมการขุดค้น และสำรวจแร่ธาตุเพื่อให้มีข้อมูลข่าวสารที่เป็นพื้นฐานทางด้านธรณีศาสตร์และแร่ธาตุสามารถตอบสนองให้แก่ การศึกษาค้นคว้าทางด้านวิทยาศาสตร์เกี่ยวกับแร่ธาตุและเปลี่ยนแร่ธาตุให้เป็นทุนในการพัฒนาประเทศ โดย กฎหมายดังกล่าวได้กำหนดหลักการเกี่ยวกับแร่ธาตุโดยแบ่งออกเป็น 4 หมวดคือหมวดแร่ธาตุโลหะ ประกอบด้วย แร่ทองคำแร่เงิน แร่ทอง แร่สังกะสี แร่เหล็ก แร่ตะกั่วและแร่ธาตุอื่นๆ หมวดแร่ธาตุโลหะ ประกอบด้วย เพชร แก้วประเสริฐ แก้วมรกต หินปูน หินที่มีแร่ธาตุ หินประดับ แร่ธาตุกัมมันตรังสีและแร่ธาตุ อื่น ๆ หมวดแร่ธาตุพลังงานเชื้อไฟ ประกอบด้วยถ่านหิน น้ำมันดิบ แก๊สธรรมชาติและแร่ธาตุอื่น ๆ หมวดแร่ ธาตุเหลว ประกอบด้วย แหล่งน้ำพื้นดินในทุกรูปแบบ เช่นแหล่งน้ำร้อน แหล่งน้ำแร่ธาตุ และอื่นๆ ใน 4 หมวด แร่ธาตุดังกล่าวมีแร่ธาตุสงวน และแร่ธาตุหวงห้าม ซึ่งรัฐเป็นผู้กำหนดตามการเสนอของกระทรวงพลังงานและ บ่อแร่ ทรัพยากรแร่ธาตุ คือการสะสมหรือการปรากฏตัวของแร่ธาตุชั้นเปลือกโลกในรูปร่างต่างๆตามธรรมชาติ มีคุณลักษณะเฉพาะที่สามารถทำการค้นหาและสำรวจได้ เขตทรัพยากรแร่ธาตุ แบ่งออกเป็น 4 เขตคือ 1.เขต อนุญาตให้ดำเนินกิจการเกี่ยวกับแร่ธาตุ(กำหนดให้เป็นเขตลำดับต้นในการดำเนินธุรกิจเกี่ยวกับแร่ธาตุ ตาม เงื่อนไขและมาตรฐานที่ได้กำหนดไว้) 2.เขตสงวน(หมายถึง เขตทรัพยากรแร่ธาตุ ที่รักษาไว้เพื่อดำเนินการขุด ค้นแร่ธาตุเฉพาะแร่ธาตุหนึ่ง หรือรักษาไว้เพื่อการพัฒนา และความอุดมสมบูรณ์ของทรัพยากรธรรมชาติโดย เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว) 3.เขตหวงห้าม (หมายถึง เขตที่ไม่อนุญาตให้ดำเนินกิจการเกี่ยวกับแร่ธาตุ ซึ่งเป็น เขตที่มีอันตราย เช่น เขตระเบิดตกค้าง เขตที่มีมลพิษอย่างร้ายแรง เขตที่อยู่ใกล้ หรืออยู่ใต้พื้น สิ่งปลูกสร้าง หรือเขตสาธารณะซึ่งเห็นว่ามีผลต่อผลประโยชน์ของชาติ เช่น เขตวัตถุโบราณ เขตประวัติศาสตร์ เขต ป้องกันชาติ-ป้องกันความสงบและเขตที่ไม่เหมาะสมสำหรับการดำเนินกิจการเกี่ยวกับแร่ธาตุ เขตป่าสงวน เขต เพื่ออนุรักษ์ชีวนาพันธุ เขตแพร่พันธุ์ของสัตว์น้ำ สัตว์ป่าและเขตป่ายอดน้ำ 4.เขตสารเคมีอันตราย(คือเขต ทรัพยากรแร่ธาตุที่มีสารเคมีเป็นพิษหรือมีสิ่งมีพิษเจือปนในทั่วประเทศ เช่น เขตที่มีสารหนู สารเคมีร้อนแร่ ทองคำและธาตุอื่นๆ) โดยรัฐจะเป็นผู้ตกลงเกี่ยวกับการกำหนดเขตอนุญาตให้ดำเนินกิจการเกี่ยวกับแร่ธาตุ เขตสงวน เขตหวงห้าม และเขตมีสารเคมีอันตราย รวมทั้งการเปลี่ยนแปลงเขตดังกล่าว ตามการเสนอของ กระทรวงพลังงานและบ่อแร่ กิจการเกี่ยวกับแร่ธาตุ ธุรกิจเกี่ยวกับแร่ธาตุ ประกอบด้วย นิติบุคคลส่วนบุคคล นิติบุคคลหุ้นส่วน และบริษัท ตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 10 ของกฎหมายว่าด้วยวิสาหกิจ นิติบุคคลที่มี จุดประสงค์ดำเนินธุรกิจเกี่ยวกับแร่ธาตุต้องขออนุญาตเก็บข้อมูลเบื้องต้นเฉพาะ จากแผนกพลังงานและบ่อ แร่การขออนุญาตลงทุนทั้งภายในประเทศและต่างประเทศที่มีจุดประสงค์เกี่ยวกับแร่ธาตุต้องยื่นคำร้องต่อ แผนกการที่เกี่ยวข้องเพื่อพิจารณาตามขั้นตอนที่ได้กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยวิสาหกิจ ขนาดของธุรกิจ เกี่ยวกับแร่ธาตุ แบ่งออกเป็น 3 ขนาดคือ ขนาดใหญ่ ขนาดกลางและขนาดน้อย รัฐบาลจะเป็นผู้ตกลงขนาด ของธุรกิจเกี่ยวกับแร่ธาตุบนพื้นฐานของปริมาณและความสำคัญของแร่ธาตุตามการเสนอของกระทรวงพลัง งานและบ่อแร่ประเภทธุรกิจเกี่ยวกับแร่ธาตุ ประกอบด้วย 3 ประเภทคือ ธุรกิจเกี่ยวกับการศึกษาข้อมูล ทางด้านธรณีศาสตร์และแหล่งแร่ ธุรกิจเกี่ยวกับบ่อแร่(ภายหลังจาสิ้นสุดการขุดค้น และการสำรวจแร่ธาตุ ตามการอนุญาตให้สัมปทานแล้ว ถ้าหากผู้ลงทุนมีจุดประสงค์ดำเนินธุรกิจเกี่ยวกับบ่อแร่ก็ต้องศึกษาความ เป็นไปได้ทางด้านเศรษฐกิจ-เทคนิค คัดคำนวณประสิทธิผลทางด้านเศรษฐกิจ ประเมินผลกระทบต่อ

สิ่งแวดล้อม ต่อนิเวศน์วิทยาและผลกระทบต่อสังคม เพื่อขออนุญาตสัมปทานขุดค้นจากรัฐบาล ตามการเสนอของแผนงานที่เกี่ยวข้อง สำหรับการขุดค้นขนาดใหญ่ ต้องให้สภาแห่งชาติเป็นผู้พิจารณา ตามการเสนอของรัฐบาล หากไม่ต้องการดำเนินการต่อให้แจ้งให้รัฐบาลทราบภายใน 2 ปีนับแต่วันที่สำเร็จการสำรวจแร่ธาตุ พร้อมทั้งต้องมอบข้อมูลที่สำรวจนั้นให้รัฐบาลโดยไม่ได้รับค่าทดแทนแต่อย่างใด) และธุรกิจเกี่ยวกับแร่ธาตุเฉพาะ (หมายถึง การดำเนินธุรกิจที่ไม่จำเป็นต้องปฏิบัติตามขั้นตอนการขุดค้น และการสำรวจเหมือนกับการดำเนินธุรกิจเกี่ยวกับบ่อแร่ ธุรกิจเกี่ยวกับแร่ธาตุเฉพาะ คือ การขุดค้นแร่ธาตุแบบหัตถกรรม(อนุญาตเฉพาะพลเมืองลาว) การขุดค้นแร่ธาตุขนาดเล็ก(อนุญาตเฉพาะนิติบุคคลลาว) และการขุดค้นแร่-หินอุตสาหกรรม(อนุญาตเฉพาะนิติบุคคลลาว) นอกจากนี้ได้กำหนดเรื่องความปลอดภัยและสุขภาพของผู้ใช้แรงงานและการปกป้องรักษาสิ่งแวดล้อม และกำหนดสิทธิ หน้าที่ของผู้ดำเนินธุรกิจเกี่ยวกับการศึกษาข้อมูลทางด้านธรณีศาสตร์ และแหล่งแร่ หุ่นของรัฐบาล(กำหนดให้รัฐบาลสามารถเข้าถึงหุ้นกับธุรกิจเกี่ยวกับแร่ธาตุนั้นโดยรัฐบาลสามารถจ่ายค่าหุ้นเป็นเงินสด หรือหักจากเงินปันผลตามจำนวนที่ผู้ลงทุนนั้นต้องจ่ายให้รัฐบาล หรือด้วยรูปแบบอื่นๆ ก็ได้เช่น การเอาแร่ธาตุนั้นเป็นทุนเพื่อจ่ายค่าหุ้นก็ได้) หลังจากผู้ลงทุนได้สำเร็จและเสนอบทรายงานเกี่ยวกับการศึกษาความเป็นไปได้ทางด้านเศรษฐกิจ - เทคนิคแล้ว และกำหนดข้อห้ามสำหรับเจ้าหน้าที่หรือพนักงานของรัฐ การแก้ไขข้อขัดแย้ง และองค์การคุ้มครองงานแร่ธาตุ กำหนดให้รัฐบาลดำเนินงานควบคุมงานแร่ธาตุแบบรวมศูนย์เป็นเอกภาพเดียวกันทั่วประเทศโดยมอบให้กระทรวงพลังงาน และบ่อแร่เป็นใจกลางประสานงานกับแผนงานอื่นๆ เช่นแผนงานการแผนการ และการลงทุน อุตสาหกรรม และการค้า และองค์การปกครองท้องถิ่นที่เกี่ยวข้อง องค์การคุ้มครองงานแร่ธาตุประกอบด้วย กระทรวงพลังงาน และบ่อแร่ แผนกพลังงานและบ่อแร่ แขวง นคร และสำนักงานพลังงานและบ่อแร่เมือง เทศบาล การคุ้มครองและตรวจสอบจากงานแร่ธาตุ และมาตรการต่อผู้มีผลงานและมาตรการต่อผู้ละเมิด โดยการอบรม (กำหนดให้บุคคลหรือองค์การที่ได้ละเมิดกฎหมายฉบับนี้ในสถานเบา หรือเป็นครั้งแรก เช่น รายงานเกี่ยวกับธุรกิจแร่ธาตุไม่ถูกตามกำหนดเวลาปฏิบัติงานซักซ้าไม่ถูกต้องตามแผนการเทคนิค การขุดค้นแร่ธาตุแบบหัตถกรรมโดยไม่ได้รับอนุญาตซึ่งก่อให้เกิดความเสียหายที่มีมูลค่าต่ำกว่า 1 ล้านบาท แต่ได้รับสารภาพจะถูกตักเตือน และอบรม ลงโทษวินัย(มาตรการทางวินัย) กำหนดให้พนักงาน เจ้าหน้าที่ตรวจสอบบ่อแร่ที่ได้ละเมิดระเบียบกฎหมายเกี่ยวกับแร่ธาตุและข้อห้ามที่มีลักษณะเบา ซึ่งไม่เป็นการกระทำผิดทางอาญา และก่อความเสียหายที่มีมูลค่าตั้งแต่ 1 ล้านบาทลงมา แต่ไม่สารภาพ หลบหนีจากความผิดของตน ก็จะถูกลงวินัยตามกรณี ดังนี้ 1. ติดตาม กล่าวเตือนความผิด โดยบันทึกไว้ในสำนวนเอกสารชีวิตประวัติของผู้กระทำผิด 2.หยุดการเลื่อนขั้น ขึ้นเงินเดือน และการยกย่อง 3.ปลดจากตำแหน่ง หรือโยกย้ายไปรับผิดชอบหน้าที่อื่น ที่มีตำแหน่งต่ำกว่าเก่า 4. ให้ออกจากข้าราชการโดยไม่ได้รับสวัสดิการใดๆ ผู้ผิดวินัย ต้องส่งทรัพย์สินที่ตนได้มา โดยไม่ถูกต้องนั้นคืนให้องค์การครบถ้วน และการปรับไหม(กำหนดให้บุคคล หรือองค์การที่ได้ละเมิดระเบียบกฎหมายเกี่ยวกับแร่ธาตุ และข้อห้ามที่ได้กำหนดไว้กฎหมายฉบับนี้ ซึ่งไม่เป็นการกระทำผิดทางอาญา และก่อความเสียหายที่มีมูลค่าเกินกว่า 1 ล้านบาทก็จะถูกปรับไหมเท่าตัวของมูลค่าความเสียหายของแร่ธาตุ ผลิตภัณฑ์แร่ธาตุ ตามราคาท้องตลาด ในกรณีที่มีการละเมิดเป็นครั้งที่สอง หรือเป็นประจำก็จะถูกปรับไหมสองเท่าของมูลค่าความเสียหายของแร่ธาตุ ผลิตภัณฑ์แร่ธาตุ ตามราคาท้องตลาด) มาตรการทางแพ่ง(กำหนดให้ บุคคล องค์การ

วิสาหกิจ หรือบริษัท ที่ได้ละเมิดกฎหมายฉบับนี้ ซึ่งก่อให้เกิดความเสียหายให้แก่ผู้อื่นเกี่ยวกับงานแร่ธาตุ ก็ต้องใช้แทนค่าเสียหายที่ตนได้ก่อขึ้น)หรือถูกดำเนินคดีตามกฎหมายแล้วแต่ละกรณีเบาหรือหนัก(มาตรการทางอาญากำหนดให้บุคคลหรือองค์การ ที่ละเมิดกฎหมายฉบับนี้ ที่เป็นการกระทำผิดทางอาญา เช่น การปลอมแปลงใบอนุญาตดำเนินกิจการเกี่ยวกับแร่ธาตุ การทำลายแหล่งแร่ การลักลอบขุดค้นแร่ธาตุ การไม่ปฏิบัติตามมาตรการรับรองความปลอดภัย และสิ่งแวดล้อม ซึ่งพาให้มีการบาดเจ็บสาหัส หรือเสียชีวิต รับสินบนใช้อำนาจเกินขอบเขต ปลอมแปลงเอกสารต่างๆ เกี่ยวกับแร่ธาตุ ใช้หน้าที่เพื่อหาผลประโยชน์ส่วนตัวจากการดำเนินกิจการเกี่ยวกับแร่ธาตุ ก็จะถูกลงโทษตามกฎหมายอาญา พร้อมทั้งใช้แทนค่าเสียหายที่ตนได้ก่อขึ้นและมาตรา 100 มาตรการเพิ่มโทษนอกจากที่ได้กำหนดไว้ในมาตรา 99 ข้างต้นแล้วผู้กระทำผิดอาจถูกเพิ่มโทษ เช่น การหยุดชั่วคราวในการดำเนินการเกี่ยวกับแร่ธาตุ การถอนใบอนุญาต การริบทรัพย์ พาหนะ และอุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิดตกเป็นของรัฐ

คำสั่งว่าด้วยการจัดตั้งและดำเนินการของคณะกรรมการชี้้นำการพัฒนาพลังงานทดแทน ของสปป.ลาว เลขที่ 395/นย นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 7 กันยายน 2012 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อกำหนดเกี่ยวกับที่ตั้ง ภาระบทบาท หน้าที่ ขอบเขตสิทธิ โครงสร้างการจัดตั้งและระเบียบแบบแผนวิธีการทำงานของคณะกรรมการชี้้นำการพัฒนาพลังงานทดแทน เพื่อให้การดำเนินงานของคณะกรรมการดังกล่าวมีประสิทธิภาพผลในการส่งเสริมการพัฒนาพลังงานทดแทน รวมถึงการผลิตไฟฟ้าขนาดเล็กน้อยชายในประเทศ ใช้เอง ไฟฟ้าจากระบบ พลังงานความร้อนที่ปรุงแต่งและโรงงานอุตสาหกรรม และการประสานงานเพื่อจัดหาที่ดิน การปลูกพืชเพื่อเป็นวัตถุดิบ การผลิต การปรุงแต่ง การจำหน่าย การคุ้มครองการติดตาม ตรวจสอบ มาตรการในการส่งเสริม การลงทุน และแก้ไขปัญหาเกี่ยวกับขบวนการพัฒนาน้ำมันเชื้อเพลิง(ไฟ)ชีวภาพอย่างเป็นเอกภาพทั่วประเทศ คณะกรรมการชี้้นำการพัฒนาพลังงานทดแทน (คชพท) (Steering Committee for Renewable Energy Development : SCRED) คือองค์การหนึ่งของรัฐที่ไม่ประจำการ คณะกรรมการดังกล่าวมีภาระบทบาท เป็นเลขธิการและให้คำปรึกษาให้แก่รัฐบาลในงานที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาพลังงานทดแทน และขบวนการพัฒนาน้ำมันเชื้อเพลิงชีวภาพและเป็นผู้ประสานงานเกี่ยวกับการกำหนดและวางแผนใช้ที่ดินในการปลูกพืชเพื่อเป็นวัตถุดิบการผลิต การปรุงแต่ง การจำหน่าย การคุ้มครอง การติดตาม ตรวจสอบ มาตรการในการส่งเสริม การลงทุน และแก้ไขปัญหาที่เกี่ยวข้องกับขบวนการพัฒนาดังกล่าวเพื่อรับรองการดำเนินงานตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจ-สังคมของรัฐบาลและพลังงานทดแทนอย่างยั่งยืน โดยกำหนดให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพลังงานและป่าไม้ เป็นประธาน งบประมาณของคณะกรรมการชี้้นำการพัฒนาพลังงานทดแทน ได้มาจากงบประมาณประจำปีของรัฐบาล และภาคส่วนรัฐ และเอกชน การช่วยเหลือขององค์การสากล และแหล่งรายรับอื่นๆ ที่ไม่ขัดกับระเบียบกฎหมาย

กฎหมายว่าด้วยที่ดิน การเวนคืนที่ดิน การปฏิรูปที่ดิน การจัดรูปที่ดิน การผังเมืองและการเกษตร

ในอดีตถึงปัจจุบันกฎหมายที่ดินสปป.ลาวได้มีการแก้ไข และปรับปรุง และมีการยกเลิกกฎหมายว่าด้วยที่ดินจำนวนหลายฉบับ ในปัจจุบัน สปป.ลาว มีกฎหมายว่าด้วยที่ดิน²¹¹ ที่ใช้ในปัจจุบันคือ กฎหมายว่าด้วยที่ดิน เลขที่ 04/สพข ลงวันที่ 21 ตุลาคม 2003 และดำรัสว่าด้วยการดำเนินการตามกฎหมายว่าด้วยที่ดิน เลขที่ 88/ นย นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 3 มิถุนายน 2008 และเป็นกฎหมายหลักซึ่งกำหนดให้รัฐต้องส่งเสริมภาคส่วนเศรษฐกิจ และสังคม เข้าในส่วนของการพัฒนาที่ดิน ด้วยการวางนโยบาย วิธีการ และมาตรการต่างๆ เช่น การศึกษาอบรม และการสร้างกองทุน เพื่อปกป้องรักษา และปรับปรุงที่ดิน การส่งเสริมการลงทุนด้านแรงงาน วัตถุ เทคโนโลยี การก่อสร้างโครงสร้างพื้นฐาน และการคุ้มครอง- บริหารที่ดี เพื่อให้ที่ดิน มีคุณภาพดีและมีมูลค่าเพิ่มขึ้น โดยได้กำหนดหลักการเกี่ยวกับการคุ้มครองที่ดิน และการขึ้นทะเบียนที่ดิน สิทธิ และหน้าที่ของผู้ใช้ที่ดิน การตรวจสอบ การใช้ที่ดิน การแก้ไขปัญหาที่ดิน มาตรการต่อผู้มีผลงาน และมาตรการต่อผู้ละเมิดโดยกำหนดให้บุคคล หรือองค์การใดที่ใช้ที่ดิน หากได้ละเมิดระเบียบกฎหมายเกี่ยวกับที่ดินก่อความเสียหายให้แก่สาธารณะสิ่งแวดล้อม ทรัพย์สิน สุขภาพ หรือชีวิตของผู้อื่น จะถูกปรับใหม่ หรือลงโทษทางอาญาแล้วแต่เบาหรือหนัก (กำหนด มาตรการทางอาญา ในการปฏิบัติงาน เกี่ยวกับที่ดิน บุคคลใดหากได้ละเมิดกฎหมายเช่น ใช้ตำแหน่งหน้าที่ ใช้อำนาจเกินขอบเขต รับสินบน ปลอมแปลงเอกสาร เพื่อหาผลประโยชน์ส่วนตัว ที่ได้ก่อความเสียหายแก่ผลประโยชน์ของรัฐ สาธารณะ หรือของบุคคลอื่น จะถูกลงโทษทางอาญา พร้อมทั้งใช้ค่าเสียหายที่ตนได้ก่อขึ้นรวมทั้งใช้ค่าเสียหายที่ตนได้ก่อขึ้น นอกจากโทษข้างต้นที่กล่าวมาแล้ว ผู้กระทำความผิดอาจจะได้รับโทษเพิ่มขึ้นเช่น ถอนการจดทะเบียนที่ดิน โฉนด ที่ดิน หรือใบอนุญาตอื่นๆ เกี่ยวกับการใช้หรือการใช้ที่ดิน

กฎหมายว่าด้วยที่ดิน เลขที่ 04/สพข ลงวันที่ 21 ตุลาคม 2003 มีวัตถุประสงค์เพื่อกำหนดระเบียบการคุ้มครอง การปกป้องรักษา และใช้ที่ดินให้มีประสิทธิภาพถูกต้องตามเป้าหมายและระเบียบกฎหมาย ในการส่วนการเพิ่มทวีการพัฒนาเศรษฐกิจ-สังคมแห่งชาติ รวมทั้งปกป้องรักษาสิ่งแวดล้อมและเขตนํ้าดินแดนของ สปป.ลาว ที่ดินแห่งสปป.ลาว คือเนื้อที่ที่ดินซึ่งอยู่ในเขตแดนของสปป.ลาว ประกอบด้วยหน้าดิน พื้นดิน ภูเขา เกาะดอน รวมทั้งพื้นน้ำ น่านน้ำและน่านฟ้าและรวมถึงทรัพยากรของชาติใช้ในการดำรงชีวิตและทำมาหากินของพลเมืองลาว เป็นพาหนะอันสำคัญแห่งการผลิต การพัฒนาเศรษฐกิจ-สังคม และการป้องกันชาติ-ป้องกันความสงบ ธรรมชาติเกี่ยวกับที่ดินแห่งสปป.ลาวกำหนดให้เป็นกรรมสิทธิ์สืบทอดตามวงศาตามาตราแห่งชาติตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 17 ของรัฐธรรมนูญ ซึ่งรัฐคุ้มครองอย่างรวมศูนย์และเป็นเอกภาพทั่วประเทศและมอบให้บุคคล ครอบครัวและเศรษฐกิจ หากเป็นการเช่า หรือสัมปทาน มอบให้กรมกองประกอบอาวุธ องค์การ

²¹¹ เริ่มต้นจาก 1. ฉบับแก้ไขเปลี่ยนแปลงข้อกำหนดฉบับเลขที่ 22/ปสล ลงวันที่ 21 มีนาคม 1989 ว่าด้วยการคุ้มครองและการใช้ที่ดินนิสกรรมในสปป.ลาว 2. ดำรัสนายกรัฐมนตรี เลขที่ 129 /นย ลงวันที่ 18 พฤศจิกายน 1979 ว่าด้วยที่ดิน และเงื่อนไขของพวกปฏิบัติภารกิจที่ศาลตัดสิน 3. ดำรัสนายกรัฐมนตรี ฉบับเลขที่ 99/นย ลงวันที่ 19 ธันวาคม 1992 และ 4. กฎหมายว่าด้วยที่ดิน เลขที่ 01/97 ลงวันที่ 12 เมษายน 1997 5.กฎหมายว่าด้วยที่ดิน เลขที่ 04/สพข ลงวันที่ 21 ตุลาคม 2003 5.ดำรัสว่าด้วยการจัดตั้งปฏิบัติ กฎหมายว่าด้วยที่ดิน เลขที่ 101/นย ลงวันที่ 20 เมษายน 2005 6.ดำรัสว่าด้วยการดำเนินการตามกฎหมายว่าด้วยที่ดิน เลขที่ 88/ นย นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 3 มิถุนายน 2008

ของรัฐ องค์การเมือง แนวลาสร้างชาติ และองค์การมหาชน สำหรับชาวต่างชาติ ผู้ไม่มีสัญชาติ คนต่างประเทศและนิติบุคคลต่างชาติกำหนดให้เช่า หรือสัมปทาน การคุ้มครองที่ดินที่สปป.ลาว (องค์การควบคุมประกอบด้วย องค์การคุ้มครองที่ดินแห่งชาติ (อคทช.)²¹² (คือองค์การจัดตั้งคุ้มครองรัฐชั้นศูนย์กลาง สังกัดอยู่ในโครงสร้างการบริหาร) องค์การคุ้มครองที่ดินประจำแขวง นครของสำนักงานนายกรัฐมนตรี ฐานเท่ากับทบวง มีภาระบทบาทเป็นเลขาธิการช่วยรัฐบาล ในการคุ้มครองรัฐเกี่ยวกับที่ดินทั่วประเทศ) องค์การ คุ้มครองที่ดินประจำเมือง เทศบาล หน่วยงานที่ดินประจำบ้าน โดยรัฐบาลเป็นผู้กำหนด) การแบ่งออกเป็น 2 เขต คือ (1.เขตภูเขา ชายเขา ภูตอย ประกอบไปด้วย เขตตัวเมือง เขตชนบท เขตเศรษฐกิจเฉพาะ และเขตเศรษฐกิจพิเศษ) การแบ่งประเภทที่ดิน คือ 1.ที่ดินกสิกรรม(เพื่อใช้ในการปลูก ผัก เลี้ยงสัตว์ และการคั้นคว่ำทดลองด้านกสิกรรมรวมทั้งที่ดินชลประทาน โดยกระทรวงกสิกรรมและป่าไม้เป็นผู้ดูแลที่ดินกสิกรรม กำหนดที่ดินกสิกรรมประเภทต่างๆ คั้นคว่ำวางระเบียบการคุ้มครอง การปกป้องรักษาการพัฒนาและการใช้ที่ดินประเภทดังกล่าว แล้วนำเสนอต่อรัฐบาลเพื่อพิจารณารับรอง โดยกำหนดให้องค์การปกครองเมือง เทศบาล เป็นผู้พิจารณาตกลงมอบสิทธิในการใช้ที่ดินกสิกรรมที่อยู่ในการคุ้มครองของตนให้บุคคล และการจัดตั้งใช้โดยออกใบรับรองการใช้ประโยชน์ที่ดิน(ใบยั่งยืน)ให้ ใบรับรองที่ดินนี้มีอายุ 3 ปี ถ้าหากภายในกำหนดเวลาดังกล่าวนี้ใช้ที่ดินถูกต้องตามประเภท ตามระเบียบการ ไม่มีการคัดค้านจะมีสิทธินำเสนอองค์การคุ้มครองที่ดิน ประจำแขวง นคร เพื่อขอใบที่ดิน (โฉนดที่ดิน) เกี่ยวกับกรรมสิทธิ์ในที่ดิน 2.ที่ดินป่าไม้ (การคุ้มครองที่ดินป่าไม้ กำหนดให้เนื้อที่ดินทุกส่วนที่มีป่าไม้อยู่ หรือที่ดินไม่มีป่าไม้ปกคลุมแต่รัฐได้กำหนดให้เป็นที่ดินป่าไม้ตามที่กำหนดไว้ในกฎหมายป่าไม้ โดยกำหนดให้กระทรวงกสิกรรมและป่าไม้เป็นผู้คุ้มครองที่ดินป่าไม้ กำหนดที่ดินป่าไม้ประเภทต่างๆ คั้นคว่ำวางระเบียบการคุ้มครอง การปกป้องรักษา การพัฒนาและการใช้ที่ดินประเภทดังกล่าว รวมทั้งการปกป้องรักษาสิ่งแวดล้อม แล้วนำเสนอต่อรัฐบาลเพื่อพิจารณารับรองโดยรัฐอนุญาตให้บุคคลและครอบครัวใช้ที่ดินป่าไม้ ที่เป็นที่ดินเขาหัวโล้น หรือป่าทรุดโทรมอย่างถูกต้องตามเป้าหมายและยาวนานโดยมีประสิทธิผลในจำนวนไม่เกิน 3 ตารางกม.ต่อหนึ่งแรงงาน ในครอบครัว ถ้าผู้ใดหากต้องการใช้ที่ดินป่าไม้มากกว่านี้ก็มีสิทธิเสนอขอเช่า หรือสัมปทานรัฐ การมอบสิทธิใช้ที่ดินป่าไม้กำหนดให้ องค์การปกครองเมือง เทศบาลประสานงานกับ องค์การปกครองบ้าน เป็นผู้พิจารณาตกลงมอบสิทธิใช้ที่ดินป่าไม้ที่อยู่ในการคุ้มครองของตน ให้บุคคลและการใช้โดยออกหนังสือรับรองการใช้ประโยชน์(ใบยั่งยืน)ให้ ใบยั่งยืนนี้มีกำหนดอายุ 3 ปี ถ้าหากภายในกำหนดเวลานี้มีการใช้ประโยชน์ที่ดินถูกต้องแล้ว จึงมีสิทธินำเสนอขอใบตราดิน กรรมสิทธิ์ในที่ดินประจำแขวง นคร) 3.ที่ดินบริเวณน้ำ(หมายถึงที่ดินซึ่งอยู่พื้นน้ำ หรืออยู่ล้อมรอบแหล่งน้ำ ได้แก่ที่ดินพื้นน้ำ ที่ดินยอดน้ำ ที่ดินริมน้ำ ที่ดินกลางน้ำ ที่งอก(ที่ดินเปิงใหม่) ที่ดินน้ำที่เกิดจากการเปลี่ยนแปลงของผิวดิน หรือการเปลี่ยนแปลงของแหล่งน้ำ การคุ้มครองที่ดินบริเวณน้ำ กำหนดให้กระทรวงกสิกรรมและป่าไม้เป็นผู้คุ้มครอง คั้นคว่ำวางระเบียบการเกี่ยวกับการคุ้มครอง การปกป้องรักษา การพัฒนาและการใช้ที่ดินประเภทดังกล่าว โดยประสานงานกับองค์การปกครองท้องถิ่น ณ ที่ดินบริเวณที่มีน้ำนั้นเพื่อเสนอต่อรัฐบาลเพื่อพิจารณารับรอง) 4.

²¹² คำสั่งนายกรัฐมนตรี เลขที่ 67/นย นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 18 พฤษภาคม 2004 ว่าด้วยการจัดตั้งและการดำเนินงานขององค์การคุ้มครองที่ดินแห่งชาติ

ที่ดินอุตสาหกรรม(หมายถึง ที่ดินหรือบริเวณที่ดินซึ่งรัฐกำหนดให้เป็นที่ตั้งโรงจักร โรงงาน รวมทั้งสถานที่พักของลูกจ้าง พื้นที่อุตสาหกรรม เขตอุตสาหกรรม นิคมอุตสาหกรรม สถาบันหรือศูนย์ค้นคว้าทดลอง อุตสาหกรรม ทางด้านเทคนิควิทยาศาสตร์ สถานที่บำบัดน้ำเสีย สถานที่ทำลายสิ่งเศษเหลืออุตสาหกรรม แหล่งวัตถุดิบพลังงาน ทางสายส่งไฟฟ้า ทางส่งพลังงาน และท่อส่งแก๊ส ท่อน้ำประปา เขตบ่อแร่ และที่ดินอื่นๆ ที่ใช้ในอุตสาหกรรม กำหนดให้กระทรวงอุตสาหกรรมและหัตถกรรมเป็นผู้ควบคุมดูแลที่ดินอุตสาหกรรม ส่วนที่ดินแหล่งทางส่งสายไฟฟ้า ท่อพลังงาน และแก๊ส ท่อน้ำประปา ให้ประสานงานกับแผนกการคมนาคมขนส่ง ไปรษณีย์และก่อสร้างและแผนกการอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง บุคคลที่จะใช้ที่ดินอุตสาหกรรม ต้องได้รับอนุญาตจากแผนกการอุตสาหกรรมและหัตถกรรม และได้รับอนุญาตจากองค์การผังเมืองไม่ก่อความเสียหายให้แก่ผู้อื่นแก่สาธารณะหรือสิ่งแวดล้อม รักษาสภาพหน้าดินและพื้นที่ดินให้คืนสู่สภาพเดิม ภายหลังที่ได้เข้าใช้แล้วสำหรับที่ดินบ่อแร่) 5.ที่ดินคมนาคม (หมายถึงที่ดินที่ใช้สำหรับใช้เป็นเส้นทาง ขอบทาง ร่องน้ำ เขตสงวนขอบทาง สถานที่ตั้งสะพาน สายส่งโทรศัพท์ ที่ตั้งสถานีสื่อสาร รวมทั้งสนามบิน ท่าเรือ สถานีรถขนส่ง สินค้า และรถโดยสาร อุโมงค์ ทางรถไฟ สถานที่ตั้งสายการขนส่ง และที่ดินอื่นๆ ที่ใช้ในการงานคมนาคมขนส่ง โดยกำหนดให้ กระทรวงคมนาคมขนส่ง ไปรษณีย์และก่อสร้าง เป็นผู้ควบคุมดูแลที่ดินคมนาคม ค้นคว้าระเบียบการเกี่ยวกับการคุ้มครอง การปกป้องรักษา การพัฒนาและการใช้ที่ดิน ประเภทดังกล่าวแล้วนำเสนอต่อรัฐบาลเพื่อพิจารณารับรอง) 6.ที่ดินวัฒนธรรม(หมายถึง สถานที่ตั้งของมรดกทางด้านวัฒนธรรม ที่เกี่ยวข้องกับการร่องรอยทางประวัติศาสตร์ วัตถุโบราณ ปูนูนียสถาน วัดวาอาราม ทิวทัศน์ธรรมชาติ สิ่งปลูกสร้างทางด้านวัฒนธรรมและสถานที่อื่นๆ ที่รัฐกำหนดให้เป็นที่ดินวัฒนธรรมและการท่องเที่ยว โดยกำหนดให้กระทรวงแถลงข่าว และวัฒนธรรม เป็นผู้ควบคุมดูแลที่ดินวัฒนธรรมในทั่วประเทศ ค้นคว้าระเบียบการเกี่ยวกับการคุ้มครอง การปกป้องรักษา การพัฒนา และการใช้ที่ดินประเภทดังกล่าว แล้วนำเสนอต่อรัฐบาลเพื่อพิจารณารับรองเอาบุคคลหรือนิติบุคคลที่ใช้ที่ดินวัฒนธรรมนั้น ต้องปฏิบัติตามระเบียบการเกี่ยวกับการคุ้มครอง การใช้และการปกป้องรักษาที่ดินวัฒนธรรม) 7.ที่ดินป้องกันชาติ-ป้องกันความสงบ(หมายถึง ที่ดินที่ใช้ในการงานป้องกันชาติ ป้องกันความสงบ สถานที่ตั้งค่าย สำนักงาน กรมกอง สถานที่พัก โรงเรียนและสนามฝึกวิชาทหาร ตำรวจ สนามปืนใหญ่ สนามบิน ท่าเรือ โกดัง โรงพยาบาล โรงจักร โรงงาน สถานที่พักผ่อนของทหาร ตำรวจ และที่ดินอื่นๆ ที่ใช้ในงานป้องกันชาติ ป้องกันความสงบ กำหนดให้ กระทรวงป้องกันประเทศและกระทรวงป้องกันความสงบ เป็นผู้ควบคุมดูแลที่ดินป้องกันชาติ ป้องกันความสงบ ค้นคว้าระเบียบการ เกี่ยวกับงานคุ้มครองการปกป้องรักษา การพัฒนาและการใช้ที่ดินประเภทดังกล่าวที่ขึ้นกับการดูแลของตนแล้วนำเสนอต่อรัฐบาลเพื่อพิจารณารับรอง การใช้ที่ดินประเภทอื่นในการป้องกันชาติ ป้องกันความสงบ เมื่อมีความจำเป็นกรมกองป้องกันชาติ ป้องกันความสงบ สามารถใช้ที่ดินประเภทอื่น ไม่ว่าของบุคคล หรือนิติบุคคลในงาน ป้องกันชาติ ป้องกันความสงบ ตามการตกลงของรัฐบาล โดยภายหลังหากหมดความจำเป็นในการใช้แล้ว ต้องส่งที่ดินดังกล่าวคืนให้แก่เจ้าของเดิม ในกรณีที่ใช้แล้วมีความเสียหายเกิดขึ้นกับผู้ได้รับสิทธิใช้ประโยชน์ในที่ดินนั้นก็ให้พิจารณาชดเชยค่าเสียหายตามความเหมาะสม) 8.ที่ดินปลูกสร้าง (หมายถึง ที่ดินที่ได้กำหนดไว้เพื่อนำใช้ในการปลูกสร้างที่อยู่อาศัยโรงจักร โรงงาน สำนักงาน องค์การ และสถานที่สาธารณะ กำหนดให้องค์การคุ้มครองที่ดินแห่งชาติ เป็นผู้ควบคุมดูแลที่ดินปลูกสร้าง ค้นคว้าระเบียบการเกี่ยวกับการคุ้มครอง การปก

ปกป้องรักษา การพัฒนาและการใช้ที่ดินประเภทดังกล่าวแล้วนำเสนอต่อรัฐบาลเพื่อพิจารณารับรอง โดยกำหนดประเภทที่ดินปลูกสร้าง ดังนี้คือ ที่ดินปลูกสร้างเพื่อสาธารณะประโยชน์ ที่ดินปลูกสร้างที่อยู่อาศัย ที่ดินปลูกสร้างโรงจักรโรงงาน และที่ดินปลูกสร้างสำนักงาน องค์กร โดยกำหนดให้ที่ดินปลูกสร้างต้องปฏิบัติตามผังเมือง และตามอัตราส่วนของที่ดินปลูกสร้างแต่ละประเภทที่ได้กำหนดไว้ รัฐบาลกำหนดกรรมสิทธิ์ใช้ที่ดินปลูกสร้างโดยอนุญาตให้บุคคล และครอบครัวใช้ที่ดินปลูกสร้างอย่างถูกต้องตามเป้าหมายมีประสิทธิผล มีความสงบและยาวนานในเนื้อที่ไม่เกิน 800 ตารางกิโลเมตรต่อคนในครอบครัว) นอกจากนี้ได้กำหนดให้มีการขึ้นทะเบียนที่ดินคือการรับรองสิทธิในการใช้ที่ดินอย่างถูกต้องตามกฎหมาย ให้แก่บุคคล หรือ องค์กรเพื่อไม่ให้เกิดการปลอมแปลงการใช้ที่ดิน อำนวยความสะดวกให้แก่การควบคุมดูแล และปกป้องรักษาที่ดิน อย่างเป็นเอกภาพทั่วประเทศ รัฐบาลจะเป็นผู้กำหนดขอบเขตที่ดินแต่ละประเภท โดยรัฐเป็นผู้จัดสรรและจัดแบ่งขอบเขตที่ดินแต่ละประเภททั่วประเทศแล้วนำเสนอต่อสภาแห่งชาติเพื่อพิจารณา องค์กรปกครองท้องถิ่นเป็นผู้กำหนดขอบเขตที่ดินประเภทต่างๆ ภายในขอบเขตความรับผิดชอบโดยสอดคล้องกับการกำหนดขอบเขต ประเภทที่ดิน ที่รัฐได้กำหนดออก แล้วนำเสนอให้องค์กรปกครองชั้นสูงกว่าตนถัดขึ้นไปนั้น เพื่อพิจารณารับรอง การเช่าที่ดิน รัฐอนุญาตให้พลเมืองลาวเช่าที่ดินของรัฐสูงสุดไม่เกิน 30 ปีและสามารถต่อได้แล้วแต่กรณี การได้รับสิทธิในการใช้ที่ดิน บุคคลหรือการจัดตั้งจะได้รับสิทธิใช้ที่ดิน 3 กรณีคือ 1.โดยวิธีการมอบของรัฐ 2.การโอน 3.การสืบทอดมรดก (ตกทอดโดยทายาท) โดยกำหนดสิทธิในการใช้ที่ดิน มีดังนี้คือ สิทธิปกป้องรักษาที่ดิน สิทธิใช้ที่ดิน สิทธิได้รับดอกผลจากที่ดิน สิทธิโอนสิทธิการใช้ที่ดิน และสิทธิในการสืบทอดการใช้ที่ดิน (ทายาท) นอกจากนี้ได้กำหนดสิทธิและหน้าที่ของคนต่างชาติ หรือผู้ไม่มีสัญชาติ และคนต่างประเทศเกี่ยวกับการเช่า หรือสัมปทานที่ดิน โดยกำหนดให้บุคคลดังกล่าวสามารถเช่าหรือสัมปทานที่ดินของรัฐได้ โดยกำหนดว่าหากชาวต่างประเทศ ผู้ไม่มีสัญชาติ ถ้าต้องการจะเช่าที่ดินที่มีการพัฒนาแล้วจากพลเมืองลาวต้องได้รับอนุญาตจากองค์กรปกครองแขวง นคร ที่ที่ดินตั้งอยู่ และสำหรับคนต่างประเทศต้องให้องค์การคุ้มครองที่ดินแห่งชาติเป็นผู้อนุญาตตามการเสนอขององค์กรปกครองแขวง นครที่ที่ดินตั้งอยู่และกำหนดระยะเวลาเช่าหรือสัมปทานที่ดินจากรัฐ ไม่ให้เช่าเกิน 30 ปี และสามารถเช่าต่อได้ หากเป็นที่ดินจากพลเมืองลาว ให้เช่าสูงสุดไม่เกิน 20 ปีและสามารถต่อสัญญาได้ โดยความเห็นชอบขององค์กรปกครองแขวง นคร ณ ที่ดินนั้นตั้งอยู่ และหากเป็นการเช่าโดยคนต่างประเทศที่มาลงทุนอยู่ สปป.ลาว สามารถเช่าได้สูงสุดไม่เกิน 50 ปีและสามารถต่อสัญญาได้ตามการตกลงของรัฐบาล แต่หากเช่าที่ดินจากพลเมืองลาวโดยคนต่างประเทศที่มาลงทุน กำหนดให้เช่าได้ไม่เกิน 30 ปี และต่อสัญญาได้และโดยการได้รับความเห็นชอบจากองค์กรคุ้มครองที่ดินแห่งชาติ ตามการเสนอขององค์กรปกครองแขวง นคร และสำหรับเขตเศรษฐกิจเฉพาะและเขตเศรษฐกิจพิเศษนั้น กำหนดเวลาเช่าหรือสัมปทานที่ดินสูงสุดไม่เกิน 75 ปีและสามารถต่อสัญญาได้โดยการรับรองจากสภาแห่งชาติ หากเป็นการเช่าหรือสัมปทานที่ดินที่มีเนื้อที่สูงกว่า 10,000 ตารางกิโลเมตร ขึ้นไปจะต้องได้รับการรับรองจากสภาแห่งชาติ และสามารถกำหนดและแผนการการเช่า โดยกำหนดระยะเวลาที่แท้จริงในกิจการนั้นได้และสำหรับสถานทูตหรือองค์กรสากล ที่ต้องการใช้ที่ดินของสปป.ลาว สามารถเช่า แลกเปลี่ยนตามการตกลงระหว่างรัฐบาลแห่งสปป.ลาวกับรัฐบาลประเทศที่เกี่ยวข้องในกรณีนี้กำหนดระยะเวลาเช่าไม่เกิน 99 ปี นอกจากนี้ได้กำหนดค่าทดแทนค่าเสียหาย หากมีการละเมิดระเบียบกฎหมายที่ได้กำหนดไว้ และการ

กำหนดการแก้ไขปัญหาที่ดิน กรณีการใช้ที่ได้ที่ไม่ได้รับอนุญาต หรือการใช้ไม่ถูกต้องตามเป้าหมาย ตามระเบียบกฎหมาย การไม่เสียภาษี อากรหรือค่าธรรมเนียมที่ดิน และการแก้ไขข้อขัดแย้งทางแพ่ง เช่น การสืบทอดมูลมรดกที่ดิน การโอนสิทธิใช้ที่ดิน หรือสัญญาทางแพ่งอื่นๆ โดยกำหนดให้ศาลประชาชนเป็นผู้พิจารณาตัดสินตามกฎหมาย และนโยบายต่อผู้มีผลงาน และมาตรการต่อผู้ละเมิด และมาตรการทางอาญา เช่น อำนาจโดยไม่ชอบในหน้าที่ รับสินบน ปลอมแปลงเอกสาร เป็นต้น

คำรัสว่าด้วยการดำเนินการตามกฎหมายว่าด้วยที่ดิน เลขที่ 88/ นย นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 3 มิถุนายน 2008 คำรัสฉบับนี้บัญญัติขึ้นเพื่อดำเนินการตามกฎหมายว่าด้วยที่ดินเกี่ยวกับการคุ้มครอง การปกป้องรักษา การใช้ และการพัฒนาที่ดินให้มีประสิทธิภาพ มีความสงบ ยุติธรรม ถูกต้องตามเป้าหมายและเป็นเอกภาพเดียวกันทั่วประเทศ²¹³ โดยกำหนดเพิ่มเติมเกี่ยวกับการส่งเสริมการพัฒนาที่ดินโดยกำหนดให้องค์การคุ้มครองที่ดินแห่งชาติเป็นผู้ดำเนินงานประสานงานกับภาคส่วนที่เกี่ยวข้องและองค์การปกครองท้องถิ่น เพื่อส่งเสริมการพัฒนาที่ดิน เช่น การเก็บข้อมูลและวางแผน ศึกษาค้นคว้านโยบายและระเบียบการ ใช้แรงงานที่ดินวัตถุ งบประมาณ เทคนิค เทคโนโลยีของรัฐ บุคคล หรือของการเข้าใช้การพัฒนาที่ดินเพื่อสร้างพื้นฐานโครงสร้าง และรัฐบาลสร้างบริษัทพัฒนาและบริการที่ดินเพื่อทำหน้าที่พัฒนาและบริการด้านที่ดินตามการตกลงของรัฐ สำหรับการจัดตั้งและการดำเนินงานของบริษัทดังกล่าวกำหนดไว้ในระเบียบการเฉพาะ นอกจากนี้ มีการกำหนดเพิ่มเติมเกี่ยวกับการอนุญาตให้ใช้ที่ดินหรือสิทธิใช้ที่ดิน กำหนดให้นับแต่วันที่ประกาศใช้กฎหมายว่าด้วยที่ดินนี้ ถ้าบุคคลและการดำเนินการขององค์การใดที่ต้องการใช้ที่ดินต้องยื่นคำร้องขอต่อหน่วยงานที่ดินประจำบ้านเพื่อเสนอต่อองค์การคุ้มครองที่ดินประจำเมือง เทศบาล ศึกษาและนำเสนอต่อองค์การปกครองเมือง เทศบาลพิจารณาตามสิทธิของตน ผู้ที่ได้จับจองที่ดินในระยะเวลาที่ผ่านมาแล้วที่ไม่อยู่ในข้อ 1 และข้อ 2 ที่ได้กำหนดไว้ในมาตรา 6 ของคำรัสฉบับนี้ ที่ได้พัฒนาแล้วแต่หากยังไม่ทันได้รับสิทธิใช้ก็ให้ไปแจ้งต่อองค์การที่เกี่ยวข้องเพื่อขอสิทธิในการใช้ที่ดิน และกำหนดให้ห้ามจับจองที่ดิน โดยไม่ถูกต้องตามกฎหมาย ดังนี้ คือ 1. จับจองที่ดินเขตป่าสงวน ป่าดงดิบ ป่ายอดน้ำ ที่ดินบริเวณบ่อแร่ บริเวณเขตวัฒนธรรม และโบราณสถาน เขตท่องเที่ยวธรรมชาติ เขตประวัติศาสตร์ และเขตสงวนของรัฐ 2. จับจองที่ดินโดยไม่ได้รับอนุญาต ด้วยรูปแบบการขุดดินทำร่อง ปลูกต้นไม้ ปักเขต ล้อมรั้วไว้ ปลูกเรือน หรือร้านเพื่อสร้างที่อยู่อาศัย หมายเขตแดนหรือแบ่งเขตแดนตามสายน้ำ และห้วยน้ำตามธรรมชาติและใช้สิทธิหวงห้ามสงวนเป็นของตน หรือใช้อำนาจ หน้าที่ตำแหน่งบุคคลเอาที่ดินเขตสงวนของรัฐ และที่ดินที่รัฐยังไม่ได้จัดสรร และห้ามออกหนังสืออนุญาตให้สิทธิหรือสิทธิใช้ที่ดิน โดยห้ามไม่ให้องค์การปกครองท้องถิ่นและองค์การที่มีสิทธิอำนาจเกี่ยวข้องกับการออกหนังสืออนุญาตให้ใช้สิทธิหรือสิทธิใช้ที่ดินแก่บุคคล หรือการดำเนินการตามประเภทที่ดินดังต่อไปนี้ 1. ที่ดินป่าป้องกัน ป่าสงวน และป่าดงดิบ 2. ที่ดินบริเวณเขื่อนหรืออ่างเก็บน้ำธรรมชาติ 3. ที่ดินยอดห้วย ยอดแม่น้ำ ลำคลอง ที่ดินริมหนอง บึงตามธรรมชาติ และ ที่ดินที่รัฐสงวนไว้ 4. ที่ดินเขตสงวนหวงห้ามของรัฐ และของสาธารณะ 5. ที่ดินบริเวณบ่อแร่ 6. ที่ดินเขตวัฒนธรรม โบราณสถาน เขตประวัติศาสตร์และเขตท่องเที่ยวธรรมชาติ 7. ที่ดินป้องกันชาติ ป้องกันความสงบ 8. ที่ดินคมนาคม ที่สงวนไว้สร้างทางหรือสร้างสิ่งสาธารณะ

²¹³ อิงตามกฎหมายว่าด้วยที่ดินฉบับเลขที่ 04/สพช ลงวันที่ 21 ตุลาคม 2003

ประโยชน์อื่น ๆ 9. ที่ดินที่สงวนไว้สำหรับสร้างสายส่งหรือท่อสายไฟฟ้า 10. ที่ดินที่มีระเบียบกฎหมายหวงห้ามแล้ว การควบคุมดูแลที่ดิน กำหนดให้องค์การคุ้มครองที่ดิน ตามภาคส่วนต่างๆ เช่น กระทรวงกลาโหม และป่าไม้ กระทรวงโยธาธิการ และขนส่ง กระทรวงอุตสาหกรรมและการค้า กระทรวงพลังงานและแร่ กระทรวง แถลงข้าวและวัฒนธรรม กระทรวงป้องกันประเทศ และกระทรวงป้องกันความสงบ โดยประสานงานกับ องค์การคุ้มครองที่ดินแห่งชาติ ศึกษาชโยบาย และระเบียบการเกี่ยวกับการคุ้มครองการใช้ที่ดิน ที่อยู่ในความ รับผิดชอบของตน เพื่อเสนอให้รัฐบาลอนุมัติ การควบคุมดูแลที่ดิน ขึ้นท้องถิ่น ประกอบด้วย องค์การคุ้มครอง ที่ดินประจำแขวง นคร องค์การคุ้มครองที่ดินประจำเมือง เทศบาล หน่วยงานที่ดินประจำบ้านเป็นต้น นอกจากนี้ได้กำหนดการประเมินมูลค่าที่ดิน โดยกำหนดให้องค์การคุ้มครองที่ดินแห่งชาติ ประเมินมูลค่าที่ดิน ขึ้นศูนย์กลางโดยประสานงานกับบรรดากระทรวงการต่างๆ โดยการประเมินมูลค่าที่ดินต้องใช้ค่ากรจด ทะเบียน การเวนคืนที่ดิน การเช่า หรือสัมปทาน และการโอนสิทธิในการใช้ที่ดิน ไม่ให้เกิน 2 ปีต้องได้มีการ ตรวจตราและประเมินใหม่ ในการกำหนดราคาการประเมินที่ดินขึ้นท้องถิ่นต้องให้องค์การคุ้มครองที่ดิน ประจำ แขวง นคร และเมือง เทศบาล โดยประสานงานกับภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง เป็นผู้ดำเนินการศึกษาค้นคว้ารายงาน ขอความเห็นจากองค์การปกครองชั้นของตนแล้วนำเสนอต่อองค์การคุ้มครองที่ดินแห่งชาติพิจารณาตกลง องค์การที่ดินประจำเมือง เทศบาล และหน่วยงานที่ดินประจำบ้านมีหน้าที่ให้ข้อมูล และอาจจะถูกเชิญเข้าร่วม ในงานการประเมินมูลค่าที่ดินอยู่ชั้นแขวง นคร และได้กำหนดเอกสารรับรองการใช้ประโยชน์จากที่ดินและ สิทธิการใช้ ประกอบไปด้วย ใบที่ดิน (หมายถึงเอกสารรับรองสิทธิการใช้ที่ดินสูงสุดทางด้านกฎหมาย มีชื่อผู้มี สิทธิใช้ที่ดินเท่านั้นเป็นเจ้าของใบที่ดิน และมีสิทธิใช้เป็นหลักทรัพย์ค้ำประกัน เข้าหุ้น มอบ ชื่อ-ชาย แลกเปลี่ยน ให้เช่า ให้สืบทอดมรดก โดยสามารถมอบให้ผู้อื่นทำการแทนได้โดยมอบอำนาจเป็นลายลักษณ์ อักษร และมีเอกสารการรับรองจากสำนักทะเบียนศาลหรือนายบ้าน และกำหนดให้มีเอกสารประกอบเอกสาร รับรองการใช้ประโยชน์ที่ดิน เช่น ใบแผนที่ดิน(คือ เอกสารรับรองสิทธิใช้ที่ดินที่รัฐมอบสิทธิใช้ให้บุคคล หรือ องค์การรัฐ องค์การการเมือง แนวลาวสร้างชาติต้องคกรมหาชน และการจัดตั้งเศรษฐกิจของรัฐ เพื่อใช้ใน เป้าหมายต่างๆ ตามแต่ละประเภทที่ดินที่ได้กำหนดไว้ในกฎหมาย ใบแผนที่ดินไม่มีสิทธิโอน ให้เช่า ให้ สัมปทาน เอาเข้าหุ้น หรือนำไปค้ำประกันแต่อย่างใด สำหรับบุคคลที่ได้รับใบแผนที่ดินมีเพียงสิทธิคุ้มครอง ปก ปกัรักษา ใช้ประโยชน์ ได้รับดอกผลจากที่ดิน และสืบทอดมรดกเท่านั้น ในกรณีผู้ที่ได้รับใบแผนที่ดินเอาไปให้ เช่า หรือไปค้ำประกันธนาคารหรือสถาบันการเงินแล้วนั้น ให้เสนอขอใบที่ดิน เพื่อเป็นเอกสารรับรองการใช้ ประโยชน์ที่ดินที่ถูกต้องตามหมาย) ใบรับรองที่ดิน(คือ เอกสารรับรองเกี่ยวกับการใช้ที่ดินชั่วคราวที่องค์การ ปกครองเมือง เทศบาลออกให้ตามนโยบายการจตุสรที่ดิน และมอบดิน -มอบป่าในเมื่อมีการพัฒนาเกินกว่า 3 ปี แล้วผู้ที่ได้รับใบรับรองการพัฒนาที่ดินมีสิทธิขอใบที่ดิน ซึ่งเป็นเอกสารรับรองการใช้ประโยชน์การใช้ที่ดิน อย่างถูกต้องตามกฎหมาย)ใบรับรองการพัฒนาที่ดิน (คือ เอกสารทางการที่แขนงการคุ้มครองการใช้ที่ดิน เกี่ยวข้องออกให้ตามแผนพัฒนาที่ดิน ที่มีการจตุสรไว้ เพื่อรับรองว่าที่ดินนั้นได้พัฒนาแล้ว ใบรับรองดังกล่าว นี้ใช้เพื่อประกอบสำนวนเอกสารขอขึ้นทะเบียนที่ดิน ตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 18 และ 43 ของกฎหมายว่า ด้วยที่ดิน ใบรับรองค่ามูลที่ดิน (หมายถึง เอกสารรับรองการได้มาของที่ดินเพื่อชี้แจงให้เห็นประวัติความ

เป็นมาของการปกป้องรักษาและการใช้ที่ดิน) การจัดสรรที่ดิน การใช้ที่ดิน และเปลี่ยนแปลงประเภทที่ดิน สิทธิการใช้ที่ดิน และการโอนสิทธิ์ใช้ที่ดิน การเช่าหรือสัมปทานที่ดิน เป็นต้น

กฎหมายว่าด้วยผังเมือง เลขที่ 03/99/สพข ลงวันที่ 3/4/1999 กำหนดหลักการ ระเบียบ และมาตรการเกี่ยวกับการคุ้มครอง การใช้ที่ดิน การก่อสร้าง และการปลูกสร้างในขอบเขตทั่วประเทศ และระดับท้องถิ่นให้ถูกต้อง ตามนโยบายและกฎหมาย การพัฒนาการพัฒนาตัวเมืองให้เป็นไปตามทิศทางของแผนการพัฒนาเศรษฐกิจ -สังคม ประกันทุกการดำเนินงานของสังคมในตัวเมืองให้มีความสงบ ปลอดภัย และมีความเป็นระเบียบเรียบร้อย มีสุขอนามัย มีความศรีวิไล รักษาโบราณสถาน สถาปัตยกรรมพื้นฐานด้านวัฒนธรรม ทั้งรักษาสิ่งแวดล้อมและทิวทัศน์ธรรมชาติ โดยกำหนดให้วางผังเมืองเพื่อจัดสรรและพัฒนาตัวเมืองรวมทั้งการวางระเบียบการและมาตรการทางด้านบริหาร เทคนิค เศรษฐกิจ -สังคม และการปกป้องรักษาสิ่งแวดล้อมโดยสมเหตุสมผลและสอดคล้องกับการขยายตัวทางด้านเศรษฐกิจ-สังคมในแต่ละระยะเวลา หลักการวางผังเมือง ต้องวางเป็นระบบและมีการประสานงานกันอย่างเกี่ยวเนื่องกันระหว่างภาคส่วนงานที่เกี่ยวข้อง อำนาจปกครองท้องถิ่นและประชาชน การวางผังเมืองต้องให้เหมาะสมกับการขยายตัวทางด้านเศรษฐกิจ-สังคม ของแต่ละที่รองรับความสงบ ปลอดภัย ความเป็นระเบียบเรียบร้อย มีสุขอนามัย ความสะอาด ความสวยงาม และวัฒนธรรมของบรรดาชนเผ่าต่างๆของชาติและสิ่งแวดล้อม ผังเมืองระดับตัวเมือง ต้องสอดคล้องกับผังเมืองระดับแขวง ผังเมืองระดับแขวงต้องสอดคล้องกับผังเมืองระดับภาค และ ผังเมืองระดับภาคต้องสอดคล้องกับผังเมืองระดับชาติ โดยกำหนดการวางผังเมืองมี 4 ระดับประกอบด้วยแผนผัง บทวิพากษ์วิจารณ์และระเบียบการเกี่ยวกับการคุ้มครองตัวเมืองการกำหนดผังเมือง มี 4 ระดับคือ ผังเมืองระดับชาติ(การวางผังเมืองระดับชาติคือ การกำหนดทิศทางระยะยาวและระยะกลางในทั่วประเทศ เกี่ยวกับการกำหนดเขตที่จะสร้างและการขยายตัวเมือง เขตจุดศูนย์กลางด้านเศรษฐกิจ-วัฒนธรรมสังคม เขตป่าไม้และป่าสงวน เขตทรัพยากรธรรมชาติอื่น ๆ เขตป้องกันชาติ -ป้องกันความสงบฯ เส้นทาง ถนนและอื่นๆ โดยกำหนดจุดพิเศษด้านภูมิศาสตร์ ประชากร ทรัพยากรธรรมชาติ เศรษฐกิจและสายความเกี่ยวข้องระหว่างภาคส่วนต่างๆ ของประเทศ โดยกำหนดให้กระทรวงคมนาคมขนส่ง ไปรษณีย์ และก่อสร้างเป็นผู้ศึกษาค้นคว้าสร้างผังเมืองระดับชาติ โดยประสานงานกับแผนงานที่เกี่ยวข้องและอำนาจการปกครองท้องถิ่นแล้วนำเสนอรัฐบาลเพื่อพิจารณาตกลงและนำเสนอสภาแห่งชาติเพื่อพิจารณารับรอง) ระดับภาค(การวางผังเมืองระดับภาคคือการวางทิศทางใหญ่ระยะยาว และระยะกลางในภาคใดภาคหนึ่งของประเทศ เกี่ยวกับการกำหนดเขตที่จะสร้างและขยายตัวเมือง เขตจุดศูนย์กลางด้านเศรษฐกิจ-วัฒนธรรมสังคม เขตป่าไม้และป่าสงวน เขตทรัพยากรธรรมชาติอื่นๆ เขตป้องกันชาติ-ป้องกันความสงบ เครือข่ายเส้นทางต่างๆ โดยกำหนดจุดพิเศษทางด้านภูมิศาสตร์ ประชากร ทรัพยากรธรรมชาติ เศรษฐกิจและมีลักษณะละเอียดกว่าผังเมืองระดับชาติ กระทรวงคมนาคมขนส่ง ไปรษณีย์ และก่อสร้างเป็นผู้ค้นคว้าศึกษาผังเมืองระดับภาคโดยประสานงานกับภาคส่วนงานที่เกี่ยวข้อง และอำนาจการปกครองท้องถิ่นแล้วนำเสนอรัฐบาลเพื่อพิจารณารับรอง) ระดับแขวง(การวางผังเมืองระดับแขวง คือการวางทิศทางตนในระยะยาวและระยะกลางในขอบเขตแขวงใดแขวงหนึ่งของประเทศเกี่ยวกับการกำหนดเขตที่จะสร้างและขยายตัวเมือง เขตจุดศูนย์กลางด้านเศรษฐกิจ-วัฒนธรรมสังคม เขตป่าไม้ และป่าสงวน เขตทรัพยากรธรรมชาติอื่นๆ เส้นทางเดินทาง เขตป้องกันชาติ-ป้องกันความสงบและ

อื่นๆ โดยกำหนดจุดพิเศษทางด้านภูมิศาสตร์ ประชากร ทรัพยากรธรรมชาติ เศรษฐกิจและมีลักษณะละเอียดกว่าผังเมืองระดับภาค โดยกำหนดให้ กระทรวงคมนาคมขนส่ง ไปรษณีย์ และก่อสร้าง เป็นผู้ค้ำคว่ำสร้างผังเมืองระดับแขวงโดยประสานงานกับแผนกการที่เกี่ยวข้องและประกอบกับอำนาจการปกครองท้องถิ่นแล้ว นำเสนอรัฐบาลเพื่อพิจารณารับรอง)และระดับตัวเมือง(การวางผังเมืองระดับตัวเมือง คือการกำหนดพื้นที่ดินเกี่ยวกับการสร้างและขยายตัวเมืองโดยจัดสรรเป็นเขตที่อยู่อาศัย เขตสำนักงานองค์การ เขตกิจกรรม เขตอุตสาหกรรม เขตการค้า และการบริการ เขตเส้นทางคมนาคมและการขนส่ง เขตวัฒนธรรมและกีฬา สวนสาธารณะ เขตป้องกันชาติ-ป้องกันความสงบ เขตสาธารณะประโยชน์ สาธารณูปโภคและอื่นๆ กระทรวงคมนาคมขนส่ง ไปรษณีย์ และก่อสร้างเป็นผู้ศึกษาค้ำคว่ำสร้างผังเมืองระดับตัวเมืองใหญ่ที่ขึ้นกับศูนย์กลางโดยประสานงานกับแผนกการที่เกี่ยวข้องประกอบกับอำนาจการปกครองแขวงกำแพงนครหรือเขตพิเศษ และนำไปปรึกษาหารือขอความเห็นของประชาชนแล้วนำเสนอรัฐบาลเพื่อพิจารณารับรอง อำนาจการปกครองแขวง กำแพงนคร หรือเขตพิเศษเป็นผู้ศึกษาค้ำคว่ำสร้างผังเมืองระดับตัวเมืองที่ขึ้นกับแขวง กำแพงนคร หรือเขตพิเศษ โดยประสานงานกับแผนกการที่เกี่ยวข้องและนำไปปรึกษาหารือขอความเห็นของประชาชนแล้วนำเสนอ กระทรวงคมนาคมขนส่งไปรษณีย์และก่อสร้างเพื่อพิจารณารับรอง อำนาจปกครองเมืองเป็นผู้ศึกษาค้ำคว่ำสร้างผังเมืองระดับตัวเมืองที่ขึ้นกับเมืองเขตศูนย์กลางทางด้านเศรษฐกิจ-สังคมที่ขึ้นกับเมืองโดยประสานงานกับภาคส่วนงานที่เกี่ยวข้องและนำไปปรึกษาหารือขอความเห็นของประชาชน แล้วนำเสนออำนาจปกครองแขวง กำแพงนคร หรือเขตพิเศษเพื่อพิจารณารับรอง)นอกจากนี้ได้กำหนดระเบียบการผังเมือง,การลงทุนในการก่อสร้างระบบสาธารณะประโยชน์และสาธารณูปโภคการคุ้มครองและการตรวจสอบผังเมืองโดยกำหนดมาตรการต่อผู้มีผลงาน และมาตรการต่อผู้ละเมิดกฎหมายฉบับนี้จะถูกศึกษาอบรม ใช้ค่าเสียหาย ปรับไหม หรือได้รับโทษทางอาญา แล้วแต่กรณีเบาหรือหนัก

กฎหมายว่าด้วยการก่อสร้าง เลขที่ 05/สพช ลงวันที่ 26 พฤศจิกายน 2009 มีวัตถุประสงค์เพื่อกำหนดหลักการระเบียบการ และมาตรการเกี่ยวกับการคุ้มครอง การอนุญาต การควบคุม การติดตาม ตรวจสอบ การดำเนินกิจการก่อสร้างทุกประเภทและทุกลักษณะเพื่อประกันให้สิ่งก่อสร้างมีคุณภาพ ความปลอดภัย การประหยัดความสะดวกสบาย ความโปร่งใสและสอดคล้องกับผังเมือง แผนพัฒนาเศรษฐกิจ-สังคม ถูกต้องตามระเบียบกฎหมายและส่งเสริมการพัฒนาการก่อสร้างโดยใช้เทคนิคและเทคโนโลยีที่ทันสมัยเทียบเท่ากับมาตรฐานสากล ผสมผสานระหว่างการใช้ภูมิปัญญา วัสดุก่อสร้าง ภายในและต่างประเทศ รักษาเอกลักษณ์ของชาติ ปกป้องรักษาทัศนียภาพ ความสวยงามของตัวเมืองและประกอบส่วนในการพัฒนาเศรษฐกิจ – สังคม แห่งชาติ โดยการดำเนินการเกี่ยวกับการก่อสร้างต้องปฏิบัติตามหลักการดังนี้ คือ 1.รับรองความสอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจ-สังคมแห่งชาติ แผนแม่บทการพัฒนาของแต่ละภาคส่วนงาน แผนผังเมืองแบบแผนผังโครงการก่อสร้าง กำหนดหลักเทคนิค มาตรฐานทางเทคนิคและราคาประเมินในการก่อสร้าง 2.รับรองคุณภาพ ความปลอดภัยและไม่เป็นการส่งผลกระทบต่อทางลบเกินขอบเขตมาตรฐานที่กำหนดต่อชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชน พื้นฐานโครงสร้าง ทิวทัศน์ธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม และไม่สร้างความลำคาญเกินขอบเขตให้แก่ผู้อยู่ใกล้เคียงกับการก่อสร้าง 3.ส่งเสริมการพัฒนาควบคู่ไปกับการอนุรักษ์ ปกป้องรักษามรดกทางด้านวัฒนธรรม ประวัติศาสตร์ และธรรมชาติรวมทั้งการรักษาเอกลักษณ์ของชาติ 4.รับรองการก่อสร้าง

และผลตอบแทนด้านเศรษฐกิจ-สังคมทั้งให้มีสิ่งอำนวยความสะดวกแก่ผู้พิการและผู้สูงอายุเป็นต้น ในการก่อสร้างอาคาร ถนนหนทาง และสถานที่สาธารณะอื่น ๆ 5.ให้มีส่วนร่วมของสถาปนิก และวิศวกร ภายในในกิจการก่อสร้างของผู้ลงทุนต่างประเทศที่มีความสำคัญ 6.มีการประเมินผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมธรรมชาติและสังคมและสุขภาพของประชาชนด้วย กฎหมายฉบับนี้ไม่นำไปใช้กับกิจการก่อสร้างพิเศษซึ่งมีระเบียบการเฉพาะ ประเภทการก่อสร้างมี 3 ภาคส่วนคือ 1.ภาคส่วนการโยธาธิการและขนส่ง เช่น ระบบขนส่ง เส้นทางทางรถไฟ ท่าเรือ อุโมงค์ คลองเดินเรือ และสนามบิน ระบบเคหสถาน เช่น เรือน อาคาร โรงพยาบาล วัด โรงงาน โรงจักร ป้อน้ำมัน ท่อส่งน้ำมัน ท่อส่งแก๊ส สนามกีฬา สวนสาธารณะ สถานีขนส่งรถโดยสารประจำทาง ระบบน้ำประปา เช่น สุขาภิบาล เช่นสถานีดูน้ำ โรงงานผลิตน้ำประปา ท่อส่งและท่อแจกจ่ายน้ำ ร่อง ท่อ และ อุโมงค์ระบายน้ำเสียและน้ำโสโครก ระบบโทรคมนาคม เช่น สถานีดาวเทียม สถานีรับส่งความถี่วิทยุ สื่อสาร ระบบป้องกันฝั่งเขื่อนน้ำ และป้องกันน้ำท่วม เป็นต้น 2. ภาคส่วนงานกลกรรมและป่าไม้ เช่น ระบบชลประทาน เช่น ร่องชลประทาน เขื่อนฝาย อ่างเก็บน้ำ และ 3. ภาคส่วนงานพลังงาน และบ่อแร่ เช่น ระบบไฟฟ้า เช่น เขื่อนไฟฟ้า โรงงานไฟฟ้า สถานีรับและจ่ายกระแสไฟฟ้า ระบบสายส่งและระบบการก่อสร้างเกี่ยวกับการขุดค้นแร่ธาตุต่างๆ ลักษณะการก่อสร้างมีดังนี้ คือการสร้าง ปลูกสร้างและติดตั้ง การซ่อมแซม การต่อเติมและการบูรณะปฏิสังขรณ์และอื่นๆ โดยแบ่งการก่อสร้างออกเป็น 3 ขนาด คือการก่อสร้างขนาดใหญ่ ขนาดกลางและขนาดเล็ก โดยการก่อสร้างจะต้องมีขั้นตอนดังนี้คือ 1. ศึกษาความเป็นไปได้ของโครงการก่อสร้าง 2. การสำรวจ ออกแบบโครงการก่อสร้างและการกำหนดการใช้วัสดุก่อสร้าง 3.การอนุญาตก่อสร้าง (โดยกำหนดให้บุคคลหรือองค์การที่มีจุดประสงค์ดำเนินการก่อสร้างในลักษณะต่างๆ เช่น ปลูกสร้าง สร้างติดตั้ง ซ่อมแซม ต่อเติม บูรณะปฏิสังขรณ์ ดัดแปลง หรือแก้ไข ต้องทำเอกสารขออนุญาตและยื่นต่อภาคส่วนงานที่เกี่ยวข้องของรัฐ ภายหลังจากที่ได้รับเอกสารขออนุญาตของบุคคล หรือองค์การแล้วภาคส่วนงานที่เกี่ยวข้องของรัฐ ต้องพิจารณาตามระเบียบการ ถ้าหากการขออนุญาตก่อสร้างถูกต้องตามเงื่อนไขแล้วภาคส่วนงานดังกล่าว ก็ออกใบอนุญาตก่อสร้างตามลักษณะการก่อสร้างที่ได้ร้องขอภายในกำหนดเวลาตามที่ได้กำหนดไว้ตามกฎหมาย โดยมีเงื่อนไขประกอบดังนี้คือ มีเอกสารการขออนุญาตก่อสร้างอย่างถูกต้อง มีเอกสารรับรองการใช้ที่ดิน หรือเอกสารรับรองใช้ที่ดิน ในที่จะดำเนินการก่อสร้างโดยให้สอดคล้องกับกฎหมายว่าด้วยที่ดินและระเบียบกฎหมายอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง มีเอกสารการสำรวจ ออกแบบ ที่ได้ผ่านการรับรองอย่างถูกต้องจากภาคส่วนงานที่เกี่ยวข้องของรัฐ ตามที่ได้กำหนดไว้ในวรรค 3 มาตรา ของกฎหมายฉบับนี้ มีใบอนุญาต ขุดดิน หรือถมดินในที่ที่ได้รับอนุญาตก่อสร้าง) 4.การจัดพื้นที่โครงการก่อสร้าง 5.การดำเนินงานโครงการก่อสร้าง 6.การควบคุมการก่อสร้าง 7.การปกป้องรักษาและใช้สิ่งก่อสร้าง กำหนดให้รัฐมีนโยบายเกี่ยวกับงานก่อสร้าง การวางผังเมืองให้ดำเนินการเป็นไปตามระเบียบกฎหมายถูกต้องตามเทคนิค ความปลอดภัย ความสวยงาม การรักษาเอกลักษณ์ของชาติและปกป้องรักษาสิ่งแวดล้อมทั้งส่งเสริมการใช้ผลิตภัณฑ์วัสดุก่อสร้างภายในบ้านและกำหนดหลักการเกี่ยวกับกิจการก่อสร้างธุรกิจเกี่ยวกับการก่อสร้าง สัญญาเกี่ยวกับการก่อสร้าง สมาคมวิชาชีพเกี่ยวกับการก่อสร้าง ข้อห้าม และการแก้ไขข้อขัดแย้ง การคุ้มครองและการตรวจสอบงานก่อสร้าง(กำหนดให้รัฐบาลเป็นผู้คุ้มครองงานก่อสร้างอย่างรวมศูนย์กลาง เป็นเอกภาพเดียวกันทั่วประเทศ โดยมอบให้ภาคส่วนงานโยธาธิการและขนส่ง เป็นใจกลางประสานงานกับภาคส่วนงานอื่น ที่เกี่ยวข้อง เช่น ภาคส่วนงานพลังงานและบ่อแร่

ภาคส่วนงานกสิ กรรมและป่าไม้ ภาคส่วนการอุตสาหกรรมและการค้า องค์การวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีและ องค์การปกครองท้องถิ่นที่เกี่ยวข้องเพื่อคุ้มครองและมิหน้าที่รับผิดชอบงานก่อนสร้าง (องค์การคุ้มครอง งานก่อสร้างจึงประกอบไปด้วย กระทรวงโยธาธิการ และขนส่ง ภาคส่วนงานอื่นที่เกี่ยวข้อง ,แผนงานโยธาธิ การ และขนส่งแผนกการอื่นที่เกี่ยวข้องแขวง นคร และสำนักงานโยธาธิการและขนส่ง สำนักงานอื่นที่เกี่ยวข้อง เมือง เทศบาล) มาตรการต่อผู้มีผลงานและมาตรการต่อผู้ละเมิดกฎหมายฉบับนี้จะถูกอบรม การลงโทษทาง วินัย ปรับใหม่ ใช้แทนค่าเสียหายทางแพ่งหรือดำเนินคดีตามกฎหมายแล้วแต่กรณีเบาหรือหนัก

(2.7) กฎหมายเกี่ยวกับการส่งเสริมและรักษาวัฒนธรรมและวิถีชีวิต

ตามรัฐธรรมนูญของสปป.ลาว ปี 1991 และรัฐธรรมนูญฉบับปรับปรุงปี 2003 หมวดที่ 1 ระบอบ การเมืองมาตรา 8 ได้บัญญัติว่า รัฐปฏิบัตินโยบายสามัคคีและเสมอภาคระหว่างชนเผ่าต่างๆ ทุกชนเผ่าล้วนแต่ มีสิทธิปกป้องรักษาส่งเสริมขยายจารีตประเพณีและวัฒนธรรมอันดีงามของตนเอง และของชาติ ห้ามการ แบ่งแยกชนชาติและการประทุติจำแนกระหว่างชนเผ่าต่างๆ²¹⁴ โดยมีมติตกลงของสภาแห่งชาติแห่งสปป.ลาว เลขที่ 213 /สพช ลงวันที่ 24 พฤศจิกายน 2008 เกี่ยวกับการรับรองเอาชื่อเรียกและจำนวนชนเผ่า เพื่อกำหนดชื่อเรียกและจำนวนชนเผ่าในสปป.ลาวโดยกำหนดให้สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวมีชื่อ เรียกว่าชาติลาวโดยมีจำนวน 49 ชนเผ่า แบ่งเป็น 4 หมวดภาษา คือ หมวดภาษา ลาว –ไต มี 8 ชนเผ่า หมวด ภาษามอญ-ขแม มี 32 ชนเผ่า หมวดภาษาม้ง-ฮือกรรยาน มี 2 ชนเผ่า และ หมวดภาษา สาธารณรัฐประชาชน ชาวจีน-ทิเบต มี 7 ชนเผ่าโดยให้เรียกชื่อ 3 ชนเผ่า คือ ลาวลุ่ม ลาวเทิง และลาวสูง

จากบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญด้านการส่งเสริมและรักษาวัฒนธรรม และวิถีชีวิตรัฐได้บัญญัติกฎหมาย เกี่ยวกับวัฒนธรรมโดยกฎหมายเกี่ยวกับวัฒนธรรมและความเป็นอยู่จะปรากฏในกฎหมายครอบครัว เลขที่ 07/90/สพช ลงวันที่ 29 พฤศจิกายน 1990 และในปี 2008 ได้มีการปรับปรุงแก้ไขกฎหมายว่าด้วยครอบครัว เลขที่ 05/สพช ลงวันที่ 26 กรกฎาคม 2008 (Family Law No.05/SPA 26 July 2008)

กฎหมายว่าด้วยครอบครัว เลขที่ 05/สพช ลงวันที่ 26 กรกฎาคม 2008 (Family Law No.05/SPA 26 July 2008)มีวัตถุประสงค์เพื่อกำหนดหลักการ ระเบียบ และมาตรการเกี่ยวกับการสู่ขอ การแต่งงาน การ หย่าร้าง การขอเด็กมาเป็นบุตรบุญธรรม ความสัมพันธ์ระหว่างสามีภรรยา ทรัพย์สินของสามีภรรยา สิทธิและ

²¹⁴ รัฐมีหน้าที่ปฏิบัติตามนโยบาย และส่งเสริมมาตรการเพื่อขยายและยกระดับเศรษฐกิจสังคมของทุกชนเผ่าให้สูงขึ้นและ นอกจากนี้รัฐธรรมนูญฉบับปรับปรุงปี 2003 ในหมวดที่ 2 ว่าด้วยระบอบเศรษฐกิจ และสังคม มาตรา 23 (ใหม่) ได้กำหนดให้ รัฐส่งเสริมการอนุรักษ์วัฒนธรรมที่เป็นเอกลักษณ์และเป็นรากฐานอันดีงามของชาติ ของชนเผ่า สมทบกับการรับเอาวัฒนธรรม ที่ก้าวหน้าของโลกโดยให้มีการเลือกรับในวัฒนธรรมที่ดีงาม รัฐต้องส่งเสริมการดำเนินงานทางวัฒนธรรม ศิลปะวรรณคดี การ ประดิษฐ์คิดแต่ง คุ้มครองและปกป้องรักษามรดกทางด้านวัฒนธรรม ประวัติศาสตร์ และธรรมชาติ บูรณปฏิสังขรณ์วัดอุโบสถ และปูชนียสถานรัฐต้องปรับปรุงและขยายการสื่อสารมวลชนเพื่อรับใช้ภารกิจปกป้องรักษาและพัฒนาประเทศชาติและห้ามการ ดำเนินงานด้านวัฒนธรรมหรือการใช้สื่อมวลชน เพื่อก่อความเสียหายให้แก่ผลประโยชน์ของชาติ ทำลายจารีตประเพณีอันดี กงาม ลดศักดิ์ศรีของคนลาว มาตรา 30 (ใหม่) รัฐและสังคมต้องส่งเสริมพัฒนาและเปิดกว้างการท่องเที่ยววัฒนธรรม ประวัติศาสตร์ และธรรมชาติและห้ามการท่องเที่ยว ที่จะสร้างความเสื่อมเสียต่อวัฒนธรรมอันดีงามของชาติหรือขัดกับ ระเบียบกฎหมายของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

หน้าที่ของพ่อแม่และบุตรและการคุ้มครอง ปกป้องรักษาสร้างครอบครัวให้มีความผาสุกให้เป็นกำลังเข้มแข็งของสังคมลาวเป็นครอบครัววัฒนธรรมสร้างความสัมพันธ์ครอบครัวด้วยการแต่งงานบนพื้นฐานความสมัครใจความเสมอภาคระหว่างหญิงชายส่งเสริมขยายเผ่าพันธุ์และจารีตประเพณีอันดีงามของลาว ทำให้สังคมมีความสงบมีความเป็นระเบียบเรียบร้อยและเป็นกำลังทางด้านเศรษฐกิจ(หัวหน้าเศรษฐกิจ)ในการพัฒนาประเทศชาติ ซึ่งถือว่าเป็นกฎหมายหลักเกี่ยวกับวัฒนธรรมโดยกำหนดเกี่ยวกับหลักการของครอบครัว (คือกำหนดสายสัมพันธ์ของครอบครัว คือความสัมพันธ์ที่สืบเนื่องจากการจดทะเบียนแต่งงาน (แต่งงาน)การมีลูกร่วมกันและการเอาลูกของคนอื่นมาเป็นลูกเลี้ยงซึ่งทำให้เกิดสิทธิและหน้าที่ทางครอบครัวต่อกัน)โดยกำหนดให้มีความเสมอภาคระหว่างหญิงชาย และสิทธิเสรีภาพในการแต่งงาน โดยหญิงหรือชายที่อายุครบ 18 ปีมีสิทธิเสรีภาพในการเลือกคู่ครอง ตามความสมัครใจและความรัก(ความยินยอม)ของทั้งสองฝ่าย เพื่อเป็นสามีภรรยา กันตามจารีตประเพณีอันดีงามของลาว และรัฐไม่อนุญาตให้บุคคลหรือครอบครัวหรือองค์การใดบังคับหรือขัดขวางการแต่งงานของลูกหลาน สมาชิกในครอบครัว พนักงานและข้าราชการที่อยู่ภายใต้การควบคุมดูแลของตน การเป็นสามีเดียวภรรยาเดียว รัฐไม่อนุญาตให้หญิงหรือชายมีหลายสามีหลายภรรยา รัฐต้องปกป้องคุ้มครองสิทธิและผลประโยชน์อันชอบธรรมของผู้เป็นแม่และเด็กไม่ว่าจะเป็นการอยู่ร่วมกันหรือการแยกกันอยู่หรือหย่าร้างกัน การพัฒนาครอบครัว เช่น การหมั้นหมาย(กำหนดเรื่องของหมั้น) การสู่ขอ(สินสอด)และการแต่งงาน(มีเงื่อนไข หญิงหรือชายอายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไป มีความยินยอม และสมัครรักใคร่กัน และเป็นโสดเป็นร่างเป็นหม้ายโดยมีเอกสารรับรองอย่างถูกต้อง ไม่เป็นคนเสียจริต หรือเป็นโรคอย่างร้ายแรงหรือโรคติดต่อ) และกำหนดห้ามอนุญาตให้แต่งงานกับ บุคคลที่เป็นเพศเดียวกัน เป็นคนวิกลจริต หรือเป็นโรคอย่างร้ายแรง ที่จะเป็นอันตรายต่อชีวิต หรือสุขภาพของสามีหรือภรรยาหรือลูกและห้ามสมรสระหว่างบุคคลที่มีตระกูลเดียวกันหรือเป็นญาติใกล้ชิดกัน เป็นต้น การร่วมประเวณีกันก่อนจะเป็นสามีภรรยา (กำหนดจ่ายค่าทดแทนทางจิตใจ ค่าทำขวัญแก่หญิง หรือครอบครัวของหญิงหากไม่มีการสมรส)และกำหนดวิธีการแต่งงาน โดยการพิจารณาและการจดทะเบียนการแต่งงาน โดยกำหนดให้ทำเป็นลายลักษณ์อักษรแล้วยื่นต่อเจ้าหน้าที่ทะเบียนครอบครัว เมือง เทศบาล โดยผ่านองค์การปกครองบ้านที่หญิงหรือชายนั้นอาศัยอยู่ โดยเจ้าหน้าที่ทะเบียนครอบครัวจะต้องพิจารณาคำร้องขอแต่งงาน ภายในกำหนดไม่เกิน 1 เดือนนับแต่ได้รับคำร้องขอขึ้นเป็นต้นไป ถ้าเห็นว่าคู่บ่าวสาวนั้นมีเงื่อนไขครบถ้วนเจ้าหน้าที่ทะเบียนครอบครัวนั้นก็จะเรียกมาทำการจดทะเบียนสมรสโดยต่อหน้าพยานสามคน โดยพิธีการแต่งงานจะทำตามจารีตประเพณีหรือไม่ทำก็ได้ไม่มีผลทางกฎหมายแต่อย่างใด คู่บ่าวสาวจะมีฐานะเป็นสามีภรรยากันนับแต่วันจดทะเบียนการแต่งงานเป็นต้นไป และกำหนดสายสัมพันธ์ระหว่างสามีภรรยา (สามีหรือภรรยามีสิทธิเลือกเอานามสกุล ของสามีหรือภรรยาเพื่อเป็นนามสกุลของครอบครัวหรือสามี ภรรยาจะรักษานามสกุลเดิมของตนไว้ก็ได้) การสิ้นสุดการเป็นสามีภริยากัน (1.คำตัดสินของศาลที่ตัดสินว่าการแต่งงานเป็นโมฆะ 2. การหย่าร้าง 3.คำตัดสินของศาลชั้นต้น หรือคำพิพากษาของศาลชั้นอุทธรณ์ ให้สามีภรรยาหย่าร้างกัน โดยไม่มีการขออุทธรณ์ หรือการขอปลงเกี่ยวกับการหย่าร้างจะถือว่ามี การหย่าร้างได้ ก็ต่อเมื่อมีการจดทะเบียนการหย่าร้างที่สำนักงานทะเบียนครอบครัวเมือง เทศบาลเท่านั้น 4.การเสียชีวิตของสามีหรือภรรยา และ 5.คำตัดสินของศาลว่า สามีหรือภรรยาเป็นผู้เสียชีวิตในกรณีที่สามี หรือภรรยา นั้นหากหนีจากครอบครัวโดยไม่รู้ว่าจะอยู่ที่ไหน และไม่รู้ข่าวคราวเป็นเวลา 3 ปี)

นอกจากนี้ได้กำหนดสาเหตุของการหย่าร้าง 10 ประการ เช่น การทำมิถุสะจาน (เป็นชู้) การใช้ความรุนแรงหรือคำท้ออีกฝ่ายหนึ่งหรือพ่อแม่และญาติอีกฝ่ายหนึ่งหรือมีความประพฤติไม่เหมาะสมอย่างร้ายแรงเช่น ดิดเหล้า ดิดยาเสพติดอย่างหนักหรือเล่นการพนันเป็นอาฉินใช้เงินฟุ่มเฟือยเป็นต้นและกำหนดประเภทการหย่าร้างเป็นสองประเภทคือ การหย่าร้างด้วยความสมัครใจและการหย่าร้างด้วยการตัดสินของศาล และทรัพย์สินสมบัติของสามีภริยา(กำหนดเป็นสินเดิม(สินส่วนตัว)และสินสมสร้าง(สินสมรส) สิทธิและหน้าที่ของพ่อแม่และบุตร การรับบุตรบุญธรรม การแต่งตั้งผู้ปกครองเด็ก(อายุไม่เกิน 18ปี) การหรือผู้ไม่มีความสามารถ การใช้กฎหมายว่าด้วยครอบครัวลาวต่อคนต่างประเทศคนต่างด้าว คนไม่มีสัญชาติและต่อพลเมืองลาวอยู่ต่างประเทศ(การแต่งงาน ณ สถานกงสุลหรือสถานทูตก็ได้)และมาตรการต่อผู้มีผลงานและมาตรการต่อผู้ละเมิดกฎหมายนี้เช่น เงื่อนไขการแต่งงาน การใช้ตำแหน่งหน้าที่ การขัดขวางการแต่งงาน,ปลอมแปลงเอกสารจดทะเบียนการแต่งงาน จดทะเบียนการรับเด็กเป็นบุตร บังคับขู่เข็ญ การสร้างความเสียหายต่อเกียรติศักดิ์ศรีของปู่ย่าตายายและญาติพี่น้องอื่นการเลี้ยงดูบุตรเพื่อผลประโยชน์ส่วนตัว ไม่ปฏิบัติหน้าที่ในการเลี้ยงดูบุตร พ่อแม่หรือสามีภริยาหรือมีการกระทำอื่นที่ผิดต่อกฎหมายว่าด้วยครอบครัวจะถูกอบรม ลงโทษทางวินัย ปรับไหม รับผิดชอบทางแพ่งหรือลงโทษทางอาญาแล้วแต่กรณีเบาหรือหนัก

กฎหมายว่าด้วยการสืบทอดมรดก เลขที่ 02/สพช นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 8 ธันวาคม 2008 (Law on Heritage and Basis of Inheritance No.02/PSA 8 December 2008)โดยกำหนดให้รัฐต้องกำหนดนโยบายของรัฐเกี่ยวกับมรดกเพื่อปกป้องสิทธิและผลประโยชน์ของบุคคลในการมอบ ยกหรือโอนทรัพย์สินของตนให้บุคคล องค์การหรือมูลนิธิ โดยกำหนดหลักการสืบทอดมรดกตามกฎหมาย(หมายถึง การตกทอดของทรัพย์สินสมบัติ ที่เป็นกรรมสิทธิ์ของเจ้ามรดกรวมทั้งสิทธิและหน้าที่ของเจ้ามรดกให้แก่ผู้สืบทอดมรดกตามกฎหมายหรือตามพินัยกรรม) ประเภทการสืบทอดมรดก มี 2 ประเภทคือการสืบทอดตามกฎหมายและการสืบทอดตามพินัยกรรม ผู้สืบทอดมรดก มีดังนี้คือ 1 .บุตร (บุตรคิง(บุตรตนเองตามสายโลหิต) บุตรเลี้ยง(บุตรบุญธรรม) บุตรนำ(บุตรของฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งของเจ้ามรดก) 2. สามี หรือภรรยา ของเจ้าของมรดกที่ยังมีชีวิตอยู่ 3. ญาติสายตั้ง เช่น พ่อ แม่ ปู่ ย่า พ่อเฒ่า (ทวด) แม่เฒ่า (ทวด) ของเจ้ามรดก 4. ญาติสายขวาง เช่น น้อง พี่ ลุง ป้า น้า อา น้าเขย น้าสาว หลาน เหลน หล่อน (โหล่น) ของเจ้ามรดก 5. รัฐหรือนิติบุคคลอื่นที่ได้กำหนดไว้ในกฎหมายฉบับนี้ โดยกำหนดให้มีลำดับในการรับมรดกให้ผู้สืบทอดมรดก ตามที่ได้กำหนดไว้ถ้าว่าผู้ใดหากเป็นญาติชั้นใกล้กับเจ้ามรดกก็ให้ผู้นั้นได้รับก่อนส่วนผู้ที่อยู่ลำดับใกล้ชิดถัดไปนั้นจะได้รับต่อเมื่อหากไม่มีญาติชั้นใกล้กับเจ้ามรดกแล้วเท่านั้นการแบ่งปันมรดกระหว่างสามีหรือภรรยาที่ยังมีชีวิตอยู่และบุตร (กำหนดกรณีที่มีสามีหรือภรรยาหากได้เสียชีวิตไปโดยฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งและมีบุตรก็ให้บุตรเป็นผู้มีสิทธิรับมรดกที่เป็นทรัพย์สินเดิม(สินส่วนตัว)ของเจ้ามรดกจำนวนสามส่วนสี่และอีกส่วนหนึ่งกำหนดให้แก่สามีหรือภรรยาที่ยังมีชีวิตอยู่เป็นผู้รับมรดก ส่วนสินสมสร้าง(สินสมรส) นั้นให้แบ่งปันครึ่งหนึ่งตกแก่ภรรยาหรือสามีที่ยังมีชีวิตอยู่และอีกครึ่งหนึ่งให้แบ่งปันให้แก่บุตรอย่างละเท่าๆ กัน ภรรยาหรือสามีที่ยังมีชีวิตอยู่นั้นมีสิทธิคุ้มครองทรัพย์สินที่ตกทอดเป็นของบุตรที่ยังไม่ทันถึงกำหนดอายุ 20 ปี) และมีการแบ่งปันมรดกระหว่างสามีหรือภรรยาที่ยังมีชีวิตอยู่และญาติสายตั้ง (กรณีไม่มีบุตร) ให้แบ่งดังนี้ 1.ภรรยาหรือสามีที่ยังมีชีวิตจะได้รับส่วนแบ่งปันหนึ่งในสามของทรัพย์สินเดิมของเจ้ามรดกและอีกสองส่วนสามนั้นให้แบ่งปันแก่ญาติสายตั้งอย่างละเท่าๆ กัน 2. กรณีภรรยา

หรือสามีที่ยังมีชีวิตอยู่นั้นจะได้รับสินสมสร้าง(สินสมรส) ที่เป็นส่วนของเจ้ามรดกทั้งหมดและการแบ่งปันทรัพย์สินมรดกระหว่างญาติสายขวาง (ถ้าเจ้ามรดกหากไม่มีบุตรและไม่มีญาติสายตั้งแต่หากยังมีสามีหรือภรรยาในนั้นญาติสายขวางตามลำดับใกล้ชิดของเจ้ามรดกจะได้รับมรดกที่เป็นทรัพย์สินเดิมของเจ้ามรดกเพียงแค่ครึ่งหนึ่งเท่านั้น ส่วนอีกครึ่งหนึ่งและสินสมสร้าง(สินสมรส) ทั้งหมดนั้นจะตกเป็นของภรรยาหรือสามีที่ยังมีชีวิตอยู่การแบ่งปันมรดกระหว่างญาติสายขวางนั้นให้แบ่งปันเท่าเทียมกัน และการแบ่งปันมรดกระหว่างบุตรของเจ้ามรดกให้ปฏิบัติดังนี้ 1. ถ้าว่าเจ้ามรดกหากมีแต่บุตรตนเองเท่านั้น มรดกทั้งหมดซึ่งเป็นสินสมสร้าง(สินสมรส) และทรัพย์สินเดิมที่ตกทอดแต่ผู้เดียวก็ให้แบ่งปันเสมอกันเว้นเสียแต่ทรัพย์สินเดิมของเจ้ามรดกที่ได้กำหนดไว้ในมาตรา 12 ของกฎหมายฉบับนี้ 2. ถ้าว่าเจ้ามรดกหากมีบุตรตนเอง บุตรบุญธรรม และบุตรญาติมรดกที่เป็นมาจากสินสมสร้าง(สินสมรส) ให้แบ่งปันเสมอกัน ตามข้อ 1 ข้างต้น 3. บุตรบุญธรรมมีสิทธิได้รับทรัพย์สินที่เป็นทรัพย์สินเดิม(สินส่วนตัว)ของเจ้ามรดกเท่ากับบุตรจริงสำหรับบุตรญาติไม่มีสิทธิได้รับที่เป็นทรัพย์สินเดิมของพ่อญาติหรือ แม่ญาติที่เสียชีวิต 4. บุตรบุญธรรมไม่มีสิทธิสืบทอดนอกจากนี้ได้กำหนดการสืบทอดมรดกกรณีผู้ถูกศาลตัดสินว่าเป็นเจ้ามรดกแล้ว และกำหนดเรื่องการสืบทอดมรดกตามพินัยกรรม(โดยกำหนดรูปแบบการทำพินัยกรรมไว้สองรูปแบบคือ พินัยกรรมที่เป็นลายลักษณ์อักษร และพินัยกรรมด้วยวาจา) การรับ การสละและการเสียสิทธิสืบทอดมรดก การคุ้มครองมรดกและความรับผิดชอบของผู้สืบทอดมรดก ข้อห้าม(เพิ่มเติม)และได้กำหนดมาตรการต่อผู้มีผลงานและมาตรการต่อผู้ละเมิดจะถูกปฏิบัติมาตรการอบรม ลงโทษทางวินัย ปรับโทษมาตรการทางแพ่งหรือ ลงโทษทางอาญาแล้วแต่กรณีเบาหรือหนัก

กฎหมายว่าด้วยมรดกทางวัฒนธรรม

รัฐบัญญัติของประธานประเทศ สปป.ลาว เลขที่ 03สปป ลงวันที่ มิถุนายน 1997 ว่าด้วยการอนุรักษ์มรดกแห่งชาติทางด้านวัฒนธรรม ประวัติศาสตร์ และชนชาติ โดยมีจุดประสงค์กำหนดหลักการ ระเบียบและมาตรการต่างๆ เกี่ยวกับการคุ้มครอง การอนุรักษ์ การปกป้องรักษาและการใช้มรดกแห่งชาติ รวมทั้งการเอาอสังหาริมทรัพย์และสังหาริมทรัพย์ที่มีคุณค่าทางด้านวัฒนธรรมหรือด้านประวัติศาสตร์และชนชาติ มาเป็นมรดกแห่งชาติเพื่อสร้างน้ำใจรักชาติ รักระบอบประชาธิปไตยประชาชน รักและหวงแหนวัฒนธรรมอันดีงามของชาติ และของเผ่าลาว และในปี 2005 ได้มีบทบัญญัติกฎหมายว่าด้วยมรดกแห่งชาติ เลขที่ 08/สพข ลงวันที่ 9 พฤศจิกายน 2005 (Law on National Heritage No.08/NA 9 November 2005) กฎหมายว่าด้วยมรดกแห่งชาติ เลขที่ 08/สพข ลงวันที่ 9 พฤศจิกายน 2005 (Law on National Heritage No.08/NA 9 November 2005) บัญญัติถึงความหมายและอธิบายความหมายของมรดกแห่งชาติให้ชัดเจนขึ้นและเพิ่มเติมในการคุ้มครองมรดกชาติซึ่งเป็นกฎหมายหลักในการคุ้มครองมรดกชาติ ได้บัญญัติให้รัฐมีนโยบายเกี่ยวกับมรดกของชาติโดยต้องควบคู่ไปกับการพัฒนาเศรษฐกิจ- สังคม และการปกป้องรักษาและอนุรักษ์มรดกแห่งชาติ กำหนดหลักเกณฑ์ของมรดกทางวัฒนธรรม ระดับมรดกแห่งชาติ ระเบียบการคุ้มครอง การใช้ การปกป้องรักษา การอนุรักษ์การบูรณะ และการปฏิสังขรณ์มรดกแห่งชาติทางด้านวัฒนธรรม และประวัติศาสตร์ ระเบียบการคุ้มครองการใช้ การปกป้องรักษา การอนุรักษ์ และการบูรณะมรดกแห่งชาติทางด้านธรรมชาติ หอพิพิธภัณฑสถานมรดกแห่งชาติ องค์การคุ้มครองและตรวจตราและมาตรการต่อผู้มีผลงานและมาตรการต่อผู้ละเมิดจะถูกอบรมถูกปรับโทษ ใช้แทนทางแพ่งหรือถูกลงโทษทางอาญาแล้วแต่กรณีเบาหรือหนัก

กฎหมายว่าด้วยโบราณสถานและโบราณวัตถุ และกฎหมายเกี่ยวกับซากดึกดำบรรพ์

ตามกฎหมายในการคุ้มครองโบราณสถานและโบราณวัตถุได้ปรากฏเป็นคำสั่งของนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการรับรองเอากฎระเบียบและผังเมืองเมืองหลวงพระบาง เลขที่ 158/นย ลงวันที่ 24 สิงหาคม 1996 และต่อมา ปี 2003 คำสั่งของนายกรัฐมนตรี เลขที่ 175/นย ลงวันที่ 6 พฤศจิกายน 2003 ว่าด้วยการประกาศใช้แผนผังปกปักษ์รักษาและทำให้มีคุณค่าสำหรับการอนุรักษ์เมืองมรดกโลกหลวงพระบาง นอกจากนี้มีคำสั่งของนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการรับรองกฎระเบียบ ผังเมืองและเขตป้องกันมรดกโลกหลวงพระบาง เลขที่ 31/นย ลงวันที่ 1 กุมภาพันธ์ 2012 โดยมีวัตถุประสงค์ในการรับรองระเบียบ ผังเมืองและเขตป้องกันตัวเมืองมรดกโลกหลวงพระบาง โดยแบ่งเขตแดนผังเมืองมรดกโลกสำหรับระยะปี 2012-2017 เขตอนุรักษ์มรดกโลก เขตป้องกัน และเขตที่อยู่อาศัย

คำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรี เลขที่ 278/นย ลงวันที่ 29 กันยายน 2009 ว่าด้วยการรับรองแผนแม่บทการสร้างเสริมความเข้มแข็งในการวางแผนและคุ้มครองการอนุรักษ์เมืองเวียงไซปี 2006-2026 โดยกำหนดอนุรักษ์เมืองให้เป็นเมืองท่องเที่ยวเชิงธรรมชาติ

กฎหมายเกี่ยวกับศิลปหัตถกรรม และกฎหมายภูมิปัญญาท้องถิ่น

คำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วย นามนยะศิลปปินลาว (ศิลปินแห่งชาติลาว) เลขที่ 194/นย ลงวันที่ 17 ธันวาคม 2004 มีวัตถุประสงค์เพื่อกำหนดระเบียบการ มาตรฐานเงื่อนไขและมาตรการต่างๆ ในการมอบนามนยะศึให้แก่ศิลปินลาวเพื่อเป็นการปกปักษ์รักษาและส่งเสริมมรดกด้านวัฒนธรรมของชาติ และเพื่อจารึกคุณงามความดีและผลงานอันดีเด่นของศิลปินลาวทุกแขนงที่ได้อุทิศทั้งแรงกายและสติปัญญาของตนเข้าในการอนุรักษ์ปกปักษ์รักษา การประดิษฐ์สร้างและใช้ในการปฏิบัตินโยบายอันชอบธรรมทางด้านวัตถุและจิตใจและด้านสวัสดิการสังคมต่างๆ เพื่อเชิดชูสถานะบทบาทของศิลปินลาวให้สูงขึ้นในสังคมลาวและในโลกโดยแยกประเภทศิลปปะออกเป็น 6 ประเภทคือ วรรณกรรม ศิลปกรรมการแสดง จิตรกรรม ประติมากรรม สถาปัตยกรรมและศิลปหัตถกรรม

กฎหมายว่าด้วยหัตถกรรม เลขที่ 02/สพข ลงวันที่ 25 กรกฎาคม 2008 เป็นกฎหมายว่าด้วยหลักการ ระเบียบ และมาตรฐาน เกี่ยวกับการคุ้มครองการส่งเสริม และการพัฒนาการงานหัตถกรรม เพื่อให้การจัดตั้งและการดำเนินงานงานหัตถกรรมมีการขยายตัว สร้างผลิตภัณฑ์หัตถกรรม ให้กลายเป็นสินค้าที่มีคุณภาพสูง และสร้างตลาดแรงงาน และสร้างรายรับให้แก่ประชาชนบรรดาเผ่า ทั้งเป็นการอนุรักษ์ฝีมือ ที่มีคุณค่าทางด้านศิลปวัฒนธรรม และเศรษฐกิจ ซึ่งมีมาแต่โบราณให้ยั่งยืนตลอดไป และถือว่าเป็นภูมิปัญญาท้องถิ่น ที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัวเป็นกฎหมายหลักที่กำหนดหลักการคุณลักษณะของผลิตภัณฑ์หัตถกรรมโดยกำหนดให้งานหัตถกรรมเป็นงานที่ใช้แรงงานคนเป็นหลักและมีคุณค่าสูงทางด้านศิลปะ วัฒนธรรม และเศรษฐกิจโดยกำหนดให้วันที่ 1 พฤศจิกายน เป็นวันหัตถกรรมแห่งชาติ

กฎหมายว่าด้วยการท่องเที่ยว เลขที่ 10/สพข ลงวันที่ 9 พฤศจิกายน 2005 (Law on Tourism No.10/NA 9 November 2005) มีวัตถุประสงค์เพื่อกำหนดหลักการ ระเบียบและมาตรการเกี่ยวกับการจัดตั้งการดำเนินงานและการคุ้มครองการท่องเที่ยวและส่งเสริมการพัฒนาการท่องเที่ยวทางด้านวัฒนธรรม

ประวัติศาสตร์ และธรรมชาติ ให้ขยายตัวยั่งยืน กลายเป็นอุตสาหกรรมท่องเที่ยวที่ทันสมัย และปกป้องรักษาและพัฒนาประเทศไทย ส่งเสริมความเข้าใจซึ่งกันและกัน สันติภาพ มิตรภาพและการร่วมมือพัฒนากับสากล กำหนดหลักการคุ้มครองการท่องเที่ยวโดยรัฐต้องส่งเสริมและพัฒนาการท่องเที่ยวทางด้านวัฒนธรรม ประวัติศาสตร์และธรรมชาติ ทรัพยากรท่องเที่ยว กิจกรรมการท่องเที่ยว นักท่องเที่ยวและการเข้า-ออกเมือง การพัฒนาการท่องเที่ยว ธุรกิจการท่องเที่ยว ข้อห้ามเกี่ยวกับการท่องเที่ยว, การคุ้มครองและตรวจสอบเกี่ยวกับการท่องเที่ยวและมาตรการต่อผู้มีผลงานและมาตรการต่อผู้ละเมิดจะถูกอบรม ตักเตือน ปรับไหม หรือลงโทษตามกฎหมายแล้วแต่กรณีเบาหรือหนัก

บทที่ 3 กฎหมายเกี่ยวกับการเมืองและความมั่นคง

ภายหลังจากที่ลาวเปลี่ยนแปลงการปกครองประเทศมาเป็นระบอบสังคมนิยมตั้งแต่วันที่ 2 ธันวาคม 1975 โดยมีเจ้าสุภานุวงศ์ เป็นประธานประเทศคนแรก (ระหว่างปี 1975-1991) และท่านไกรสอน พรหมวิหาร เป็นนายกรัฐมนตรี ด้านการเมืองการปกครองได้มีดำเนินการทบทวนขบวนการปฏิวัติและดำเนินการตามระบบสังคมนิยมมาร์ก-เลนิน โดยได้รับความช่วยเหลือจากประเทศสังคมนิยม โดยมีกองประชุมพรรคประชาชนลาว (กองประชุมพรรคประชาชนลาวต่อมาเปลี่ยนชื่อเป็นพรรคประชาชนปฏิวัติลาว Lao People's Revolutionary Party ; LPRP กำหนดให้วันที่ 22 มีนาคม 1955 เป็นวันก่อตั้งพรรคฯ) ได้กำหนดนโยบายใหญ่หลายด้าน เช่น นโยบายแนวร่วมแห่งชาติ(เรียกว่า แนวโฮม) ชนชาติ อำนาจ การปกครอง สิทธิ เสรีภาพ ประชาธิปไตย นโยบายการปลดปล่อยแม่หญิงและอื่นๆ ระบอบการปกครองของสปป.ลาวได้ยึดระบอบ "สังคมนิยมประชาธิปไตย" สปป.ลาวได้ประกาศใช้รัฐธรรมนูญฉบับแรกเมื่อวันที่ 14 สิงหาคม 1991 ใช้หลักการปกครองแบบ "รวมศูนย์อำนาจการปกครอง" (Centralization) ควบคู่ไปกับ "หลักการปกครองส่วนท้องถิ่น" มีการรวมศูนย์อำนาจเอาไว้ที่ส่วนกลางและส่วนท้องถิ่น รัฐธรรมนูญจึงกำหนดให้การบริหารราชการแผ่นดินของประเทศลาวจึงถูกแบ่งเป็น 2 ส่วน คือ

- 1) การบริหารราชการส่วนกลาง
- 2) การบริหารราชการส่วนท้องถิ่น

การปกครองส่วนกลาง

การปกครองส่วนกลางได้มีโครงสร้างการบริหารงานรัฐที่ประกอบไปด้วยรัฐบาลโดยมีการกำหนดเป็นวาระวาระละ 5 ปี (ระยะ ปี 2011-2015)²¹⁵ กฎหมายรัฐธรรมนูญและกฎหมายว่าด้วยรัฐบาลได้กำหนดให้โครงสร้างการปกครองของส่วนกลางประกอบไปด้วยองค์การต่างๆ ที่สำคัญ ดังนี้

- 1) สำนักนายกรัฐมนตรี
- 2) กระทรวง หรือองค์การเทียบเท่ากระทรวง
- 3) องค์การที่ขึ้นกับกระทรวง หรือขึ้นกับสำนักนายกรัฐมนตรี
- 4) กรม

ในปัจจุบันองค์การปกครองส่วนกลางประกอบด้วย 18 กระทรวง และ 3 องค์การเทียบเท่ากระทรวง ประกอบไปด้วย กระทรวงยุติธรรม กระทรวงภายใน กระทรวงป้องกันประเทศ กระทรวงการเงิน กระทรวงสาธารณสุข กระทรวงกลาโหมและป่าไม้ กระทรวงศึกษาธิการและกีฬา กระทรวงต่างประเทศ กระทรวงป้องกันความสงบ กระทรวงพลังงาน และบ่อแร่ กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและ สิ่งแวดล้อม กระทรวงไปรษณีย์ โทรคมนาคม และการสื่อสาร กระทรวงอุตสาหกรรม และการค้า กระทรวงโยธาธิการ และขนส่ง กระทรวงแรงงาน และสวัสดิการสังคม กระทรวงแถลงข่าว- วัฒนธรรมและท่องเที่ยว กระทรวงแผนการ และ

²¹⁵ แบ่งตามวาระของสภานิติบัญญัติ

การลงทุนกระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีและองค์การ 3 องค์การคือ สำนักนายกรัฐมนตรี ธนาคารแห่ง สปป.ลาว และองค์การตรวจสอบรัฐบาลในแต่ละกระทรวงจะประกอบไปด้วยกรมและองค์การเทียบเท่ากรม หรือส่วนราชการที่เทียบเท่ากรม ทั้งนี้ ตามกฎหมายว่าด้วยการจัดระเบียบบริหารองค์การของรัฐส่วนกลาง โดยการปกครองส่วนกลางซึ่งถือว่าเป็นองค์การบริหารของรัฐบาล²¹⁶ ในระดับกรมที่ขึ้นอยู่กับกระทรวงหรือ คณะกรรมการเทียบเท่ากระทรวงมีอำนาจหน้าที่เกี่ยวตามภารกิจอย่างใดอย่างหนึ่งตามแต่ภารกิจของ กระทรวง

การบริหารราชการส่วนท้องถิ่น

รัฐธรรมนูญและกฎหมายว่าด้วยการปกครองท้องถิ่นกำหนดหลักการดำเนินงานขององค์การปกครอง ท้องถิ่นโดยปฏิบัติตามหลักการรวมศูนย์ประชาธิปไตยโดยแบ่งชั้นในการดำเนินงาน โดยแบ่ง ออกเป็น 3 ชั้น คือ ชั้นแขวง ชั้นเมือง ชั้นบ้าน²¹⁷ กล่าวคือ

- 1) ชั้นแขวง (Province) มีแขวงและนคร
- 2) ชั้นเมือง (District) มีเมืองและเทศบาล
- 3) ชั้นบ้าน (Village) มีบ้าน²¹⁸

ปัจจุบันสปป.ลาวมีจำนวน 17 แขวง (แขวงอุดมไซ แขวงหัวพัน แขวงเวียงจันทน์ แขวงคำม่วน แขวง เซกอง แขวงพงสาลี แขวงบ่อแก้ว แขวงไซยะบุรี แขวงไซสมบุรณ์ แขวงสะหวันนะเขต แขวงจำปาสัก แขวง หลวงน้ำทาแขวงหลวงพระบาง แขวงเชียงขวาง แขวงบอลิคำไซ แขวงสาละวัน และแขวงอัตตะปือ) และนคร คือ นครหลวงเวียงจันทน์²¹⁹

นอกจากองค์การรัฐบาล (หน่วยงานรัฐบาล) แล้ว สปป.ลาว มีระบบการปกครองโดยมีพรรคการเมือง เพียงพรรคเดียวคือ พรรคประชาชนปฏิวัติลาว (Lao People's Revolutionary Party : LPRP) เป็นพรรค การเมืองที่เป็นแกนนำ และเป็นองค์การสูงสุดโดยมีการประชุมใหญ่อย่างน้อย 2 ครั้งต่อปี และโดยดำเนินการ และปฏิบัติงานภายใต้ใ้กฎระเบียบของพรรคประชาชนปฏิวัติลาว มีคณะบริหารงานศูนย์กลางพรรค (กรมการ เมืองศูนย์กลางพรรค : Politburo) เป็นแกนนำหลักซึ่งมาจากการเลือกตั้งของสมาชิกพรรคในแต่ละชั้น และมี

²¹⁶ ภาษาลาวเรียกว่า กงจักรรัฐ

²¹⁷ รัฐธรรมนูญ ปี 2003 มาตรา 75 (ใหม่)

²¹⁸ กฎหมายว่าด้วยการปกครองท้องถิ่น แห่งสปป.ลาว เลขที่ 03/สพช นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 21 ตุลาคม 2003 มาตรา 5 หลักองค์กรและดำเนินการขององค์การปกครองท้องถิ่น

การดำเนินการองค์การปกครองท้องถิ่น ปฏิบัติตามหลักการรวมศูนย์ประชาธิปไตย และการแบ่งชั้นปกป้องกำกับดูแล ชั้นบ้าน (The village level) ขึ้นตรงกับชั้นเมือง (The district level) ชั้นเมืองขึ้นกับชั้นแขวง ชั้นแขวงขึ้นกับรัฐบาล (The government) โดยมีองค์คณะพรรค(The party committee) ขึ้นของตนเป็นผู้นำ และรับผิดชอบบนพื้นฐานรัฐธรรมนูญ และ กฎหมาย โดยมีระบบการประชุมเพื่อปรึกษาหารือ และตกลงปัญหาสำคัญท้องถิ่นของตนเอง

²¹⁹ ข้อมูลจาก เว็บไซต์ข่าวสารประเทศลาว สำนักข่าวสารประเทศลาว (Lao news agency : KPL)

บทบาทในการดำเนินงานในคณะบริหารงานของพรรค- รัฐ²²⁰ สปป.ลาวมีการเลือกตั้งแบบสภาเดียวคือ สภาแห่งชาติทำหน้าที่ด้านบริหาร นิติบัญญัติ และตุลาการ ดูแลอนุมัติงบประมาณ การออก และแก้ไขกฎหมาย ตลอดจนการทำงานของรัฐบาล โดยมีประธานประเทศ ซึ่งเป็นหัวหน้าพรรค LPRP เป็นผู้นำประเทศ และมีนายกรัฐมนตรี ทำหน้าที่หัวหน้าคณะรัฐบาล โดยมีวาระการดำรงตำแหน่งครั้งละ 5 ปี ที่มาของสมาชิกสภาแห่งชาติมาจากการเลือกตั้ง²²¹ เนื่องจากมีพรรคการเมืองแบบพรรคเดียว พรรคประชาชนปฏิวัติลาวจึงส่งสมาชิกพรรคฯ เป็นผู้สมัครรับเลือกตั้งโดยวิธีการเสนอรายชื่อและการจัดเรียงลำดับของผู้สมัครรับเลือกตั้ง²²² ซึ่งส่วนใหญ่แล้วผู้ที่ได้รับการเลือกตั้งจะเป็นสมาชิกสภาแห่งชาติ และถูกแต่งตั้งให้เป็นประธานประเทศ²²³ ประธานประเทศแต่งตั้งนายกรัฐมนตรี และคณะรัฐบาล²²⁴ โดยมีการรับรองโดยสภาแห่งชาติ

กรมการเมืองศูนย์กลางพรรค มาจากการเลือกตั้งจากสมาชิกพรรคประชาชนปฏิวัติลาว²²⁵ โดยมีหน่วยคณะพรรคเป็นผู้พิจารณาผู้สมัครเข้าเป็นสมาชิกพรรคฯ ในแต่ละชั้น (ตั้งแต่ชั้นรากฐานจนถึงชั้นศูนย์กลาง) โดยมีการกำหนดคุณสมบัติตามลำดับ²²⁶ โดยมีการดำเนินงานตามหลักการรวมศูนย์ประชาธิปไตยประชาชน²²⁷ โดยมีการกำหนดให้องค์การชั้นใดมีหน้าที่ประชุมใหญ่เลือกผู้แทนในชั้นของตน และมีการจัดกองประชุมใหญ่ทั่วประเทศโดยมีผู้แทนของกองประชุมสมาชิกในชั้นนั้นๆ การดำเนินการของพรรคฯ จะ

²²⁰ กฎระเบียบของพรรคประชาชนปฏิวัติลาว ครั้งที่ 9 มาตรา 9

²²¹ กฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งสมาชิกสภาแห่งชาติ เลขที่ 05/สพช นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 15 ธันวาคม 2010

²²² กฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งสมาชิกสภาแห่งชาติ เลขที่ 05/สพช นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 15 ธันวาคม 2010 มาตรา 13 (ปรับปรุง)

²²³ ประธานประเทศเป็นประมุขแห่งสาธารณรัฐ ประชาธิปไตยประชาชนลาว เป็นผู้แทนให้ประชาชนลาว บรรดาเผ่าต่างๆ ทั้งภายในและต่างประเทศ ซึ่งผ่านการเลือกตั้งจากสภาแห่งชาติ โดยได้รับคะแนนเสียงอย่างน้อย 2/3 ของจำนวนสมาชิกสภาแห่งชาติ ที่เข้าร่วมการประชุม ประธานประเทศมีวาระ 5 ปี ปัจจุบัน คือ ท่านจุมมาลี ไชยะสอน เป็นประธานประเทศ รัฐ ประชาธิปไตยประชาชนประกอบไปด้วย 3 อำนาจ คือ สภาแห่งชาติคือตัวแทนแห่งสิทธิอำนาจ และผลประโยชน์ของประชาชนบรรดาเผ่า เป็นองค์การอำนาจแห่งรัฐ และเป็นองค์การนิติบัญญัติที่มีสิทธิตกลง ปัญหาพื้นฐาน ของประเทศชาติ ติดตาม ตรวจสอบ การดำเนินงาน ขององค์การบริหาร ศาลประชาชน และองค์การอัยการประชาชน การสร้างและปรับปรุงกฎหมาย (ปัจจุบัน มีทั้งสิ้น 108 ฉบับ) สภาแห่งชาติมีวาระ 5 ปี ปัจจุบันคือสภาแห่งชาติชุดที่ 6 โดยมี ท่านนางปานี ยาทอตู เป็นประธาน รัฐบาลเป็นองค์การบริหารแห่งรัฐ รัฐบาลเป็นเอกภาพเดียวกัน ปฏิบัติหน้าที่ ของรัฐในทุกด้าน การเมือง เศรษฐกิจ วัฒนธรรม – สังคม ป้องกันชาติ – ป้องกันความสงบ และการต่างประเทศ รัฐบาลประกอบด้วย นายกรัฐมนตรี รองนายกรัฐมนตรี รัฐมนตรี หัวหน้าองค์การเทียบเท่ากระทรวง มีวาระเท่ากับสภาแห่งชาติ ปัจจุบัน คือท่าน ทองสิงห์ ทำมะวง เป็นนายกรัฐมนตรี โดยได้รับการแต่งตั้งจากประธานประเทศ ภายหลังสภาแห่งชาติได้รับรองแล้ว (เว็บไซต์ จาก ข่าวสารเมืองลาว KPL : Lao News Agency) <http://www.kpl.gov.la/page/political/VII.aspx>

²²⁴ สมาชิกสภาแห่งชาติ อาจมิใช่เป็นสมาชิกพรรคประชาชนปฏิวัติลาว ก็ได้และอาจได้รับการแต่งตั้งเป็นคณะรัฐบาลได้ ซึ่งเคยมีสมาชิกสภาที่มีได้มาจากผู้แทนสมาชิกพรรค แต่ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นคณะรัฐบาล แต่มีโอกาสน้อยมา (เกิดขึ้นในสมัยการประชุมกองประชุมใหญ่ครั้งที่ 6) ซึ่งในปัจจุบันสมาชิกสภาแห่งชาติ จะเป็นสมาชิกพรรคประชาชนปฏิวัติลาวเสมอ

²²⁵ กฎระเบียบของพรรคประชาชนปฏิวัติลาว ครั้งที่ 9 มาตรา 1 และ มาตรา 2

²²⁶ กฎระเบียบของพรรคประชาชนปฏิวัติลาว ครั้งที่ 9 มาตรา 11

²²⁷ กฎระเบียบของพรรคประชาชนปฏิวัติลาว ครั้งที่ 9 มาตรา 8

ดำเนินการภายใต้กฎระเบียบของพรรคประชาชนปฏิวัติลาว ผ่านกองประชุมใหญ่ทั่วประเทศ (ปัจจุบันได้มีการประชุมใหญ่ทั่วประเทศ ครั้งที่ 9 ระหว่างวันที่ 17-21 มีนาคม 2011 มีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 1 พฤษภาคม 2011 เป็นต้นไป)

ตารางกองประชุมพรรคประชาชนปฏิวัติลาว ครั้งที่ 1-9 (ถึงปัจจุบัน)

ประเทศลาว อยู่ภายใต้การ ปกครองของ สยาม (สยาม ประเทศ) ปี 1778-1893	ประเทศลาวอยู่ ภายใต้การ ปกครองของ ประเทศ ฝรั่งเศส ปี 1893	ประเทศลาว ได้รับอิสรภาพ เมื่อปี 1975							
	มติที่ประชุม พรรคฯ ครั้งที่ 1 ปี 1955	มติที่ประชุม พรรคฯ ครั้งที่ 2 ปี 1972	มติที่ประชุม พรรคฯ ครั้งที่ 3 ปี 1982	มติที่ประชุม พรรคฯ ครั้งที่ 4 ปี 1986	มติที่ประชุม พรรคฯ ครั้งที่ 5 ปี 1991- 1995	มติที่ประชุม พรรคฯ ครั้งที่ 6 ปี 1996- 2000	มติที่ประชุม พรรคฯ ครั้งที่ 7 ปี 2001- 2005	มติที่ประชุม พรรคฯ ครั้งที่ 8 ปี 2006- 2010	มติที่ประชุม พรรคฯ ครั้งที่ 9 ปี 2011- 2015
เหตุการณ์ สำคัญ	ก่อตั้งพรรค ประชาชนลาว ต่อมา เปลี่ยนเป็น พรรคประชาชน ปฏิวัติลาว) Lao People's Revolutionary Party ; LPRP (22 มีนาคม 1955 (กำหนดให้เป็น	เจ้าสุภานุวงศ์ เป็นประธาน ประเทศคน แรก (ระหว่างปี 1975-1991) โดยมี นายไกร สอน พรหม วิหาร เป็น นายกรัฐมนตรี	สรุปรวมชัย ชนะของ การปฏิวัติชาติ ประชาธิปไตย ยกให้เห็น 3 จุดพิเศษใหญ่ ของการปฏิวัติ ลาวในระยะ ใหม่ โดย ร่วมกับสส. สาธารณรัฐ เวียดนามและ	นายพุมี่ วง วิจิตร เป็นผู้ รักษาการแทน ประธาน ประเทศ(เจ้า สุภานุวงศ์)(ปี 1986-1991)	ภาวะล่มสลาย ของสหภาพโซ เวียต นายไกรสอน พรหมวิหาร เป็นประธาน ประเทศ (1991-1992) โดยมีนายคำ ไตร สีพันดอน เป็น นายกรัฐมนตรี	นายคำไตร สี พันดอน เป็น ประธาน ประเทศ (ปี 1998-2006) โดยมีนายสีสะ หวัด คุบบุญพัน เป็น นายกรัฐมนตรี (ปี 1998- 2001)	นายคำไตร สี พันดอน เป็น ประธาน ประเทศ สมัยที่ 2 (ปี 1998- 2006)โดยมี นายบุญยัง วรจิต เป็น นายกรัฐมนตรี (ปี 2001- 2006)	มีแนวทาง เปลี่ยนแปลง ใหม่โดยให้ สอดคล้องกับ ภาวะเศรษฐกิจ -สังคม ของ ประเทศและ ของโลก นายจุมมะลี ไชยสอน เป็น ประธาน ประเทศ โดยมี	นายจุมมะลี ไชยสอน เป็น ประธาน ประเทศ โดย สมัยที่ 2 โดยมี นายทองสิงค์ ทำมวงเป็น นายกรัฐมนตรี (ปี 2010- ปัจจุบัน)

	วันที่ตั้งพรรค ๑)		ประเทศ กัมพูชา					นายบัวสอน บุพวัน เป็น นายกรัฐมนตรี (ปี 2006- 2010)	
การเมืองการ ปกครอง	นโยบายใน ระยะแรก เริ่มต้น คือ ชี้แนะ ประชาชนให้มี ความสามัคคี ต่อสู้สำเร็จ ภารกิจ ปลดปล่อยชาติ สร้างประเทศ ลาวให้เป็น ประเทศ สันติภาพ เอก“ ราช ประชาธิปไตย เอกภาพ และ ”วัฒนาถาวร พรรคฯได้ กำหนดนโยบาย	ทบทวน ขบวนการปฏิ วัติ และ ดำเนินการตาม ระบบสังคมน นิยมมาร์ก-เล นิน และได้รับ ความช่วยเหลือ จากประเทศ สังคมนิยม นอกจากนี้ กองประชุมยัง ได้วางนโยบาย ใหญ่หลายด้าน เช่น นโยบาย แนวร่วม แห่งชาติ ว่าแนวเรียก) โฮม) ประชาติ	กองประชุมได้ วางเป้าหมาย พื้นฐานของ การปฏิวัติลาว ในระยะใหม่	แนวนโยบาย หลักทาง การเมือง มติ กองประชุม ใหญ่ ครั้งที่ 4 ของพรรคฯ บทสรุป ที่ สำคัญ 5 เรื่อง 1.ทวีคูณการ ชี้แนะทุกด้าน ของพรรคฯ ทวีคูณความ สามัคคีเป็น เอกภาพของ พรรค 2.สร้าง รากฐานใน เข้มแข็งในทุก ด้านเพื่อปฏิบัติ	เป็นระยะแห่ง การสืบต่อสร้าง และขยาย ระบอบ ประชาธิปไตย ประชาชน สร้างปัจจัยการ ก้าวขึ้นสู่สังคมน ิยมกำหนด ทัศนะพื้นฐาน เกี่ยวกับการ เปลี่ยนแปลง ใหม่ในระบบ การเมือง	กำหนด จุดมุ่งหมาย ใหญ่ในระยะ ปี 2020 ต่อสู้ทำ ให้ประเทศชาติ หลุดพ้นออก จากสภาวะ ด้อยพัฒนา เศรษฐกิจสังคมน มีการพัฒนา และได้มีการ เปลี่ยนแปลง ใหม่	นโยบายของ มติพรรคฯ สรุปรวมได้ 5 ประการ คือ ยึดมั่นในลัทธิ มาร์ก-เลนิน และจุดหมาย สังคมนิยม ปรับปรุงสร้าง พรรคให้ เข้มแข็ง , ปฏิบัติหลักการ รวมศูนย์ ประชาธิปไตย อย่างเข้มงวด สร้างกำลังที่ จงรักภักดี , โดยเฉพาะต่อผู้ เป็นหลักชี้แนะ	การสัมพันธ์ ร่วมมือกับ ต่างประเทศแต่ นี้เปิดกว้างและ บทบาท อิทธิพลของ พรรคของ ประเทศลาว เด่นชัดในเวที ภาคพื้น และ สากล	กองประชุม ใหญ่เป็น เอกภาพรับรอง เอานโยบาย ใหญ่ที่สำคัญ นำมาปฏิบัติ สำหรับระยะ ต่อไปนี้ ถึงปี 2015 ให้เป็น จริง

	หลัก9 ยุทธศาสตร์และ นโยบายพื้นฐาน ด้านการเมือง และโครงการ ดำเนินการ มี ทั้งสิ้น 12 ข้อ	อำนาจการ ปกครอง สิทธิ เสรีภาพ ประชาธิปไตย นโยบาย ปลดปล่อยแม่ หญิง และอื่นๆ		สองหน้าที่ ยุทธศาสตร์ สำคัญ 3.การ ดำเนินงานด้าน เศรษฐกิจต้อง รู้จักใช้บรรดา กฎเกณฑ์ ปัจจัยภายนอก และประเมิน ประสิทธิผล ทางเศรษฐกิจ -สังคม 4.การร่วมมือ ทุกด้านกับ บรรดาประเทศ สังคมนิยม , เวียต สหภาพโซ สร้างกำลังร สร้างสัมพันธ พิเศษระหว่าง ประเทศลาว กับประเทศ สาธารณรัฐ			แต่ละชั้น ยึดมั่นในทัศนม หาชน ถือ, ประชาชนเป็น หลัก สร้าง สภาพแวดล้อม ภายใน และ ภายนอกที่ เอื้ออำนวย และกำหนด ทิศทางหน้าที่ ทางการเมือง ถึงปี 2020		
--	--	--	--	--	--	--	---	--	--

				เวียดนามและ กัมพูชา 5.กำหนด ทิศทางหน้าที่ ทางด้าน เศรษฐกิจ – สังคม ตลอด สมัยข้ามผ่าน ก้าวสู่สังคม นิยม					
ผู้นำพรรคฯ และคณะ ประชาชนปฏิ- วัติลาว	มีแต่คณะ บริหารงาน ศูนย์กลางพรรค 17 นายโดยมี นายไกรสอน พรหมวิหารเป็น เลขาธิการใหญ่	มีการเลือกตั้ง คณะ บริหารงาน ศูนย์กลาง พรรค และ เลือกตั้ง คณะกรรมการ บริหาร ศูนย์กลาง พรรคฯ มีการ ประชุมคณะ บริหารงาน ศูนย์กลาง พรรค ครั้งแรก	เป็นกอง ประชุมเปิดเผย อย่างเป็นทางการ ครั้งแรกเพื่อแสดง ให้ปรากฏทั้ง ภายในประเทศ และ ต่างประเทศ จัดขึ้น ในวันที่ 27-30 เมษายน 1982 , สถานที่ นคร	เป็นกอง ประชุมใหญ่ แห่งการ เปลี่ยนแปลง ใหม่ทุกด้าน อย่างมี หลักการ ประชุมในวันที่ 13-15 พฤศจิกายน 1986นคร- หลวงเวียง จันทร์ ภายใต้ , การเป็น	เป็นกอง ประชุมใหญ่ แห่งการ เปลี่ยนแปลง ใหม่ทุกด้าน อย่างมี หลักการ ประชุมในวันที่ 13-15 พฤศจิกายน 1986นคร- หลวงเวียง ภายใต้การเป็น ประธานของ	กองประชุม ใหญ่ครั้งที่ 6 ของพรรค)18 มีนาคม -20 มีนาคม 1996 (ภายใต้การนำ ของนายคำไต สีพันดอน ประธานคณะ บริหารงาน ศูนย์กลาง พรรคฯ มี ผู้แทนเข้าร่วม 381 นาย ซึ่ง	ดำเนินการ ประชุม วันที่ 12-14 มีนาคม 2001 ที่นคร หลวงเวียง จันทร์ภายใต้, การเป็น ประธานของ นายคำไต สีพัน ดอน ,ประธาน บริหารงาน ศูนย์กลาง พรรคฯ เข้า ร่วมกอง	ดำเนินตั้งแต่ วันที่ 18-21 มีนาคม 2006 , ที่นคร หลวงเวียง จันทร์ ภายใต้ การเป็น ประธานของ นายคำไต สีพัน ดอน , นคณะประธา บริหารงาน ศูนย์กลาง พรรค; เข้า	กองประชุม พรรคฯ ได้ ดำเนินการ ประชุมในวันที่ 17-21 มีนาคม 2011 ที่นคร หลวงเวียง จันทร์ มีผู้แทน สมบูรณเข้า ร่วม 576 นาย ที่เป็นตัวแทน ให้แก่สมาชิก พรรคฯ ทั้งหมด

	ได้เลือกตั้งเอากรมการเมือง ศูนย์กลางพรรค 7 นาย , เลือกนายไกรสอน พรหมวิหาร เป็นเลขาธิการใหญ่ ศูนย์กลางพรรค ตกลงจัดตั้งคณะเลขาธิการ ศูนย์กลางพรรคฯ , เลือกตั้งประธาน ตรวจตรา ศูนย์กลางพรรค และตกลงเปลี่ยนชื่อจากพรรคประชาชนลาวปรเป็นพรรคประชาชนปฏิ	หลวงเวียงจันทร์ ผู้แทนเข้าร่วม228 นาย ที่มาจาก, ทุกภาคการดำเนินงาน และจากทุกๆ แขวงที่เป็นตัวแทนให้แก่สมาชิกพรรค 35,000 นาย ในทั่วประเทศ มีตัวแทน รับเชิญจาก ภายในประเทศ 105 นาย และ รับเชิญจาก ต่างประเทศ 11 คณะ กองประชุมได้เลือกตั้งคณะบริหารงาน ศูนย์กลางพรรค 55	ประธานของ นายไกรสอน พรหมวิหาร จำนวนผู้แทน เข้าร่วม303 นาย เป็น ตัวแทนสมาชิกพรรค 45,000 กว่านาย ทั่วประเทศ และ แยกรับเชิญ ภายในประเทศ 200 นาย เลือกตั้งคณะบริหารงาน ศูนย์กลางพรรค 60 นาย , กรรมการ สมบูรณ์51 นาย และ สำรอง 9 นาย กอ , ประชุมประชุม	นายไกรสอน พรหมวิหาร จำนวนผู้แทน เข้าร่วม303 นาย เป็น ตัวแทนสมาชิกพรรค 45,000 กว่านาย ทั่วประเทศ และ แยกรับเชิญ ภายในประเทศ 200 นาย เลือกตั้งคณะบริหารงาน ศูนย์กลางพรรค 60 นาย , กรรมการ สมบูรณ์51 นาย และ สำรอง 9 นาย กอ , ประชุมประชุม	เป็นตัวแทน ให้แก่สมาชิกพรรค ฯ 78,000 นาย ในทั่วประเทศ นอกจากนี้มี คณะผู้แทนรับเชิญจากพรรค ฯ ประเทศ สาธารณรัฐเวียดนาม กัมพูชา จำนวนหนึ่ง เข้าร่วมด้วย กองประชุมได้เลือกตั้งเอา นายคำไต สีพันดอน เป็น ประธานคณะบริหารงาน ศูนย์กลางพรรค มี กรรมการเมือง 9 นาย มีคณะ	ประชุมใหญ่มี ผู้แทน452 นายที่มาจาก บรรดาแขนง การต่างๆ ของ ศูนย์กลาง พรรคฯ , ท้องถิ่นและ รากฐานต่างๆ ในทั่วประเทศ ซึ่งเป็นตัวแทน ให้สมาชิก พรรคทั้งหมด จำนวน 100,000 กว่า นาย เลือกตั้ง คณะ บริหารงาน ศูนย์กลาง พรรค 53 นาย กองประชุม, ครั้งแรก กรรมการเมือง 11 นาย และ	ร่วมกองประชุมใหญ่ ครั้งนี้ ผู้แทน 498 นายที่เป็น ตัวแทนในแก่ สมาชิกพรรค ทั้งหมด จำนวน 148,590 นาย อยู่บรรดา แขนงการต่างๆ ของศูนย์กลาง พรรคฯ , ท้องถิ่น และ รากฐานต่างๆ ในทั่วประเทศ กองประชุม ครั้งนี้ได้เลือก เอา55 นาย เป็นคณะ บริหารงาน ศูนย์กลาง พรรค เลือก นาย จูมมาลี	191,780 นาย ในทั่วประเทศ และ แยกรับเชิญ กองประชุมใหญ่ได้เลือกตั้ง คณะกรรมการ ศูนย์กลาง พรรค สมัยที่ 9 รวมทั้งหมด 61 นาย คณะ บริหารงาน ศูนย์กลาง พรรคฯ สมัยที่ 9 ได้มีมติเป็น เอกฉันท้อย่าง สมบูรณ์ เลือกตั้ง นาย จูมมาลี ไชยสอน เป็น เลขาธิการใหญ่ คณะ บริหารงาน
--	--	---	---	---	--	--	---	--

		<p>วัดิลาว</p> <p>นาย , กรรมการ สมบูรณ์49 นายและ สำรอง 6 นาย ,นาย ไกรสอน พรหมวิหาร ได้ ถูกเลือกตั้งให้ เป็นเลขาธิการ ใหญ่ศูนย์กลาง พรรค เป็นสมัย ที่ 3 เลือก กรรมการ กรรมการเมือง ศูนย์กลาง พรรค ประกอบมี 7 นาย และคณะ เลขาธิการ ศูนย์กลาง พรรค ประกอบมี 9 นาย(คน)</p>	<p>ครั้งแรกของ คณะกรรมการ ศูนย์กลาง พรรค ได้เลือก นายไกรสอน พรหมวิหาร เป็นเลขาธิการ ใหญ่ศูนย์กลาง พรรค สมัยที่4 เลือกตั้ง กรรมการเมือง สมบูรณ์ 11 นาย สำรอง , 2 นาย และ เลือกตั้งคณะ เลขาธิการ 9 นาย</p>	<p>คณะกรรมการ ศูนย์กลาง พรรค ได้เลือก นายไกรสอน พรหมวิหาร เป็นเลขาธิการ ใหญ่ศูนย์กลาง พรรค สมัยที่4 เลือกตั้ง กรรมการเมือง สมบูรณ์ 11 นาย สำรอง , 2 นาย และ เลือกตั้งคณะ เลขาธิการ 9 นาย</p>	<p>บริหารงาน ศูนย์กลาง พรรค 49 นาย ผู้หญิง 4 นาย</p>	<p>เลือก นายคำ ไต สีพันดอน เป็นประธาน คณะ บริหารงาน ศูนย์กลาง พรรค เป็นสมัย ที่ 2</p>	<p>ไชยะสอน เป็น เลขาธิการ ใหญ่ กรรมการ , เมือง ประกอบ มี11 นาย , เลือกตั้งคณะ เลขาธิการ ศูนย์กลาง พรรค 7 นาย , เลือกประธาน และรอง ประธาน คณะกรรมการ พรรคตรวจตรา พรรคฯ ขึ้น ศูนย์กลาง จำนวน3 นาย</p>	<p>ศูนย์กลาง พรรคฯ อีก สมัยหนึ่ง เลือกตั้ง กรรมการ กรรมการเมือง ประกอบด้วย 11 นาย (คน)) เลือกตั้ง เลขาธิการ ศูนย์กลาง พรรค ประกอบ ด้วย 9 นาย(คน)) เลือกตั้งนาย นาย) บุญยัง) วรจิต เป็นผู้ ประจำการ เลขาธิการ ศูนย์กลาง พรรค ฯ เลือกตั้ง ประธาน และ รองประธาน</p>
--	--	--	--	--	--	---	---	---

									คณะตรวจตรา ศูนย์กลาง พรรค ฯ
--	--	--	--	--	--	--	--	--	-----------------------------------

3.1 กฎหมายเกี่ยวกับการเพิ่มศักยภาพของระบบราชการ

สปป.ลาว ทำการปฏิรูปประเทศด้านการปกครองที่ดีมาเป็นระยะเวลาที่สิบปีก่อนหน้านี้ โดยเริ่มที่ปี 1997 โดยมีเป้าหมายหลักเพื่อก้าวข้ามสถานะประเทศด้อยพัฒนาให้ได้ในปี 2020 ทั้งนี้ สปป.ลาวมีการจัดทำโครงการด้านการส่งเสริมธรรมาภิบาลภาครัฐหลายโครงการภายใต้ความช่วยเหลือขององค์การสหประชาชาติ และนานาชาติ

การเพิ่มศักยภาพของระบบราชการของสปป.ลาว ในปัจจุบันได้มีแผนปรับปรุง บูรณาการ การปกครองแห่งชาติ (แผนงาน ปคช) ปี 2011- 2015 กำหนดนโยบายการดำเนินการและมั่งบประมาณปรับปรุง บูรณาการการปกครองเพื่อการพัฒนาความสามารถและให้มีระบบทันสมัย มีกองทุนสนับสนุนจากโครงการพัฒนาแห่งสหประชาชาติ (United Nations Development Programme : UNDP) ,กองทุนเพื่อการพัฒนา (United Nations Capital Development Fund : UNCDF),และองค์การบริหารงานด้านความร่วมมือเพื่อการพัฒนาระหว่างประเทศร่วมกับภาคเอกชน (Social Development Capital : SDC รัฐบาลเกาหลี และ รัฐบาลประเทศลักซ์ซัมบวร์กซ์และองค์กรผู้ร่วมพัฒนาอื่น ๆ (GPAP : CAPACITY DEVELOPMENT AND MODERNIZATION FUND) แผนงานนี้เป็นของรัฐบาลซึ่งมีกระทรวงภายใน²²⁸ เป็นแกนหลักในการประสานงานและการกำกับดูแลบริหาร จุดประสงค์ของแผนพัฒนานี้ เพื่อสร้างความสามารถในการสร้างแผน ยุทธศาสตร์การกำกับดูแลบริหารงานและติดตาม ตรวจสอบ เพื่อสนองการให้บริการของภาครัฐ มีประสิทธิภาพ มีความ โปร่งใส และสามารถตรวจสอบได้ พร้อมทั้งเป็นการส่งเสริมขยายภาคบริการสาธารณะที่ดี โดย ดำเนินการตามมติกรมการเมืองศูนย์กลางพรรคประชาชนปฏิวัติลาว²²⁹ เลขที่ 03/ กมสพ เกี่ยวกับการสร้าง แขนงเป็นหน่วยงานยุทธศาสตร์ สร้างเมืองเป็นหน่วยงานเข้มแข็ง สร้างบ้านเป็นหน่วยงานพัฒนา (การทำงาน 3 สร้าง)

มตินี้ถือเป็นนโยบายการสนับสนุนของค์การของรัฐทั้งชั้นส่วนกลาง ชั้นแขวงและชั้นท้องถิ่น ในการบริหารงานรัฐและปรับปรุงการบริการของภาครัฐให้ดีขึ้น จัดดำเนินการ ปี 2009 มีทั้งสิ้น 9 โครงการ ได้มีการสนับสนุนให้มีการจัดบริการผ่านจุดเดียว (one stop service) เรียกว่าการบริการ “ผ่านประตูเดียว” โดยมีการเริ่มดำเนินการจัดบริการที่กระทรวงอุตสาหกรรมและการค้า กระทรวงแถลงข่าวและวัฒนธรรม ศาลประชาชนสูงสุด และศูนย์กลางแนวร่วมสร้างชาติ ในชั้นแขวงจัดดำเนินการที่แขวงบ่อแก้ว ไชยะบุรี คำม่วน และแขวงอัตตะปือ มีการพัฒนาความสามารถให้แก่ชั้นเมือง และมีการปรับปรุงขบวนการกำกับดูแลและจัดตั้ง สำนักงานการบริหาร (หัวหน้าห้องกร) พัฒนาระบบกำกับดูแลข้อมูลของรัฐกร (ข้าราชการ) กำหนดตำแหน่ง

²²⁸ กระทรวงภายใน คือ โครงสร้างการบริหารงานของรัฐบาล (มีภาระหน้าที่คล้ายกับกระทรวงมหาดไทยของประเทศไทย) มี ภาระบทบาทหน้าที่เป็นเลขานุการให้แก่รัฐบาลในกิจการงานด้านมหภาคเกี่ยวกับการพัฒนาการปกครองชั้นสูงกลาง และท้องถิ่น กำกับดูแลข้าราชการ และพนักงานรัฐ การจัดตั้งองค์การและ กำกับดูแลองค์การทางสังคม งานด้านแผนที่ งานด้านการสำเนาเอกสารราชการ งานด้านชนเผ่า และด้านการศาสนา กำกับดูแลพลเมืองและงานด้านการแข่งขัน ยกย่องผู้มีผลงานดีเด่นทั่วประเทศ

²²⁹ มติกรมการเมืองศูนย์กลางพรรคฯ หมายถึง มติของกรมการเมืองคณะประชาชนปฏิวัติลาว กรมการเมืองศูนย์กลางพรรคฯ มีที่มาจากพรรคคัดเลือกและเลือกตั้งจากประชาชนทั่วประเทศ

งานและการประเมินผลการปฏิบัติงานของรัฐกร (ข้าราชการ) เป็นต้น

(3.1.1) กฎหมายเกี่ยวกับระบบราชการ

(1) กฎหมายว่าด้วยรัฐบาล

รัฐบาลของสปป.ลาว กำหนดไว้หมวดที่ 7 ของรัฐธรรมนูญ ประกอบด้วย 6 มาตรา ตั้งแต่ มาตรา 69 ถึงมาตรา 74 รัฐบาลแห่งสปป.ลาว คือ องค์การบริหารแห่งรัฐ มีหน้าที่รับผิดชอบต่อสภาแห่งชาติ และประชาชนประเทศ มีภาระบทบาทในการกำกับดูแลเอกภาพทางด้านการเมือง เศรษฐกิจ วัฒนธรรม สังคม การป้องกันชาติ ป้องกันความสงบ และการต่างประเทศ

รัฐบาล ประกอบด้วยนายกรัฐมนตรี รองนายกรัฐมนตรี รัฐมนตรี และ หัวหน้าองค์การเทียบเท่ากระทรวง รัฐบาลมีวาระ 5 ปี ตามกฎหมายว่าด้วยรัฐบาลแห่งสปป.ลาว เลขที่ 2/สพช นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 6 พฤษภาคม 2003 (Law on the Government of the Lao People's Democratic Republic) ได้บัญญัติเกี่ยวกับสิทธิ และหน้าที่ของรัฐบาล โดยดำเนินการภายใต้รัฐธรรมนูญ กฎหมายและมติของสภาแห่งชาติ รัฐดำรัส และรัฐบัญญัติของประชาชนประเทศ การเสนอร่างกฎหมายต่อสภาแห่งชาติ ร่างรัฐดำรัส และร่างรัฐบัญญัติ ต่อประชาชนประเทศ กำหนดแผนยุทธศาสตร์แห่งการพัฒนาเศรษฐกิจ –สังคม และแผนงบประมาณแห่งรัฐประจำปี ออกดำรัสมติตกลงเกี่ยวกับการกำกับดูแลเศรษฐกิจ –สังคม วิทยาศาสตร์ เทคนิค การป้องกันชาติป้องกันความสงบ และการดำเนินการต่างประเทศ จัดตั้งดำเนินการ แนะนำ และตรวจสอบ การดำเนินงานของบรรดาองค์การภาคส่วนต่างๆ และองค์การปกครองท้องถิ่น จัดตั้ง และตรวจสอบการดำเนินงานของกำลังป้องกันชาติ ป้องกันความสงบ ลงนามในสนธิสัญญา สัญญากับต่างประเทศ และดำเนินการตามสนธิสัญญาและสัญญาที่ได้ลงนามแล้ว งดการปฏิบัติ หรือ ยกเลิกข้อตกลง คำสั่งของกระทรวง หรือองค์การเทียบเท่ากระทรวง องค์การที่ขึ้นกับรัฐบาลและองค์การปกครองท้องถิ่นที่ขัดกับระเบียบกฎหมาย และปฏิบัติตามสิทธิและหน้าที่อื่น ๆ ตามที่ได้กำหนดไว้ในกฎหมาย

โครงสร้างของรัฐบาลประกอบไปด้วย 18 กระทรวง ได้แก่ กระทรวงป้องกันความสงบ, กระทรวงการต่างประเทศ, กระทรวงยุติธรรม, กระทรวงการเงิน ,กระทรวงกสิกรรม และป่าไม้, กระทรวงอุตสาหกรรมและการค้า ,กระทรวงพลังงานและบ่อแร่, กระทรวงโยธาธิการและขนส่ง,กระทรวงแผนการและการลงทุน, กระทรวงศึกษาธิการ, กระทรวงสาธารณสุข, กระทรวงแกล่งข้าวและวัฒนธรรมและท่องเที่ยว, กระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม, กระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ,กระทรวงไปรษณีย์และโทรคมนาคมและการสื่อสาร, กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และกระทรวงภายใน และประกอบด้วย 3 องค์การมีฐานะเทียบเท่ากระทรวงคือสำนักนายกรัฐมนตรี และธนาคารแห่งสปป.ลาว และองค์การตรวจสอบรัฐบาล

นายกรัฐมนตรีถูกแต่งตั้งจากประชาชนประเทศ โดยการรับรองของสภาแห่งชาติเป็นหัวหน้ารัฐบาล มีหน้าที่แนะนำและอำนวยความสะดวกงานของรัฐบาลเป็นผู้แทนให้รัฐบาลแนะนำงานของกระทรวงต่างๆ และองค์การเทียบเท่ากระทรวง และบรรดาองค์การอื่นที่ขึ้นกับรัฐบาล เช่น งานของแขวง และนคร โดยมีสำนักงานนายกรัฐมนตรี เป็นองค์การของรัฐบาล ทำหน้าที่เป็นเลขาธิการให้รัฐบาลเป็นผู้ประสานงานและศึกษาสรุปรวมประเด็นปัญหาต่างๆ เกี่ยวกับปฏิบัติหน้าที่ของรัฐบาล และอำนวยความสะดวกงานของรัฐบาล นายกรัฐมนตรี และองค์การอื่นๆ ที่ขึ้นกับรัฐบาล

รัฐบาลจะกำหนดให้มีการประชุมรัฐบาล(กองประชุมรัฐบาล) โดยจะมีการเปิดประชุมเดือนละหนึ่งครั้ง โดยนายกรัฐมนตรีจะเป็นผู้เรียกประชุมและเป็นประธาน ในกรณีมีความจำเป็นเร่งด่วน อาจจะมีเปิดประชุมสมัยวิสามัญก็ได้ตามการเสนอของนายกรัฐมนตรีหรือการเสนอของสมาชิกรัฐบาลจำนวนไม่น้อยกว่า หนึ่งในสามส่วนของจำนวนสมาชิกรัฐบาลทั้งหมด โดยกองประชุมรัฐบาล ต้องเชิญเจ้าแขวงและเจ้าครองนครเข้าร่วมประชุมปีละสองครั้ง เพื่อตรวจสอบและแนะนำการปฏิบัติหน้าที่ขององค์การปกครองท้องถิ่น ประเด็นที่ต้องนำเข้าพิจารณาและตกลงในกองประชุมรัฐบาลมีดังนี้ แผนยุทธศาสตร์ แผนพัฒนาเศรษฐกิจ-สังคมแห่งรัฐ แผนงบประมาณแห่งรัฐและการปรับปรุงแก้ไขแผนงบประมาณแห่งรัฐประจำปี ร่างกฎหมาย ร่างรัฐบัญญัติ ร่างรัฐดำรัสและร่างดำรัส การสร้างตั้ง การยุบเลิก การรวม เขตแดน แขวง นคร และเขตพิเศษ สร้างและนำเสนอสภาแห่งชาติพิจารณารับรอง การสร้างตั้ง การยุบเลิก รวม แยก บรรดาองค์การที่ขึ้นโดยตรงกับรัฐบาล การสร้างตั้ง ยุบเลิก รวมแยก หรือกำหนดเขตแดนของเมืองและเทศบาล รวมทั้งบทสรุปการดำเนินงานของรัฐบาล การป้องกันชาติ ป้องกันความสงบ และความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ เนื้อหาในการเจรจา สนธิสัญญาและสัญญากับต่างประเทศ บทรายงานต่อสภาแห่งชาติและต่อประธานประเทศ นอกจากนี้ อาจจะมีการประชุมของกองประชุมพิเศษของรัฐบาลโดยการเรียกประชุมของประธานประเทศเป็นประธานในที่ประชุม ใช้ในกรณีเมื่อประเทศชาติตกอยู่ในภาวะวิกฤตการณ์ร้ายแรงทางด้านเศรษฐกิจ วัฒนธรรม –สังคม ภัยธรรมชาติ หรือในสภาวะฉุกเฉินทางการป้องกันชาติ –ป้องกันความสงบ และด้านความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ

ระบบวิธีการทำงานของรัฐบาล ทำงานตามหลักการรวมศูนย์ประชาธิปไตย โดยมีการประสานงานกับหน่วยงานต่างๆ โดยรัฐบาลจะถือเอามติของประชุมรัฐบาลเป็นหลักสำคัญในการดำเนินงานของตน โดยสมาชิกรัฐบาลต้องเคารพภาระบทบาทหน้าที่ของกันและกัน พร้อมทั้งประสานงานกันในกรณีที่มีประเด็นปัญหาที่มีความขัดแย้งกันไม่เป็นเอกภาพเดียวกัน ให้นำเสนอประเด็นปัญหาดังกล่าวต่อนายกรัฐมนตรีพิจารณาแก้ไข และในการดำเนินงานด้านต่างประเทศสมาชิกรัฐบาลต้องขอความเห็นจากนายกรัฐมนตรี

นอกจากนี้รัฐบาลต้องรายงานการดำเนินงานประจำปีต่อสภาแห่งชาติ เสนอผ่านแผนยุทธศาสตร์แห่งการพัฒนาเศรษฐกิจ – สังคม และแผนงบประมาณแห่งรัฐ การแก้ไขตัดแปลงแผนงบประมาณแห่งรัฐ และตอบข้อซักถามของสมาชิกสภาแห่งชาติเกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ของรัฐบาลหรือสมาชิกรัฐบาล และรัฐบาลต้องรายงานการดำเนินงานต่อประธานประเทศ กองประชุมพิเศษของรัฐบาล

รัฐบาลต้องประสานงานกับศาลประชาชนสูงสุด และองค์การอัยการประชาชนสูงสุดในการติดตามตรวจสอบการปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายและป้องกันการทุจริต (ปรากฏการณ์สังคมที่ไม่ดีในสังคม) โดยในกรณีจำเป็นรัฐบาลอาจจะเชิญศาลประชาชนสูงสุดและอัยการสูงสุดเข้าร่วมกองประชุมรัฐบาลก็ได้

รัฐบาลต้องประสานงานกับองค์กรมหาชน อันได้แก่ แนวลาวสร้างชาติ คณะชาวนุุ่มประชาชนปฏิวัติลาว สหพันธ์กรรมบาล สหพันธ์แม่หญิงลาว และองค์การสังคมอื่นๆ เพื่อปรึกษาหารือและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและส่งเสริมให้องค์กรมหาชนดังกล่าวเข้าร่วมในการกำกับดูแลรัฐ กำกับดูแลเศรษฐกิจ –สังคม โดยในกรณีจำเป็นอาจจะเชิญผู้แทนขององค์กรมหาชนดังกล่าวเข้าร่วมในการประชุมของรัฐบาลได้ และรัฐบาลมีหน้าที่รับฟังความคิดเห็นของประชาชนที่มีคำร้องทุกข์หรือคำเสนอและพิจารณาแก้ไขคำร้องทุกข์ ของ

ประชาชนเกี่ยวกับการกระทำที่ไม่ถูกต้องของพนักงาน ราชการและองค์การบริหารรัฐชั้นต่างๆ ภายใต้ระเบียบกฎหมาย

(2)กฎหมายการปกครองท้องถิ่น (ราชการส่วนท้องถิ่น)

การปกครองท้องถิ่น ได้กำหนดอยู่ในหมวดที่ 8 ของรัฐธรรมนูญมี 4 มาตรา ตั้งแต่มาตรา 75-78 การปกครองท้องถิ่นของสปป.ลาว แบ่งออกเป็น สามชั้น คือ 1.ชั้นแขวง ซึ่งประกอบด้วยแขวงและนคร มี 17 แขวง(province) 1 นคร (capital) (แขวงอัตตะปือ บ่อแก้ว บอริคำไซ จำปาสัก หัวพัน คำม่วน หลวงน้ำทา หลวงพระบาง อุดมไซ พงสาลี สาละวัน สะหวันนะเขต เซกอง เวียงจันทน์ ไชยะบุรี ไชสมบูนร์ เชียงขวางและ นครหลวงเวียงจันทน์) 2. ชั้นเมืองซึ่งประกอบด้วยเมือง และเทศบาล และ 3.ชั้นบ้าน ประกอบด้วย บ้าน บางกรณีสภาแห่งชาติอาจจะตกลงก่อตั้งเขตพิเศษขึ้น ซึ่งมีฐานะเทียบเท่ากับแขวง เช่น เขตพิเศษไชสมบูนร์ ปัจจุบันเป็นแขวงไชสมบูนร์

กฎหมายว่าด้วยการปกครองท้องถิ่น เลขที่ 01/สพข ลงวันที่ 21 ตุลาคม 2003 (Law on Local Administration) ได้บัญญัติถึงภาระหน้าที่ขององค์การปกครองท้องถิ่น ซึ่งเป็นองค์การบริหารรัฐชั้นท้องถิ่น มีภาระบทบาทเป็นตัวแทนและรับผิดชอบต่อรัฐบาลในการกำกับดูแลบริหารงานด้านการเมือง เศรษฐกิจ วัฒนธรรม – สังคม การสร้างโครงสร้างพื้นฐาน และใช้ทรัพยากรมนุษย์ การปกป้องรักษาทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม และทรัพยากรอื่นๆ การป้องกันชาติ ป้องกันความสงบในท้องถิ่น และการต่างประเทศตามการมอบหมายของรัฐบาล

เจ้าแขวง เจ้าครองนคร และเจ้าเมือง เจ้าบ้านมีสิทธิและหน้าที่ ปฏิบัติหน้าที่ภายใต้รัฐธรรมนูญและกฎหมาย ,ปฏิบัติตามมติคำสั่งของผู้บังคับบัญชาอย่างเข้มงวด แนะนำ และตรวจสอบการปฏิบัติงาน ของบรรดาแผนกงาน หรือส่วนงานทุกชั้นที่ขึ้นกับความรับผิดชอบของตน ห้ามปฏิบัติหน้าที่ที่ไม่ชอบ หรือ ละเว้น การปฏิบัติหน้าที่ในชั้นงานของตนหรือในชั้นงานที่ได้บังคับบัญชาอันขัดกับกฎหมาย พิจารณา และแก้ไขคำร้องทุกข์ และข้อเสนอของประชาชนอยู่ในขอบเขตสิทธิอำนาจของตนตามที่ได้กำหนดไว้ในกฎหมาย

รัฐธรรมนูญได้กำหนดสิทธิ และหน้าที่เฉพาะของหัวหน้าเทศบาลให้เป็นผู้วางแผน การกำกับดูแลเมือง ให้การบริการสาธารณะอย่างทั่วถึง มีความสะอาด สวยงาม และเป็นระเบียบเรียบร้อยในขอบเขตเมืองที่ตนรับผิดชอบ²³⁰

กฎหมายว่าด้วยการปกครองท้องถิ่นแห่งสปป.ลาว เลขที่ 3/สพข นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 21 ตุลาคม 2003 กำหนดหลักการดำเนินงานขององค์การปกครองท้องถิ่น โดยปฏิบัติตามหลักการรวมศูนย์ ประชาธิปไตย และแบ่งชั้นในการกำกับดูแลดังนี้คือ ชั้นบ้าน (The village level)ขึ้นตรงกับชั้นเมือง (The district level) ชั้นเมืองขึ้นกับชั้นแขวง ชั้นแขวงขึ้นกับรัฐบาล (The government) โดยมีองค์คณะพรรค(The party committee)ชั้นของตนเป็นผู้นำ และรับผิดชอบบนพื้นฐานรัฐธรรมนูญและกฎหมาย โดยแบ่งชั้นในการดำเนินงาน โดยแบ่งออกเป็น 3 ชั้น คือ ชั้นแขวง ชั้นเมือง ชั้นบ้าน²³¹ กล่าวคือ

²³⁰ วิชารัฐธรรมนูญ สถาบันการเมืองและการปกครองแห่งรัฐ คณะวิชาบริหารศาสตร์ ปี 2004 พิมพ์ที่ โรงพิมพ์แห่งรัฐ หน้า

²³¹ รัฐธรรมนูญ ปี 2003 มาตรา 75 (ใหม่)

- 1) ชั้นแขวง (Province) มีแขวงและนคร
- 2) ชั้นเมือง (District) มีเมืองและเทศบาล
- 3) ชั้นบ้าน (Village) มีบ้าน

องค์การปกครองท้องถิ่นมีระบบประชุมเพื่อปรึกษาหารือ และตกลงปัญหาสำคัญของตน สามารถแยกพิจารณาได้ ดังนี้

1. แขวงและนคร (Provinces and Cities)

1) องค์ประกอบของแขวงและนคร

แขวงเป็นการปกครองท้องถิ่นที่ประกอบไปด้วยเมืองและเทศบาล ส่วนนครเป็นการปกครองท้องถิ่นในเมืองใหญ่ที่มีชุมชนหนาแน่น ซึ่งประกอบไปด้วยเทศบาลเป็นใจกลางของเมือง เศรษฐกิจ วัฒนธรรม-สังคม และการบริการอันมีบทบาทในการพัฒนาเศรษฐกิจ-สังคมของประเทศ อย่างกรณีนครหลวงเวียงจันทน์ ซึ่งมีสถานะเป็นนครก็ประกอบไปด้วยหลายเมืองและหลายเทศบาล

ในส่วนของโครงสร้างการบริหารงานและบุคลากรของแขวง , นครจะประกอบส่วนการปฏิบัติงาน²³² คือ

- สำนักงาน (ห้องว่าการ) แขวง หรือนคร (The provincial or city cabinet)
- แผนกงานต่างๆ ตามที่จัดตั้งขึ้น (The local divisions of the line ministries and ministry –equivalent organizations)

ส่วนบุคลากรของแขวง หรือนคร ประกอบไปด้วย

- เจ้าแขวง หรือเจ้าครองนคร
- รองเจ้าแขวง หรือรองเจ้าครองนคร
- หัวหน้า หรือรองหัวหน้าห้องว่าการ แผนกการ และพนักงาน
- รัฐกร (ข้าราชการ) ที่สำคัญอยู่ในโครงสร้างของแขวง,นคร

ปัจจุบันการปกครองระดับนครมีเพียง 1 แห่ง คือ “นครหลวงเวียงจันทน์” บทบาทและหน้าที่ของเจ้าแขวง หรือเจ้าครองนคร เจ้าแขวงหรือเจ้านคร เป็นหัวหน้าห้องการปกครองแขวงหรือนคร โดยตัวแทนที่ทำงานรับผิดชอบต่อของรัฐบาลในการปฏิบัติหน้าที่ปกครองแขวงหรือนครโดยเจ้าของแขวงหรือนครถูกแต่งตั้ง หรือโยกย้าย หรือพ้นจากตำแหน่งจากประธานประเทศตามการเสนอของนายกรัฐมนตรี โดยเจ้าแขวงหรือเจ้านครจะมีวาระ 5 ปี และจะดำรงตำแหน่งเดิมได้ไม่เกิน 2 สมัย สำหรับเจ้าแขวงและเจ้านครมีอำนาจหน้าที่และเป็นผู้บังคับบัญชาในสายแนวนอน (ในชั้นการบังคับบัญชาระดับแขวง) โดยเจ้าแขวงหรือเจ้าครองนคร เป็นผู้ได้บังคับบัญชาของกระทรวงหรือองค์การเทียบเท่ากระทรวง สายตั้ง (ชั้นการบังคับบัญชาระดับกระทรวง) ในการปฏิบัติงานของเจ้าแขวงหรือเจ้านครจะมีรองเจ้าแขวงหรือรองเจ้านครเป็นผู้ช่วยงานเจ้าแขวงหรือเจ้านคร ซึ่งรองเจ้าแขวงหรือรองเจ้านครถูกแต่งตั้ง โยกย้าย หรือยุบตำแหน่งโดย

²³² กฎหมายว่าด้วยการปกครองท้องถิ่น แห่งสปป.ลาว เลขที่ 03/สพช นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 21 ตุลาคม 2003

นายกรัฐมนตรี ทั้งนี้ตามการเสนอของเจ้าแขวงหรือเจ้าครองนคร และมีวาระการดำรงตำแหน่งเป็นเวลา 5 ปี และอาจได้รับการแต่งตั้งใหม่ได้

ปัจจุบันสปป.ลาวมีจำนวน 17 แขวง (แขวงอุดมไซ แขวงหัวพัน แขวงเวียงจันทน์ แขวงคำม่วน แขวงเซกอง แขวงพงสาลี แขวงบ่อแก้ว แขวงไชยบุรี แขวงไซสมบุรณ์ แขวงสะหวันนะเขต แขวงจำปาสัก แขวงหลวงน้ำทาแขวงหลวงพระบาง แขวงเชียงขวาง แขวงบอลิคำไซ แขวงสาละวัน และแขวงอัตตะปือ) และ 1 นคร คือ นครหลวงเวียงจันทน์²³³

2. องค์การปกครองเมือง²³⁴ (District)

1) องค์ประกอบของเมือง

เมืองเป็นเขตการปกครองท้องถิ่นที่ขึ้นอยู่กับแขวงหรือนครหลวงโดยในแต่ละเมืองก็จะมีหน่วยย่อยคือ "บ้าน" มาสังกัดอีกชั้นหนึ่งโดยองค์การเมืองมีโครงสร้างบริหารที่ประกอบไปด้วย

- สำนักงาน (ห้องว่าการ) ของเมือง
 - บรรดาห้องการของหน่วยงานต่างๆ ที่อยู่ประจำเมือง
- สำหรับบุคลากรของเมืองจะประกอบไปด้วยบุคคลต่างๆ ที่สำคัญ ดังนี้
- เจ้าเมือง
 - รองเจ้าเมือง
 - หัวหน้า รองหัวหน้าว่าการ ห้องการ (สำนักงาน)และพนักงาน
 - รัฐกร (ข้าราชการ)

ที่สังกัดในโครงสร้างของเมือง

2) การก่อตั้งเมือง

กฎหมายกำหนดให้การก่อตั้งเมือง ยกเลิก แยกออก หรือควบรวม หรือกำหนดเขตปกครอง จะต้องมิตติของรัฐตามการเสนอของเจ้าแขวง หรือเจ้านคร บทบาทและหน้าที่ของเจ้าเมืองโดยเจ้าเมืองจะมีรองเจ้าเมืองเป็นผู้ช่วยให้ปฏิบัติงาน ทั้งนี้ตามการมอบหมายของเจ้าเมือง รวมถึงการปฏิบัติหน้าที่แทนเจ้าเมืองในกรณีที่เจ้าเมืองติดภารกิจ ในส่วนของตำแหน่งเจ้าเมืองจะถูกแต่งตั้งหรือโยกย้าย หรือพ้นจากตำแหน่ง โดยนายกรัฐมนตรีตามการเสนอของเจ้าแขวงหรือเจ้าครองนคร มีวาระการดำรง 5 ปี และดำรงตำแหน่งได้ไม่เกิน 2 วาระ ในส่วนของรองเจ้าเมืองผู้ที่มีอำนาจแต่งตั้ง โยกย้ายหรือยุบตำแหน่ง คือเจ้าแขวงหรือเจ้าครองนคร ทั้งนี้ตามการเสนอของเจ้าเมือง มีวาระการดำรงตำแหน่ง 5 ปี และสามารถกลับมารับตำแหน่งเดิมได้

3. องค์การปกครองเทศบาล (Municipality)

เทศบาลเป็นการปกครองท้องถิ่นในเขตเมืองซึ่งเป็นที่ตั้งองค์การปกครองแขวง นคร หรือตัวเมืองอื่น

²³³ ข้อมูลจาก เว็บไซต์ข่าวสารประเทศลาว สำนักข่าวสารประเทศลาว (Lao news agency : KPL)

<http://www.kpl.gov.la/page/political/VII.aspx>

²³⁴ กฎหมายว่าด้วยการปกครองท้องถิ่น แห่งสปป.ลาว เลขที่ 03/สพข นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 21 ตุลาคม 2003

ที่มีเงื่อนไขครบตามที่กฎหมายฉบับนี้ได้กำหนดเอาไว้ ซึ่งการปกครองระบบเทศบาลจะต้องเป็นพื้นที่ซึ่งมีชุมชนหนาแน่น มีการพัฒนาทางด้านเศรษฐกิจการเมือง วัฒนธรรม – สังคมและการบริการซึ่งมีบทบาทผลักดันพัฒนาเศรษฐกิจ – สังคมของท้องถิ่น

สำหรับส่วนประกอบของเทศบาล คือ บ้าน เช่นเดียวกับการปกครองเมือง

เมืองที่เป็นที่ตั้งของแขวงหรือนคร จะต้องมีการก่อตั้งเทศบาล อย่างไรก็ตามเมืองอื่นอาจก่อตั้งเป็นเทศบาลได้หากมีเงื่อนไขครบถ้วนตามที่กฎหมายกำหนดเอาไว้ บทบาทและหน้าที่ของหัวหน้าเทศบาล หัวหน้าเทศบาลถือว่าเป็นตัวแทนและรับผิดชอบงานแทนแขวงหรือนครโดยมีการกิจและหน้าที่ในการปฏิบัติงานเพื่อพลเมืองในเขตองค์การปกครองเทศบาลโครงสร้างขององค์การบริหารปกครองเทศบาลประกอบด้วย

1. สำนักงานปกครองเทศบาล
2. บรรดาสถาบันของสายการบังคับบัญชา และเทียบเท่า
3. กองวิชาการและหน่วยงานบริการ (the technical and service units)

บุคคลากรขององค์การปกครองเทศบาล ประกอบด้วย หัวหน้า รองหัวหน้าเทศบาล หัวหน้า รองหัวหน้าสำนักงาน สำนักงาน และพนักงาน –ข้าราชการ ที่สังกัดในโครงสร้างองค์การของการปกครองเทศบาล หัวหน้าเทศบาลถูกแต่งตั้ง โยกย้าย หรือปลดจากตำแหน่ง โดยนายกรัฐมนตรี ตามการเสนอของเจ้าแขวง เจ้าครองนคร หัวหน้าเทศบาล มีวาระสมัยละ 5 ปี และสามารถดำรงตำแหน่งอยู่ได้ไม่เกิน สองสมัย รองหัวหน้าเทศบาล ถูกแต่งตั้ง โยกย้าย หรือปลดตำแหน่งโดยเจ้าแขวง เจ้าครองนคร ตามการเสนอของหัวหน้าเทศบาล มีวาระห้าปี และสามารถได้รับการแต่งตั้งใหม่ได้

4. องค์การปกครองบ้าน(The village)

บ้านคือ เขตการปกครองท้องถิ่นขั้นรากฐาน ที่ขึ้นกับเมือง หรือเทศบาล บ้านหนึ่งสร้างด้วยหลายครอบครัว (The several households)

องค์การปกครองบ้าน มีนายบ้านเป็นหัวหน้า มีรองนายบ้าน และหน่วยงานจำนวนหนึ่งปฏิบัติงาน นายบ้านได้รับการเลือกตั้งจากประชาชนผู้มีสิทธิเลือกตั้งภายในบ้าน และถูกรับรองโดยเจ้าเมือง หรือหัวหน้าเทศบาล ในกรณีที่จำเป็น นายบ้านอาจถูกแต่งตั้ง หรือปลดจากตำแหน่ง โดยเจ้าเมือง หรือหัวหน้าเทศบาลก็ได้ รองนายบ้านถูกแต่งตั้ง หรือปลดจากตำแหน่งโดยเจ้าเมือง หรือหัวหน้าเทศบาล ตามการเสนอของนายบ้าน นายบ้านและ รองนายบ้าน มีวาระสมัยละสามปี สามารถได้รับการเลือกตั้ง หรือแต่งตั้งคนใหม่ได้

การก่อตั้ง บ้าน ถูกก่อตั้ง รวมเข้า แยกออก ยุบเลิก หรือกำหนดเขตแดน โดยเจ้าแขวง เจ้าครองนคร ตามการเสนอของเจ้าเมือง หรือหัวหน้าเทศบาล นายบ้านเป็นหัวหน้าองค์การปกครองบ้าน มีภาระบทบาทเป็นตัวแทน และรับผิดชอบต่อองค์การปกครองเมือง เทศบาล และประชาชนบรรดาเผ่าต่างๆ ภายในบ้าน ในการดำเนินการภาระบทบาท สิทธิและหน้าที่ขององค์การปกครองบ้าน

การเงินขององค์การปกครองท้องถิ่น แบ่งออกเป็นสองชั้น คือ หัวหน้าวงงบประมาณชั้นแขวง หัวหน้าวงงบประมาณชั้นเมือง ส่วนชั้นบ้านเป็นหัวหน้าพื้นฐาน ในการเก็บรายรับ และปฏิบัติรายจ่าย ตามระเบียบกฎหมาย และตามการมอบหมายขององค์การปกครองท้องถิ่น การเงินขององค์การปกครองท้องถิ่น ต้องปฏิบัติตามหลักการรวมศูนย์ งบประมาณแห่งรัฐ งบประมาณท้องถิ่นต้องอยู่ภายใต้ระเบียบกฎหมายอย่างเดียวกัน และปฏิบัติตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจ - สังคม และแผนงบประมาณประจำปี ที่รัฐบาลตกลงมอบให้ องค์การปกครองท้องถิ่นปฏิบัติ ผู้ส่งจ่ายการเงิน (การคลังท้องถิ่น) ขององค์การปกครองท้องถิ่นชั้นแขวงคือเจ้าแขวง หรือเจ้าครองนคร หรือผู้ที่ได้รับมอบสิทธิตามระเบียบการ ชั้นเมืองคือเจ้าเมือง หรือหัวหน้าเทศบาล หรือผู้ที่ได้รับมอบสิทธิตามระเบียบการ

(3) กฎหมายเกี่ยวกับระเบียบข้าราชการ

กฎหมายเกี่ยวกับข้าราชการของสปป.ลาว บัญญัติเป็นคำสั่งว่าด้วยระเบียบข้าราชการ แห่งสปป.ลาว เลขที่ 82/นย เวียงจันทน์ วันที่ 19 พฤษภาคม 2003(Decree on Law commission) คำสั่งฉบับนี้บัญญัติขึ้นเพื่อกำหนดบรรดालัทธิการ ระเบียบการและองค์การดำเนินงานที่รับผิดชอบการดำเนินงานของราชการ ของ สปป.ลาว

ข้าราชการของสปป.ลาว คือ ประชาชนลาวผู้ที่บรรจและได้รับการแต่งตั้งให้ปฏิบัติงานประจำอยู่ บรรดาองค์การของพรรค(ผู้ปฏิบัติงานประจำของคณะพรรคปฏิวัติประชาชนลาว) รัฐบาล องค์การมหาชนชั้น ศูนย์กลาง ชั้นท้องถิ่น และสำนักงานผู้แทน ณ สปป.ลาว และอยู่ต่างประเทศ ซึ่งได้รับเงินเดือน และเงินอุดหนุนต่าง ๆ จากงบประมาณของรัฐ คำสั่งฉบับนี้ไม่ได้รวมประเภทพนักงานที่เป็นแก่นนำระดับสูง (นับแต่ชั้นรัฐมนตรี รัฐมนตรีช่วยว่าการหรือเทียบเท่าขึ้นไป) ทหาร ตำรวจ พนักงานรัฐวิสาหกิจ พนักงานตามสัญญา จะมีระเบียบการกำหนดไว้โดยเฉพาะ

การกำกับดูแลราชการเป็นไปตามหลักการรวมศูนย์ประชาธิปไตยเป็นหนึ่งเดียวทั่วประเทศ มีการแบ่งชั้นกำกับดูแล ระหว่างศูนย์กลาง ภาคส่วน (สาขาต่าง ๆ เช่น ด้านการค้า กสิกรรม ป่าไม้ เป็นต้น) และท้องถิ่นมีการบรรจุโดยการสอบคัดเลือก และการบรรจุเข้าเป็นข้าราชการปฏิบัติตามหลักการเสมอภาค เปิดเผย และบนพื้นฐานความรู้ ความสามารถ และมาตรฐาน และตามอัตราตำแหน่งว่าง

นอกจากนี้ คำสั่งว่าด้วยระเบียบข้าราชการ แห่งสปป.ลาว เลขที่ 82/นย เวียงจันทน์ วันที่ 19 พฤษภาคม 2003 มีการกำหนดชั้น ชั้น และกลุ่มวิชาชีพ ของข้าราชการแห่งสปป.ลาวไว้ โดย ประกอบด้วย 5 ชั้นตั้งแต่ ชั้นที่ 1 ถึง ชั้น 5 แต่ละชั้นมี 15 ชั้น แต่ละชั้นประกอบด้วยอัตราเงินเดือน จำนวน และมูลค่าอัตราเงินเดือน จะกำหนดไว้เฉพาะเพื่อให้เหมาะกับสภาพขยายตัวของเศรษฐกิจแต่ละระยะราชการที่บรรจุชั้น 1 ชั้น 2 เรียกว่าพนักงานช่วยงานบริหาร ข้าราชการที่บรรจุเข้าชั้นที่ 3 4 และ 5 เรียกว่าพนักงานวิชาการ โดยแบ่งออกเป็น 3 ระดับ (ระดับที่ 3 จะเรียกว่าพนักงานวิชาการอาวุโส) และกำหนดตำแหน่งบริหาร และตำแหน่งงานของข้าราชการ(กำหนดให้มีสิทธิและหน้าที่ความรับผิดชอบในการแนะนำและควบคุมงานส่วนราชการโดยกำหนดตำแหน่งตามโครงสร้างขององค์การชั้นต่างๆ เช่น ชั้นศูนย์กลาง ชั้นท้องถิ่น เป็นต้น) สิทธิและหน้าที่ของข้าราชการ (กำหนดให้ข้าราชการทุกคนต้องมีความจงรักภักดีซื่อสัตย์ บริสุทธิ์ต่อประเทศชาติ ปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชา และทำหน้าที่ตามที่ได้รับมอบหมายอย่างมีความรับผิดชอบให้การบริการแก่ประชาชน

ด้วยความจริงใจ เป็นธรรม และเสมอภาค เคารพกฎหมาย และระเบียบทางราชการ เข้าร่วมในทางการเมือง ด้านเศรษฐกิจ สังคม ในองค์การที่ตนสังกัด รับฟังความคิดเห็นและอยู่ภายใต้การตรวจสอบของประชาชนและ องค์การของผู้บังคับบัญชา เป็นต้น ข้าราชการใหม่ทุกคนภายหลังที่ได้บรรจุเป็นข้าราชการสมบูรณ์แล้ว ในช่วง ระยะเวลา 5 ปีแรกต้องมีหน้าที่ปฏิบัติต่อท้องถิ่น ชันเมือง หรือบ้านอย่างน้อย 2 ปี) ผลประโยชน์สวัสดิการ ของข้าราชการ (กำหนดด้านทุนการศึกษาต่อในประเทศหรือต่างประเทศ ภายหลังจากที่สำเร็จการศึกษาแล้ว ต้องกลับมารับใช้ราชการอย่างน้อยเป็นเวลาสองเท่าของเวลาที่ตนได้ไปศึกษา ถ้าฝ่าฝืนต้องจ่ายเงินทดแทนคืน เงินเป็นจำนวนสองเท่าที่ตนเองได้รับไป เป็นต้น นอกจากนี้ได้กำหนดสิทธิหรือการรับผลประโยชน์สวัสดิการ ต่าง ๆ เช่น เงินเดือน เงินบำนาญ เงินบำเหน็จ และเงินอุดหนุนต่างๆ จากคลังเงินเดือน และคลังประกันสังคม ของรัฐต่อข้าราชการ โดยข้าราชการที่ทำงานในเขตทุรกันดาร ห่างไกลความเจริญทำงานกับสารเคมีเป็นพิษจะ ได้รับเงินสวัสดิการเป็นพิเศษ และกำหนดวันหยุดงานประจำปี หยุดงานราชการ การลาป่วย ลาคลดบุตร และกรณีอื่นๆ เป็นต้น) ข้อห้ามสำหรับข้าราชการ (กำหนดห้ามมิให้ข้าราชการเป็นเจ้าของหรือผู้อำนวยการ หรือเป็นผู้จัดการในธุรกิจใดธุรกิจหนึ่ง เว้นแต่บางสายงานซึ่งอนุญาต ห้ามข้าราชการเป็นที่ปรึกษาเกี่ยวกับงาน ที่สัมพันธ์ถึงความลับของชาติ ให้แก่บรรดาธุรกิจเอกชนทั้งภายในและต่างประเทศ ห้ามข้าราชการหยุดงาน ตามอำเภอใจโดยไม่ได้รับอนุญาตจากองค์การ ห้ามข้าราชการใช้อำนาจในตำแหน่งหน้าที่โดยไม่ชอบด้วย กฎหมาย ห้ามข้าราชการสร้างกลุ่ม พรรคพวกหรือญาติพี่น้องให้รับผิดชอบงานการบริหาร การตรวจสอบ การเงิน เลขา บัญชี คลัง พัสดุ หรือผู้จัดซื้อจัดจ้างในองค์การของตน หรือกระทำการสิ่งใดที่ก่อให้เกิดผลกระทบที่ ไม่ดีในหน้าที่ราชการและความสามัคคีภายในองค์การ)

การบรรจุแต่งตั้งข้าราชการ (กำหนดให้บรรดากระทรวง องค์การ และท้องถิ่นเสนอต่อรัฐบาลเป็น ผู้อนุมัติจำนวนข้าราชการบรรจุใหม่ให้แก่แต่ละกระทรวง องค์การ และท้องถิ่นในแต่ละปี) การฝึกงาน(กำหนด ระยะเวลาตามชั้นต่าง ๆ เช่น ชั้นต้น ต้องฝึกงาน 3 เดือน , ชั้นกลาง ต้องฝึกงาน 6 เดือน , ชั้นสูง (ปริญญาตรี) และ ปริญญาโท เอก ต้องฝึกงาน 12 เดือน เป็นต้น) สภานภาพของข้าราชการ การโยกย้าย(กำหนดให้มี 3 กรณี คือการโยกย้ายตามความต้องการของหน่วยงานโดยการตกลงของชั้นผู้บังคับบัญชาที่มีสิทธิกำกับดูแล ข้าราชการ การโยกย้ายตามการร้องขอของข้าราชการ โดยได้รับการอนุมัติจากชั้นผู้บังคับบัญชา และการ โยกย้ายโดยมีเหตุผลทางวินัย) การประเมินผลการปฏิบัติงาน (กำหนดให้มี 5 ระดับคือ ดีเลิศ ดี ปานกลาง อ่อน และใช้การไม่ได้ โดยองค์การกำกับดูแลข้าราชการชั้นศูนย์กลางเป็นผู้กำหนดเงื่อนไข มาตรฐานและ วิธีการของการประเมินผลการปฏิบัติงานของข้าราชการ) การเลื่อนชั้นและเลื่อนชั้น(หมายถึง การเลื่อนจากชั้น เก้าไปหาชั้นใหม่ที่สูงกว่าซึ่งประกอบด้วย 4 รูปแบบคือ เลื่อนชั้นตามใบประกาศนียบัตร เลื่อนชั้นตามวาระ (เช่นการครบกำหนดตามเวลาในชั้นเก้าให้เลื่อนชั้นเมื่อครบกำหนดเวลานั้น) เลื่อนชั้นตามการสอบ และ การ เลื่อนชั้นตามตำแหน่งบริหาร(ใช้สำหรับข้าราชการที่ได้เข้าร่วมการปฏิบัติก่อนวันสถาปนา สปป.ลาว) การ กำหนดค่าตอบแทนและการยกย่องความดี (การปรับเงินเดือนและการให้รางวัล เหรียญตรา เหรียญชัย ใบ ประกาศเกียรติคุณ เป็นต้น) มาตรการทางวินัยต่อข้าราชการ(กำหนดมาตรการวินัยต่อข้าราชการไว้ 3 ชั้น คือ ชั้นที่หนึ่ง ดีเยี่ยม กล่าวเตือนความผิดโดยบันทึกไว้ในสำนวนเอกสารและประวัติข้าราชการ ชั้นสอง หยุด ชั่วคราวการเลื่อนชั้นเงินเดือน การยกย่องและบันทึกไว้ในสำนวนเอกสารและประวัติข้าราชการ ,ลดชั้นจาก

ตำแหน่งบริหาร หรือโยกย้ายไปรับหน้าที่อื่นที่มีตำแหน่งต่ำกว่าและบันทึกไว้ในสำนวนเอกสาร และประวัติข้าราชการ ,ปลดตำแหน่งบริหารทั้งหมด และบันทึกไว้ในสำนวนเอกสารและประวัติข้าราชการ ชั้นสาม ให้ออกจากข้าราชการโดยไม่ได้รับสวัสดิการใดๆ โดยมาตรการวินัยนี้ต้องได้มีการพิสูจน์ข้อเท็จจริงและนำเสนอต่อผู้บังคับบัญชาให้ตกลงอย่างเป็นทางการเท่านั้น) สิทธิ หน้าที่และโครงสร้างของคณะกรรมการวินัยข้าราชการ การดำเนินการทางวินัย (แบ่งออกเป็น 3 ชั้นคือ 1.คณะกรรมการวินัยชั้นกระทรวง และองค์การเทียบเท่ากระทรวงโดยมีรัฐมนตรีหรือผู้แทนเป็นประธาน และหัวหน้ากรมบริหารองค์การ หัวหน้ากรมของข้าราชการที่ผิดวินัยสังกัดอยู่ ข้าราชการอาวุโส ผู้แทนแต่ละองค์การมหาชนเป็นกรรมการ 2.คณะกรรมการวินัยชั้นแขวง และคณะกรรมการวินัยชั้นเมืองมีโครงสร้างเหมือนชั้นแขวงประกอบด้วย เจ้าแขวง เจ้าครองนคร หรือผู้แทนเป็นประธาน หัวหน้าคณะกรรมการบริหารงานบุคคลหรือผู้แทน ข้าราชการอาวุโส ที่ข้าราชการผิดวินัยสังกัดอยู่ หัวหน้าองค์การข้าราชการที่ผิดวินัยสังกัดอยู่ ผู้แทนแต่ละองค์การมหาชน เป็นกรรมการ โดยการพิจารณาความผิดของข้าราชการต้องดำเนินการในกองประชุมและต้องมีผู้เข้าร่วมอย่างน้อย 2/3 ของจำนวนคณะกรรมการทั้งหมดและต้องได้รับความเห็นชอบจากเสียงส่วนใหญ่ของผู้เข้าร่วมการประชุม โดยต้องให้ข้าราชการผู้ที่ถูกกล่าวหาได้ชี้แจงและแสดงหลักฐานอ้างอิงเพื่อปกป้องตนเอง ภายหลังจากการประชุมคณะกรรมการวินัยฯแล้วให้นำเสนอต่อผู้บังคับบัญชาพิจารณาตกลง และประกาศความผิดและมาตรการทางวินัยให้ผู้ร้องขอและภาคส่วนที่เกี่ยวข้องทราบ)การฝึกอบรมและการพัฒนาข้าราชการ(การฝึกอบรมมี 3 ประเภทคือ การฝึกอบรมขั้นพื้นฐาน การฝึกอบรมในเวลาประจำการปกติ และการฝึกอบรมเพื่อบรรจุรับหน้าที่และตำแหน่งงานใหม่) การสิ้นสุดการเป็นข้าราชการ(ได้แก่ การเสียชีวิต ออกราชการเพื่อรับบำนาญ สมครใจ ลาออก ถูกไล่ออกเนื่องจากมีความผิดทางวินัย ละเลยหน้าที่ เสียสุขภาพติลาว วาระการเกษียณอายุเพศชาย อายุ 60 ปี เพศหญิง 55 ปี) การกำกับดูแลข้าราชการ(องค์การที่กำกับดูแลข้าราชการ มี 4 ชั้นคือ องค์การกำกับดูแลข้าราชการชั้นศูนย์กลาง ,ชั้นกระทรวงหรือองค์การเทียบเท่า ,ชั้นแขวง นคร, และชั้นเมือง) เป็นต้น

3.1.2 กฎหมายการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี

การบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดีของสปป.ลาวนั้นเป็นเรื่องของการควบคุมตรวจสอบการดำเนินการของรัฐในภาพรวมโดยมีบทกฎหมายในเรื่องต่างๆ ดังต่อไปนี้

(1)กฎหมายว่าด้วยการตรวจตรารัฐ

กฎหมายว่าด้วยการตรวจตรารัฐ เลขที่ 02/สพช นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 2 กรกฎาคม 2007 (Law on Inspection)เป็นกฎหมายที่กำหนดหลักการ ระเบียบการ มาตรการเกี่ยวกับการดำเนินงานขององค์การตรวจตรารัฐ เพื่อให้งานด้านการตรวจสอบมีความเข้มแข็ง สามารถดำเนินการตรวจสอบอย่างมีประสิทธิภาพ ศึกษาให้เห็นข้อดี และตั้งใจเพื่อสนับสนุน ส่งเสริมศึกษาให้เห็นข้อเสีย เช่น การละเมิดระเบียบกฎหมายขององค์การและบุคคล เช่น การฉ้อราษฎร์บังหลวง อภิสิทธิ์ชน การฟุ่มเฟือย ช่องว่างของกลไกกำกับดูแลบริหารและอื่นๆ เพื่อมีมาตรการต้านป้องกัน และแก้ไขเพิ่มประสิทธิภาพด้านการกำกับดูแลของรัฐ กำกับดูแลเศรษฐกิจและสังคม ป้องกันผลประโยชน์ของรัฐและสาธารณะ และผลประโยชน์อันชอบธรรมของประชาชน

การตรวจตรารัฐ คือ การติดตาม เก็บข้อมูลหลักฐานเกี่ยวกับองค์การการดำเนินงานนโยบาย ระเบียบกฎหมาย หน้าที่ความรับผิดชอบขององค์การและบุคคลในองค์การบริหารรัฐ เพื่อพิจารณา ประเมินผลงานดังกล่าว พร้อมทั้งเสนอวิธีการและมาตรการในองค์การที่เกี่ยวข้อง แก่ไขผลของการตรวจสอบตามระเบียบกฎหมาย หลักการของการตรวจตรารัฐต้องปฏิบัติตามหลักการดังนี้

1. ดำเนินการตามระเบียบกฎหมาย อย่างเข้มงวด
2. มีประชาธิปไตย ภาวะวิสัย และมีความโปร่งใส
3. มีความชัดเจน ยุติธรรม ทนต่อเหตุการณ์ และเปิดเผยตามระเบียบการ และกฎหมาย
4. สร้างการมีส่วนร่วมของประชาชน ในการดำเนินการทุกขั้นตอนรวมทั้งประชาสัมพันธ์แก่ประชาชน
5. ไม่สร้างความยุ่งยากที่ไม่จำเป็นให้แก่การดำเนินงานในงานขององค์การและบุคคลที่ถูกตรวจสอบ

ผู้รับผิดชอบในการตรวจตรารัฐคือ นายกรัฐมนตรี รัฐมนตรี หัวหน้าองค์การเทียบเท่ากระทรวง เจ้าแขวง เจ้าครองนคร เจ้าเมือง หัวหน้าเทศบาล และหัวหน้าองค์การอื่น ๆ ของรัฐที่เกี่ยวข้องมีหน้าที่ดำเนินงานแนะนำอำนวยความสะดวกในการดำเนินงานตรวจตรารัฐ โดยเฉพาะการอนุมัติโครงการแผนการตรวจตรารัฐ ภายใต้อำนาจความรับผิดชอบ สิทธิ หน้าที่ของตน และแก้ไขผลของการตรวจสอบ อย่างเข้มงวดตามระเบียบกฎหมาย

หัวหน้าองค์การตรวจตรารัฐแต่ละชั้น หัวหน้าคณะตรวจสอบและพนักงานตรวจตรารัฐในการดำเนินงานตรวจสอบ ต้องดำเนินงานตามภาระบทบาท สิทธิ หน้าที่ ของตนตามกฎหมายฉบับนี้และกฎหมายอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องอย่างเข้มงวดและต้องรับผิดชอบต่อการปฏิบัติหน้าที่การตกลงหรือการกระทำของตนที่ไม่ถูกต้องตามระเบียบกฎหมายซึ่งก่อให้เกิดความเสียหายให้แก่ผู้ถูกตรวจสอบ กฎหมายฉบับนี้ใช้สำหรับองค์การ หัวหน้าพนักงาน พนักงานกำกับดูแล พนักงานวิชาการ พนักงานวิสาหกิจของรัฐ ข้าราชการ ที่ดำเนินหน้าที่ในองค์การบริหาร และองค์การอื่นๆ ของรัฐที่เกี่ยวข้องตั้งแต่ศูนย์กลางตลอดถึงท้องถิ่น สำหรับศาลประชาชนสูงสุด องค์การอัยการประชาชนสูงสุด แนวลาวสร้างชาติ องค์การมหาชน และองค์การอื่นๆของรัฐ นั้น ให้สร้างองค์การตรวจสอบรัฐของตนขึ้นต่างหาก แต่ให้ดำเนินการตรวจสอบตามกฎหมายฉบับนี้ ส่วนการดำเนินงาน การตรวจสอบรัฐ ภายใต้อำนาจกระทรวงป้องกันประเทศและกระทรวงป้องกันความสงบ ให้กำหนดไว้ต่างหาก ระบบองค์การตรวจตรารัฐ แบ่งออกเป็น 2 ระบบคือ 1.องค์การตรวจตรารัฐตามชั้นบริหารการปกครอง ซึ่งประกอบด้วย องค์การตรวจตรารัฐบาล, แผนกตรวจตรารัฐแขวง นคร,สำนักงานตรวจตรารัฐเมืองเทศบาล(แนวตั้ง) 2.องค์การตรวจตรารัฐตามแผนงาน ซึ่งประกอบด้วย กรมตรวจตรารัฐกระทรวง องค์การเทียบเท่ากระทรวง, แผนกงานตรวจตรารัฐ ของแผนงานในส่วนที่เกี่ยวข้องแขวง นคร(แนวนอน),สำหรับการจัดตั้งตรวจตรารัฐขึ้นทบวงนั้นจะสร้างเป็นกรม หรือแผนงานก็ได้ตามการตกลงของรัฐบาล รูปแบบตรวจตรา มี 3 รูปแบบดังนี้ 1.การตรวจตราตามแผนการปกติ(หมายถึง การตรวจตราตามแผนการ ขององค์การบริหาร และของคณะตรวจตรารัฐแต่ละชั้นที่ได้กำหนดไว้) 2.การตรวจตรา ตามคำสั่งหรือคำเสนอ (หมายถึง การตรวจ

ตราตามคำสั่ง ข้อตกลง คำแนะนำ แจ้งการ ของหัวหน้าองค์การบริหาร ของคณะกรรมการรัฐแต่ละชั้นและคำ เสนอของพลเมืองโดยแจ้งให้เป้าหมายถูกตรวจตราทราบล่วงหน้า)3. การตรวจแบบกระชั้นหัน(หมายถึง การ ตรวจตราอย่างรีบด่วน โดยไม่ได้แจ้งให้เป้าหมายถูกตรวจตราทราบล่วงหน้า) เนื้อหาของการตรวจตรามี นโยบาย กฎหมาย ระเบียบ แผนการ สิทธิ หน้าที่และ ความรับผิดชอบ ในการกำกับดูแลบริหารตามชั้น บริหารการปกครอง และระเบียบ ด้านวิชาการเฉพาะ เทคนิค หลักการกำกับดูแลตามภาคส่วนงาน เป้าหมาย ของการตรวจตรารัฐดำเนินการตามชั้นบริหารการปกครองและภาคส่วนงาน ขององค์การและบุคคลที่ขึ้นกับ ความรับผิดชอบขององค์การบริหารและองค์การอื่นๆ ของรัฐที่เกี่ยวข้องชั้นนั้นและภาคส่วนนั้นๆ โดยมีระบบ องค์การตรวจตรารัฐ องค์การตรวจตรารัฐ คือองค์การที่ได้รับการตั้งขึ้นตามชั้นบริหารการปกครองและตาม ภาคส่วนงานซึ่งอยู่ภายใต้การชี้นำโดยตรงของหัวหน้า องค์การบริหารชั้นของตน และอยู่ภายใต้การแนะนำ ด้านวิชาเฉพาะขององค์การตรวจตรารัฐชั้นสูงกว่า ระบบขององค์การตรวจตรารัฐมีดังนี้ 1.องค์การตรวจตรารัฐ ตามชั้นบริหารการปกครอง ซึ่งประกอบด้วย องค์การตรวจตรารัฐบาล, แผนกตรวจตรารัฐแขวง นคร, สำนักงานตรวจตรารัฐเมือง เทศบาล 2. องค์การตรวจตรารัฐ ตามภาคส่วนงาน ประกอบด้วย 1.กรมตรวจตรา รัฐกระทรวง องค์การเทียบเท่า 2. ภาคส่วนตรวจตรารัฐของภาคส่วนงานข้างเคียง แขวง นคร สำหรับการ ตรวจตรารัฐ ชั้นทบวงนั้น จะสร้างเป็นกรม หรือแผนกก็ได้ ตามการตกลงของรัฐบาล องค์การตรวจตรารัฐบาล คือองค์การตรวจตรารัฐชั้นศูนย์กลาง มีฐานเทียบเท่ากระทรวงและอยู่ในโครงสร้างของรัฐบาล มีภาระบทบาท เป็นเสนาธิการให้รัฐบาล เกี่ยวกับการตรวจตรารัฐ การป้องกันและต้านการฉ้อราษฎร์บังหลวง การศึกษา พิจารณาคำเสนอของพลเมืองภายในสิทธิหน้าที่ของรัฐบาล และแนะนำงานดังกล่าวทั่วประเทศ และกำหนด ข้อห้ามสำหรับผู้ตรวจตรา ผู้ถูกตรวจตรา องค์การและบุคคลอื่น การตรวจตรามี 2 ประเภท คือการติดตาม ตรวจตราภายใน (ตามสายการบังคับบัญชา และดำเนินการอย่างน้อยปีละ 2 ครั้ง) และการตรวจตราภายนอก (ดำเนินการตรวจตราโดยสภาแห่งชาติ ตามที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการติดตามตรวจตราของสภา แห่งชาติ)นอกจากนี้ได้กำหนดมาตรการต่อผู้มีผลงานดีเด่น และมาตรการต่อผู้ละเมิด เช่นมาตรการศึกษา อบรม มาตรการทางวินัย มาตรการทางแพ่ง และมาตรการทางอาญา เป็นต้น

(2) กฎหมายว่าด้วยการตรวจสอบ

กฎหมายว่าด้วยการตรวจสอบ เลขที่ 05/สพช นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 3 กรกฎาคม 2007 (Law on Audit)กำหนดหลักการ ระเบียบการ และมาตรการเกี่ยวกับองค์การตรวจสอบ การกำกับดูแล การ ใช้งบประมาณของรัฐ องค์การธุรกิจ และหน่วยงานที่ไม่แสวงหาผลกำไรให้ถูกต้องตามระเบียบกฎหมายมี ประสิทธิภาพ ประหยัด ป้องกันปรากฏการณ์ไม่ดีทางด้านการเงินและงบประมาณของรัฐประกอบกับการกำกับ ดูแลรัฐ กำกับดูแลด้านเศรษฐกิจ มีความเข้มแข็ง โปร่งใส ส่งเสริมการลงทุนภายในและต่างประเทศ ส่งเสริม การพัฒนาเศรษฐกิจ - สังคมให้มีการขยายตัวและมั่นคง กฎหมายว่าด้วยการตรวจสอบมีความแตกต่างจาก กฎหมายว่าด้วยการตรวจตรารัฐ โดยกฎหมายว่าด้วยการตรวจสอบมีวัตถุประสงค์ในการตรวจสอบด้าน การเงิน การบัญชี โดยมีระเบียบขั้นตอนโดยเฉพาะใช้เฉพาะกับหน่วยงานด้านการเงินของรัฐ

การตรวจสอบ คือ กระบวนการเก็บข้อมูลหลักฐานตัวจริงเกี่ยวกับองค์การที่ถูกตรวจสอบ เพื่อยืนยัน เกี่ยวกับความถูกต้องตามความจริง ตามระเบียบกฎหมาย ของเอกสารรายงานการเงินพร้อมทั้งประเมินความ

สอดคล้องทางด้านระเบียบกฎหมาย ประสิทธิภาพในการกำกับดูแล การใช้งบประมาณของรัฐ การดำเนินงานของภาคธุรกิจ และหน่วยงานที่ไม่แสวงหาผลกำไร การตรวจสอบมีสองภาคส่วนคือ 1. การตรวจสอบแห่งรัฐ (เป็นหน่วยงานของรัฐที่ถูกแต่งตั้งให้ดำเนินการตรวจสอบภายใน โดยมีหลักการปฏิบัติ คือให้มีมติเป็นเอกฉันท์เดียวกันและให้พิจารณาผลของการตรวจสอบเป็นหลัก ปฏิบัติตามกฎหมายโดยคำนึงถึงข้อมูลหลักฐานตัวจริงเป็นสำคัญ มีความโปร่งใส และมีศักดิ์ศรี บริสุทธิ์ยุติธรรม) 2. การตรวจสอบอิสระ²³⁵ (หมายถึง การตรวจสอบจากภายนอก ดำเนินการโดยนักตรวจสอบอาชีพและขึ้นทะเบียนด้านวิชาชีพโดยชอบด้วยกฎหมาย เช่น ด้านบัญชีจากองค์การวิชาชีพบัญชีโดยมีหลักการปฏิบัติดังนี้ ผู้ตรวจสอบต้องมีคุณสมบัติเพียงพอและมีความสามารถในการปฏิบัติงานในฐานะผู้ตรวจสอบมืออาชีพ ต้องมีความเป็นอิสระในเวลาดำเนินการตรวจสอบและรายงานผลการตรวจสอบ) เป้าหมายผู้ถูกตรวจสอบคือ องค์การรัฐ แนวลาวสร้างชาติ องค์การมหาชน (เช่น สหพันธ์กรรมบาลลาว สหพันธ์แม่หญิง ศูนย์กลางชาวหนุ่มประชาชนปฏิวัติลาว และองค์การอื่น ๆ ที่รัฐกำกับดูแลและองค์การที่ใช้งบประมาณของรัฐ) องค์การการเมือง – สังคม ที่ใช้งบประมาณแห่งรัฐ กรมกองที่ขึ้นกับกำลังประกอบอาวุธ โครงการลงทุนของรัฐที่ใช้ทุนมาจากงบประมาณภายในประเทศ ทุนกู้ยืม ทุนสมทบหรือทุนช่วยเหลือ (โดยไม่มีค่าตอบแทน) หรืองบประมาณต่างประเทศ วิสาหกิจของรัฐ (เช่น รัฐเป็นผู้ลงทุนในกิจการนั้น เกินกว่า 50%) และวิสาหกิจผสม (รัฐเป็นผู้ร่วมลงทุนต่อเอกชน 50/50) หากรัฐร่วมลงทุนน้อยกว่า 50 % ของเอกชนจะเรียกว่า วิสาหกิจ (เอกชน) เป็นต้น การตรวจสอบมีประโยชน์ดังต่อไปนี้ 1.สภาแห่งชาติ ใช้ในการพิจารณา รับรองแผนงบประมาณแห่งรัฐ ตัวเลขแบ่งปันงบประมาณแห่งรัฐ แผนงานและโครงการซึ่งมีความสำคัญระดับชาติ ที่ใช้งบประมาณรัฐ ใช้ในการพิจารณา รับรองการสรุปงบประมาณ การดำเนินการตามแผนงบประมาณแห่งรัฐประจำปี และการติดตามตรวจสอบการดำเนินการตามแผนงบประมาณแห่งรัฐ นโยบายการเงิน และเงินตราของรัฐ 2. องค์การบริหาร และองค์การอื่นที่เกี่ยวข้องใช้ในงานกำกับดูแลบริหาร และการดำเนินการหน้าที่ของตนรวมทั้งงานตรวจตรา 3. ศาลประชาชน องค์การอัยการประชาชน และองค์การสืบสวน – สอบสวน การใช้ข้อมูล หลักฐานในการดำเนินคดี 4. องค์การกำกับดูแลตรวจสอบองค์การเพื่อใช้ในการศึกษาอบรม หรือลงวินัยต่อผู้ถูกตรวจสอบ 5. ผู้ถูกตรวจสอบ ใช้ดำเนินการเพื่อรับรอง และเสริมขยายประสิทธิภาพของการดำเนินงาน และปรับปรุงแก้ไขเกี่ยวกับจุดอ่อน โครงการที่ยังไม่จัดดำเนินการ ที่อยู่ในบทสรุปผลของการตรวจสอบ และ บทสรุปผลการตรวจสอบอิสระ มีคุณประโยชน์ดังนี้ 1. ผู้ถือหุ้น ใช้เพื่อเป็นพื้นฐาน ให้แก่การพิจารณารับรองเอาบทสรุปผลการดำเนินงานที่ผ่านมา และการวางแผนปีต่อไป 2. ผู้บริหาร ใช้เพื่อสำรวจด้านดี ด้านเสีย โครงการที่ยังไม่ดำเนินการ และพิจารณาปรับปรุงแก้ไข 3. นักลงทุน ใช้เพื่อประเมินผลว่าหัวหน้าที่ถูกตรวจสอบที่เกี่ยวข้อง ได้มีการกำกับดูแลดีหรือไม่ เพื่อตัดสินใจในการเข้าร่วมลงทุน 4. ผู้ให้กู้ยืม ผู้ให้ทุน เจ้าของโครงการ ใช้เพื่อศึกษาประสิทธิภาพ เกี่ยวกับการกำกับดูแลว่าถูกต้องตามแผนการที่ได้วางไว้ หรือไม่ และความสามารถในการชำระหนี้ 5. ผู้ตรวจสอบอื่น ใช้เพื่อเป็นพื้นฐาน ให้แก่การติดตาม การดำเนินการตามข้อเสนอแนะของผู้ตรวจสอบก่อน และเป็นจุดเริ่มต้นในการวางแผนและตรวจสอบในปีที่ถูกมอบหมายให้ตรวจสอบ 6. องค์การบริหารและองค์การอื่นที่เกี่ยวข้อง เช่น ข้าราชการด้านภาษีอากร ใช้เพื่อ

²³⁵ กฎหมายว่าด้วยการตรวจสอบอิสระ เลขที่ 182/ปปท นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 10 กันยายน 2014

ประเมินราคาความน่าเชื่อถือได้ของข้อมูลข่าวสารและพื้นฐานการคิดบัญชี เก็บภาษีอากร นอกจากนี้ ยังเป็นพื้นฐานให้แก่การให้ข้อมูลข่าวสารด้านสถิติ 7.ศาลประชาชน และองค์การอัยการประชาชน ใช้เพื่อเป็นหลักฐานในการดำเนินคดี กฎหมายฉบับนี้ใช้สำหรับ 1.ผู้ถูกตรวจสอบ 2.องค์การตรวจสอบแห่งรัฐ 3.กระทรวงการคลัง 4.หน่วยงานตรวจสอบอิสระ 5.องค์การ หรือบุคคลอื่น ที่เกี่ยวข้องกับการตรวจสอบและได้กำหนดขั้นตอนของการตรวจสอบและประเภทการตรวจสอบ โดยแบ่งเป็น 3 ภาคส่วนดังนี้ คือ 1. การตรวจสอบเอกสารรายงานการเงิน 2.การตรวจสอบความสอดคล้องทางด้านระเบียบกฎหมาย 3. การตรวจสอบผลการดำเนินงาน ระบบการตรวจสอบแห่งรัฐประกอบด้วย องค์การตรวจสอบศูนย์กลาง และองค์การตรวจสอบประจำภาค และได้กำหนดมาตรการต่อผู้มีผลงานดีเด่น มาตรการต่อผู้ละเมิด(โดยกำหนดให้บุคคลหรือองค์การใดหากได้ละเมิดกฎหมายฉบับนี้ ซึ่งก่อความเสียหายให้แก่ผลประโยชน์ของรัฐ สังคม หรือสิทธิและผลประโยชน์อันชอบธรรมของพลเมือง จะถูกปฏิบัติมาตรการศึกษา อบรม ปฏิบัติวินัย ปรับไหม หรือ ลงโทษทางอาญา ตามกรณีเบาหรือหนักรวมทั้งการใช้ค่าเสียหายทางแพ่ง)

(3) กฎหมายว่าด้วยการติดตามตรวจตราของสภาแห่งชาติ

กฎหมายว่าด้วยการติดตามตรวจตราของสภาแห่งชาติ เลขที่ 09/สพช นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 22 ตุลาคม 2004 (Law on National Assembly Oversight) กำหนดหลักการ ระเบียบการและมาตรการเกี่ยวกับการติดตามตรวจสอบของสภาแห่งชาติ ต่อการดำเนินงานขององค์การบริหาร ศาลประชาชน และอัยการประชาชนเพื่อให้รัฐธรรมนูญ กฎหมาย มติตกลงของกองประชุมสภาแห่งชาติ แผนพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม และแผนงบประมาณแห่งรัฐได้รับการดำเนินการอย่างเข้มงวด โปร่งใส และเป็นเอกภาพทั่วประเทศ และรับรองให้ระบบการเมืองมีเสถียรภาพประเทศชาติมีความสงบ เศรษฐกิจ วัฒนธรรมมีการขยายตัว สังคมมีความศรัทธาและยุติธรรม

การติดตามตรวจสอบของสภาแห่งชาติคือ การติดตาม การพิจารณา การประเมินผลการดำเนินการขององค์การและบุคคลที่กำหนดไว้ในมาตรา 7 ของกฎหมายฉบับนี้ (มาตรา 7 กำหนดให้ติดตามตรวจตราบุคคลดังต่อไปนี้ โดยแบ่งการตรวจตราออกเป็น 4 ประเภท คือ 1. บุคคลที่ถูกติดตามตรวจตราโดยกองประชุมสภาแห่งชาติได้แก่ ประธานประเทศ, ประธานสภาแห่งชาติ, คณะประจำสภาแห่งชาติ, รัฐบาล, นายกรัฐมนตรี, รัฐมนตรีและหัวหน้าองค์การเทียบเท่ากระทรวง, ประธานศาลประชาชนสูงสุด, อัยการประชาชนสูงสุด, 2. บุคคลหรือองค์การที่ถูกติดตามตรวจตราโดยคณะประจำสภาแห่งชาติ ได้แก่ รัฐบาล นายกรัฐมนตรี รัฐมนตรี และหัวหน้าองค์การเทียบเท่ากระทรวง ประธานศาลประชาชนสูงสุด อัยการประชาชนสูงสุด เจ้าแขวง เจ้าครองนครและหัวหน้าเขตพิเศษ 3. บุคคลที่ถูกติดตามตรวจตราโดยกรรมาธิการของสภาแห่งชาติ ได้แก่ รัฐมนตรีและหัวหน้าองค์การเทียบเท่ากระทรวง ประธานศาลประชาชนชั้นอุทธรณ์ ประธานศาลทหารชั้นสูง และประธานศาลทหารภาค อัยการประชาชนชั้นอุทธรณ์ อัยการทหารชั้นสูง และอัยการทหารภาค 4. บุคคลหรือองค์การที่ถูกติดตามตรวจตราโดยคณะสมาชิกสภาแห่งชาติ ได้แก่ องค์การปกครองชั้นแขวง หัวหน้าแผนกการขึ้นแขวง เจ้าเมือง หัวหน้าเทศบาลและนายบ้าน ประธานศาลประชาชนชั้นแขวง ประธานศาลประชาชนชั้นเมือง อัยการประชาชนชั้นแขวง อัยการประชาชนชั้นเมืองโดยวิธีการตั้งคำถามและคำซักถามในกองประชุมสภาแห่งชาติ เช่นตั้งคำถามต่อประธานประเทศ ตั้งคำถามต่อประธานสภาแห่งชาติ ซักถาม

นายกรัฐมนตรี ชักถามรัฐมนตรีและหัวหน้าองค์กรเทียบเท่ากระทรวง ชักถามประธานศาลประชาชนสูงสุด ชักถามอัยการประชาชนสูงสุด การเข้าร่วมในการติดตามตรวจตราของสภาแห่งชาติ กำหนดให้แนวลาสร้างชาติ องค์กรมหาชน องค์กรสังคม และประชาชนมีสิทธิและหน้าที่เข้าร่วมในการติดตามตรวจตราของกองทุนสภาแห่งชาติ คณะประจำสภาแห่งชาติ กรรมการของสภาแห่งชาติ คณะสมาชิกสภาแห่งชาติ และสมาชิกสภาแห่งชาติ เมื่อผ่านการติดตามตรวจตราถ้าหากพบเห็นองค์กรหรือบุคคลมีการกระทำที่เป็นการละเมิดระเบียบกฎหมาย ก่อความเสียหายให้แก่ประเทศชาติ หรือกระทบสิทธิ ผลประโยชน์อันชอบธรรมของประชาชนนั้น สภาแห่งชาติ และองค์กรที่มีสิทธิ หน้าที่ ที่เกี่ยวข้องต้องมีมาตรการที่มีประสิทธิภาพเพื่อแก้ไขตามระเบียบกฎหมายอย่างเด็ดขาดและทันเหตุการณ์ โดยมีการลงคะแนนเสียงให้ปลดจากตำแหน่ง หรือไม่ไว้วางใจ (กรณีของกองทุนสภาแห่งชาติ มีสิทธิลงคะแนนเสียงเกี่ยวกับการปลดจากตำแหน่ง หรือไม่ไว้วางใจต่อผู้ที่กองทุนสภาแห่งชาติเป็นผู้เลือกตั้ง หรือรับรอง ตามที่ได้กำหนดไว้ในมาตรา 53 และมาตรา 74 ของรัฐธรรมนูญ) โดยมีมติของกองทุนสภาแห่งชาติ เกี่ยวกับการปลดจากตำแหน่งของประธานประเทศต้องมีคะแนนเสียงอย่างน้อย 2 ใน 3 ส่วนของจำนวนสมาชิกสภาแห่งชาติทั้งหมด ส่วนบุคคลอื่นต้องได้รับคะแนนเสียงมากกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนสมาชิกสภาแห่งชาติทั้งหมด เป็นต้น

3.2 กฎหมายเกี่ยวกับกฎหมายปกครอง คำสั่งและสัญญาทางปกครองและวิธีระงับข้อพิพาททางปกครองของ สปป.ลาว

ในส่วนของกฎหมายปกครองหรือกฎหมายวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองของ สปป.ลาวมีได้บัญญัติกฎหมายในส่วนนี้ได้โดยเฉพาะซึ่งจะมีบางบทบัญญัติในกฎหมายด้านการปกครอง เช่น รัฐธรรมนูญ ปี 2003, กฎหมายว่าด้วยรัฐบาลแห่งสปป.ลาวเลขที่ 02/สพช นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 6 พฤษภาคม 2003, กฎหมายว่าด้วยการปกครองท้องถิ่นแห่งสปป.ลาว เลขที่ 03/สพช นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 21 ตุลาคม 2003 กฎหมายว่าด้วยงบประมาณแห่งรัฐ กฎหมายว่าด้วยการลงทุนของรัฐ เลขที่ 08/สพช นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 26 พฤศจิกายน 2009 กฎหมายว่าด้วยการแก้ไขข้อขัดแย้งทางด้านเศรษฐกิจ เลขที่ 06/สพช ลงวันที่ 17 ธันวาคม 2010 และคำสั่งว่าด้วยระเบียบราชการแห่งสปป.ลาว เลขที่ 82 /นย นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 19 พฤษภาคม 2003 เป็นต้น

เนื่องจากสปป.ลาว มีการปกครองและบริหารงานภาครัฐโดยการรวมศูนย์กลางเป็นเอกภาพเดียวกันทั่วประเทศและได้กำหนดกฎหมายที่เกี่ยวกับภาคการลงทุนของรัฐอยู่ในภาคส่วนเศรษฐกิจซึ่งมีบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับการปกครอง การบริหารงานภาครัฐ และสัญญาทางปกครองของภาครัฐ คือ กฎหมายว่าด้วยการลงทุนของรัฐ เลขที่ 08/สพช นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 26 พฤศจิกายน 2009 และกฎหมายว่าด้วยส่งเสริมการลงทุน เลขที่ 02/สพช นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 8 กรกฎาคม 2009 ซึ่งกำหนดเรื่องการส่งเสริมการลงทุนในภาคเอกชน ในที่นี้จึงขออธิบายในส่วนของการลงทุนที่ใช้งบประมาณของรัฐซึ่งกำหนดกฎเกณฑ์และกฎหมายใช้บังคับเฉพาะและวิธีการระงับข้อพิพาทของสัญญาทางปกครองของสปป.ลาวดังนี้

(1) กฎหมายว่าด้วยการลงทุนของรัฐ เลขที่ 08/สพช นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 26 พฤศจิกายน 2009 (Law on Investment of Government) มีวัตถุประสงค์เพื่อกำหนดหลักการ ระเบียบการ และ

มาตรการเกี่ยวกับการสร้าง การพิจารณารับรอง การดำเนินการ การกำกับดูแลและการติดตาม ตรวจสอบการ ลงทุนของรัฐเพื่อรับรองให้แผนการลงทุนสอดคล้องกับทิศทางนโยบาย และแผนพัฒนาเศรษฐกิจ-สังคม แห่งชาติ และทำให้งานด้านการลงทุนของรัฐ มีประสิทธิภาพ ประสิทธิผลสูง มีความโปร่งใส รับรองเศรษฐกิจ มหภาค ปรับปรุงเศรษฐกิจของรัฐให้เข้มแข็ง สามารถอำนวยความสะดวกให้ภาคส่วนเศรษฐกิจอื่นที่เข้าร่วมใน การพัฒนาเศรษฐกิจแห่งชาติ สร้างให้เศรษฐกิจขยายตัวอย่างต่อเนื่องและยั่งยืน พัฒนาชีวิตความเป็นอยู่ของ ประชาชนให้ดีขึ้น ประกอบกับการปรับปรุงงานด้านการป้องกันชาติ-ป้องกันความสงบและรักษา สภาพแวดล้อม

การลงทุนของรัฐ คือการใช้งบประมาณแห่งรัฐ และทรัพยากรธรรมชาติ ทรัพย์สิน และสิทธิของรัฐ โดยผ่านงบประมาณและปรากฏในแผนงาน โครงการลงทุนของรัฐ ที่ได้ถูกรับรองจากสภาแห่งชาติ เพื่อจัด ดำเนินการตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจ-สังคม แห่งชาติให้ปรากฏผลเป็นจริงโดยการใช้ทรัพยากรธรรมชาติ ทรัพย์สินและสิทธิของรัฐนั้น ได้กำหนดไว้ในระเบียบการเฉพาะ

หลักการเกี่ยวกับการลงทุนของรัฐ มีหลักการคือ 1. ต้องสอดคล้องกับทิศทางนโยบาย วิสัยทัศน์ ยุทธศาสตร์ เป้าหมายของแผนพัฒนาเศรษฐกิจ-สังคม และความสามารถทางด้านงบประมาณ 2. ต้องสร้าง ความสมดุล มีความยุติธรรม มีความสมส่วนระหว่างเขตแคว้น และภาคส่วนงาน 3. ต้องปฏิบัติตามแผนงาน โครงการ ที่มอบในแผนการลงทุนของรัฐและหากมีความจำเป็นในโครงการใดให้พิจารณา ก่อน โดยมีเงื่อนไขว่า ไม่มีภาคเศรษฐกิจใดไม่ลงทุนหรือไม่สามารถดำเนินการได้ 4. ต้องกำกับดูแลการลงทุนของรัฐอย่างเป็น เอกภาพเดียวกัน มีการแบ่งภาระหน้าที่การกำกับดูแลอย่างชัดเจนและสอดคล้องกับระเบียบกฎหมาย 5. ต้อง มีส่วนร่วมของประชาชน 6. ต้องให้ภาคส่วนอื่นที่เกี่ยวข้องสามารถติดตาม ตรวจสอบ และประเมินผลการลงทุน ของรัฐ เพื่อรับรองประสิทธิภาพ ประสิทธิผล ประหยัด โปร่งใส และตรวจสอบได้ ขอบเขตการใช้กฎหมาย ใช้ สำหรับบุคคล และภาคส่วนต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการลงทุนของรัฐเป็นต้นเช่น ในการสร้าง การอนุมัติ การ ดำเนินการ และการกำกับดูแลแผนการ แผนงาน และโครงการลงทุนของรัฐ กฎหมายฉบับนี้ไม่รวมถึงการ ลงทุนของรัฐในภาคธุรกิจเอกชนของรัฐ

การดำเนินการลงทุนของรัฐ แบ่งออกเป็น 2 ประเภทคือ รัฐลงทุนในการก่อสร้างโครงสร้างพื้นฐาน และรัฐลงทุนในการส่งเสริมวิชาการ

การลงทุนในการก่อสร้างโครงสร้างพื้นฐาน ประกอบด้วย การก่อสร้างใหม่ และการบูรณะซ่อมแซม ใหญ่ เช่น การสร้างเส้นทางคมนาคม สาธารณูปโภค ระบบชลประทาน โรงเรียน โรงพยาบาล และบรรดา พื้นฐานทางด้านเทคนิคต่าง ๆ เครื่องมืออุปกรณ์ เครื่องจักรกล พาหนะ และ ทรัพย์สินอื่นๆ

การลงทุนในการส่งเสริมวิชาการ ประกอบด้วยการลงทุนในงานพื้นฐาน เช่นการพัฒนาทรัพยากร มนุษย์ การฝึกอบรม การค้นคว้าวิทยาศาสตร์-เทคโนโลยี การส่งเสริมการผลิต การส่งเสริมแก้ไขความทุกข์ยาก การเก็บข้อมูล การศึกษาความเป็นไปได้ของโครงการของงานต่างๆ การสำรวจออกแบบโครงการ การสร้าง แผนแม่บทพัฒนาเศรษฐกิจ-สังคม และการตอบสนองด้านวัตถุประสงค์ในด้านงานวิชาการต่างๆ

แผนการ แผนงานและโครงการลงทุนของรัฐ แบ่งออกเป็น แผนการลงทุน 5 ปี ซึ่งได้สร้างขึ้นใน ระดับชาติ ภาคส่วนงาน และท้องถิ่น และแผนการลงทุนประจำปี ซึ่งได้สร้างขึ้นในระดับชาติ ภาคส่วนงาน

และท้องถิ่น โครงสร้างแผนการลงทุนของรัฐ ประกอบด้วย แผนงานการลงทุนของรัฐ และโครงการลงทุนของรัฐ ประเภทโครงการลงทุนของรัฐแบ่งออกเป็น 3 ประเภทคือ 1. โครงการประเภท 1 มูลค่าตั้งแต่ 50 พันล้านบาท และมีอายุการก่อสร้างโครงการไม่เกิน 7 ปี 2. โครงการประเภท 2 มีมูลค่ามากกว่า 5 พันล้านบาท แต่ไม่ถึง 50 พันล้านบาทและมีอายุการก่อสร้างโครงการไม่เกิน 5 ปี 3. โครงการประเภท 3 มีมูลค่าตั้งแต่ 5 พันล้านบาทและมีอายุการก่อสร้างโครงการไม่เกิน 3 ปี ขั้นตอนเกี่ยวกับการลงทุนของรัฐ คือ 1. การสร้างและรับรองเอาแผนการลงทุนของรัฐ 2. การดำเนินงานตามแผนการลงทุนของรัฐ 3. การตรวจสอบ ตรวจสอบ และรายงานการดำเนินงานตามแผนการลงทุนของรัฐ 4. การมอบรับและใช้โครงการลงทุนของรัฐ

องค์การที่รับผิดชอบสร้างแผนการลงทุนของรัฐ คือ รัฐบาล กระทรวงแผนการและการลงทุน บรรดากระทรวงและองค์การต่างๆ องค์การปกครองแขวง นคร และองค์การปกครองเมือง เทศบาล การรับรองแผนการลงทุนของรัฐ สภาแห่งชาติเป็นองค์การพิจารณาตกลงรับรองแผนพัฒนาเศรษฐกิจ –สังคมแห่งชาติ และแผนการลงทุนของรัฐประจำปี และห้าปี และพิจารณาตกลงโครงการลงทุนของรัฐที่มีมูลค่า ตั้งแต่ 500 พันล้านบาท ขึ้นไป ตามการเสนอของรัฐบาล เอกสารแผนการดังกล่าวต้องส่งถึงสภาแห่งชาติอย่างช้าสลับห้าวันราชการ ก่อนวันเปิดกองประชุมสภาแห่งชาติ

ขั้นตอนการดำเนินการโครงการลงทุนของรัฐ ให้ดำเนินการดังต่อไปนี้ คือ 1. แต่งตั้งคณะรับผิดชอบโครงการลงทุนของรัฐ 2. ดำเนินการประมูลโครงการลงทุนของรัฐ 3. ดำเนินการตามโครงการลงทุนของรัฐ ภายหลังที่รัฐบาลได้ตกลงมอบโครงการลงทุนของรัฐให้แล้ว เจ้าของโครงการ ต้องแต่งตั้งคณะรับผิดชอบโครงการเพื่อดำเนินการกำกับดูแลโครงการให้สอดคล้องกับเป้าหมาย แผนการดำเนินการ และพันเหตุการณ์ตามกำหนดเวลา การดำเนินการประมูลโครงการลงทุนของรัฐ ต้องมีการดำเนินการประมูล ต้องปฏิบัติตามระเบียบการอย่างเข้มงวด และให้โอกาสกับทุกองค์การ ให้มีความโปร่งใส สามารถตรวจสอบได้ มีความเสมอภาค และยุติธรรม สำหรับโครงการประเภท 1 และประเภท 2 ให้ดำเนินการอย่างเปิดเผยโดยผ่านสื่อมวลชน การประมูลโครงการลงทุนของรัฐต้องมีผู้ต่างหน้าจากภาคส่วนงานด้านการเงิน ภาคส่วนด้านแผนการ และการลงทุนและภาคส่วนอื่นๆ หรือท้องถิ่นที่เกี่ยวข้องเข้าร่วมด้วย เจ้าของโครงการเป็นผู้ศึกษาหาข้อมูลตกลงสถานที่ตั้งการประมูล โดยประสานงานกับภาคส่วนอื่นที่เกี่ยวข้อง การประมูลที่ไม่ถูกต้องตามระเบียบกฎหมาย เช่น การฮั้วประมูล ให้ตกเป็นโมฆะ การปฏิบัติโครงการที่มีการลงทุนของประชาชน หรือภาคส่วนเศรษฐกิจอื่น ซึ่งในทุนนั้นมีงบประมาณของรัฐรวมตั้งแต่ 30 % (สามสิบส่วนร้อย) ขึ้นไป ของทุนทั้งหมด ต้องบังคับตามกฎหมายฉบับนี้ ในกรณีงบประมาณของรัฐบาลที่มีจำนวนต่ำกว่า 30 % (สามสิบส่วนร้อย) ของทุนทั้งหมดให้ปฏิบัติตามการตกลงของเจ้าของโครงการ และหากมีโครงการของรัฐใดที่ใช้งบประมาณช่วยเหลือ หรือได้กู้ยืมมาจากต่างประเทศให้ปฏิบัติตามกฎหมายฉบับนี้ หรือระเบียบกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง หรือ ปฏิบัติตามสัญญาช่วยเหลือ หรือสัญญากู้ยืม ระหว่างรัฐบาลกับผู้ให้เงินทุน การติดตาม ตรวจสอบ และประเมินผลโครงการลงทุนของรัฐ ภายหลังที่ได้ปฏิบัติโครงการลงทุนของรัฐแล้วต้องดำเนินการดังนี้ คือ ติดตาม ตรวจสอบงาน โครงการเป็นปกติ ดำเนินการประเมินผลเป็นระยะ ตั้งแต่การจัดตั้งโครงการ โดยต้องดำเนินงานในตรงตามวัตถุประสงค์ ความสอดคล้องกับแผนพัฒนาโครงการ และความคืบหน้าในการปฏิบัติโครงการ ประสิทธิภาพที่ได้รับตามจุดประสงค์ เป้าหมายของโครงการ ผลกระทบทางเศรษฐกิจ สังคม และ

สิ่งแวดล้อม การนำผลของการดำเนินงานมาใช้สู่สังคม ตามวัตถุประสงค์ของโครงการ หากมีปัญหาโครงการใดให้มีมาตรการและวิธีการแก้ไขให้ทันเหตุการณ์

สิทธิและหน้าที่ของผู้ดำเนินการตามโครงการลงทุนของรัฐบาลกำหนดไว้ กับบุคคล 5 ประเภทคือ 1. เจ้าของโครงการ 2. คณะรับผิดชอบโครงการ 3. ผู้กำกับดูแล และใช้โครงการ 4. ที่ปรึกษาโครงการ 5. ผู้รับเหมาโครงการ สิทธิ และหน้าที่ของเจ้าของโครงการ มีดังนี้ คือ ตกลงเตรียมโครงการลงทุนของรัฐ แต่งตั้งคณะรับผิดชอบโครงการ รับรองการประเมินผล บรรดาโครงการลงทุนของรัฐที่ขึ้นกับสังกัดของตน รับรองแผนการประมูล เอกสารการประมูล ผลของการประมูล แนะนำคณะรับผิดชอบโครงการ ดำเนินการโครงการลงทุนของรัฐ ไปตามแผนดำเนินงาน รับรองคุณภาพและรายจ่ายการลงทุนตามที่ได้ตกลงไว้ นำเสนอเกี่ยวกับการแก้ไข เปลี่ยนแปลง ขยายทุน และยกเลิกโครงการลงทุนของรัฐ ตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้ จัดดำเนินการติดตาม การดำเนินงานของคณะรับผิดชอบโครงการ ในช่วงเวลาปฏิบัติโครงการลงทุนของรัฐ ชำระมูลค่าโครงการที่ได้ทำสำเร็จให้แก่ผู้รับเหมา การยกเลิกสัญญากับผู้รับเหมาในกรณีที่ผู้รับเหมาไม่ปฏิบัติตามสัญญาและสิทธิหน้าที่อื่นๆ ตามที่ได้กำหนดไว้ในระเบียบกฎหมาย นอกจากนี้ได้กำหนดสิทธิและหน้าที่ของคณะรับผิดชอบโครงการ สิทธิและหน้าที่ของผู้ควบคุมดูแลและใช้ผลงานของโครงการ มีสิทธิและหน้าที่ดังนี้คือ หน้าที่ในการบริหารงาน การกำกับดูแล และใช้ผลงานของโครงการลงทุนของรัฐ ตามการมอบหมายของเจ้าของโครงการ สิทธิและหน้าที่ของที่ปรึกษาโครงการ คือ เสนอคณะรับผิดชอบโครงการ ให้ข้อมูล เอกสาร ระเบียบการต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกัหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย ปฏิเสธงานที่ไม่ได้กำหนดไว้ในสัญญาหรือ ขัดกับระเบียบกฎหมาย ให้คำแนะนำทางด้านวิชาการ เทคนิค เกี่ยวกับโครงการที่ตนรับผิดชอบ ติดตาม ตรวจสอบ การปฏิบัติตามโครงการเป็นประจำ รายงานผลของการปฏิบัติโครงการ ให้คณะรับผิดชอบโครงการเป็นปกติ ปฏิบัติสิทธิและหน้าที่อื่น ที่ได้กำหนดไว้ในระเบียบกฎหมาย และสิทธิและหน้าที่ของผู้รับเหมาโครงการ มีดังนี้คือ ปฏิบัติโครงการให้สำเร็จ ตามมาตรฐานเทคนิค และกำหนดเวลาในสัญญา รับเงินค่าโครงการที่ตนได้ปฏิบัติสำเร็จจากเจ้าของโครงการตามสัญญา ปฏิเสธคำแนะนำของเจ้าของโครงการ คณะรับผิดชอบโครงการ หรือที่ปรึกษาโครงการที่ไม่ถูกต้องกับมาตรฐานเทคนิค ซึ่งจะทำให้โครงการนั้นไม่มีคุณภาพ ปกป้องรักษาวัสดุ อุปกรณ์และวัสดุก่อสร้างต่างๆ ของโครงการที่เจ้าของโครงการจัดหาให้ ค่าประกันโครงการอย่างน้อย 10 % ของมูลค่าโครงการ และปฏิบัติเวลาประกันโครงการตามสัญญา ก่อสร้างหรือซ่อมแซมโครงการใหม่ด้วยทุนของตนเอง ในกรณีที่โครงการนั้นล้มเหลว หรือไม่ได้มาตรฐานเทคนิคในช่วงระยะเวลาประกัน ถอนเงินค่าประกันโครงการดังกล่าว ภายหลังที่สิ้นสุดระยะเวลาประกันตามที่ได้กำหนดไว้ในสัญญาหรือตามกฎหมาย รับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นเนื่องจากโครงการที่ตนสร้างนั้นไม่ได้ตามมาตรฐานเทคนิค เว้นเสียแต่ความเสียหายนั้นหากเกิดขึ้นจากเหตุสุดวิสัย ปฏิบัติสิทธิและหน้าที่อื่นๆ ตามที่ได้กำหนดไว้ในระเบียบกฎหมาย

การมอบรับและการใช้ผลงานตามโครงการลงทุนของรัฐ เมื่อโครงการปฏิบัติสำเร็จแล้วก่อนการมอบรับอย่างเป็นทางการนั้น ต้องได้มีการตรวจตราทางด้านมาตรฐานเทคนิค ปริมาณ คุณภาพที่ได้กำหนดไว้ในเอกสารโครงการและสัญญาพร้อมทั้งดำเนินการประเมินผลโครงการ แนะนำการใช้ หรือมีการทดลองการใช้งานระยะหนึ่งสำหรับบางโครงการ

นอกจากนี้ได้มีการกำหนดการแก้ไขข้อขัดแย้งหากมีการขัดแย้ง เกี่ยวกับการลงทุนของรัฐ โดยมี 4 รูปแบบคือ 1. การประนีประนอมยอมความ หรือการไกล่เกลี่ย(ถ้าข้อขัดแย้งหากเกิดขึ้น ซึ่งมีส่วนเกี่ยวข้องกับ การลงทุนของรัฐแล้ว คู่กรณีต้องพยายามแก้ไขข้อขัดแย้งนั้นด้วยวิธีการปรึกษาหารือ และประนีประนอมกัน เพื่อให้ต่างฝ่ายต่างได้รับผลประโยชน์เท่ากัน) 2. การแก้ไขทางด้านการบริหาร(เป็นการแก้ไขข้อขัดแย้งที่มีลักษณะ บริหารเกี่ยวกับการลงทุนของรัฐ เช่น บุคคลหรือนิติบุคคล ที่ดำเนินการลงทุนโดยไม่ได้รับอนุญาต ไม่ถูกต้อง ตามเป้าหมายนั้น ให้ภาคส่วนแผนการและการลงทุน ประสานงานกับภาคส่วนงานอื่นๆ องค์การปกครอง ท้องถิ่นชั้นของตนเป็นผู้แก้ไข ในกรณีที่ไม่สามารถแก้ไขได้นั้น ก็มีสิทธิเสนอต่อองค์การชั้นสูงกว่าตนขึ้นไป เป็นผู้แก้ไข) 3. การแก้ไขโดยคณะกรรมการแก้ไขข้อขัดแย้งทางด้านเศรษฐกิจ (เมื่อคู่กรณีไม่สามารถ ประนีประนอมกันหรือไกล่เกลี่ยกัน หรืออยู่ระหว่างการไกล่เกลี่ยที่ภาคส่วนแผนงานและการลงทุน ก็มีสิทธิ ร้องขอให้คณะกรรมการแก้ไขข้อขัดแย้งทางด้านเศรษฐกิจแก้ไข ตามระเบียบกฎหมาย บนพื้นฐานการตกลง เห็นชอบด้วยกัน) 4. การฟ้องร้องต่อศาลประชาชน (ใช้ในกรณีที่เมื่อคู่กรณีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง เห็นว่าตนไม่ได้รับความ ยุติธรรม หรือได้รับความเสียหายเนื่องจากการลงทุนของรัฐในโครงการใดโครงการหนึ่งแล้ว ก็มีสิทธิ ฟ้องร้องต่อศาลประชาชน เพื่อทำการพิจารณาตัดสินตามระเบียบกฎหมาย) ในระหว่างการแก้ไขข้อขัดแย้งนั้น บรรดาองค์การต่างๆ บุคคลที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการลงทุน ต้องดำเนินการตามหน้าที่ของตนตามการตกลง ของภาคส่วนงานหรือองค์การที่เกี่ยวข้องกับการลงทุนของรัฐ

องค์การที่ควบคุมและกำกับดูแล กำหนดให้รัฐบาล กำกับดูแลงานด้านการลงทุนของรัฐอย่างรวม ศูนย์กลาง และเป็นเอกภาพเดียวกันทั่วประเทศ โดยมอบให้กระทรวงแผนการ และการลงทุนเป็นเจ้าภาพในการ ประสานงานกับภาคส่วนงานอื่นที่เกี่ยวข้อง และองค์การปกครองท้องถิ่น ดังนั้น องค์การควบคุมงานด้าน การลงทุนของรัฐจึงประกอบด้วย กระทรวงแผนการ และการลงทุน ภาคส่วนงานแผนการ และการลงทุนแขวง นคร สำนักงานแผนการ สำนักงานแผนการ-การเงิน เมือง เทศบาล และองค์การปกครองบ้าน และกำหนดให้ มีการตรวจตราการลงทุนของรัฐเป็น 2 ภาคส่วนคือ องค์การตรวจตราภายใน ซึ่งประกอบด้วย ภาคส่วน แผนการ และการลงทุน การเงิน และภาคส่วนการวิชาการอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง และ องค์การตรวจตราภายนอก ซึ่งประกอบด้วย สภาแห่งชาติ องค์การตรวจสอบแห่งรัฐ องค์การตรวจตรารัฐ องค์การปกครองท้องถิ่น แนว ลาวสร้างชาติ องค์การมหาชน องค์การสังคม และประชาชน และกำหนดให้มีนโยบายต่อผู้มีผลงาน มีคุณ งามความดี และบทลงโทษต่อผู้ละเมิดกฎหมาย โดยกำหนดให้มีมาตรการอบรม ,ปรับไหม , ปฏิบัติวินัย , และการ ลงโทษทางอาญา พร้อมทั้งชดใช้ค่าเสียหาย เป็นต้น

นอกจากนี้ สปป.ลาวได้กำหนดกฎหมายเฉพาะเกี่ยวกับงานด้านสัมปทานรัฐและเอกชน เช่น เขต เศรษฐกิจพิเศษ การแก้ไขปัญหาข้อขัดแย้งของสัญญาสัมปทานให้พิจารณาที่กำหนดไว้ในสัญญา เช่น สัญญา สัมปทานหงสา ลิกไนต์ มีการดำเนินการโดยวิธีการแก้ไขข้อขัดแย้งทางเศรษฐกิจในสัญญาสัมปทานรัฐ และใน การพิจารณาในศาลประชาชน ยกตัวอย่างเช่น กรณีสัมปทานบ่อแร่ กำหนดไว้ในกฎหมายบ่อแร่ หรือการ แก้ไขข้อขัดแย้งของรัฐและเอกชนทางสิ่งแวดล้อม จะบัญญัติกำหนดไว้ในกฎหมายสิ่งแวดล้อม มาตรา 74 (ใหม่) มาตรา 76 หรือสนธิสัญญาสากลที่เป็นภาคี (การแก้ไขข้อขัดแย้งเป็นไปตามข้อตกลงในสัญญาสากล) เป็นต้น

(2) กฎหมายว่าด้วยงบประมาณแห่งรัฐ เลขที่ 02/สพช นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 26 ธันวาคม 2006 (Law on State Budget) มีวัตถุประสงค์เพื่อกำหนดมาตรการ ระเบียบการ เกี่ยวกับการสร้างแผนการ จัดตั้งปฏิบัติการ สรุปลและการตรวจสอบงบประมาณแห่งรัฐ เพื่อกำกับดูแลการเก็บรายได้ งบประมาณให้ ถูกต้อง ครบถ้วน ปฏิบัติรายจ่ายงบประมาณให้โปร่งใส ประหยัด มีประสิทธิผล เป็นหนึ่งเดียวทั่วประเทศ เพิ่ม ความรับผิดชอบขององค์การรัฐทุกชั้นเพิ่มฐานรายรับ รายได้ สร้างความเข้มแข็งทางการเงินด้วยตนเอง ทำให้การเงินแห่งชาติมีเสถียรภาพและเชื่อมโยงเข้าระบบการเงินสากล โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อการพัฒนา เศรษฐกิจของชาติให้ต่อเนื่องและยั่งยืน มาตรา 57 การดำเนินการรายจ่ายงบประมาณแห่งรัฐ ต้องปฏิบัติตาม หลักการและขั้นตอนการกำกับดูแลรายจ่ายดังนี้ ต้องอยู่ในแผนงบประมาณประจำปี ต้องได้รับการอนุมัติให้ ถูกต้องตามเป้าหมายรายจ่าย ต้องคำนวณให้ถูกต้องกำหนดหมายการใช้จ่าย ต้องได้รับอนุญาตจากผู้สั่งการ หรือได้รับมอบหมาย การจัดซื้อจัดจ้างการบริการ และการก่อสร้าง ซ่อมแซม ด้วยงบประมาณของรัฐต้องผ่าน ขั้นตอนและรูปแบบ ประมูลและประกอบเอกสารให้ครบถ้วนตามระเบียบการ

3.3 กฎหมายเกี่ยวกับข้อมูลข่าวสารทางราชการ สปป.ลาว

กฎหมายที่เกี่ยวข้องข้อมูลข่าวสารทางราชการของสปป.ลาว ไม่มีกฎหมายไว้เป็นการเฉพาะ แต่ ปรากฏในกฎหมายที่เกี่ยวข้องในแต่ละด้าน เช่น ด้านการป้องกันชาติ²³⁶, กฎหมายป้องกันความสงบ²³⁷, คำรัส ว่าด้วยระเบียบราชการแห่งสปป.ลาว เลขที่ 82/นย ลงวันที่ 19 พฤษภาคม 2003

(1) คำรัสนายกรัฐมนตรีว่าด้วยระเบียบราชการแห่งสปป.ลาว เลขที่ 82/นย นครหลวงเวียงจันทน์ วันที่ 19 พฤษภาคม 2003 ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายเกี่ยวกับข้อมูลข่าวสารทางราชการ กำหนดไว้เช่น ข้าราชการทุกคน ต้องรักษาความลับของชาติ ความลับทางราชการ ความลับทางวิชาชีพ และจรรยาบรรณของ ตน ข้าราชการที่ได้รับสวัสดิการ เงินบำเหน็จ บำนาญ หรือได้ออกจากราชการ ด้วยวิธีการใดก็ตามที่เคยปฏิบัติ หน้าที่ในภาคส่วนหรือ กลุ่มวิชาชีพต่างๆ ที่สัมพันธ์กับความลับของชาติ ต้องปฏิบัติตามระเบียบและ จรรยาบรรณทางวิชาชีพของตนอย่างเคร่งครัด เว้นแต่กรณี ที่กำหนดไว้ในกฎหมาย ข้าราชการทุกคนต้อง รายงานการปฏิบัติงาน ของตน ให้ชั้นผู้บังคับบัญชา อย่างสม่ำเสมอ ในกรณีที่รายงานไม่ต้องตรงความจริง ซึ่ง ก่อให้เกิดความเสียหายแก่รัฐ สาธารณะ และบุคคล ผู้รายงานต้องรับผิดชอบต่อความเสียหาย ตามระเบียบและ กฎหมาย ข้าราชการต้องแจ้ง ชิวประวัติ ทรัพย์สิน หนี้สิน ต่างๆ ของตน ของสามีหรือภรรยา และลูก ตาม ความเป็นจริง ให้องค์การที่ตนสังกัดทราบตามระเบียบการในแต่ละระยะ ข้าราชการมีสิทธิได้รับข้อมูลข่าวสาร ที่จำเป็น ยกเว้นข้อมูลข่าวสารลับ หรือข้อมูลที่ทำม นอกจากนั้นข้าราชการยังมีสิทธิได้รับทราบถึงตำแหน่งสิทธิ และหน้าที่ ความรับผิดชอบของตนในเวลาเวลาปฏิบัติหน้าที่ ข้าราชการมีสิทธิตรวจเอกสารสำเนา และรับรู้ ข้อมูล ที่บรรจุในเอกสารของตน ยกเว้น เอกสารที่เป็นความลับ ห้ามข้าราชการเป็นที่ปรึกษาเกี่ยวกับงานที่ สัมพันธ์ถึงความลับของชาติ และสิทธิอำนาจในการพิจารณาตกลงของตน ให้แก่บรรดาธุรกิจเอกชนทั้งภายใน

²³⁶ กฎหมายว่าด้วยหน้าที่ป้องกันชาติ เลขที่ 02/90 นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 8 มีนาคม 1995

²³⁷ กฎหมายว่าด้วยกำลังป้องกันความสงบประชาชน เลขที่ 03/สพช นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 2 กรกฎาคม 2007

และต่างประเทศ ข้าราชการผู้เคยทำงานในภาคส่วน หรือ ภาคส่วนการที่สัมพันธ์ถึงความลับของชาติ ภายหลังจากจากราชการด้วยรูปการใดรูปการหนึ่งแล้ว ในระยะ 5 ปีแล้ว ห้ามทำงานในองค์การ หรือบุคคลที่ดำเนินกิจการที่สัมพันธ์ถึงภาคส่วนงาน หรือการงานที่ตนเองเคยรับผิดชอบ

(2) คำสั่งว่าด้วยการกำกับดูแลข้อมูลข่าวสารผ่านอินเทอร์เน็ต เลขที่ 327/ลพ นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 16 กันยายน 2014 มีวัตถุประสงค์ เพื่อกำหนดหลักการ ระเบียบ และมาตรการในการกำกับดูแลข้อมูลข่าวสารผ่านอินเทอร์เน็ต เพื่อรับรองความมั่นคงของชาติ ความสงบและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของสังคม และการปกป้องเกียรติศักดิ์ศรี และผลประโยชน์อันชอบธรรมของผู้ให้บริการ ผู้ใช้บริการ และสังคม ประกอบในภารกิจปกป้องรักษาและสร้างประเทศชาติ กำหนดนโยบายของรัฐ เกี่ยวกับการใช้ข้อมูลข่าวสารผ่านอินเทอร์เน็ต ในด้านเศรษฐกิจ-สังคม โดยเฉพาะในด้านการศึกษา สาธารณสุข การวิจัยทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพ คุณภาพในการพัฒนาชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชน การเผยแพร่ ข้อมูลข่าวสาร ผ่านอินเทอร์เน็ต โดยกำหนดความปลอดภัยในการใช้ข้อมูลข่าวสาร ที่ใช้ข้อมูลเพื่อรับรองความปลอดภัย ในการใช้ข้อมูลส่วนตัว ทั้งเป็นการห้ามมิให้ผู้ใดใช้ข้อมูลในทางผิดกฎหมาย ได้กำหนดเนื้อหาที่ไม่อนุญาตให้เผยแพร่ผ่านอินเทอร์เน็ตซึ่งรวมถึงการเผยแพร่ความลับของชาติ ทางทหาร หรือความลับด้านอื่นๆ ที่กำหนดไว้ในระเบียบ กฎหมายของสปป.ลาว²³⁸ โดยกำหนดหน้าที่ความรับผิดชอบของภาคส่วนการไปรษณีย์ โทรคมนาคม และการสื่อสาร ความรับผิดชอบของภาคส่วนการแถลงข่าว วัฒนธรรมและท่องเที่ยว ความรับผิดชอบของภาคส่วนการป้องกันความสงบ²³⁹ ความรับผิดชอบของภาคส่วนการศึกษาธิการและกีฬา และความรับผิดชอบของภาคส่วนอื่นๆ

(3) กฎหมายว่าด้วยงานป้องกันความสงบแห่งชาติ เลขที่ 40/สพข นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 19 ธันวาคม 2013 มาตรา 5 ข้อ 6 กำหนดให้งานป้องกันความสงบแห่งชาติ ให้ปฏิบัติบนพื้นฐาน ในเรื่องความลับในการป้องกันชาติ-ป้องกันความสงบ โดยเก็บรักษาเอกสารวิชาเฉพาะและเทคนิค-ข้อมูลข่าวสาร ที่เกี่ยวข้องกับงานป้องกันความสงบแห่งชาติ ที่เป็นความลับของชาติ หรือความลับทางข้าราชการนั้น สำนักงาน องค์การทุกภาคส่วน กำกับดูแล รักษา ตามระเบียบ สำเนาและจัดส่งเอกสารให้ภาคส่วนงานป้องกันความสงบเก็บ

²³⁸ คำสั่งว่าด้วยการกำกับดูแลข้อมูลข่าวสารผ่านอินเทอร์เน็ต เลขที่ 327/ลพ นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 16 กันยายน 2014 มาตรา 10 ข้อ 5

²³⁹ คำสั่งว่าด้วยการกำกับดูแลข้อมูลข่าวสารผ่านอินเทอร์เน็ต เลขที่ 327/ลพ นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 16 กันยายน 2014 มาตรา 20 ข้อ 2

กำหนดความรับผิดชอบของภาคส่วนการป้องกันความสงบ ในการกำกับดูแลข้อมูลข่าวสารผ่านอินเทอร์เน็ต ภาคการป้องกันความสงบ ต้องรับผิดชอบดังนี้ 1. รับแจ้งความจากบุคคล นิติบุคคลและองค์การในกรณีมีการกระทำความผิดที่เกี่ยวข้องถึงความมั่นคงของชาติและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของสังคม 2. เก็บข้อมูล ตรวจสอบ และค้นคว้า วิจัย ข้อมูลข่าวสาร ผ่านอินเทอร์เน็ต ที่มีลักษณะคุกคามถึงความมั่นคงของชาติ ความลับของชาติ และความสงบของสังคม 3. สืบสวน-สอบสวน และดำเนินคดี บุคคล นิติบุคคล และองค์การที่ละเมิดคำสั่งฉบับนี้

รักษาไว้²⁴⁰

(4) กฎหมายว่าด้วยกำลังป้องกันความสงบประชาชน เลขที่ 03/สพช นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 2 กรกฎาคม 2007 มาตรา 10 ข้อ 8 กำหนดหน้าที่ของกำลังป้องกันความสงบประชาชน ให้มีหน้าที่ รักษาความลับของประเทศชาติ และของกำลังป้องกันความสงบประชาชนอย่างเด็ดขาด

(5) กฎหมายว่าด้วยการป้องกันการฉ้อราษฎร์บังหลวง เลขที่ 03/สพช นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 20 พฤษภาคม 2005 ข้อ 9 กำหนดเรื่องการเปิดเผยความลับของรัฐเพื่อหาผลประโยชน์ส่วนตัว (คือ การเปิดเผยเอกสารหรือข้อมูลลับ การตกลงของรัฐหรือทางรัฐบาล ที่รัฐไม่อนุญาตให้เปิดเผยเพื่อผลประโยชน์ส่วนตัว) เป็นความผิดและมีมาตรการลงโทษทั้งทางแพ่ง และทางอาญา

3.4 กฎหมายเกี่ยวกับความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่รัฐและกฎหมายวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง

(1) กฎหมายว่าด้วยการแก้ไขคำร้องทุกข์ เลขที่ 07/สพช นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 9 พฤศจิกายน 2005 (Law on Handling Petition) มีวัตถุประสงค์เพื่อกำหนดหลักการ ระเบียบการ มาตรการเกี่ยวกับการร้องทุกข์ และการแก้ไขคำร้องทุกข์ของพลเมือง การดำเนินการให้ถูกต้องตามระเบียบกฎหมาย และส่งเสริมประชาธิปไตยของประชาชน เพิ่มขบวนการนิติธรรมของสปป.ลาว ปกป้องรักษาผลประโยชน์ของรัฐของส่วนรวม สิทธิและผลประโยชน์อันชอบธรรมของพลเมือง ทำให้สังคมมีความสงบ ยุติธรรมและศรัทธา

คำร้องทุกข์ คือเอกสารของพลเมืองหรือองค์การที่ยื่นต่อองค์การที่เกี่ยวข้องเพื่อพิจารณาแก้ไขเกี่ยวกับการกระทำ หรือการตกลงอย่างใดอย่างหนึ่งขององค์การหรือบุคคล ที่ตนเห็นว่าเป็นการละเมิดระเบียบกฎหมาย และกระทบถึงผลประโยชน์ของรัฐ ส่วนรวมหรือสิทธิและผลประโยชน์อันชอบธรรมของตน คำร้องทุกข์มี 3 ประเภทคือ 1. คำร้องทุกข์ที่ยื่นต่อองค์การบริหารรัฐ เรียกว่า คำเสนอ 2. คำร้องทุกข์ที่ยื่นต่อองค์การสืบสวน-สอบสวน องค์การอัยการหรือศาล เรียกว่า คำร้องฟ้อง 3. คำร้องทุกข์ที่ยื่นต่อสภาแห่งชาติ เรียกว่าคำร้องขอความเป็นธรรม นโยบายเกี่ยวกับคำร้องทุกข์ รัฐอำนวยความสะดวกให้พลเมือง และองค์การในการร้องทุกข์และปกป้องผลประโยชน์ของรัฐ สาธารณะ หรือสิทธิและผลประโยชน์อันชอบธรรมของตน เพื่อให้การบริหารงานภาครัฐ พนักงานมีความโปร่งใส และมีประสิทธิภาพในการปฏิบัติหน้าที่ของตน กำจัดและต่อต้านปรากฏการณ์ทางสังคมที่ไม่ดีต่างๆ เช่นการทุจริตในหน้าที่ เป็นต้น บุคคล หรือองค์การต้องตรวจตราพิจารณาอย่างละเอียดในการปฏิบัติสิทธิและหน้าที่ของตนถ้าเห็นว่าสิ่งใดหากไม่ถูกต้องตามระเบียบกฎหมาย ก่อความเสียหายให้แก่ผลประโยชน์ของรัฐ สาธารณะหรือบุคคลอื่นแล้ว ก็ต้องเปลี่ยนแปลงแก้ไขอย่างทันต่อเหตุการณ์เพื่อกำจัดไม่ให้มีคำร้องทุกข์เกิดขึ้น รัฐส่งเสริมให้มีการไกล่เกลี่ยข้อขัดแย้งในหมู่ประชาชน ตามระเบียบกฎหมายก่อนจะมีการร้องทุกข์ต่อการดำเนินการด้านสิทธิและหน้าที่ที่เกี่ยวข้องนำมาพิจารณาแก้ไข

หลักการแก้ไขคำร้องทุกข์ ต้องดำเนินการไปตามหลักการต่อไปนี้ คือ การร้องทุกข์ ต้องดำเนินไปตามระเบียบกฎหมาย การจัดตั้งที่มีสิทธิหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง ต้องต้อนรับผู้ร้องทุกข์ตามความเหมาะสมและพิจารณา

²⁴⁰ กฎหมายว่าด้วยงานป้องกันความสงบแห่งชาติ เลขที่ 40/สพช นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 19 ธันวาคม 2013 มาตรา

แก้ไขคำร้องทุกข์ให้ทันต่อเหตุการณ์ การแก้ไขคำร้องทุกข์ต้องศึกษาอย่างรอบคอบ ครอบคลุมตามภาวะวิสัย และถูกต้องตามระเบียบกฎหมาย องค์การดำเนินการที่รับผิดชอบแก้ไขคำร้องทุกข์ ต้องแจ้งผลของการแก้ไขให้ผู้ร้องทุกข์ทราบอย่างเป็นลายลักษณ์อักษร ผู้ถูกต้องทุกข์และผู้เกี่ยวข้องอื่นๆ ต้องให้ความร่วมมือและสร้างปัจจัยอำนวยความสะดวกให้แก่การแก้ไขคำร้องทุกข์ การแก้ไขคำร้องทุกข์ทางด้านบริหาร ให้ดำเนินการได้สองชั้น ถ้าผู้ร้องทุกข์ยังไม่พอใจก็ให้ฟ้องร้องต่อศาลหรือร้องขอความเป็นธรรมต่อสภาแห่งชาติ

ระเบียบการเกี่ยวกับการยื่นคำร้องทุกข์ ต้องยื่นต่อองค์การที่มีสิทธิและหน้าที่ที่เกี่ยวข้องในการพิจารณาแก้ไขเท่านั้น สิทธิและหน้าที่ของผู้ร้องทุกข์ ยื่นคำร้องทุกข์โดยตรงด้วยตนเองหรือโดยผู้แทนที่ถูกต้องตามกฎหมาย รับผิดชอบต่อผลของการแก้ไขคำร้องทุกข์อย่างเป็นลายลักษณ์อักษรจากองค์การที่เกี่ยวข้อง ได้รับการปกป้องกำกับดูแลจากการข่มขู่ ปรามปราม และได้รับการปกปิดข้อมูลเป็นความลับเกี่ยวกับชื่อ และนามสกุล ที่อยู่ นามปากกาของตน ตามการร้องขอ ได้รับการฟื้นฟูแก้ไขเกี่ยวกับสิทธิของตนที่ถูกละเมิด และได้รับการใช้ค่าเสียหายจากผู้ละเมิดตามระเบียบกฎหมาย ถอนคำร้องทุกข์ของตนได้ทุกขั้นตอน โดยผู้ร้องทุกข์มีหน้าที่ดังนี้ คือ แจ้งชื่อ นามสกุล อายุ อาชีพ และที่อยู่ของตนให้ชัดเจน ยกประเด็นปัญหาเกี่ยวกับการร้องทุกข์ให้ชัดเจน ถูกต้องตามความจริงพร้อมทั้งให้ข้อมูล หลักฐาน ให้แก่องค์การที่แก้ไขคำร้องทุกข์อย่างครบถ้วน และทันต่อเหตุการณ์ รับผิดชอบในกฎหมายเกี่ยวกับเนื้อหาคำร้องทุกข์ของตน และข้อมูลหลักฐานที่นำมาเสนอต่อองค์การที่เกี่ยวข้อง ปฏิบัติอย่างเข้มงวดในข้อตกลงเกี่ยวกับแก้ไขคำร้องทุกข์ที่มีผลบังคับทางด้านกฎหมายแล้ว นอกจากนี้ได้กำหนดสิทธิและหน้าที่ของผู้ถูกกล่าวหา (ผู้ถูกร้องทุกข์) ดังนี้ คือ รับผิดชอบต่อเนื้อหาคำร้องทุกข์ ปกป้องตนเองด้วยการนำเอาข้อมูลหลักฐานมายืนยัน ได้รับการฟื้นฟูเกียรติยศศักดิ์ศรี และผลประโยชน์อื่นคืนในความเสียหายตามที่ได้ร้องทุกข์ที่ไม่มีมูลความจริง ตามระเบียบกฎหมาย เสนอให้องค์การที่มีสิทธิ และหน้าที่ที่เกี่ยวข้องใช้มาตรการต่อผู้ร้องทุกข์ที่ไม่มีมูลความจริงนั้น ตามระเบียบกฎหมาย ผู้ถูกร้องทุกข์มีหน้าที่ดังนี้ ชี้แจงอธิบาย เกี่ยวกับปัญหาที่ถูกร้องทุกข์และให้ข้อมูลหลักฐานให้แก่องค์การที่เกี่ยวข้อง ปฏิบัติอย่างเข้มงวดคำตกลงเกี่ยวกับการแก้ไขคำร้องทุกข์ที่มีผลบังคับทางด้านกฎหมายแล้ว โดยการยื่นคำร้องทุกข์ต่อองค์การที่เกี่ยวข้องนั้น ต้องปฏิบัติตามวันเวลาและสถานที่ที่ทางราชการได้กำหนดไว้

องค์การแก้ไขคำร้องทุกข์ มีดังนี้ คือ องค์การบริหารรัฐ รับและพิจารณาแก้ไขคำเสนอ , ศาล องค์การอัยการ องค์การสืบสวน-สอบสวน รับและพิจารณาแก้ไขคำร้องฟ้อง สภาแห่งชาติรับและพิจารณาแก้ไขคำร้องขอความเป็นธรรม สิทธิและหน้าที่ขององค์การแก้ไขคำร้องทุกข์ มีดังนี้ เรียก เชิญ ผู้ร้องทุกข์ ผู้ถูกร้องทุกข์ บุคคล หรือองค์การที่เกี่ยวข้องมาสอบถามให้ชัดเจน เกี่ยวกับปัญหาที่เกิดขึ้น เรียกเอกสาร ข้อมูล หลักฐาน จากบุคคลหรือองค์การที่เกี่ยวข้องออกข้อตกลงเกี่ยวกับการแก้ไขคำร้องทุกข์

องค์การแก้ไขคำร้องทุกข์มีหน้าที่ดังนี้ คือแก้ไขคำร้องทุกข์ให้ทันต่อเหตุการณ์ ถูกต้องตามระเบียบกฎหมาย ไกล่เกลี่ยคู่กรณีให้มีการประนีประนอมกันอย่างมีเงื่อนไข แจ้งผลของการแก้ไขให้แก่ผู้ร้องทุกข์และผู้ถูกกล่าวหาทราบ ส่งสำนวนเอกสารไปให้องค์การที่เกี่ยวข้องพิจารณาแก้ไขในกรณีที่ไม่ใช่สิทธิและหน้าที่ของตน การแก้ไขคำเสนอ เป็นเอกสารตามกฎหมายที่พลเมือง หรือองค์การยื่นต่อองค์การบริหารรัฐที่เกี่ยวข้อง เพื่อพิจารณาแก้ไขเกี่ยวกับการกระทำหรือการตกลงอย่างใดอย่างหนึ่งของบุคคลหรือองค์การบริหารรัฐ ที่ตน

เห็นว่าละเมิดระเบียบกฎหมายและมีผลกระทบต่อผลประโยชน์ของรัฐ สาธารณะ หรือสิทธิและผลประโยชน์อันชอบธรรมของตน องค์การแก้ไขคำเสนอ มีดังนี้คือ รัฐบาล กระทรวง และองค์การเทียบเท่ากระทรวง องค์การปกครองขึ้นแขวง องค์การปกครองขึ้นเมือง องค์การปกครองบ้าน สำหรับสิทธิและหน้าที่รายละเอียดขององค์การแก้ไขคำเสนอนั้นกำหนดไว้ในระเบียบการต่างหาก

ขั้นตอนการแก้ไขคำเสนอ ต้องปฏิบัติตามขั้นตอนดังนี้คือ ศึกษาและพิจารณาคำเสนอและเก็บข้อมูลหลักฐานเพิ่มเติม ถ้าเห็นว่ามีผลจำเป็น และออกข้อตกลงเกี่ยวกับการแก้ไขคำเสนอ แจ้งผลของการแก้ไขให้ผู้เสนอและผู้ถูกกล่าวหาทราบ ดำเนินการปฏิบัติตามข้อตกลงเกี่ยวกับการแก้ไขคำเสนอที่มีบังคับทางด้านกฎหมายแล้ว ในกรณีที่ผู้เสนอหรือผู้ถูกกล่าวหาเห็นว่าข้อตกลงนั้นตนยังไม่ได้ได้รับความเห็นธรรมก็มีสิทธิเสนอขึ้นยังองค์การบริหารรัฐชั้นสูงกว่า นั้น หากปรากฏว่ายังไม่ให้ความเป็นธรรมแก่ตนอีกผู้เสนอหรือผู้ถูกกล่าวหาที่มีสิทธิฟ้องร้องต่อศาลหรือ ร้องขอความเป็นธรรมต่อสภาแห่งชาติ กำหนดเวลาในการยื่นและแก้ไขคำเสนอต่อองค์การบริหารรัฐต้องดำเนินการภายใน 3 ปีนับแต่วันที่ถูกละเมิดเป็นต้นไป การแก้ไขคำเสนอต้องพิจารณาภายในกำหนดเวลา 20 วันนับแต่วันได้รับคำเสนอเป็นต้นไป ในกรณีคำเสนอไม่ได้รับการพิจารณาแก้ไขตามกำหนดเวลา ผู้เสนอมีสิทธิยื่นคำเสนอดังกล่าวต่อชั้นสูงกว่าถัดขึ้นไป ถ้าหากยังไม่ได้รับการพิจารณาแก้ไขตามกำหนดเวลาอีกแล้วผู้เสนอมีสิทธิฟ้องร้องต่อศาลหรือร้องขอความเป็นธรรมต่อสภาแห่งชาติ

ผลบังคับทางกฎหมายของข้อตกลง เกี่ยวกับการแก้ไขคำเสนอมีดังนี้ ข้อตกลงขององค์การบริหารรัฐที่มีสิทธิ และหน้าที่แก้ไขเป็นเบื้องต้น ซึ่งผู้เสนอและผู้ถูกกล่าวหาเห็นชอบด้วยและปฏิบัติตาม

ข้อตกลงขององค์การบริหารรัฐที่มีสิทธิ และหน้าที่แก้ไขเป็นขั้นที่สอง ซึ่งเป็นขั้นสุดท้าย และผู้เสนอหรือผู้ถูกเสนอไม่ฟ้องร้องต่อศาลหรือไม่ร้องขอความเป็นธรรมต่อสภาแห่งชาติ ข้อตกลงที่มีผลบังคับทางกฎหมายนั้น พนักงานที่มีหน้าที่รับผิดชอบ ต้องนำไปดำเนินการอย่างทันเหตุการณ์ และถูกต้องตามข้อตกลงดังกล่าว บุคคล และองค์การที่เกี่ยวข้องต้องปฏิบัติตามอย่างเข้มงวด การแก้ไขคำฟ้องร้อง คำฟ้องร้องเป็นเอกสารที่พลเมือง หรือองค์การยื่นต่อองค์การสืบสวน-สอบสวน องค์การอัยการ หรือศาลเพื่อพิจารณาแก้ไขเกี่ยวกับการกระทำหรือการตกลงใดของบุคคลหรือองค์การที่ตนเห็นว่าละเมิดระเบียบกฎหมาย และมีผลกระทบต่อผลประโยชน์ของรัฐ สาธารณะ หรือสิทธิและผลประโยชน์อันชอบธรรมของตน ขั้นตอนการแก้ไขคำฟ้องร้อง การแก้ไขคำฟ้องร้องให้ดำเนินการตามขั้นตอนที่ได้กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการดำเนินคดีแพ่ง และกฎหมายว่าด้วยการดำเนินคดีอาญา การแก้ไขคำร้องขอความเป็นธรรม คือเอกสารที่พลเมือง หรือองค์การยื่นต่อสภาแห่งชาติ เพื่อพิจารณาผลของการแก้ไขคำเสนอ โดยองค์การบริหารรัฐ การแก้ไขคำร้องฟ้อง โดยองค์การอัยการ หรือศาล ที่มีผลบังคับทางด้านกฎหมายแล้วซึ่งตนเห็นว่าการแก้ไขนั้นยังไม่มีความเป็นธรรมแก่ตน

องค์การแก้ไขคำร้องขอความเป็นธรรม มีดังนี้คือ คณะประจำสภาแห่งชาติ คณะสมาชิกสภาแห่งชาติ ประจำแต่ละเขตเลือกตั้ง สำหรับสิทธิและหน้าที่ขององค์การแก้ไขคำร้องขอความเป็นธรรม ได้กำหนดไว้ในระเบียบการเฉพาะ ขั้นตอนการแก้ไขคำร้องขอความเป็นธรรม ต้องปฏิบัติตามขั้นตอนดังต่อไปนี้ คือ ศึกษาพิจารณาคำร้องขอความเป็นธรรมและรวบรวมข้อมูล หลักฐานเพิ่มเติมถ้าเห็นว่ามีผลจำเป็น ออกข้อตกลงเกี่ยวกับการแก้ไขคำร้องขอความเป็นธรรม แจ้งผลของการแก้ไขให้ผู้ร้องขอความเป็นธรรมและภาคส่วน

เกี่ยวข้องทราบเพื่อดำเนินการต่อไป ติดตามตรวจตราการปฏิบัติตามข้อตกลงดังกล่าว ในกรณีที่ผู้ร้องขอความเป็นธรรมไม่เห็นชอบกับข้อตกลงของคณะสมาชิกสภาแห่งชาติประจำเขตเลือกตั้งนั้นแล้ว ก็มีสิทธิเสนอต่อคณะประจำสภาแห่งชาติ เพื่อพิจารณาแก้ไขเป็นขั้นตอนสุดท้าย ข้อตกลงแก้ไขคำร้องขอความเป็นธรรม มีดังนี้

ตกลงยืนยันเอาตามข้อตกลงขององค์การบริหารรัฐ หรือคำตัดสินของศาล หรือตกลงให้องค์การบริหารรัฐ องค์การอัยการหรือศาลพิจารณาใหม่ กำหนดเวลาในการยื่นและแก้ไขคำร้องขอความเป็นธรรม ให้ยื่นคำร้องขอความเป็นธรรมต่อสภาแห่งชาติ ต้องดำเนินการภายใน 60 วันนับแต่วันที่ได้ทราบข้อตกลงขององค์การบริหารรัฐขั้นสุดท้ายหรือได้รับทราบคำตัดสินของศาลที่ใช้ได้อย่างเด็ดขาดเป็นต้นไป การแก้ไขคำร้องขอความเป็นธรรมต้องพิจารณาภายในกำหนดเวลา 30 วันนับแต่วันได้รับคำร้องขอความเป็นธรรมเป็นต้นไป การยื่นคำร้องขอความเป็นธรรม ต้องยื่นต่อคณะสมาชิกสภาแห่งชาติประจำเขตเลือกตั้งของตนเสียก่อน ถ้าคณะสมาชิกสภาแห่งชาติไม่พิจารณาแก้ไขตามกำหนดเวลาที่ได้กำหนดไว้แล้ว ผู้ร้องขอความเป็นธรรมมีสิทธิยื่นคำร้องของตนต่อคณะประจำสภาแห่งชาติพิจารณาแก้ไข

ผลบังคับของข้อตกลง เกี่ยวกับการแก้ไขคำร้องขอความเป็นธรรม ที่มีผลบังคับทางด้านกฎหมายมีดังนี้ คือ ข้อตกลงเกี่ยวกับการแก้ไข ของคณะสมาชิกสภาแห่งชาติ ประจำเขตเลือกตั้งที่มีสิทธิ และหน้าที่แก้ไขเป็นขั้นต้น ซึ่งผู้ร้องขอความเป็นธรรมและผู้ถูกร้องขอความเป็นธรรมเห็นชอบปฏิบัติ ข้อตกลงเกี่ยวกับการแก้ไขของคณะประจำสภาแห่งชาติ ข้อตกลงเกี่ยวกับการแก้ไขคำร้องขอความเป็นธรรม ที่มีผลบังคับทางด้านกฎหมายนั้น พนักงานที่มีหน้าที่รับผิดชอบ ต้องนำไปดำเนินการอย่างทันต่อเหตุการณ์ และถูกต้องตามข้อตกลงดังกล่าว บุคคล และองค์การที่เกี่ยวข้องต้องปฏิบัติตามอย่างเข้มงวด

การรับเรื่องร้องทุกข์ของผู้ร้องทุกข์ องค์การพรรค รัฐ แนวลาสร้างชาติ องค์การมหาชน สหพันธ์ นักรบเก่าและองค์การสังคมอื่น ๆ ต้องรับเรื่องร้องทุกข์ต่อผู้ที่ยื่นคำร้องทุกข์ แจ้งความ หรือรายงานเกี่ยวกับปัญหาต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับผลประโยชน์ของรัฐ สาธารณะ หรือสิทธิและผลประโยชน์อันชอบธรรมของตน ภาคส่วนต่างๆ ต้องมีพนักงานของตนเข้ารับดำเนินการรับเรื่องร้องทุกข์ สำหรับหัวหน้าภาคส่วนงาน ก็ต้องจัดเวลารับเรื่องร้องทุกข์ด้วยตนเอง ตามความเหมาะสม สถานที่และเวลารับเรื่องร้องทุกข์ เพื่ออำนวยความสะดวกให้แก่ผู้มายื่นคำร้องทุกข์ แจ้งความหรือรายงานนั้นภาคส่วนต่างๆ ต้องจัดสถานที่รับเรื่องราวร้องทุกข์อย่างเหมาะสม การรับเรื่องราวร้องทุกข์ ให้ดำเนินการเฉพาะในสถานที่และเวลาตามราชการ

นอกจากนี้ได้กำหนดข้อห้ามสำหรับผู้ร้องทุกข์ (เช่น การร้องทุกข์ที่ไม่มีมูลความจริง การใช้การร้องทุกข์เพื่อใส่ร้ายป้ายสีผู้อื่น ก่อความไม่สงบในสังคม ชื้อจ้าง ช่มชู้ ปราบปราม ผู้มีสิทธิและหน้าที่ในการแก้ไขคำร้องทุกข์) (สำหรับผู้ถูกร้องหา ห้ามมิให้ซื้อจ้าง ช่มชู้ ใช้ความรุนแรง ปราบปรามผู้มีสิทธิ และหน้าที่แก้ไขคำร้องทุกข์และผู้ร้องทุกข์ ปกปิด ซุกซ่อน ทำลายข้อมูลหลักฐานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการร้องทุกข์) (สำหรับผู้มีสิทธิและหน้าที่แก้ไขคำร้องทุกข์ นิ่งเฉย รับผิดชอบ หน่วงดึงการแก้ไข หรือแก้ไขโดยไม่ถูกต้องตามกฎหมาย ปกปิด ซุกซ่อนข้อมูล หลักฐานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการร้องทุกข์ เปิดเผยความลับเกี่ยวกับผู้ร้องทุกข์เช่น ชื่อ และนามสกุล ที่อยู่ นามปากกา ในกรณีที่มีความจำเป็นต้องปิดเป็นความลับ) (สำหรับบุคคลหรือองค์การอื่น ๆ ห้ามยุแหย่ ชวนเชื่อ หรือซื้อจ้างวาง ให้ผู้อื่นทำการร้องทุกข์ที่ไม่มีมูลความจริง แทรกแซง ช่มชู้ ผู้มีสิทธิ และหน้าที่แก้ไขคำร้องทุกข์ ปกปิด ซุกซ่อน หรือทำลายข้อมูลหลักฐานเกี่ยวกับคำร้องทุกข์ ช่มชู้ ใช้ความรุนแรง

ปราบปรามผู้ร้องทุกข์หรือผู้ถูกกล่าวหา ปกปิด ซุกซ่อน ผู้กล่าวหา เป็นต้น)

องค์การกำกับดูแลแก้ไขคำร้องทุกข์ ประกอบด้วย สภาแห่งชาติ(กำกับดูแลแก้ไขคำร้องขอความเป็นธรรมทั่วประเทศ โดยสำนักงานสภาแห่งชาติประจำเขตเลือกตั้ง เป็นเลขาธิการให้แก่คณะสมาชิกสภาแห่งชาติ) องค์การบริหารรัฐ(รัฐบาลกำกับดูแลอย่างรวมศูนย์ เป็นเอกภาพเกี่ยวกับการแก้ไขคำเสนอในทั่วประเทศ องค์การตรวจตราแห่งรัฐขึ้นศูนย์กลางเป็นเลขาธิการและรับผิดชอบต่อรัฐบาลในการกำกับดูแลการแก้ไขคำเสนอในขอบเขตแห่งสิทธิ และหน้าที่ของรัฐบาล กระทรวงองค์การเทียบเท่ากระทรวง และองค์การปกครองท้องถิ่นกำกับดูแลการแก้ไขคำเสนอ ในความรับผิดชอบของตน องค์การตรวจตรารัฐขึ้นกระทรวง และขึ้นท้องถิ่นเป็นเลขาธิการให้แก่องค์การรัฐขึ้นของตน ในการกำกับดูแลการแก้ไขคำเสนอ) ศาล องค์การอัยการ (กำกับดูแลการแก้ไขคำฟ้องร้องในทั่วประเทศ ตามภาระบทบาท สิทธิและหน้าที่ของตน ศาลและองค์การอัยการกำกับดูแลการแก้ไขคำฟ้องร้องตามภาระบทบาทขอบเขตสิทธิและหน้าที่ของตน นอกจากนี้ได้มีการกำหนดการติดตามตรวจตรา และการเข้าร่วมในการแก้ไขคำร้องทุกข์ มาตรการต่อผู้มีผลงานดีเด่น และ มาตรการต่อผู้ละเมิดตามกฎหมายฉบับนี้

(2) นอกจากนี้มีคำสั่งด้วยระเบียบราชการแห่งสป.ลาว เลขที่ 82/นย นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 19 พฤษภาคม 2003 ข้าราชการมีสิทธิได้รับการกำกับดูแลปกป้องจากองค์การรัฐเมื่อถูกบุคคลหรือองค์การร้องเรียน ฟ้องร้องให้ชดใช้ค่าเสียหาย หรือฟ้องร้องดำเนินการทางวินัยข้าราชการหากในกรณีผู้ถูกกล่าวหาได้ใช้ความพยายามเพื่อปฏิบัติหน้าที่ใดหน้าที่หนึ่งให้สำเร็จลุล่วงแล้ว แต่ได้ก่อให้เกิดความเสียหายแก่บุคคลหรือองค์การดังกล่าวโดยไม่เจตนาจะได้รับการปกป้องจากรัฐบาลตามระเบียบกฎหมาย (กฎหมายว่าด้วยการแก้ไขคำร้องทุกข์ เลขที่ 07/สพข นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 9 พฤศจิกายน 2005) และในกรณีข้าราชการได้ปฏิบัติหน้าที่เกินอำนาจหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย ซึ่งได้ก่อให้เกิดความเสียหายต่อผู้อื่น ข้าราชการผู้นั้นต้องรับผิดชอบต่อความเสียหายดังกล่าวตามระเบียบกฎหมายที่กำหนดไว้ (ตามกฎหมายว่าด้วยการแก้ไขคำร้องทุกข์ เลขที่ 07/สพข นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 9 พฤศจิกายน 2005 เช่นกัน) โดยองค์การกำกับดูแลข้าราชการ ในชั้นต่างๆ จะเป็นผู้กำกับดูแลดูแลและรักษาผลประโยชน์ของข้าราชการ ในการให้คำแนะนำและการแก้ไขคำฟ้องร้อง การแก้ไขคำร้องทุกข์ต่างๆ การให้ความเป็นธรรมแก่ผู้ร้องทุกข์ ที่ผู้ร้องทุกข์ได้มาร้องขอต่อองค์การรัฐอันเนื่องมาจากการกระทำละเมิดของข้าราชการตามที่กฎหมายกำหนดแต่ไม่ได้มีกฎหมายกำหนดให้ความรับผิดชอบละเมิดของเจ้าหน้าที่รัฐหรือการร่วมกันชดใช้ค่าเสียหายของรัฐแต่ประการใด มีเพียงกำหนดให้ข้าราชการชดใช้ค่าเสียหายในทางแพ่งแก่ผู้ร้องทุกข์ตามที่ปรากฏในกฎหมายว่าด้วยการแก้ไขคำร้องทุกข์ เลขที่ 07/สพข นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 9 พฤศจิกายน 2005 ตามที่กล่าวมาข้างต้น

3.5 กฎหมายเกี่ยวกับการรักษาความสงบเรียบร้อย และการควบคุมสถานการณ์บ้านเมือง

ภายหลังที่ประเทศชาติได้รับการปลดปล่อย ประชาชนได้ดำเนินการปฏิบัติหน้าที่สองยุทธศาสตร์ คือ ปกป้องรักษา และสร้างสาประเทศ โดยเฉพาะการดำเนินการเปลี่ยนแปลงใหม่ เพื่อศึกษา และขยายกำลังสามัคคีของชาติเข้าในการสร้างและบูรณะระบอบประชาธิปไตยประชาชน สร้างปณมัจฉัยก้าวขึ้นสู่ระบอบสังคมนิยม ในระยะใหม่นี้ประชาชนลาวได้เรียกร้องให้รัฐต้องมีรัฐธรรมนูญ รัฐธรรมนูญของระบอบประชาธิปไตยประชาชนที่รู้ผลงานอันยิ่งใหญ่ที่ประชาชนเรารู้มาได้ในภารกิจต่อสู้ปลดปล่อยชาติ ปกป้องรักษา

และสร้างสาประเทศชาติกำเนิดระบอบการเมือง เศรษฐกิจ – สังคม การป้องกันชาติ ป้องกันความสงบ การต่างประเทศ กำหนดสิทธิ และหน้าที่พื้นฐานของประชาชน ระบบองค์การ โครงสร้างรัฐ (the system of organization of state) ในระยะใหม่ เพื่อเป็นการกำหนดสิทธิของประชาชนลาวภายใต้รัฐธรรมนูญ

รัฐธรรมนูญฉบับนี้ เป็นผลแห่งสติปัญญา ในการประกอบความเห็นของประชาชนทั่วประเทศ ที่แสดงให้เห็นถึงเจตจำนง อันยาวนาน และการตัดสินใจของเผ่าพันธุ์ของชาติลาว (The national community) ที่จะพร้อมกันสู่จันบรรลุดุจดหมาย เพื่อสร้างประเทศลาวให้เป็นประเทศสันติภาพ,เอกราช , ประชาธิปไตย เอกภาพ และวัฒนาถาวร รัฐธรรมนูญ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ปี 2003 ประกอบด้วย 11 หมวด 98 มาตรา มีเนื้อหาสาระเกี่ยวกับ หมวดที่ 1 ระบบอบการเมือง หมวดที่ 2 ระบบเศรษฐกิจและสังคม หมวดที่ 3 งานป้องกันชาติ –ป้องกันความสงบ หมวดที่ 4 สิทธิและหน้าที่ของพลเมือง หมวดที่ 5 สภาแห่งชาติ หมวดที่ 6 ประธานประเทศ หมวดที่ 7 รัฐบาล หมวดที่ 8 การปกครองท้องถิ่นหมวดที่ 9 ศาลประชาชนและองค์การอัยการประชาชน หมวดที่ 10 ภาษา อักษร เครื่องหมายชาติ ธงชาติ เพลงชาติ วันชาติ สกุลเงิน และนครหลวง และหมวดที่ 11 บทบัญญัติสุดท้าย

และในรัฐธรรมนูญ หมวดที่ 3 (ใหม่) ว่าด้วยการป้องกันชาติ – ป้องกันความสงบ ได้บัญญัติเรื่องการป้องกันชาติ- ป้องกันความสงบ คือหน้าที่ของกำลังป้องกันชาติ – ป้องกันความสงบ กำหนดให้เป็นหน้าที่ของทุกองค์การ และพลเมืองลาวทุกคนในการปกป้องรักษาความเป็นเอกราช อำนาจอธิปไตย และผืนแผ่นดินอันครบถ้วนของประเทศชาติ ปกป้องรักษาชีวิต และ ทรัพย์สินของประชาชน รับรองเสถียรภาพ และความมั่นคงของระบอบประชาธิปไตยประชาชน

รัฐดำเนินงานตามแนวทาง นโยบายป้องกันชาติ –ป้องกัน ความสงบทั่วพวงชนชาวลาว ปรับปรุงและสร้างกำลังป้องกันชาติ –ป้องกันความสงบ ให้เข้มแข็ง มีความจงรักภักดีต่อประเทศชาติ และต่อประชาชน มีความสามารถปฏิบัติหน้าที่ปกป้องรักษา ผลของการปฏิวัติ ชีวิต ทรัพย์สิน และการใช้แรงงานของประชาชน ในภารกิจพัฒนาประเทศชาติให้มั่งมีเข้มแข็ง สาธารณรัฐประชาธิปไตย ประชาชนลาวดำเนินการตามนโยบาย การต่างประเทศ สันติภาพ ,เอกราช, มิตรภาพ , และความร่วมมือ ขยายความสัมพันธ์ และความร่วมมือกับทุกประเทศ บนหลักการอยู่ร่วมกันโดยสันติ เคารพเอกราช อธิปไตย ผืนแผ่นดินอันครบถ้วนของกัน ไม่แทรกแซง การงานภายในประเทศของกันและกัน เสมอภาค และต่างฝ่ายต่างได้รับผลประโยชน์ สาธารณรัฐประชาธิปไตย ประชาชนลาว สนับสนุนการต่อสู้ของประชาชนในโลก เพื่อสันติภาพ เอกราชแห่งชาติ ประชาธิปไตย และความก้าวหน้าทางสังคม

การป้องกันชาติ-ป้องกันความสงบ ต้องประกอบไปกับการพัฒนาเศรษฐกิจ – สังคม กำลังป้องกันชาติ- ป้องกันความสงบต้องเอาใจใส่ปรับปรุงและก่อสร้างตนเองให้เติบโตใหญ่เข้มแข็ง เชิดชูความจงรักภักดีต่อประเทศชาติ โดยมีประชาชนเป็นกำลังสำคัญ ที่มีระเบียบวินัยเข้มงวด และมีแบบแผนทันสมัย มีความสามารถในการสู้รบสูง เป็นกำลังหลักในการรักษาความมั่นคงของประเทศชาติ ความสงบ และเป็นระเบียบเรียบร้อยของสังคม รัฐเอาใจใส่ประกอบวัตถุอุปกรณ์ เทคนิค เทคโนโลยี พาหนะ เครื่องมือ และยกระดับความรู้ ความสามารถ วิชาเฉพาะ ยุทธศิลป์ และยุทธวิธีของกำลังป้องกันชาติ ป้องกันความสงบให้สูงขึ้นรัฐ และสังคมเอาใจใส่ดำเนินนโยบาย ดูแลชีวิตความเป็นอยู่ทางด้านวัตถุ และจิตใจ และดำเนินนโยบายแนวหลัง

ต่อกำลังป้องกันชาติ – ป้องกันความสงบ เพื่อเพิ่มความสามารถในการปฏิบัติหน้าที่ปกป้องรักษาประเทศชาติ และรักษาความสงบของสังคม กำลังป้องกันชาติ – ป้องกันความสงบ ต้องเอาใจใส่ยกระดับจิตใจ ฟังตนเอง สร้างพลธิการ(กำลังกองทัพ military department) กับที่เพื่อรับประกันการปฏิบัติหน้าที่ของตน และประกอบส่วนในการสร้างสภาพพัฒนาประเทศชาติ

กฎหมายที่เกี่ยวกับการรักษาความสงบเรียบร้อยของสปป.ลาว ได้กำหนดไว้คือ กฎหมายว่าด้วยหน้าที่ป้องกันชาติ เลขที่ 02/90 นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 8 มีนาคม 1995 กฎหมายว่าด้วยนายทหารกองทัพประชาชนลาว เลขที่ 07/สพช นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 22 ตุลาคม 2004 กฎหมายว่าด้วยป้องกันความสงบแห่งชาติ เลขที่ 40/สพช นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 19 ธันวาคม 2013 และกฎหมายว่าด้วยกำลังป้องกันความสงบประชาชน เลขที่ 03/สพช นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 2 กรกฎาคม 2007

กฎหมายว่าด้วยหน้าที่ป้องกันชาติ เลขที่ 02/90 นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 8 มีนาคม 1995 (Law on National Defense Obligation) เป็นกฎหมายว่าด้วยหน้าที่ป้องกันชาติโดยกำหนดหลักการ ระเบียบการ นโยบายและมาตรการต่างๆ เกี่ยวกับหน้าที่ป้องกันชาติ ระดมประชาชนบรรดาชนเผ่าต่างๆ ในการป้องกันชาติ ป้องกันความสงบเพื่อทำให้กำลังของประชาชนเข้มแข็ง เด็บโต มั่นคง สามารถปกป้องรักษาประเทศชาติ อำนาจความสะอาดเพื่อรับรองให้แก่การพัฒนาสร้างประเทศชาติ หน้าที่ป้องกันชาติ เป็นของประชาชนเมืองลาวทุกคนโดยไม่จำแนก เชื้อชาติ เผ่าชน ฐานะทางด้านเศรษฐกิจ สังคม ความเชื่อ ระดับการศึกษา และภูมิสำเนา ล้วนแต่มีหน้าที่เข้ารับใช้ในกำลังป้องกันชาติ(ตามที่ได้กำหนดไว้ในมาตรา 36 ของรัฐธรรมนูญ แห่งสปป.ลาว เว้นเสียแต่ผู้ที่ไม่มีความสมัครใจตามที่กำหนดไว้ในกฎหมายฉบับนี้)

องค์การทำหน้าที่ป้องกันชาติถูกรับรองโดยคำแนะนำของพรรคประชาชนปฏิวัติลาว หน้าที่ป้องกันชาติในยามสงบแบ่งออกเป็น 1. ทหารเกณฑ์ กำหนดเงื่อนไขของการเป็นทหารเกณฑ์ คือ ประชาชนเมืองลาวทุกคนที่เป็นผู้ชาย อายุตั้งแต่ 18 ปี ถึง 28 ปี มีสุขภาพสมบูรณ์ต้องเข้ารับใช้เป็นที่ทหารเกณฑ์ สำหรับผู้หญิง อายุตั้งแต่ 18 ปี ถึง 23 ปี ในกรณีจำเป็นก็อาจจะถูกเรียกเข้ารับใช้เป็นที่ทหารเกณฑ์ได้

2. กองกำลังสำรองคือ กองกำลังที่ปฏิบัติหน้าที่เป็นกองหนุนให้แก่กำลังประกอบอาวุธในเวลาที่ยังเป็น พร้อมกันนั้นก็กำลังหลักและเป็นแบบอย่างในงานป้องกันชาติ ป้องกันความสงบอยู่ท้องถิ่นของตน (กำลังสำรอง ประกอบด้วยผู้ที่ได้ผ่านการเป็นทหารเกณฑ์ ผู้ที่ออกจากทหารประจำการ ผู้ที่ยังไม่ได้ผ่านการเป็นทหารเกณฑ์หรือทหารประจำการ ซึ่งมีอายุตั้งแต่ 18 ปี ถึง 50 ปีมีสุขภาพแข็งแรง) ประเภทกำลังสำรองแบ่งเป็นสองประเภทคือ 1.ผู้ที่ได้ผ่านการเป็นทหารเกณฑ์ หรือทหารประจำการ 2. ผู้ที่ยังไม่ได้ผ่านการเป็นทหารเกณฑ์หรือทหารประจำการ

3. กองพลอน (Militia forces) กองกำลังที่ประกอบอาวุธของประชาชน ซึ่งขึ้นกับอำนาจการปกครองขึ้นบ้านและขึ้นเมือง ขึ้นแขวง ของตนตามสายการบังคับบัญชา

4. กองกำลังป้องกันตัว คือ กองกำลังที่ประกอบอาวุธที่จัดตั้งขึ้นอยู่ตามสำนักงาน องค์การ โรงจักร โรงงาน มีหน้าที่รับประกันความปลอดภัย ความสงบ และความป็นระเบียบเรียบร้อย ในขอบเขตสำนักงาน องค์การ โรงจักร โรงงานของตน (กองกำลังป้องกันตัวของสำนักงาน องค์การขั้นศูนย์กลางขึ้นกับกระทรวง ภายใน ส่วนกองกำลังป้องกันตัวของสำนักงาน องค์การ โรงจักร โรงเรียนที่ท้องถิ่นขึ้นกับกองบัญชาการปกส.

แขวงหรือกองบัญชาการปกส.เมือง มีภาระและหน้าที่เป็นกำลังป้องกันตัวของท้องถิ่นปฏิบัติหน้าที่คล้ายกันกับหน้าที่ของกองพลอน ตามที่ได้กำหนดไว้ข้างต้น)

กฎหมายว่าด้วยนายทหารกองทัพประชาชนลาว เลขที่ 07/สพช นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 22 ตุลาคม 2004 (Law on Officer of The Lao People's Defense Force) บัญญัติถึงที่ตั้ง ภาระบทบาท สิทธิหน้าที่ ความรับผิดชอบ หน้าที่ ความสัมพันธ์ร่วมมือระหว่างประเทศ มาตรฐาน ชั้น ชั้น และตำแหน่งของนายทหาร กำหนดการกำกับดูแลของรัฐ นโยบาย ข้อห้าม การยกย่อง และการปฏิบัติวินัย ต่อนายทหารในกองทัพประชาชนลาว ทำให้นายทหารมีความหนักแน่นทางด้านการเมือง แนวคิด เข้มแข็งด้านองค์การ มีระเบียบวินัยเข้มงวด มีแบบแผนทันสมัย และทำงานในหน้าที่ให้สำเร็จอย่างมีประสิทธิภาพและสง่างาม นายทหารกองทัพประชาชนลาว คือพนักงานของพรรค และรัฐ แห่งสปป.ลาว ที่มีชั้น ตั้งแต่ชั้นร้อยตรี ถึงชั้นพลเอก ซึ่งมีเครื่องหมายชั้น เทียบชั้น เครื่องหมายเหล่ารบ เหล่าทัพ และเครื่องแบบเฉพาะ โดย รัฐบาลเป็นผู้กำหนด

และนอกจากนี้ได้มีกฎหมายว่าด้วยการป้องกันความสงบภายในประเทศและการควบคุมสถานการณ์ไม่สงบภายในประเทศ โดยมี กฎหมายว่าด้วยงานป้องกันความสงบแห่งชาติ เลขที่ 40/สพช นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 19 ธันวาคม 2013) และ กฎหมายว่าด้วยกำลังป้องกันความสงบประชาชน เลขที่ 03/สพช นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 2 กรกฎาคม 2007

กฎหมายว่าด้วยงานป้องกันความสงบแห่งชาติ เลขที่ 40/สพช นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 19 ธันวาคม 2013 (Law on The National defense and security) กฎหมายฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อกำหนด หลักการ ระเบียบการ มาตรการ การดำเนินการแนะนำ บัญชา กำกับดูแล ติดตาม ตรวจสอบ เกี่ยวกับการงานป้องกันความสงบแห่งชาติ เพื่อพัฒนาประสิทธิภาพในการปฏิบัติหน้าที่ของกำลังป้องกันความสงบแห่งชาติ ทั้งทำให้งานดังกล่าวเป็นความรับผิดชอบของคนลาวทั่วประเทศเข้าในการเข้าร่วมในการทำหน้าที่ป้องกันความสงบทางด้านการเมือง และความเป็นระเบียบเรียบร้อยของสังคม อย่างเป็นกระบวนการหนักแน่นเข้มแข็ง และรับรองให้ประเทศชาติมีเสถียรภาพ และความมั่นคง สามารถเชื่อมโยงกับภาคพื้นและสากล เข้าร่วมกับส่วนในการสร้างสภาพเศรษฐกิจ วัฒนธรรม – สังคมของชาติ งานป้องกันความสงบแห่งชาติ คือ การมีเสถียรภาพทางด้านการเมืองอย่างหนักแน่น สังคมมีความเป็นระเบียบเรียบร้อย ปลอดภัย ยุติธรรม เศรษฐกิจมีการขยายตัวอย่างต่อเนื่อง และเข้มแข็ง งานป้องกันความสงบแห่งชาติ คือ การดำเนินการแนะนำ บัญชา กำกับดูแล ตรวจสอบ และใช้ยุทธศาสตร์ ยุทธวิธี ศิลปะยุทธ ของกำลังประกอบอาวุธประชาชน เข้าในการป้องกันปราบปรามทุกกลอุบาย ของบุคคลและกลุ่มคนไม่ดี

และกฎหมายฉบับนี้ได้ กำหนดเรื่องการประกาศสภาวะฉุกเฉิน โดยมีการกำหนดพื้นที่และการประกาศสภาวะฉุกเฉิน โดยกำหนดให้เป็นหน้าที่ของ กระทรวงป้องกันความสงบ กระทรวงป้องกันประเทศ เป็นผู้กำหนดสภาพการณ์ กำหนดพื้นที่ที่เป็นอันตราย และเขตที่มีเหตุการณ์ไม่สงบเกิดขึ้นในแต่ละพื้นที่ทั่วประเทศหรือในท้องถิ่นใดท้องถิ่นหนึ่ง แล้วรายงานต่อนายกรัฐมนตรีหรือประธานประเทศเพื่อพิจารณา

ประกาศสภาวะฉุกเฉิน²⁴¹ และการป้องกันความสงบในสภาวะฉุกเฉิน ให้ดำเนินการดังต่อไปนี้ 1. รัฐมนตรีว่าการกระทรวงป้องกันความสงบ ต้องรายงานเหตุการณ์ฉุกเฉิน และการแก้ไขอย่างรีบด่วนให้นายกรัฐมนตรี หรือประธานประเทศ เพื่อแนะนำในการแก้ไขอย่างทันเหตุการณ์ 2. หัวหน้ากองบัญชาการป้องกันความสงบ แขวง นคร เมือง เทศบาล และกองกำลังป้องกันความสงบบ้าน ต้องระดมกำลังเพิ่มเข้าป้องกัน ป้องกัน ควบคุมสถานการณ์ พร้อมทั้งรายงานให้ชั้นผู้บังคับบัญชาของตนและรายงานต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงป้องกันความสงบ เพื่อแก้ไขอย่างทันเหตุการณ์ 3. กำลังป้องกันความสงบ ต้องระดมกำลังพลทุกเหล่าทัพ เข้าในการป้องกันและป้องกัน ด้าน การตอบโต้ทุกเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างทันต่อเหตุการณ์ด้วยยุทธศาสตร์ และยุทธวิธีเพื่อให้สภาพการณ์ดังกล่าวสงบลงในทันที 4. กระทรวง องค์กร ต่างๆ ทั้งภาครัฐ เอกชน องค์กรวิ และบุคคลเมื่อได้รับการร้องขอจากกำลังป้องกันความสงบแห่งชาติ ต้องให้ความร่วมมือ และดำเนินการ 5.โยกย้าย พลเมือง หรือทรัพย์สินที่จำเป็น ออกจากเขตที่มีความสับสน เป็นอันตราย หรือไม่สงบ ที่เห็นว่าจะมีความเสี่ยงต่อชีวิต และทรัพย์สินของรัฐ ในที่มีความปลอดภัย ในกรณีเกิดสภาวะฉุกเฉินที่มีผลกระทบต่อความมั่นคง ให้ปฏิบัติตามรัฐธรรมนูญและระเบียบ กฎหมาย²⁴² ในสภาวะฉุกเฉิน กระทรวงป้องกันความสงบ มีมาตรการที่จำเป็นดังนี้ คือ 1.ออกแจ้งการ คำสั่ง อย่างรีบด่วน เกี่ยวกับการป้องกันความสงบ 2. เร่งเข้ายึดพื้นที่ และเพิ่มกำลังการป้องกันพื้นที่ป้องกันความสงบและพัฒนาการรักษาความสงบปลอดภัยให้แก่เป้าหมายในการป้องกันความสงบแห่งชาติ 3.จัดวางกำลังป้องกัน เวิร์ยาม พื้นที่ป้องกันความสงบ ตรวจตราบุคคล และพาหนะเพื่อจำกัดการดำเนินการเข้า -ออกอย่างเข้มงวด 4. ตรวจตราเป็นพิเศษ อยู่ที่ด่าน พาหนะขนส่งทางบก ทางน้ำ และทางอากาศอย่างเข้มงวด 5.จำกัดหรือหยุดการขนส่ง เคลื่อนย้าย การใช้วัตถุไวไฟ สารเคมีที่เป็นอันตราย ระเบิดต่างๆ ที่ขึ้นกับความรับผิดชอบของสำนักงาน องค์กร และบุคคล 6.ตรวจตราอย่างเข้มงวด การขนส่ง เคลื่อนย้าย การใช้หรือมีไว้ในครอบครองอาวุธทุกชนิดโดยไม่ได้รับอนุญาต 7.จำกัด หรือหยุดการดำเนินการ กิจกรรมของหน่วยธุรกิจ การบริการ สถานที่ สาธารณสุข ชุมชน ที่ก่อให้เกิดความไม่สงบ และความไม่เป็นระเบียบเรียบร้อยของสังคม 8.ป้องกัน หรือจำกัด การร่วมชุมนุม และการเคลื่อนไหวของบุคคล นิติบุคคล หรือองค์กรที่ละเมิดระเบียบ กฎหมาย 9.งด หรือหยุดชั่วคราวในการใช้เครื่องมือ ระบบสื่อสารในขอบเขตพื้นที่ ในกรณีที่มีความจำเป็น 10. จำกัด ควบคุมที่หรือนำตัวผู้ก่อความไม่สงบออกจากพื้นที่ป้องกันความสงบ 11. ระดมพลชน ในด้านกำลังแรง วัตถุ และทรัพย์สินเข้าในการป้องกันความสงบ 12.ประสานงานกับกำลังป้องกันชาติ กระทรวง และองค์กรที่เกี่ยวข้อง ในการทำหน้าที่ป้องกันความสงบ และความเป็นระเบียบเรียบร้อยของสังคม²⁴³ การใช้อาวุธในการป้องกัน อนุญาตในกรณีนี้ผู้กระทำความผิดมีการกระทำดังต่อไปนี้ 1.ใช้ความรุนแรง ใช้อาวุธ วัตถุระเบิด ที่มีลักษณะข่มขู่

²⁴¹ กฎหมายว่าด้วยงานป้องกันความสงบแห่งชาติ เลขที่ 40/สพช นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 19 ธันวาคม 2013 มาตรา 19

²⁴² กฎหมายว่าด้วยงานป้องกันความสงบแห่งชาติ เลขที่ 40/สพช นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 19 ธันวาคม 2013 มาตรา 20

²⁴³ กฎหมายว่าด้วยงานป้องกันความสงบแห่งชาติ เลขที่ 40/สพช นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 19 ธันวาคม 2013 มาตรา

โดยตรงต่อชีวิต สุขภาพของพลเมือง หรือผู้ปฏิบัติหน้าที่ และมีการต่อสู้ชิงอาวุธกับเจ้าหน้าที่ 2. ใช้อาวุธ วัตถุระเบิดข่มขู่หรือ จู่โจม ต่อความปลอดภัยของพลเมืองและพื้นที่ป้องกันความสงบ 3. ใช้อาวุธก่อความวุ่นวายต่อมวลชนและสาธารณสุขซึ่งก่อให้เกิดผลเสียหายอย่างร้ายแรง 4. พร้อมช่วงชิง ชิงตัวประกัน และนักโทษที่กระทำความผิดอย่างร้ายแรง 5. บังคับ ผู้นำใช้ หรือใช้พาหนะคมนาคม ทางบก ทางน้ำ ทางอากาศ ที่กำลังจู่โจม ทำร้าย หรือข่มขู่โดยตรงอย่างร้ายแรงต่อความสงบของชาติ ความไม่เป็นระเบียบเรียบร้อยของสังคม ชีวิตทรัพย์สินและสุขภาพของเจ้าหน้าที่ ที่พร้อมปฏิบัติงานหรือบุคคลอื่น²⁴⁴

กฎหมายว่าด้วยกำลังป้องกันความสงบประชาชน เลขที่ 03/สพช นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 2 กรกฎาคม 2007 (Law on The National defense and security forces) เป็นกฎหมายว่าด้วยกำลังป้องกันความสงบประชาชน กำหนด หลักการ ระเบียบการและมาตรการต่างๆ เกี่ยวกับองค์การ และการดำเนินการของกำลังป้องกันความสงบประชาชน เพื่อรับรองให้กำลังป้องกันความสงบประชาชน มีความหนักแน่นทางด้านการเมืองแนวคิด เข้มแข็งทางด้านองค์การ มีความชำนาญทางด้านวิชาเฉพาะ มีระเบียบ เข้มงวดแบบแผนวิธีการทำงานมีความก้าวหน้า และทันสมัย และทำสำเร็จหน้าที่อันมีเกียรติสง่าของตน ในการรับใช้ประเทศชาติ และประชาชนบรรดาเผ่า ปกป้องรักษาสถานภาพทางการเมือง ความสงบ และความเป็นระเบียบเรียบร้อยของสังคม กำลังป้องกันความสงบประชาชน คือกำลังประกอบอาวุธของพรรค รัฐ มาจากประชาชน โดยประชาชน และรับใช้ประชาชนบรรดาเผ่าต่างๆ ในการรักษาความสงบของประเทศชาติและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของสังคม เป็นกำลังที่มีหลายเหล่ารบซึ่งประกอบด้วยนักรบชั้นสองถึงนายพลที่มีเครื่องแบบ เครื่องหมายชั้น เครื่องหมายเหล่ารบเฉพาะ และเป็นบุคคลซึ่งได้รับการคัดเลือก บรรจุ แต่งตั้งตามกฎหมายฉบับนี้ นอกจากนี้ กำลังป้องกันความสงบประชาชนยังประกอบด้วยกำลังกึ่งอาชีพ ซึ่งได้รับการแต่งตั้งให้ทำหน้าที่ปกป้องรักษาความสงบและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของสังคมชั้นรากฐาน (ชั้นบ้าน)

3.6 กฎหมายเกี่ยวกับการป้องกันและการปราบปรามการทุจริต

กฎหมายว่าด้วยการป้องกันการฉ้อราษฎร์บังหลวง เลขที่ 03/สพช นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 20 พฤษภาคม 2005 (Law on Anti Corruption) กำหนดหลักการ ระเบียบการ และมาตรการในการป้องกันและปราบปรามการฉ้อราษฎร์บังหลวง เพื่อไม่ให้ทรัพย์สินของรัฐ สังคมหรือสิทธิและผลประโยชน์ของประชาชนเสียหาย ถูกยกยอก หรือฉ้อโกงเอาไป เอาตัวผู้กระทำความผิดมาดำเนินคดี และปกป้องกำกับดูแลผู้บริหารให้องค์การรัฐมีความเข้มแข็ง โปร่งใส และสามารถตรวจสอบได้ ทำให้มีสถานภาพทางการเมือง เศรษฐกิจขยายตัว และมั่นคง สังคมมีความสงบ เป็นระเบียบเรียบร้อยและมีความยุติธรรม

การฉ้อราษฎร์บังหลวง คือ พฤติกรรมของพนักงานที่ได้ใช้ฐานะตำแหน่งสิทธิอำนาจ หน้าที่ของตนเพื่อยกยอก ฉ้อโกง รับสินบน และพฤติกรรมอื่นๆ ที่ได้กำหนดไว้ในมาตรา 10 ของกฎหมายฉบับนี้ เพื่อหาผลประโยชน์ให้ตนเอง ครอบครัวญาติพี่น้อง หมู่คณะพรรคพวก ซึ่งก่อความเสียหายให้แก่ผลประโยชน์ของรัฐ สังคม หรือสิทธิและผลประโยชน์ของประชาชน พนักงานที่ได้กล่าวไว้ในกฎหมายฉบับนี้หมายถึง พนักงานชั้นต่างๆ พนักงานกำกับดูแลในชั้นต่างๆ พนักงานวิชาการ (The technical staff) และพนักงานผู้บริหาร

²⁴⁴ กฎหมายว่าด้วยงานป้องกันความสงบแห่งชาติ เลขที่ 40/สพช นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 19 ธันวาคม 2013 มาตรา 22

พนักงานรัฐวิสาหกิจ ข้าราชการ ทหาร ตำรวจ รวมทั้งนายบ้าน (Head of village) และผู้ได้รับมอบสิทธิหน้าที่ใดหน้าที่หนึ่งในหน้าที่ราชการ การป้องกันการฉ้อราษฎร์บังหลวง คือ การจำกัด การป้องกัน ไม่ให้การฉ้อราษฎร์บังหลวงเกิดขึ้นในองค์การรัฐ การเมือง และสังคม ด้วยการโฆษณา ศึกษา ข้อมูล อบรม การแจ้งทรัพย์สิน การตรวจตรา การดำเนินการด้านวินัย(บริหาร) และอื่น ๆ การต้านการฉ้อราษฎร์บังหลวง คือการจำกัดปราบปราม และยกเลิกทุกการกระทำที่เป็นการฉ้อราษฎร์บังหลวง ด้วยการตรวจตรา การศึกษา อบรม การปฏิบัติด้านวินัย และการลงโทษตามกฎหมาย หลักการป้องกันการฉ้อราษฎร์บังหลวง คือ ต้องยึดถือการป้องกันเป็นพื้นฐาน และยึดการต้านการฉ้อราษฎร์บังหลวงเป็นสำคัญ ดำเนินการตรวจตราอย่างทันเหตุการณ์ เข้มงวด เป็นเอกภาพเดียวกันตามภาวะวิสัย และชัดเจน ต่อทุกปรากฏการณ์การฉ้อราษฎร์บังหลวง มีการแก้ไขอย่างเข้มงวด ทันต่อเหตุการณ์ และยุติธรรม ในกรณีที่มีการกระทำผิดรับรองไม่ให้มีการแทรกแซง ขัดขวาง หรือข่มขู่ จากบุคคล หรือองค์การใดๆ องค์การหนึ่ง บุคคลและองค์การที่ถูกตรวจตรา ต้องให้ความร่วมมือ อำนวยความสะดวก ให้แก่องค์การตรวจตรา รัฐต้องสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกให้พลเมือง องค์การทางสังคม และสื่อมวลชนได้มีส่วนร่วมในการป้องกันและต้านการฉ้อราษฎร์บังหลวงตามระเบียบกฎหมาย

องค์การต้านการฉ้อราษฎร์บังหลวง ต้องปฏิบัติหน้าที่ของตนอย่างโปร่งใส ถูกต้องตามความเป็นจริง ตามสิทธิ หน้าที่ และขั้นตอนที่ได้กำหนดไว้ในกฎหมาย พร้อมทั้งมีความรับผิดชอบตามกฎหมาย เกี่ยวกับการดำเนินการของตนโดยอยู่ภายใต้การตรวจตราของสภาแห่งชาติ

องค์การพรรค รัฐ แนวลาสร้างชาติ องค์การมหาชน องค์การสังคม สื่อมวลชน และพลเมืองทุกคน มีหน้าที่ในการป้องกันและต้านการฉ้อราษฎร์บังหลวง ด้วยการร่วมมือ อำนวยความสะดวก ให้ข้อมูล หลักฐาน ให้แก่องค์การที่มีสิทธิ และหน้าที่ที่เกี่ยวข้องทราบอย่างทันต่อเหตุการณ์ โดยมีการกำกับดูแล พนักงานที่ดำเนินการต้านการฉ้อราษฎร์บังหลวง รวมทั้งผู้ที่เข้าร่วมในงานดังกล่าว เช่น ผู้รายงาน ผู้ให้ข้อมูลข่าวสาร ผู้เสียหาย พยาน พยานผู้เชี่ยวชาญ ต้องได้รับการกำกับดูแลจากการแก้แค้น ข่มขู่ต่อชีวิต สุขภาพ อิศรภาพ เกียรติยศ ชื่อเสียง หรือทรัพย์สิน กฎหมายฉบับนี้มีผลบังคับใช้ต่อพนักงานข้าราชการชั้นต่างๆ พนักงานกำกับดูแล พนักงานวิชาการ พนักงานรัฐวิสาหกิจ ข้าราชการ ทหาร ตำรวจ ที่มีฐานะตำแหน่ง สิทธิอำนาจหน้าที่ ซึ่งสังกัดอยู่ในโครงสร้างบริหารงานของพรรค รัฐ แนวลาสร้างชาติ องค์การมหาชน รัฐวิสาหกิจ รัฐวิสาหกิจผสม รัฐหุ้นส่วน กองบริหารวิชาการ ทุกองค์การการผลิตธุรกิจที่รัฐจัดตั้งขึ้น รวมทั้งนายบ้าน และผู้ได้รับมอบหมายสิทธิหน้าที่ใดหน้าที่หนึ่งจากทางการ โดยกฎหมายฉบับนี้ มีความสัมพันธ์และความร่วมมือระหว่างประเทศ กับต่างประเทศและองค์การสากล เกี่ยวกับการป้องกันและการต้านการฉ้อราษฎร์บังหลวง บนพื้นฐานของกฎหมายของสปป.ลาวและสอดคล้องกับสัญญา และสนธิสัญญาที่ สปป.ลาวได้ลงนามและเข้าร่วมเป็นภาคี โดยกฎหมายฉบับนี้ได้กำหนดพฤติกรรมที่เป็นการฉ้อราษฎร์บังหลวง ดังนี้

1. การยกยอกทรัพย์สินของรัฐ หรือของสาธารณะ(คือการใช้ความเชื่อใจ ไว้วางใจ เพื่อลักลอบเอา ลักเอา หรือ สับเปลี่ยนเอาทรัพย์สินของรัฐ หรือของสาธารณะ ที่ตนได้ถูกมอบหมายให้รักษา ขนส่ง ก่อสร้าง ซ่อมแซม หรือทำงานใดงานหนึ่ง)

2. การฉ้อโกงทรัพย์สินของรัฐ หรือของสาธารณะ (คือ การฉ้อโกงทรัพย์สินของรัฐ หรือสาธารณะโดยการนำใช้ เล่ห์เหลี่ยม กลโกง หลอกลวงด้วยวิธีใดก็ตาม เพื่อให้ผู้ที่มีหน้าที่รับผิดชอบทรัพย์สินของรัฐ หรือ สาธารณะ หรือของผู้อื่นเอาทรัพย์สินดังกล่าวให้เป็นของตน)
3. การรับสินบน (คือ การรับเอา ทวงเอา ขอเอา หรือตกลงรับเอาทรัพย์สินสิ่งของ หรือผลประโยชน์ใด ผลประโยชน์หนึ่ง จากผู้อื่น เพื่อผลประโยชน์ของผู้ให้สินบนโดยตรง หรือทางอ้อม ด้วยฐานะ ตำแหน่ง สิทธิอำนาจ หน้าที่ของตน)
4. การใช้สถานะตำแหน่ง สิทธิอำนาจ หน้าที่ของตน เพื่อเอาทรัพย์สินของรัฐ สาธารณะ หรือบุคคล (คือ การใช้ตำแหน่งหน้าที่ของตนเพื่อเอาทรัพย์สินของรัฐ สาธารณะ หรือบุคคล เพื่อหาผลประโยชน์ให้แก่ ตนเอง ครอบครัว ญาติพี่น้องหรือพรรคพวก ซึ่งก่อความเสียหายแก่ผลประโยชน์ของรัฐ สาธารณะ หรือสิทธิ และผลประโยชน์ของพลเมือง)
5. การใช้ทรัพย์สินของรัฐหรือสาธารณะ (คือ การใช้ทรัพย์สินของรัฐหรือสาธารณะ เพื่อหาผลประโยชน์ส่วนตัว ซึ่งก่อความเสียหายอย่างใหญ่หลวงแก่ผลประโยชน์ของรัฐ หรือสาธารณะ)
6. การใช้อำนาจเกินขอบเขต(excessive use of position power) เพื่อเอาทรัพย์สินของรัฐ หรือ สาธารณะ หรือบุคคล (คือ การใช้ฐานะตำแหน่ง สิทธิอำนาจ หน้าที่เกินที่ระเบียบกฎหมายได้กำหนด ไว้ โดยเจตนาเพื่อหาผลประโยชน์ให้แก่ตนเอง ครอบครัว ญาติพี่น้อง หรือพรรคพวก ซึ่งก่อความเสียหายแก่ผลประโยชน์ของรัฐ สาธารณะ หรือสิทธิและผลประโยชน์ของพลเมือง)
7. การฉ้อฉล ปลอมแปลง มาตรฐานเทคนิคก่อสร้าง ออกแบบ และอื่น ๆ (คือ การฉ้อฉล ปลอมแปลง มาตรฐาน เทคนิคก่อสร้าง ในการสำรวจ ออกแบบ คำนวณมาตรฐานงานและอื่นๆ เกี่ยวกับกิจการใด กิจการหนึ่ง เช่น การก่อสร้าง การซ่อมแซม การตกแต่ง การติดตั้ง และกิจการอื่น ๆ เพื่อหา ผลประโยชน์ส่วนตัว ซึ่งก่อความเสียหายให้แก่ผลประโยชน์ของรัฐ สังคม หรือสิทธิและผลประโยชน์ ของพลเมือง)
8. การโกงการประมูล หรือการสัมปทาน (คือ การตกลงกันระหว่างเจ้าหน้าที่ของรัฐ กับบริษัทรับเหมา และผู้ที่เกี่ยวข้องอื่นๆ เพื่ออำนวยความสะดวกให้แก่คณะกรรมการประมูล หรือสัมปทานในกิจการใด กิจการหนึ่งของรัฐ เพื่อหาผลประโยชน์ส่วนตัวซึ่งก่อความเสียหายให้แก่ผลประโยชน์ของรัฐ สังคม หรือสิทธิและผลประโยชน์ของพลเมือง)
9. การปลอมแปลงเอกสาร หรือการใช้เอกสารปลอม (คือ การปลอมแปลงลายเซ็น ตราประทับ ตัด หรือ เพิ่มข้อความใดข้อความหนึ่งในเอกสาร การใช้เอกสารปลอมคือการใช้เอกสารที่รู้ว่าเป็นเอกสารปลอม

แต่นำไปใช้ เพื่อหาผลประโยชน์ส่วนตัว ซึ่งก่อความเสียหายให้แก่ผลประโยชน์ของรัฐ สังคมหรือสิทธิ และผลประโยชน์ของพลเมือง)

10. การเปิดเผยความลับของรัฐเพื่อหาผลประโยชน์ส่วนตัว (คือ การเปิดเผยเอกสารหรือข้อมูลลับ การตกลงของรัฐหรือทางรัฐบาล ที่รัฐไม่อนุญาตให้เปิดเผยเพื่อผลประโยชน์ส่วนตัว)
11. การยัดยง ถ่วงตึงเอกสาร (การถ่วงเวลาเพื่อตึงเอกสาร กัก หน่วงเหนี่ยวเอกสารเป็นเวลานานในการแก้ไขเอกสารทางการ โดยผู้มีฐานะ ตำแหน่ง สิทธิอำนาจ หน้าที่ ซึ่งก่อความเสียหายให้แก่ผลประโยชน์ของรัฐ สังคม หรือสิทธิและผลประโยชน์ของพลเมือง)

มาตรการการป้องกันการฉ้อราษฎร์บังหลวง ได้แก่การเป็นแบบอย่างของหัวหน้าสายการบังคับบัญชา หัวหน้าต้องเป็นแบบอย่างในการปฏิบัติตามระเบียบกฎหมายอย่างเข้มงวด ดำรงชีวิตอย่างไร่งใสขาวสะอาด ไม่ฉ้อราษฎร์บังหลวง โดยรัฐมีความรับผิดชอบให้การป้องกันการฉ้อราษฎร์บังหลวงดังต่อไปนี้ 1.ให้การศึกษาอบรม ข้าราชการและพนักงานให้มีปฏิบัติตามระเบียบกฎหมายอย่างเข้มงวด 2.ปรับปรุงกลไกการบริหารงานรัฐให้ดี มีประสิทธิภาพและมีความโปร่งใส 3.กำหนดและดำเนินการตามนโยบายด้านต่างๆ แก่พนักงานแต่ละชั้นให้ชัดเจนและรับรองแก้ไขชีวิตความเป็นอยู่ที่เหมาะสมแก่พนักงาน 4.ปฏิบัติโทษทางวินัย หรือลงโทษผู้กระทำความผิดในความผิดฐานฉ้อราษฎร์บังหลวงอย่างเข้มงวดและทันต่อเหตุการณ์ 5.ส่งเสริมให้ประชาชน สื่อมวลชนและองค์การสังคมต่างๆ มีส่วนร่วมในการป้องกันและดำเนินการฉ้อราษฎร์บังหลวงตามระเบียบการต่างๆ

ความรับผิดชอบขององค์การต่างๆ องค์การพรรค รัฐ แนวท้าวสร้างชาติ องค์การมหาชน องค์การสังคมทุกชั้นตั้งแต่ศูนย์กลางถึงท้องถิ่น รวมทั้งวิสาหกิจของรัฐ ต้องปฏิบัติตามระบบทบทวน สิทธิ หน้าที่ ที่ได้รับมอบหมายอย่างครบถ้วน เข้มงวด ทันต่อเหตุการณ์ และดำเนินการสำรวจ ตรวจสอบ ให้ข้อมูลข่าวสารซึ่งกันและกัน ต่อการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงาน พร้อมทั้งอบรมศึกษาอย่างเป็นปกติ ประสานงานกับภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง เพื่อป้องกัน ด้านและแก้ไขการฉ้อราษฎร์บังหลวงในความรับผิดชอบของตน

ข้อห้ามต่อผู้มีฐานะตำแหน่ง สิทธิอำนาจและหน้าที่ ห้ามมิให้มีพฤติกรรมดังนี้

1. รับเงิน วัตถุสิ่งของ หรือผลประโยชน์อื่นๆ จากบุคคล องค์การที่เกี่ยวข้องกับหน้าที่งานที่ตนรับผิดชอบ ซึ่งอาจจะสร้างความเสียหายให้แก่ผลประโยชน์ของรัฐ สังคม หรือสิทธิและผลประโยชน์ของพลเมือง
2. สร้างความยุ่งยาก ยัดยง ถ่วงตึง เข้าแทรกแซง ในการแก้ไขงานใดงานหนึ่ง
3. เปิดบัญชีเงินฝาก ที่สปป.ลาวโดยไม่แจ้งให้องค์การที่เกี่ยวข้องทราบ
4. เป็นที่ปรึกษาให้แก่วิสาหกิจของเอกชน ที่เกี่ยวข้องถึงงานในส่วนของตนเพื่อผลประโยชน์ส่วนตัว
5. เป็นนายหน้าให้แก่บุคคล หรือ องค์การเพื่อหาผลประโยชน์ส่วนตัวเช่น รับคดีความ รับโครงการ ข้อตกลงสัญญาต่างๆ
6. ใช้ฐานะตำแหน่งเพื่อกู้ยืมเงินของส่วนรวม ที่อยู่ในความรับผิดชอบของตนให้ผู้อื่นหรือค้ำประกันให้ผู้อื่นไปกู้ยืมเงินที่ธนาคาร

7. บรรจุ หรือสลับเปลี่ยนตำแหน่ง หรือแต่งตั้งภริยา หรือสามี ลูกหรือญาติใกล้ชิดของตน เข้าในตำแหน่งในงานที่ตนรับผิดชอบ ที่จะอำนวยความสะดวกให้มีการฉ้อราษฎร์บังหลวง เช่น งานองค์การงานตรวจสอบ การเงิน-การบัญชี คลังเงิน รักษาคลังสินค้า การจัดซื้อ-จัดจ้าง
8. ครอบครองหรือใช้เรือนหรือที่ดินของรัฐ สาธารณะ โดยไม่ถูกต้อง เพื่อหาผลประโยชน์ให้แก่ตนเอง ครอบครัว ญาติพี่น้องและพรรคพวก
9. เปิดเผยความลับของรัฐ หรือความลับทางรัฐบาล
10. ใช้เงิน หรือทรัพย์สินของรัฐ ของสาธารณะเพื่อสร้างกำลังพรรคพวก หรือเอาทรัพย์สินของรัฐ หรือแบ่งปันให้พนักงาน หรือบุคคลอื่นนอกจากที่กฎหมายกำหนดไว้
11. ปราบปราม ช่มชู้ ยึดหน่วงผู้ฟ้องร้อง ผู้แจ้งข้อมูล และผู้เสนอรายงานข้อมูลในความประพฤติที่ไม่ดีของตน
12. แอบอ้างชื่อเสียง ฐานะตำแหน่ง สิทธิอำนาจ หน้าที่ของผู้บังคับบัญชาหรือของผู้อื่น เพื่อหาผลประโยชน์ส่วนตัว

พนักงานผู้ใดหากได้ละเมิดข้อห้ามที่กล่าวมาข้างต้นนี้ จะถูกอบรม หรือปฏิบัติด้านวินัย ในกรณีทีละเมิดนั้น หากเป็นการกระทำผิดทางอาญา จะถูกลงโทษตามกฎหมายพร้อมทั้งใช้ค่าเสียหายที่ตนได้ก่อขึ้น

นอกจากนี้ ผู้มีฐานตำแหน่ง สิทธิอำนาจ หน้าที่ตามที่ได้กำหนดไว้ในมาตรา 8 ของกฎหมายฉบับนี้ ก่อนและหลังรับตำแหน่งหน้าที่ต้องแจ้งทรัพย์สินและหนี้สินของตนของสามีหรือภริยาและลูกที่อยู่ในการค้ากับดูแลของตนอย่างชัดเจน อย่างมีศักดิ์ศรี บริสุทธิ์ และมีความรับผิดชอบ ต่อกฎหมายเกี่ยวกับเนื้อความที่ได้แจ้งนั้น รัฐบาลจะเป็นผู้ออกระเบียบการอย่างละเอียดเกี่ยวกับการแจ้งทรัพย์สิน และหนี้สิน

การดำเนินการตรวจตราการฉ้อราษฎร์บังหลวงของ องค์การป้องกันการฉ้อราษฎร์บังหลวง เริ่มต้นจาก เมื่อพบเห็นข้อมูล หลักฐานที่น่าเชื่อถือได้เกี่ยวกับการฉ้อราษฎร์บังหลวง มีการแจ้งการ แจ้งความ การเสนอรายงาน มีการฟ้องร้องคดีเกี่ยวกับการฉ้อราษฎร์บังหลวง หรือปรากฏการณ์การร้ายผิดปกติของพนักงาน สามี หรือภริยา ลูกที่อยู่ในความดูแลของตน

ขั้นตอนการดำเนินการตรวจตรา ต้องปฏิบัติดังต่อไปนี้ คือ ศึกษาการแจ้งเรื่อง แจ้งความ การเสนอรายงานหรือคำฟ้อง และเก็บข้อมูลถ้าเห็นว่ามีเจตจำนง ตรีเตรียม และสร้างแผนการลงตรวจตราเอกสารตัวจริง โดยประสานงานกับภาคส่วนที่เกี่ยวข้องและส่วนท้องถิ่นที่เกี่ยวข้อง ตรวจตราเอกสารและทรัพย์สินของบุคคลหรือองค์การที่เกี่ยวข้อง เช่น การตรวจสอบการเงิน –การบัญชี รายรับ-รายจ่าย การใช้จ่ายทุนช่วยเหลือ และเงินกู้ยืม เรียกเชิญผู้แทนดำเนินการขององค์การ หรือบุคคลที่เกี่ยวข้องมาอธิบาย ให้ความชัดเจน สรุป ประเมินราคา และตกลงผลของการตรวจตรา

การตกลงเกี่ยวกับผลของการตรวจตรา หากปรากฏหลักฐานชัดเจนองค์การป้องกันการฉ้อราษฎร์บังหลวงมีอำนาจดังนี้คือ 1. ถ้าหากเป็นการกระทำผิดในสถานเบา สร้างความเสียหายไม่มากตามที่ได้กำหนดไว้

ในมาตรา 32 และ 33 ของกฎหมายฉบับนี้ ต้องเสนอให้องค์การที่มีสิทธิ หน้าที่เกี่ยวข้องมีมาตรการอบรม กล่าวเตือนหรือดำเนินการทางวินัย ต่อผู้ที่กระทำผิด 2.5 ถ้าเห็นว่าเป็นการกระทำผิดในสถานหนักตามที่ได้ กำหนดไว้ในมาตรา 34 ของกฎหมายฉบับนี้ ต้องดำเนินการสืบสวน – สอบสวน ในกรณีที่มีหลักฐานชัดเจนแล้ว ให้สรุปคดีส่งให้อัยการประชาชน พิจารณาสั่งฟ้องขึ้นศาล การปฏิบัติตามคำแนะนำขององค์การป้องกันการฉ้อ ราษฎร์บังหลวง กำหนดให้องค์การที่ได้รับคำแนะนำขององค์การป้องกันการฉ้อราษฎร์บังหลวง ตามที่ได้กำหนด ไว้ใน มาตรา 29 ของกฎหมายฉบับนี้ มีหน้าที่ปฏิบัติภายในกำหนดเวลา 30 วันนับแต่วันที่ได้รับคำแนะนำเป็น ต้นไป ถ้าหากไม่ปฏิบัติตามคำแนะนำแล้วองค์การป้องกันการฉ้อราษฎร์บังหลวงมีสิทธิเสนอให้ผู้บังคับบัญชาชั้น สูงกว่าขึ้นไป เป็นผู้แก้ไข ในกรณีที่ไม่ปฏิบัติตามคำแนะนำโดยไม่มีเหตุผล จะถือว่าเป็นการละเมิดกฎหมาย

มาตรการป้องกันและแก้ไขการฉ้อราษฎร์บังหลวง การใช้มาตรการป้องกันการฉ้อราษฎร์บังหลวงต่อ พนักงานที่กระทำผิด ให้พิจารณาว่ากระทำผิดในสถานเบาหรือหนัก หากเป็นการกระทำในสถานเบา จะต้องใช้ มาตรการอบรม ปฏิบัติด้านวินัย การกระทำผิดในสถานหนัก จะต้องถูกดำเนินคดีตามกฎหมาย (โดยคำตัดสิน ของศาลประชาชน ให้ใช้อย่างเด็ดขาด และต้องนำมาใช้บังคับอย่างเข้มงวด ตามกม.ว่าด้วยการดำเนินการตาม คำพิพากษาของศาล โดยห้ามบุคคล หรือองค์การใดแทรกแซง ชัดขวาง การดำเนินการตามคำตัดสินของศาล เกี่ยวกับการฉ้อราษฎร์บังหลวงอย่างเด็ดขาด)

องค์การป้องกันการฉ้อราษฎร์บังหลวง คือองค์การรัฐ ซึ่งมีภาระบทบาทป้องกัน และปราบปรามการ ฉ้อราษฎร์บังหลวง ในขอบเขตทั่วประเทศ โดยมอบให้องค์การตรวจสอบแห่งรัฐ ชั้นศูนย์กลาง และองค์การ ตรวจสอบรัฐชั้นแขนงเป็นองค์การดำเนินการ องค์การปราบปรามการฉ้อราษฎร์บังหลวง มีฐานะเป็นองค์การ สืบสวน – สอบสวน และดำเนินการตามภาระบทบาทของตนอย่างเป็นอิสระ มีการกำหนดมาตรการป้องกัน และแก้ไขการฉ้อราษฎร์บังหลวง และมีการกำหนดมาตรการลงโทษ และยกย่องบุคคลที่ซื่อสัตย์ สุจริต

ระบบการดำเนินการ ขององค์การป้องกันการฉ้อราษฎร์บังหลวง ประกอบด้วย ชั้นศูนย์กลาง(องค์การ ป้องกันการฉ้อราษฎร์บังหลวง มีฐานะเทียบเท่ากระทรวง หัวหน้า หรือองค์การดังกล่าวถูกแต่งตั้งและปลดจาก ตำแหน่งตามวิธีการเดียวกันกับกลัยสมาชิกรัฐบาล) และชั้นแขนง (องค์การป้องกันการฉ้อราษฎร์บังหลวงชั้นแขนง มีฐานะเทียบเท่าภาคส่วนชั้นแขนง หัวหน้าหรือองค์การดังกล่าวถูกแต่งตั้งหรือปลดจากตำแหน่งโดยหัวหน้า องค์การป้องกันการฉ้อราษฎร์บังหลวงชั้นศูนย์กลาง ภายหลังจากที่ได้ประสานงานกับเจ้าแขวง เจ้าครองนคร หรือ หัวหน้าเขตพิเศษ)

นอกจากนี้ได้กำหนดมาตรการยกย่องผู้มีผลงานดีเด่น และมาตรการลงโทษต่อผู้กระทำละเมิด โดย กำหนดเป็นมาตรการทางอาญา และมาตรการทางแพ่งโดยต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทน ค่าเสียหายที่ตนได้ก่อ ขึ้นอย่างครบถ้วน และทรัพย์สินที่ได้มาจากการกระทำผิดจะถูกริบเป็นของรัฐทั้งหมด

กฎหมายเกี่ยวกับการป้องกันและปราบปรามการทุจริต (กฎหมายเกี่ยวกับการทุจริต กฎหมาย ควบคุมการจัดซื้อหรือจัดจ้างของภาครัฐ) ในส่วนนี้มีกฎหมายที่เกี่ยวข้องดังต่อไปนี้

(1) คำสั่งว่าด้วยระเบียบราชการแห่งสป.ลาว เลขที่ 82/นย เวียงจันทน์ วันที่ 19 พฤษภาคม 2003 มาตรา 36 ห้ามข้าราชการผู้ที่ดำรงตำแหน่งบริหารใดบริหารหนึ่งโยกย้ายแต่งตั้ง พ่อ แม่ สามี ภริยา พี่น้อง บุตร และพี่ญาติพี่น้องใกล้ชิดของตน ให้รับผิดชอบงานบริหาร พนักงาน การงานตรวจสอบ เลขา บัญชีการเงิน

การคลัง พัสตุ หรือเป็นผู้จัดซื้อจัดจ้างอยู่ในองค์กรของตน

(2) กฎหมายว่าด้วยงบประมาณแห่งรัฐ

การจัดซื้อจัดจ้างของรัฐ กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยงบประมาณแห่งรัฐ เลขที่ 02/สพช นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 26 ธันวาคม 2006 ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อกำหนดมาตรการ ระเบียบการ เกี่ยวกับการสร้างแผนการจัดตั้งปฏิบัติการ สรุปลและการตรวจสอบงบประมาณแห่งรัฐ เพื่อกำกับดูแลการเกื้อรายได้ เข้างบประมาณให้ถูกต้อง ครบถ้วน ปฏิบัติรายจ่ายงบประมาณให้โปร่งใส ประหยัด มีประสิทธิผล เป็นหนึ่งเดียวทั่วประเทศ เพิ่มความรับผิดชอบขององค์การรัฐทุกชั้นเพิ่มฐานรายรับ รายได้ สร้างความเข้มแข็งทางด้านการเงินด้วยตนเอง ทำให้การเงินแห่งชาติมีเสถียรภาพและเชื่อมโยงเข้าระบบการเงินสากล โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อการพัฒนาเศรษฐกิจของชาติให้ต่อเนื่องและยั่งยืน มาตรา 57 การดำเนินการรายจ่ายงบประมาณแห่งรัฐ ต้องปฏิบัติตามหลักการและขั้นตอนการกำกับดูแลรายจ่ายดังนี้ ต้องอยู่ในแผนงบประมาณประจำปี ต้องได้รับการอนุมัติให้ถูกต้องตามเป้าหมายรายจ่าย ต้องคำนวณให้ถูกต้องกำหนดหมายการใช้จ่าย ต้องได้รับอนุญาตจากผู้สั่งการหรือได้รับมอบหมาย การจัดซื้อจัดจ้างการบริการ และการก่อสร้าง ซ่อมแซม ด้วยงบประมาณของรัฐต้องผ่านขั้นตอนและรูปแบบ ประมูลและประกอบเอกสารให้ครบถ้วนตามระเบียบการ

(3) กฎหมายว่าด้วยการป้องกันการฉ้อราษฎร์บังหลวง เลขที่ 03/สพช นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 19 พฤษภาคม 2005

เนื่องจากกฎหมายว่าด้วยงบประมาณแห่งรัฐ เลขที่ 02/สพช นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 26 ธันวาคม 2006 และกฎหมายว่าด้วยการลงทุนของรัฐ เลขที่ 08/สพช นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 26 พฤศจิกายน 2009 ว่าด้วยการจัดซื้อจัดจ้างภาครัฐกำหนดให้มีการประมูลหากมีการทุจริต ในการจัดซื้อจัดจ้าง หรือการประมูล โดยกำหนดบทลงโทษ ตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันการฉ้อราษฎร์บังหลวง มาตรา 48 ซึ่งกำหนดว่า การฮั้วการประมูล หรือการฮั้วสัมปทาน ของพนักงานผู้ใดหากได้ฮั้วใช้ประมูล หรือการฮั้วสัมปทาน จะถูกลงโทษจำคุก และจะถูกปรับตามที่ได้กำหนดไว้ในมาตรา 47 ของกฎหมายฉบับนี้

และนอกจากนี้กฎหมายว่าด้วยการป้องกันการฉ้อราษฎร์บังหลวง เลขที่ 03/สพช นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 20 พฤษภาคม 2005 ได้กำหนดให้มีการแจ้งทรัพย์สิน ของผู้มีฐานะ ตำแหน่ง สิทธิอำนาจ หน้าที่ ตามที่ได้กำหนดไว้ในคำสั่งว่าด้วยระเบียบราชการ แห่งสปป.ลาว เลขที่ 82/นย นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 19 พฤษภาคม 2003 มาตรา 8 โดยกำหนดให้ ก่อนและหลังการเข้ารับตำแหน่งของข้าราชการ ข้าราชการต้องมีหน้าที่แจ้งทรัพย์สินและหนี้สินของตน ของสามี หรือภรรยา และลูกที่อยู่ในการกำกับดูแลของตนอย่างชัดเจน โดยต้องมีความซื่อสัตย์ บริสุทธ์ และมีความรับผิดชอบต่อหน้าที่ โดยรัฐบาลจะเป็นผู้ออกระเบียบการเกี่ยวกับการแจ้งทรัพย์สินและหนี้สินเป็นการเฉพาะ

บทที่ 4

หน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้องกับสังคม วัฒนธรรม การเมืองและ ความมั่นคง

องค์การบริหาร (รัฐบาล) ของสปป.ลาว ประกอบไปด้วยประธานประเทศ รัฐบาล และการปกครองท้องถิ่น รัฐบาลจะต้องมีการดำเนินการจัดการปกครองเป็นไปเพื่อสร้างความมั่นคงให้แก่ประชาชนทั้งทางด้านชีวิตและทรัพย์สิน การศึกษา สาธารณสุขการศึกษา และด้านอื่นๆ ซึ่งการดำเนินการเพื่อให้การบริหารราชการแผ่นดิน ด้วยการกำหนดโครงสร้างของอำนาจหน้าที่แก่หน่วยงานของรัฐโดยรัฐธรรมนูญ และกฎหมายว่าด้วยรัฐบาล²⁴⁵ ได้กำหนดโครงสร้าง อำนาจหน้าที่เอาไว้โดยประเทศลาวใช้หลักการปกครองแบบ “รวมศูนย์อำนาจการปกครอง” (Centralization) ควบคู่ไปกับ “หลักการปกครองส่วนท้องถิ่น” มีการรวมศูนย์อำนาจเอาไว้ที่ส่วนกลาง และส่วนท้องถิ่น รัฐธรรมนูญจึงกำหนดให้การบริหารราชการแผ่นดินของประเทศลาว จึงถูกแบ่งเป็น 2 ส่วน คือ

- 1) การบริหารราชการส่วนกลาง
- 2) การบริหารราชการส่วนท้องถิ่น

การปกครองทั้ง 2 ส่วนสามารถกำหนดหน่วยงานภาครัฐในรายละเอียดดังนี้

การปกครองส่วนกลาง

การปกครองส่วนกลางได้มีโครงสร้างการบริหารงานรัฐที่ประกอบไปด้วย รัฐบาล โดยมีการกำหนดเป็นวาระวาระละ 5 ปี (ปัจจุบันระยะ ปี 2011-2015)²⁴⁶ กฎหมายรัฐธรรมนูญประกอบกฎหมายว่าด้วยรัฐบาล ได้กำหนดให้โครงสร้างการปกครองของส่วนกลางประกอบไปด้วยองค์การต่างๆ ที่สำคัญ ดังนี้

- 1) สำนักนายกรัฐมนตรี
- 2) กระทรวง หรือองค์การเทียบเท่ากระทรวง
- 3) องค์การที่ขึ้นกับกระทรวง หรือขึ้นกับสำนักนายกรัฐมนตรี
- 4) กรม

ในปัจจุบันองค์การปกครองส่วนกลางประกอบด้วย 18 กระทรวง และ 3 องค์การเทียบเท่ากระทรวง ประกอบไปด้วย กระทรวงยุติธรรม, กระทรวงภายใน, กระทรวงป้องกันประเทศ, กระทรวงการเงิน, กระทรวงสาธารณสุข, กระทรวงกลาโหมและป่าไม้, กระทรวงศึกษาธิการและกีฬา, กระทรวงต่างประเทศ, กระทรวงป้องกันความสงบ, กระทรวงพลังงาน และบ่อแร่, กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม, กระทรวงไปรษณีย์ โทรคมนาคมและการสื่อสาร, กระทรวงอุตสาหกรรมและการค้า, กระทรวงโยธาธิการและขนส่ง, กระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม, กระทรวงแถลงข่าว-วัฒนธรรมและท่องเที่ยว, กระทรวงแผนการและการลงทุน, กระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และ 3 องค์การคือ สำนักนายกรัฐมนตรี, ธนาคารแห่งสปป.ลาว, องค์การตรวจสอบรัฐบาล

²⁴⁵ กฎหมายว่าด้วยรัฐบาล แห่งสปป.ลาว ฉบับเลขที่ 02/สพช ลงวันที่ 6 พฤษภาคม 2003

²⁴⁶ แบ่งตามวาระของสภานิติบัญญัติ

ในแต่ละกระทรวงจะประกอบไปด้วย กรม และองค์การ เทียบเท่ากรม หรือส่วนราชการที่เทียบเท่า กรม ทั้งนี้ ตามกฎหมายว่าด้วยการจัดระเบียบบริหารราชการของรัฐบาลส่วนกลาง โดยการปกครองส่วนกลางซึ่งถือว่าเป็นองค์การบริหารของรัฐบาล²⁴⁷ ในระดับกรมที่ขึ้นอยู่กับกระทรวง หรือคณะกรรมการเทียบเท่า กระทรวงมีอำนาจหน้าที่เกี่ยวตามภารกิจอย่างใดอย่างหนึ่งตามแต่ภารกิจของกระทรวง โดยระดับกรมจะมีการจัดระเบียบบริหารราชการภายในดังนี้

- 1) แผนก หรือส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นมีฐานะเทียบเท่าแผนก ซึ่งอาจได้แก่ กอง ศูนย์ สถานี สถาบัน
- 2) หน่วยงาน หรือหมวดงาน

ในระดับกรมจะมีอธิบดีเป็นผู้บังคับบัญชาบรรดารัฐกร(ข้าราชการ) และรับผิดชอบการปฏิบัติงานของ กรมให้เป็นไปตามนโยบายและแผนงานของกระทรวง โดยมีรองอธิบดีเป็นผู้ช่วยในการปฏิบัติงานราชการ ตามที่อธิบดีมอบหมาย

แผนก หรือส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นได้รับการก่อตั้งขึ้นตามข้อตกลงว่าด้วยโครงสร้างอำนาจหน้าที่ของกรม ซึ่งออกโดยรัฐมนตรีว่าการกระทรวง โดยมีอำนาจหน้าที่แยกกันไปตามแผนกต่างๆ ในแต่ละแผนกก็จะมีหัวหน้าแผนก และอาจมีรองหัวหน้าแผนกเป็นผู้ช่วยควบคุมดูแล รับผิดชอบการปฏิบัติงาน

- 3) สถานะทางกฎหมายของกระทรวง ทบวง กรม

สปป.ลาวไม่มีการแยกฐานะนิติบุคคลออกเป็นนิติบุคคลตามกฎหมายมหาชนกับกฎหมายเอกชนแต่อย่างใด การพิจารณาความเป็นนิติบุคคลจึงเป็นการพิจารณาตามกฎหมายแพ่งโดยทั่วไป และ สปป.ลาว ถือว่า "รัฐ เท่านั้นเป็นนิติบุคคล" *"กระทรวง ทบวง กรม ไม่มีฐานะเป็นนิติบุคคล"*

การบริหารราชการส่วนท้องถิ่น

รัฐธรรมนูญและกฎหมายว่าด้วยการปกครองท้องถิ่นกำหนดหลักการดำเนินงานขององค์การปกครองท้องถิ่น โดยปฏิบัติตามหลักการรวมศูนย์ประชาธิปไตย โดยแบ่งชั้นในการดำเนินงาน โดยแบ่งออกเป็น 3 ชั้น คือ ชั้นแขวง ชั้นเมือง ชั้นบ้าน²⁴⁸ กล่าวคือ

- 1) ชั้นแขวง (Province) มีแขวงและนคร
- 2) ชั้นเมือง (District) มีเมืองและเทศบาล
- 3) ชั้นบ้าน (Village) มีบ้าน²⁴⁹

²⁴⁷ ภาษาลาวเรียกว่า กงจักรรัฐ

²⁴⁸ รัฐธรรมนูญ ปี 2003 มาตรา 75 (ใหม่)

²⁴⁹ กฎหมายว่าด้วยการปกครองท้องถิ่น แห่งสปป.ลาว เลขที่ 03/สพช นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 21 ตุลาคม 2003

มาตรา 5 หลักองค์กรและดำเนินการขององค์การปกครองท้องถิ่น

การดำเนินการขององค์การปกครองท้องถิ่น ตามหลักการรวมศูนย์ประชาธิปไตย และการแบ่งชั้นปกป้องกำกับดูแล ชั้นบ้าน (the village level) ขึ้นตรงกับชั้นเมือง (the district level) ชั้นเมืองขึ้นกับชั้นแขวง ชั้นแขวงขึ้นกับรัฐบาล (the government) โดยมีองค์คณะพรรค(the party committee)ขึ้นของตนเป็นผู้นำ และรับผิดชอบบนพื้นฐานรัฐธรรมนูญ และกฎหมาย องค์การปกครองท้องถิ่นมีระบบประชุมเพื่อปรึกษาหารือ และตกลงปัญหาสำคัญท้องถิ่นของตน

ซึ่งการแบ่งแยกอำนาจในการปกครองท้องถิ่นสามารถแยกพิจารณาได้ ดังนี้

2. แขวงและนคร (Provinces and Cities)

2) องค์ประกอบของแขวงและนคร

แขวงเป็นการปกครองท้องถิ่นที่ประกอบไปด้วยเมืองและเทศบาล ส่วนนครเป็นการปกครองท้องถิ่นในเมืองใหญ่ที่มีชุมชนหนาแน่น ซึ่งประกอบไปด้วยเทศบาลเป็นใจกลางของเมือง เศรษฐกิจ วัฒนธรรม-สังคม และการบริการอันมีบทบาทในการพัฒนาเศรษฐกิจ-สังคมของประเทศ อย่างกรณีนครหลวงเวียงจันทน์ ซึ่งมีสถานะเป็นนคร ก็ประกอบไปด้วยหลายเมืองและหลายเทศบาล

ในส่วนของโครงสร้าง และบุคลากรของแขวง , นครจะประกอบส่วนการปฏิบัติงาน²⁵⁰ คือ

- สำนักงาน (ห้องว่าการ) แขวง หรือนคร (The provincial or city cabinet)
- แผนกงานต่างๆ ตามที่จัดตั้งขึ้น (The local divisions of the line ministries and ministry –equivalent organizations)

ส่วนบุคลากรของแขวง หรือนคร ประกอบไปด้วย

- เจ้าแขวง หรือเจ้าครองนคร
- รองเจ้าแขวง หรือรองเจ้าครองนคร
- หัวหน้า หรือรองหัวหน้าห้องว่าการ แผนกการ และพนักงาน
- รัฐกร (ข้าราชการ) ที่สำคัญอยู่ในโครงสร้างของแขวง,นคร

ปัจจุบันการปกครองระดับนครมีเพียง 1 แห่ง คือ “นครหลวงเวียงจันทน์” บทบาทและหน้าที่ของเจ้าแขวง หรือเจ้าครองนคร²⁵¹ เจ้าแขวงหรือเจ้านคร เป็นหัวหน้าห้องการปกครองแขวงหรือนคร โดยตัวแทนที่ทำงานรับผิดชอบต่อของรัฐบาลในการปฏิบัติหน้าที่ปกครองแขวงหรือนครโดยเจ้าของแขวงหรือนครถูกแต่งตั้ง หรือโยกย้าย หรือพ้นจากตำแหน่งจากประธานประเทศตามการเสนอของนายกรัฐมนตรี โดยเจ้าแขวงหรือเจ้านครจะมีวาระ 5 ปี และจะดำรงตำแหน่งเดิมได้ไม่เกิน 2 สมัย สำหรับเจ้าแขวง และเจ้านครมีอำนาจหน้าที่²⁵² และเป็นผู้บังคับบัญชาในสายแนวนอน (ในชั้นการบังคับบัญชาระดับแขวง) โดยเจ้าแขวงหรือเจ้าครองนคร เป็นผู้บังคับบัญชาของกระทรวงหรือองค์การเทียบเท่ากระทรวง สายตั้ง (ชั้นการบังคับบัญชาระดับกระทรวง) ในการปฏิบัติงานของเจ้าแขวงหรือเจ้านครจะมีรองเจ้าแขวงหรือรองเจ้านครเป็นผู้ช่วยงานเจ้าแขวงหรือเจ้านคร ซึ่งรองเจ้าแขวงหรือรองเจ้านครถูกแต่งตั้ง โยกย้าย หรือยุบตำแหน่งโดยนายกรัฐมนตรี ทั้งนี้ตามการเสนอของเจ้าแขวงหรือเจ้าครองนคร และมีวาระการดำรงตำแหน่งเป็น

²⁵⁰ กฎหมายว่าด้วยการปกครองท้องถิ่น แห่งสปป.ลาว เลขที่ 03/สพช นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 21 ตุลาคม 2003 มาตรา 8

²⁵¹ กฎหมายว่าด้วยการปกครองท้องถิ่น แห่งสปป.ลาว เลขที่ 03/สพช นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 21 ตุลาคม 2003 มาตรา 13

²⁵² กฎหมายว่าด้วยการปกครองท้องถิ่น แห่งสปป.ลาว เลขที่ 03/สพช นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 21 ตุลาคม 2003 มาตรา 14

เวลา 5 ปี และอาจได้รับการแต่งตั้งใหม่ได้²⁵³

ปัจจุบันสปป.ลาวมีจำนวน 17 แขวง (แขวงอุดมไซ แขวงหัวพัน แขวงเวียงจันทน์ แขวงคำม่วน แขวงเซกอง แขวงพงสาลี แขวงบ่อแก้ว แขวงไชยบุรี แขวงไซสมบุรณ์ แขวงสะหวันนะเขต แขวงจำปาสัก แขวงหลวงน้ำทาแขวงหลวงพระบาง แขวงเชียงขวาง แขวงบอลิคำไซ แขวงสาละวัน และแขวงอัตตะปือ) และ 1 นคร คือ นครหลวงเวียงจันทน์²⁵⁴

2. องค์การปกครองเมือง²⁵⁵ (District)

1) องค์ประกอบของเมือง

เมืองเป็นเขตการปกครองท้องถิ่นที่ขึ้นอยู่กับแขวงหรือนครหลวง โดยในแต่ละเมืองก็จะมีหน่วยย่อยคือ "บ้าน" มาสังกัดอีกชั้นหนึ่ง โดยองค์การเมืองมีโครงสร้างบริหารที่ประกอบไปด้วย²⁵⁶

- สำนักงาน (ห้องว่าการ) ของเมือง
 - บรรดาห้องการของหน่วยงานต่างๆ ที่อยู่ประจำเมือง
- สำหรับบุคลากรของเมืองจะประกอบไปด้วยบุคคลต่างๆ ที่สำคัญ ดังนี้
- เจ้าเมือง
 - รองเจ้าเมือง
 - หัวหน้า รองหัวหน้าว่าการ ห้องการ (สำนักงาน) และพนักงาน
 - รัฐกร (ข้าราชการ) ที่สังกัดในโครงสร้างของเมือง

2) การก่อตั้งเมือง²⁵⁷

กฎหมายกำหนดให้การก่อตั้งเมือง ยกเลิก แยกออก หรือควบรวม หรือกำหนดเขตปกครอง จะต้องมิตติของรัฐตามการเสนอของเจ้าแขวง หรือเจ้านคร บทบาทและหน้าที่ของเจ้าเมือง²⁵⁸ โดยเจ้าเมืองจะมีรองเจ้าเมืองเป็นผู้ช่วยให้ปฏิบัติงานทั้งนี้ตามการมอบหมายของเจ้าเมือง รวมถึงการปฏิบัติหน้าที่แทนเจ้าเมืองในกรณีที่เจ้าเมืองติดภารกิจ ในส่วนของตำแหน่งเจ้าเมืองจะถูกแต่งตั้งหรือโยกย้าย หรือพ้นจาก

²⁵³ กฎหมายว่าด้วยการปกครองท้องถิ่น แห่งสปป.ลาว เลขที่ 03/สพช นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 21 ตุลาคม 2003
มาตรา 15

²⁵⁴ ข้อมูลจาก เว็บไซต์ข่าวสารประเทศลาว สำนักข่าวสารประเทศลาว (Lao news agency : KPL)
<http://kpl.gov.la/page/political/VII.aspx>

²⁵⁵ กฎหมายว่าด้วยการปกครองท้องถิ่น แห่งสปป.ลาว เลขที่ 03/สพช นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 21 ตุลาคม 2003
มาตรา 19

²⁵⁶ กฎหมายว่าด้วยการปกครองท้องถิ่น แห่งสปป.ลาว เลขที่ 03/สพช นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 21 ตุลาคม 2003
มาตรา 21

²⁵⁷ กฎหมายว่าด้วยการปกครองท้องถิ่น แห่งสปป.ลาว เลขที่ 03/สพช นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 21 ตุลาคม 2003
มาตรา 25

²⁵⁸ กฎหมายว่าด้วยการปกครองท้องถิ่น แห่งสปป.ลาว เลขที่ 03/สพช นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 21 ตุลาคม 2003
มาตรา 26

ตำแหน่ง โดยนายกรัฐมนตรีตามการเสนอของเจ้าแขวงหรือเจ้าครองนคร มีวาระการดำรง 5 ปี และดำรงตำแหน่งได้ไม่เกิน 2 วาระ ในส่วนของรองเจ้าเมืองผู้ที่มีอำนาจแต่งตั้ง โยกย้ายหรือยุบตำแหน่ง คือเจ้าแขวงหรือเจ้าครองนคร ทั้งนี้ตามการเสนอของเจ้าเมือง มีวาระการดำรงตำแหน่ง 5 ปี และสามารถกลับมารับตำแหน่งเดิมได้อีก²⁵⁹

3. องค์การปกครองเทศบาล (Municipality)

เทศบาลเป็นการปกครองท้องถิ่นในเขตเมืองซึ่งเป็นที่ตั้งองค์การปกครองแขวง นคร หรือตัวเมืองอื่นที่มีเงื่อนไขครบตามที่กฎหมายฉบับนี้ได้กำหนดเอาไว้ ซึ่งการปกครองระบบเทศบาลจะต้องเป็นพื้นที่ซึ่งมีชุมชนหนาแน่น มีการพัฒนาทางด้านเศรษฐกิจ การเมือง วัฒนธรรม – สังคม และการบริการ ซึ่งมีบทบาทผลักดันพัฒนาเศรษฐกิจ – สังคมของท้องถิ่น

สำหรับส่วนประกอบของเทศบาล คือ บ้าน เช่นเดียวกับการปกครองเมือง

เมืองที่เป็นที่ตั้งของแขวงหรือนคร จะต้องมีการก่อตั้งเทศบาล²⁶⁰ อย่างไรก็ตามเมืองอื่นอาจก่อตั้งเป็นเทศบาลได้หากมีเงื่อนไขครบถ้วนตามที่กฎหมายกำหนดเอาไว้ บทบาทและหน้าที่ของหัวหน้าเทศบาล²⁶¹ หัวหน้าเทศบาลถือว่าเป็นตัวแทนและรับผิดชอบงานแทนแขวงหรือนครโดยมีภารกิจและหน้าที่ในการปฏิบัติงานเพื่อพลเมืองในเขตองค์การปกครองเทศบาล โครงสร้างขององค์การบริหารปกครองเทศบาล²⁶² ประกอบด้วย

5. สำนักงานปกครองเทศบาล
6. บรรดาสถาบันของสายการบังคับบัญชา และเทียบเท่า
7. กองวิชาการและหน่วยงานบริการ (the technical and service units)

บุคคลากรขององค์การปกครองเทศบาล ประกอบด้วย หัวหน้า รองหัวหน้าเทศบาล หัวหน้า รองหัวหน้าสำนักงาน สำนักงาน และพนักงาน –ข้าราชการ ที่สังกัดในโครงสร้างองค์การของการปกครองเทศบาล หัวหน้าเทศบาลถูกแต่งตั้ง โยกย้าย หรือปลดจากตำแหน่ง โดยนายกรัฐมนตรี ตามการเสนอของเจ้าแขวง เจ้าครองนคร หัวหน้าเทศบาล มีวาระสมัยละ 5 ปี และสามารถดำรงตำแหน่งอยู่ได้ไม่เกิน สองสมัย รองหัวหน้าเทศบาล ถูกแต่งตั้ง โยกย้าย หรือปลดตำแหน่งโดยเจ้าแขวง เจ้าครองนคร ตามการเสนอของหัวหน้าเทศบาล

²⁵⁹ กฎหมายว่าด้วยการปกครองท้องถิ่น แห่งสปป.ลาว เลขที่ 03/สพช นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 21 ตุลาคม 2003
มาตรา 28

²⁶⁰ กฎหมายว่าด้วยการปกครองท้องถิ่น แห่งสปป.ลาว เลขที่ 03/สพช นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 21 ตุลาคม 2003
มาตรา 32

²⁶¹ กฎหมายว่าด้วยการปกครองท้องถิ่น แห่งสปป.ลาว เลขที่ 03/สพช นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 21 ตุลาคม 2003
มาตรา 33

²⁶² กฎหมายว่าด้วยการปกครองท้องถิ่น แห่งสปป.ลาว เลขที่ 03/สพช นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 21 ตุลาคม 2003
มาตรา 34

มีวาระห้าปี และสามารถได้รับการแต่งตั้งใหม่ได้²⁶³

องค์การปกครองบ้าน²⁶⁴ (The village)

บ้านคือ เขตการปกครองท้องถิ่นชั้นรากฐาน ที่ขึ้นกับเมือง หรือเทศบาล บ้านหนึ่งสร้างด้วยหลายครอบครัว (The several households)

องค์การปกครองบ้าน มีนายบ้านเป็นหัวหน้า มีรองนายบ้าน และหน่วยงานจำนวนหนึ่งปฏิบัติงาน²⁶⁵ นายบ้านได้รับการเลือกตั้งจากประชาชนผู้มีสิทธิเลือกตั้งภายในบ้าน และถูกรับรองโดยเจ้าเมือง หรือหัวหน้าเทศบาล ในกรณีที่จำเป็น นายบ้านอาจถูกแต่งตั้ง หรือปลดจากตำแหน่ง โดยเจ้าเมือง หรือหัวหน้าเทศบาลก็ได้ รองนายบ้านถูกแต่งตั้ง หรือปลดจากตำแหน่งโดยเจ้าเมือง หรือหัวหน้าเทศบาล ตามการเสนอของนายบ้าน นายบ้านและ รองนายบ้าน มีวาระสมัยละสามปี สามารถได้รับการเลือกตั้ง หรือแต่งตั้งคนใหม่ได้²⁶⁶

การก่อตั้ง บ้าน ถูกก่อตั้ง รวมเข้า แยกออก ยุบเลิก หรือกำหนดเขตแดน โดยเจ้าแขวง เจ้าครองนคร ตามการเสนอของเจ้าเมือง หรือหัวหน้าเทศบาล นายบ้านเป็นหัวหน้าองค์การปกครองบ้าน มีภาระบทบาทเป็นตัวแทน และรับผิดชอบต่อองค์การปกครองเมือง เทศบาล และประชาชนบรรดาเผ่าต่างๆ ภายในบ้าน ในการดำเนินการภาระบทบาท สิทธิและหน้าที่²⁶⁷ ขององค์การปกครองบ้าน

การเงินขององค์การปกครองท้องถิ่น²⁶⁸ แบ่งออกเป็นสองชั้น คือ หัวหน้าวงงบประมาณชั้นแขวง หัวหน้าวงงบประมาณชั้นเมือง ส่วนชั้นบ้านเป็นหัวหน้าวงพื้นฐาน ในการเก็บรายรับ และปฏิบัติรายจ่าย ตามระเบียบกฎหมาย และตามการมอบหมายขององค์การปกครองชั้นเมือง การเงินขององค์การปกครองท้องถิ่นต้องปฏิบัติตามหลักการรวมศูนย์ งบประมาณแห่งรัฐ งบประมาณท้องถิ่นต้องอยู่ภายใต้ระเบียบกฎหมายอย่างเดียวกัน และปฏิบัติตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจ – สังคม และแผนงบประมาณประจำปี ที่รัฐบาลตกลงมอบให้องค์การปกครองท้องถิ่นปฏิบัติ ผู้ส่งจ่ายการเงิน (การคลังท้องถิ่น) ขององค์การปกครองท้องถิ่นชั้นแขวงคือเจ้าแขวง หรือเจ้าครองนคร หรือผู้ที่ได้รับมอบสิทธิตามระเบียบการ ชั้นเมืองคือเจ้าเมือง หรือหัวหน้าเทศบาล หรือผู้ที่ได้รับมอบสิทธิ ตามระเบียบการ

²⁶³ กฎหมายว่าด้วยการปกครองท้องถิ่น แห่งสปป.ลาว เลขที่ 03/สพช นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 21 ตุลาคม 2003 มาตรา 42

²⁶⁴ กฎหมายว่าด้วยการปกครองท้องถิ่น แห่งสปป.ลาว เลขที่ 03/สพช นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 21 ตุลาคม 2003 มาตรา 46

²⁶⁵ กฎหมายว่าด้วยการปกครองท้องถิ่น แห่งสปป.ลาว เลขที่ 03/สพช นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 21 ตุลาคม 2003 มาตรา 48

²⁶⁶ กฎหมายว่าด้วยการปกครองท้องถิ่น แห่งสปป.ลาว เลขที่ 03/สพช นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 21 ตุลาคม 2003 มาตรา 49

²⁶⁷ กฎหมายว่าด้วยการปกครองท้องถิ่น แห่งสปป.ลาว เลขที่ 03/สพช นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 21 ตุลาคม 2003 มาตรา 53

²⁶⁸ กฎหมายว่าด้วยการปกครองท้องถิ่น แห่งสปป.ลาว เลขที่ 03/สพช นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 21 ตุลาคม 2003 มาตรา 59

4.1 หน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้องกับสังคม วัฒนธรรม (โครงสร้างและอำนาจหน้าที่)

1. กระทรวงศึกษาธิการและกีฬา²⁶⁹ (Ministry of Education and sports)

กระทรวงศึกษาธิการและกีฬา คือองค์การกำกับดูแลรัฐชั้นศูนย์กลางเป็นกระทรวงหนึ่งที่สังกัดในโครงสร้างการบริหารงานภาครัฐบาล มีภารกิจบทบาทหน้าที่เป็นเสนาธิการ²⁷⁰ ให้แก่รัฐบาลในการกำกับดูแลมหภาค เกี่ยวข้องงานด้านการศึกษาธิการและกีฬา เป็นใจกลางในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ ให้เป็นพลเมืองดี มีคุณสมบัติ ศีลธรรมจรรยา มีความรู้ความสามารถ มีสุขภาพแข็งแรง ตาม 5 หลักการ²⁷¹ ของการศึกษาแห่งชาติ โครงสร้างองค์การรัฐของกระทรวงศึกษาธิการ²⁷² โดยกำหนดโครงสร้างหน่วยการ

²⁶⁹ ดำริสว่าด้วยการจัดตั้งและการดำเนินงานของกระทรวงศึกษาธิการ และกีฬา เลขที่ 282/นย นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 7 กันยายน 2011

²⁷⁰ ดำริสว่าด้วยการจัดตั้งและการดำเนินงานของกระทรวงศึกษาธิการและกีฬา เลขที่ 282/นย นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 7 กันยายน 2011

มาตรา 3 กำหนดหน้าที่เสนาธิการต่อรัฐบาล ดังต่อไปนี้ 1.ศึกษา และเสนอแผนยุทธศาสตร์ แผนนโยบาย แผนงาน โครงการเกี่ยวกับการพัฒนาทางการศึกษา และกีฬาแห่งชาติต่อรัฐบาล 2. สร้าง ปรับปรุงกฎหมายต่างๆ เกี่ยวกับการกำกับดูแล-การบริหารการศึกษา และกีฬาเพื่อนำเสนอให้รัฐบาลรับรอง 3. เผยแพร่ แผนยุทธศาสตร์ แผนนโยบาย แผนงาน โครงการพัฒนาทางการศึกษา และกีฬาที่ได้รับการรับรองจากรัฐบาลและแนะนำ และดำเนินการในการงาน 4. ศึกษา ปรับปรุง ขยายองค์การและการกำกับดูแลของภาคส่วนงานทางการศึกษาและกีฬาทั่วประเทศ โดยให้สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจ-สังคม ของรัฐบาลแต่ละระยะ 5.บรรจุ โยกย้าย ก่อสร้าง บำรุง และตามนโยบายต่อพนักงาน ข้าราชการ ของภาคส่วนงานทางการศึกษา และกีฬา 6. สร้างและกำกับดูแลมาตรฐานของการศึกษาและกีฬาแห่งชาติ ให้มีคุณภาพเท่าเทียมกันกับภาคพื้นทวีปและสากล 7.ประสานงานกับกระทรวง องค์การเทียบเท่ากระทรวง ภาคส่วนงาน และองค์การปกครองท้องถิ่นเกี่ยวกับการพัฒนาทางการศึกษา และกีฬาแห่งชาติ 8. กำกับดูแลงบประมาณ การเงิน และทรัพย์สินของภาคงานทางการศึกษา และกีฬาตามกฎหมายของรัฐ 9.ดำเนินการตรวจตรา ตรวจสอบ ติดตาม ประเมินผลการตามแผนพัฒนาทางการศึกษาและกีฬาของชาติในแต่ละระยะ 10.สร้างความสัมพันธ์ ด้านความร่วมมือกับต่างประเทศ องค์การสากล และภาคพื้นทวีป เกี่ยวกับงานด้านการศึกษาและกีฬา 11.หน้าที่อื่นๆ ตามการมอบหมายของรัฐบาล

²⁷¹ ดำริสว่าด้วยการจัดตั้งและการดำเนินงานของกระทรวงศึกษาธิการ และกีฬา เลขที่ 282/นย นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 7 กันยายน 2011 มาตรา 8 หลักการในการดำเนินงานของกระทรวงศึกษาธิการและกีฬา มี 5 หลักการดังนี้คือ 1. ตามหลักการรวมศูนย์ ประชาธิปไตย การดำเนินงานร่วมกันเป็นหมู่คณะ แบ่งงานบุคคล ความรับผิดชอบและตามคำสั่งของหัวหน้าหนึ่งเดียวกัน ส่งเสริมขยาย พัฒนาความคิดสร้างสรรค์ของพนักงาน ข้าราชการ ในการกำกับดูแลและพัฒนาภาคส่วนงานทางการศึกษาและกีฬาแห่งชาติ 2. ทำงานตามแผนยุทธศาสตร์ แผนการ แผนงาน และโครงการละเอียด โดยมีการกำหนดเป้าหมาย มีข้อสรุปในแต่ละระยะของการพัฒนา 3. กำกับดูแล -บริหาร ภาคส่วนงานตามสายการบังคับบัญชาประสานงานกับภาคส่วนงานอื่น (สายขวาง) ตามระบอบองค์การที่กำกับดูแลรัฐระหว่างศูนย์กลางและท้องถิ่น 4. มีการตรวจสอบตรวจตรา การทำงาน ประเมินผลการทำงาน และแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นในแต่ละระยะ 5.งานโดยมีการประชุมรายงานการงานอย่างชัดเจนให้เป็นปกติ และรายงานผลต่อรัฐบาล

²⁷² ดำริสว่าด้วยการจัดตั้ง และการดำเนินงานของกระทรวงศึกษาธิการ และกีฬา เลขที่ 282/นย นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 7 กันยายน 2011

อิงตาม กฎหมายว่าด้วยรัฐบาล แห่งสปป.ลาว ฉบับเลขที่ 02/สพช ลงวันที่ 6 พฤษภาคม 2003

บริหารงาน²⁷³ ชั้นศูนย์กลางและชั้นท้องถิ่นดังต่อไปนี้
ชั้นศูนย์กลาง

1. สำนักงานกระทรวงศึกษาธิการ และกีฬา
2. กรมกำกับดูแลและพนักงาน
3. กรมความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ
4. กรมแผนการ
5. กรมการเงิน
6. กรมตรวจสอบ
7. กรมอนุบาลและประถมศึกษา²⁷⁴
8. กรมมัธยมศึกษา
9. กรมสร้างครู
10. กรมอาชีวศึกษา²⁷⁵
11. กรมการศึกษาขั้นสูง²⁷⁶

อิงตามกฎหมายว่าด้วยการศึกษา (ฉบับปรับปรุง) ฉบับเลขที่ 04/สพช ลงวันที่ 3 กรกฎาคม 2007 และกฎหมายว่าด้วยกีฬา – กายกรรม ฉบับเลขที่ 11 /สพช ลงวันที่ 25 ธันวาคม 2007

อิงตาม การเสนอของกระทรวงศึกษาธิการ และกีฬา ฉบับเลขที่ 733/สสท ลงวันที่ 17 สิงหาคม 2011

อิงตามการเสนอของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงภายใน ฉบับเลขที่ 29 /พท ลงวันที่ 1 กันยายน 2011

²⁷³ คำสั่งว่าด้วยการจัดตั้ง และการดำเนินงานของกระทรวงศึกษาธิการ และกีฬา เลขที่ 282/นย นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 7 กันยายน 2011 มาตรา 5

²⁷⁴ รัฐธรรมนูญ ปี 1991 มาตรา 19 กำหนดกฎหมายการศึกษาขั้นพื้นฐาน และรัฐธรรมนูญ (ฉบับแก้ไข) ปี 2003 มาตรา 22 และมาตรา 38

กฎหมายว่าด้วยการศึกษา เลขที่ 03/สพช ลงวันที่ 8 เมษายน 2000 มาตรา 8 และกฎหมายว่าด้วยการศึกษา (ฉบับปรับปรุง) เลขที่ 04/สพช ลงวันที่ 3 กรกฎาคม 2007 มาตรา 9

²⁷⁵ กฎหมายการอาชีวศึกษา

กฎหมายว่าด้วยการศึกษา เลขที่ 03/สพช.ลงวันที่ 8 เมษายน 2000

ตามคำสั่งนายกรัฐมนตรีเลขที่ 167 /นย ว่าด้วยการจัดตั้งและการดำเนินงานของกระทรวงศึกษาธิการ

กฎหมายว่าด้วยการศึกษา (ฉบับปรับปรุง) เลขที่ 04/สพช.ลงวันที่ 3 กรกฎาคม 2007

คำสั่งนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการจัดตั้งและการดำเนินงานของกระทรวงศึกษาธิการ เลขที่ 62/นย ลงวันที่ 7 เมษายน 2008

คำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรี เลขที่ 036/นย ลงวันที่ 22 มกราคม 2010 ว่าด้วยการสร้างและพัฒนาฝีมือแรงงาน อิง ตามคำสั่งนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการจัดตั้ง และการดำเนินงานของกระทรวงศึกษาธิการและกีฬา เลขที่ 282/ นย ลงวันที่ 7 กันยายน 2011 และข้อตกลงของรัฐมนตรีว่าด้วยการจัดตั้งและการดำเนินงานของกรมอาชีวศึกษา ฉบับเลขที่ 835/สสท.จต, ลงวันที่ 19 มีนาคม 2012

²⁷⁶ กฎหมายการศึกษาระดับอุดมศึกษา

กฎหมายว่าด้วยการศึกษา เลขที่ 03/สพช.ลงวันที่ 8 เมษายน 2000 ต่อมาในปี 2007 มีกฎหมายว่าด้วยการศึกษา (ฉบับปรับปรุง) เลขที่ 04/สพช.ลงวันที่ 3 กรกฎาคม 2007 มาตรา 21

12. กรมการศึกษานอกโรงเรียน²⁷⁷
13. กรมพลศึกษา และศิลปศึกษา
14. กรมกิจการนักศึกษา
15. กรมกิจการระดับสูง
16. กรมกีฬามวลชน
17. สำนักงานคณะกรรมการแห่งชาติ ของยูเนสโก
18. สำนักงานประสานงานคณะกรรมการกีฬาโอลิมปิกแห่งชาติ
19. สถาบันค้นคว้าวิทยาศาสตร์ การศึกษา
20. สถาบันพัฒนาการบริหารการศึกษา

นอกจากนี้ยังมี หัวหน้าองค์การวิชาการจำนวนหนึ่ง ตามการตกลงของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษา และกีฬา

ชั้นท้องถิ่น ประกอบด้วย

1. แผนกศึกษาธิการ และกีฬาแขวง นคร
2. สำนักงานศึกษาธิการ และกีฬาเมือง เทศบาล

การศึกษาระดับอุดมศึกษา (มหาวิทยาลัย)

1. มหาวิทยาลัยสุพานวงศ์ จัดตั้งขึ้นตามดำรัสนายกรัฐมนตรี เลขที่ 132/นย ลงวันที่ 15 สิงหาคม 2003 และดำรัส เลขที่ 169/นย ลงวันที่ 4 พฤศจิกายน 2003²⁷⁶ ว่าด้วยการสร้างตั้งมหาวิทยาลัยสุพานวงศ์
2. สาขามหาวิทยาลัยแห่งชาติ หลวงพระบาง ตามดำรัสสำนักนายกรัฐมนตรีเลขที่ 132/นย ลงวันที่ 18 สิงหาคม 2003 ว่าด้วยการสร้างตั้งสาขามหาวิทยาลัยแห่งชาติ หลวงพระบาง²⁷⁶ ภายใต้ดูแลของกระทรวงศึกษาธิการ
3. มหาวิทยาลัยวิทยาศาสตร์สุขภาพ ตามดำรัสสำนักนายกรัฐมนตรี เลขที่ 155/นย ลงวันที่ 3 กันยายน 2008 ว่าด้วยการจัดตั้งและการดำเนินงานของมหาวิทยาลัยวิทยาศาสตร์สุขภาพ
4. มหาวิทยาลัยแห่งชาติ ตามดำรัสสำนักนายกรัฐมนตรี เลขที่ 071/นย ลงวันที่ 16 มีนาคม 2009 ว่าด้วยการจัดตั้ง และการดำเนินงานของมหาวิทยาลัยแห่งชาติ²⁷⁶
5. มหาวิทยาลัยสะหวันนะเขต ตามดำรัสนายกรัฐมนตรี เลขที่ 091 /นย ลงวันที่ 27 มีนาคม 2009 ว่าด้วยการสร้างตั้ง มหาวิทยาลัยสะหวันนะเขต²⁷⁶ ภายใต้การดูแลของกระทรวงศึกษาธิการ แขวงสะหวันนะเขต
6. มหาวิทยาลัยจำปาสัก ตามดำรัสสำนักนายกรัฐมนตรี เลขที่ 098/นย ลงวันที่ 3 เมษายน 2009 ว่าด้วยการจัดตั้ง และการดำเนินงานของมหาวิทยาลัยจำปาสัก²⁷⁶ เป็นมหาวิทยาลัยการศึกษาของรัฐ อยู่ภายใต้ดูแลของ กระทรวงศึกษาธิการ

²⁷⁷ การศึกษานอกระบบโรงเรียน

กฎหมายว่าด้วยการศึกษา เลขที่ 03/สพช.ลงวันที่ 8 เมษายน 2000

กฎหมายว่าด้วยการศึกษา (ฉบับปรับปรุง) เลขที่ 04/สพช.ลงวันที่ 3 กรกฎาคม 2007

2. กระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม²⁷⁸ (Ministry of Labour and Social Welfare)

กระทรวงแรงงาน และสวัสดิการสังคม คือ องค์การบริหารงานรัฐบาลซึ่งถูกรับรองโดยสภาแห่งชาติ ตามการเสนอของนายกรัฐมนตรี มีภารกิจหน้าที่เป็นเสาหลักของรัฐบาล²⁷⁹ และบทบาทในการกำกับดูแลรัฐ

²⁷⁸ คำสั่งว่าด้วยการจัดตั้งและการดำเนินงานของกระทรวงแรงงาน และสวัสดิการสังคม เลขที่ 138/นย นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 4 พฤษภาคม 2007

²⁷⁹ คำสั่งว่าด้วยการจัดตั้งและการดำเนินงานของกระทรวงแรงงาน และสวัสดิการสังคม เลขที่ 138/นย นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 4 พฤษภาคม 2007 มาตรา 3 กำหนดภาระหน้าที่ของเสาหลักของรัฐบาลต่อรัฐบาลดังนี้คือ 1. ดำเนินการ และแนวทางตามนโยบายของพรรค ทิศทางแผนการของรัฐบาลให้กลายเป็นแผนงาน แผนการ โครงการ มีกฎหมายเพื่อกำกับดูแลการดำเนินงานด้านแรงงานและสวัสดิการสังคม 2. ศึกษา ร่างกฎหมาย และระเบียบกฎหมายต่างๆ เพื่อใช้ในการพัฒนาฝีมือแรงงานลาว ให้มีอาชีพที่ดี ได้มาตรฐานสากล และส่งเสริมด้านการทำงาน ให้คนลาวมีงานทำ กำกับดูแลการให้บริการ จัดหางานภายในประเทศและต่างประเทศ 3. แนะนำ ตรวจสอบ กำกับดูแลการใช้แรงงานลาว และชาวต่างประเทศ ให้ถูกต้องตามกฎหมายแรงงานที่กำหนดไว้ 4. ประสานงานไปยังองค์กรที่เกี่ยวข้องของประเทศต่างๆ เพื่อกำกับดูแลแรงงานลาวที่ทำงานในประเทศนั้น รวมถึงประสานงานกับสถานทูตหรือสถานกงสุล ของสปป.ลาวที่อยู่ต่างประเทศ 5. ศึกษา ร่างระเบียบ การต่างๆ เกี่ยวกับการกำกับดูแลและตามนโยบายการบรรเทาทุกข์ และช่วยเหลือเด็กกำพร้า ผู้สูงอายุที่พิการ ป่วยเจ็บ ขาดที่พักอาศัย คนพิการจิต ที่มีผู้ดูแลเลี้ยงดู ศึกษา ข้อตกลง กฎหมายต่างๆ ในการดำเนินการด้านการให้ความสงเคราะห์เพื่อช่วยบรรเทาทุกข์ ให้ประชาชนประสบเคราะห์ร้ายจากภัยธรรมชาติและภัยสังคมอื่นๆ 6. กำกับดูแล วางแผนและแนะนำการดำเนินงานด้านภัยพิบัติต่างๆ ทั่วประเทศตามความรับผิดชอบของกระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม 7. ศึกษา ร่างกฎหมายและระเบียบต่างๆ เกี่ยวกับงานด้านการประกันสังคม แนะนำ กำกับดูแลการตามระบอบประกันสังคม ให้ถูกต้องกับนโยบายของพรรคและรัฐบาลที่กำหนดไว้ 8. ศึกษา ร่างนโยบายและดำเนินการตามมติ คำสั่ง กฎหมาย และระเบียบต่างๆ ของพรรค รัฐบาล ที่กำหนดไว้ และตามทิศทางแผนการของกระทรวง แรงงานฯ ในแต่ละระยะเกี่ยวกับการกำกับดูแลพนักงาน บำนาญ นักรบผู้พิการจากสงคราม วีรชนแห่งชาติ ผู้เสียชีวิต –และครอบครัวผู้เสียชีวิตเพื่อชาติที่ขาดผู้ดูแลและผู้มีคุณสมบัติต่อชาติ ต่อการปฏิวัติ ผู้สูงอายุ เด็กกำพร้า ผู้ด้อยโอกาส เด็กพิการ ต่อผู้พิการเสียแขนขา ผู้ป่วยอนาถา และแนะนำการดำเนินงานตามนโยบายดังกล่าว ให้สอดคล้องกับสภาพการณ์ที่แท้จริงในแต่ละระยะ 9. ศึกษา เผยแพร่ และดำเนินการตามมติ คำสั่ง ข้อตกลง กฎหมาย และระเบียบการต่างๆ เกี่ยวกับการตรวจสอบ ตรวจสอบ องค์กรที่อยู่ภายใต้การควบคุมดูแล ของกระทรวงแรงงานฯ ให้ตามนโยบาย ป้องกันการใช้จ่ายฟุ่มเฟือย ป้องกันและต้านการฉ้อราษฎร์บังหลวง รับสินบน แก้อั้วค้ำพอง (การร้องทุกข์) ให้มีประสิทธิภาพ 10. ศึกษา กำหนดระเบียบ เกี่ยวกับการก่อสร้าง และกำกับดูแลสุสานแห่งชาติ อนุสาวรีย์ นักรบนิรนาม อนุสาวรีย์น้ำใจสามัคคีสู้รบลาว-เวียดนาม ทั่วประเทศ 11. ศึกษาอบรม บำรุง ก่อสร้าง กำกับดูแล และตามนโยบายต่อพนักงาน –ข้าราชการในภาคส่วนงานด้านแรงงาน และสวัสดิการสังคม อย่างถูกต้องตามกฎหมาย ตามนโยบายของพรรคและรัฐบาลที่กำหนดไว้ 12. กำกับดูแลภาคงานศูนย์กลางต่อองค์กรสังคมอื่น ที่ดำเนินงานในภาคส่วนงานด้านแรงงาน และสวัสดิการสังคม ส่งเสริมความสามารถ และสร้างความสะดวกให้แก่องค์กรรัฐ เอกชน สาธารณะให้ประกอบเข้ากันกับการพัฒนางานด้านแรงงาน และสวัสดิการสังคม 13. สร้างความสัมพันธ์กับต่างประเทศ องค์กรสากล และองค์กรที่ไม่ขึ้นกับรัฐบาล เพื่อแข่งขันด้านการให้ความช่วยเหลือ ความร่วมมือ สนับสนุนต่องานด้านแรงงาน และสวัสดิการสังคม บนพื้นฐานที่ถูกต้อง และสอดคล้องกับแนวทางนโยบายของพรรคและกฎหมายของรัฐ 14. สร้าง

เกี่ยวกับภาคส่วนงานด้านแรงงาน และสวัสดิการสังคมทั่วประเทศ โครงสร้างองค์การรัฐของกระทรวงแรงงาน และสวัสดิการสังคม²⁸⁰ มีโครงสร้างบริหารงานรัฐอันประกอบไปด้วยชั้นศูนย์กลางและชั้นท้องถิ่นและ 8 กรม ดังต่อไปนี้

ชั้นศูนย์กลาง

1. สำนักงาน
2. กรมกำกับดูแลพนักงาน และข้าราชการ
3. กรมตรวจสอบ
4. กรมกำกับดูแลแรงงาน^{281 282}
5. กรมพัฒนาฝีมือแรงงาน และจัดหางาน^{283 284}
6. กรมสังคมสงเคราะห์²⁸⁵

แผนการ แผนงบประมาณ เสนอต่อรัฐบาล เพื่อเสนอผ่านสภาแห่งชาติ พิจารณานุมัติ กำกับดูแลการใช้งบประมาณ เงิน ประกันสังคม และกองทุนอื่นๆ ตามกฎหมาย 15. กำกับดูแล แนะนำและส่งเสริมการดำเนินงานของคณะกรรมการต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับภาคส่วนของแรงงาน และสวัสดิการสังคม 16. หน้าที่อื่นๆ ตามการมอบหมายของผู้บังคับบัญชาชั้นสูงกว่า

²⁸⁰ ดำริสว่าด้วยการจัดตั้งและการดำเนินงานของกระทรวงแรงงาน และสวัสดิการสังคม เลขที่ 138/นย นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 4 พฤษภาคม 2007

อิงตามกฎหมายว่าด้วยรัฐบาลแห่งสปป.ลาว ฉบับเลขที่ 2/สพข ลงวันที่ 6 พฤษภาคม 2003

อิงตามใบเสนอของ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงาน และสวัสดิการสังคม ฉบับเลขที่ 1154/รสส ลงวันที่ 26 มีนาคม 2007

อิงตามใบเสนอของ รัฐมนตรี ประจำสำนักงานนายกรัฐมนตรี หัวหน้าทบทวนการปกครองและกำกับดูแลรัฐบาล ฉบับเลขที่ 29/ทปค.กพล. ลงวันที่ 2 เมษายน 2007

²⁸¹ กฎหมายแรงงานฉบับแรก ปี 1994 ในปี 2006 กฎหมายแรงงานได้รับการปรับปรุงเพิ่มเติมในเรื่องการพัฒนาฝีมือแรงงาน และให้สวัสดิการแก่ลูกจ้างที่อาจเกิดโรคร้ายจากการประกอบกรงาน อาชีพ การกำกับดูแล และการตรวจตราแรงงานรวมทั้ง กำหนดให้มันโยบายต่อผู้มีผลงานด้วย

²⁸² กฎหมายกำกับดูแลแรงงานข้ามชาติ (ภายใต้กฎหมายว่าด้วยแรงงาน)

²⁸³ ดำริสนายกรัฐมนตรี ฉบับเลขที่ 036/นย. ลงวันที่ 22 มกราคม 2010 ว่าด้วยการสร้างและพัฒนาฝีมือแรงงานมาเพิ่มเติม
 ดำริสนายกรัฐมนตรี ฉบับเลขที่ 036/นย. ลงวันที่ 22 มกราคม 2010 ว่าด้วยการสร้าง และพัฒนาฝีมือแรงงานนำมารวมกับ
 กฎหมายแรงงาน ปี 2006

กฎหมายว่าด้วยกรมบาลเป็นกฎหมายที่ให้อำนาจองค์การกรมบาลในการดำเนินการปกป้องสิทธิประโยชน์ของลูกจ้าง (สหพันธ์ลูกจ้าง)

²⁸⁴ กฎหมายส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงาน สตรี เด็ก ผู้สูงอายุ และ คนพิการ

กฎหมายว่าด้วยแรงงานฉบับเลขที่ 43/สพข ลงวันที่ 24 ธันวาคม 2013 หมวดที่ 2 ได้บัญญัติเรื่องของการพัฒนาฝีมือแรงงาน เพื่อส่งเสริมแรงงานให้มีฝีมือ แรงงานที่เป็นสตรีและเด็ก

กฎหมายแรงงาน 2013 หมวดที่ 4 แรงงานที่เป็นคนพิการ และผู้สูงอายุกฎหมายว่าด้วยแรงงาน 2013 มาตรา 33

²⁸⁵ กฎหมายเกี่ยวกับสวัสดิการสังคม

ตามรัฐธรรมนูญปี 1991 และ รัฐธรรมนูญปี 2003 หมวด 2 ระบอบเศรษฐกิจ – สังคม มาตรา 20 และมาตรา 29

กฎหมายกำกับดูแลเด็ก สตรี ผู้สูงอายุ และส่งเสริมคุณภาพชีวิตคนพิการ

7. กรมบำนาญ เสียแขนขา และพิการ²⁸⁶

8. กรมประกันสังคม²⁸⁷

ชั้นท้องถิ่น

- แผนก แรงงานและสวัสดิการสังคม แขวง นคร

- สำนักงานแรงงานและ สวัสดิการสังคม เมือง เทศบาล

3. กระทรวงสาธารณสุข²⁸⁸ (Ministry of Health)

กระทรวงสาธารณสุข คือองค์การรัฐและกำกับดูแลชั้นศูนย์กลางในโครงสร้างการบริหารงาน ภาครัฐบาล มีภารกิจหน้าที่และบทบาทเป็นเสนาธิการ²⁸⁹ ให้แก่รัฐบาลและกำกับดูแลในภาคศูนย์กลางดำเนินงาน

กฎหมายว่าด้วยการพัฒนาและปกป้องแม่หญิง เลขที่ 08/สพช ลงวันที่ 22 ตุลาคม 2004 คำรัสสำนักนายกรัฐมนตรี เลขที่ /26นย ลงวันที่ 6กุมภาพันธ์ 2006 ว่าด้วยจัดตั้งกฎหมายว่าด้วยการพัฒนา และปกป้องผู้หญิง

คำรัส สำนักงานนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการจัดตั้งและการดำเนินงานของคณะกรรมการเพื่อความก้าวหน้าของผู้หญิง แห่งชาติ เลขที่ 561/นย ลงวันที่ ธันวาคม 2011 29

กฎหมายว่าด้วยการปกป้องสิทธิและผลประโยชน์ของเด็ก เลขที่ 05 /สพช ลงวันที่ 27 ธันวาคม 2006

กฎหมายเกี่ยวกับสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุและส่งเสริมคุณภาพชีวิตคนพิการ

คำรัสสำนักนายกรัฐมนตรี เลขที่ 156/นย ลงวันที่ 14 ตุลาคม 2004 ว่าด้วยการรับรองและประกาศใช้นโยบายแห่งชาติ เพื่อ ผู้สูงอายุอยู่สบป ลาว. และคำรัสสำนักนายกรัฐมนตรี เลขที่ 153/นย ลงวันที่ 25 กรกฎาคม 2001 ว่าด้วยการสร้างตั้ง คณะกรรมการแห่งชาติ เพื่อผู้สูงอายุ

คำรัสสำนักนายกรัฐมนตรี เลขที่ /057นย ลงวันที่ 26 กุมภาพันธ์ 2009 ว่าด้วยการจัดตั้งและการดำเนินงานของ คณะกรรมการแห่งชาติ เพื่อผู้สูงอายุ

กฎหมายว่าด้วยการประกันสังคมว่าด้วยเรื่องการอุดหนุนบำนาญ เลขที่ 34/สพช ลงวันที่ 26 กรกฎาคม 2013

คำรัสนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการแก้ไขเงินบำนาญ เลขที่ 241/นย ลงวันที่ 29 สิงหาคม 2007

คำรัสสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการจัดตั้งและการดำเนินงานของคณะกรรมการแห่งชาติเพื่อคนพิการ เลขที่ 061/นย ลง วันที่ 6 มีนาคม 2009

²⁸⁶ กฎหมายความปลอดภัย อาชีวอนามัย สภาพแวดล้อมในการทำงาน และกฎหมายว่าด้วยแรงงานฉบับเลขที่ 43/สพช ลง วันที่ 24 ธันวาคม 2013

²⁸⁷ กฎหมายว่าด้วยประกันสังคม เลขที่ 34/ สพช. นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 26 กรกฎาคม 2013

²⁸⁸ คำรัสว่าด้วยการจัดตั้งและดำเนินงานของกระทรวงสาธารณสุข เลขที่ 178/นย นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 5 เมษายน 2012

²⁸⁹ คำรัสว่าด้วยการจัดตั้งและดำเนินงานของกระทรวงสาธารณสุข เลขที่ 178/นย นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 5 เมษายน 2012 มาตรา 3 กำหนดหน้าที่ของเสนาธิการกระทรวงสาธารณสุขต่อรัฐบาลดังต่อไปนี้คือ 1.หน้าที่ภายใต้รัฐธรรมนูญ กฎหมายและมติของสภาแห่งชาติ รัฐบัญญัติ รัฐดำรัสของประธานประเทศ และกฎหมายต่างๆ ที่รัฐบาลกำหนดไว้ 2. ศึกษา ร่างนโยบาย และแผนยุทธศาสตร์ด้านสาธารณสุข เพื่อเสนอต่อรัฐบาลพิจารณารับรอง 3. ศึกษา นโยบาย แผนการ และมติตกลงของรัฐบาล โดยกำหนดเป็นนโยบาย ยุทธศาสตร์ แผนการ แผนงาน และโครงการพัฒนาสาธารณสุข ในแต่ละระยะ พร้อม ทั้งรับผิดชอบในการดำเนินการให้มีประสิทธิผลสูงทั่วประเทศ 4. เสนอปรับปรุง หรือสร้างร่างกฎหมาย ร่างรัฐบัญญัติ ร่างรัฐ

สาธารณสุข แนะนำการสร้าง บำรุง พัฒนาบุคคลากรในภาคส่วนงานสาธารณสุขในขอบเขตทั่วประเทศ²⁹⁰
โครงสร้างองค์การรัฐของกระทรวงสาธารณสุข²⁹¹ แบ่งออกเป็น 10 กรม²⁹²

โครงสร้างองค์การขั้นศูนย์กลาง ประกอบด้วย

1. สำนักงาน
2. กรมกำกับดูแลและพนักงาน
3. กรมแผนการ และการเงิน

ดำรง ร้างดำรงต่อรัฐบาล ออกข้อตกลง คำสั่ง คำแนะนำ และแจ้งงาน เพื่อกำกับดูแลส่วนกลาง ในภาคส่วนงานสาธารณสุข พร้อมทั้งแนะนำ ติดตาม ตรวจสอบการงานให้ได้รับผลดี 5.สรุปรวมสภาพการณ์ในการดำเนินงานตามแผนการ งานภาคส่วนงานของตนเพื่อรายงานต่อรัฐบาล และนายกรัฐมนตรี วิจัยระบบสาธารณสุขให้เห็นผลกระทบต่องานสาธารณสุข เพื่อส่งเสริมและปรับปรุงเปลี่ยนแปลงแก้ไขให้ทันเวลา รวบรวมข้อมูลสถิติด้านสาธารณสุขและการแพทย์เพื่อประกาศใช้อย่างเป็นทางการ 6.สร้าง และปรับปรุงเครือข่ายงานสาธารณสุข ทั่วประเทศ แนะนำและกำกับดูแลงานตามสายการบังคับบัญชา และบุคลากรของภาคส่วนงานของตนโดยประสานงานกับองค์การปกครองท้องถิ่น 7.ส่งเสริมการศึกษา เผยแพร่ และใช้ผลสำเร็จของงานด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีภายในประเทศ และต่างประเทศ เพื่อเป็นพื้นฐานในงานส่งเสริมสุขภาพ อนามัย งานป้องกันโรค การรักษาพยาบาล และฟื้นฟู สุขภาพของประชาชนลาวให้ดีขึ้นอย่างไม่หยุดยั้ง 8.ส่งเสริม และอำนวยความสะดวก ให้องค์การที่ขึ้นกับกระทรวงขั้นศูนย์กลาง และท้องถิ่น หน่วยงานบริหารต่าง ๆ และบริการด้านการแพทย์ เกษตรของรัฐบาล และเอกชน ให้ตามภาระหน้าที่ของตนอย่างถูกต้องตามกฎหมาย 9.ติดตาม และตรวจตราองค์การสาธารณสุขทุกๆ ชั้น เกี่ยวกับประสิทธิภาพของงาน ในการกำกับดูแลงานด้านงบประมาณ การกำกับดูแลด้านวัตถุอุปกรณ์ ด้านเทคนิค การใช้แรงงาน และปัญหาอื่นๆ ภายใต้กฎหมายที่รัฐบาลได้กำหนดไว้ 10. สร้าง บำรุงทรัพยากรมนุษย์ในภาคส่วนงานสาธารณสุข ศึกษา นำเสนอรัฐบาลพิจารณายุทธศาสตร์ แผนการพัฒนาระบบพื้นฐานเกี่ยวกับการสร้างทรัพยากรมนุษย์ของภาคส่วนงานด้านสาธารณสุข กำกับดูแลมหาวิทยาลัย วิทยาลัยและสถาบันการศึกษาต่างๆ ของภาคส่วนงานสาธารณสุข กำกับ แนะนำการสร้างหลักสูตร หนังสือ ตำราเรียน การสอนของภาคส่วนงานสาธารณสุข 11. กำกับ ศึกษา อบรม สร้าง บำรุง เปลี่ยนแปลง โยกย้าย ต่อพนักงานอย่างถูกต้องตามนโยบายที่พรรคและรัฐบาลได้ประกาศใช้ 12. ศึกษา และประกาศใช้ระบอบแบบแผนวิธีการทำงานของกระทรวง ระเบียบการกำกับดูแลงานด้านต่างๆ รวมทั้งโครงสร้างองค์การ และการกำหนดตำแหน่งงานของภาคส่วนงานสาธารณสุข 13. สร้างความสัมพันธ์ ความร่วมมือกับต่างประเทศ และองค์การสากลต่างๆ เพื่อแข่งขันในด้านการให้ความช่วยเหลือด้านงบประมาณ และเทคนิค วิชาการความร่วมมือในการพัฒนาภาคส่วนงานด้านสาธารณสุข บนพื้นฐานหลักการระบียบ และตามการมอบหมายของรัฐบาล 14. หน้าที่อื่น ๆ ตามการมอบหมายของรัฐบาล

²⁹⁰ ดำรงสำนักนายกรัฐมนตรี เลขที่ 521/นย ลงวันที่ 23 มีนาคม 2006 ว่าด้วยการประกาศใช้และจัดตั้งนโยบายแห่งชาติว่าด้วยการประเมินผลกระทบต่อสุขภาพ

²⁹¹ ดำรงสภาด้วยการจัดตั้งและดำเนินงานของกระทรวงสาธารณสุข เลขที่ 178/นย นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 5 เมษายน 2012

อิงตาม กฎหมายว่าด้วยรัฐบาล แห่งสปป.ลาว ฉบับเลขที่ 02/สพข ลงวันที่ 6 พฤษภาคม 2003

อิงตาม หนังสือเสนอของท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข ฉบับเลขที่ 187/กขส ลงวันที่ 17 กุมภาพันธ์ 2012

อิงตาม หนังสือเสนอของรัฐมนตรี ว่าการกระทรวงภายใน ฉบับเลขที่ 70/พน ลงวันที่ 29 กุมภาพันธ์ 2012

²⁹² ดำรงสภาด้วยการจัดตั้งและดำเนินงานของกระทรวงสาธารณสุข เลขที่ 178/นย นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 5 เมษายน 2012 มาตรา 5

4. กรมอนามัย- ป้องกันโรค²⁹³
5. กรมรักษา²⁹⁴
6. กรมอาหารและยา²⁹⁵
7. กรมตรวจสอบ²⁹⁶
8. กรมการศึกษา และค้นคว้าวิทยาศาสตร์
9. กรมการเงิน
10. กรมควบคุมโรคติดต่อ²⁹⁷

นอกจากกรมที่กล่าวมาข้างต้นแล้ว ยังมีมหาวิทยาลัย บรรดาโรงพยาบาล สถาบัน ศูนย์ สถาบันการศึกษาและ
หัวหน้าวิทยาสหกิจจำนวนหนึ่งที่ยื่นกับกระทรวงสาธารณสุข

โครงสร้างองค์การชั้นท้องถิ่น ประกอบด้วย

1. แผนกสาธารณสุข แขวง นครหลวง
2. สำนักงานสาธารณสุข เมือง เทศบาล

²⁹³ หมายความว่าด้วยการอนามัย ป้องกันโรค และส่งเสริมสุขภาพ เลขที่ 01/สพข ลงวันที่ 10 เมษายน 2001 ตามดำรัสรัฐบาล
เลขที่ 470/ลบ ลงวันที่ 17 ตุลาคม 2012

²⁹⁴ หมายความว่าด้วยการรักษาพยาบาล เลขที่ 09/สพข ลงวันที่ 9 พฤศจิกายน 2005

²⁹⁵ หมายความว่าเกี่ยวกับควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และยาสูบได้แก่ หมายความว่าด้วยการควบคุมยาสูบ เลขที่ 07/สพข ลงวันที่
26 พฤศจิกายน

ดำรัสนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการห้ามการโฆษณาส่งเสริมการบริโภคผลิตภัณฑ์ยาสูบ เลขที่ 369/นย ลงวันที่ 23 สิงหาคม 2010
และดำรัสนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการพิมพ์คำเตือนเกี่ยวกับสุขภาพในสูตภัณฑ์ยาสูบ เลขที่ 370/นย ลงวันที่ 23
สิงหาคม 2010

กฎหมายอาหารและยา และผลิตภัณฑ์ทางการแพทย์ ได้แก่ ดำรัสของนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการรับรองและประกาศใช้
นโยบายแห่งชาติว่าด้วยความปลอดภัยของอาหาร เลขที่ 028/นย ลงวันที่ 3 กุมภาพันธ์ 2009 กฎหมายว่าด้วยอาหาร เลขที่
04/สพข ลงวันที่ 15 พฤษภาคม 2004

กฎหมายว่าด้วยน้ำประปา เลขที่ 04/สพข ลงวันที่ 9 กรกฎาคม 2009 กฎหมายว่าด้วยยาและผลิตภัณฑ์การแพทย์ เลขที่ 01/
สพข ลงวันที่ 8 เมษายน 2000 และดำรัสนายกรัฐมนตรี เลขที่ 155/นย ว่าด้วยทรัพยากรธรรมชาติใช้เป็นยา (เภสัช)
(ทรัพยากรธรรมชาติ

กฎหมายยาเสพติด และป้องกันและปราบปรามยาเสพติด ได้แก่ กฎหมายว่าด้วยยาเสพติด เลขที่ 10/สพข นครหลวง
เวียงจันทน์ ลงวันที่ 25 ธันวาคม 2007 และดำรัสนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการดำเนินการตามกฎหมายว่าด้วยยาเสพติด เลขที่
076 / นย ลงวันที่ 20 มีนาคม 2009

²⁹⁶ หมายความว่าด้วยการคุ้มครองผู้บริโภค เลขที่ 02/สพข นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 30 มิถุนายน 2010

²⁹⁷ หมายความว่าเกี่ยวกับโรคติดต่อได้แก่ ดำรัสของนายกรัฐมนตรี ว่าด้วย การจัดตั้งและการดำเนินงานของคณะกรรมการแห่งชาติเพื่อ
ป้องกันและควบคุมโรคติดต่อ เลขที่ 473/นย ลงวันที่ 18 พฤศจิกายน 2010 และกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและต้านเชื้อเอช
ไอวีหรือโรคเอดส์ เลขที่ 01/สพข. นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 29 มิถุนายน 2010

4. กระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี²⁹⁸ (Ministry of Science and Technology)

กระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี²⁹⁹ คือ องค์การรัฐบาล ด้านงานวิชาการ และองค์การกำกับดูแลรัฐขั้นศูนย์กลาง โดยสังกัดในโครงสร้างบริหารงานรัฐบาล³⁰⁰ มีภารกิจหน้าที่และบทบาทเป็นเสนาธิการ³⁰¹

²⁹⁸ คำสั่งรัฐบาลว่าด้วยการจัดตั้งและการดำเนินงานของกระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เลขที่ 309/ลบ นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 28 กันยายน 2011

²⁹⁹ คำสั่งว่าด้วยการจัดตั้งและการดำเนินงานของกระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เลขที่ 309/ลบ นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 28 กันยายน 2011

อิงตามกฎหมายว่าด้วยรัฐบาลแห่ง สปป.ลาว ฉบับเลขที่ 02/สพข ลงวันที่ 6 พฤษภาคม 2003

อิงตามรัฐดำรัสของประธานประเทศแห่ง สปป.ลาว ฉบับเลขที่ 107 / ปพท ลงวันที่ 30 มิถุนายน 2011 เกี่ยวกับโครงสร้างบริหารรัฐการแต่งตั้งนายกรัฐมนตรี รองนายกรัฐมนตรี และคณะรัฐบาลแห่ง สปป.ลาว

อิงตามหนังสือเสนอ ของท่านรัฐมนตรีว่าการ กระทรวงวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี ฉบับเลขที่ 257/กขвт ลงวันที่ 8 กันยายน 2011

อิงตามหนังสือเสนอของท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวง ภายใน ฉบับเลขที่ 45/พน ลงวันที่ 13 กันยายน 2011

³⁰⁰ ตามรัฐธรรมนูญแห่งสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ฉบับแก้ไขปรับปรุงปี 2003 หมวด 2 ว่าด้วยเรื่องระบอบเศรษฐกิจและสังคม

มาตรา 24

³⁰¹ คำสั่งว่าด้วยการจัดตั้งและการดำเนินงานของกระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เลขที่ 309/ลบ นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 28 กันยายน 2011 มาตรา 3 กำหนดหน้าที่ของเสนาธิการกระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีต่อรัฐบาล ดังนี้คือ 1. ศึกษา และขยายแนวทงนโยบายของพรรค และรัฐบาล ให้กลายเป็นแผนการ แผนงาน โครงการละเอียดในงานด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี นวัตกรรม ทรัพย์สินทางปัญญา มาตรฐานและคุณภาพ พร้อมทั้งรับผิดชอบในการดำเนินการในการขับเคลื่อนภาคอุตสาหกรรมที่ทันสมัย 2.ศึกษา ปรับปรุงและร่างนโยบาย แผนยุทธศาสตร์ และกฎหมายต่างๆ ตามหน้าที่และสิทธิของกระทรวงเพื่อนำเสนอรัฐบาลเพื่อพิจารณาประกาศใช้ 3.สร้างแผนรายรับและรายจ่ายงบประมาณของกระทรวง กำกับดูแลและจัดสรรงบประมาณการลงทุนของรัฐ สำหรับการศึกษาค้นคว้า และพัฒนาวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และนวัตกรรม และกำกับดูแลงานกองทุนวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี 4.สร้าง ปรับปรุงเครือข่ายและพื้นฐานโครงสร้างวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยีทั่วประเทศ แนะนำ และกำกับดูแลสายการบังคับบัญชา ในการทำงานและบุคลากรของภาคส่วนงานของตนโดยประสานงานกับองค์การปกครองท้องถิ่น 5.กำกับดูแลความเป็นเอกภาพเดียวกันในงานศึกษาค้นคว้า พัฒนา คัดเลือก ตรวจสอบ อนุมัติ ความยั่งยืน การติดตามตรวจตราการนำเข้า และถ่ายทอดผลสำเร็จทางด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและนวัตกรรมของสากล รวมทั้งงานด้านชีวเทคโนโลยี นิเวศน์วิทยา อุปกรณ์วัสดุใหม่ พลังงานทดแทน และเทคนิคต่างๆ เทคโนโลยีทางไกลเพื่อให้เหมาะสมกับสภาพการณ์ปัจจุบันของภาคส่วนการพัฒนาเศรษฐกิจ-สังคมของประเทศ 6. รวบรวมค้นคว้างานและการใช้ผลสำเร็จใหม่ด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีในการขุดค้น และเสริมขยายกำลังแรงงานของประเทศ ศึกษาเทคโนโลยีใหม่ที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม และประชาชนทั่วไป บนพื้นฐานที่สามารถใช้ได้อย่างแท้จริง 7.ส่งเสริมและสนับสนุนสติปัญญา การคิดค้นสิ่งใหม่ ขององค์การ บุคคล ในสังคมในการค้นคว้า พัฒนาและทดลองการใช้เทคนิค และ

ในรัฐบาลในการพัฒนา และกำกับดูแลมหภาค เกี่ยวกับการงานด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี นวัตกรรม ทรัพย์สินทางปัญญา มาตรฐาน และคุณภาพทั่วประเทศ โดยมีโครงสร้างบริหารงานของ กระทรวงวิทยาศาสตร์ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม³⁰² มีดังต่อไปนี้

ก. ชั้นศูนย์กลาง ประกอบไปด้วย

1. สำนักงานกระทรวง
2. กรมองค์การและพนักงาน
3. กรมตรวจสอบ
4. กรมแผนการ และ ร่วมมือ
5. กรมวิทยาศาสตร์³⁰³
6. กรมเทคโนโลยีและนวัตกรรม³⁰⁴

เทคโนโลยีต่างๆ 8.โฆษณาเผยแพร่ สร้างจิตสำนึก และส่งเสริมให้สังคมสามารถเข้าถึงและการใช้ผลสำเร็จทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและนวัตกรรม 9.ศึกษา พัฒนาและสร้างระบบมาตรฐาน ระบบการสร้างมาตรฐาน การให้บริการ ทดสอบ รับรอง และยั่งยืนเกี่ยวกับมาตรฐานและและคุณภาพ ส่งเสริมการเชื่อมโยงกับมาตรฐานสากล 10.ศึกษา พัฒนาและกำหนดหรือนำเสนอรัฐบาลกำหนดระเบียบการกำกับดูแลทรัพย์สินทางปัญญา การขึ้นทะเบียน ติดตาม ตรวจสอบ และมาตรการต่างๆ เพื่อคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญาของรัฐ นิติบุคคล และของบุคคลตามกฎหมายและระเบียบที่รัฐกำหนดไว้ เพื่อรับรองความ ยุติธรรมในสังคม 11.เก็บข้อมูล บันทึก ข้อมูลผลงาน การคิดประดิษฐ์สร้างของนักวิทยาศาสตร์ นักค้นคว้า –วิจัย ด้าน วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและนวัตกรรมใหม่ 12.ประสานงานกับภาคส่วนงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องทั้งในส่วนชั้นศูนย์กลาง และชั้น ท้องถิ่น ในการกำกับดูแล การกำหนดหัวข้อของการศึกษาค้นคว้าพัฒนาวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี 13. ติดตาม ตรวจสอบ และให้คำแนะนำ ทางด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและนวัตกรรมขององค์การและบุคคลในสังคม ในการดำเนินการ ตาม แนวทางนโยบาย แผนยุทธศาสตร์ กฎหมาย ระเบียบ แผนการ แผนงาน และโครงการในภาคส่วนงานของตน 14.เก็บข้อมูล และวิจัยข้อมูลต่างๆ เพื่อเป็นพื้นฐานให้แก่การศึกษาค้นคว้าพัฒนาและสร้างหน่วยงานที่ทำงานด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และนวัตกรรมในภาคส่วนงาน ท้องถิ่นแต่ละภาคส่วนต่างๆ ที่เห็นว่ามีมีความจำเป็น 15.ติดตาม และตรวจตราองค์การต่างๆ ภายในภาคส่วนงานของตนเกี่ยวกับประสิทธิภาพของการทำงาน การกำกับดูแลงบประมาณ การกำกับดูแลด้านวัตถุเทคนิค พื้นฐาน กำกับดูแลพนักงาน –ข้าราชการ และปัญหาอื่นๆ ภายใต้กฎหมาย และระเบียบต่างๆ ที่รัฐบาลกำหนดไว้ 16.กำกับ ดูแล ศึกษา อบรม สร้าง บำรุง บรรจุ โดยตามนโยบายและวินัยต่อพนักงาน –ข้าราชการ ที่อยู่ในความรับผิดชอบของตนตาม ระเบียบกฎหมาย 17. ศึกษาและประกาศใช้ระบอบแบบแผนวิธีทำงานของกระทรวง ระเบียบการกำกับดูแลด้านต่างๆ รวมทั้ง โครงสร้างการดำเนินงานและการกำหนดตำแหน่งงานของกระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี 18. สร้างความสัมพันธ์ และ ความร่วมมือระหว่างประเทศและองค์การสากล เพื่อแข่งขันในการรับความช่วยเหลือและการสนับสนุนในการพัฒนาภาคส่วน งานด้านวิทยาศาสตร์เทคโนโลยีและนวัตกรรม ทรัพย์สินทางปัญญา มาตรฐาน และคุณภาพบนพื้นฐานหลักการ ระเบียบ และ ตามการมอบหมายของรัฐบาล 19.หน้าที่สำนักงานประจำการของสภาวิทยาศาสตร์แห่งชาติ 20.หน้าที่อื่น ๆ ตามการ มอบหมายของรัฐบาล

³⁰² ดำริสว่าด้วยการจัดตั้งและการดำเนินงานของกระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เลขที่ 309/ลบ นครหลวงเวียงจันทร์ ลงวันที่ 28 กันยายน 2011 มาตรา 5

³⁰³ กฎหมายว่าด้วยวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี เลขที่ 30/สพช ลงวันที่ 19 กรกฎาคม 2013

7. กรมทรัพย์สินทางปัญญา³⁰⁵
8. กรมมาตรฐาน³⁰⁶
9. กรมเทคโนโลยีข้อมูลข่าวสาร³⁰⁷
10. สถาบันนิเวศน์วิทยา และชีวเทคโนโลยี
11. สถาบันพลังงานทดแทน และวัสดุใหม่
12. สถาบันเทคโนโลยี คอมพิวเตอร์ และ อิเล็กทรอนิกส์³⁰⁸
13. สำนักงานสภาวิทยาศาสตร์แห่งชาติ

ข. ชั้นท้องถิ่น

1. แผนกวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี ชั้นแขวง
2. สำนักงาน วิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี ชั้นเมือง

5. กระทรวงไปรษณีย์และโทรคมนาคมและสื่อสาร³⁰⁹ (Ministry of Post, Telecom and Communication)

กระทรวงไปรษณีย์ และโทรคมนาคมและสื่อสาร³¹⁰ (Ministry of Posts and Communication)

³⁰⁴ หมายความว่าด้วยวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี เลขที่ 30/สพช ลงวันที่ 19 กรกฎาคม 2013

³⁰⁵ คำสั่งนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการปกป้องสิทธิบัตร อนุสิทธิบัตรและแบบอุตสาหกรรม เลขที่ 01/นย ลงวันที่ 17 มกราคม 2002 และกฎหมายว่าด้วยทรัพย์สินทางปัญญา เลขที่ 08/สพช ลงวันที่ 24 ธันวาคม 2007 และกฎหมายว่าด้วยมาตรฐาน เลขที่ 13 /สพช ลงวันที่ 26 ธันวาคม 2007

³⁰⁶ คำสั่งรัฐบาล แนะนำผลจัดตั้งกฎหมายว่าด้วยมาตรฐาน เลขที่ 234/ลบ ลงวันที่ 6 มิถุนายน 2012

³⁰⁷ คำสั่งนายกรัฐมนตรี เลขที่ 041/นย ลงวันที่ 16 กุมภาพันธ์ 2009 ว่าด้วยการรับรอง และประกาศใช้นโยบายแห่งชาติด้าน เทคโนโลยีสื่อสารและข้อมูลข่าวสาร

คำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรี เลขที่ 37/นย ลงวันที่ 14 กุมภาพันธ์ 2011³⁰⁷ ว่าด้วยการกำกับดูแลและพัฒนาระบบสายส่งโทรคมนาคม และศูนย์กำกับดูแลความปลอดภัยเทคโนโลยี ข้อมูลข่าวสารแห่งชาติ

คำสั่งเลขที่ 104/ลบ ลงวันที่ 21 มีนาคม 2012 ว่าด้วยการกำกับดูแลและการนำใช้อินเตอร์เน็ตหรืออินเทอร์เน็ตของสปป.ลาว.

³⁰⁸ หมายความว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ เลขที่ 20/สพช ลงวันที่ 7 ธันวาคม 2012

³⁰⁹ คำสั่งว่าด้วยการจัดตั้ง และการดำเนินงานของกระทรวงไปรษณีย์ โทรคมนาคม และการสื่อสาร เลขที่ 303/นย นครหลวง เวียงจันทน์ ลงวันที่ 26 กันยายน 2011

³¹⁰ คำสั่งว่าด้วยการจัดตั้ง และการดำเนินงาน ของกระทรวงไปรษณีย์ โทรคมนาคม และการสื่อสาร เลขที่ 303/นย นครหลวง เวียงจันทน์ ลงวันที่ 26 กันยายน 2011 คำสั่งฉบับนี้เปลี่ยนแปลง คำสั่งเลขที่ 375/นย ลงวันที่ 22 ตุลาคม 2007 ว่าด้วย การจัดตั้งองค์การและการดำเนินงานขององค์การไปรษณีย์ และโทรคมนาคมแห่งชาติ

อิงตามกฎหมายว่าด้วยรัฐบาลแห่ง สปป.ลาว ฉบับเลขที่ 02/สพช ลงวันที่ 6 พฤษภาคม 2003

อิงตามรัฐดำรัสของประธานประเทศแห่งสปป.ลาว ฉบับเลขที่ 107/ปปท ลงวันที่ 30 มิถุนายน 2011 เกี่ยวกับโครงสร้างประกอบ บริหารรัฐ การแต่งตั้งนายกรัฐมนตรี รองนายกรัฐมนตรี และคณะรัฐบาลแห่ง สปป.ลาว

Telecommunications : MPT) คือ องค์การจัดตั้งวิชาการ และกำกับดูแลรัฐขั้นศูนย์กลางโดยสังกัดในการบริหารงานรัฐบาล มีภารกิจ หน้าที่³¹¹ และบทบาทในการพัฒนา และกำกับดูแลเกี่ยวกับงานไปรษณีย์ โทรคมนาคม และการสื่อสาร ในขอบเขตทั่วประเทศ โครงสร้างองค์การของกระทรวงไปรษณีย์โทรคมนาคม

อิงตาม หนังสือเสนอ ของท่านรัฐมนตรี ว่าการกระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ฉบับเลขที่ 257/กขвт ลงวันที่ 8 กันยายน 2011

อิงตาม หนังสือเสนอ ของท่านรัฐมนตรี ว่าการกระทรวงภายใน ฉบับเลขที่ 45/พท ลงวันที่ 13 กันยายน 2011

³¹¹ คำสั่งว่าด้วยการจัดตั้ง และการดำเนินงานของกระทรวงไปรษณีย์ โทรคมนาคมและการสื่อสาร เลขที่ 303/นย นครหลวงเวียงจันทร์ ลงวันที่ 26 กันยายน 2011 มาตรา 3 กำหนดภาระหน้าที่ของกระทรวงไปรษณีย์ โทรคมนาคมและการสื่อสาร ดังนี้คือ 1. กำหนดหน้าที่ภายใต้รัฐธรรมนูญ กฎหมาย มติของสภาแห่งชาติ รัฐบัญญัติ และรัฐดำรัสของประธานประเทศ 2. ศึกษา นโยบาย ปรับปรุงกฎหมาย รัฐดำรัส คำรัส ข้อตกลง ข้อกำหนด ระเบียบ แผนยุทธศาสตร์ แผนพัฒนาระยะยาว แผนการห้าปี แผนการประจำปี และโครงการก่อสร้างที่สำคัญในงานไปรษณีย์ โทรคมนาคม และการสื่อสาร เพื่อเสนอต่อรัฐบาล 3. ศึกษา นโยบาย แผนการ มติตกลง ของรัฐบาลมาเป็นแผนการ แผนงาน และโครงการอย่างละเอียดของภาคส่วนงานไปรษณีย์ โทรคมนาคมและการสื่อสาร พร้อมทั้งรับผิดชอบในการให้มีประสิทธิผลสูง 4. ศึกษา ขยายแนวทางนโยบาย ของพรรค และรัฐบาลเกี่ยวกับงานไปรษณีย์ โทรคมนาคมและการสื่อสาร ให้กลายเป็นแผนยุทธศาสตร์ แผนงาน แผนการ และโครงการ พร้อมทั้งแนะนำดำเนินการให้ปรากฏผลเป็นจริงและมีคุณภาพสูง 5. กำกับดูแลภาคส่วนกลาง ตามแผนนโยบายและกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับงานไปรษณีย์ โทรคมนาคมและการสื่อสาร เช่น กฎหมาย รัฐดำรัส คำรัส ข้อตกลง ข้อกำหนด และระเบียบอื่น ๆ 6. กำกับดูแล การติดตั้ง การเชื่อมโยงเครือข่ายไปรษณีย์ โทรคมนาคมสาธารณะ เครือข่ายของภาคการเฉพาะ และส่วนบุคคลในงานไปรษณีย์ โทรคมนาคมและการสื่อสาร 7. ศึกษา กำหนดกลไก และระเบียบต่างๆ ที่เหมาะสม เพื่อให้เครือข่ายไปรษณีย์ โทรคมนาคม และการสื่อสารของบริษัทบริการและขององค์การอื่นที่ได้รับอนุญาต สามารถเชื่อมโยงเข้ากันได้ 8. กำกับดูแล อย่างเป็นเอกภาพเดียวกันในด้านมาตรฐานและคุณภาพของเครือข่ายไปรษณีย์ โทรคมนาคมและการสื่อสาร การก่อสร้างพื้นฐาน ผลิตภัณฑ์และการบริการ 9. แนะนำและตรวจตราด้านราคา อัตราค่าบริการ และค่าธรรมเนียม ด้านไปรษณีย์ โทรคมนาคม และการสื่อสาร เพื่อส่งเสริมการลงทุนและคุ้มครองสิทธิผลประโยชน์ของผู้บริโภค 10. ศึกษาสร้างและดำเนินการตามแผนพัฒนาในภาคอุตสาหกรรมทันสมัย ของภาคส่วนงานไปรษณีย์ โทรคมนาคม และการสื่อสาร 11. แนะนำ และตรวจตราหน่วยงานภาครัฐกิจ ในการหน้าที่บริการรับใช้สังคม และรับรองความปลอดภัย ความลับในงานไปรษณีย์ โทรคมนาคมและการสื่อสาร ตามที่ได้กำหนดไว้ในกฎหมาย 12. วางแผน กำกับดูแลกำหนด แบ่งปัน และอนุญาต คลื่นความถี่วิทยุ กำกับดูแลการใช้คลื่นความถี่วิทยุ การผลิต การนำเข้า การส่งออก อุปกรณ์วิทยุ การขอขึ้นทะเบียนคลื่นความถี่วิทยุ ตำแหน่งวงโคจรดาวเทียม และการประสานงานระหว่างประเทศด้านคลื่นความถี่วิทยุ 13. กำกับดูแลและตรวจตราการใช้ทรัพยากรโทรคมนาคม นับทั้งรหัสอินเตอร์เน็ต ตามกฎหมาย 14. สร้างความสัมพันธ์กับต่างประเทศ และองค์การสากล ด้านไปรษณีย์ โทรคมนาคมและการสื่อสาร 15. ศึกษา ค้นหาแหล่งเงินทุน ทั้งภายในประเทศต่างประเทศเพื่อปรับปรุงและขยายเครือข่ายไปรษณีย์ โทรคมนาคม อินเตอร์เน็ต และเทคโนโลยีสื่อสาร 16. กำกับดูแลและประเมินผลโครงการลงทุนของรัฐ ในงานไปรษณีย์ โทรคมนาคม และการสื่อสาร 17. สรุป ติราคา และแก้ไขปัญหในการดำเนินการตามแผนการ และงบประมาณ ตามที่รัฐบาลอนุมัติ 18. กำกับดูแล ฝึกอบรม บำรุง สร้าง โยกย้าย หมุนเวียนตำแหน่ง เลื่อนขั้น ขึ้นและมาตรการด้านวินัย ต่อพนักงาน-ข้าราชการ ตามนโยบายให้ถูกต้อง 19. ศึกษา ส่งเสริมการคิดประดิษฐ์สิ่งใหม่ และใช้ความเจริญก้าวหน้าของวิทยาศาสตร์-เทคโนโลยี สื่อสารใหม่ 20. หน้าที่อื่นๆ ตามที่รัฐบาลมอบหมายให้

และการสื่อสาร³¹² มีดังต่อไปนี้

ก. โครงสร้างบริหาร และวิชาการชั้นกรม

1. กรมสื่อสารเฉพาะ
2. กรมเทคโนโลยี ข้อมูล-ข่าวสาร
3. กรมโทรคมนาคม³¹³
4. กรมไปรษณีย์³¹⁴
5. กรมแผนการ การเงิน และ ความร่วมมือ
6. กรมตรวจสอบ
7. กรมองค์การ และพนักงาน
8. สำนักงาน (ห้องการ)
9. สถาบันไปรษณีย์ โทรคมนาคม และการสื่อสาร
10. ศูนย์ค้นคว้าวิจัยเทคโนโลยี สื่อสาร – ข่าวสาร
11. ศูนย์อินเทอร์เน็ตแห่งชาติ³¹⁵
12. ศูนย์บริหารรัฐด้วยอิเล็กทรอนิกส์ (e-Government)

ข. โครงสร้างบริหารท้องถิ่น

1. แผนกไปรษณีย์ โทรคมนาคมและ การสื่อสาร ชั้นแขวง
2. สำนักงานไปรษณีย์ โทรคมนาคม และการสื่อสาร ชั้นเมือง

6. กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม³¹⁶ (Ministry of Natural Resources and Environment)

กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม³¹⁷ คือ องค์การตามโครงสร้างการบริหารงานรัฐบาล

³¹² คำสั่งว่าด้วยการจัดตั้ง และการดำเนินงานของกระทรวงไปรษณีย์ โทรคมนาคม และการสื่อสาร เลขที่ 303/นย นครหลวง เวียงจันทน์ ลงวันที่ 26 กันยายน 2011 มาตรา 5

³¹³ กฎหมายว่าด้วยการโทรคมนาคม ลงวันที่ 25 เมษายน 2001

³¹⁴ กฎหมายว่าด้วยการไปรษณีย์ เลขที่ 06/สพช ลงวันที่ 17 พฤษภาคม 2004

³¹⁵ คำสั่งรัฐบาลว่าด้วยการกำกับดูแลและการนำใช้อินเทอร์เน็ตของสปป.ลาว เลขที่ 104/ลบ ลงวันที่ 21 มีนาคม 2012

³¹⁶ คำสั่งว่าด้วยการจัดตั้งและ การดำเนินงาน ของกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เลขที่ 435/ลบ นครหลวง เวียงจันทน์ ลงวันที่ 28 พฤศจิกายน 2011

³¹⁸ มีภารกิจ หน้าที่และบทบาทเป็นเสนาธิการ ³¹⁹ และเป็นผู้กำกับดูแลโดยตรงเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม ที่ดิน ป่าไม้

³¹⁷ คำสั่งว่าด้วยการจัดตั้งและ การดำเนินงาน ของกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เลขที่ 435/ลบ นครหลวง เวียงจันทน์ ลงวันที่ 28 พฤศจิกายน 2011

อิงตาม กฎหมายว่าด้วยรัฐบาลแห่ง สปป.ลาว ฉบับเลขที่ 02/สพข ลงวันที่ 6 พฤษภาคม 2003

อิงตาม รัฐดำรัสของประธานประเทศแห่ง สปป.ลาว ฉบับเลขที่ 107/ปพท ลงวันที่ 30 มิถุนายน 2011 เกี่ยวกับโครงสร้าง บริหารงานรัฐ การแต่งตั้งนายกรัฐมนตรี รองนายกรัฐมนตรี และคณะรัฐบาลแห่ง สปป.ลาว

อิงตาม หนังสือเสนอของ ท่านรัฐมนตรี ว่าการกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ฉบับเลขที่ 978/กขส ลงวันที่ 29 กันยายน 2011

อิงตาม หนังสือเสนอของท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงภายใน ฉบับเลขที่ 119/พน ลงวันที่ 27 ตุลาคม 2011

³¹⁸ รัฐธรรมนูญทั้งฉบับแรก (และฉบับปัจจุบัน) (2003 (1991)

³¹⁹ คำสั่งว่าด้วยการจัดตั้งและ การดำเนินงาน ของกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เลขที่ 435/ลบ นครหลวง เวียงจันทน์ ลงวันที่ 28 พฤศจิกายน 2011 มาตรา 3 กำหนดหน้าที่เสนาธิการาของกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและ สิ่งแวดล้อม ดังนี้คือ 1.ศึกษา ขยายและดำเนินการตามแนวทาง แผนนโยบาย และมติคำสั่งของพรรค ตามรัฐธรรมนูญ กฎหมาย และมติของสภาแห่งชาติ รัฐบัญญัติ รัฐดำรัสของประธานประเทศ 2.ศึกษาร่าง เสนอปรับปรุงนโยบาย และแผน ยุทธศาสตร์ กฎหมาย รัฐบัญญัติ คำรัสและกฎหมายอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ต่อรัฐบาลตาม ความเป็นจริง 3.ศึกษา นโยบาย แผนการ มติตกลงของรัฐบาล มาเป็นแผนการ แผนงาน และโครงการละเอียด ของภาคส่วน งานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม พร้อมทั้งรับผิดชอบในการดำเนินการให้มีประสิทธิภาพสูงในทั่วประเทศ 4. ตรวจสอบ ศึกษาศึกษา และแก้ไขข้อขัดแย้งที่มีลักษณะทางบริหาร เข้าร่วม และเสนอองค์การที่มีสิทธิอำนาจ ในการแก้ไขข้อขัดแย้ง ที่มี ลักษณะทาง แพ่งและทางอาญา ที่เกี่ยวข้องถึง ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ในทั่วประเทศ 5.สำรวจและสร้างแผนที่ จัดสรร จัดแบ่งเขต และจัดแบ่งประเภทสำหรับการใช้ที่ดิน เขตให้เช่า หรือสัมปทานที่ดิน ส้างแผนแม่บท เพื่อการจัดสรรที่ดิน ระดับท้องถิ่น เขตแคว้นของชาติ วางแผนการใช้ และพัฒนาที่ดินโดยมอบความรับผิดชอบให้องค์การ และบุคคลกำกับดูแล ปกป้องรักษา พัฒนาและ การใช้ 6.ศึกษา และตกลงเกี่ยวกับการเปลี่ยนประเภทที่ดิน โดยกำหนดจุดพิเศษของแต่ละเขตแต่ละ ท้องถิ่น ออกใบรับรองการสำรวจที่ดิน และใบรับรองการใช้ที่ดิน ตามความเป็นจริง ของแต่ละระยะ ศึกษาดกลงเกี่ยวกับการ นำสิทธิการใช้ที่ดิน การอนุญาตใช้และ สิทธิใช้ที่ดิน 7. กำกับดูแล และดำเนินการสำรวจ-วัดขนาดมาตรฐาน เพื่อขึ้นทะเบียน ที่ดิน ออกใบตราดิน (โฉนด) ใบแผนที่ดิน สร้างแผนที่ดิน แผนที่โฉนด อนุมัติให้เช่า หรือให้สัมปทานที่ดิน ตรวจสอบการใช้ ที่ดิน พร้อมทั้งเก็บข้อมูลทะเบียนที่ดิน ประเมินมูลค่าที่ดิน จดทะเบียน กฎหมายเกี่ยวกับที่ดิน 8. สร้างและดำเนินการตาม แผนการกำกับดูแลทรัพยากรน้ำแบบผสมผสาน ในเขื่อนเก็บน้ำแม่น้ำโขง เขื่อนแม่น้ำข้ามชายแดน และเขื่อนแม่น้ำสาขาที่ สำคัญ (เช่น เขื่อนน้ำงึม เขื่อนน้ำเทิน-น้ำกะดิ่ง เขื่อนเซบั้งไฟ เขื่อนเซบั้งเหียง เขื่อนเซกอง และเขื่อนแม่น้ำตามธรรมชาติอื่น ๆ) 9.ขยาย และดำเนินการภายใต้สัญญาว่าด้วยความร่วมมือพัฒนาเขื่อนแม่น้ำโขง แบบยั่งยืน ปี 1995 ร่วมกับบรรดาประเทศ ภาควิแม่น้ำโขง ในการศึกษา นโยบาย แผนยุทธศาสตร์ แผนงานและโครงการพัฒนาที่เกี่ยวข้องกับน้ำและทรัพยากรแหล่งน้ำใน เขื่อนแม่น้ำโขง โดยดำเนินการภายใต้การปกป้องรักษาสิ่งแวดล้อม ความเชื่อมโยงของระบบนิเวศน์ การมีส่วนร่วมของสังคม และขยายความร่วมมือกับประเทศภาคีในเขื่อนแม่น้ำโขง และบรรดาประเทศอื่นๆ ที่เป็นผู้ให้งบประมาณ 10. ส่งเสริม สนับสนุนการศึกษา และสร้างจิตสำนึก เกี่ยวกับคุณภาพสิ่งแวดล้อม และศึกษาเลือก เทคโนโลยีที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม ปก ปกป้องรักษา สิ่งแวดล้อมธรรมชาติ ทรัพยากรธรรมชาติ และระบบนิเวศน์ธรรมชาติ ให้มีความอุดมสมบูรณ์ สภาพสิ่งแวดล้อมตัว เมือง ให้อยู่ในเกณฑ์มาตรฐานทำให้ตัวเมือง “สีเขียวและงามตา” 11. ควบคุมมลพิษทางอากาศ น้ำ ดิน เสียง แสง สีและ กลิ่น จากแหล่งปล่อย และแหล่งทั่วไป กำกับดูแลสารเคมี วัตถุอันตราย และสิ่งเศษเหลือ ขยะอันตรายทั่วประเทศ ควบคุม และ

อนุมัติการนำเข้า –ส่งออก ส่งผ่านแดน ขนส่ง และใช้สิ่งพิเศษเหลืออันตรราย สารเคมีที่เป็นพิษและสารที่ก่อให้เกิดมลพิษ ดังกล่าว 12. สำรอง และกำหนดเขตควบคุมมลพิษ วางแผน ป้องกัน ด้านและแก้ไขเหตุการณ์ฉุกเฉิน ที่มีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม และสังคม และภัยพิบัติทางธรรมชาติ 13. ทบทวน รับรองเอาบทรายงาน การประเมินผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม และสังคมของโครงการลงทุนก่อนการเซ็นสัญญาสัมปทาน สัญญาชุดค้น โรงงาน ก่อสร้าง และดำเนินการติดตามตรวจตรา การดำเนินการตามแผนการกำกับดูแลสิ่งแวดล้อม รวมทั้งการส่งเสริม ให้ผู้มีส่วนร่วมและประชาชนที่ได้รับผลกระทบ จากโครงการลงทุน ได้เข้าถึงข้อมูล ข่าวสารดังกล่าว 14. เป็นศูนย์กลาง ในการดำเนินการตามแผนยุทธศาสตร์ เกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงดินฟ้าอากาศเกี่ยวกับ การสร้างความเข้มแข็ง ในการปรับตัวเข้ากับสภาพการณ์เปลี่ยนแปลงดินฟ้าอากาศ ลดผลกระทบต่างๆ ลดก่อนการปล่อยควันพิษเรือนกระจก จากแหล่งเสื่อมโทรม และการทำลายป่าไม้ เพิ่มจำนวนเนื้อที่ปกคลุม ป่าไม้ ให้กลายเป็นแหล่งซึบซับควันพิษ ส่งเสริมโครงการ กลไกการพัฒนาต่างๆ 15. สำรองสร้างแผนที่ด้านธรณีศาสตร์ –แร่ ธาตุ มาตรการส่วนต่างๆ กำหนดเขตทรัพยากรแร่ธาตุ ที่ยังไม่มี การชุดค้น เขตจำกัด หรือเขตประมุลการสำรวจ และเขตการชุดค้นบ่อแร่ 16. ตกลงเกี่ยวกับการให้สิทธิสัมปทานเนื้อที่ เพื่อชุดค้น สำรอง ศึกษาความเป็นไปได้ ทางด้านเศรษฐกิจ –เทคนิค สำหรับธรณีศาสตร์ – แร่ธาตุ ตรวจตรา-ตรวจผ่าน และรับรองการโครงการสำรวจ ศึกษาความเป็นไปได้ ทางด้านเศรษฐกิจ –เทคนิค และการรับรองผลการวิจัยแร่ธาตุต่างๆ 17. ดำเนินการสำรวจ กำหนดเขต วางมาตรการในการกำกับดูแล ป้องกัน ปก ปกัรักษา พัฒนา พื้นฟูบูรณะ และขึ้นทะเบียน ทรัพยากรป่าไม้ ในเขตป่าป้องกัน และป่าสงวน รวมทั้ง เขตหวงห้าม เขตป่าไม้ ที่มีชนิดพันธุ์พืช และสัตว์ป่าที่มีคุณค่าหายาก และใกล้จะสูญพันธ์ ติดตามตรวจตราการใช้ป่าไม้ การชุดค้นไม้ และการเก็บของ ป่า ชีวนานาพันธุ์ การใช้ประโยชน์ ของป่าไม้ และที่ดิน ทั่วประเทศ 18. สร้างระบบเตือนภัยล่วงหน้า เพื่อทำหน้าที่พยากรณ์ ภัยน้ำท่วม ภัยแห้งแล้ง และแจ้งเตือนภัยธรรมชาติ อย่างมีประสิทธิภาพ ปรับปรุง และยกระดับเครือข่ายสถานีอุตุนิยม และ อุทกศาสตร์ สถานีเครือข่ายติดตามแผ่นดินไหว ในทั่วประเทศ 19. ปรับปรุง และสร้างความพร้อมในการใช้เครือข่ายสถานีอุตุนิยมการบิน เพื่อบริการให้แก่งานการคมนาคมทางอากาศ พื้นฟูและปรับปรุงเครือข่ายสถานีอุตุนิยมเกษตร เพื่อรับรอง แผนการรับรองด้านอาหาร และ การผลิตสินค้าในทั่วประเทศ 20. ศึกษา ค้นหาทางเลือก และเทคโนโลยีที่เหมาะสม ในการ กำกับดูแล และติดตามตรวจตราการใช้ทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน รวมทั้งการศึกษา และค้นคว้า ทรัพยากรทดแทน และความเชื่อมโยงระหว่างความทุกข์ยาก กับการใช้ทรัพยากรธรรมชาติ อย่างสมเหตุผลผล สร้างเขตการ กำกับดูแลทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมประจำภาค (ภาคเหนือ ภาคกลาง และภาคใต้) สร้างห้องทดลองระดับชาติ เพื่อให้บริการด้านการวิจัยคุณภาพ สิ่งแวดล้อม แร่ธาตุ และอื่น ๆ 21 . กำกับดูแล โฆษณาเผยแพร่ และให้ข้อมูลข่าวสาร เกี่ยวกับทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อม รวมทั้งสภาพภัยพิบัติทางธรรมชาติ และดินฟ้าอากาศ และผลการวิจัยต่างๆ แก่ สังคม 22. กำกับดูแล สร้าง บำรุง พัฒนา บรรจุพนักงาน ข้าราชการ ในด้านต่างๆ ทั้งทางด้าน ปริมาณ และคุณภาพชั้น ศูนย์กลาง และท้องถิ่น ตามระบบสายการบังคับบัญชา ในภาคส่วนของตน เพื่อรับรองการหน้าที่ตามความต้องการของ หน่วยงาน รวมทั้งการดำเนินการ ก่อสร้างพรรค – พนักงาน งานด้านนโยบายต่าง ๆ งานด้านองค์กรมมหาชน งานโฆษณา อบรม และอื่นๆ ศึกษาปรับปรุง บูรณะโครงสร้างการบริหารงาน กำหนดตำแหน่งงาน ให้สอดคล้องกับหน้าที่ทางการเมือง แต่ ละระยะ 23. กำกับดูแลบริหาร การเงิน ทรัพย์สิน เลขานุการ พิธีการ เป็นศูนย์กลางในการประสานงาน และอำนวยความสะดวก สะดวกองค์การต่างๆ ของกระทรวง แผนงบประมาณ กำกับดูแลด้านการเงิน ทรัพย์สินสมบัติของรัฐ ถูกเป้าหมายและสอดคล้อง กับกฎหมาย เก็บค่าธรรมนิยม และค่าบริการ เกี่ยวกับงานทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อม รวมทั้งการกำกับดูแลภัยพิบัติ แห่งชาติ และการเปลี่ยนแปลงดินฟ้าอากาศ อุตุนิยม และอุทกศาสตร์ พร้อมั้ ้ แผนสร้างรายรับ วิชาการ เพื่อรับรองการ ทำงานของตนตามกฎหมาย 24. การตรวจตราและการตามแนวนโยบาย มติ คำสั่ง ของพรรค และ บรรดากฎหมาย ต่างๆ ของรัฐ ตามแนวทางการต้านและการป้องกันการฉ้อราษฎร์บังหลวงอย่างเข้มงวด เป็นศูนย์กลางการแก้ไข คำร้อง คำฟ้อง ร้อง ทุกข์ คำเสนอของสมาชิกพรรค พนักงานรัฐ ข้าราชการ และพลเมืองภายใต้สิทธิและหน้าที่ในความรับผิดชอบของตน 25. สร้าง ปรับปรุง กำกับดูแลกองทุนเพื่อส่งเสริม และใช้งานการกำกับดูแล ปกปักษา พื้นฟูบูรณะทรัพยากรธรรมชาติ และการ

น้ำ อากาศ ชีวนานาพันธุ์ และแร่ธาตุ ต่อไปนี้เรียกว่า “ทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อม” รวมทั้ง งานด้านการกำกับดูแลภัยพิบัติธรรมชาติ และการเปลี่ยนแปลงดินฟ้าอากาศ อุตุนิยม และอุทกศาสตร์ ในขอบเขตทั่วประเทศโดยมีโครงสร้างองค์การบริหารงานของกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม³²⁰

ชั้นศูนย์กลาง ประกอบด้วย

1. สำนักงานกระทรวง
2. กรมองค์การ และพนักงาน
3. กรมตรวจสอบ
4. กรมแผนการ และการร่วมมือ
5. กรมจัดสรร และ พัฒนาที่ดิน
6. กรมกำกับดูแลที่ดิน
7. กรมทรัพยากรน้ำ³²¹
8. กรมส่งเสริมคุณภาพสิ่งแวดล้อม³²²
9. กรมควบคุมมลพิษ³²³

เปลี่ยนแปลงดินฟ้าอากาศ 26.สร้างความสัมพันธ์และความร่วมมือกับต่างประเทศ และองค์การสากลต่างๆ เพื่อแข่งขันด้านการให้ความช่วยเหลือ ทางด้านเทคนิค-วิชาการ และทุน ในการกำกับดูแล และพัฒนางานด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม รวมทั้งภัยพิบัติธรรมชาติ และการเปลี่ยนแปลงดินฟ้าอากาศ อุตุนิยมและอุทกศาสตร์ พร้อมทั้งหน้าที่ต่อสนธิสัญญา อนุสัญญา ข้อตกลงสากลที่สปป.ลาว ได้เข้าเป็นภาคี และสมาชิก 27.ประเมินผล และสรุปรวมการหน้าที่ การเมืองของภาคส่วนงานของตน แล้วรายงานให้รัฐบาลและนายกรัฐมนตรีทราบเป็นประจำ 28. หน้าที่อื่น ตามที่รัฐบาลได้มอบหมายให้เฉพาะ และตามที่ได้กำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญและกฎหมาย

³²⁰ ดำริสว่าด้วยการจัดตั้งและ การดำเนินงาน ของกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เลขที่ 435/ลบ นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 28 พฤศจิกายน 2011 มาตรา 5

³²¹ กฎหมายว่าด้วย น้ำ และ ทรัพยากรแหล่งน้ำ เลขที่ 02-96 ลงวันที่ 11 ตุลาคม 1996 และดำริสนายกรัฐมนตรี เลขที่ 204/นย ลงวันที่ 9 ตุลาคม 2001 ว่าด้วยการจัดตั้งกฎหมายว่าด้วยน้ำและทรัพยากรแหล่งน้ำ ดำริสนายกรัฐมนตรี เลขที่ /149นย ลงวันที่ 10 พฤษภาคม 2007 ว่าด้วยการจัดตั้งและการดำเนินการขององค์การทรัพยากรน้ำและสิ่งแวดล้อม

³²² กฎหมายการกำกับดูแลการรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม และ กฎหมายว่าด้วยการปกป้องรักษาสิ่งแวดล้อม เลขที่ 02/99/สพช ลงวันที่ 3 เมษายน 1999

ดำริสนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการจัดตั้งและการดำเนินงานของคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ เลขที่ 09/นย ลงวันที่ 2 ธันวาคม 2000 และดำริส นายกรัฐมนตรี เลขที่ 102/นย ลงวันที่ 4 มิถุนายน 2001

กฎหมายควบคุมขยะและขยะอันตรายข้ามแดน (กฎหมายว่าด้วยการปกป้องรักษาสิ่งแวดล้อม เลขที่ 02/99/สพช ลงวันที่ 3 เมษายน 1999 และดำริสนายกกว่าด้วยการจัดการของขยะจากการรักษาทางการแพทย์ เลขที่ 1706/กสช ปี 2004 และดำริสกระทรวงสาธารณสุข ว่าด้วยเรื่องขยะในพื้นที่สาธารณะ เลขที่ 1706/กสช ปี 2004

³²³ กฎหมายการกำกับดูแลการรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม (การควบคุมมลพิษ)

10. กรมกำกับดูแลทรัพยากรป่าไม้³²⁴
11. กรมธรณีศาสตร์ และ แร่ธาตุ
12. กรมอุทยาน และ อุทกศาสตร์³²⁵
13. กรมกำกับดูแลภัยพิบัติแห่งชาติ และการเปลี่ยนแปลงดินฟ้าอากาศ³²⁶
14. กองประเมินผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม และสังคม³²⁷
15. สถาบันทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อม³²⁸
16. กองเลขาธิการกรรมการแม่น้ำโขงแห่งชาติลาว³²⁹
17. ศูนย์ข้อมูลข่าวสารทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อม

ชั้นท้องถิ่น ประกอบด้วย

1. แผนกทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมประจำแขวง นครหลวง
2. สำนักงานทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมประจำเมือง เทศบาล

แผนก สำนักงาน และ หน่วยงานทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมอยู่ชั้นท้องถิ่นภายใต้การ
 แนะนำ – นำพา และกำกับดูแลขององค์การปกครองท้องถิ่น ทางด้านชีวิตการเมือง และ อยู่ภายใต้การ
 แนะนำ – นำพา และ กำกับดูแลของทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อม ทางด้านวิชาการ

³²⁴ กฎหมายป่าไม้ ลงวันที่ 11 ตุลาคม 1996

กฎหมายว่าด้วยป่าไม้ (ฉบับปรับปรุง) เลขที่ 13 /สพข ลงวันที่ 9 พฤศจิกายน 2005

คำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรี เลขที่ 38 /นย ลงวันที่ 21 กุมภาพันธ์ 2005 และเป็นกฎหมายในการกำหนดหลักการ ระเบียบใน
 การสร้างและกำกับดูแลบริหารและตรวจตรากองทุนพัฒนาป่าไม้ และทรัพยากรป่าไม้

กฎหมายว่าด้วยป่าไม้ เลขที่ 06/สพข ลงวันที่ 24 ธันวาคม 2007 และ คำสั่งนายกรัฐมนตรี เลขที่ 333 /นย ลงวันที่ 19
 กรกฎาคม 2010 ว่าด้วยป่าป้องกัน

³²⁵ คำสั่งนายกรัฐมนตรี เลขที่ 293/นย ลงวันที่ 15 มิถุนายน 2010 ว่าด้วยการจัดตั้งและการดำเนินการของคณะกรรมการ
 เชื้อน(แม่น้ำ)

³²⁶ กฎหมายว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ

กฎหมายว่าด้วยการปกป้องรักษาสิ่งแวดล้อม เลขที่ 02/99/สพข ลงวันที่ 3 เมษายน 1999

คำสั่งนายกรัฐมนตรี เลขที่ 137 /นย ลงวันที่ 12 มีนาคม 2010 ว่าด้วยการรับรองและประกาศใช้ยุทธศาสตร์การเปลี่ยนแปลง
 ดินฟ้าอากาศของสปป ลาว. และคำสั่งนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการกำกับดูแล การนำเข้า –ส่งออก และการใช้สารเคมีที่ทำลาย
 ชั้นโอโซน เลขที่ 162/นย ลงวันที่ 13 ตุลาคม 2003

³²⁷ คำสั่งนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการจัดตั้งและการดำเนินการของคณะกรรมการกำกับดูแลกิจการ และป้องกันผลกระทบต่อ
 ชายฝั่งและระบบนิเวศน์วิทยาตามแม่น้ำโขงและน้ำเหลือง เลขที่ 161/นย ลงวันที่ 15 กันยายน 2008

³²⁸ กฎหมายว่าด้วย สัตว์น้ำ และสัตว์ป่า เลขที่ 07/สพข ลงวันที่ 24 ธันวาคม 2007

³²⁹ คำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรี เลขที่ 072 /นย ลงวันที่ 16 มีนาคม 2009 ว่าด้วยการจัดตั้ง และการดำเนินการของ
 คณะกรรมการแม่น้ำโขงแห่งชาติลาว

7. กระทรวงกสิกรรมและป่าไม้ (Ministry of Agriculture and Forestry)

กระทรวงกสิกรรมและป่าไม้ เป็นองค์การบริหารงานภาครัฐบาลมีภารกิจบทบาทเป็นเสนาธิการ³³⁰ ให้แก่รัฐบาลในการให้ความกำกับดูแลขั้นศูนย์กลางด้านกสิกรรม และป่าไม้ในขอบเขตทั่วประเทศ โครงสร้าง

³³⁰ คำสั่งว่าด้วยองค์การและการดำเนินงานของกระทรวงกสิกรรมและป่าไม้ เลขที่ 148/นย นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 10 พฤษภาคม 2007 มาตรา 3 กำหนดหน้าที่ ของเสนาธิการกระทรวงกสิกรรมและป่าไม้ ดังนี้ 1.ศึกษา ค้นคว้า ดำเนินการและแนวทาง นโยบาย ยุทธศาสตร์ ระเบียบกฎหมาย ต่างๆ ของพรรค และรัฐบาล ที่เกี่ยวข้องกับภาคส่วนงานด้านกสิกรรม และป่าไม้ 2.ศึกษา ร่างและนำเสนอต่อรัฐบาล เพื่อพิจารณาเกี่ยวกับยุทธศาสตร์ แผนแม่บท แผนระยะยาว และมาตรฐานเทคนิคต่างๆ ของภาคส่วนกสิกรรม และป่าไม้ แนะนำและดำเนินการภายหลังที่ได้รับรองจากรัฐบาลแล้ว 3. เสนอปรับปรุง หรือสร้างร่างกฎหมาย ร่างรัฐบัญญัติ ร่างรัฐดำรัส ร่างดำรัสต่อรัฐบาล และดำเนินการเป็นข้อตกลง คำสั่ง คำแนะนำ แจ้งงาน ระเบียบ การ กำหนดการ ด้านเทคนิค และวิธีการสนับสนุนส่งเสริมที่เหมาะสม โดยประสานงานกับภาคส่วนที่เกี่ยวข้องเพื่อทำให้การผลิต กสิกรรม และป่าไม้ขยายตัวไปอย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด 4.กำกับดูแล แนะนำ สนับสนุน ส่งเสริม ติดตามตรวจตรา และประเมินผลการดำเนินการ ระเบียบ กฎหมาย ยุทธศาสตร์ แผนงาน แผนการ และโครงการตามกฎหมายที่รัฐบาลและกระทรวงกสิกรรมและป่าไม้ได้กำหนดไว้ในแต่ละระยะ 5. ศึกษา คัดเลือก และใช้ผลสำเร็จทางด้านวิทยาศาสตร์ เทคนิค และเทคโนโลยีการผลิตที่ทันสมัย และเหมาะสมกับสภาพทางเศรษฐกิจ - สังคม ของสปป.ลาว จากในระดับภาคส่วน และระดับสากล ทั้งทางชีวเทคโนโลยี โดยผสมผสานกับประสบการณ์ของส่วนท้องถิ่น เพื่อพัฒนาการผลิตภาคกสิกรรม และป่าไม้ ให้เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องและยั่งยืน 6.กำกับดูแลการนำเข้า การใช้ คุณภาพ มาตรฐานเทคนิคการผลิต และปัจจัยการส่งเสริมการผลิตกสิกรรมเช่น ฝุ่นละอองวิทยาศาสตร์ ฝุ่นชีวภาพ ยาปราบศัตรูพืช ยารักษาโรคสัตว์ ยาวัคซิ่น อาหารสัตว์ พันธุ์พืช พันธุ์สัตว์ การกำกับดูแลการเคลื่อนย้าย และปกป้องรักษาพืช สัตว์เลี้ยง สัตว์น้ำ สัตว์ป่า พันธุ์ไม้ เครื่องจักรกล และอุปกรณ์ การผลิตกสิกรรม และป่าไม้ อย่างเป็นทางการเดียวกัน ทั่วประเทศ ตามระเบียบกฎหมาย ในแต่ละระยะ โดยประสานงานกับภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง ทั้งภายในและต่างประเทศ 7.ส่งเสริมการปลูกต้นไม้อุตสาหกรรม และการปลูกต้นไม้ให้เป็นป่า ติดตาม และตรวจตรา วัตถุประสงค์จากกสิกรรม และป่าไม้ ให้รับรองทางด้านปริมาณ และคุณภาพเพื่อป้อนเข้าโรงงานอุตสาหกรรมไม้ 8.กำกับดูแล ตรวจตรา และรับรองด้านสุขภาพอนามัย คุณภาพ และ มาตรฐานของการผลิตภัณฑ์กสิกรรม และป่าไม้ ให้ได้ตามมาตรฐานทั้งภายในประเทศ และอาเซียน และของสากลตามระเบียบการที่มีในแต่ละระยะ โดยประสานงานกับภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง ทั้งภายในและต่างประเทศ 9.ศึกษา และ วางมาตรการที่เหมาะสมเพื่อส่งเสริมการสร้างเศรษฐกิจครอบครัว การดำเนินการ ของกลุ่มการผลิต สหกรณ์เกษตรแบบใหม่ รูปแบบการผลิตของรัฐ และสาธารณะ คือของภาคส่วนเศรษฐกิจต่างๆ ที่จะนำไปสู่ระบบการผลิตแบบเกษตรที่ทันสมัยและมีประสิทธิภาพสูง 10. สร้างความสัมพันธ์ ความร่วมมือและ แข่งขัน การให้ความช่วยเหลือด้านการลงทุน จากภายในประเทศและต่างประเทศ องค์กรสากล และแหล่งทุนอื่นๆ บนพื้นฐานกฎหมาย และระเบียบการที่กำหนดไว้เพื่อพัฒนาภาคส่วนการกสิกรรมและป่าไม้ 11. ประสานงานกับภาคส่วนงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อดำเนินการสำรวจ กำหนดจัดสรร แบ่งเขต กำกับดูแล และการใช้ที่ดินกสิกรรม และป่าไม้ ระบบเขื่อน แหล่งน้ำ ตามการอนุมัติของรัฐบาล บนพื้นฐานที่กฎหมายกำหนดไว้ 12.สร้างแผนการ และแผนงบประมาณของภาคส่วนกสิกรรม และป่าไม้ เพื่อเสนอต่อรัฐบาล 13. ศึกษาอบรม บำรุง และสร้างพนักงาน ข้าราชการ ในภาคส่วนงานกสิกรรม และป่าไม้ ให้มีประโยชน์ต่องานด้านการเมือง การปกครอง ควบคุมกำกับความรู้ความสามารถทางด้านวิชาเฉพาะ ให้เหมาะสมกับมาตรฐานในตำแหน่งหน้าที่ ที่กำหนดไว้ 14. สร้าง และกำกับดูแล ปรับปรุง และขยายระบบเครือข่ายข้อมูลสถิติ และข่าวสารกสิกรรม และป่าไม้ พร้อมทั้งโฆษณาเผยแพร่ทั่วไป 15.หน้าที่อื่นๆ ตามการมอบหมายของรัฐบาล

การบริหารงานรัฐของกระทรวงกลาโหมและป่าไม้³³¹ มีโครงสร้างองค์การบริหารงาน³³² 2 ชั้นคือ ชั้นศูนย์กลางและ ชั้นท้องถิ่น โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ก. ชั้นศูนย์กลาง

1. สำนักงาน
2. กรมกำกับดูแลและพนักงาน
3. กรมตรวจสอบ
4. กรมแผนการ
5. กรมปลูกฝัง
6. กรมเลี้ยงสัตว์และการประมง³³³
7. กรมป่าไม้³³⁴
8. กรมชลประทาน³³⁵
9. สถาบันศึกษาวิทยาศาสตร์เทคโนโลยีกลาโหม และป่าไม้
10. กองส่งเสริมกลาโหมและป่าไม้

นอกจากนี้ ยังมีสภาวิทยาศาสตร์เทคนิคกลาโหม และป่าไม้ โดยรัฐมนตรีว่าการเป็นประธาน และมอบให้สถาบันค้นคว้าวิทยาศาสตร์เทคนิคกลาโหมและป่าไม้รับผิดชอบ เป็นกองเลขานุการติดตาม ส่งเสริม

³³¹ คำสั่งว่าด้วยองค์การและการดำเนินงานของกระทรวงกลาโหมและป่าไม้ เลขที่ 148/นย นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 10 พฤษภาคม 2007

อิงตามกฎหมายว่าด้วยรัฐบาลแห่ง สปป.ลาว ฉบับเลขที่ 2/ สพช ลงวันที่ 6 พฤษภาคม 2003

อิงตามการค้นคว้านำเสนอของท่าน รัฐมนตรีว่าการกระทรวง กลาโหม และป่าไม้ ฉบับเลขที่ 0422 /กป.07 ลงวันที่ 23 เมษายน 2007

อิงตามการเสนอของท่านรัฐมนตรีประจำสำนักงานนายกรัฐมนตรี หัวหน้าทบทวนการปกครอง และ กำกับดูแลข้าราชการ ลงวันที่ พฤษภาคม 2007

³³² คำสั่งว่าด้วยองค์การและการดำเนินงานของกระทรวงกลาโหมและป่าไม้ เลขที่ 148/นย นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 10 พฤษภาคม 2007

มาตรา 6

³³³ กฎหมายว่าด้วยการประมง เลขที่ 03/สปช ลงวันที่ 9 กรกฎาคม 2009

³³⁴ กฎหมายว่าด้วยป่าไม้ ลงวันที่ 11 ตุลาคม 1996

กฎหมายว่าด้วยป่าไม้ ฉบับปรับปรุง เลขที่ 13 /สปช ลงวันที่ 9 พฤศจิกายน 2005

คำสั่งนายกรัฐมนตรี เลขที่ 333 /นย ลงวันที่ 19 กรกฎาคม 2010 ว่าด้วยป่าป้องกัน

³³⁵ คำสั่งนายกรัฐมนตรี เลขที่ 293/นย ลงวันที่ 15 มิถุนายน 2010 ว่าด้วยการจัดตั้งและการดำเนินการของคณะกรรมการ เชื้อน(แม่น้ำ)

ประสานงาน ตรวจสอบ ประเมินผล ช่วยเตรียมกองประชุมตามวาระที่วางไว้ และปฏิบัติงานเกี่ยวข้องอื่นๆ ตามการมอบหมายของท่านประธาน

ภายในสำนักงานกระทรวง บรรดากรม สถาบันค้นคว้า กองส่งเสริม กสิกรรม และป่าไม้ ให้มีแผนก การ กองวิชาการ ศูนย์ สถานี โรงเรียนวิชาชีพ หน่วยงาน และ โครงการวิชาเฉพาะตามความต้องการที่จำเป็น ของงาน

ข. ชั้นท้องถิ่น

ให้มีแผนก กสิกรรม และป่าไม้ประจำแขวง นครหลวง และห้องการ กสิกรรม และป่าไม้ประจำเมืองและ เทศบาล

8. กระทรวงพลังงานและบ่อแร่³³⁶ (Ministry of Energy and Mine)

กระทรวงพลังงาน และบ่อแร่ คือ องค์การบริหารงานรัฐชั้นศูนย์กลางโดยสังกัดในโครงสร้าง บริหารงานรัฐบาลมีภารกิจบทบาท หน้าที่เป็นเสนาธิการ³³⁷ ให้แก่รัฐบาลในการพัฒนาและกำกับดูแลชั้น

³³⁶ คำสั่งว่าด้วยการจัดตั้งและการดำเนินงานของกระทรวงพลังงาน และบ่อแร่ เลขที่ 372/นย นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 21 ตุลาคม 2011

³³⁷ คำสั่งว่าด้วยการจัดตั้งและการดำเนินงานของกระทรวงพลังงาน และบ่อแร่ เลขที่ 372/นย นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 21 ตุลาคม 2011

มาตรา 3 กำหนดหน้าที่ของเสนาธิการกระทรวงพลังงาน และบ่อแร่ ต่อรัฐบาลดังต่อไปนี้ คือ 1.ภายใต้รัฐธรรมนูญ กฎหมาย มติของสภาแห่งชาติ รัฐบัญญัติ และรัฐดำรัส ของประธานประเทศ เกี่ยวกับภาคส่วนงานพลังงาน และบ่อแร่ 2. นำเอา แนวทาง ตามแผนนโยบาย ของพรรค - รัฐ มาเป็นแผนยุทธศาสตร์ นโยบาย แผนแม่บท แผนการ 5 ปี แผนการประจำปี เพื่อ พัฒนาภาคส่วนงานด้านพลังงานและบ่อแร่ทั่วประเทศ 3.ขยายแผนยุทธศาสตร์ แผนแม่บท ที่รัฐบาลได้อนุมัติแล้ว ให้ กลายเป็นแผนงาน และโครงการอย่างละเอียดด้านพลังงาน และบ่อแร่ พร้อมทั้งรับผิดชอบในการดำเนินงานให้มีประสิทธิผล สูงสุด 4.ศึกษา สร้าง และปรับปรุงกฎหมาย ต่างๆ ในภาคส่วนงานพลังงานและบ่อแร่ เพื่อเสนอต่อรัฐบาล และหรือองค์การที่ มีสิทธิอำนาจพิจารณาประกาศใช้ 5. สนับสนุน ส่งเสริม ติดตาม ตรวจสอบ การ แผนยุทธศาสตร์ แผนการ และระเบียบ กฎหมายต่างๆ เกี่ยวกับภาคส่วนงานด้านพลังงาน และบ่อแร่ 6.ฝึกอบรม โฆษณาเผยแพร่ ระเบียบ กฎหมาย ที่เกี่ยวกับภาค ส่วนพลังงาน และบ่อแร่ 7. ตรวจสอบ รับรอง รับผิดชอบ และแสดงความคิดเห็นต่อการอนุมัติลงทุน ในภาคส่วนพลังงานและ บ่อแร่ ตามระเบียบกฎหมายที่กำหนดไว้ 8. สร้าง และ ประกาศใช้ กำหนดราคาทางเศรษฐกิจ - เทคนิค หน่วยราคา และ กำหนดมาตรฐาน ในภาคส่วนพลังงานและบ่อแร่ ตามระเบียบกฎหมาย และตามการแบ่งชั้นการกำกับดูแล 9.ศึกษา ใช้ ผลสำเร็จ ของวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีที่ก้าวหน้าทันสมัย ในการพัฒนาพลังงาน (พลังงานทดแทน และพลังงานทางเลือกใหม่) 10.เป็นเจ้าภาพ หรือประสานงานกับภาคส่วนงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อศึกษาพิจารณาแก้ไขปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นในภาคส่วน พลังงานและบ่อแร่ 11. กำกับดูแลด้านการเงิน -งบประมาณ ทรัพย์สิน สมบัติของรัฐ โครงการช่วยเหลือ และเงินกู้ยืมที่ มอบหมายให้กระทรวงพลังงานและบ่อแร่ ให้มีประสิทธิภาพสูงสุด 12.สร้างความสัมพันธ์ ร่วมมือกับองค์การสากล และ ต่างประเทศ เพื่อแข่งขันการให้ความช่วยเหลือทางด้านเทคนิค -วิชาการ และเงินทุน ในการกำกับดูแล และพัฒนาพลังงาน และบ่อแร่ 13. กำกับดูแล บุคลากรโครงสร้างการบริหารงาน และพนักงานข้าราชการ ของภาคส่วนงานด้านพลังงานและบ่อแร่ ตามนโยบายของพรรค - รัฐ และระเบียบ กฎหมายที่กำหนดไว้ 14. กำกับดูแลรัฐบาล เอกชน และองค์การสังคม ที่ดำเนินการ

ศูนย์กลางเกี่ยวกับงานด้านพลังงาน และบ่อแร่ ในขอบเขตทั่วประเทศโดยมีโครงสร้างองค์การรัฐของกระทรวงพลังงานและบ่อแร่³³⁸ ดังต่อไปนี้

ชั้นศูนย์กลาง

1. สำนักงานกระทรวง
2. กรมกำกับดูแลพนักงาน ข้าราชการ
3. กรมตรวจสอบ
4. กรมบ่อแร่³³⁹
5. กรมนโยบาย และแผนพลังงาน
6. กรมธุรกิจพลังงาน
7. กรมบริหารพลังงาน
8. สถาบันส่งเสริมพลังงานทดแทน

ชั้นท้องถิ่น

1. แผนกพลังงาน และบ่อแร่ประจำแขวง และนครหลวง
2. สำนักงานพลังงาน และบ่อแร่ประจำเมือง และเทศบาล

9. กระทรวงโยธาธิการและขนส่ง³⁴⁰ (Ministry of Public Works and Transport)

กระทรวงโยธาธิการและขนส่ง (Ministry of Public Works and Transport: MTPT) เป็นองค์การ

ในภาคส่วนงานด้านพลังงานและบ่อแร่ ตามการแบ่งชั้นกำกับดูแล และระเบียบกฎหมายที่กำหนดไว้ 15. สรุปผลรายงานผลการดำเนินการของภาคส่วนงานด้านพลังงาน และบ่อแร่ ให้รัฐบาลเป็นประจำ 16.หน้าที่ยื่น ๆตามระเบียบ กฎหมาย และตามการมอบหมายของชั้นผู้บังคับบัญชาสูงกว่า

³³⁸ คำสั่งว่าด้วยการจัดตั้งและการดำเนินงานของกระทรวงพลังงาน และบ่อแร่ เลขที่ 372/นย นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 21 ตุลาคม 2011

อิงตาม กฎหมายว่าด้วยรัฐบาลแห่ง สปป.ลาว ฉบับเลขที่ 02/สพข ลงวันที่ 6 พฤษภาคม 2003

อิงตาม รัฐดำรัส ของประธานประเทศ แห่งสปป.ลาว ฉบับเลขที่ 107/ปปท ลงวันที่ 30 มิถุนายน 2011 เกี่ยวกับโครงสร้างบริหารงานรัฐ การแต่งตั้งนายกรัฐมนตรี รองนายกรัฐมนตรี และคณะรัฐบาลแห่งสปป.ลาว

อิงตาม หนังสือเสนอของรัฐมนตรี ว่าการกระทรวงพลังงาน และบ่อแร่ ฉบับเลขที่ 1100 /พบ ลงวันที่ 13 กันยายน 2011

อิงตาม หนังสือเสนอของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงภายใน ฉบับเลขที่ /พม ลงวันที่ ตุลาคม 2011

³³⁹ กฎหมายว่าด้วยบ่อแร่ เลขที่ 04-97 /สพข ลงวันที่ 12 เมษายน 1997 และ กฎหมายว่าด้วยแร่ธาตุ เลขที่ 04/สพข ลงวันที่ 8 ธันวาคม 2008

³⁴⁰ คำสั่งว่าด้วยการจัดตั้งและการดำเนินงานของกระทรวงโยธาธิการและขนส่ง เลขที่ 373/นย นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 22 ตุลาคม 2007

บริหารงานรัฐบาลมีภารกิจบทบาท หน้าที่เป็นเสนาธิการ³⁴¹ในแก่รัฐบาลและกำกับดูแลขั้นศูนย์กลางเกี่ยวกับภาคส่วนงานคมนาคม ขนส่งทางบก ทางน้ำ ทางอากาศ ทางรถไฟ การเคหะสถาน ผังเมือง และ น้ำประปาทั่วประเทศ โครงสร้างองค์การของกระทรวงโยธาธิการและขนส่ง³⁴² มีโครงสร้างการบริหารงานรัฐดังต่อไปนี้

ขั้นศูนย์กลาง

1. สำนักงานกระทรวง
2. กรมกำกับดูแลและพนักงาน
3. กรมแผนการและการร่วมมือ
4. กรมตรวจสอบ
5. กรมเส้นทาง
6. กรมขนส่ง

³⁴¹ คำว่าด้วยการจัดตั้งและการดำเนินงานของกระทรวงโยธาธิการและขนส่ง เลขที่ 373/นย นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 22 ตุลาคม 2007 มาตรา 3 กำหนดหน้าที่ของเสนาธิการของกระทรวงโยธาธิการและขนส่งไว้ดังต่อไปนี้คือ 1. ศึกษา รวบรวมนโยบาย และแผนยุทธศาสตร์ เกี่ยวกับงานคมนาคม ขนส่งทางบก ทางน้ำ ทางอากาศ ทางรถไฟ การเคหะสถาน ผังเมือง และ น้ำประปา เพื่อเสนอรัฐบาลพิจารณา 2. ศึกษา นโยบาย แผนการ มติตกลงของรัฐบาล มาเป็นแผนการ แผนงาน และโครงการอย่างละเอียดของภาคส่วนงานของตน พร้อมทั้งดำเนินการ 3. เสนอปรับปรุง และสร้างร่างกฎหมาย รัฐบัญญัติ รัฐดำรัส คำสั่ง ต่อรัฐบาล ออกข้อตกลง คำสั่ง บทแนะนำ และแจ้งงาน เพื่อกำกับดูแลขั้นศูนย์กลาง ในภาคส่วนงานโยธาธิการ และขนส่ง 4. กำกับดูแล ปรับปรุง และขยายเครือข่ายเส้นทางทุกระดับ กิจกรรมป้องกันชายฝั่ง กำกับดูแลระบบการขนส่งทางบก ทางน้ำ และทางทะเล ทางอากาศ ทางรถไฟ กำกับดูแลเรื่องใบขับขี่ เทคนิคพาหนะเครื่องจักรกลทุกชนิด ในการขนส่ง (ยกเว้นพาหนะเครื่องจักรกลเฉพาะของกองกำลังป้องกันชาติ ป้องกันความสงบ) กำกับดูแล การสื่อสาร กำกับดูแลเคหะสถาน การปลูกสร้างเคหะสถาน ผังเมือง และน้ำประปา ทั่วประเทศ 5. แนะนำ และกำกับดูแลตามสายการบังคับบัญชา ในการดำเนินการของบุคลากรของภาคส่วนงานโยธาธิการ และขนส่ง โดยประสานงานกับองค์การปกครองท้องถิ่น 6. กำกับดูแล บำรุง สร้าง บรรจุ โยกย้าย ศึกษา อบรม และปฏิบัติมาตรการต่อพนักงาน ในภาคส่วนงานของตนอย่างถูกต้อง ตามนโยบายของพรรค และรัฐบาล 7. แนะนำ ส่งเสริม ตรวจสอบ และสรุปรวมสภาพการณ์การดำเนินงานของภาคส่วนของตน แล้วรายงานให้รัฐบาลและ นายกรัฐมนตรีทราบ 8. ปฏิบัติตามแผน กำกับดูแล และใช้งบประมาณของภาคส่วนของตนรวมทั้งการดำเนินงานและกำกับดูแลทรัพย์สินสมบัติของรัฐบาล 9. แนะนำ ส่งเสริม ตรวจสอบ และกำกับดูแลการดำเนินการ ของหน่วยงานด้านบริหาร บริหารงานด้านวิชาการ และธุรกิจ ในขอบเขตของตน ตามข้อกำหนด ระเบียบ และกฎหมายที่ได้กำหนดไว้ 10. ศึกษา สร้าง ประกาศใช้ระบอบแผนวิธีการทำงาน ของกระทรวงโยธาธิการ และขนส่ง ระเบียบการกำกับดูแล ด้านต่างๆ รวมทั้งโครงการ การกำหนดจำนวนคน การกำหนดตำแหน่งงาน และมาตรฐานพนักงาน 11. สร้างความสัมพันธ์ ร่วมมือกับต่างประเทศ กับ องค์การสากล และภาคส่วนต่างๆ ทั้งภายในและต่างประเทศ เพื่อแข่งขันการให้เงินทุน และเทคนิควิชาการ ในการพัฒนางาน ด้านโยธาธิการ และขนส่งตามการมอบหมาย และตามแผนพัฒนาของรัฐบาล 12. เป็นเจ้าภาพในการศึกษา ส่งเสริมการ ประดิษฐ์สร้าง การนำใช้ความก้าวหน้าของวิทยาศาสตร์เทคโนโลยี ใหม่เข้าในภาคส่วนงานของตน 13. ปฏิบัติหน้าที่อื่นๆ ที่ รัฐบาล มอบหมายให้เฉพาะและตามที่ได้กำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญและระเบียบ กฎหมาย

³⁴² คำว่าด้วยการจัดตั้งและการดำเนินงานของกระทรวงโยธาธิการและขนส่ง เลขที่ 373/นย นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 22 ตุลาคม 2007

7. กรมเคหะและผังเมือง³⁴³
8. กรมการบินพลเรือน
9. กรมโยธาธิการทางน้ำ
10. องค์การทางรถไฟ
11. สถาบันโยธาธิการ และขนส่ง

ในเมื่อมีความจำเป็น รัฐมนตรีว่าการกระทรวงโยธาธิการและขนส่ง มีสิทธิสร้างสภาวิทยาศาสตร์เทคนิค คณะกรรมการ ศูนย์ฝึกโยธา และขนส่ง องค์การ และโรงเรียนขึ้นโดยพิจารณาตามความเหมาะสมและตามสิทธิอำนาจหน้าที่ที่กฎหมายกำหนดไว้

ชั้นท้องถิ่น

1. แผนกโยธาธิการและขนส่งแขวง นคร
2. สำนักงานโยธาธิการและขนส่งเมือง เทศบาล (ถ้าจำเป็นอาจมีได้)

10.กระทรวงแถลงข่าว วัฒนธรรม และท่องเที่ยว³⁴⁴ (Ministry of Information, Culture and Tourism)

กระทรวงแถลงข่าว วัฒนธรรม และท่องเที่ยว³⁴⁵ (Ministry of Information, Culture and Tourism : MICT) คือ องค์การบริหารงานรัฐชั้นศูนย์กลาง สังกัดในโครงสร้างองค์การรัฐบาล³⁴⁶ มีภารกิจ

³⁴³ กฎหมายว่าด้วยผังเมือง เลขที่ 03/99/สพช ลงวันที่ 3 เมษายน 1999

³⁴⁴ คำสั่งว่าด้วยการจัดตั้งและดำเนินงานของกระทรวงแถลงข่าว วัฒนธรรม และท่องเที่ยว เลขที่ 396 /นย นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 2 พฤศจิกายน 2011

³⁴⁵ คำสั่งว่าด้วยการจัดตั้งและดำเนินงานของกระทรวงแถลงข่าว วัฒนธรรม และท่องเที่ยว เลขที่ 396 /นย นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 2 พฤศจิกายน 2011

อิงตาม กฎหมายว่าด้วยรัฐบาล แห่งสปป.ลาว ฉบับเลขที่ 02/สพช ลงวันที่ 6 พฤษภาคม 2003

อิงตาม รัฐดำรัส ฉบับเลขที่ 107/ปปท ลงวันที่ 30 มิถุนายน 2011 เกี่ยวกับโครงสร้างรัฐ การแต่งตั้งนายกรัฐมนตรี รองนายกรัฐมนตรี และคณะรัฐบาลแห่งสปป.ลาว

อิงตาม การเสนอ ของกระทรวงแถลงข่าว วัฒนธรรม และท่องเที่ยว ฉบับเลขที่ 81/ ถวท ลงวันที่ 23 สิงหาคม 2011 และ ฉบับเลขที่ 155/ถวท .จต. ลงวันที่ 21 กันยายน 2011

³⁴⁶ รัฐธรรมนูญของสปป ลาว ปี.1991 และ รัฐธรรมนูญฉบับปรับปรุงปี 2003 หมวดที่ 1 ระเบียบการเมือง มาตรา 8 รัฐธรรมนูญฉบับปรับปรุงปี 2003 ในหมวดที่ 2 ว่าด้วยระบอบเศรษฐกิจ และสังคม มาตรา 23 (ใหม่) มาตรา)30 (ใหม่) รัฐ) และสังคมต้องส่งเสริม พัฒนาและเปิดกว้างการท่องเที่ยววัฒนธรรม ประวัติศาสตร์ และธรรมชาติและห้ามการท่องเที่ยว ที่จะสร้างความเสื่อมเสียต่อวัฒนธรรมอันดีงามของชาติ หรือขัดกับระเบียบกฎหมาย ของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

หน้าที่และบทบาทเป็นเสนาธิการ³⁴⁷ ให้แก่รัฐบาลในการกำกับดูแล และพัฒนางานด้านแอลงข้าว, วัฒนธรรม และการท่องเที่ยวในขอบเขตทั่วประเทศมีโครงสร้างบริหารงานองค์การดังต่อไปนี้³⁴⁸

มีโครงสร้างบริหารงานรัฐ ในชั้นกระทรวง

ก. ชั้นกระทรวง

1. โครงสร้างการจัดตั้งที่ทำหน้าที่ช่วยรัฐมนตรีบริหารงานรัฐ ประกอบไปด้วย 15 กรม
 1. สำนักงานกระทรวง
 2. กรมพนักงาน และองค์การ
 3. กรมตรวจสอบ
 4. กรมแผนงาน – การเงิน

³⁴⁷ คำสั่งว่าด้วยการจัดตั้งและดำเนินงานของกระทรวงแอลงข้าว วัฒนธรรม และท่องเที่ยว เลขที่ 396 /นย นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 2 พฤศจิกายน 2011 มาตรา 3 กำหนดหน้าที่ของเสนาธิการของกระทรวงแอลงข้าว วัฒนธรรมและท่องเที่ยวไว้ดังต่อไปนี้ 1.ปฏิบัติภายใต้รัฐธรรมนูญ กฎหมาย มติ ของสภาแห่งชาติ รัฐบัญญัติ รัฐดำรัสของประธานประเทศ และกฎหมายต่างๆ ของนายกรัฐมนตรีที่กำหนดไว้ 2. ศึกษา แนวนโยบายของพรรค ทิศทางแผนการ คำสั่งของรัฐบาล มาเป็นแผนการ โครงการอย่างละเอียด ในแต่ละระยะ เกี่ยวกับการพัฒนางานแอลงข้าว วัฒนธรรม และท่องเที่ยว พร้อมทั้งรับผิดชอบในการดำเนินการให้สำเร็จตามจุดประสงค์และตามที่คาดหมายไว้ 3.ศึกษาร่างนโยบาย แผนยุทธศาสตร์ และแผนการพัฒนาด้านแอลงข้าว วัฒนธรรม และท่องเที่ยว เสนอต่อรัฐบาลเพื่อพิจารณารับรอง 4.ศึกษาสร้างร่าง และปรับปรุงกฎหมาย รัฐบัญญัติ รัฐดำรัส คำสั่ง มติ คำสั่งแรงงาน เพื่อกำกับดูแลขั้นศูนย์กลางด้านการแอลงข้าว วัฒนธรรม และท่องเที่ยว ทั่วประเทศ เพื่อเสนอต่อรัฐบาล และสภาแห่งชาติพิจารณา 5.แนะนำ กำกับดูแล ตรวจสอบ และดำเนินการตามกฎหมาย แผนการ แผนงาน และโครงการที่ขึ้นกับกระทรวง ศึกษา อบรม โฆษณาเผยแพร่ระเบียบ กฎหมาย และข้อมูลข่าวสาร ในการกำกับดูแลของกระทรวงแอลงข้าว วัฒนธรรม และท่องเที่ยว 6. ศึกษา นำเสนอรัฐบาล พิจารณาอนุมัติสร้างตั้งสำนักงานผู้แทนเกี่ยวกับการทำงานด้านข้าวสาร วัฒนธรรม และท่องเที่ยวในต่างประเทศ 7.กำกับดูแลดำเนินการของสมาคมวิชาชีพ และนิติบุคคล ที่ดำเนินธุรกิจ หรือธุรกรรมด้านแอลงข้าว วัฒนธรรม และท่องเที่ยวให้ถูกต้องตามระเบียบกฎหมาย ที่กำหนดไว้ 8. ประสานงานกับภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง ในการตรวจสอบ พิจารณาแก้ไขคำร้อง คำฟ้อง – ร้องทุกข์ และคำเสนอต่างๆ ต่อองค์การ และบุคคล ที่ละเมิดระเบียบกฎหมาย ในภาคส่วนงานด้านการแอลงข้าว วัฒนธรรมและท่องเที่ยว 9.สร้างความสัมพันธ์ ความร่วมมือกับต่างประเทศ และองค์การสากลด้านการแอลงข้าว วัฒนธรรม และท่องเที่ยว ตามระเบียบกฎหมาย 10.ศึกษา ปรับปรุงโครงสร้างองค์การ กำหนดมาตรฐานตำแหน่งงานให้สอดคล้องกับหน้ามีการเมืองในแต่ละระยะ กำกับดูแล ศึกษาอบรม บำรุง-ก่อสร้าง พนักงาน นักวิชาการ และปฏิบัติตามนโยบายต่อพนักงาน –ข้าราชการของตน ตามระเบียบ กฎหมายที่กำหนดไว้ 11. สร้าง ปรับปรุง พัฒนาโครงการหลักสูตรการเรียน –การสอน วิชาการสื่อมวลชน ศิลปะ วัฒนธรรม และการท่องเที่ยว เพื่อสร้างบำรุง บุคคลากร เพื่อตอบสนองภาคส่วนงานและสังคม 12. กำกับดูแล และใช้งบประมาณ ทรัพย์สินของรัฐ ที่ขึ้นกับภาคส่วนการแอลงข้าว วัฒนธรรม และท่องเที่ยว ให้ถูกเป้าหมาย และมีประสิทธิภาพสูง 13. กำกับดูแล ใช้งบประมาณท่องเที่ยว และกองทุนส่งเสริมงานด้านการแอลงข้าว วัฒนธรรม และท่องเที่ยวให้ถูกต้องตามระเบียบ กฎหมาย 14. สร้างแผนรายรับ และมอบค่าบริการวิชาการในงบประมาณแห่งชาติตามระเบียบกฎหมาย

³⁴⁸ คำสั่งว่าด้วยการจัดตั้งและดำเนินงานของกระทรวงแอลงข้าว วัฒนธรรมและท่องเที่ยว เลขที่ 396 /นย นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 2 พฤศจิกายน 2011 มาตรา 5

5. กรมร่วมมือระหว่างประเทศ
6. กรมสื่อมวลชน
7. กรมศิลปะ – การแสดง³⁴⁹
8. กรมวัฒนธรรมมหาชน³⁵⁰
9. กรมพิมพ์จำหน่าย
10. กรมมรดก³⁵¹
11. กรมภาพยนตร์ (กรมรูปเงา)
12. กรมวิจิตรศิลป์³⁵²
13. กรมพัฒนาการท่องเที่ยว³⁵³
14. กรมโฆษณาการท่องเที่ยว
15. กรมกำกับดูแลการท่องเที่ยว

โดยมีการบริหารงานด้านวิชาการ ขึ้นกับกระทรวง ประกอบด้วย

1. วิทยุกระจายเสียงแห่งชาติลาว
2. โทรภาพแห่งชาติลาว
3. สำนักข่าวสารประเทศลาว
4. หนังสือพิมพ์ประชาชน
5. หนังสือพิมพ์ภาษาต่างประเทศ
6. สถาบันสื่อมวลชน และวัฒนธรรม

³⁴⁹ คำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยศิลปินแห่งชาติลาว เลขที่ 194/นย ลงวันที่ 17 ธันวาคม 2004

³⁵⁰ คำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยศิลปินแห่งชาติลาว เลขที่ 194/นย ลงวันที่ 17 ธันวาคม 2004

³⁵¹ กฎหมายว่าด้วยมรดกทางวัฒนธรรม รัฐบัญญัติของประธานประเทศ สปป ลาว เลขที่.03 สปป ลงวันที่ มิถุนายน ว่า 1997 ด้วยการอนุรักษ์มรดกแห่งชาติ ทางด้านวัฒนธรรม ประวัติศาสตร์ และธรรมชาติ กฎหมายว่าด้วยมรดกแห่งชาติ เลขที่ 08/สพช ลงวันที่ 9 พฤศจิกายน 2005 กฎหมายว่าด้วยโบราณสถานและโบราณวัตถุ และกฎหมายเกี่ยวกับซากดึกดำบรรพ์ คำสั่งของนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการรับรองเอกสารระเบียบและผังเมืองเมืองหลวงพระบาง ฉบับเลขที่ 158/นย ลงวันที่ 24 สิงหาคม 1996 คำสั่งของนายกรัฐมนตรี เลขที่ 175/นย ลงวันที่ 6 พฤศจิกายน 2003 ว่าด้วยการประกาศใช้แผนผังปกปักรักษาและทำให้มีคุณค่าสำหรับการอนุรักษ์เมืองมรดกโลกหลวงพระบาง คำสั่งของนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการรับรองกฎระเบียบ ผังเมืองและเขตป้องกันมรดกโลกหลวงพระบาง เลขที่ 31/นย ลงวันที่ 1 กุมภาพันธ์ 2012 และ คำสั่งนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการรับรองแผนแม่บทการสร้างความเข้มแข็งในการวางแผนและการกำกับดูแลการอนุรักษ์เมืองเวียงไซ เลขที่ 278/นย ลงวันที่ 29 กันยายน 2009

³⁵² กฎหมายว่าด้วยหัตถกรรม เลขที่ 02/สพช ลงวันที่ 25 กรกฎาคม 2008

³⁵³ กฎหมายว่าด้วยการท่องเที่ยว เลขที่ 10/สพช ลงวันที่ 9 พฤศจิกายน 2005

7. สถาบันวิจิตรศิลป์แห่งชาติ

ผู้บริหารกรมมีฐานะเทียบเท่า หัวหน้ากรม

2. กรมบริหารงานวิชาการ ขึ้นกับกรม ประกอบด้วย
 1. กองศิลปากรแห่งชาติ
 2. กองกายศิลป์แห่งชาติ
 3. กองละครรำแห่งชาติ
 4. สำนักพิมพ์ และจำหน่าย หนังสือ แห่งรัฐ
 5. ห้องสมุดแห่งชาติ
 6. โรงเรียนศิลปะแห่งชาติ
 7. หอพิพิธภัณฑ์แห่งชาติ
 8. กองละครตุ๊กตาแห่งชาติ
 9. กองละครพูดแห่งชาติ
 10. วารสารวรรณศิลป์
 11. ศูนย์ฝึกอบรมการท่องเที่ยว
 12. หอวัฒนธรรมแห่งชาติ
 13. ศูนย์วัฒนธรรมเด็ก
 14. กองโบราณวิทยา
 15. ห้องการมรดกโลกหลวงพระบาง
 16. ห้องการมรดกโลกวัดพูจำปาสัก

ผู้เป็นหัวหน้า มีฐานะเทียบเท่ารองหัวหน้ากรม

ข. บริหารงานขึ้นท้องถิ่น

1. แผนกแกลงข่าว วัฒนธรรมและท่องเที่ยวประจำแขวง นครหลวง
2. สำนักงานแกลงข่าว วัฒนธรรมและท่องเที่ยวประจำเมือง เทศบาล

4.2 หน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้องกับการเมือง และความมั่นคง (โครงสร้างและอำนาจหน้าที่)

1. กระทรวงภายใน³⁵⁴ (Ministry of Interior)

กระทรวงภายใน³⁵⁵ คือองค์การบริหารงานของรัฐบาลมีภารกิจหน้าที่และบทบาทเป็นเสนาธิการ³⁵⁶ ตู

³⁵⁴ คำรัส ว่าด้วยการจัดตั้ง และการดำเนินการของกระทรวงภายใน เลขที่ 253/นย นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 19 สิงหาคม 2011

³⁵⁵ คำรัส ว่าด้วยการจัดตั้ง และการดำเนินการของกระทรวงภายใน เลขที่ 253/นย นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 19 สิงหาคม 2011

อิงตาม กฎหมาย ฉบับเลขที่ 02/สพข ลงวันที่ 6 พฤษภาคม 2003 ว่าด้วยรัฐบาลแห่งสปป, ลาว

อิงตาม รัฐดำรัส ของประธานประเทศ แห่งสปป.ลาว ฉบับเลขที่ 107/ปพท ลงวันที่ 30 มิถุนายน 2011 เกี่ยวกับโครงสร้างบริหาร การแต่งตั้งนายกรัฐมนตรี รองนายกรัฐมนตรี และคณะรัฐบาล แห่งสปป.ลาว

อิงตาม การเสนอ ของท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงภายใน ฉบับเลขที่ 11/พน ลงวันที่ 10 สิงหาคม 2011

³⁵⁶ คำรัส ว่าด้วยการจัดตั้ง และการดำเนินการของกระทรวงภายใน เลขที่ 253/นย นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 19 สิงหาคม 2011 มาตรา 3 มาตรา 3 กำหนดหน้าที่ของเสนาธิการของกระทรวงภายในต่อรัฐบาลดังต่อไปนี้ 1.ปฏิบัติ

รัฐธรรมนูญ กฎหมาย มติตกลงของสภาแห่งชาติ มติตกลง และคำแนะนำของคณะประจำสภาแห่งชาติ รัฐบัญญัติ และรัฐดำรัส ของประธานประเทศ มติตกลง และคำรัส ข้อตกลง คำสั่งและคำแนะนำของนายกรัฐมนตรี 2. ศึกษาร่างกฎหมายต่างๆ เกี่ยวกับงานภาคส่วนภายใน ที่กำหนดอยู่ในภาระบทบาท หน้าที่ความรับผิดชอบของตน เพื่อนำเสนอผู้บังคับบัญชาพิจารณา ประกาศใช้ 4. ศึกษาปรับปรุงโครงสร้างองค์การรัฐบาล องค์การเทียบเท่ากระทรวง องค์การที่ขึ้นกับรัฐบาล โครงสร้างช่วยงานกระทรวง และองค์การเทียบเท่า โครงสร้างบริหารรัฐชั้นแขวง ชั้นเมือง พร้อมทั้งศึกษามีความเห็นต่อเนื้อหาในร่างดำรัส และข้อตกลง ของภาคส่วนต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง เพื่อเสนอต่อรัฐบาลพิจารณา ส่งเสริม แนะนำ และตรวจตรากระทรวง องค์การขึ้นศูนย์กลาง และองค์การปกครองท้องถิ่น ในการปฏิบัติระเบียบการเกี่ยวกับการบริหารรัฐ ศึกษาพิจารณารับเอาการสร้างและกำกับดูแลสมาคม และมูลนิธิตามระเบียบ กฎหมาย 5. ส่งเสริม และแนะนำการปฏิบัติการบริหารรัฐอยู่ขึ้นท้องถิ่น ให้สอดคล้องกับกฎหมาย ว่าด้วยการปกครองท้องถิ่น ศึกษาเกี่ยวกับการสร้างตั้ง การแยก การรวมหรือ การกำหนดเขตเชื่อมต่อของแขวง นคร เมืองและเทศบาล นำเสนอรัฐบาลพิจารณา ประสานงานกับภาคส่วน และองค์การปกครองท้องถิ่นที่เกี่ยวข้อง แก้ไขปัญหาที่เกี่ยวข้องกับเขตเชื่อมต่อ การจัดสรรอาชีพคงที่ และการโยกย้ายถิ่นฐานของประชาชน 6. สร้างแผนพัฒนา และประเมินผล การดำเนินการงานของข้าราชการ สร้างกลไก และกำกับดูแลข้าราชการ ศึกษากำหนดตัวเลข (โควต้า) ข้าราชการ ระยะยาว ระยะกลาง และประจำปี ศึกษานโยบายเงินเดือน และค่าตอบแทน และนโยบายอื่น ๆ ต่อข้าราชการ เพื่อเสนอรัฐบาลอนุมัติ 7. สร้างกลไกกำกับดูแล พัฒนา และการดำเนินงานสำรวจ ภาพถ่ายทางอากาศ และแผนที่ให้ก้าวหน้าทันสมัย เพื่อรับรองการให้ข้อมูล ให้แก่การพัฒนาเศรษฐกิจ –สังคม ป้องกันชาติ –ป้องกันความสงบ และศึกษาวิทยาศาสตร์ พร้อมทั้งโฆษณา ส่งเสริม แนะนำองค์การขึ้นศูนย์กลาง ท้องถิ่น และภาคส่วนต่างๆ การดำเนินงานให้สอดคล้องกับระเบียบ กฎหมาย ที่เกี่ยวข้องและมีประสิทธิผลสูง 8. ศึกษา กำหนดมาตรฐานรวม เกี่ยวกับงานบริหารเอกสารและสำเนาเอกสารสำคัญของชาติ ของกระทรวง องค์การเทียบเท่ากระทรวง และท้องถิ่น ส่งเสริม แนะนำ ติดตาม และตรวจตรา ทางด้านวิชาการให้กระทรวง องค์การขึ้นศูนย์กลาง และองค์การปกครองท้องถิ่นแต่ละชั้น อย่างรวมศูนย์เป็นเอกภาพในทั่วประเทศ 9. ศึกษา วิเคราะห์วิจัย สภากำหนดวิทยาศาสตร์การปกครอง และฝึกอบรมข้าราชการ อย่างเป็นระบบ และต่อเนื่องเพื่อให้สอดคล้องกับสภาพตามความเรียกร้องของส่วนการพัฒนาเศรษฐกิจ –สังคมของประเทศ ในแต่ละระยะของเศรษฐกิจโลก 10. สร้างแผนกำกับพลเมือง เกี่ยวกับการจัดสรรภูมิลาเนา ขึ้นทะเบียนการเกิด การสร้างครอบครัว (สมรส แต่งงาน) โยกย้ายถิ่นฐาน แจ้งเสียชีวิต หายสาบสูญ และสรุปรายงาน สภาพการณ์กำกับดูแลพลเมืองให้รัฐบาลอย่างเป็นประจำ 11. ศึกษา พิจารณา และนำเสนอขึ้นผู้บังคับบัญชา เกี่ยวกับการงานแข่งขัน ยกย่องที่กระทรวง องค์การขึ้นศูนย์กลาง และท้องถิ่นเสนอมา โฆษณาเผยแพร่ แนะนำ ขบวนการแข่งขันงานต่างๆ และการเลือกเฟ้นการให้ยกย่องประเภทต่างๆ ขององค์การขึ้นศูนย์กลาง ท้องถิ่น ข่าวสารต่างประเทศและองค์การสากลต่างๆ ให้ถูกต้องและรับรองคุณภาพ 12. ศึกษา ส่งเสริม แนะนำ และประสานงานกับกระทรวง องค์การขึ้นศูนย์กลาง องค์การปกครองท้องถิ่น ในการกำกับดูแลความเสมอภาค เกี่ยวกับงานชนเผ่า และการกำกับดูแลศาสนา ให้ถูกต้องตามระเบียบ กฎหมาย 13. สร้างและปรับปรุง โครงสร้างของภาคส่วนภายใน ตั้งแต่ขึ้นศูนย์กลางถึงท้องถิ่น แนะนำ และกำกับตามภาคส่วนงาน สร้างแผนบำรุงและก่อสร้าง ศึกษา อบรม โยกย้าย กำกับดูแล การกำหนดตำแหน่งงาน

แลข้าราชการ³⁵⁷ ระเบียบการจัดตั้ง และการกำกับดูแลองค์การสังคม งานแผนที่ งานสำเนาเอกสาร งานชนเผ่า และศาสนา งานกำกับดูแลพลเมือง และงานแข่งขัน –ประกาศเกียรติคุณ ในขอบเขตทั่วประเทศโดยมีโครงสร้างองค์การของกระทรวงภายในมีดังต่อไปนี้³⁵⁸

ก. โครงสร้างองค์การบริหารของรัฐ ชั้นกลาง หรือเทียบเท่ากระทรวงภายในประกอบด้วย

1. สำนักงานกระทรวง
2. กรมองค์การ และ พนักงาน³⁵⁹
3. กรมตรวจสอบ³⁶⁰
4. กรมแผนการและการร่วมมือ
5. กรมพัฒนาการบริหารรัฐ
6. กรมการปกครองท้องถิ่น³⁶¹
7. กรมกำกับดูแลข้าราชการ³⁶²
8. กรมแผนที่แห่งชาติ

และปฏิบัตินโยบายต่างๆ ต่อข้าราชการ ของภาคส่วนภายในอย่างถูกต้องตามนโยบายที่พรรคและรัฐบาลได้ประกาศใช้ 14. แนะนำ กำกับดูแล และตรวจตราโดยตรง เกี่ยวกับการปฏิบัติภารกิจ บทบาทหน้าที่ ขององค์การที่ขึ้นกับกระทรวงภายใน ทั้ง ศูนย์กลางและท้องถิ่น 15.สร้างแผนการ และสรุปรวมการดำเนินงานขององค์การรัฐช่วยงานของกระทรวงเป็นระยะๆ สร้างความสัมพันธ์ร่วมมือกับต่างประเทศ และองค์การสากลต่างๆ เพื่อร่วมมือและสนับสนุนการพัฒนาางานต่างๆ ของภาคส่วนภายใน บนพื้นฐานหลักการ ระเบียบ และการมอบหมายของรัฐบาล 16. สร้างแผนการ และสรุปรวม เกี่ยวกับการกำกับดูแลงบประมาณ กำกับดูแลทรัพย์สินของรัฐ และเอกสารในภาคส่วนของตน ศึกษา และกำกับดูแล ระเบียบภายใน 17.ปฏิบัติหน้าที่อื่นๆ ตามการมอบหมายของผู้บังคับบัญชาสูงกว่า

³⁵⁷ คำรัสว่าด้วยระเบียบข้าราชการ แห่งสปป.ลาว เลขที่ 82/นย นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 19 พฤษภาคม 2003

³⁵⁸ คำรัส ว่าด้วยการจัดตั้ง และ การดำเนินการของกระทรวงภายใน เลขที่ 253/นย นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 19 สิงหาคม 2011 มาตรา 5

³⁵⁹ กฎหมายเกี่ยวกับข้อมูลข่าวสารทางราชการ สปป.ลาวได้แก่ คำรัสว่าด้วยระเบียบข้าราชการแห่งสปป.ลาว เลขที่ 82/นย นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 19 พฤษภาคม 2003 และกฎหมายว่าด้วยการป้องกันการฉ้อราษฎร์บังหลวง เลขที่ 03/สพข นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 19 มกราคม 2005

³⁶⁰ กฎหมายว่าด้วยการตรวจตรารัฐ เลขที่ 02/สพข นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 2 กรกฎาคม 2007 และ กฎหมายว่าด้วยการตรวจสอบ เลขที่ 05/สพข นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 3 กรกฎาคม 2007

³⁶¹ กฎหมายว่าด้วยรัฐบาล เลขที่ 02/สพข นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 6 พฤษภาคม 2003 และกฎหมายการปกครองท้องถิ่น เลขที่ 03/สพข นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 21 ตุลาคม 2003

³⁶² กฎหมายการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี ได้แก่ กฎหมายว่าด้วยการตรวจตรารัฐ เลขที่ 02/สพข นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 2 กรกฎาคม 2007

กฎหมายว่าด้วยการตรวจสอบ เลขที่ 05/สพข นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 3 กรกฎาคม 2007 และกฎหมายว่าด้วยการติดตามตรวจตราของสภาแห่งชาติ เลขที่ 09/สพข นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 22 ตุลาคม 2004

9. กรมสำเนาเอกสารแห่งชาติ
10. กรมแข่งขันและยกย่อง
11. กรมประเมินผล และพัฒนาข้าราชการ³⁶³
12. กรมกำกับดูแลพลเมือง³⁶⁴
13. กรมงานชนเผ่า และศาสนา
14. สถาบันค้นคว้าวิทยาศาสตร์การปกครอง และฝึกอบรม
15. ศูนย์สำรวจมาตรฐาน และแผนที่

ข. การบริหารงานท้องถิ่น ประกอบด้วย

- แผนกภายในประจำแขวง นครหลวงเวียงจันทน์
- สำนักงานภายในประจำเมือง เทศบาล

2. องค์การตรวจสอบแห่งรัฐ³⁶⁵ (Government Inspection Authority)

องค์การตรวจสอบแห่งรัฐ³⁶⁶ เป็นองค์การตรวจสอบแห่งรัฐ สังกัดอยู่ในโครงสร้างการบริหารงานของสำนักงานนายกรัฐมนตรีโดยมีภารกิจหน้าที่และบทบาท เป็นเสนาธิการ³⁶⁷ ช่วยนายกรัฐมนตรีและรัฐบาลใน

³⁶³ แผนปรับปรุง บูรณาการ การปกครองแห่งชาติ แผนงานปี 2011-2015

³⁶⁴ คำสั่งว่าด้วยระเบียบข้าราชการแห่งสปป.ลาว เลขที่ 82/นย นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 19 พฤษภาคม 2003

³⁶⁵ คำสั่งว่าด้วยการจัดตั้งและการดำเนินงานขององค์การตรวจสอบแห่งรัฐ เลขที่ 10/นย นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 26 มกราคม 2004

³⁶⁶ คำสั่งว่าด้วยการจัดตั้งและดำเนินการขององค์การตรวจสอบแห่งรัฐ เลขที่ 10/นย นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 26 มกราคม 2004

อิงตาม หมวดที่ 7 มาตรา 70 ข้อ 6 และ 7 ของรัฐธรรมนูญแห่งสปป.ลาว

อิงตามหมวดที่ 2 มาตรา 7 ข้อ 13 และหมวดที่ 7 มาตรา 36 ของกฎหมายว่าด้วยรัฐบาลแห่งสปป.ลาว

อิงตาม การเสนอของทำนรัฐมนตรี ประจำสำนักงานนายกรัฐมนตรี หัวหน้าองค์การตรวจสอบแห่งรัฐ ฉบับเลขที่ 36/อกล ลงวันที่ 14 มกราคม 2004

³⁶⁷ คำสั่งว่าด้วยการจัดตั้งและดำเนินการขององค์การตรวจสอบแห่งรัฐ เลขที่ 10/นย นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 26 มกราคม 2004 มาตรา 3 กำหนดหน้าที่ของเสนาธิการขององค์การตรวจสอบแห่งรัฐดังนี้คือ 1. นำเอาแนวทาง นโยบายของพรรค และรัฐบาลมาเป็นแผนยุทธศาสตร์ แผนรวม เพื่อพัฒนางานตรวจตรารัฐ ในแต่ละระยะพร้อมทั้งดำเนินการปฏิบัติ ภายหลังที่รัฐบาลได้รับรองแล้ว 2. สร้างและดำเนินการตามแผนงาน โครงการ แผนการดำเนินงานประจำปี แผน 6 เดือน 3 เดือน และแผนประจำเดือน บนพื้นฐานแผนยุทธศาสตร์ และแผนรวมที่รัฐบาลรับรองแล้ว 3. สร้าง และเสนอรัฐบาล พิจารณาร่างกฎหมาย ร่างรัฐบัญญัติ ร่างคำสั่ง และระเบียบต่างๆ เกี่ยวกับงานตรวจตรา งานพิจารณาและแก้ไขคำร้องทุกข์ และคำเสนอขอของประชาชน 4. กำหนดมาตรฐาน อำนวยความสะดวก ขั้นตอน และวิธีการตรวจตรา ตรวจตรา การแก้ไขคำร้องทุกข์ -คำเสนอขอของประชาชน 5. ดำเนินการตรวจตรา ตรวจการ การขยายแนวทางปฏิบัติ นโยบาย กฎหมาย และการปฏิบัติภาระบทบาทหน้าที่ของกระทรวง องค์การเทียบเท่ากระทรวง องค์การปกครองท้องถิ่น รัฐวิสาหกิจ และธุรกิจเอกชนผสม

การกำกับดูแลบริหารรัฐ ด้านงานตรวจสอบรัฐ ตรวจสอบการปฏิบัติหน้าที่ราชการของบรรดากระทรวง องค์การเทียบเท่ากระทรวง องค์การปกครองท้องถิ่น และภาคธุรกิจของรัฐในขอบเขตทั่วประเทศ เพื่อป้องกัน และปราบปรามการละเมิดระเบียบกฎหมาย การฉ้อราษฎร์บังหลวง³⁶⁸ และปรากฏการณ์ที่ไม่ดีต่างๆ ใน องค์การบริหารงานภาครัฐมีหน้าที่ศึกษา พิจารณา และแก้ไข รับคำร้องทุกข์ คำเสนอของประชาชน เกี่ยวกับการกระทำที่ไม่ถูกต้องของพนักงาน - ข้าราชการ และองค์การบริหารรัฐชั้นต่างๆ ภายใต้ระเบียบกฎหมาย โดยมีโครงสร้างการบริหารงานดังต่อไปนี้³⁶⁹

1. สำนักงาน

ภายในประเทศและต่างประเทศ ตามแผนการที่ได้กำหนด หรือตามคำสั่งของนายกรัฐมนตรี เพื่อป้องกันและต้านการลวง ละเมิดระเบียบ กฎหมาย การใช้อำนาจเกินขอบเขต การละเลยหน้าที่ การประมาทเลินเล่อต่อการปฏิบัติหน้าที่ การให้ และการรับสินบน การฉ้อราษฎร์บังหลวง และการทุจริตในหน้าที่ราชการ ต่างๆ 6. สรุป รายงานผลการตรวจตรา ตรวจตราพร้อม ทั้งเสนอเกี่ยวกับมาตรการหรือวิธีการแก้ไขปัญหาที่ไม่ดีที่เกิดขึ้นในองค์การที่ถูกตรวจตราให้รัฐบาล หรือ นายกรัฐมนตรี ตกลง แก้ไข สรุปรายงานผลของการตรวจตรา ต่อคณะกรรมการศูนย์กลางพรรคที่แนะนำ ส่งสำนวนเอกสารให้องค์การที่มีสิทธิ อำนาจสั่งฟ้อง และพิจารณาแก้ไขคดีตามขบวนการยุติธรรม สำหรับองค์การ หรือบุคคลที่ละเมิดกฎหมาย 7.รับพิจารณาแก้ไข คำร้องทุกข์ คำเสนอของประชาชนเกี่ยวกับคำร้องที่มีความสัมพันธ์กับการกระทำที่ไม่ถูกต้องของกระทรวง ภาคส่วน องค์การ ปกครองท้องถิ่น และพนักงาน-ข้าราชการ คำร้องทุกข์หรือคำเสนอที่กระทรวง ภาคส่วน หรือองค์การปกครองท้องถิ่นที่ เกี่ยวข้องได้พิจารณาแก้ไขแล้ว แต่ผู้ร้องทุกข์ยังไม่พอใจ เนื่องจากเห็นว่าการแก้ไขนั้นไม่เป็นไปตามระเบียบ กฎหมายที่กำหนด ไว้ และพิจารณาแก้ไขคำร้องทุกข์ หรือคำเสนอที่กระทรวง ภาคส่วนงาน และองค์การปกครองท้องถิ่นได้พยายามร่วมกันแก้ไข แล้ว แต่มีความเห็นแตกต่างกัน 8. กระทรวง ภาคส่วนงาน และองค์การปกครองท้องถิ่นมีหน้าที่ปฏิบัติตามผลของการตรวจ ตรา การเสนอ หรือการตกลงแก้ไขคำร้องทุกข์ขององค์การตรวจตราแห่งรัฐ กรณีไม่สามารถปฏิบัติตามได้ ให้หัวหน้าองค์การ ตรวจตราแห่งรัฐนำเสนอต่อนายกรัฐมนตรี เพื่อตกลงแก้ไข 9.ศึกษา และนำเสนอแนะนายกรัฐมนตรี พิจารณาดอกเกี่ยวกับการ สร้าง ยุบเลิกโครงสร้างองค์การชั้นกรม สำนักงาน หรือเทียบเท่า การแต่งตั้ง โยกย้าย ปลดจากตำแหน่ง และอื่น ๆ ต่อ พนักงานการขึ้นรองหัวหน้าองค์การ หัวหน้ากรม หรือเทียบเท่า 10. ศึกษา พิจารณาดอกเกี่ยวกับการสร้างตั้ง ยุบเลิก โครงสร้างการดำเนินงานชั้นแผนก ภาคส่วน หรือหน่วยงานของกรม การแต่งตั้ง โยกย้าย ปลดจากตำแหน่ง และอื่นๆ ต่อ พนักงาน - ข้าราชการ ขึ้นรองหัวหน้ากรมลงมาถึง พนักงานวิชาการทั่วไป ที่สังกัดอยู่ในองค์การตรวจตราแห่งรัฐ 11. กำกับ ดูแล ใช้ ปฏิบัตินโยบาย และปฏิบัติด้านวินัยต่อพนักงาน - ข้าราชการ อย่างถูกต้อง ตามกฎหมายว่าด้วยรัฐบาล และระเบียบ ว่าด้วยข้าราชการ 12.ศึกษาสร้างแผนการ และกำกับดูแล การใช้เงินงบประมาณ พาหนะอุปกรณ์ และทรัพย์สินต่างๆ ที่ รัฐบาล อนุมัติอย่างประหยัด มัธยัสถ์ และถูกต้องตามระเบียบ หลักการ 13.สร้างความสัมพันธ์และความร่วมมือกับ ต่างประเทศ หรือองค์การสากลตามการอนุมัติของรัฐบาล เพื่อการพัฒนาและแลกเปลี่ยนประสบการณ์ซึ่งกันและกัน ในงาน ด้านการตรวจตรา 14.ลงนามบทบันทึก บทสัญญาเกี่ยวกับต่างประเทศ หรือองค์การสากล ตามการตกลงของรัฐบาล เพื่อรับรอง ด้านการช่วยเหลือ หรือเข้าร่วมในการดำเนินงานองค์การสากล ที่มีความเกี่ยวข้อง ถึงงานการตรวจตรารัฐ หรือการป้องกัน และด้านการฉ้อราษฎร์บังหลวง และอื่นๆ

³⁶⁸ กฎหมายว่าด้วยการป้องกันการฉ้อราษฎร์บังหลวง เลขที่ 03/สพข นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 19 มกราคม 2005

³⁶⁹ คำสั่งว่าด้วยการจัดตั้งและดำเนินการขององค์การตรวจสอบแห่งรัฐ เลขที่ 10/นย นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 26 มกราคม 2004

2. กรมตรวจสอบ รัฐบาล³⁷⁰
3. กรมตรวจสอบเศรษฐกิจ
4. กรมศึกษา ค้นคว้า และรับคำร้องทุกข์ และคำเสนอของประชาชน³⁷¹

3.กระทรวงป้องกันประเทศ (Ministry of National Defence)

กระทรวงป้องกันประเทศมีที่มาจากกองทัพประชาชนลาวตั้งขึ้นอย่างเป็นทางการเมื่อวันที่ 20 มกราคม 1949 ที่ถ้ำแมม เขตบ้านพงสา ตาแสงลาวสูง เมืองเชียงค้ำแขวงหัวพัน โดยนายไกรสอน พรหมวิหาร เป็นผู้ประกาศสร้างตั้งมีนายสีสะหวาด แก้วบุนพัน และนายเพชรวง เป็นคณะร่วม³⁷² ภายหลังประเทศชาติได้รับการปลดปล่อยและเพื่อให้เหมาะกับ 2 หน้าที่ยุทธศาสตร์ของชาติจึงเปลี่ยนชื่อมาเป็น “กองทัพประชาชนลาว” จนมาถึงปัจจุบัน³⁷³

กระทรวงป้องกันประเทศ คือองค์การจัดตั้งกำกับดูแลรัฐชั้นศูนย์กลางและอยู่ในโครงสร้างการบริหารงานภาครัฐของรัฐบาลแห่งสปป.ลาว³⁷⁴ โดยมีภาระบทบาทหน้าที่ เป็นเสนาธิการ³⁷⁵ ในศูนย์กลางพรรค

³⁷⁰ กฎหมายการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี ได้แก่ กฎหมายว่าด้วยการตรวจตรารัฐ เลขที่ 02/สพช นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 2 กรกฎาคม 2007 กฎหมายว่าด้วยการตรวจสอบ เลขที่ 05/สพช นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 3 กรกฎาคม 2007 กฎหมายว่าด้วยการติดตามตรวจสอบของสภาแห่งชาติ เลขที่ 09/สพช นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 22 ตุลาคม 2004 และคำสั่งว่าด้วยระเบียบข้าราชการ แห่งสปป.ลาว เลขที่ 82/นย นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 19 พฤษภาคม 2003

³⁷¹ กฎหมายวิธีพิจารณาคดีปกครอง สปป.ลาว. ได้แก่ คำสั่งว่าด้วยระเบียบข้าราชการแห่งสปป.ลาว เลขที่ 82/นย นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 19 พฤษภาคม 2003

³⁷² มีชื่อเรียกว่า กองร้อยลาดตระเวน ซึ่งประกอบด้วยพนักงานทหารจำนวน 25 คนและได้ประกาศเปลี่ยนชื่อมาเป็น กองทัพลาวอิสระต่อเมื่อวันที่ 1 ตุลาคม 1965 ได้ประกาศเปลี่ยนชื่อมาเป็น “กองทัพปลดปล่อยประชาชนลาว” ภายหลังประเทศชาติได้รับการปลดปล่อยเพื่อให้เหมาะกับ 2 หน้าที่ยุทธศาสตร์ของชาติคือ “ปกป้องรักษาและสร้างสาประเทศชาติ” และในวันที่ 16 กรกฎาคม 1982 จึงได้เปลี่ยนชื่อมาเป็น “กองทัพประชาชนลาว” จนมาถึงปัจจุบัน

³⁷³ เว็บไซต์ ข่าวสารประเทศลาว <http://www.kpl.gov.la/Default.aspx>

³⁷⁴ รัฐธรรมนูญ หมวดที่ 3 (ใหม่) การป้องกันชาติ)– ป้องกันความสงบ ตามรัฐธรรมนูญ โดยประธานประเทศแห่งสปป.ลาว . เลขที่ 32/สปป ลงวันที่ 28 พฤษภาคม 2003 กำหนดมี 3 มาตรา ตั้งแต่ มาตรา 31 มาตรา 33 มาตรา 36 และประกอบด้วยกฎหมายว่าด้วยหน้าที่ป้องกันชาติ เลขที่ 02/สพช นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 8 มีนาคม 1995 กฎหมาย ว่าด้วยนายทหารกองทัพประชาชนลาว เลขที่ 07/สพช นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 22 ตุลาคม 2004 กฎหมายว่าด้วยงานป้องกันความสงบแห่งชาติ เลขที่ 40/สพช นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 19 ธันวาคม 2013

³⁷⁵ คำสั่งของนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการจัดตั้งและการดำเนินงานของกระทรวงป้องกันประเทศ เลขที่ 348/นย นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 1 ตุลาคม 2007 มาตรา 4 กำหนดหน้าที่เสนาธิการของกระทรวงป้องกันประเทศ ดังต่อไปนี้ 1. นำแนวทางป้องกันชาติทั่วประเทศของพรรคให้กลายเป็นกฎหมาย คำสั่งและกฎระเบียบ ของกระทรวงป้องกันประเทศในการดำเนินการก่อสร้างและกำกับกองทัพ 2. กำหนดทิศทาง และสร้างแผนยุทธศาสตร์ในการดำเนินการปฏิบัติหน้าที่ปกป้องรักษาประเทศชาติ ความเป็นเอกราช อำนาจอธิปไตย และผืนแผ่นดินอันครบถ้วนของชาติ รับรองเสถียรภาพ และความมั่นคงของระบอบประชาธิปไตยประชาชน 3 .ติดตาม ศึกษา กำหนดยุทธศาสตร์ แนวทางและการดำเนินงานของพลกำลังของฝ่ายตรงกันข้ามที่เป็นปรปักษ์ เพื่อมีมาตรการตอบโต้อย่างเด็ดขาด และทันต่อเหตุการณ์ 4. ก่อสร้าง และปรับปรุงกองทัพ

และรัฐบาล เกี่ยวกับการป้องกันชาติ เป็นแกนนำในการจัดตั้งและดำเนินการแนวทางป้องกันชาติทั่วประเทศ ของพรรค ศึกษาอบรม สร้าง และกำกับดูแลบัญชาการกองกำลังประกอบอาวุธทั้งสามกองทัพ และเป็น ตัวแทนรัฐบาลในการสร้างความสัมพันธ์ และความร่วมมือกับต่างประเทศเกี่ยวกับการป้องกันชาติ

โครงสร้างขององค์การของกระทรวงป้องกันประเทศ³⁷⁶ โดยมีโครงสร้างการบริหารงานรัฐ³⁷⁷ ดังต่อไปนี้

- 1) กรมใหญ่เสนาธิการกองทัพ
- 2) กรมใหญ่การเมือง
- 3) กรมใหญ่พลธิการกองทัพ
- 4) กรมใหญ่เทคนิคกองทัพ
- 5) สำนักงานกระทรวง
- 6) กรมวิทยาศาสตร์ – ประวัติศาสตร์การทหาร
- 7) บรรดาวิทยาการ
- 8) กองบัญชาการเขตทหาร

ประชาชนลาว ให้เป็นกองทัพปฏิวัติที่มีระเบียบ แบบแผนและทันสมัย 5. ก่อสร้างและปรับปรุงกำลัง ให้เข้มแข็ง โปร่งใส หนักแน่นทางด้านการเมืองแนวคิด เข้มแข็งด้านการจัดตั้ง มีระเบียบแบบแผน มีความรู้ความสามารถทางด้านวิชาเฉพาะ มีน้ำใจเตรียมพร้อมสู้รบและได้รับชัยชนะ 6. สร้างแผนกำหนดงานพลธิการทั่วกองทัพ แต่ละระยะ เพื่อรับรองพลธิการให้ครบถ้วนทันเวลา โดยสร้างพลธิการกับที่เพื่อแก้ไขชีวิตความเป็นอยู่ กำกับดูแล การใช้งบประมาณของกองทัพ ให้มีประสิทธิภาพสูง 7. สร้างพื้นฐานวัตถุทางเทคนิค ปกปักษ์รักษา บูรณะ ซ่อมแซม กำกับดูแลการใช้พาหนะ เทคนิค อาวุธยุทโธปกรณ์ ให้ถูกต้องตามเทคนิคและระเบียบ 8. ศึกษา และใช้ผลสำเร็จด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และสิ่งแวดล้อมในงานป้องกันชาติ 9. ปฏิบัติ 3 หน้าที่ 4 การสร้างความสัมพันธ์ของกองทัพประชาชนลาว 10. ประสานงานกับองค์การขั้นศูนย์กลาง และองค์การปกครองท้องถิ่นในการก่อสร้างรากฐานทางการเมือง –พัฒนาชนบท สร้างการพัฒนาด้านเศรษฐกิจ –สังคมของชาติและช่วยเหลือประชาชนจากภัยพิบัติ 11. ปฏิบัติแนวทางการต่างประเทศของพรรคและรัฐ สร้างความสัมพันธ์และความร่วมมือด้านการทหารกับประเทศเพื่อนบ้านยุทธศาสตร์ และสร้างความสัมพันธ์ มิตรภาพกับกองทัพประเทศต่างๆ ในโลกตามการตกลงของรัฐบาล 12. สรุป สถานการณ์โลก เกี่ยวกับการป้องกันชาติ เพื่อรายงานให้ศูนย์กลางพรรคและรัฐบาลทราบเป็นประจำ 13. ปฏิบัติหน้าที่อื่นๆ ตามการมอบหมายของผู้บังคับบัญชาชั้นสูงกว่า

³⁷⁶ คำสั่งของนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการจัดตั้ง และการดำเนินงานของกระทรวงป้องกันประเทศ เลขที่ 348/นย นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 1 ตุลาคม 2007

อิงตามกฎหมายว่าด้วยรัฐบาลแห่งสปป.ลาว ฉบับเลขที่ 02/สพช ลงวันที่ 6 พฤษภาคม 2003

อิงตามกฎหมายว่าด้วยนายทหารกองทัพประชาชนลาว ฉบับเลขที่ 07/สพช ลงวันที่ 22 ตุลาคม 2004

อิงตาม การเสนอของท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงป้องกันประเทศ ฉบับเลขที่ 2168/กปท ลงวันที่ 21 กันยายน 2007

อิงตาม การเสนอของท่านรัฐมนตรีประจำสำนักงานนายกรัฐมนตรี หัวหน้าทบทวนการปกครอง และกำกับดูแลข้าราชการ ฉบับเลขที่ 87/ทปค ลงวันที่ 25 กันยายน 2007

³⁷⁷ คำสั่งของนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการจัดตั้งและการดำเนินงานของกระทรวงป้องกันประเทศ เลขที่ 348/นย นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 1 ตุลาคม 2007 มาตรา 6

- 9) กองบัญชาการทหารนครหลวงเวียงจันทน์ ,นคร,แขวง,กองพล ,กองพันใหญ่ ,และ
เทียบเท่า
- 10) บรรดาโรงเรียน ,โรงพยาบาล ,โรงงาน , สร้างคลังหรือเทียบเท่า

4. กระทรวงป้องกันความสงบ³⁷⁸ (Ministry of Public Security)

กระทรวงป้องกันความสงบ คือองค์การหนึ่งของรัฐ³⁷⁹ ที่อยู่ภายใต้การแนะนำโดยตรงของกรมการเมือง ศูนย์กลางพรรค และคณะเสนาธิการศูนย์กลางพรรค และเป็นองค์การกำกับดูแลรัฐชั้นศูนย์กลางในโครงสร้างของรัฐบาลโดยมีกรมใหญ่ สำนักงานว่าการกระทรวง มีกรมน้อยขึ้นกับ กรมวิทยาการ มีแผนก ห้องสำนักงาน และกองวิชาเฉพาะต่างๆ อยู่กองบัญชาการมีห้องกองพัน กองร้อย หมวด และหมู่ตามความต้องการของงานโดยกำหนดหน้าที่ของกระทรวงป้องกันความสงบเป็นเสนาธิการ³⁸⁰ ให้แก่กรมการเมืองศูนย์กลางพรรค

³⁷⁸ คำรัสว่าด้วยองค์การและการดำเนินงานของกระทรวงป้องกันความสงบ เลขที่ 79/นย นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 27 กุมภาพันธ์ 2007

³⁷⁹ กฎหมายว่าด้วยกำลังป้องกันความสงบประชาชน เลขที่ 03/สพข นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 2 กรกฎาคม 2007

³⁸⁰ คำรัสว่าด้วยองค์การและการดำเนินงานของกระทรวงป้องกันความสงบ เลขที่ 79/นย นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 27 กุมภาพันธ์ 2007

มาตรา 3 กำหนดหน้าที่ของเสนาธิการของกระทรวงป้องกันความสงบต่อรัฐบาลดังต่อไปนี้ 1. ศึกษาและนำแนวทาง นโยบาย ป้องกันชาติ-ป้องกันความสงบ ประชาชน ของพรรค มาสร้างเป็นแผนยุทธศาสตร์ กฎหมาย คำรัส ข้อกำหนดระเบียบการต่างๆ นำมาเป็นแผนการ โครงการงานของกระทรวงในแต่ละระยะ เพื่อกำกับดูแลรัฐ กำกับดูแลสังคมในภาคส่วนงานของตน 2. ปกป้องรักษา อำนาจอธิปไตย และรักษาความสงบทางด้านการเมือง ค้นหากลยุทธ์ องค์กร และการดำเนินการของการปฏิวัติ พร้อมทั้งวางแผนการ มาตรการตอบโต้ 3. ปกป้องรักษาความเป็นระเบียบเรียบร้อยของสังคม ค้นหาและการดำเนินการของผู้กระทำผิดทางอาญา พร้อมทั้งวางแผนการ มาตรการ ต่อต้าน กำกับดูแลตามระเบียบ เส้นทาง ยานพาหนะ และผู้ขับที่ป้องกันด้านอค์คีย์ กำกับดูแลคุมขัง ปรับปรุง แนะนำ ติดตาม และตรวจตราการดำเนินงานของหน่วยธุรกิจบริการความปลอดภัยทั่วประเทศ 4. ก่อสร้างรากฐานการเมือง ระดมคน ประชาชน เข้าร่วมงานป้องกันความสงบ ขึ้นทะเบียนบ้าน ออกบัตรประจำตัวให้แก่พลเมืองลาว ชาวต่างด้าว คนต่างประเทศ และปรับปรุง ปกส กลุ่มบ้าน และปกส บ้าน ให้เข้มแข็ง 5. ปกป้องรักษาความปลอดภัยให้แก่องค์การนำของพรรค -รัฐ ป้องกันชีวิต และสิทธิประโยชน์อันชอบธรรมของประชาชนผ่านคนต่างๆ ป้องกันสำนักงานองค์การ พื้นฐานเศรษฐกิจ -สังคม ของชาติ ป้องกันกองประชุม พิธีการสำคัญระดับชาติ และสากล คุ้มกันแขกต่างประเทศ สถานทูต องค์กรสากลต่างประเทศที่สปป.ลาวให้มีความปลอดภัย 6. ปกป้องรักษาความสงบ ความเป็นระเบียบเรียบร้อยในท้องถิ่นที่มีชายแดนติดกับประเทศเพื่อนบ้านใกล้เคียง กำกับดูแล และตรวจตราคนเข้า -ออกเมืองตามด่านสากล หรือด่านท้องถิ่นต่างๆ ให้ถูกต้องตามระเบียบกฎหมายของสปป.ลาวและประเทศเพื่อนบ้าน 7. ก่อสร้างกำลังป้องกันความสงบ ให้เข้มแข็ง จงรักภักดีต่อพรรค ประเทศชาติ และประชาชน มีความรับผิดชอบต่อการเมือง องอาจ เสียสละ เพื่อผลประโยชน์รวมของชาติ มีระเบียบวินัยเข้มงวด ดำรงชีวิตอย่างโปร่งใส มีความรู้ความสามารถทางด้านวิชาเฉพาะ และวิทยาศาสตร์เทคนิค วิศวกรรม และบริการรับใช้ประชาชน รู้ และระดม ประชาชน เข้าร่วมทำงานป้องกันความสงบ 8. สร้างแผนการ แผนงบประมาณ กำกับดูแล และตรวจตราด้านงบประมาณ รายรับ-รายจ่าย ในภาคส่วนงานของตน ก่อสร้างพื้นฐาน ด้านวัตถุเทคนิคสร้างพลานุการกับที่เพื่อแก้ไขชีวิตความเป็นอยู่ และดูแลรักษาสุขภาพของพนักงาน -นักรบกำลัง

และรัฐบาลดังต่อไปนี้

1. กำหนดยุทธศาสตร์เกี่ยวกับงานปกป้องรักษาความสงบ ทางด้านการเมืองและความเป็นระเบียบเรียบร้อยสังคมของประเทศชาติ
2. สร้างกำลังป้องกันความสงบ ให้ปลอดภัย เข้มแข็ง และรอบด้านของประเทศ
3. จัดตั้งปฏิบัติแนวทางป้องกันชาติ – ป้องกันความสงบ ทั่วประเทศรอบด้าน ของพรรค ปก ปกัรักษา ระบอบประชาธิปไตย ประชาชนให้มั่นคง
4. ปฏิบัติตามหน้าที่ และขอบเขตสิทธิในการกำกับดูแลบริหารรัฐตามกฎหมายว่าด้วย รัฐบาลแห่งสปป.ลาว³⁸¹

โครงสร้างขององค์การของกระทรวงป้องกันความสงบ³⁸² มี 3 กรมใหญ่ 1 สำนักงานว่าการ 6 กรม 3 กองบัญชาการ และ 1 วิทยาการป้องกันสงบแห่งชาติคือ

1. กรมใหญ่การเมืองป้องกันความสงบ
2. กรมใหญ่ป้องกันความสงบ
3. กรมใหญ่ตำรวจ
4. สำนักงานกระทรวงป้องกันความสงบ
5. กรมพลาธิการ
6. กรมสืบข่าว
7. กรมกำกับดูแลพลเมือง และ ปกส บ้าน
8. กรมสื่อสาร³⁸³

ป้องกันความสงบให้ดี 9.สร้างความสัมพันธ์ร่วมมือกับองค์กรที่เกี่ยวข้องต่างๆ ของประเทศเพื่อนมิตร และองค์กรสากลอื่นๆ ตามการตกลงอนุมัติของรัฐบาล 10.ปฏิบัติหน้าที่อื่นๆ ที่ได้กำหนดไว้ในกฎหมาย และตามการมอบหมายของรัฐบาล

³⁸¹ คำสั่งว่าด้วยการและการดำเนินงานของกระทรวงป้องกันความสงบ เลขที่ 79/นย นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 27 กุมภาพันธ์ 2007

มาตรา 2

³⁸² คำสั่งว่าด้วยการและการดำเนินงานของกระทรวงป้องกันความสงบ เลขที่ 79/นย นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 27 กุมภาพันธ์ 2007

อิงตาม รัฐธรรมนูญแห่งสปป.ลาว

อิงตาม กฎหมายว่าด้วยรัฐบาลแห่งสปป.ลาว

อิงตาม การเสนอของคณะจัดตั้งศูนย์กลางพรรค ฉบับเลขที่ 078/คจสพ , ลงวันที่ 26 กุมภาพันธ์ 2007

³⁸³ คำสั่งว่าด้วยการกำกับดูแลข้อมูลข่าวสารผ่านอินเทอร์เน็ต ปี 2014 อิงตามกฎหมายว่าด้วยรัฐบาล แห่งสปป.ลาว อิงตาม. กฎหมายว่าด้วยโทรคมนาคม 2011 อิงตามหนังสือเสนอของรัฐมนตรี ว่าการกระทรวงไปรษณีย์ โทรคมนาคมและการสื่อสาร ฉบับ เลขที่ 1760 / ปทส ลงวันที่ 12 กรกฎาคม 2014 คำสั่งฉบับนี้กำหนดหลักการ ระเบียบการ มาตรการ ในการกำกับดูแลข้อมูล

9. กรมตรวจสอบ – ตรวจการ
10. กรมค้นคว้าประวัติศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ป้องกันความสงบ
11. กองบัญชาการป้องกันศูนย์กลาง
12. กองบัญชาการที่ตั้ง
13. กองบัญชาการป้องกันที่ตั้ง
14. วิทยาการป้องกันความสงบแห่งชาติ

นอกจากองค์การรัฐ (หน่วยงานรัฐบาล) แล้ว สปป.ลาว มีระบบการปกครองโดยมีพรรคการเมืองเพียงพรรคเดียวคือ พรรคประชาชนปฏิวัติลาว (Lao People's Revolutionary Party : LPRP) เป็นพรรคการเมืองที่เป็นแกนนำและเป็นองค์การสูงสุดโดยมีการประชุมใหญ่อย่างน้อย 2 ครั้งต่อปี โดยดำเนินการและปฏิบัติงานภายใต้กฎระเบียบของพรรคประชาชนปฏิวัติลาว มีคณะบริหารงานศูนย์กลางพรรค (กรมการเมืองศูนย์กลางพรรค : Politburo) เป็นแกนนำหลักซึ่งมาจากการเลือกตั้งของสมาชิกพรรคในแต่ละชั้นและมีบทบาทในการดำเนินงานในคณะบริหารงานของพรรค- รัฐ³⁸⁴ สปป.ลาวมีการเลือกตั้งโดยมีพรรคการเมืองเดียว โดยมีสภาเดียวคือ สภาแห่งชาติทำหน้าที่ด้านบริหาร นิติบัญญัติ และตุลาการ ดูแลอนุมัติงบประมาณ การออก และแก้ไขกฎหมาย ตลอดจนการทำงานของรัฐบาล โดยมีประธานประเทศ ซึ่งเป็นหัวหน้าพรรค LPRP เป็นผู้นำประเทศ และมีนายกรัฐมนตรี ทำหน้าที่หัวหน้าคณะรัฐบาลมีวาระการดำรงตำแหน่งครั้งละ 5 ปี ที่มาของสมาชิกสภาแห่งชาติมาจากการเลือกตั้ง³⁸⁵ เนื่องจากมีพรรคการเมืองแบบพรรคเดียว พรรคประชาชนปฏิวัติลาวจึงส่งสมาชิกพรรคฯ เป็นผู้สมัครรับเลือกตั้งโดยวิธีการเสนอรายชื่อและการจัดเรียงลำดับของผู้สมัครรับเลือกตั้ง³⁸⁶ ซึ่งส่วนใหญ่แล้วผู้ที่ได้รับการเลือกตั้งจะเป็นสมาชิกสภาแห่งชาติและถูกแต่งตั้งให้เป็นประธานประเทศ³⁸⁷ ประธานประเทศแต่งตั้งนายกรัฐมนตรี และคณะรัฐบาล³⁸⁸ โดยมีการรับรองโดยสภาแห่งชาติ

ข่าวสารผ่านอินเทอร์เน็ต เพื่อรับรองความมั่นคงของชาติ ความสงบ ความเป็นระเบียบเรียบร้อยของสังคม

³⁸⁴ กฎระเบียบของพรรคประชาชนปฏิวัติลาว ครั้งที่ 9 มาตรา 9

³⁸⁵ กฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งสมาชิกสภาแห่งชาติ เลขที่ 05/สพช นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 15 ธันวาคม 2010

³⁸⁶ กฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งสมาชิกสภาแห่งชาติ เลขที่ 05/สพช นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 15 ธันวาคม 2010 มาตรา 13 (ปรับปรุง)

³⁸⁷ ประธานประเทศเป็นประมุขแห่งสาธารณรัฐ ประชาธิปไตยประชาชนลาว เป็นผู้แทนให้ประชาชนลาว บรรดาเผ่าต่างๆ ทั้งภายในและต่างประเทศ ซึ่งผ่านการเลือกตั้งจากสภาแห่งชาติ โดยได้รับคะแนนเสียงอย่างน้อย 2/3 ของจำนวนสมาชิกสภาแห่งชาติ ที่เข้าร่วมการประชุม ประธานประเทศมีวาระ 5 ปี ปัจจุบัน คือ ท่านจุมมาลี ไชยะสอน เป็นประธานประเทศ รัฐ รัฐประชาธิปไตยประชาชนประกอบไปด้วย 3 อำนาจ คือ สภาแห่งชาติคือตัวแทนแห่งสิทธิอำนาจ และผลประโยชน์ของประชาชนบรรดาเผ่า เป็นองค์การอำนาจแห่งรัฐ และเป็นองค์การนิติบัญญัติที่มีสิทธิติดลง ปัญหาพื้นฐาน ของประเทศชาติ ติดตาม ตรวจสอบ การดำเนินงาน ขององค์การบริหาร ศาลประชาชน และองค์การอัยการประชาชน การสร้างและปรับปรุงกฎหมาย (ปัจจุบัน มีทั้งสิ้น 108 ฉบับ) สภาแห่งชาติมีวาระ 5 ปี ปัจจุบันคือสภาแห่งชาติชุดที่ 6 โดยมี ท่านนางปานี ยาทอตู เป็นประธาน รัฐบาลเป็นองค์การบริหารแห่งรัฐ รัฐบาลเป็นเอกภาพเดียวกัน หน้าที่ ของรัฐในทุกด้าน การเมือง เศรษฐกิจ วัฒนธรรม – สังคม ป้องกันชาติ – ป้องกันความสงบ และการต่างประเทศ รัฐบาลประกอบด้วย นายกรัฐมนตรี รอง

กรมการเมืองศูนย์กลางพรรค มาจากการเลือกตั้งจากสมาชิกพรรคประชาชนปฏิวัติลาว³⁸⁹ โดยมีหน่วยคณะพรรคเป็นผู้พิจารณาผู้สมัครเข้าเป็นสมาชิกพรรคฯ ในแต่ละชั้น (ตั้งแต่ชั้นรากฐานจนถึงชั้นศูนย์กลาง) โดยมีการกำหนดคุณสมบัติตามลำดับ³⁹⁰ โดยมีการดำเนินงานตามหลักการรวมศูนย์ประชาธิปไตยประชาชน³⁹¹ โดยมีการกำหนดให้องค์การชั้นใดมีหน้าที่ประชุมใหญ่เลือกผู้แทนในชั้นของตน และมีการจัดกองประชุมใหญ่ทั่วประเทศโดยมีผู้แทนของกองประชุมสมาชิกในชั้นนั้นๆ โดยแบ่งออกเป็นชั้นต่างๆ ได้ดังต่อไปนี้

1. ชั้นศูนย์กลาง³⁹² ประกอบไปด้วย

คณะบริหารงานศูนย์กลางพรรค กรมการเมืองศูนย์กลางพรรค และนอกจากนี้ยังมีงานบริหารงานช่วยที่เรียกว่า “ องค์กรคณะเสนาธิการของศูนย์กลางพรรค ” คือ สำนักงานว่าการศูนย์กลางพรรค คณะจัดตั้งศูนย์กลางพรรค คณะโฆษณาอบรมศูนย์กลางพรรค คณะตรวจสอบศูนย์กลางพรรค คณะความสัมพันธ์กับต่างประเทศของศูนย์กลางพรรค และสถาบันการเมือง – การปกครองแห่งชาติ โดยมีการกำหนดสิทธิ และหน้าที่ของกรมการเมือง เสนาธิการใหญ่ และคณะเสนาธิการศูนย์กลางพรรค เป็นผู้แทนบริหารงานตามนโยบายของพรรค และรัฐ³⁹³ จากการประชุมใหญ่ทำให้เกิดนโยบายของรัฐในด้านต่างๆ เพื่อให้มีการบริหารงานภาครัฐตามแนวทางนโยบายที่กองประชุมใหญ่ผู้แทนทั่วประเทศได้วางไว้

นายกรัฐมนตรี รัฐมนตรี หัวหน้าองค์กรเทียบเท่ากระทรวง มีวาระเท่ากับสภาแห่งชาติ ปัจจุบัน คือท่าน ทองสิงห์ ทำมะวง เป็นนายกรัฐมนตรี โดยได้รับการแต่งตั้งจากประธานประเทศ ภายหลังสภาแห่งชาติได้รับรองแล้ว (เว็บไซต์ จาก ข่าวสารเมืองลาว KPL : Lao News Agency) <http://www.kpl.gov.la/Default.aspx>

³⁸⁸ สมาชิกสภาแห่งชาติ อาจมิใช่เป็นสมาชิกพรรคประชาชนปฏิวัติลาว ก็ได้และอาจได้รับการแต่งตั้งเป็นคณะรัฐบาลได้ ซึ่งเคยมีสมาชิกสภาที่มีได้มาจากผู้แทนสมาชิกพรรค แต่ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นคณะรัฐบาล แต่มีโอกาสน้อยมา (เกิดขึ้นในสมัยการประชุมกองประชุมใหญ่ครั้งที่ 6) ซึ่งในปัจจุบันสมาชิกสภาแห่งชาติ จะเป็นสมาชิกพรรคประชาชนปฏิวัติลาวเสมอ

³⁸⁹ กฎระเบียบของพรรคประชาชนปฏิวัติลาว ครั้งที่ 9 มาตรา 1 และ มาตรา 2

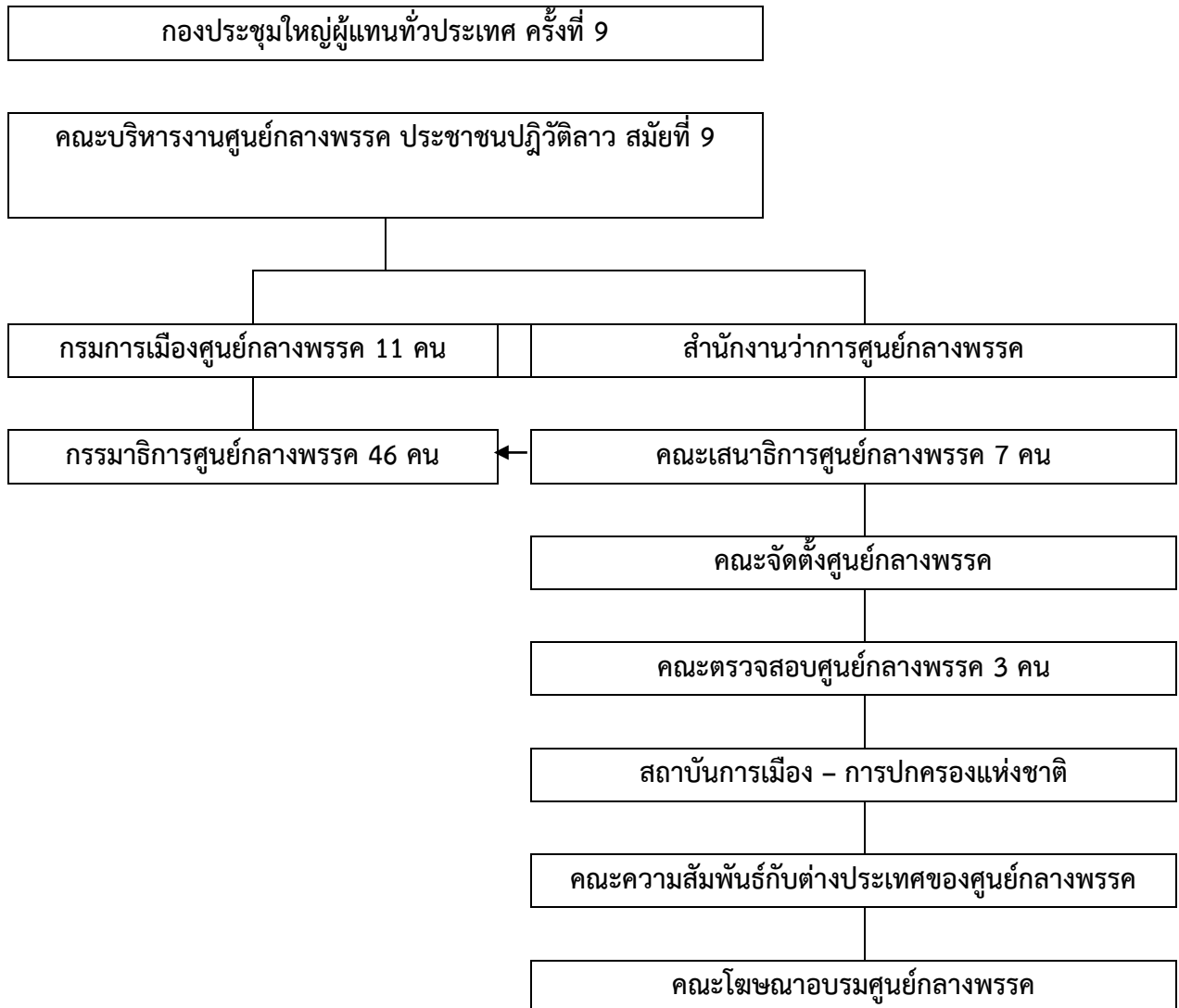
³⁹⁰ กฎระเบียบของพรรคประชาชนปฏิวัติลาว ครั้งที่ 9 มาตรา 11

³⁹¹ กฎระเบียบของพรรคประชาชนปฏิวัติลาว ครั้งที่ 9 มาตรา 8

³⁹² กฎระเบียบของพรรคประชาชนปฏิวัติลาว ครั้งที่ 9 มาตรา 13 – มาตรา 16

³⁹³ กฎระเบียบของพรรคประชาชนปฏิวัติลาว ครั้งที่ 9 มาตรา 17

ตาราง 1



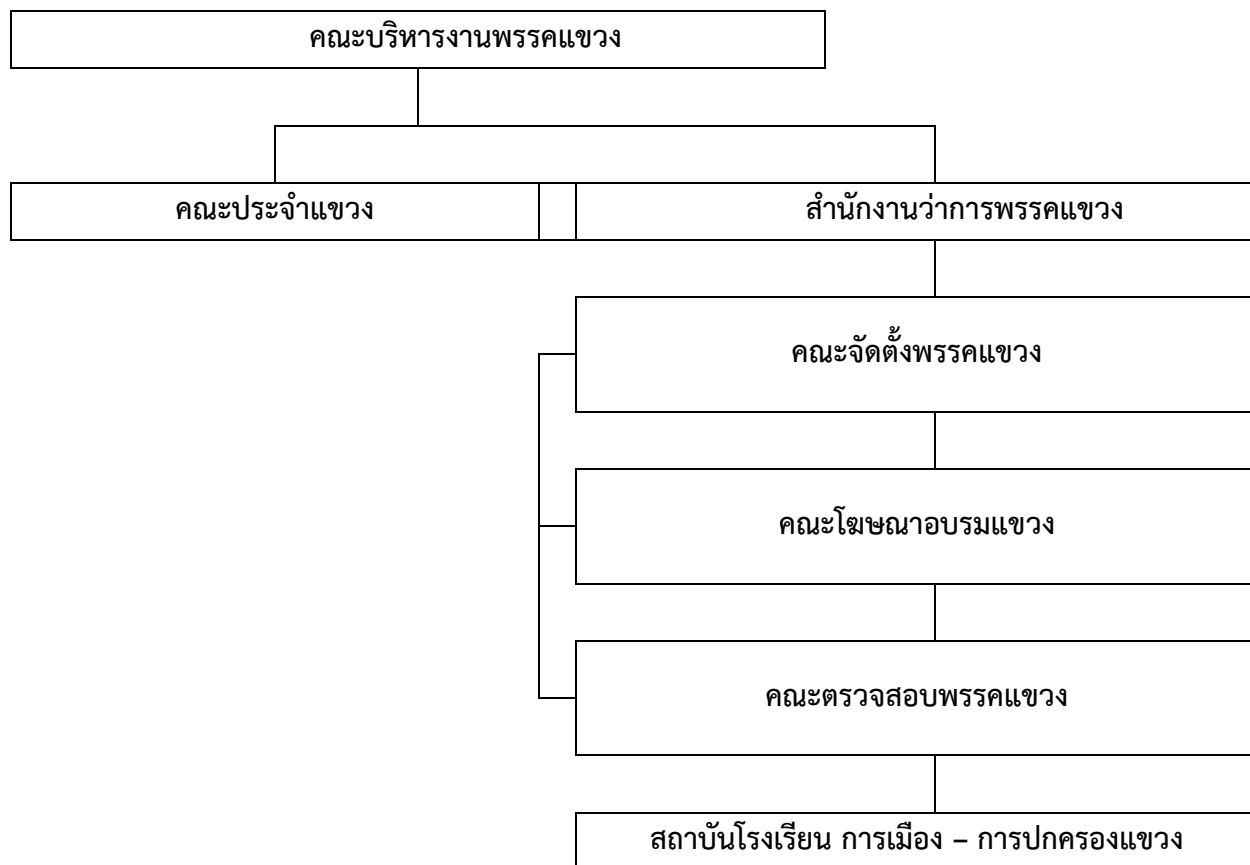
2. ชั้นแขวง และนครหลวง ประกอบไปด้วย

คณะกรรมการพรรคแขวง คณะประจำแขวง และนอกจากนั้นยังมีงานบริหารงานช่วย คือ สำนักงานว่าการพรรคแขวง คณะจัดตั้งพรรคแขวง คณะโฆษณอบรมแขวง คณะตรวจสอบพรรคแขวงและสถาบันโรงเรียนการเมือง - การปกครองแขวงโดยกำหนดหน้าที่เกี่ยวข้องกับการบริหารงานของพรรค³⁹⁴ โดยกำหนดให้มีการประชุมใหญ่ผู้แทนขององค์กรพรรค นคร เมือง และเทศบาล มีวาระ การประชุม 5 ปีต่อ 1 ครั้งการประชุม³⁹⁵

³⁹⁴ กฎระเบียบของพรรคประชาชนปฏิวัติลาว ครั้งที่ 9 มาตรา 21

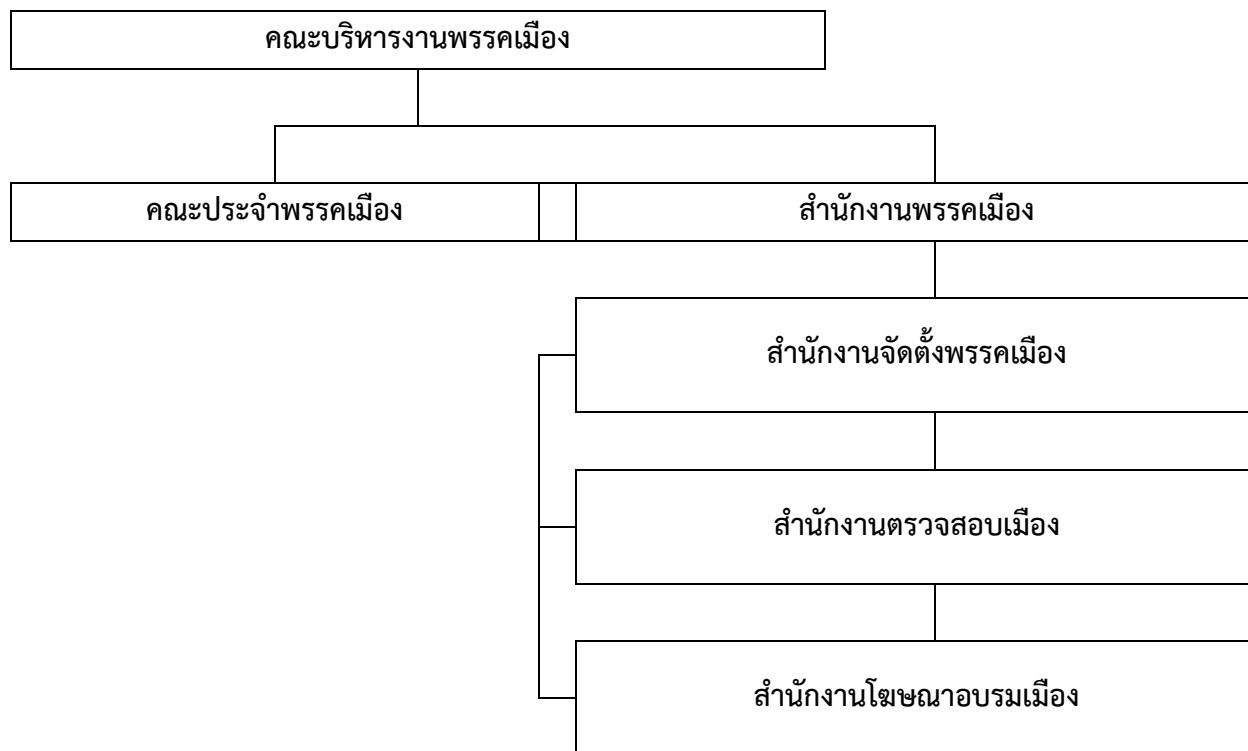
³⁹⁵ กฎระเบียบของพรรคประชาชนปฏิวัติลาว ครั้งที่ 9 มาตรา 18

ตาราง 2



3. **ชั้นเมือง** ประกอบไปด้วย คณะบริหารงานพรรคเมือง คณะประจำพรรคเมือง และนอกนี่ยังมีองค์การช่วยงานของคณะพรรคเมือง คือ สำนักงานพรรคเมือง สำนักงานจัดตั้งพรรคเมือง สำนักงานตรวจสอบเมือง และสำนักงานโฆษณาอบรมเมือง การปกครองชั้นเมืองอยู่ในส่วนท้องถิ่นและดำเนินการอยู่ในส่วนของคณะกรรมการพรรคแขวง นคร เมือง และเทศบาล

ตาราง 3

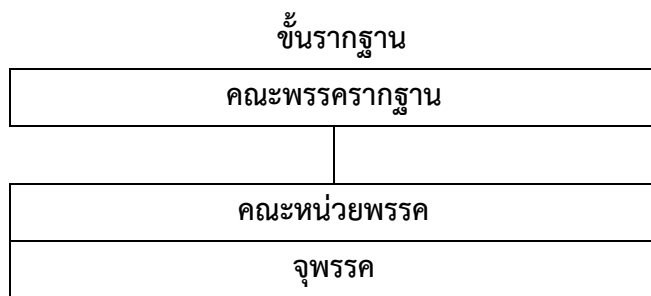


4. **ขั้นรากฐาน**³⁹⁶ การจัดตั้งขั้นรากฐานพรรค ประกอบด้วย คณะพรรครากฐาน หน่วยพรรครากฐาน และหน่วยพรรคที่ขึ้นกับคณะพรรครากฐานซึ่งจัดตั้งขึ้นตามบ้าน หรือกลุ่มบ้าน สำนักงานชั้นต่างๆ โรงเรียน โรงพยาบาล หน่วยงานวิชาการ หน่วยงานเศรษฐกิจ กรมกองรากฐานในกองกำลังประกอบอาวุธ และหัวหน่วยรากฐาน อื่นๆ ที่มีสมาชิกพรรคสมบูรณ์ตั้งแต่ 3 คนขึ้นไป ให้จัดตั้งเป็นรากฐานพรรคหนึ่ง (หากไม่ครบ 3 คนขึ้นไป กำหนดให้คณะพรรครากฐานผู้บังคับบัญชาเป็นผู้บรรจุ) เช่น คณะนิติศาสตร์ สหพันธ์แม่หญิง³⁹⁷ ผู้แทนจากภาคงานลูกจ้างในแต่ละหน่วยงาน ฯลฯ โดยมีการเลือกผู้แทนเข้าเป็นตัวแทนในชั้นคณะพรรค และคัดเลือกจากหลายคณะพรรค (เช่น คณะนิติศาสตร์ คณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะบริหารธุรกิจ เป็นตัวแทนของคณะหน่วยพรรค ได้รับการคัดเลือกในระดับมหาวิทยาลัย เรียกว่าคณะพรรครากฐาน เป็นต้น ส่วนจุพรรค หมายถึง สมาชิกพรรคสมบูรณ์ที่อยู่ในหน่วยพรรค เช่น ข้าราชการหรือพนักงานของรัฐ ที่เป็นสมาชิกพรรคที่บรรจุในตำแหน่งหน่วยพรรค

³⁹⁶ กฎระเบียบของพรรคประชาชนปฏิวัติลาว ครั้งที่ 9 มาตรา 23

³⁹⁷ สหพันธ์แม่หญิงเป็นองค์กรมหาชน องค์กรหนึ่งในโครงสร้างรัฐ ตามกฎหมายว่าด้วยการพัฒนาและปกป้องแม่หญิง เลขที่ 08/สปช ลงวันที่ 22 ตุลาคม 2004

ตาราง 4



ตารางรวมโครงสร้างหน่วยงานของสปป.ลาวตามรัฐธรรมนูญ

บทที่ 5

บทสรุป

สรุปภาพรวมของการวิจัย

บทที่ 1 อธิบายแนวความคิด และปรัชญาเบื้องต้นที่ถือเป็นต้นกำเนิดระบบกฎหมายของสปป.ลาวซึ่งสรุปได้ว่า ภายหลังจากสปป.ลาวได้รับเอกราชจากการปลดปล่อยของประเทศฝรั่งเศส พัฒนาการและการเปลี่ยนแปลงด้านสังคมและวัฒนธรรมของลาวเป็นการเปลี่ยนแปลงระบบการเมืองและการปกครอง จากประเทศที่อยู่ภายใต้การปกครองของประเทศอื่นมาเป็นประเทศที่มีอำนาจอธิปไตยเป็นของตัวเอง ภายหลังจากที่สถาปนาเป็นประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวแล้ว สปป.ลาวได้จัดระเบียบบริหารรัฐบนเส้นทางของประเทศสังคมนิยมภายใต้กฎเกณฑ์ของรัฐธรรมนูญฉบับใหม่ที่ประกาศใช้ในปี 1991 โดยประกาศให้รัฐธรรมนูญฉบับดังกล่าวเป็นรัฐธรรมนูญของระบอบประชาธิปไตยประชาชนซึ่งเป็นรัฐประชาธิปไตยแตกต่างไปจากรัฐประชาธิปไตยแบบเสรีนิยมที่ยกย่องประชาชนในภารกิจต่อสู้ปลดปล่อยชาติเป็นหลักการสำคัญสูงสุด มีบทบัญญัติว่าด้วยการปกป้องรักษา และพัฒนาประเทศชาติในด้านการเมือง ด้านเศรษฐกิจ และด้านสังคมวัฒนธรรมการป้องกันชาติ รักษาความสงบกำหนดสิทธิและหน้าที่พื้นฐานของพลเมืองและวางระบบการจัดตั้ง “กวงจักรรัฐ (กฎแห่งอำนาจรัฐ)”³⁹⁸ ที่มีขึ้นเพื่อให้บรรลุผลของการเปลี่ยนแปลงเข้าสู่อุดมการณ์มาร์กซิสต์ เลนินนิสต์ แต่ในรอบสิบปีหลังประเทศได้รับแนวทางด้านสังคมและวัฒนธรรม ด้านการเมืองและความมั่นคงจากโลกเสรีมากขึ้นและมีหลักฐานที่ชี้ให้เห็นว่าโครงสร้างพื้นฐานทางกฎหมายของ สปป.ลาวนั้นมีแนวโน้มที่จะคล้อยตามการเปลี่ยนแปลงของประเทศกำลังพัฒนาแบบเศรษฐกิจการตลาดโดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อสปป.ลาวได้เตรียมการเพื่อเข้าสู่ประชาคมอาเซียนในปลายปี 2515

บทนี้ชี้ให้เห็นถึงขบวนการนิติบัญญัติหรือที่เรียกในภาษาลาวว่า การสร้างนิติกรรม กฎหมายของสปป.ลาวนั้นมีทั้งหลักการและกระบวนการที่สลับซับซ้อนอยู่บ้างเพราะต้องดำเนินการให้สอดคล้องกับแนวทางนโยบาย รัฐธรรมนูญ กฎหมาย สภาพความเป็นจริงทางด้านเศรษฐกิจสังคม สนธิสัญญาและสัญญาสากลที่ สปป.ลาวเป็นภาคีตลอดจนการพิจารณาถึงขอบเขตอำนาจหรือสิทธิขององค์กรที่มีสิทธิออกนิติกรรม (องค์กรที่มีอำนาจสร้างนิติกรรม) แผนการณ์ที่มีอยู่และต้องปฏิบัติตามขั้นตอนที่กำหนดเป็นมาตรฐานว่าด้วยการนิติบัญญัติ (ขบวนการการสร้างและปรับปรุงนิติกรรม)

นอกจากนั้นยังต้องประกันความโปร่งใสต้องเปิดเผยต้องมีการประสานกับภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง เสริมสร้างประชาธิปไตยและรับความคิดเห็นของประชาชน ประกันอัตลักษณ์ของชาติมีความเป็นวิทยาศาสตร์ และความเป็นมหาชน

กระบวนการทางนิติบัญญัติ (การสร้างนิติกรรม) มีลำดับขั้นตอนที่เป็นมาตรฐานอยู่หกขั้นตอนคือ

1. ต้องจัดทำแผนว่าด้วยการนิติบัญญัติสำหรับเรื่องนั้น (แผนการณ์สร้าง)

³⁹⁸ หมายถึงกระบวนการและวงจรการใช้อำนาจรัฐ อันประกอบไปด้วย สภาแห่งชาติ ประธานประเทศและรัฐบาล

2. ต้องจัดทำร่างโดยผู้ที่มีอำนาจ (สร้างร่างกฎหมาย)
3. ต้องให้กระทรวงยุติธรรมตรวจตราความสอดคล้องของการร่างกฎหมาย
4. ต้องให้รัฐบาลพิจารณาร่างกฎหมาย
5. ต้องให้สภาแห่งชาติ พิจารณาและรับรองร่างกฎหมาย
6. ต้องให้ประธานประเทศประกาศใช้กฎหมาย

โดยสรุปแล้วการวิจัยนี้พบว่าการนิติบัญญัติ ใน สปป.ลาวนั้น มีขบวนการบัญญัติกฎหมายที่มีหลักการชัดเจนเพื่อให้สอดคล้องกับแนวทางนโยบายรัฐธรรมนูญ กฎหมายสภาพความเป็นจริงทางด้านเศรษฐกิจสังคม อีกทั้งต้องบัญญัติให้สอดคล้องกับสนธิสัญญาและสัญญาสากลที่ สปป.ลาวเป็นภาคีต้องอยู่บนขอบเขตอำนาจขององค์กรที่มีอำนาจออกนิติกรรมนั้น ๆ ต้องมีแผนการและวิธีปฏิบัติประกันความโปร่งใส และเปิดเผยโดยมีการประสานกับภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง เพื่อขยายฐานประชาธิปไตย และเพื่อรับความคิดเห็นของประชาชน มีการตรวจตราความสอดคล้องของการร่างกฎหมายโดยกระทรวงยุติธรรม สำหรับการพิจารณาร่างกฎหมายโดยรัฐบาลนั้น รัฐบาลพิจารณาร่างกฎหมายในกองประชุมรัฐบาล(ค.ร.ม.) เมื่อมีมติรับรองแล้วก็นำเสนอ ต่อคณะประจำสภาแห่งชาติ เพื่อพิจารณาและรับรองร่างกฎหมาย โดยประธานประเทศลงนามประกาศใช้กฎหมาย

สปป. ลาวยังแบ่งกฎหมายเป็น 2 ประเภทคือ เป็น ”นิติกรรม”(การนิติบัญญัติ)ที่มีผลบังคับทั่วไป และนิติกรรมเฉพาะ สนธิสัญญาสากลเป็น ”นิติกรรม” ตามบทบัญญัติของนิติกรรมเฉพาะ

ส่วนบทบัญญัติที่มีศักดิ์เป็นกฎหมายนั้นที่มีลำดับสูงสุดได้แก่รัฐธรรมนูญและระดับต่ำสุดคือกฎระเบียบของหมู่บ้าน

บทที่ 2 ได้วิจัยบทบัญญัติกฎหมายของ สปป.ลาวที่เกี่ยวข้องกับสังคม วัฒนธรรม การเมือง และความมั่นคง การวิจัยเริ่มที่กฎหมายว่าด้วยการศึกษาในลำดับแรก ต่อมาในหัวข้อที่สองเป็นการวิจัยกฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองความปลอดภัยในการทำงานและส่งเสริมศักยภาพแรงงาน โดยศึกษากฎหมายเกี่ยวกับแรงงาน กฎหมายว่าด้วยประกันสังคมและกฎหมายว่าด้วยเงินทดแทน กฎหมายความปลอดภัย อาชีวอนามัย สภาพแวดล้อมในการทำงาน กฎหมายส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงาน สตรี เด็ก ผู้สูงอายุและคนพิการรวมไปถึง กฎหมายคุ้มครองแรงงานข้ามชาติ หัวข้อวิจัยที่สามของบทนี้ เป็นเรื่องว่าด้วยกฎหมายเกี่ยวกับการสาธารณสุข สวัสดิการสังคมและการคุ้มครองคุณภาพชีวิตซึ่งเป็นเรื่องของกฎหมายต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการสาธารณสุข เรื่องโรคติดต่อ เรื่องการควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ยาสูบ อาหารและยา และผลิตภัณฑ์ทางการแพทย์ กฎหมายยาเสพติดและการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดตลอดจนเครื่องสำอาง ในลำดับต่อมา หัวข้อวิจัยที่สี่เกี่ยวข้องกับกฎหมายเกี่ยวกับสวัสดิการสังคมประกอบไปด้วยกฎหมายคุ้มครองเด็กและสตรี กฎหมายเกี่ยวกับสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุและส่งเสริมคุณภาพชีวิตคนพิการ กฎหมายป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย กฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้บริโภค กฎหมายป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ การค้าประเวณี หัวข้อที่ห้า วิจัย กฎหมายเกี่ยวกับการส่งเสริมวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และการสื่อสาร มีกฎหมายเกี่ยวกับการส่งเสริมวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและกฎหมายเกี่ยวกับการสื่อสาร หัวข้อที่หก ตรวจสอบกฎหมายเกี่ยวกับทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม พบว่ามีกฎหมายที่เกี่ยวข้องอยู่หลายฉบับ ได้แก่ กฎหมายการคุ้มครองการรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม (การคุ้มครองสิ่งแวดล้อม การควบคุมมลพิษ) กฎหมาย

ทรัพยากรธรรมชาติ (ป่าไม้ สัตว์ป่า สัตว์น้ำ น้ำ และดิน) กฎหมายว่าด้วยการเวนคืนที่ดิน การปฏิรูปที่ดิน การจัดรูปที่ดิน การผังเมืองและการเกษตร กฎหมายควบคุมขยะและขยะอันตรายข้ามแดน กฎหมายว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ หัวข้อสุดท้ายในบทนี้ เป็นเรื่องเกี่ยวกับกฎหมายเกี่ยวกับการส่งเสริมและรักษาวัฒนธรรมและวิถีชีวิตซึ่งมีกฎหมายที่เกี่ยวข้องสามฉบับได้แก่กฎหมายว่าด้วยมรดกทางวัฒนธรรม กฎหมายว่าด้วยโบราณสถานและโบราณวัตถุและกฎหมายเกี่ยวกับซากดึกดำบรรพ์ กฎหมายเกี่ยวกับศิลปหัตถกรรม และกฎหมายภูมิปัญญาท้องถิ่น

ผลการวิจัยในบทนี้พบว่า ที่น่าสนใจมากคือกรณีกฎหมายเกี่ยวกับการศึกษา กฎหมายเกี่ยวกับการศึกษาในยุคใหม่ของ สปป. ลาวนั้นเป็นกฎหมายที่สร้างขึ้นใหม่ให้สอดคล้องกับนโยบายและแผนด้านการศึกษาของประเทศในยุคของการเปลี่ยนแปลง คศ.2003 – 2015 โดยที่สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวได้มีนโยบายด้านการศึกษาที่เน้นให้ประชาชนทุกคนในประเทศได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐาน โดยมีเป้าหมายการจัดการการศึกษาตามแผนปฏิบัติงานแห่งชาติ การศึกษาเพื่อทุกคน ให้สำเร็จใน ปี คศ. 2015 จึงได้บัญญัติกฎหมายว่าด้วยการศึกษา(Law on Education 2007)³⁹⁹ ไว้เป็นกฎหมายกลางทางการศึกษาได้กำหนดหลักการของการศึกษาของประชาชนของสปป.ลาว โดยมีพื้นฐานว่า การศึกษาต้องดำเนินไปตามทิศสังคมนิยม มีลักษณะเฉพาะความเป็นชาตินิยม วิทยาศาสตร์ และความทันสมัย การศึกษาสามัญ ต้องเกี่ยวข้องกับการอาชีวศึกษา การศึกษาสายสามัญ (ในระบบโรงเรียน) ต้องควบคู่ไปกับการศึกษาอบรมของครอบครัว สังคม และ การศึกษานอกโรงเรียน ยิ่งไปกว่านั้น รัฐต้องรับประกันการศึกษาโดยกำหนดให้ภาค ภาครัฐต้องสัมพันธ์กับภาคปฏิบัติ การเรียนต้องควบคู่กับการปฏิบัติที่แท้จริง การศึกษาต้องสัมพันธ์กับตลาดแรงงาน ต้องตอบสนองความต้องการของการพัฒนาเศรษฐกิจ – สังคม ในแต่ละระยะและการศึกษาแห่งชาติต้องสอดคล้องกับการศึกษาภาคส่วนภายในประเทศและสากล

กฎหมายว่าด้วยการศึกษา ปี 2007 ได้กำหนดให้มีระบบการศึกษาแห่งชาติ ประกอบไปด้วยระบบการศึกษาในโรงเรียนและการศึกษานอกโรงเรียน โดยให้ควบคู่ไปในทุกชั้น ทุกชั้นการศึกษาโดยมีเนื้อหาสาระในหลักสูตรและให้มีฐานะเท่าเทียมกัน⁴⁰⁰ ระบบการศึกษาแห่งชาติกำหนดให้แบ่งเป็นชั้นและชั้นเรียนต่างๆ เริ่มตั้งแต่การศึกษาก่อนวัยเรียนถึงการศึกษาชั้นสูง

ระบบการศึกษาในโรงเรียนประกอบไปด้วยสี่ขั้นตอนตามลำดับดังนี้

1. การศึกษาก่อนวัยเรียน⁴⁰¹
2. สามัญศึกษา⁴⁰² (ประกอบด้วย ประถมศึกษา⁴⁰³ มัธยมศึกษาตอนต้น มัธยมศึกษาตอนปลาย⁴⁰⁴)

³⁹⁹ เลขที่ 04/สพข นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 3 กรกฎาคม 2007

⁴⁰⁰ Law on Education 2007 มาตรา 9

⁴⁰¹ Law on Education 2007 มาตรา 14

⁴⁰² Law on Education 2007 มาตรา 16

⁴⁰³ Law on Education 2007 มาตรา 17 ประถมศึกษา

⁴⁰⁴ Law on Education 2007 มาตรา 18

3. อาชีวศึกษา⁴⁰⁵ (ประกอบด้วย วิชาซีพีขั้นต้น⁴⁰⁶ วิชาซีพีชั้นกลาง⁴⁰⁷ และวิชาซีพีขั้นสูง⁴⁰⁸)
4. การศึกษาขั้นสูง⁴⁰⁹ (ประกอบด้วย อนุปริญญา ปริญญาตรี หลังปริญญาตรี ปริญญาโทและปริญญาเอก⁴¹⁰)

การศึกษานอกโรงเรียนมีเนื้อหาและชั้นเรียนเหมือนกับการศึกษาในโรงเรียนแต่ต่างจากการศึกษาในโรงเรียนในเรื่องวิธีการเวลาและรูปแบบการจัดการเรียน – การสอน

สำหรับการศึกษาตามอัธยาศัยนั้นคือรูปแบบหนึ่งของการศึกษานอกโรงเรียนซึ่งมีเนื้อหาเชิงกว้าง และไม่จำกัดขอบเขต ทั้งด้านเวลาการเรียน การค้นคว้าด้วยตนเองให้ประกอบด้วยหลายวิธีการโดยรวมถึงการศึกษผ่านสื่อต่างๆ ที่สามารถดำเนินการได้ซึ่งไม่จำกัดเวลาเนื้อหาและสถานที่เรียน⁴¹¹ การกำหนดเวลาเรียนของการศึกษาทุกชั้น ทุกชั้น ต้องสอดคล้องกับวัตถุประสงค์เนื้อหาและคุณภาพของการศึกษาซึ่งรัฐบาลเป็นผู้กำหนด ตามการเสนอของกระทรวงศึกษาธิการ⁴¹² โดยสรุปแล้ว รัฐธรรมนูญ 1991 และฉบับแก้ไขในปี 2003⁴¹³ ถือเป็นแม่บทของกฎหมายการศึกษา ได้กำหนดให้รัฐมีส่วนสำคัญในการจัดให้มีการศึกษาแก่ประชาชนของสปป.ลาวและมีกฎหมายลำดับรองที่กำหนดการศึกษาภาคบังคับขั้นพื้นฐานโดยเรียงตามลำดับตั้งแต่การศึกษาพื้นฐานจนถึงการศึกษาขั้นสูงสุด

สำหรับกฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองความปลอดภัยในการทำงานและส่งเสริมศักยภาพแรงงานนั้นกฎหมายเกี่ยวกับแรงงานเป็น กฎหมายลำดับแรกในเรื่องนี้และมีหลักฐานสนับสนุนว่า การคุ้มครองแรงงานของสปป.ลาวนั้นเกิดขึ้นภายหลังได้มีการประกาศอิสรภาพและมีการประกาศใช้รัฐธรรมนูญฉบับแรก ปี 1991 ในการคุ้มครองแรงงานตามรัฐธรรมนูญได้มีบัญญัติให้พลเมืองลาวมีสิทธิในการทำงานการประกอบอาชีพที่ไม่

⁴⁰⁵ Law on Education 2007 มาตรา 19

⁴⁰⁶ Law on Education 2007 มาตรา 20 วิชาซีพี ขั้นต้น

⁴⁰⁷ Law on Education 2007 มาตรา 20 วิชาซีพี ชั้นกลาง

⁴⁰⁸ มาตรา 20 วิชาซีพีขั้นสูง

⁴⁰⁹ Law on Education 2007 มาตรา 21

⁴¹⁰ Law on Education 2007 มาตรา 22 โครงสร้างการศึกษาขั้นสูง

⁴¹¹ มาตรา 11

⁴¹² มาตรา 12

⁴¹³ มาตรา 19 บัญญัติเกี่ยวกับการศึกษา ,วัฒนธรรม วิทยาศาสตร์ให้ประชาชนได้รับความรู้ ความรักชาติ รักประชาธิปไตย โดยประชาชน , มีจิตสำนึกในชนชาติของตน และจิตวิญญาณความเป็นอิสระ โดยให้เน้นด้านการศึกษาภาคบังคับเป็นสำคัญ กำหนดให้มีโรงเรียนเอกชนตามแผนการศึกษาของรัฐ มาตรา 22 (รธน.ปี 2003) กำหนดให้รัฐใส่ใจปฏิบัตินโยบายพัฒนาการศึกษา ปฏิบัติระบอบการศึกษาขั้นประถมแบบบังคับ เพื่อสร้างคนลาวให้เป็นพลเมืองดี , มีคุณสมบัติ , ศีลธรรม, มีความรู้และความสามารถ รัฐและสังคมต้องพัฒนาการศึกษาแห่งชาติให้มีคุณภาพ สร้างโอกาสและเงื่อนไขให้ประชาชนได้รับการศึกษาอย่างทั่วถึงโดยเฉพาะประชาชนที่อยู่เขตห่างไกล ,บรรดาชนเผ่า, ผู้หญิง , เด็กและเยาวชน, และผู้ด้อยโอกาส. รัฐส่งเสริม และสนับสนุนให้เอกชนลงทุนในการพัฒนาการศึกษาแห่งชาติตามกฎหมาย และมาตรา 38 กำหนดให้พลเมืองลาว มีสิทธิได้รับการศึกษาร่ำเรียนยกระดับความก้าวหน้า

ขัดกฎหมาย⁴¹⁴ มีสิทธิ์ได้รับการพักผ่อน(หยุดงาน) ได้รับการรักษาเวลาเจ็บป่วย และได้รับการช่วยเหลือเวลาไม่สามารถทำงานได้ เช่น เสียอวัยวะ(พิการ) หรือทุพพลภาพ แก่ชรา และอื่นๆ และภายหลังจากการปรับปรุงรัฐธรรมนูญปี 2003 ได้บัญญัติเพิ่มเติมในเรื่องการพัฒนาฝีมือแรงงานและความมีวินัยของแรงงาน การส่งเสริมวิชาชีพ และการทำงานของประชาชน และการปกป้องสิทธิ์ประโยชน์ของแรงงาน⁴¹⁵

สปป.ลาว ได้บัญญัติกฎหมายว่าด้วยแรงงาน ฉบับแรกในปี 1994 (Law on Labour 1994) โดยกำหนดให้มีการคุ้มครองแรงงาน สัญญาแรงงาน การยกเลิกแรงงาน กำหนดเวลาทำงาน เวลาพักผ่อน แรงงานที่เป็นเพศหญิง และ เด็กที่มีการรับประกันค่าแรง มีประกันสังคมการปกป้องแรงงานที่เกิดอุบัติเหตุแรงงาน และ มาตรการลงโทษต่อผู้ละเมิดกฎหมายแรงงาน ต่อมาปี 2006 ได้มีการปรับปรุงเพิ่มเติมในเรื่องการพัฒนาฝีมือแรงงาน และให้สวัสดิการแก่ลูกจ้างตามกฎหมายว่าด้วยแรงงาน (ฉบับปรับปรุง)⁴¹⁶ การคุ้มครองแรงงานที่เกิดโรคภัยจากการประกอบงานอาชีพ การกำกับดูแล และการตรวจตราแรงงานรวม ทั้งกำหนดให้มีประกาศผลงานดีเด่นต่อผู้มีผลงานด้วย⁴¹⁷ ในปี 2013 สปป.ลาวได้ปรับปรุงกฎหมายแรงงานเป็นครั้งที่สาม ซึ่งเป็นการนำกฎหมายหลายฉบับมารวมกันเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพฝีมือแรงงาน ด้วยการสร้างระบบการพัฒนาฝีมือแรงงานซึ่งประกอบด้วย การสร้างหลักสูตรการพัฒนาฝีมือแรงงาน การจัดหางาน การปกป้องแรงงาน ว่าด้วยเรื่องความปลอดภัยและสุขภาพของแรงงาน เพื่อรองรับการเป็นอุตสาหกรรมทันสมัยทำให้ลูกจ้างได้รับการปกป้องผลประโยชน์และมีการดำรงชีวิตที่ดีขึ้น

กฎหมายฉบับนี้ได้ใช้บังคับสำหรับลูกจ้าง นายจ้างทั้งในระบบและนอกระบบหน่วยแรงงาน ลูกจ้างลาว ที่ทำงาน ณ ต่างประเทศและลูกจ้างงานต่างประเทศ ที่ทำงานอยู่สปป.ลาว แต่ไม่ใช่บังคับกับพนักงาน – ข้าราชการ ทหาร ตำรวจ ที่ทำงานในองค์กรพรรค รัฐ แนวลาวสร้างชาติและองค์การมหาชน และสำหรับลูกจ้างในครัวเรือนต้องดำเนินการตามสัญญาระหว่างนายจ้างกับลูกจ้างซึ่งมีระเบียบการเฉพาะ⁴¹⁸

กฎหมายเกี่ยวกับการสาธารณสุข เป็นหัวข้อวิจัยที่สำคัญสำหรับบทนี้เพราะเป็นหมวดกฎหมายที่ยืนยันความมั่นคงทางสาธารณสุขของประเทศ สปป.ลาวมีกฎหมายการสาธารณสุข (กฎหมายสาธารณสุขกฎหมายหลักประกันสุขภาพและการเสริมสร้างสุขภาพและและกฎหมายเกี่ยวกับการรักษาพยาบาล) กฎหมายเกี่ยวกับโรคติดต่อ กฎหมายเกี่ยวกับควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และยาสูบกฎหมายอาหารและยา และผลิตภัณฑ์ทางการแพทย์ กฎหมายยาเสพติดและป้องกันและปราบปรามยาเสพติด กฎหมายเครื่องสำอาง

สำหรับกฎหมายเกี่ยวกับสวัสดิการสังคมนั้น สปป. ลาวมีกฎหมายคุ้มครองเด็ก สตรี ผู้สูงอายุและส่งเสริมคุณภาพชีวิตคนพิการ กฎหมายป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย กฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้บริโภค กฎหมายป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์และการค้าประเวณีในด้านความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีนั้น มี

⁴¹⁴ รัฐธรรมนูญ ปี ' 1991

⁴¹⁵ รัฐธรรมนูญ มาตรา 27 (ใหม่)

⁴¹⁶ กฎหมายว่าด้วยแรงงาน (ฉบับปรับปรุง) เลขที่ 06/สพข นครหลวงเวียงจันทน์ ลงวันที่ 27 ธันวาคม 2006

⁴¹⁷ และในปี 2010 มีคำสั่งของนายกรัฐมนตรี ฉบับเลขที่ 036/นย. ลงวันที่ 22 มกราคม 2010 ว่าด้วยการสร้าง และพัฒนาฝีมือแรงงานมาเพิ่มเติมเพื่อเชื่อมโยงกับภาคพื้นทวีป และ ภูมิภาคระหว่างประเทศ

⁴¹⁸ มาตรา 6 (ปรับปรุง)

การบัญญัติกฎหมายเกี่ยวกับการส่งเสริมวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและการสื่อสารเป็นการเฉพาะ และที่เป็น เช่นเดียวกับประเทศอื่นๆ คือกฎหมายเกี่ยวกับทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม กฎหมายการคุ้มครองการรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม (การคุ้มครองสิ่งแวดล้อม การควบคุมมลพิษ)

สปป. ลาว นั้นเป็นรัฐที่คุ้มครอง ทรัพยากรของรัฐและสิ่งแวดล้อมผ่านทางกฎหมายโดยมีกฎหมาย ทรัพยากรธรรมชาติ (ป่าไม้ สัตว์ป่า สัตว์น้ำ น้ำ และดิน) กฎหมายว่าด้วยการเวนคืนที่ดิน การปฏิรูปที่ดิน การจัดรูปที่ดิน การผังเมืองและการเกษตร มีกฎหมายที่เป็นเรื่องเกี่ยวกับขยะและการเคลื่อนย้ายขยะอันตรายข้ามแดน และกฎหมายว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ

นอกจากนี้ สปป. ลาวได้ออกกฎหมายว่าด้วยมรดกทางวัฒนธรรม กฎหมายว่าด้วยภูมิปัญญาท้องถิ่น กฎหมายว่าด้วยโบราณสถานและโบราณวัตถุ กฎหมายเกี่ยวกับซากดึกดำบรรพ์ กฎหมายเกี่ยวกับศิลปหัตถกรรมซึ่งถือได้ว่าเป็นกฎหมายเกี่ยวกับการส่งเสริมและรักษาวัฒนธรรมและวิถีชีวิตของชุมชนและสังคมที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรมด้วยโดยสรุปแล้วกฎหมายของ สปป.ลาวในเรื่องนี้ มีความสมบูรณ์ และจัดได้ว่ามีระบบที่ก้าวหน้าทัดเทียมนานาประเทศอย่างเห็นได้ชัด

บทที่ 3 และ 4

สองบทนี้วิจัยกฎหมายเกี่ยวกับการเมืองและความมั่นคง และหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้องกับสังคม วัฒนธรรม การเมืองและความมั่นคงของ สปป.ลาว ซึ่งพบว่ามีกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการเพิ่มศักยภาพของระบบราชการ อันประกอบไปด้วยกฎหมายการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี กฎหมายเกี่ยวกับรัฐบาล ราชการส่วนกลาง ราชการส่วนภูมิภาคและราชการส่วนท้องถิ่น

กฎหมายเกี่ยวกับระเบียบข้าราชการ การบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดีของ สปป. ลาว นั้น เป็นเรื่องของ การควบคุมตรวจสอบการดำเนินการของรัฐ (ฝ่ายบริหาร) ในภาพรวมโดยมีบทกฎหมายว่าด้วยการตรวจตรา รัฐ ซึ่งกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการที่ชัดเจนและมีบทบัญญัติเรื่องความรับผิดชอบของหัวหน้าองค์การ ตรวจสอบรัฐ หัวหน้าคณะตรวจสอบและพนักงานตรวจสอบสำหรับศาลประชาชนสูงสุด องค์การอัยการ ประชาชนสูงสุด แนวลาวสร้างชาติ องค์การมหาชนและองค์การอื่นๆของรัฐนั้น มีการก่อตั้งองค์การตรวจสอบ รัฐของตนขึ้นต่างหาก และดำเนินการตรวจสอบตามบทบัญญัติของกฎหมายฉบับนี้ แต่ไม่ใช่บังคับกับการ ตรวจสอบรัฐภายใต้กระทรวงป้องกันประเทศและกระทรวงป้องกันความสงบที่มีกำหนดไว้เป็นเรื่องต่างหาก

การวิจัยพบกฎหมายว่าด้วยการตรวจสอบ การเงินและงบประมาณที่กำหนดหลักการระเบียบการ และมาตรการเกี่ยวกับองค์การตรวจสอบให้กำกับดูแลการใช้งบประมาณของรัฐองค์การธุรกิจและหน่วยงานที่ไม่แสวงหาผลกำไรให้ถูกต้องตามระเบียบกฎหมายให้มีประสิทธิผลประหยัดและป้องกันปรากฏการณ์ที่ไม่ชอบ ทางด้านการเงินและงบประมาณของรัฐรวมทั้งการกำกับดูแลรัฐด้านเศรษฐกิจให้มีความเข้มแข็งโปร่งใส ส่งเสริมการลงทุนภายในและต่างประเทศรวมถึงการส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจ - สังคมให้ขยายตัวได้อย่าง มั่นคง

ในด้านของสภาแห่งชาติมีกฎหมายว่าด้วยการติดตามตรวจสอบของสภาแห่งชาติที่กำหนด หลักการ ระเบียบการและมาตรการเกี่ยวกับการติดตามตรวจสอบของสภาแห่งชาติต่อการดำเนินงานขององค์การ บริหาร ศาลประชาชน และอัยการประชาชนให้เป็นไปตามรัฐธรรมนูญ กฎหมาย มติของกฤษฎีกา

แห่งชาติ แผนพัฒนาเศรษฐกิจ สังคมและแผนงบประมาณแห่งรัฐ

บทที่ 4 เป็นการวิจัยว่า สปป. ลาว มีการจัดโครงสร้างและอำนาจหน้าที่ของหน่วยงานรัฐที่เกี่ยวข้องกับสังคม วัฒนธรรม การเมืองและความมั่นคงอย่างไร และเมืองครุฑที่เกี่ยวข้องอื่นใดอีกบ้าง

ในประเด็นนี้ การวิจัยพบข้อสรุปว่า ภายหลังจากที่ สปป.ลาวเปลี่ยนแปลงการปกครองประเทศมาเป็นระบอบสังคมนิยมนับแต่วันที่ 2 ธันวาคม 1975 สปป.ลาวได้ยึดระบอบ “สังคมนิยมประชาธิปไตย” สปป.ลาวได้ประกาศใช้รัฐธรรมนูญฉบับแรกเมื่อวันที่ 14 สิงหาคม 1991 ใช้หลักการปกครองแบบ “รวมศูนย์อำนาจการปกครอง” (Centralization) ควบคู่ไปกับ “หลักการปกครองส่วนท้องถิ่น” มีการรวมศูนย์อำนาจเอาไว้ที่ส่วนกลางและส่วนท้องถิ่น ในปัจจุบันองค์การปกครองส่วนกลางประกอบด้วย 18 กระทรวง และ 3 องค์การเทียบเท่ากระทรวงในส่วนการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นรัฐธรรมนูญและกฎหมายว่าด้วยการปกครองท้องถิ่นกำหนดหลักการดำเนินงานขององค์การปกครองท้องถิ่นโดยปฏิบัติตามหลักการรวมศูนย์ประชาธิปไตยโดยแบ่งชั้นในการดำเนินงานโดยแบ่งออกเป็นสามชั้น คือ ชั้นแขวง ชั้นเมือง ชั้นบ้าน

นอกจากองค์การรัฐบาล (หน่วยงานรัฐบาล)แล้ว สปป.ลาว มีระบบการปกครองโดยมีพรรคการเมืองเพียงพรรคเดียวคือพรรคประชาชนปฏิวัติลาว (Lao People’s Revolutionary Party : LPRP) เป็นพรรคการเมืองที่มีความสำคัญและเป็นแกนนำอันเป็นองค์การสูงสุดโดยเป็นผู้กำหนดนโยบายด้านการเมือง สังคม วัฒนธรรมและเศรษฐกิจของประเทศผ่านการประชุมพรรคประชาชนปฏิวัติลาวซึ่งกำหนดให้มีการประชุมใหญ่อย่างน้อยสองครั้งต่อปีและดำเนินการดำเนินนโยบายและการปฏิบัติงานภายใต้กฎระเบียบของพรรคประชาชนปฏิวัติลาว มีคณะบริหารงานศูนย์กลางพรรค (กรมการเมืองศูนย์กลางพรรค : Politburo) เป็นแกนนำหลักซึ่งมาจากการเลือกตั้งของสมาชิกพรรคในแต่ละชั้น (ชั้นศูนย์กลาง ชั้นท้องถิ่น และชั้นรากฐาน) โดยมีบทบาทในการดำเนินงานในคณะบริหารงานของพรรค ทำหน้าที่เป็นตัวแทนของประชาชนลาวในการบริหารงานประเทศและเป็นสมาชิกสภาแห่งชาติด้วย เนื่องจาก สปป.ลาวมีการเลือกตั้งแบบสภาเดียวคือ สภาแห่งชาติทำหน้าที่ด้านบริหาร นิติบัญญัติและตุลาการ ดูแลอนุมติงบประมาณ การบัญญัติและแก้ไขกฎหมาย ตลอดจนการทำงานของรัฐบาล โดยมีประธานประเทศเป็นหัวหน้าพรรคประชาชนปฏิวัติลาว (LPRP) และเป็นผู้นำประเทศโดยมีนายกรัฐมนตรีทำหน้าที่หัวหน้าคณะรัฐบาลซึ่งมีวาระการดำรงตำแหน่งคราวละห้าปี โดยสมาชิกสภาแห่งชาติจะทำการเลือกตั้งภายหลังการเลือกตั้งตัวแทนสมาชิกพรรคประชาชนปฏิวัติลาวเสร็จสิ้นแล้ว (ซึ่งภายหลังการเลือกตั้งแล้วจะเป็นตัวแทนของประชาชนลาวคนเดียวกันซึ่งจะทำหน้าที่เป็นตัวแทนสมาชิกพรรคประชาชนปฏิวัติลาวและสมาชิกสภาแห่งชาติด้วย เพราะบุคคลที่ลงสมัครรับเลือกตั้งจะต้องเป็นสมาชิกพรรคประชาชนปฏิวัติลาวด้วย)

รัฐบาลแห่ง สปป.ลาว คือ องค์การบริหารแห่งรัฐทำหน้าที่โดยรับผิดชอบต่อสภาแห่งชาติและประธานประเทศมีภาระบทบาทในการกำกับดูแลเอกภาพทางด้านการเมือง เศรษฐกิจ วัฒนธรรม สังคม การป้องกันชาติ ป้องกันความสงบและการต่างประเทศและรัฐธรรมนูญได้บัญญัติเกี่ยวกับสิทธิและหน้าที่ของรัฐบาล โดยต้องดำเนินการภายใต้รัฐธรรมนูญ กฎหมายและมติของสภาแห่งชาติ รัฐดำรัสและรัฐบัญญัติของประเทศ ทำการเสนอร่างกฎหมายต่อสภาแห่งชาติ ร่างรัฐดำรัสและร่างรัฐบัญญัติต่อประธานประเทศ กำหนดแผนยุทธศาสตร์แห่งการพัฒนาเศรษฐกิจ –สังคมและแผนงบประมาณแห่งรัฐประจำปี ออกคำรัสมติตกลง

เกี่ยวกับการกำกับดูแลเศรษฐกิจ – สังคม วิทยาศาสตร์ เทคนิค การป้องกันชาติป้องกันความสงบและการ
 ดำเนินการต่างประเทศจัดตั้งดำเนินการ แนะนำและตรวจสอบการดำเนินงานของบรรดาองค์การภาคส่วน
 ต่างๆ และองค์การปกครองท้องถิ่น งานของกองกำลังป้องกันชาติ ป้องกันความสงบลงนามในสนธิสัญญา
 สัญญากับต่างประเทศและดำเนินการตามสนธิสัญญาและสัญญาที่ได้ลงนามแล้ว ละเว้นการปฏิบัติหรือยกเลิก
 ข้อตกลง คำสั่งของกระทรวง หรือองค์การเทียบเท่ากระทรวงองค์การที่ขึ้นกับรัฐบาลและองค์การปกครอง
 ท้องถิ่นที่ขัดกับระเบียบกฎหมายและปฏิบัติตามสิทธิและหน้าที่อื่นๆ ตามที่ได้กำหนดไว้ในกฎหมาย ระบบ
 วิธีการทำงานของรัฐบาลยึดหลักการรวมศูนย์ประชาธิปไตยโดยมีการประสานงานกับหน่วยงานต่างๆ โดย
 รัฐบาลจะถือเอามติของประชุมพรรคประชาชนปฏิวัติลาวเป็นหลักสำคัญในการดำเนินงานของตน โดยสมาชิก
 รัฐบาลต้องเคารพารบพาทหน้าที่ของกันและกันพร้อมทั้งประสานงานกันในกรณีที่มีประเด็นปัญหาที่มี
 ความขัดแย้งกันไม่เป็นเอกภาพเดียวกันให้นำเสนอประเด็นปัญหาดังกล่าวต่อนายกรัฐมนตรีพิจารณาแก้ไข

นอกจากนี้รัฐบาลต้องรายงานการดำเนินงานประจำปีต่อสภาแห่งชาติเสนอขออนุมัติแผนยุทธศาสตร์
 แห่งการพัฒนาเศรษฐกิจ – สังคมและแผนงบประมาณแห่งรัฐการแก้ไขเปลี่ยนแปลงแผนงบประมาณแห่งรัฐ
 และตอบข้อซักถามของสมาชิกสภาแห่งชาติเกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ของรัฐบาลหรือสมาชิกรัฐบาลและ
 รัฐบาลต้องรายงานการดำเนินงานต่อประธานประเทศและต่อกองประชุมพรรคประชาชนปฏิวัติลาว

สปป.ลาว ถือเป็นประเทศสมาชิกใหม่ของอาเซียนที่ต้องปรับตัวเพื่อการเข้าสู่ประชาคมอาเซียนอย่าง
 สมบูรณ์แบบและจากการตรวจสอบของคณะผู้วิจัยพบว่าสปป.ลาวได้ดำเนินการเพื่อปรับเปลี่ยนและเสริมสร้าง
 บทบัญญัติของกฎหมายที่ทำให้ภาครัฐมีความสามารถที่จะรองรับการเปิดประเทศเพื่อรับบูรณาการประชาคม
 อาเซียนในระดับที่เหมาะสม

ระบบกฎหมายของสปป.ลาวความเป็นสากลและการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน

สปป.ลาวเป็นประเทศในกลุ่ม CLMV ที่ใช้ความพยายามในการปรับมาตรฐานความสามารถของ
 ทรัพยากรบุคคลของประเทศได้อย่างต่อเนื่อง กฎหมายที่สปป.ลาวได้บัญญัติขึ้นเพื่อยกระดับการศึกษาของ
 ประชาชนน่าจะเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้ดัชนีชี้วัดความสามารถของนักเรียนนักศึกษาของสปป.ลาวดีขึ้นกว่าเดิม
 ความพยายามของสปป.ลาวที่จะนำประเทศไปสู่การยอมรับของสังคมนานาชาตินั้น ส่งผลดีให้กับประเทศและ
 คุ่มค่ากับความพยายามที่ได้ใช้ลงไปได้เป็นอย่างมาก

สปป.ลาวมีการแบ่งหมวดกฎหมายเป็น ”โขงเขต” (ภาคของกฎหมาย) อันได้แก่ ภาคเศรษฐกิจ ภาค
 วัฒนธรรมสังคมภาคการปกครองและการกำกับดูแลรัฐมีระบบกฎหมายที่บัญญัติเป็นลายลักษณ์อักษร (civil
 code) แบบร่วมสมัยมีการรวบรวมกฎหมายไว้เป็นประมวลนับแต่ปี 1972 โดยได้รับอิทธิพลจากระบบ
 กฎหมายของประเทศฝรั่งเศส ซึ่งประกอบไปด้วยกฎหมายในระดับรัฐธรรมนูญและประมวลกฎหมายพร้อมกับ
 กฎหมายในระดับต่างๆซึ่งได้บัญญัติขึ้นและประกาศใช้ นับแต่ปี 1972 เป็นต้นมา การเปลี่ยนแปลงนโยบายด้าน
 เศรษฐกิจเป็นเศรษฐกิจแบบตลาดเสรีซึ่งถูกเรียกว่า “กลไกเศรษฐกิจใหม่ (New Economic Mechanism)”
 นั้นคณะผู้วิจัยพบว่าสปป.ลาวใช้กฎหมายเป็นภาคส่วนหนึ่งของการ เปลี่ยนแปลงระบบเศรษฐกิจใหม่รัฐบาล
 สปป.ลาวได้บัญญัติกฎหมายเพื่อสนับสนุนการเปลี่ยนแปลงทางด้านเศรษฐกิจและสังคมเรื่อยมาอีกทั้งได้
 ดำเนินการพัฒนาประเทศให้เป็นรัฐแห่งกฎหมายและเป็นที่ยอมรับของสากล

สปป.ลาวกับนโยบายภาคสังคม – วัฒนธรรมและกฎหมายกับการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจ – สังคมแห่งชาติของสปป.ลาวชี้ให้เห็นว่ารัฐบาลสปป.ลาวให้ความสำคัญกับการพัฒนาภาควัฒนธรรม – สังคมเพื่อปรับปรุงยกระดับชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชนลาวให้มีระดับที่ดีขึ้นพร้อมกันนั้นก็มีความพยายามยกระดับดัชนีการพัฒนาด้านสังคมให้สูงขึ้นและให้ทัดเทียมกับบรรดาประเทศเพื่อนบ้านและในภูมิภาคโดยในแต่ละปีได้เพิ่มอัตราส่วนการลงทุนของรัฐในภาคสังคมให้สูงขึ้นตามลำดับซึ่งสอดคล้องกับการเตรียมประเทศเพื่อเข้าสู่ประชาคมอาเซียน

สปป.ลาวเน้นที่การจัดให้เรื่องการศึกษาและการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์เป็นปัจจัยสำคัญในการพัฒนา มีนโยบายขยายการบริการด้านการศึกษาทั้งปริมาณและคุณภาพการปฏิรูประบบการศึกษาแห่งชาติดำเนินการอย่างจริงจังและต่อเนื่องมีการปรับปรุงสถาบันอาชีวศึกษาและแขนงวิชาชีพให้มีคุณภาพสูงขึ้น วางแนวทางปฏิบัติด้านสาธารณสุขเรื่องการป้องกันโรคและส่งเสริมสุขภาพเป็นหลักร่วมกับการรักษาที่มีคุณภาพและสนองการบริการด้านสาธารณสุขอย่างทั่วถึงมีนโยบายด้านแรงงาน สวัสดิการสังคมพัฒนาทรัพยากรมนุษย์และสร้างความแข็งแกร่งของแรงงานลาวให้เป็นแรงงานฝีมือมีฝีมือที่ดีมีความรู้ความสามารถความชำนาญงาน มีทัศนคติและมีระเบียบวินัยมีงานทำที่เหมาะสม

กฎหมายได้กำหนดให้ผู้ใช้แรงงานได้รับการปกป้องคุ้มครองและได้รับสวัสดิการที่ดี สปป.ลาวให้ความสำคัญต่อการพัฒนาประชากรการส่งเสริมความเสมอภาคของหญิง – ชายและเน้นพัฒนาการหญิงและเยาวชน เป็นกรณีต่างหากจากการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์โดยทั่วไปโดยเพิ่มจำนวนเพศหญิงและเยาวชน ให้เข้าในการมีส่วนเป็นแกนนำขององค์กรทางการเมืองและองค์กรภาคประชาสังคมมากขึ้น การวิจัยพบว่าแผนพัฒนาได้ให้ความสำคัญต่อการรักษาและสืบสานวัฒนธรรมและขนบธรรมเนียมของชนกลุ่มน้อยมากเป็นพิเศษ มีการส่งเสริม และพัฒนากีฬาพื้นเมืองของบรรดาเผ่าต่างๆ จัดงานมหกรรมกีฬาแห่งชาติเพื่อยืนยันนโยบายการร่วมความสามัคคีของประชาชนทุกภาคเข้าด้วยกัน

อย่างไรก็ตามสปป. ลาวยังมีข้อด้อยเรื่องการศึกษาและการสื่อสารสาธารณะและสื่อมวลชน งานแถลงข่าวและวัฒนธรรมถือเป็นหน้าที่หลักของรัฐบาลฯ ต้องรัฐต้องปฏิบัติหน้าที่เป็นกระบอกเสียงโฆษณาเผยแพร่แนวทางของพรรคฯและระเบียบกฎหมายของรัฐรวมทั้งจัดให้ประชาชนได้รับรู้ข้อมูลข่าวสารสาระความรู้เกี่ยวกับวิทยาศาสตร์ วิทยาการใหม่และเกี่ยวกับแบบแผนการดำรงชีวิตที่ดีตามแผนพัฒนาที่ผ่านการเห็นชอบของพรรค ดังนั้นการสร้างนวัตกรรมขึ้นใหม่ในสปป.ลาวอาจมีข้อจำกัดอยู่บ้าง

การพัฒนาในส่วนที่เกี่ยวกับกฎหมายและการยุติธรรมนั้นแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม กำหนดให้มีการสร้างและอบรมนักกฎหมายและพนักงานยุติธรรมให้ได้ทั้งด้านปริมาณและคุณภาพสนับสนุนการจัดตั้งขยายแผนยุทธศาสตร์เกี่ยวกับการสร้างรัฐแห่งกฎหมายและการส่งเสริมกระบวนการยุติธรรมบนพื้นฐานกฎหมาย ปรับปรุงวงจรอำนาจระบบบริหารจัดการ(ภาษาลาวเรียกว่า กงจักรองค์การบริหาร)และแบบแผนวิธีการทำงานระเบียบการบริหารด้านยุติธรรมให้สอดคล้องรวดเร็วและมีประสิทธิภาพมีผลลัพธ์เพื่อรับใช้ประชาชน เป้าหมายหลักภายใน ปี 2015 ดังนั้นหน่วยงานที่รับผิดชอบในเรื่องของการเตรียมการทางนิติ

บัญญัติจึงได้ดำเนินการปรับปรุงประมวลกฎหมายแพ่งและประมวลกฎหมายอาญากฎหมายลำดับต้นและกฎหมายลำดับรอง (คือนิติกรรมอื่น ๆ) ใหม่ที่จำเป็นพร้อมทั้งปรับปรุงกฎหมายและนิติกรรมที่ประกาศใช้ไปแล้วให้สอดคล้องกันซึ่งหมายความรวมถึงการสร้างกฎหมายให้สอดคล้องกับการเปิดเสรีในด้านต่างๆ เพื่อรองรับการเคลื่อนตัวของประชาคมอาเซียนด้วย

ในเรื่องของพัฒนาการกระบวนการยุติธรรมนั้นสปป.ลาวเน้นที่การบังคับใช้กฎหมายโดยเฉพาะเรื่อง การบังคับคดี โดยกำชับให้ดูแลการปฏิบัติตามคำตัดสินของศาลที่วินิจฉัยเสร็จเด็ดขาดแล้วให้ได้อย่างรวดเร็ว ยกย่องคุณภาพของการออกหนังสือรับรองความถูกต้องของเอกสารต่างๆ กำหนดให้มีการแก้ไขข้อขัดแย้ง ทางด้านเศรษฐกิจให้รวดเร็วโดยใช้อุญาโตตุลาการมีการปรับปรุงระบบประกันความถูกต้องเป็นธรรมที่ ชัดเจนยิ่งขึ้น จึงพอกกล่าวได้ว่ากระบวนการยุติธรรมของสปป.ลาวนั้นมีพัฒนาการไปสู่ความเป็นสากลเพิ่มขึ้น แล้วในปัจจุบันและแผนพัฒนาฯของประเทศได้กำหนดนโยบายพัฒนาวิทยาศาสตร์ – เทคโนโลยีไว้อย่าง กว้างขวาง โดยให้ถือว่าการพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมีบทบาทสำคัญต่อการเข้าสู่อุตสาหกรรมและ ความทันสมัยของสปป.ลาว

ภาพรวมของการลงทุนที่เหมาะสมในสปป.ลาวนั้นควรจะเป็นการลงทุนในวิสาหกิจที่มีการใช้ เทคโนโลยีเพราะรัฐบาลสปป.ลาวได้รับมอบหมายให้เร่งงานค้นคว้าและการนำนวัตกรรมใหม่มาประยุกต์ใช้ พร้อมทั้งจัดให้มีโครงการจัดการระบบบริหารด้วยอิเล็กทรอนิกส์ขยายระบบเครือข่ายเชื่อมต่อทุกอำเภอและ หมู่บ้านสนับสนุนการค้นคว้าเทคโนโลยีใหม่ที่เหมาะสมซึ่งหมายความว่า เทคโนโลยีใหม่นั้นต้องเป็นมิตรกับ สิ่งแวดล้อมและที่ประชาชนทั่วไปสามารถนำไปใช้ได้ พร้อมกันนั้นรัฐบาลต้องคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญาและ ขึ้นทะเบียนการค้าอย่างจริงจังและเมื่อดูในภาพรวมทางเศรษฐกิจและสังคมของประเทศแล้วสปป.ลาวยังขาด ปัจจัยโครงสร้างพื้นฐานในเรื่องวิทยาศาสตร์ – เทคโนโลยีที่จะสนับสนุนพัฒนาการในด้านนี้อยู่มากจึงถือเป็น โอกาสสำหรับวิสาหกิจไทยที่มีความพร้อมในด้านเทคโนโลยีก้าวหน้า

เรื่องที่เป็นนโยบายสำคัญของสปป.ลาวที่มีผลกระทบต่อประเทศเพื่อนบ้านมากก็คือนโยบายเรื่องการ แก้ไขปัญหาการผลิต การเสพยา การลักลอบค้าและการประกอบอาชญากรรมที่เกี่ยวกับยาเสพติด แผน ยุทธศาสตร์ของสปป.ลาว เร่งให้ประเทศเป็นประเทศปลอดยาเสพติดอย่างต่อเนื่องแต่ไม่ทำให้ทำโดยวิธีการที่ เฉียบขาดหรือรุนแรงแต่ใช้การพัฒนาหมู่บ้านเพื่อให้ประชาชนประกอบอาชีพที่สุจริตและใช้การดูแล บำบัดรักษาคนติดยาและคนติดยาประเภทเมแอมเฟตามีนให้มีจำนวนลดน้อยลงอย่างไรก็ตามยังไม่มีหลักฐาน เชิงประจักษ์ที่ยืนยันความสำเร็จของวิธีการดังกล่าว

สปป.ลาวดำเนินการที่ถือเป็นนโยบายหลักของบรรดาประเทศในยุคปัจจุบัน คือการพัฒนาแบบยั่งยืน การปกป้องรักษาสิ่งแวดล้อมและการคุ้มครองทรัพยากรธรรมชาติที่ สปป.ลาวนั้นมีการริเริ่มที่น่าสนใจคือ นโยบายส่งเสริมเศรษฐกิจภูมิปัญญาให้สัมพันธ์กับการปกป้องเศรษฐกิจภูมิปัญญา การกำหนดบริเวณเป้าหมาย สำหรับการนำทรัพยากรธรรมชาติไปใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุดโดยต้องปกป้องรักษาสิ่งแวดล้อมให้ได้ดีด้วย รวมทั้งให้เป็นต้นแบบด้านรักษาสิ่งแวดล้อม ปกป้องรักษาเนื้อที่ป่าไม้ให้ครอบคลุมได้ประมาณ 65% ของเนื้อที่ ประเทศทั้งหมดนโยบายนี้ได้รับการสนับสนุนจากฝ่ายนิติบัญญัติด้วยการบัญญัติกฎหมายและระเบียบให้ สอดคล้องกับนโยบายนี้

กฎหมายที่ประกาศใช้ตามกฎหมายประกอบสภาแห่งชาติครั้งล่าสุด (ครั้งที่ 9) มีกฎหมายว่าด้วยห้องสมุดปี 2012, กฎหมายว่าด้วยสหพันธ์แม่หญิงลาว ปี 2013 กฎหมายว่าด้วยประกันสังคม ปี 2013 กฎหมายว่าด้วยการดำเนินคดีเด็ก ปี 2013 กฎหมายว่าด้วยความปลอดภัยด้านเทคโนโลยี-ชีวภาพ ปี 2013 กฎหมายว่าด้วยยาและผลิตภัณฑ์ทางการแพทย์ ปี 2013 กฎหมายว่าด้วยอาหาร กฎหมายว่าด้วยการรักษาพยาบาล (ภาษาลาวเรียกว่าการปิ่นปัว) กฎหมายว่าด้วยการท่องเที่ยว กฎหมายว่าด้วยการป้องกันเชื้อ HIV, กฎหมายว่าด้วยพิพิธภัณฑสถาน กฎหมายอาชีวศึกษา กฎหมายว่าด้วยมาตรฐาน กฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองสัตว์ กฎหมายว่าด้วยการป้องกันพันธุ์พืช กฎหมายว่าด้วยการก่อสร้าง กฎหมายว่าด้วยการปกป้องผู้บริโภค (ภาษาลาวเรียกว่าผู้ชมใช้) เป็นต้น ซึ่งโดยภาพรวมแล้วถือได้ว่า สปป.ลาวมีการเตรียมพร้อมทางการนิติบัญญัติและโครงสร้างพื้นฐานทางการยุติธรรมที่พอเพียงในระดับหนึ่ง

ในเรื่องที่เกี่ยวกับการคุ้มครองวิสาหกิจต่างชาตินั้น ถ้าเป็นเรื่องของวิสาหกิจระดับใหญ่ ภาพรวมด้านการเมืองและความมั่นคงของประเทศลาวดูเหมือนจะให้การสนับสนุนและเปิดกว้างมากกว่า วิสาหกิจระดับกลางและย่อยงานวิจัยพบว่าการประชุมใหญ่ครั้งที่ 8 ของพรรคประชาชนปฏิวัติลาว (18-21 มีนาคม 2006) เริ่มต้นการเปลี่ยนแปลงที่มีนัยสำคัญ เพราะมีการเปลี่ยนแปลงนโยบายทางการเมืองไปสู่แนวทางใหม่ ที่ “ถูกต้องสอดคล้องกับสถานะความเป็นจริงทางด้านเศรษฐกิจ- สังคมของประเทศตรงกับความต้องการของประชาชนบรรดาเผ่า บรรดาอาชีพต่างๆ” และสปป.ลาวเริ่มตระหนักว่าเสถียรภาพทางการเมืองและความมั่นคงของระบอบประชาธิปไตยประชาชนต้องการการสนับสนุนจากภายในและต่างประเทศเป็นปัจจัยสำคัญเพื่อรับประกันเสถียรภาพ ด้านการเมืองและความมั่นคง

พอที่จะถือได้ว่า สปป.ลาว มีการยอมรับว่าแนวทางที่เปลี่ยนแปลงใหม่นี้ ได้สร้างเงื่อนไขและโอกาสใหม่ให้แก่ “การขุดค้นกำลังรวมภายในชาติสมทบกับกำลังแรงของสากล เข้าในการพัฒนา, ทำให้เศรษฐกิจแห่งชาติฟื้นตัวกลับมาและขยายตัวต่อเนื่องตลอดระยะ 20 ปี ระดับ 6.2% เร่งรัดให้มียอดการผลิตผลิตภัณฑ์ภายในเพิ่มขึ้นกว่า 2 เท่าตัว” ซึ่งทางการสปป.ลาวยืนยันว่าได้ดำเนินการตามมติดังกล่าวให้ชีวิตความเป็นอยู่ทางด้านวัตถุและจิตใจของประชาชนได้รับการปรับปรุงและยกระดับสูงขึ้นอย่างชัดเจน

แนวทางเปลี่ยนแปลงใหม่นี้ถือเป็นการปรับปรุงบูรณาการระบบการเมืองของระบอบประชาธิปไตยประชาชนให้มีความเข้มแข็งยิ่งขึ้นด้วยการเพิ่มบทบาทของการชี้แนะของพรรคฯที่เป็นรูปธรรมการได้รับยอมรับจากนานาชาติทำให้ความสามัคคีปรองดองของปวงชนลาวเผ่าต่างๆ แน่นแฟ้นขึ้นพร้อมกันนั้นก็ทำให้การสัมพันธ์ร่วมมือกับต่างประเทศเปิดกว้างขึ้นในระดับภูมิภาคและนานาชาติ

ที่เห็นได้ชัดเจน คือมติการประชุมใหญ่ครั้งที่ 9 ของพรรคประชาชนปฏิวัติลาว (ลงวันที่ 17-21 มีนาคม 2011) มีการจัดตั้งแนวทางปฏิบัติใหม่ด้วยการสร้างพื้นฐานที่จำเป็นสำหรับการนำประเทศให้หลุดพ้นออกจากความด้อยพัฒนาอีกทั้งการพัฒนาด้านสังคมวัฒนธรรมต้องดำเนินไปควบคู่กับการพัฒนาทางเศรษฐกิจและการรักษาสิ่งแวดล้อมมีปัจจัยพื้นฐานสำหรับการก้าวสู่ภาคอุตสาหกรรมและความทันสมัย

ในการประชุมพรรคฯครั้งที่ 9 นี้เองที่พรรคฯ ตั้งเป้าหมายของการเปลี่ยนโฉมหน้าของประเทศ ให้พ้นจากความด้อยพัฒนาโดยที่ประชุมพรรคฯครั้งนี้กำชับให้รัฐบาลสปป.ลาวเปิดสัมพันธ์ไมตรี กับ

นานาชาติ(สร้างเพื่อนมิตรสากล)อย่างกว้างขวางสามารถเข้าร่วมในขบวนการวิวัฒน์แห่งการเชื่อมโยงภาคพื้นๆ และสากลได้อย่างแท้จริง(ภาษาลาวเรียกว่า เจ้าการ)“ ในภารกิจสันติภาพมิตรภาพและการร่วมมือพัฒนาอย่างจริงจัง” ทั้งนี้ฝ่ายบริหารของรัฐบาลต้องจะยืนยันความสำเร็จในปลายปี 2015 ซึ่งเป็นระยะเวลาเริ่มต้นของประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

สปป.ลาวกับความสัมพันธ์ระหว่างประเทศที่สำคัญ และมีผลกระทบต่อประเทศไทย

ความสัมพันธ์กับสาธารณรัฐประชาชนจีนและประเทศไทย

ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน เป็นประเทศหนึ่งี่ที่เข้ามามีบทบาทสำคัญต่อสปป.ลาวในระยะไม่นานมานี้โดยสาธารณรัฐประชาชนจีนได้ให้ความช่วยเหลือในการพัฒนาเส้นทางคมนาคม ให้กับสปป.ลาว และมีการเจรจาตกลงกันในเรื่องของการช่วยเหลือจากรัฐบาลสาธารณรัฐประชาชนจีนที่มีมูลค่าไม่ต่ำกว่าเจ็ดร้อยล้านเหรียญสหรัฐ ส่วนหนึ่งสำหรับการดำเนินงานเกี่ยวกับโครงการคมนาคมพื้นฐาน เช่น โครงการถนนสาย R3 ที่มีความยาว 228.7 กิโลเมตรและเชื่อมต่อประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีนและไทย การเจรจาระหว่างสปป.ลาวและสาธารณรัฐประชาชนจีนนั้นกำลังดำเนินไปได้อย่างราบรื่นโดยสปป.ลาวเสนอให้รัฐบาลสาธารณรัฐประชาชนจีนแสวงหาเส้นทางคมนาคมที่เหมาะสมสำหรับการเชื่อมต่อสาธารณรัฐประชาชนจีนและสปป.ลาวผ่านประเทศสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม โดยมีจุดเริ่มต้นที่เขตปกครอง กวางสี จ้วงของประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน เข้าสู่นครหลวงเวียงจันทน์ทางทิศตะวันออกและทางฝ่ายผู้แทนสาธารณรัฐประชาชนจีนในการประชุมเจ้าหน้าที่ระดับสูงของอนุภูมิภาคุ่มน้ำโขง (GMS) ได้ยอมรับหลักการในเรื่องการคมนาคมทางบกที่ต้องใช้ราง ถนน และสะพานตลอดจนการคมนาคมทางน้ำและทางอากาศ ส่วนรายละเอียดคงจะได้มีการเจรจากันต่อไปและที่จะดำเนินการต่อไปนั้นเป็นการเจรจาร่วมกันสามฝ่ายคือ ไทย สปป.ลาวและประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีนข้อเสนอตอบแทนของลาวคือการยอมยกเลิกค่าธรรมเนียมที่เกี่ยวข้อง

สำหรับประเทศไทยนั้นยินดีต่อการให้ความช่วยเหลือของสาธารณรัฐประชาชนจีนที่ให้ต่อ สปป.ลาว เพราะได้รับประโยชน์จากส่วนต่อของการคมนาคมจากสปป.ลาวทั้งนี้ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีนได้ลงนามร่วมกับประเทศไทยเพื่อพัฒนาส่วนต่อของเส้นทางคมนาคมทางบกในประเทศไทยเช่นการพัฒนารางคู่สำหรับรถไฟจากจังหวัดหนองคายเข้าสู่ย่านเศรษฐกิจอุตสาหกรรมและการขนส่งชายฝั่งตะวันออกของไทย ดังนั้นการได้เข้าเป็นคู่เจรจากับสปป.ลาวและสาธารณรัฐประชาชนจีนจะเป็นการสมประโยชน์ของประเทศไทยด้วย

สรุปได้ว่า สปป.ลาวในปัจจุบันนั้นประสบความสำเร็จในการสร้างความเชื่อมั่นในเรื่องสังคมวัฒนธรรม กฎหมายให้กับนานาชาติประเทศยืนยันความมีเสถียรภาพทางการเมืองและสร้างประเทศให้มีความมั่นคงได้ไม่น้อยไปกว่าประเทศที่ถือกันว่าเป็นประเทศกำลังพัฒนาและกำลังก้าวเข้าสู่ประชาคมอาเซียนด้วยความภาคภูมิใจ

บรรณานุกรม

- พุมิ วงวิจิต ,การต่อสู้มีชัย ของประชาชนลาว 2013 พิมพ์ครั้งที่ 2 สำนักพิมพ์นักประพันธ์ลาว 2013.
- วารสารวิทยาศาสตร์สังคม ฉบับที่ 03 สถาบันวิทยาศาสตร์สังคมแห่งชาติ นครหลวงเวียงจันทน์ สำนักพิมพ์
ข่าวสาร ,2009
- ประวัติศาสตร์ความสัมพันธ์ทางการทูตลาว , สถาบันการต่างประเทศ 2009 พิมพ์ครั้งที่ 1 สำนักพิมพ์การ
ต่างประเทศ
- มติของกองประชุมใหญ่ ครั้งที่ (9) IV ของพรรคประชาชนปฏิวัติลาว ว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงใหม่ทางเศรษฐกิจ
ปี ค.ศ. 1986.
- วารสารอรุณใหม่ (ฉบับพิเศษ) กองประชุมใหญ่ครั้งที่ 5 ของพรรคประชาชนปฏิวัติลาว อิงทฤษฎีและการเมือง
ของพรรคประชาชนปฏิวัติลาว จัดพิมพ์โดยคณะบ.ก.วารสารอรุณใหม่ พิมพ์ที่โรงพิมพ์แห่งรัฐ เลข
ทะเบียน 141 พจ 12052011 พิมพ์วันที่ 10 เมษายน 1991.
- เอกสาร กองประชุมใหญ่ครั้งที่ 7 พรรคประชาชนปฏิวัติลาว 2001 จัดพิมพ์โดย คณะโฆษณามบรมศูนย์กลาง
พรรค พิมพ์วันที่ 25 เมษายน 2001.
- เอกสาร กองประชุมใหญ่ครั้งที่ 8 พรรคประชาชนปฏิวัติลาว 2006 จัดพิมพ์โดย วารสารอรุณใหม่ พิมพ์ที่โรง
พิมพ์แห่งรัฐ เลขทะเบียน 110 พจ 2502006 พิมพ์วันที่ 30 เมษายน 2006.
- เอกสาร กองประชุมใหญ่ครั้งที่ 9 พรรคประชาชนปฏิวัติลาว 2011 จัดพิมพ์โดย วารสารอรุณใหม่ พิมพ์ที่โรง
พิมพ์แห่งรัฐ เลขทะเบียน 141 พจ 12052011 พิมพ์วันที่ 30 พฤษภาคม 2011.
- ความรู้ชนเผ่าในลาว , สถาบันค้นคว้าชนเผ่า และศาสนา , นครหลวงเวียงจันทน์ 2009 พิมพ์ที่ โรงพิมพ์สีบุญ
เรือง
- คู่มือดัชนีการลงทุนสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว.สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (BOI),
2554
- รวมบทความกฎหมายลาว. (2546). กรุงเทพฯ: โครงการจัดตั้งศูนย์กฎหมายเอเชีย คณะนิติศาสตร์
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. เลขธิการสภาผู้แทนราษฎร,สำนักงาน. (มปป). ระบบงานรัฐสภา .
กรุงเทพฯ:
- ชูเกียรติ เบ็ญจวรรณ. สบายดี อาเซียน ลาว. กรุงเทพฯ; 2012
- สุรัชย์ ศิริไกร ‘ความสัมพันธ์ลาว-ไทย’ กรุงเทพมหานคร: ศูนย์วิจัยมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ พ.ศ. 2527.
- ขุนวรกิจ โกศล, “กฎหมายระหว่างประเทศแผนกคดีอาญาว่าด้วยการส่งผู้ร้ายข้ามแดน”. พ.ศ. 2477.

กระทรวงแถลงข่าวและวัฒนธรรมของลาว,สถาบันค้นคว้าวัฒนธรรม,บทรายงานของโครงการสำรวจสังคม
ของนครหลวงเวียงจันทน์,พิมพ์ปี 1999.

ค้นคว้าประวัติศาสตร์,ประวัติศาสตร์กองทัพประชาชนลาว 1945-1995 , พิมพ์ที่โรงพิมพ์กองทัพ ,1998.

สินส์ัก พิงขาว “เอกลักษณ์แห่งชาติอันใหม่ ได้เกิดขึ้นมาแล้ว” เวียงจันทน์ใหม่ ฉบับ 24-26 ธันวาคม 2002.

An Overview of Lao PDR’s Participation in Multilateral Treaties Deposited with the Secretary
General of the United Nation 2013.